

Elisabeth Haich

INITIATION – ZASVĚCENÍ

(bilingvní výběr z díla)

FOREWORD

With every heartbeat a seeker of truth feels himself a step closer to the eternally glorious goal of the realization of God. He knows that in this arena of life he has come uncounted times and gone again, through myriad births, that he has enjoyed all the created world has to offer, and that, as he knows the truth 'Everything here on earth passes away', nothing more can satisfy him. His wish is now to find and reach that source from which the stream of manifestations flows.

I have the great fortune to sit at the feet of an illumined soul: Elisabeth Haich is my teacher, my guru.

Very often when certain things have bothered me, I have found help in the words of my guru: 'Don't live for the present; don't allow transitory things to influence you. Live in eternity, above time and space, above finite things. Then nothing can influence you.'

In the presence of my teacher I enjoy absolute independence of thought, for I have learned that it is wrong to want to apply the thoughts of another person in one's own life. 'I don't want you simply to follow me on the path I am following to reach the goal,' she has told me. 'Go your own way, on the path you select for yourself, corresponding to your own innermost inclinations. Don't accept any statement because I made it. Even if it is true a hundred times over, it still is not *your* truth, it still is not *your* experience, and it will not belong to you. Bring truth into being, and then it will belong to you. Regard the lives of those who have achieved truth only as proof that the goal can be reached.'

At these words of my teacher's, I was seized by an irresistible drive towards absolute independence, and this urge freed me from the nefarious attitude of expecting help from outside. I don't need a teacher that influences me, but a teacher who teaches me not to allow myself to be influenced.

SELVARAJAN YESUDIAN

PŘEDMLUVA

Každým tlukotem srdce se hledající cítí blíže věčně slavnému cíli uskutečnění Boha. Ví, že nesčetněkrát přišel do této arény života a opět odešel, skrze myriády zrození, že užíval všechno, co stvořený svět může nabídnout, a že ho nyní - když poznal pravdu: „Vše zde na Zemi je pomíjivé“ – již nic neuspokojuje. Jeho přáním je tedy najít zdroj, dostat se k onomu zdroji, z něhož pramení proud zjevení.

Mám velké štěstí, že sedám u nohou osvícené duše. Elisabeth Haich je mou učitelkou, mým guru. Často, když mne určité věci tížily, mi přišla pomoc slovy mé učitelky: „Nežij přítomností; nedovol, aby tě ovlivňovali pomíjivé věci. Žij ve věčnosti, nad časem a prostorem, nad konečnými věcmi. Pak tě nic nedokáže ovlivnit.“

V přítomnosti své učitelky prožívám dokonalou myšlenkovou nezávislost, neboť jsem se naučil, že je nesprávné chtít používat myšlenek jiného člověka v našem vlastním životě. „Nechci, abys mne prostě následoval na cestě, kterou kráčím já, abych dosáhla cíle,“ říká mi. „Jdi svou vlastní cestou, kterou jsi si vybral v souladu se svými nejnuitnějšími sklony. Nepřijímej žádné tvrzení jen proto, že pochází ode mne. I kdyby to byla stokrát pravda, není to tvoje pravda, není to tvoje zkušenost a nebude ti patřit. Uskutečni pravdu, pak bude patřit tobě. Život těch, kdo uskutečnili pravdu, nechť je ti pouze důkazem, že cíle lze dosáhnout.“

Při těchto slovech mé učitelky se mne zmocňovala neodolatelná touha po absolutní nezávislosti a osvobodila mne od zhoubného názoru, že bych měl očekávat pomoc zvenčí. Nepotřebuji učitele, který by mne ovlivňoval, ale učitele, který mne učí, jak se nedat ovlivňovat.

SELVARAJAN YESUDIAN

INTRODUCTION

I am a seeker. I seek an explanation for life on earth. I would like to know what sense there is in the fact that a person is born, grows from a child to an adult through all kinds of difficulties, marries, brings more children into the world, who also grow up to adults through just as many difficulties, also marry, also bring more children into the world, who then with advancing age lose the skills they took so much trouble to learn, and finally die. An unending chain, without beginning, without end! Constantly children are being born. They learn, they work hard, they want fully to develop both body and mind – and after a relatively short time everything is over, and down under six feet of soil they become fodder for worms. What is the sense in all of this? Going on and on just to produce more and more generations of people?

And when certain people not only leave their descendants behind them, but also the work of the mind and spirit, why do they have the same kind of experience? Why do they grow old and take their high gifts to the grave with them? A Michelangelo, a Leonardo da Vinci, a Giordano Bruno, a Shakespeare, a Goethe, and many many others – why were these titans born, if finally they had to decay in the same way as the worm that fattened itself on their bodies?

No! It is not possible for life on earth to be so senseless! Behind this seemingly unending chain of birth and death there must be a more profound meaning, even if it seems to be inexplicable for a prejudiced mind. There must be a completely satisfactory and sensible explanation – seen from the *other side*! How and where can I find this *other side* of all things that definitely must exist? How and where can I find a way to get acquainted with it? Whom should I ask for directions? Where do I find a person initiated into this mystery, a person who can tell me about this hidden truth?

For throughout all recorded time there have been outstanding people on earth who spoke out with unshakable assurance about the secret of life and even witnessed their conviction with their life – initiates as they have been called. But where and from whom have these 'initiates' received their initiation? And into *what* were they initiated?

Even today there must be such 'initiates' living on earth, and there must be some way to obtain initiation, the really great *initiation*. I began to seek. Everywhere I could.

In this way I once came into the presence of an old woman living in a retreat as if in a convent. The old woman was tall, of majestic stature and bearing, but extremely simple and completely natural in her movements. Her deep blue eyes were surprisingly big, and her long dark brown eye lashes gave them a remarkable expression. Her eyes were smiling, friendly, full of understanding, but so penetrating that most people were embarrassed when she looked at them. People felt that this woman could see right through everybody, that she could clearly see their thoughts, the entire structure of their souls. Very often while listening to her lectures among a group of other persons, I felt a number of questions arising within me. She kept on talking, but she smiled and then in her next few sentences she made a point of answering my unspoken questions. A number of other listeners of hers told me they had had the same experience. I just could not cope with this woman. The more I learned from her and the more my spiritual eyes were opened, the greater she seemed to me and the more the field in which her knowledge surpassed mine seemed to expand in every direction. The longer I stayed with her, the less I felt I knew her. Every time I saw her, she appeared to me a 'different person' until I got the impression that this woman carried within her and could manifest the whole range of human personality and consequently had no personality herself at all. Because to be *everything*, simultaneously means to be *nothing*.

ÚVOD

Jsem hledajícím. Hledám vysvětlení pro život na Zemi. Chci vědět, jaký to má smysl, že se člověk narodí, že se za mnohých těžkostí stane z dítěte dospělým, že se ožení (vdá), zplodí další děti, které dospívají s právě tolika těžkostmi, také se ožení (vdají), přivedou ještě víc dětí na svět a pak ve stáří opět ztrácejí těžce nabyté zkušenosti a schopnosti a umírají. Nekonečný řetěz, bez začátku, bez konce! Stále se rodí děti, učí se, usilovně pracují, chtějí plně rozvinout tělo a rozum a po poměrně krátké době vše zase skončí a pod zemí se stanou potravou červů. Jaký je smysl toho všeho? Je to vše jen proto, aby se rodily stále další generace?

A když někteří lidé nezanechávají za sebou pouze potomstvo, ale zanechávají i duchovní díla, proč se jim pak vede stejně jako ostatním? Proč stárnou a jejich vysoká nadání klesnou s nimi do hrobu? Takový Michelangelo, Leonardo da Vinci, Giordano Bruno, Goethe a mnoho jiných – proč se tito obři narodili, když nakonec také museli propadnout stejnému zetlení jako červ, který se krmil jejich tělem?

Nikoli! Není možné, aby byl život na Zemi tak beze smyslu! Za tímto zdánlivě nekonečným řetězem zrodů a umírání musí být skryt hluboký smysl, i když se zdá pro omezený rozum tak nevysvětlitelný; musí existovat naprosto uspokojujivé a smysluplné vysvětlení – viděno z *druhé strany*! Ale jak a kde najdu tuto bezpodmínečně existující *druhou stranu* všech věcí? Kde a jak najdu cestu, abych ji poznal? Koho mám žádat, aby mi ukázal cestu? Kde najdu někoho, kdo je do toho tajemství zasvěcen, kdo by mi mohl něco říci o této skryté pravdě?

Neboť byli ve všech dobách na Zemi vynikající lidé, kteří mluvili s neotřesitelnou jistotou o tajemství života, a kteří také dosvědčili své přesvědčení svým životem – zasvěcenci, jak se jim říká. Ale kde a od koho dostali tito „zasvěcenci“ své zasvěcení? A do čeho byli zasvěceni?

I dnes musí být na Zemi „zasvěcenci“ a i dnes musí být možnost získat zasvěcení, opravdové, velké zasvěcení. Začal jsem hledat. Kde jsem jen mohl.

Tak jsem jednou přišel do blízkosti staré paní, která žila na samotě podobné klášteru. Stará paní byla vysokého vzrůstu, královského držení těla, ale zcela prostá a přirozená ve svých pohybech. Její tmavomodré oči byly nápadně velké a dlouhé tmavohnědé řasy jim dodávaly zvláštní výraz. Tyto oči byly usměvavé, přívětivé, plné porozumění, ale tak pronikavé, že většina lidí se dostala do rozpaků, když se jich dotkl jejich pohled. Bylo cítit jasně, že tato žena prohlédne každého, že vidí přesně myšlenky a celou duševní strukturu člověka. Často, když jsem naslouchal jejím poučením ve velkém zástupu lidí, se mi stalo, že mne napadly nějaké otázky. Mluvila dál bez vyrušení, ale usmívala se a v příštích větách došlo v jejích slovech k obratu, v němž jsem dostal odpověď na své nevyslovené otázky. Stejnou zkušenost mi popsalo více jejích žáků. S touto ženou jsem se nedokázal vyrovnat. Čím více jsem se od ní učil, čím více se mi otevíraly mé duchovní oči, tím se mi jevila větší a oblast, v níž předčila mé vědění, se zdála rozšiřovat všemi směry. Cítil jsem, že čím déle jsem u ní pobýval, tím méně jsem ji znal. Kdykoli jsem ji viděl, projevovala vždy „jinou“ osobnost, až jsem získal dojem, že tato žena v sobě nosí každou vůbec možnou osobnost a může ji projevit – takže sama vůbec nemá žádnou osobnost. Neboť být *vším* znamená současně být *ničím*.

'Mother,' I asked her once, 'who are you really?'

'Who?' she asked in return, '*what* is that *who*? There is only one being that *is*, and every person, every animal, every plant, and even every sun, every planet and every other heavenly body is only an instrument for the manifestation of this one and only being that *is*. How many "who's" would there be? The same *self* speaks through my mouth as through yours and through all living creatures. The only difference is that not every living creature knows perfectly its own *self* and consequently is not able to manifest *all* characteristics of the *self*. But anybody who knows the *self* completely and perfectly can manifest all the characteristics that exist in the universe, because all these characteristics are the various aspects of the one and only being that *is*, the one and only *self*. The external form which you see before you, thinking that it is 'I' is only an instrument through which the *self* manifests that particular aspect of itself that is *necessary* at any given time. So don't ask any more nonsense like "who" I am.'

'Mother,' I said, 'how have you come to know the "self" so completely and perfectly as to be able to manifest all its possible characteristics? I would like to be so far advanced too! Tell me! Through what experiences have you come in order to become such a versatile instrument for the manifestations of the one and only being that *is*?'

The old woman looked at me for a long time. Finally she said, 'So you believe it will help you and others to hear about it? All right! Perhaps it really will be a good thing to tell you about the experiences that gradually opened my eyes to the *inner laws of life* and the various relationships that bound together the destinies of different people. Come back tomorrow. I will tell you about the experiences that helped me find what people call illumination. I will tell you how I experienced my initiation!'

That is how this book was written.

„Matko,“ tázal jsem se jí jednou, „kdo vlastně jsi?“

„Kdo?“ tázala se zpátky, „Co je to *kdo*? Je pouze jediný Jsoucí a každý člověk, každé zvíře, každá rostlina, ale také, každé slunce a každá planeta je pouze nástrojem zjevení tohoto jednoho a jediného bytí, které *je*. Kolik ‚kdo‘ by tedy existovalo? Totéž Já mluví mými ústy jako tvými a všemi živými tvory. Rozdíl je jen v tom, že ne každý živý tvor zná své vlastní Já úplně a proto také nemůže projevit všechny vlastnosti Já. Kdo však zná Já dokonale, může projevovat všechny vlastnosti, které existují ve vesmíru, protože všechny tyto vlastnosti jsou různými aspekty jednoho jediného bytí, které je, jednoho jediného Já. Vnější tvar, který nyní vidíš před sebou, o kterém si myslíš, že jsem to ‚já‘, je pouze nástrojem zjevení, z něhož Já projevuje vždy ten aspekt, který je právě žádoucí. Neptej se tedy takový nesmysl, jako ‚kdo‘ jsem.“

„Matko,“ řekl jsem, „jak jsi poznala Já dokonale, takže můžeš projevovat všechny jeho možné vlastnosti? Také já bych chtěl dojít tak daleko! Vypravuj mi! Kterými zkušenostmi jsi se stala tímto všestranným nástrojem zjevení jednoho jediného Jsoucího?“

Stará paní se na mne dlouze podívala. Konečně řekla: „Myslíš, že by tobě a jiným lidem pomohlo, kdyby o tom něco slyšeli? Tak dobře! Snad to bude opravdu dobré, když vám povím o zkušenostech, které postupně otevíraly mé oči, takže se mi ujasňovaly vnitřní zákony života a souvislosti, které spojovaly osudy různých lidí mezi sebou navzájem. Přijď opět zítra. Povím ti o zkušenostech, které mi dopomohly k osvětlení. Povím, jak jsem zažila své zasvěcení.“

Tak vznikla tato kniha.

CONTENTS – OBSAH:

page 010	<u>FIRST ENCOUNTER WITH DEATH</u>
strana 011	<u>PRVNÍ SETKÁNÍ SE SMRTÍ</u>
page 014	<u>SECOND ENCOUNTER WITH DEATH</u>
strana 015	<u>DRUHÉ SETKÁNÍ SE SMRTÍ</u>
page 018	<u>DARKNESS</u>
strana 019	<u>TEMNOTA</u>
page 020	<u>TURNING POINT</u>
strana 021	<u>OBRAT</u>
page 026	<u>STRUGGLE FOR LIGHT</u>
strana 027	<u>BOJ O SVĚTLO</u>
page 040	<u>I TAKE MY VOW</u>
strana 041	<u>SLAVNOSTNÍ SLYB</u>
page 044	<u>THE HORIZON BRIGHTENS</u>
strana 045	<u>OBZOR SE VYJASŇUJE</u>
page 046	<u>THE AYUR-VEDAS</u>
strana 047	<u>ÁJURVÉDA</u>
page 062	<u>THERE WAS LIGHT</u>
strana 063	<u>A BYLO SVĚTLO</u>
page 064	<u>PAST BECOMES PRESENT</u>
strana 065	<u>MINULOST SE STÁVÁ PŘÍTOMNOSTÍ</u>
page 070	<u>HE</u>
strana 071	<u>ON</u>
page 080	<u>SONS OF GOD</u>
strana 081	<u>SYNOVÉ BOŽÍ</u>
page 092	<u>YEARS OF PREPARATION</u>
strana 093	<u>PŘÍPRAVNÁ LÉTA</u>
page 108	<u>THE TREE OF THE KNOWLEDGE OF GOOD AND EVIL</u>
strana 109	<u>STROM POZNÁNÍ DOBRA A ZLA</u>
page 116	<u>THE THIRTEEN SETS OF TWIN CHARACTERISTICS</u>
strana 117	<u>TŘINÁCT BLÍŽENECKÝCH VLASTNOSTÍ</u>

page 128	<u>TELEPATHIC EXERCISES</u>
strana 129	<u>TELEPATICKÁ CVIČENÍ</u>
page 134	<u>THE FUTURE</u>
strana 135	<u>BUDOUCNOST</u>
page 152	<u>PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: THE SEVEN OCTAVES OF VIBRATION</u>
strana 153	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: SEDM OKTÁV VIBRACE</u>
page 166	<u>PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: THE ARK OF THE COVENANT</u>
strana 167	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: ARCHA ÚMLUVY</u>
page 178	<u>PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: THE FORM OF THE PYRAMIDS</u>
strana 179	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: TVAR PYRAMID</u>
page 194	<u>PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: SATAN</u>
strana 195	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: SATAN</u>
page 198	<u>PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: THE FOUR FACES OF GOD</u>
strana 199	<u>Z UČENÍ PTAHHOTEPA: ČTYŘI TVÁŘE BOŽÍ</u>
page 228	<u>THE EPOCHS OF THE WORLD</u>
strana 229	<u>SVĚTOVÁ OBDOBÍ</u>
page 244	<u>FINAL PREPARATIONS</u>
strana 245	<u>POSLEDNÍ PŘÍPRAVY</u>
page 266	<u>THE INITIATION</u>
strana 267	<u>ZASVĚCENÍ</u>
page 304	<u>AS A PRIESTESS</u>
strana 305	<u>JAKO KNĚŽKA</u>
page 310	<u>WE WILL MEET AGAIN</u>
strana 311	<u>JEŠTĚ SE SHLEDÁME</u>
page 324	<u>THE LION</u>
strana 325	<u>LEV</u>
page 334	<u>MIST AND RE-AWAKENING</u>
strana 335	<u>MLHA A OPĚTNÉ PROBUZENÍ</u>
page 350	<u>THE YOUNG PRIEST APPEARS</u>
strana 351	<u>MLADÝ KNĚZ SE OBJEVUJE</u>
page 356	<u>THE CHALLENGES ARE REPEATED</u>
strana 357	<u>ZKOUŠKY SE OPAKUJÍ</u>

FIRST ENCOUNTER WITH DEATH

When I was nineteen years old I tried to picture my future. First of all, I was going to be a pianist, I told myself, like my grandmother. Then I'd get married to a healthy, happy, *normal* husband and have children. Then the children would grow up, and I might even have grandchildren. And then what? ... Then I'd grow old. And then? ... Then one day I'd have to die.

Death! That is the end, the aim, the direction in which we all go. But why? Why all this trouble? Why should I practise at my piano and become a great artist? Does it really make any difference, whether these bones, covered with skin, ever glide over the keys with great proficiency? If human beings have to die anyway some day, does it matter what they have made out of their lives? Whether they have been famous and brilliant or unknown and unrecognized, whether they have been honest or dishonest? Why struggle, toil, bear children, suffer and be happy, joyful and sorrowful, when the ultimate end is death and destruction? It would surely be much easier to die right away!

This thought was so terrible, so unbearable, that the world around me became dark and void. I leaned against a tree and gazed down into the valley, upon the town, the endless houses with the many human beings who lived in them. From up here they looked like tiny ants. All those beings lived, fought, struggled for love and money, all of them had their problems, their cross to bear, they took everything so desperately seriously... But why? Why, when life is but a fleeting moment, when death is waiting at the end, solving all problems, terminating all suffering and all joy? What are we running after? What do we attain? *Death!* Whether we are happy or unhappy, a king or a beggar, the end for all of us is *death!*

Panic gripped me. No! I won't go through with it! I cannot learn, love and live with this thought. Everything is senseless! I would rather commit suicide right now *so that I won't have to die at the end of my life!*

A devilish, sarcastic voice laughed in my ear: 'Ha ha ha! That's really like you to be so stupid! You want to kill yourself, so you won't have to die? Do you really think you can escape death? You are *here*, here on earth in a body. You cannot just flee from here without *death!* If you kill yourself, the end, from which you wished to save yourself only a moment ago, will be imminent. Instantaneous death! Not just "some day" far away, but right here and now! Do you understand? As long as you are *here*, in your body, you cannot get away unless you die! You are a prisoner! Do you understand? A prisoner! Only through the portals of death can you be released from your body, you cannot escape death... you cannot escape... Ha ha ha!'

I tried to gather my scattered thoughts. Yes, it was true, I was in a trap and suicide would not help matters. It would only take me right into what I was anxious to avoid. So now what? In any case I could take momentary comfort in the fact that I was still very young, and that death was still probably far away. I was healthy. All my ancestors had reached a great age. These facts gave me new courage. By the time I get old, I thought, a lot can still happen. The scientists, who constantly discover new things about life, will some day certainly discover *the secret of immortality*. I clung to this thought, and gained the incentive and the energy to go on living, working and wishing.

I was absolutely right! Immortality was discovered, only I did not know at the time, that this 'discovering of immortality' was really something I would have to do for *myself* to find out that *death* does not exist, and that all human beings – myself included – are and always will be immortal! For everyone must discover immortality in himself and for himself. No other person can pass this truth on to him. If somebody does not believe a truth, even a perfectly obvious fact, it simply does not exist for him no matter how many other people

PRVNÍ SETKÁNÍ SE SMRTÍ

Když mi bylo devatenáct, pokoušela jsem se představit si svou budoucnost. Myslela jsem: nejdříve se stanu umělkyní na klavír, jako babička z matčiny strany, pak se vdám za zdravého, sympatického, normálního muže a budu mít děti. Pak děti vyrostou, snad budu mít i vnoučata... a pak? – pak zestárnu... a pak? – pak budu muset jednoho krásného dne zemřít!

Smrt! To je konec, cíl, jehož směrem všichni jdeme... Ale proč? K čemu pak to vše? Proč mám cvičit na klavír a stát se velkou umělkyní? Nebylo zcela lhostejné, zda mé prsty, ty kůží potažené kosti, jednou poběží s velkou virtuozitou po klávesnici – nebo nikoli? Když člověk beztak klesne do hrobu, není zcela jedno, co v životě dělal? Zda byl slavným, výtečným člověkem, nebo neznámým nikým, zda byl poctivý nebo nepoctivý? K čemu bojovat, pracovat, rodit děti, trpět nebo se radovat, být šťastný nebo nešťastný, když na konci je smrt, zničení? Pak by přece bylo mnohem jednodušší zemřít teď hned!

Tato myšlenka se mi zdála tak hrozná, tak nesnesitelná, že svět okolo mne mi před očima úplně zčernal. Opřela jsem se o kmen stromu a dívala jsem se dolů do údolí, na město, nesčetné domy s množstvím lidí, kteří v těchto domech bydleli a vypadali odtud shora jako mravenečkové. Všichni tito lidé žili, bojovali, honili se za penězi a za láskou, všichni měli své problémy, všichni nesli svůj kříž, brali všechno smrtelně vážně... Proč? Proč, když přece vše je jen dočasné... když na konci čeká smrt, která vyřeší všechny problémy, ukončí všechny strasti i všechny radosti?! Kam se člověk žene? Čeho dosáhne? Smrti! – Ať byl člověk šťastný nebo nešťastný, boháč nebo žebrák. Konec je smrt!

Zmocnila se mne panika. Ne! Toho se nezúčastním. S těmito myšlenkami se nemohu učit, nemohu milovat, žít. Vše je bez smyslu! Raději se zabiji teď, abych na konci života nemusela zemřít!

Đábelsky výsměšný hlas ve mně se zasmál: „Hihihi! To jsi celá ty, takové hlouposti! Chceš se zabít, abys unikla smrti? Myslíš, že se můžeš smrti vyhnout? Jsi zde – zde na Zemi – v těle, odtud nemůžeš prostě prchnout bez smrti. Když se zabiješ, pak je tu konec, před kterým se chceš zachránit, ihned! Ne jednou, zcela vzdáleně, ale teď, v přítomnosti! Rozumíš? Zajatkyně! Z těla můžeš ven jedině smrtí, jen touto branou, nemůžeš smrti uniknout... nemůžeš uniknout... hihihi!“

Snažila jsem se uspořádat své myšlenky. Ano, musela jsem doznat, že jsem byla v pasti a že sebevražda nepomůže. Dostalo by mne to právě tam, před čím jsem se chtěla zachránit. Ale co dělat? Každopádně mne v tu chvíli utěšovala myšlenka, že jsem ještě velmi mladá a smrt je pravděpodobně ještě velmi vzdálena – jelikož jsem byla zdravá a všichni předkové dosáhli velmi vysokého věku. Do té doby – myslela jsem si – se může ledacos stát. Vědci, kteří stále objevují něco nového, objeví do té doby, než budu muset zemřít já, jistě *tajemství nesmrtelnosti*. Této myšlenky jsem se pevně přichytila, dodala mi odvahu a sílu, abych žila a pracovala dál – abych vůbec měla ještě nějaká přání.

Měla jsem plnou pravdu! Nesmrtelnost byla skutečně objevena, jen jsem tenkrát ještě nevěděla, že tento „objev nesmrtelnosti“ je něčím, co budu muset udělat sama a to je pochopit, že smrt neexistuje a že všechny lidské bytosti – včetně mne – jsou a vždy budou nesmrtelné! Neboť každý musí objevit nesmrtelnost v sobě a pro sebe. Nikdo jiný nám tuto pravdu nemůže předat. Jestliže někdo nevěří pravdě, která je zcela hmatatelná, jiní lidé ji pro něho neobjeví. Každá lidská bytost musí pochopit fakt, že smrt není nic jiného než život sám, že člověk nejen nemusí zemřít, ale ani nemůže zemřít! To je prostě nemožné!

Tenkrát jsem to všechno ještě nevěděla, smrt byla pro mne černou zdí, na kterou jsem důkladně narazila hlavou.

Ale byla jsem mladá, uklidnila jsem se, jak nejlépe jsem mohla. Odsunula jsem celý problém a nechtěla jsem pokud možno vůbec myslet na smrt. Takové myšlenky by mne

have discovered it already. Every human being must recognize the fact that death is nothing but life itself and that man not only does not *have to die*, but is not even *able* to die! It is absolutely impossible!

At that time, I knew nothing of all this; to me, death was a big, black wall against which I had cracked my head with considerable force.

Nevertheless, I was young, and so I calmed down as well as I could. I postponed the whole thing and decided, as far as humanly possible, not to think about the problem of death. Such thoughts would only weaken me, and I preferred to make plans for the future.

I decided to continue my studies at the music academy, and pass the final examinations so as to get a diploma. Father often said to us: 'Don't be blind to the vagaries of fate just because everything is going well at present. Earthly riches can be destroyed. Whatever knowledge you acquire is yours to keep and cannot be taken away from you. Learn as much as you can, and at least get a diploma of some sort. If things go well, you can leave it in a drawer, but if you run into hard times, you can earn your living with it!'

Oh my father, you wonderful, unselfish, wise man. This piece of advice was the greatest treasure among all those you ever passed on to me. At that time, none of us could imagine how we could ever get into any difficulties and believed in secret that you were just talking like a strict pedagogue. How often I remembered this advice during the war when everything we owned was destroyed and I was stranded with a gravely wounded, disabled husband. We were saved by what I had learnt, by what I carried *in* me, what I *knew*, for all our outward possessions were lost. As a young, inexperienced girl, thinking about my future, I had no idea what fate held in store for me. But I felt I had to follow your advice.

And so the most important thing was to concentrate all my energy on acquiring a piano teacher's diploma. Everything else I left in the hands of destiny.

jen oslabovaly a já chtěla raději dělat plány pro budoucnost.

Chtěla jsem nadále navštěvovat hudební akademii, abych získala diplom. Otec nám často říkával: „Nebudte slepí k rozmarům osudu jen proto, že se nám nyní daří dobře. Pozemský blahobyt může být zničen. Ale to, co znáte, zůstává věčně vaším majetkem, který vám nemůže nikdo vzít. Učte se, co nejvíc můžete a každá z vás by měla mít v ruce aspoň jeden diplom. Když se vám daří dobře, můžete jej nechat ležet v zásuvce. Když se ocitnete v nouzi, můžete si jím vydělat na živobytí.“

Ó, otče, milý nesobecký, moudrý! Touto radou jsi mi dal největší ze všech pokladů, které jsem od tebe obdržela. Tenkrát jsme si nedovedly představit, že by se nám mohlo dařit špatně a potají jsme myslely, že nám to vše říkáš jen z výchovného hlediska. Jak často jsem si však později vzpomněla na tvá slova, když válka zničila vše, co jsme měli a stála jsem tu se svým těžce raněným, práce neschopným mužem bez prostředků. Zachránilo nás jen to, co jsem se naučila, co jsem nosila v sobě, co jsem uměla; neboť vše, co jsme vlastnili zevně, se ztratilo. Tenkrát, když jsem jako mladá dívka přemýšlela o své budoucnosti, nevěděla jsem, co můj osud skrývá, ale cítila jsem, že se podle této rady musím řídit.

A tak bylo pro mne nejdůležitější, že jsem soustředila všechny své síly na to, získat diplom učitele hry na klavír. Vše ostatní jsem přenechala osudu.

SECOND ENCOUNTER WITH DEATH

In becoming the wife of my beloved after this long period of waiting, I experienced extreme happiness as I expected I would. I had attained my goal; I had become his wife before God and humanity. Between us there were no longer any 'forbidden' signs. I loved him passionately, with my entire being, and he loved me in just the same way. I experienced the highest fulfilment of love, in body and soul.

And then everything collapsed around me.

I dashed my head even more violently against the black wall I had struck once before: for the second time in my life I encountered death. This time the meeting was much more serious.

As long as I was waiting for happiness, there was a fixed point in my future towards which I was moving. I had something I was waiting and working for. But when the expected event materialized, the future suddenly became empty. I fell into a vacuum, for I did not know what I still had to wait for. What was there in the future for me to look forward to? I had achieved everything. Whatever else might come could only serve to fill out the remaining time. *The remaining time*, remaining time? Till when? And the answer was: *until death!*

I was forced to realize that no matter what else I might do or attain in this life, or whatever my destiny might bring me, I and all other people with me were moving only in one direction – towards death! – without the slightest possibility of being able to move in any other. Nobody can know in advance how long it will take him to get there, but sooner or later we all fall into this void.

I was obliged to realize that even our love could not last forever, for the simple reason that sooner or later one of us would have to die. Then happiness would be over. In the presence of my husband when I looked into his bright, loving eyes, I felt as if a cold hand were strangling me, and deep down within me I heard the question: 'How long will you be able to see these beautiful eyes? What will the future bring? Even though you may be ever so happy and supposing that you will live a long life with him, even an exceptionally long one, sooner or later the end will be the same, namely, that he will either have to close your eyes or you will have to close his! Then you will lose each other and have to say good-bye. Time passes with amazing rapidity, and it won't matter much whether the end comes after a short time or a long time. The greatest happiness, the most beautiful love – everything – must some day come to an end, and you will lose each other and everything that has been beautiful and good...'

I looked into my husband's loving eyes but heard *this* voice. I knew that no matter how much I might try not to hear it, I would still hear it anyway, I would not be able to silence it, *because it was right, it was speaking the truth!*

I have often noticed that people act as if everything were permanent. They simply do not think of the future. Most of them go through life as if they would never be obliged to die and as if their loved ones were not mortal beings. They refuse to realize that our being together here on earth is only a gift of short duration as it will some day *have to end!* Sooner or later one or the other dies, and then everything is over. People refuse to think about it, but whether they think about it or not, *it is so!* No one can deny it. But what is the sense of being happy if destiny is, inexorably, going to take this gift away from us some day? What's the good of being happy if we are obliged to be even unhappier later? We struggle for happiness, and when we have attained it we know in advance that we *must* lose it. The greater the happiness, the greater the loss. In the days when I was not yet so happy, I was actually much happier *because I did not yet have the possibility of losing my happiness!* So it becomes evident that only the person who was never happy is really and

DRUHÉ SETKÁNÍ SE SMRTÍ

Když jsem se stala po dlouhém čekání ženou svého milovaného, zažila jsem největší štěstí, jaké jsem si představovala. Dosáhla jsem, co jsem chtěla, stala jsem se před Bohem i lidmi jeho ženou. Nebyla už mezi námi tabulka „zakázáno“. Milovala jsem ho vášnivě, celou svou bytostí a on mne miloval stejně. Zažila jsem největší naplnění lásky – v těle i v duši.

A pak se kolem mne vše zhroutilo.

Narazila jsem hlavou ještě silněji na černou zeď, k níž jsem již jednou došla: setkala jsem se podruhé v životě se smrtí. Ale tentokrát to bylo setkání mnohem těžší.

Dokud jsem čekala na štěstí, měla jsem v budoucnosti pevný bod, ke kterému jsem šla. Měla jsem něco, na co jsem čekala. Když se však očekávané uskutečnilo, stala se budoucnost náhle prázdnou. Padla jsem do prázdna, neboť jsem nevěděla, na co mám ještě čekat; co by mělo v budoucnosti mého života na mne čekat? Dosáhla jsem všeho. Co ještě kromě toho mohlo přijít, bylo dobré nejvýš k tomu, aby to vyplnilo zbylý čas. *Zbylý čas? Do kdy? A odpověď zněla: do smrti!*

Musela jsem uznat, že ať jsem chtěla v tomto životě dosáhnout čehokoli, co by osud přinesl, mohu jít stejně jako všichni ostatní lidé pouze jedním směrem – nemůžeme jít žádným jiným, jen tím jedním – k smrti! Jak dlouho potrvá, než tam dojdeme, nemůže nikdo předem vědět, ale jednou spadne vše do této prázdnoty.

Musela jsem přiznat, že ani naše láska nemůže trvat do věčnosti, a to z toho důvodu, protože dřív nebo později musí jeden z nás zemřít. Pak je po štěstí. Když jsem byla spolu se svým mužem a dívala se do jeho krásných očí, žhnoucích láskou, sevřela mi hrdlo ledová ruka a slyšela jsem v sobě otázku: „Jak dlouho budeš smět vidět tyto krásné oči? Co přijde v budoucnu? I kdybys byla sebešťastnější a žila s ním dlouho, neobvykle dlouho, přece bude konec dříve či později stejný, může být jen jeden. Buď musíš zavřít ty jeho, nebo on tvoje oči! Pak se navzájem ztratíte, pak se musíte rozloučit. Čas letí neuvěřitelně rychle a nehraje velkou roli, zda konec nastane po krátké či dlouhé době. Největší štěstí, největší láska – všechno – musí jednou skončit a ztratí se vše, co bylo krásné a dobré...“

Dívala jsem se do krásných očí svého milovaného a přitom poslouchala tento hlas. Věděla jsem, i kdybych jej sebevíc nechtěla slyšet, budu jej slyšet, nemohu ho umlčet, *protože má pravdu, mluví pravdu!*

Měla jsem častou zkušenost, že se lidé chovají, jakoby vše bylo věčné. Prostě nemyslí na budoucnost. Většina žije s postojem, jakoby nikdy nemuseli zemřít, jakoby i ti, které milují, nebyli smrtelnými bytostmi. Nechtějí uznat, že „být spolu“ zde na Zemi je pouze darem krátkého trvání, protože to musí jednou skončit! Dříve nebo později zemře jeden či druhý a vše končí. Lidé na to nechtějí myslet. Ale ať na to myslí nebo ne, je to tak! Žádný člověk to nemůže popřít. Ale jaký to potom má smysl být šťastný, když osud tento dar jednou bezpodmínečně sebere? K čemu je to pak dobré? Abychom potom byli ještě nešťastnější? Člověk bojuje o štěstí a když je získá, ví už předem, že je musí ztratit. Čím větší štěstí, tím větší ztráta. Když jsem ještě nebyla tak šťastná, byla jsem vlastně mnohem šťastnější, protože tu *nebyla možnost štěstí ztratit!* Tak se ukazuje, že je a zůstává šťastný pouze ten, kdo nebyl nikdy šťasten! Jak hrozný rozpor! A proč je tomu tak? Protože vše trvá jen určitou dobu, nic nezůstane věčně, vše zemře, vše pomíjí, vše musí pominout!

Ó čase! Ó pomíjivosti! Jak dlouho ještě budu muset trpět tvými řetězy? Jak často ještě narazím hlavou na tvou černou, neproniknutelnou zeď? Otrávila jsi mi každou šťastnou minutu, protože jsem si vždy zůstávala vědoma, že v okamžiku, kdy jsem něco měla, bylo to už zase ztracené, protože to muselo skončit.

permanently happy! What a terrible contradiction! And why is that so? Because everything lasts only for a time, because nothing is permanent, because everything dies, everything passes away, everything must pass away!

Oh time! Oh mortality! How long will I have to continue to suffer as a prisoner in your chains? How often will I have to bang my head against your black impenetrable wall? You have poisoned every happy moment of my life, because I always had to realize, in the very moment I had something, it was already lost, for it had to come to an end.

And now I am grateful to you, *oh mortality!* Because you never, even for a moment, allowed me to enjoy passing, temporal happiness, this constant suffering led me to *find* the *unending, infinite eternity*, the eternal, divine *being* itself!

I did not want to tell my husband anything about the desperate state of mind I was in. He was completely happy and would not have been able to understand me. If he had no such ideas and was *still dreaming the dream of mortal people*, why should I awaken him and make him unhappy? I saw no solution at all for my problem, as no one could have said that I was wrong. At best he would have had to admit that everything is destined to pass away and the one and only consolation is not to think about it. For my part, however, I was not at all satisfied at the idea of overlooking reality... and even less satisfied by the fairy tales of religion about 'the other side' and the 'other world'. These are figments of the imagination intended to be a sedative to people. Whoever can believe them is happy, but a thinking person insists on having proof. Within myself I constantly bore a heavy spiritual burden without being able to shake it off. Sooner or later, however, a constant burden on the soul is bound to affect the body...

A nyní ti děkuji, pomíjivosti! Neboť tím, že jsi mi nikdy nedovolila ani na minutu plně užít pomíjivého štěstí – tímto trvalým utrpením jsem našla nepomíjející, nekonečnou věčnost, věčné, božské *Bytí samo!*

Svému muži jsem o svém zoufalství nechtěla nic říci. Byl naprosto šťasten a nebyl by mi mohl vůbec rozumět. Když neměl takové myšlenky, když ještě *snil sen smrtelných lidí*, proč bych ho měla probudit a udělat ho také nešťastným? Neviděla jsem pro svůj stav žádné řešení, neboť žádný člověk nemohl říci, že nemám pravdu. Byl by musel nanejvýš uznat, že vše je pomíjivé a jedinou útěchou je „nemyslet na to“. Mne však neuspokojovalo pomyšlení, že by bylo správné přehlížet skutečnost. Ještě méně mne uspokojovaly pohádky náboženství o „onom světě“. To jsou výplody fantazie, které mají lidi uchlácholit. Šťastni ti, kdož jim mohou věřit, ale myslící člověk chce mít důkazy. Nesla jsem v sobě stálý duševní tlak, aniž jsem se mohla od něho osvobodit. Stálý duševní tlak však dříve nebo později ovlivní tělo...

DARKNESS

One evening I lay down with no bodily affliction whatsoever. When I opened my eyes in the morning, I involuntarily glanced at the ceiling. To my utter astonishment I saw a thick black line that had never been there before. Completely taken aback, I sat up suddenly to see what this queer black line was. As I did so, the line seemed to jump up and sink back slowly again.

My heart nearly stood still. I realized that the black line I saw lay in my eyes and not on the ceiling. I opened and closed my eyes, then closed one and afterwards the other, discovering that I could only see this line with my right eye.

Never again could I really enjoy myself. My husband did everything to make me forget the condition of my eyes. But whatever he did, however much he pampered me with presents – I could never be happy. Everywhere I looked I saw corruption and death, for I always saw black lines. As the Carthusian monks, who are forced to regard the two letters 'M' 'M' in the palms of their hands as a reminder of the words *Memento Mori*, so did the black lines in front of my eyes constantly remind me of blindness and death.

If my husband took me to a beautiful spot in the country, I used to think: 'How long will I still be able to see the sunshine, the mountains, the fields, the sky, in fact, the treasures of nature?' If I saw a wonderful performance at the Opera, I thought: 'How long can I still delight in the delicate movements of graceful ballet-dancers?' Deepest despair, brought forth by the cruelty of reality, had taken hold of me, for my left eye was, if only very slowly, yet definitely beginning to be affected as well. I was therefore well on my way to becoming blind.

I bore my despair without any exterior sign, and I never talked about it, for I saw that if I were constantly to talk about my affliction, my friends and acquaintances would suffer as much as I; and consequently, as normal human beings usually try to rid themselves of everything which seems unpleasant, they would drift away from me. I did not want to become disagreeable and boring in my own troubles. On the contrary, I was always gay and humorous, like a clown who hides his deepest sorrows under a painted mask. Thus did I bear my misery in silent suffering.

This blow also destroyed my artistic ambitions. Besides playing the piano, I had made great progress in drawing and painting and my teachers expected a lot in the future. Painting and drawing had always given me much pleasure. This too now came to an end. When I tried to paint, I saw lots of little black blobs on the canvas. This made me very nervous, and I had to control myself so as not to throw my brush away in anger. I lost my energy and my will to paint. The thought of gaining a reputation and becoming famous only to have to give everything up because of blindness disturbed me profoundly. No! I preferred to give up my artistic career and to continue playing the piano, for I could play blind as well.

I practised with my eyes closed. I walked around the room blindfolded and tried to find various objects. I tried to dress and comb my hair with my eyes closed, so as to be prepared when complete darkness came. I also did this because closing my eyes was the only way of escaping from those aggravating black lines which kept on dancing in front of my eyes. It was my only hope...

TEMNOTA

Jednoho večera jsem ulehla zcela zdráva. Ráno, když jsem se probudila, podívala jsem se zcela bezděčně na strop. Ke svému největšímu překvapení jsem tam spatřila silnou černou čáru. Byla jsem tak udivena, že jsem se rychle posadila na posteli. Chtěla jsem vidět přesněji, co to je za zvláštní čáru. Tu se černá čára vymrštila nahoru a pomalu zase klesala.

Srdce se mi zastavilo leknutím. Poznala jsem, že čára není na stropě, ale v mých očích. Střídavě jsem oči otevírala a zavírala, dívala se jednou pravým a pak levým okem a ukázalo se, že černá čára je pouze uvnitř pravého oka.

Už nikdy jsem se nemohla z ničeho opravdu těšit. Můj muž dělal vše, abych na stav svých očí zapoměla. Ale ať dělal cokoli, ať mi přinesl jakýkoli dárek – nedokázala jsem se radovat. Ve všem jsem viděla pomíjivost, neboť jsem na všem viděla černé skvrny. Jako kartouzské mnichy, kteří se musí dívat na dvě písmena „M“ „M“ na svých dlaních jako počáteční písmena slov *memento mori* upomínaly mne černé skvrny v oku na slepotu a na smrt!

Když mne manžel přivedl do krásné krajiny, myslela jsem si: „Jak dlouho ještě budu vidět slunce, hory, louky, celou přírodu?“ Když jsem spatřila v opeře nádherné představení, myslela jsem: „Jak dlouho ještě budu vidět krásná představení, jemné pohyby baletek?“ Zmocnilo se mne hluboké zoufalství, vyvolané krutou realitou, neboť proces začal už i v druhém oku, i když slaběji.

Nesla jsem své zoufalství bez vnějších znaků. Nehovořila jsem o tom. Jedno jsem si uvědomovala: Kdybych mluvila se svým okolím stále o stavu svých očí, trpělo by duševním tlakem stejně jako já. A jelikož člověk se chce instinktivně zbavit všeho nepříjemného a škodlivého, budou se chtít lidé z mého okolí podvědomě ode mne odpoutat. Nechtěla jsem se se svým tělem stát nepříjemnou a nudnou. Naopak! Byla jsem stále veselá a plná humoru jako šašek, který schovává pod svou masku nejhlubší melancholii. Tak jsem v sobě mlčky nosila svou bídu.

Tato rána zničila i mé umělecké ambice. Vedle hry na klavír jsem již několik let cvičila velmi pilně také kreslení a malování a učitelé ode mně mnoho očekávali. Malování mne velmi těšilo. Nyní bylo po všem! Když jsem chtěla malovat, viděla jsem stále před očima tančit černé skvrny; to mne rušilo a velmi znervózňovalo, takže jsem se musela ovládat, abych neodhodila štětec. Neměla jsem už energii; také mne ochromovala myšlenka, že kdybych si časem získala jméno a měla úspěch, brzy bych se musela kvůli oslepnutí vzdát všeho, čeho jsem dosáhla. Ne! Raději jsem se výtvarného umění vzdala ihned. Cvičila jsem zase víc na klavír, protože na klavír je možno hrát i jako slepec.

Cvičila jsem na klavír se zavřenýma očima. Procházela jsem se po pokoji a pokoušela jsem se najít různé věci – se zavřenýma očima. Pokoušela jsem se oblékat a česat se – se zavřenýma očima, aby mne slepota, kdyby to muselo být, nenašla nepřipravenou. Ale dělala jsem to také proto, že se zavřením očí se naskytla jediná příležitost, abych nemusela vidět neustále tančit černé skvrny před očima. Byla to má jediná záchrana...

TURNING POINT

One afternoon, I came home from town. The houses in our row stood in well-kept gardens, the sun was shining brightly, flowers were blooming everywhere, birds were singing joyously, and I recalled the words of Don Carlos: 'O, my queen, in spite of everything life is so beautiful!' 'Yes,' I felt like adding, 'if only my eyes were to retain their power of sight!'

Suddenly I heard the voice in me, asking me quite distinctly: 'Are you blind already? Can't you see the world, the sky, the trees and the flowers any more?'

'I can,' I answered, looking around me, 'everything is still quite clear,' and I remembered what my doctor had said to me the last time I visited him to check up on my eyesight: 'The right eye has become pretty dim and hazy, but you still perceive more with the other eye than most average human beings with both eyes.'

'Well, if your eyesight is still as good as that, why do you behave so desperately, as though you had already gone blind? Why give up hope? Let us assume that you were to go blind in the second half of your life. If you start giving up hope now, while you can still see quite adequately, your *whole* life will be blighted by your desperation and your affliction! Quite apart from the fact that you really don't know whether you are going blind or not. Maybe you will die before you go completely blind; in this case, you will have spent weeks, months and years of useless worry, while all the time your eyesight was clear and normal apart from a few annoying black blobs. What a waste of time to worry about events which have not yet occurred! The future? Do you really know what the future is? Events *which have not yet come to pass!* Why mar your pleasure in life with things which do not exist? Your present circumstances are not too bad. Enjoy life, your chances of recovery will be much better so. Your depressions will only accelerate the destructive process in your eyes. Live in the present, and remember: *as soon as your spiritual blindness ceases, your corporeal eyes will regain their functions.*'

Oh, how true were the words of this sacred voice! In the moments of deepest despair, I felt that the black spots in my eyes showed up my *interior* darkness, my *spiritual* blindness. But how on earth is one to cure spiritual blindness? For this was the hub of my problems, the fact that I felt completely blind in the face of the secrets of life and death. I was enclosed in darkness, for I sensed death everywhere and could not grasp the meaning of life. I desired to become 'seeing', it was my greatest wish – but how?

And the voice replied: 'Seek and ye shall find; knock and it shall be opened unto you!'

I did not understand those words at the time, but I wanted to obey them. I tried breathing deeply and calmly, and *concentrating on the present*. It was very hard – the black spots kept dancing in front of my eyes and reminding me of my misery – but I tried again and again and reached the point where I felt happy and content again; indeed, I felt I had to be happy, for my eyes would benefit from my state of mind. I wanted to help myself. I had to be happy, I had to enjoy myself! I began to think about future occupations which would afford me constant pleasure. My husband was very much engrossed in his job – he was a construction engineer – and I rarely saw him except at meals. A thought flashed through my mind: a baby! How long have I wished for a baby! What greater joy could I expect? And I would not be alone all the time.

I opened my spirit to the anonymous being which was waiting somewhere to become *my* child. And the being heard my cry...

OBRAT

Jedno odpoledne jsem se z města vrátila sama domů. V naší ulici stály vily v krásně upravených zahradách. Slunce nádherně svítilo, všechno bylo plné květin, ptáci vesele zpívali a myslela jsem na slova Dona Carlose: „Ó, královno, život je tak krásný!“ „Ano“, dodala jsem, „kdyby mé oči neztrácely světlo!“

Tu jsem v sobě zaslechla zcela zřetelně hlas, jak se mne ptal: „Jsi už slepá? Nevidíš už svět, nebe, stromy, květiny?“

„Ale ano,“ odpověděla jsem a rozhlédla se, „vidím všechno ještě docela jasně,“ a napadlo mne, jak profesor řekl před několika dny, když jsem u něho byla zase jednou na kontrole: „Ano, pravé oko je dosti kalné a neprůhledné, ale druhým vidíte stále ještě mnohem víc a lépe než průměrní lidé oběma očima.“

„Když tedy tak dobře vidíš, pročpak jsi tak zoufalá, jako bys už byla slepá? Proč jsi zoufalá už teď? Předpokládejme, že budeš žít ve druhé polovině svého života slepá. Když jsi zoufalá již nyní, zatímco vidíš ještě dobře, budeš zoufalá a smutná v *obou* polovinách svého života. Kromě toho, jsi si zcela jista, že tě bezpodmínečně čeká slepota? Třeba zemřeš dřív než k tomu skutečně dojde a v tom případě jsi byla zcela zbytečně po týdny, měsíce a léta zoufalá a přitom jsi během té doby přece – nehledě na rušivé skvrny – viděla vše jasně a bezvadně! Jaký nesmysl dělat si starosti s něčím, co tu vůbec ještě není! Budoucnost? Copak víš, co je to budoucnost? Události, *které tu ještě nejsou!* Proč si tak kazíš kvůli neexistujícím věcem radost z bytí? Tvůj dnešek není vůbec špatný. Těš se ze života, pak budeš mít také daleko lepší vyhlídky, že se ti oči upraví. Deprese pouze urychluje celý proces, který v tvých očích probíhá. Uživej přítomnosti a mysli na toto: *Až skončí tvá duchovní slepota, stanou se i tvé oči vidomými!*“

Ach, jak měl ten požehnaný hlas pravdu! Tušila jsem ve chvílích nejhlubšího zoufalství, že černé skvrny v mých očích zjevují mou vnitřní temnotu, mou duchovní slepotu. Ale jak jsem měla zrušit svou duchovní slepotu? Právě to bylo ono, co tak strašně tížilo mou duši, že jsem se cítila zcela slepá k tajemství života a smrti. Byla jsem ve vnitřní temnotě, protože jsem viděla všude smrt a nemohla pochopit smysl života. Chtěla jsem se stát „vidoucí“, bylo to mým největším přáním – ale jak?

A hlas odpověděl: „Hledejte a naleznete – tlučte a bude vám otevřeno!“

Tenkrát jsem ještě těmto slovům nerozuměla, ale chtěla jsem poslechnout. Snažila jsem se soustředit se *jen na přítomnost!* Šlo to těžce – černé skvrny mi tančily před očima a stále mi připomínaly mou bídu – ale zkoušela jsem to znovu a znovu – a dosáhla jsem toho, že jsem už někdy zase mohla být veselá. Ano, musela jsem být veselá, to udělá mým očím dobře. Chtěla jsem si sama pomoci. Musela jsem být veselá, musela jsem mít radost! Začala jsem přemýšlet, čím bych se mohla trvale radostně zaměstnávat. Můj muž byl svým zaměstnáním velmi zaneprázdněn – byl stovebním inženýrem – a byla jsem, kromě při jídle, celý den sama. Hlavou mi projela myšlenka: dítě! Jak dlouho už toužím po dítěti! To by bylo největší radostí! A nebyla bych stále sama.

Otevřela jsem svou duši neznámému, který někde čekal na to, aby se stal mým dítětem. A neznámý mé volání vyslyšel...

One night, after I had experienced once again the greatest fulfilment of earthly love and unity, instead of falling peacefully asleep, I sat on the side of my bed for a long time brooding over my problems in abject despair. I cried and I sobbed, and in the darkness of that night, I began to examine myself cruelly in order to find out why I was so unhappy and so discontented. I had everything necessary to make a human being happy, from where could my misery originate?

This question seemed to call forth the answer. From the depths of my subconscious, the reasons began to ascend and gain consciousness.

I was searching for a human being, *who was my other half, my complement*. Love is the revelation of a power which forces two complementary halves to unite. In fact, the subconscious will to unite is commonly known as 'love'. I had experienced this union, I had attained the supreme fulfilment of body and soul and was not happy, and became more and more unhappy after each occasion.

I sat there in the dark and questioned myself in despair: Why can't I be happy? I desired an answer and reflected intently. And then I realized that the *joy of union was not what I had expected! I had searched for some sort of fulfilment subconsciously, and, having found nothing else, I believed physical love to be this fulfilment*. Having experienced it, I had to admit that it was *not what I had expected*. After experiencing the supreme form of physical unity, I was compelled to see and realize I was looking for something else!

But what?

I was searching for fulfilment of an *eternal nature, a real union which remains!* I was searching for a union in which the identity of myself and that of my lover became one and the same thing. I desired to participate in his soul, his thoughts, *his whole being!* I wanted to become *him!*

But I did not desire what physical unity had brought me. This physical union is a desperate attempt to become one being – every fibre and muscle is strained to the highest pitch – and in the moment when both believe that they have achieved fulfilment, they fall apart... without ever attaining union.

In the darkness a picture of my childhood appeared in front of me: I remembered sitting at the family table and trying to bring together two little grease spots swimming on top of my bowl of soup. Yes! In exactly the same way as I had tried to unite the two grease spots, years ago, I now wanted to make one being out of our two souls. Out of the two selves I wanted to create a single one. But that is impossible! In love, each lover craves to come together with the other. Yet their craving is merely a physical desire, and they strain against each other in despair. Everybody can observe how two lovers press their hearts together in their fervent embrace; they seem to be compelled to unite their hearts, to be united *in their heart*. But they fail! Why? *Their bodies stand between them*. The resistance of the body prevents the union. How strange that I should desire to become one single being with my lover in body and that *the body itself* should bar my way. Does my body desire this union? Can the body desire anything which is impossible by reason of the very existence of the body? No! The body cannot carry within itself a wish which cannot be fulfilled by reason of its own presence. *Who* and *what* therefore desires this supreme union? It can only be the immaterial spirit, the self.

And why do I desire this union? Why do I want something which is impossible? I want it because I know that only through this complete concord, this supreme union, will I find satisfaction, and only in this state of mind will I achieve final happiness! This happiness I have been searching for since I began to live. But why do I search for something which is impossible to attain? I do it solely because I know, I feel certain, that somehow it is possible, and that somehow this possibility exists – only I don't know *how*.

Jedné noci, když jsem se svým mužem prožila největší naplnění pozemské lásky a jednoty, seděla jsem – místo abych šťastná usnula – dlouhou dobu na posteli a přemýšlela, bezdůvodně zoufalá. Plakala jsem a vzlykala a oné noci, tam ve tmě, jsem se začínala krutě ptát a rozebírat sama sebe, proč vlastně jsem tak nespokojená a šíleně nešťastná. Tázala jsem se sama sebe, proč? Mám vše, co člověka může učinit šťastným. Odkud pramení ta nespokojenost?

Na tuto otázku se utvářela odpověď. Příčina mého zoufalství začala vystupovat z podvědomí a stala se vědomou.

Hledala jsem člověka, *který byl mou druhou polovinou, mým doplňkem*. Láska je projevem síly, která nutí dvě doplňující se poloviny, aby se spojily. „Láskou“ vůbec nazýváme podvědomou vůli po spojení. Zažila jsem toto spojení, dosáhla jsem nejvyšší naplnění v těle a v duši a přece se necítím šťastná a po každém naplnění jsem se stávala nešťastnější a neklidnější.

Seděla jsem ve tmě na posteli a ptala se sama sebe: Proč nemohu být šťastná? Chtěla jsem odpověď a podívala jsem se hluboko do sebe. A tu jsem si uvědomila, že *štěstí spojení nebylo tím, co jsem očekávala!* Hledala jsem podvědomě naplnění a *když jsem nenašla nic jiného, myslela jsem, že mi tělesná láska toto naplnění dá*. A když jsem to zažila, musela jsem poznat, že *to nebylo to, co jsem očekávala!* Prožila jsem největší tělesné naplnění a viděla jsem – musela jsem to vidět a pochopit: hledala jsem něco jiného.

Ale co?

Hledala jsem naplnění, které je *trvalé!* Hledala jsem *skutečnou* jednotu, která *zůstává!* Hledala jsem jednotu, ve které bych se ztotožnila s milovanou bytostí. Chtěla jsem se stát zajedno s jeho duší, jeho myšlenkami, *celou jeho bytostí*. Chtěla jsem být *jím!*

Ale nechtěla jsem to, co mi přineslo tělesné spojení. Tělesné spojení je zoufalé úsilí stát se jednotou – člověk nasadí všechny síly a v okamžiku, kdy si oba myslí, že dosáhnou naplnění, dojde k oddělení a jednoty nebylo vůbec nikdy dosaženo!

Tak potmě se mi vybavil obraz z dětství: sedím u rodinného stolu a spojuji lžící masná kola na polévce. Ano! Jako tenkrát, když jsem ze dvou ok udělala jedno, jsem chtěla udělat z našich dvou duší, z našich dvou bytostí jednu. Chtěla jsem z našich dvou „já“ udělat jedno. Chtěla jsem naše dvě „já“ přetavit v jediné „Já“. Ale to není možné. V lásce má každá z milujících osob v sobě touhu sjednotit se s druhým. Chtějí to však zažít tělesně a zoufale se k sobě tlačí navzájem. Každý může pozorovat, že když se dva milující objímají, přitlačují se jejich těla k sobě v oblasti srdce, chtějí tedy spojit svá srdce, být *spojení ve svých srdcích*. Ale nejde to! Proč? *Jejich těla stojí mezi nimi*. Odpor těla zabraňuje spojení! Podle tohoto závěru tak brání milujícím právě odpor těla v dokonalém spojení. Jak zvláštní – myslela jsem – že se chci se svým milovaným stát zajedno pomocí těla, ale právě tělo samo tomu brání. Je možné, že si mé tělo přeje jednotu? Může si tělo přát něco, co je podle jeho přirozenosti nemožné, čemu právě samo tělo brání? *Kdo a co si tedy přeje dokonalé spojení? Nemůže to být nic jiného než moje „Já“, které je bez těla*.

A proč chci tuto jednotu? Proč chci něco, co není možné? Protože vím, že mne může uspokojit jediné dokonalé sjednocení, úplné ztotožnění, že pouze v tomto stavu dosáhnou skutečné, dokonalé blaženosti! Po této blaženosti toužím od chvíle, co žiji. Proč však hledám něco, co není možné? Protože vím, protože mám v sobě jistotu, že to je přece jen možné, že přece jen to nějak existuje, jen nevím, *jak*. Co mi v tom brání dosáhnout jí? Tělo! Tělo stojí mezi námi! – Tato možnost tedy existuje, ale *pouze ve stavu bez těla!* Toužím zpět do této ztracené jednoty. Už jsem v ní byla, někde, někdy, jen jsem z ní vypadla. Bylo by možné, že jsem kdysi žila v nehmotném stavu a *tím, že jsem se narodila do tohoto těla, jsem vypadla z této duchovní harmonie?* Je možné, že jsem kdysi žila v jakémisi světě, naprosté jednoty, světě bez hmotných prvků, kde jsem žila ve stavu

What impedes my progress towards my aim? The body! The body stands between us! – Therefore, this possibility might exist, *but only in a bodiless condition*. I long for this lost union. I once knew it, somewhere and somehow, but I have lost it. Could it be possible that I lived in an immaterial state a long time ago, and that, *having been born into this body, I fell out of this spiritual harmony*? Is it possible that I once lived in a world of complete union, a world without corporeal elements, where I lived in a bodiless condition?

Having got this far in the logical sequence of my thoughts, I began to feel very afraid: a bodiless state? In a world without corporeal elements? Therefore, in 'another world'? In the 'hereafter'? Could it be possible that this 'other world' *really exists*? A world, in which I had never believed and which I had always regarded as a necessary invention of a religious nature, used to enforce a moral standard of living among primitive people with promises of 'heaven' and warnings of 'hell'? It is my body alone which exists in our earthly world? And my self, which is *cognizant* of this impossible union of the flesh and which desires to *reconstitute* it, does it belong to 'eternity'? If that is so, all human beings originate in another world where this union is reality, and *have fallen* out of it into this world – into the material body and an earthly world? ... Yet the craving for our former happiness lies in us, in our soul, which belongs to this 'other world'. And again and again we err by trying to attain this happiness, this unity *in our body and with the aid of our inherent bodily sexuality*. Yet it is the body which itself impedes our success. Oh, now I realize what is meant by the 'fall from paradise'!

Therefore I can only reach the happiness I desire in the other world – in paradise. As I cannot force this other world into my own material world, I will strive to get to know this other world where my eternal happiness resides. But how? Empty words are of no use to me – *I want reality!* I want concrete facts!

This night was the turning point of my life. I realized that sex is the greatest of all frauds. Nature promises us a wonderful event, the supreme heights of joy, the embodiment of fulfilment, yet she robs us of our powers, and when we believe we have reached the limits of fulfilment, we fall lower than ever before. We lose a tremendous lot of energy and feel as poor as beggars after the event. An old Latin proverb mentions that both humans and animals feel depressed after physical union...

I was looking for eternal, ever-present sublimity, not what sex can give. What is left of sexual pleasure in the morning? Nothing, except possibly great fatigue! And this state of affairs is to repeat itself forever? What else is it but a continuous struggle for unattainable union? Never will a human being achieve the fulfilment of his strivings, never can he delve into true concord where he can stay forever. Formerly a certain force existed – the power of attraction, which brought together two beings in their search for each other. Later on, this force is appeased, emptiness remains, and each is left alone, desperately alone, eternally alone...

I realized at last: *This* was not the aim of my quest.

And if I was not looking for this, if sex had deceived me, I would refuse to go on in this way! I would refuse to let myself be deceived! Sex can satisfy only the body, but never the soul, the self. Never could sexual satisfaction appease this desire!

What now? I want to, I must find this happiness. I must search for an answer to my questions. I cannot stand still, I must go forward. But where to?

If happiness lies in the other world, I will search for it in the other world! And so I set out to find my happiness and fulfilment where I hoped to discover it, in the other world...

bez těla?

Když jsem ve svých logických úsudcích dospěla tak daleko, velmi jsem se vylekala: ve stavu bez těla? Ve světě, kde není tělo? Tedy v „jiném světě“? Na „onom světě“? Bylo by možné, že „onen svět“ *skutečně existuje*? Onen svět, ve který jsem nikdy nevěřila a který jsem považovala pouze za nutný vynález náboženství, aby nutila svým slibovaným „nebem“ nebo svým „peklem“ primitivní lidi k morálnímu způsobu života? Žije tedy v tomto pozemském světě pouze mé tělo? A moje „Já“, které *zná* a chce znovu *nastolit* tuto jednotu v těle nemožnou, patří do „onoho světa“? Pocházíme tedy my, lidé, všichni z jiného světa, kde je jednotu skutečností a *vypadli* jsme z tohoto světa... a spadli do hmoty, do těla, do pozemského světa? ... Avšak touhu po někdejší jednotě nosíme ve svém „já“, ve své duši, která nepatří sem, ale pochází z onoho jiného světa. A stále znovu propadáme obrovskému omylu, že chceme dosáhnout a zažít toto štěstí, tuto jednotu, v *těle a pomocí těla v sexualitě*. A je to právě tělo, co nám v tom brání. Ó, nyní chápu, co znamená „pád z ráje“.

Vytoužené štěstí je tedy možné pouze na onom světě – v ráji. Jelikož tuto blaženost nemohu stáhnout, vnutit do hmotného světa, chci poznat onen svět, který je domovem blaženosti! Ale jak? Prázdná slova mne neuspokojují – *chci skutečnost!* Chci vědět konkrétní fakta!

Tato noc se stala bodem obratu v mém životě. Pochopila jsem, že **sexualita je největším podvodem**. Příroda nám slibuje něco nádherného, něco velkolepého, slibuje nám nejvyšší štěstí, naplnění samo, ale sama nám bere sílu k tomu a v okamžiku, kdy se ocitneme na pokraji naplnění, padáme náhle ještě hlouběji, než jsme byli předtím. Ztrácíme mnoho síly a člověk se pak cítí jako žebrák. Staré latinské přísloví říká, že zvířata a lidé jsou po tělesném spojení smutní...

Hledala jsem trvalé, stálé štěstí, ne to, které může poskytnout sexualita. Ne to! Co zůstává z největší sexuální radosti druhého rána? Nic, nejvýše únava! A má se to stále opakovat? Vše marně, zůstává zoufalá touha po nedosažitelné jednotě! Člověk nikdy nedosáhne splnění své touhy, nikdy se nemůže vnořit do skutečné jednoty, která věčně zůstává. Předtím existovala určitá síla – přitažlivost, která přitahovala dvě bytosti v jejich vzájemném hledání. Potom je tato síla uspokojena, nastala prázdnota a každý zůstane sám – pro sebe – zoufale sám, věčně sám...

Pochopila jsem: *toto* nehledám.

Ale když to nehledám, když mne sexualita podvedla, tak už se toho nezúčastním. Nedám se už klamat! Sexualita může uspokojit pouze tělo, ale nikdy duši, „Já“. Sexuální uspokojení nemůže nikdy utišit tuto touhu!

Co teď? Chci, musím najít toto štěstí! Musím dostat odpověď na své otázky. Nemohu se zastavit, musím jít dál. Ale kam?

Je-li štěstí v onom druhém světě, půjdu ho hledat do onoho druhého světa! A tak jsem se vydala hledat štěstí, naplnění, tam, kde jsem tušila, že je najdu, v onom druhém světě.

STRUGGLE FOR LIGHT

I was trying to capture the world beyond, but I did not know how to set about doing it. I felt like somebody who was trying to conquer a jungle, but who did not know where to start, and whose only instrument was a little axe with which to cut a path through the undergrowth. He knows the jungle to be full of lurking dangers, poisonous snakes and wild animals. He might well lose his way and fall into some abyss. Yet his ignorance of these dangers lends him the necessary courage to penetrate this jungle all the same.

I did not know that my voyage of discovery into the other world was going to be fraught with dangers, that unknown forces from the regions of the subconscious would hurl themselves upon me like wild animals, and that abysses of madness were lurking on every side. All I had was my little axe, my normal human commonsense!

Where was I to begin? Religion talks about the life beyond, yet all the priests I had talked to up to this moment had either wanted me to believe all sorts of dogmas which they themselves did not really understand, or they told me sentimental stories about the kingdom of heaven which they themselves did not believe, but which they deemed adequate to satisfy the 'little woman'.

I preferred to find out what the world's great philosophers thought of this tremendously important question, the meaning of life and death. And as I had never heard of great oriental philosophers, I began to study the works of European thinkers.

First of all, I read the ancient Greek and Roman works, translated into a language I could understand. I was enraptured by Socrates, Plato, Pythagoras, Epictetus and Marcus Aurelius. Under the influence of these great men, my mind matured and I learnt very much from their teachings. Especially one little sentence of Epictetus remained with me on my voyage like an eternal flame and helped me to cross over from darkness into light: '*Things are never bad; it's the way you think about them.*'

From the moment I read that sentence, I tried to change my complete frame of mind, my spiritual position – *to think differently about things!* Yet all these great truths could not supply the answer to my great question concerning the great beyond.

Later on I read the newer philosophers: Kant, Schopenhauer, Nietzsche, Descartes, Pascal, Spinoza. None could satisfy me. I felt that they had all gone as far as reason and intellect could take them, but that they had not reached the ultimate goal, *union*. In fact, they were less capable of answering this question than the ancient philosophers. Among these modern philosophers, Spinoza probably achieved the highest degree in this quest, but I felt that the newest thinkers had somehow entangled themselves in their own cerebral convolutions and come to a dead-end. In spite of their philosophical systems, they had remained discontented, disappointed and unhappy men. How indeed could they have helped me find the great truths of the other world? They themselves were ignorant of them and had searched for them as desperately as I was doing. I wanted reality, not words.

One autumn day I stood at the window of our apartment with my small son and watched the leaves of a chestnut-tree floating slowly to earth. As I had so often done before, I meditated upon the meaning of life and death. 'Death,' I thought, 'death again and again!'

Suddenly I heard the voice in me speaking: 'Death? Why do you persist in seeing but the *one* side of truth? What do the trees and nature reveal in spring? Life! – again and again! Life and death alternate in an everlasting circle. Death is but the other side of life...'

In this moment I saw quite clearly, that as life recedes from the tree and its leaves in autumn, the leaves become lifeless, empty husks, fall off and die. But only empty husks! The essence of life which has lived in the leaves now rests in the tree and bursts forth again in spring, clothes itself anew with a material form and becomes leaves again,

BOJ O SVĚTLO

Chtěla jsem se zmocnit onoho druhého světa, ale nevěděla jsem jak. Cítila jsem se jako člověk, který chce zvítězit nad džunglí, ale neví, na kterém konci má začít a má pouze malou sekeru, pomocí které si chce razit cestu. Neví také, že na něho v této džungli číhají nejrůznější nebezpečí, jedovatí hadi a divoká zvěř; může také zbloudit, nebo spadnout do propasti. Ale právě jeho neznalost těchto nebezpečí mu dodává potřebnou odvahu, aby přesto do džungle vnikl.

Ani já jsem nevěděla, že se na mne při mé výzkumné cestě do onoho druhého světa vrhnou neznámé síly z podvědomé říše jako divoká zvěř, že mne chtějí klamat bludné cesty a že v tomto pralese číhají propasti šílenství. A i já jsem měla pouze malou sekeru: svůj prostý, lidský rozum!

Kde začít? O onom druhém světě hovoří náboženství, ale duchovní, se kterými jsem dosud mluvila, buď chtěli, abych slepě věřila dogmatům, kterým sami nerozuměli, nebo mi vyprávěli o království nebeském sentimentální pohádky, kterým sami nevěřili, které se jim však zdály dosti dobré k tomu, aby „paničku“ uspokojily.

Raději jsem začala vyhledávat, co řekli velcí myslitelé Země o těchto mocných otázkách, o smyslu života a smrti. A jelikož jsem tenkrát ještě neměla ani ponětí o velkých orientálních myslitelích, začala jsem číst evropské filosofy.

Nejdříve jsem četla staré řecké a římské filosofické knihy, díla, která byla přeložena do jazyka mně srozumitelného. Byla jsem nadšena Sokratem, Platónem, Pythagorem, Epiktetem a Markem Aureliem. Těmito díly mnohé v mé duši uzrálo, naučila jsem se od těchto titanských myslitelů nekonečně mnoho. Obzvláště jedna Epiktetova věta se stala na mé další cestě věčně hořícím malým plamenem, který mi pomohl přejít z temnoty k věčnému světlu: „*Věci nejsou nikdy špatné; záleží na způsobu, jak o nich přemýšlíš.*“

Od té doby, co jsem to četla, jsem už nikdy tuto větu nezapomněla a snažila jsem se změnit celý svůj způsob myšlení, své stanovisko – *myslet o věcech jinak!* Ale všechny velkolepé pravdy mi nemohly dát odpověď na mou velkou otázku o onom světě.

Pak jsem četla novější filosofy: Kanta, Schopenhauera, Nietzscheho, Descarta, Pascala, Spinózu. Ale žádný mne nemohl uspokojit. Cítila jsem přesně, že se všichni dostali až k určitému stupni, kam může dospět rozum, ale konečného cíle, uskutečnění nedosáhli. Na velkou otázku dovedli odpovědět ještě méně než filosofové starověku. Z novějších filosofů dosáhl nejvyššího stupně asi Spinóza, ale u nových filosofů jsem měla pocit, že zabloudili ve svých mozkových závitech. Zůstali sami nespokojení, zklamaní a nešťastní, přes své filosofické systémy. Jak mi mohli pomoci na mé cestě k velkým pravdám o onom druhém světě? Sami nic nevěděli a hledali řešení stejně zoufale jako já. Chtěla jsem skutečnost, ne slova.

Jednoho podzimního dne jsem stála u okna našeho bytu a dívala se se svým malým synem, jak padalo listů z divokého kaštanu, který stál naproti. Jak již často předtím jsem přemýšlela o smyslu života. „Smrt,“ myslala jsem si, „vždy znovu smrt!“

Tu jsem v sobě uslyšela hlas: „Smrt? Proč vidíš pouze jednu stranu pravdy? Co zjevuje strom a celá příroda na jaře? Život! Vždy znovu život! Život a smrt se střídají ve věčném koloběhu. Smrt je druhou stranou života...“

V této chvíli jsem viděla zcela jasně, že strom teď na podzim do sebe vtahuje život z listů a že listy se stávají prázdnými obaly bez života, umírají a opadají. Ale pouze prázdný obal! Život, který listy oživoval, odpočívá ve stromě a proudí na jaře opět ven, odívá se znovu do nové hmoty, do nových listů a život opakuje svůj věčný koloběh. Strom vydechuje a vdechuje život, pouze listy se mění, pouze zevní obal! Život zůstává věčný, neboť život je věčným *bytím*.

repeating its eternal cycle. The tree inhales and exhales life, and only the leaves change, only the outer shell! Life remains eternal, for life is the eternal *being*.

And I saw even further: The fountain of eternal existence – human beings call it 'God' – breathes life into man, just as the Bible says that God breathed life into Adam's nostrils. Then God inhales again, withdrawing his breath, so that the empty husk falls: The body of man dies. Yet life does not cease at this moment, it clothes itself with a new body, in an eternal cycle and moves on, as everything in this world lives and moves in rhythm, from the orbit of the planets to the breath and pulse of every living creature.

Then, in a flash I suddenly remembered how, at the age of six or seven when I first heard about death, I had stood before the mirror, examining the picture of the invisible: my own reflection. Even at that early age I simply could not understand that I would some day have to die, that I would some day cease to exist. I wanted to see where this 'I' was that was thinking these things and did not want to die. I kept looking into the mirror, moving closer and closer until my nose touched the glass. I looked into my own eyes from as near as I could get. I wanted to see this 'I'! Even though there was a black hole in my eye, I couldn't see 'me'. The 'I' – myself – was invisible, just as I had always imagined it to be ever since I first became conscious on this earth. Even in the mirror I could not see *me*, only my face, *my mask*, and the two black holes in my eyes out of which I was looking. I felt very clearly that it was *impossible* for me not to exist!

'Good,' I asked myself as I stood before the mirror, 'but what will you be looking at the world through when these eyes are some day closed?'

'Through two other eyes!' I answered without a moment's hesitation. 'Here I will close these eyes, and in a new body I will open two new eyes.'

'And what if there is a time delay between the two bodies; what if you do not find a new body right away? What if you have to wait a week, or perhaps months, years, even thousands of years?'

'That just cannot be,' answered the little girl that I was then, 'for when I fall asleep, I do not know, on awakening, how long I have been asleep. In sleep there is no time, and in death it will be the same as long as I am without a body. Whether I spend a week in darkness and nothingness, or a thousand years, it's all the same. I will feel as if I had just closed my eyes here and opened them again there. In nothingness there is no time. But my ceasing to exist just cannot be!' And then I left the mirror, completely satisfied, to go on playing.

Now, as I stood before the window as an adult and recognized the law of reincarnation in the chestnut tree, the memory of this childhood experience flashed through my mind, and I was astonished that a child could find this truth so naturally and spontaneously with its little primitive understanding, without ever having heard or read anything about re-incarnation. Now I would not say that there is no time in 'darkness', but rather that in the 'unconscious' there is no 'time concept'.

My search for the other world and the life beyond this one and my ideas about reincarnation turned my attention to spiritualism.

I obtained an introduction to the leader of the largest and the most famous spiritualistic group in the country. He began by giving me books to read which I could believe or not believe. Theories cannot satisfy a seeker after truth. I wanted practice and conviction. In one book I read about a very famous medium who achieved his ability by sitting down at the same time every day with paper and pencil, holding the pencil in his hand in readiness to write, and waiting a solid hour. This he repeated religiously day after day, week after week, and month after month. After about six months, the pencil began to move and wrote various words. In this manner, the medium wrote a number of books which were very famous at the time. They did not interest me because they were sermons

A viděla jsem dál: Zdroj věčného bytí – lidé tomu říkají Bůh – také vdechuje člověku život, jak to také říká bible, že Bůh vdechl Adamovi život do chřipí. Pak Bůh opět vydechne a prázdný obal odpadne: lidské tělo zemře. Ale život nepřestává, odívá se opět do nového těla, ve věčném rytmu, jak vše ve světě žije a pohybuje se v rytmu, běh světových těles stejně jako dech a tep všech lidských tvorů.

Tu mou hlavou probleskla vzpomínka, že jsem kdysi, když mi bylo šest až sedm let a slyšela jsem poprvé o smrti, stála před zrcadlem a zkoumala obraz neviditelného – svůj vlastní obraz. Už tenkrát jsem nemohla pochopit, že jednou musím zemřít a že bych jednou neměla existovat. Chtěla jsem vědět, kde je toto „Já“, které teď myslí na tyto věci a nechce zemřít. Dívala jsem se na sebe v zrcadle stále z větší blízkosti, až jsem se nosem dotkla skla. Dívala jsem se sobě do očí z největší blízkosti, chtěla jsem vidět „Já“! V mých očích byla sice černá díra, ale „sebe“ jsem nemohla vidět. Já – já sama – jsem zůstala neviditelná... Ani v zrcadle jsem „sebe“ nemohla vidět, pouze svůj obličej, *svou masku* a dvě černé díry ve svých očích, z nichž jsem se dívala ven. Cítila jsem přesně, že je *nemožné*, abych neexistovala!

„Dobře,“ ptala jsem se tenkrát před zrcadlem, „ale čím se budeš dívat do světa ven, když se tyto oči jednou zavřou?“

„Ze dvou jiných očí,“ odpověděla jsem bez zaváhání, „zde tyto oči zavřu a v jiném těle zase otevřu dvě jiné oči.“

„A když mezitím uplyne nějaká doba, když hned nenajdeš jiné tělo? Když budeš muset čekat týden, nebo snad měsíc, či leta nebo tisíce let?“

„Něco takového není možné,“ řeklo dítě, kterým jsem tenkrát byla; „když spím, také nevím při probuzení, jak dlouho jsem spala. Ve spánku není čas a ve smrti tomu bude také tak, dokud budu bez těla. Zda budu v temnotě – v ‚nicotě‘ – týden nebo tisíce let, to je totéž. Budu to vždy cítit tak, jako bych zde právě zavřela oči a tam je zase otevřela. V ‚nicotě‘ není čas. Ale že bych neměla existovat, to není možné!“ A odešla jsem tenkrát od zrcadla zcela uklidněna a hrála si dál.

Nyní, když jsem jako dospělá poznala před oknem v kaštanu zákon znovuvtělení, probleskla mnou vzpomínka na tento zážitek z dětství a sama jsem se divila, že dítě našlo tuto pravdu tak přirozeně a spontánně svým malým primitivním rozumem, aniž kdy slyšelo nebo četlo něco o znovuvtělení. Dnes už bych neřekla, že v „temnotě“ neexistuje čas, ale spíše, že v „nevědomém“ neexistuje pojem času.

Mé pátrání po onom druhém světě a myšlenky o znovuvtělení obrátily mou pozornost ke spiritismu.

Našla jsem spojení s vedoucím největšího a nejslavnějšího spiritistického kroužku v zemi. Vedoucí mi nejdříve půjčil knihy, kterým jsem mohla, ale nemusela věřit. Teorie nemohou uspokojit člověka, který hledá pravdu. Žádala jsem praxi a přesvědčení. V jedné z knih jsem četla o velmi slavném médiu, které získalo své schopnosti tím, že se každý den ve stejnou chvíli posadilo, položilo před sebe papír, vzalo tužku, přiložilo tužku k papíru a hodinu čekalo. Po půl roce se začala tužka po papíře pohybovat a psát různá slova. Médium napsalo tímto způsobem mnoho knih, které byly v tu dobu velmi proslavené. Knihy mne nezajímaly, neboť to byla jímavá kázání, v každém kostele možno slyšet lepší – proč by bylo k tomu zapotřebí „ducha“, i *když síla, pohybující rukou média, byla skutečně duch!*

full of sweetness and light and not as good as the sermons one could hear in any church. Why, I thought, should one have to call upon a 'spirit' for things like these, *if indeed it really was a spirit which moved the hand of the medium!*

I, too, took pencil and paper, held the pencil over the paper in readiness, and waited.

The first day nothing happened.

The second day the pencil began to shake so hard my hand shook with it. Then it began to move stiffly, jerkily, back and forth and wrote various abracadabras on the paper.

On the third day the pencil immediately began to shake and soon wrote words one could clearly read. They looked as if they had been written by an old person with a trembling hand. I continued the experiment every day, and the pencil went on to write longer and longer sentences. While the pencil was writing, I observed my arm and my hand. Whence came the force that moved my hand? If the pencil could write all by itself, I reflected, every pencil lying around could stand up and start writing. Therefore, without any doubt, the pencil was being moved by *my arm*, but without *my* having wanted to do so and without *my* having known before what it was going to write. Consequently the force must be coming from a source outside my own consciousness, but doubtless from me. It can be a force coming from my subconscious, but for the present there is no proof that this force comes from a strange being outside myself, or let us say, from a 'spirit'.

But who knows precisely what our 'subconscious' is?

I showed these writings to the leader of the spiritualist group. With amazing assurance he said they were typically mediumistic writings coming from a spirit. I was silent. I am very cautious in making such claims. *It was certain that the force moving my arm did not come from my consciousness, for there was no active will on my part to move the pencil. But this force could still come from me, from my unconscious.* The fact that spiritualists *believe* that these forces come from spirits is no proof that it really is so!

I continued the experiments and observed myself and the pencil.

One Sunday afternoon my husband and I were sitting together. He was reading a book, and I was busy with my wood carving, and as I worked with my hands, I thought about my recent experiments with pencil, paper and the strange writing. If it is possible, I concluded, for my hand, my nerves or any as yet unknown instrument within me to receive and manifest the thoughts of a strange, disembodied being outside myself, then it must also be possible, in exactly the same way, for me to receive and manifest the thoughts of another person, separate from myself but dwelling in a body. This would mean a step forward along my path.

I told my husband what I was thinking about and asked whether he felt like making an experiment in thought transmission with me. He agreed immediately, and he was as eager as I to know whether we would succeed.

I did not know how such experiments are made, but I imagined that, if I wanted to receive the thoughts of another person, the most important thing for me to do would be to make myself completely passive and empty of my own thoughts so they would not intrude. Then with my right hand I held his left wrist, thinking that it would help for us to have this sort of physical connection; and relaxing all my muscles and trying to think of nothing, I waited. I imagined that for successful thought transference my husband would think about something and his thought would, in some way or other, *appear in my mind*. I was thus expecting a thought that would not be coming from me.

At that time I had never realized that we do not actually know the source of the thoughts we believe to be our own!

Také jsem vzala papír a tužku, držela ruku svisle nad papírem a čekala.

První den – nic.

Druhého dne se tužka začala chvět, takže moje ruka se musela chvět sebou, pak se začala pohybovat ztrnule nárazově sem a tam a kreslila na papír různé čmáranice.

Třetího dne se začala tužka ihned třást a brzy psala zřetelně čitelná slova. Vypadalo to, jakoby psal starý člověk třesoucí se rukou. Pokračovala jsem v pokusu denně a tužka psala stále delší věty. Zatímco tužka psala, pozorovala jsem svou paži a svou ruku. Odkud pochází síla, která rukou pohybuje? Přemýšlela jsem: Kdyby tužka psala sama od sebe, mohla by každá někde ležící tužka vstát a psát. Tužkou tedy pohybuje bezesporu *moje* paže, ale aniž jsem to já chtěla a aniž jsem já předem věděla, co tužka napíše. Síla tedy pochází ze zdroje mimo mé vědomí, ale bezesporu ze mne. Může to být síla, která pochází z mého podvědomí, ale není tu prozatím důkaz, že pochází z cizí bytosti, stojící mimo mne.

Kdo však ví přesně, co je naše podvědomí!

Ukázala jsem písmo vedoucímu spiritistického kroužku. Prohlásil s ohromující jistotou, že je to typické mediální písmo, pocházející od ducha. Mlčela jsem. S takovými tvrzeními jsem velmi opatrná. *Že síla pohybující mou paží nepochází z mého vědomí, je jisté, neboť moje vůle tužkou nepohybuje. Může však pocházet z mé vlastní bytosti, z podvědomí. Že se spiritisté domnívají, že tyto síly pocházejí od duchů, to ještě není důkazem, že tomu tak skutečně je!*

Pokračovala jsem v pokusech a pozorovala sebe a tužku.

Jednoho nedělního odpoledne jsme já a můj muž seděli spolu, on četl knihu a já jsem se zabývala vyřezáváním dřeva a přemýšlela o pokusech s tužkou. Došla jsem k závěru, že kdyby moje ruka, moje nervy, nebo jakýkoli nástroj ze mne, který je dosud neznámý, dokázaly převzít a projevit myšlenky cizí netělesné bytosti, stojící mimo mne, muselo by být také možné, abych stejným způsobem převzala a projevila myšlenky jiné bytosti, žijící v těle. Pak bychom se dostali o krok dál.

Řekla jsem svému muži, o čem přemýšlím a zeptala jsem se, zda by neměl chuť udělat se mnou pokus o přenosu myšlenek. Ihned souhlasil, byl stejně zvědavý jako já, zda se to podaří.

Nevěděla jsem, jak se takové pokusy dělají, ale myslela jsem, že chci-li převzít myšlenky druhého člověka, je nejdůležitější, abych se stala zcela pasivní a prázdnou, aby se mé myšlenky rušivě nevměšovaly. Postavili jsme se tedy vedle sebe, držela jsem pravou rukou puls jeho levice – myslela jsem, že takové spojení pomůže – pak jsem se zcela uvolnila, pokoušela se na nic nemyslet – a čekala jsem. Přenos myšlenek jsem si představovala tak, že manžel bude na něco myslet a že se tato myšlenka nějak *objeví v mé mysli*. Očekávala jsem tedy myšlenku, která by nepocházela ze mne.

Tenkrát jsem si neuvědomovala, že také nevíme odkud pocházejí myšlenky, o kterých se domníváme, že jsou naše vlastní!

To my great amazement something quite different happened, something for which I was truly not prepared. As I stood there with my husband and waited to receive a thought from him, I felt very distinctly – and even 'saw' – that a stream of force about three to four inches thick flowed out of his solar plexus area, surrounding my body like a lasso, also at about the height of the solar plexus. I felt this flow of force as distinctly as if it had been *material* – very fine, like a dense mist but nevertheless material. After this flow of force surrounded me, it pulled me unmistakably in a definite direction so that I had to take a step. Then it pulled me on and on. Whenever I took a step in the wrong direction, it very distinctly pulled me back into the right direction. In this way we reached the window where the materialized will of my husband left me standing. Then came a new surprise. My left arm which was hanging down at my side as usual, suddenly rose in the air, becoming *weightless!* Until then I had never realized that my arms hung downward because of the gravitational attraction of the earth. One hears about gravitation in school, but I had never before been conscious of the fact that my own arm hung downward because of this force. There in front of the window, however, I was able to experience for myself the fact that my arm lost its weight and rose up in the air when the earth's gravitational pull ceased. As my arm moved upward, it also raised the curtain. I had not moved a single muscle, so it seemed. It was as if a mass flowing out from my husband's solar plexus was supporting my arm. Then this mass pushed my head forward until my nose touched the window pane. At this moment, the mass left my body – my arm and my head – and I was able to move again freely.

We looked at each other and were both very excited. I was thrilled by the new experience, the fact that the human will flows out of the solar plexus, literally reaching another person, embracing him like an octopus, and even cancelling out the effect of gravity. This 'material' seemed as if it consisted of myriads of little droplets of mist, somewhat like the milky way appears in the sky at night. It was as if these droplets of mist were all closely related to each other and all flowing in one direction.

My husband was excited because he could not understand how it was possible for me to carry out everything he was thinking – going to the window, raising the curtain, and looking out through the window pane – just as if I were an automaton. I told him that there was a stream of force flowing out from his solar plexus area and that I felt this stream as dearly as if it had been material. I told him also that it is only subjective when we feel something to be matter. Force gives us the impression of matter.

I recalled that once, several years previously, when our child had a stomach ache and I put our electric heating pad on his stomach, I found when stroking his face, that his skin, which was normally as fine and soft as a rose petal, suddenly felt as rough and coarse as a rasp. It felt as if I were stroking the face of a man two days unshaven. We found out that the heating pad had become a bit damp and some of the current was leaking into the child's body. When I switched off the heating pad, our baby's skin ceased to feel rough to the touch. Hence, to my hand, the electric current felt just like coarse matter. When we consider this fact which everyone can check for himself, we can decide whether we want to compare this 'material' manifestation of the human will with a form of matter or with electric current. The result is the same in either case, for modern science knows that matter is nothing but a form of energy, a vibration, and only gives us the impression of being matter because it is impenetrable for us.

It was the custom for our whole family to get together every Sunday evening; so I soon found myself telling the assembled group about our experience of that afternoon. Everybody immediately wanted to try some experiments too. First I stood up with mother. Everyone else sat quiet as a mouse and tried to think about nothing; for when I was in this ultra-receptive condition, I was so sensitive to the thoughts of persons present that this

K mému největšímu překvapení se stalo něco zcela odlišného, na co jsem skutečně nebyla připravena. Jak jsem tu se svým mužem stála a čekala na myšlenku, cítila jsem zcela přesně – viděla jsem to! – jak z krajiny jeho žaludku prýští proud o průměru asi osm až deset centimetrů a objímá mé tělo rovněž ve výši žaludku jako laso. Cítila jsem to tak, že proud vycházející z žaludeční krajiny mého muže je *hmotný*, velmi jemný jako hustá mlha, ale přesto hmotný. Když mne tento hmotný proud obemknul, táhl mne zřetelně jedním směrem, takže jsem musela udělat krok. Tak mne táhl dál a dál. Když jsem udělala krok nesprávným směrem, zřetelně mne to táhlo zpět a postrčilo do správného směru. Tak jsme se dostali až k oknu. Tam mne zhmotněná vůle mého manžela nechala stát. Tu došlo k novému překvapení. Moje levá paže, která mi visela dolů, se najednou zvedla do vzduchu – *ztratila váhu!* Do té doby jsem nikdy nemyslela na to, že mi paže visí dolů proto, že ji Země stále přitahuje. Člověk se ve škole učí o gravitaci, ale nikdy jsem si neuvědomila, že i má paže visí z toho důvodu dolů. Ale tam, před oknem, jsem bezprostředně zažila, jak moje paže ztrácí svou váhu a zvedá se do vzduchu, když přestane zemská přitažlivost. Tím, že se zvedla má ruka, zvedla také záclonu. Nepohybovala nebo nenapínala jsem ani jediný sval, zdálo se mi, že hmota prýšticí ze slunečního pletiva mého muže, mou paži podpírá. Pak tato hmota postrčila mou hlavu dopředu, takže jsem bezděčně přitlačila nos na okenní tabuli. V tomto okamžiku hmota opustila mé tělo – paži i hlavu – a mohla jsem se opět volně pohybovat.

Podívali jsme se na sebe a byli jsme velmi vzrušeni. Mne vzrušila nová zkušenost, skutečnost, že lidská vůle prýští ze solárního plexu a přímo se na druhého člověka položí, obemkne ho jako polyp a dokáže dokonce zrušit účinek zemské přitažlivosti. Tato „hmota“ zanechala dojem, jakoby se skládala z myriád malých mlhových zrněk, jako mléčná dráha na nebi, a jakoby všechna zrnka, úzce spjata, spolu tekla jedním směrem.

Můj muž byl také vzrušen, protože nemohl pochopit, jak je možné, že jsem vykonala jako automat vše, co si myslel – abych šla k oknu, zvedla záclonu a podívala se oknem ven. Vyprávěla jsem mu, že z jeho solárního plexu prýštil proud, který jsem pociťovala jako hmotu. Dodala jsem však, že je to jen subjektivní, když člověk něco pociťuje jako hmotu. Síla působí dojemem hmoty.

Napadlo mne, že jsem jednou před lety, když naše dítě bolelo břicho a položila jsem mu na ně elektrický polštář, a pak ho hladila po obličejí, cítila jsem ke svému překvapení kůži na obličejí, která byla jinak měkká a jemná jako růžový list, drsnou jako rašplí. Bylo to, jako bych hladila muže s tvrdými vousy, který se už dva dny neholil. Pak se ukázalo, že elektrický polštář na vzduchu trochu zvlhnu a elektrizoval tělo dítěte. Jakmile jsem jej vypnula, drsnost kůže pominula. Moje ruka tedy pociťovala elektrický proud jako drsnou hmotu. Uvážíme-li tuto skutečnost, kterou si může každý ověřit, je možno také zvážit, zda chceme srovnat tuto „hmotu“, která je projevem lidské vůle s hmotou nebo elektrickým proudem. V základě je to totéž, neboť dnešní věda ví, že i hmota není ničím jiným než formou energie, vibrací, a dělá dojem hmoty proto, že je pro nás neproniknutelná.

Protože se celá rodina shromažďovala každou neděli večer u mých rodičů, šli jsme tam i tento den. Vyprávěla jsem, co jsme zažili a rodina samozřejmě hned chtěla dělat pokusy. Nejdříve jsem vstala s matkou. Ostatní byli tišší jako hrob a pokusili se na nic nemyslet, neboť když jsem v tomto vystupňovaném stavu, cítila jsem myšlenky ostatních přítomných tak silně, že by mne to bylo při přenášení myšlenek rušilo. S matkou jsem zažila opět něco nového. Proud, který vysílala, byl slabší, jemnější a neměl tak velký průměr, jako proud mého muže. Pak jsem udělala stejný pokus s různými strýci, tetami a jinými příbuznými, kteří se vždy scházeli u mých rodičů na večeri. Jeden strýc, který většinou míval špatnou koncentraci a byl nerozhodný, měl tlustý, silný proud, ale jeho součástky neproudily stejným směrem, nýbrž chaoticky sem a tam a působení bylo rovněž chaotické. Bylo těžkým úkolem zjistit, co chce. Jedna teta měla velmi tenký, ale bodavě

would have disturbed our thought transference experiment. With mother I experienced something new again. The current she emitted was weaker, much finer and smaller in diameter than that of my husband. Then I made the same experiment with the various uncles, aunts and other relatives who were gathered that evening for supper at my parents' house. In these experiments I learned that each individual emits a different kind of current. One of my uncles who always found it difficult to make up his mind and discipline his thoughts sent out a large, powerful stream of thought, but the tiny particles of force in this current did not flow in the same direction, but to and fro in a chaotic manner. The effect was just as chaotic. It was a very difficult task for me, too, to find out what he wanted. One of my aunts had a very thin, but piercingly sharp flow of current which to me felt like a stiff, hard wire, hurtful to the touch. We all knew her as a very aggressive person. Each and every person present had a different radiation of will.

This opened up a new world to me! I began to understand many phenomena which I had previously only felt, or suspected, or not noticed at all. All at once it was clear to me why a person can be just as tired after a dispute or argument as if he had been through a wrestling match. I also understood why being together with other people sometimes is very tiring and sometimes very refreshing and stimulating. I understood clearly and in an almost physically palpable manner the real meaning of sympathy and antipathy: emanations that give and those that absorb. The former radiate strength, while the latter cling to a person like the arms of an octopus, drawing out and absorbing his strength. This kind of experiment with such people always made me so weak that my knees would be trembling when the experiment was over; I would have to sit down, completely exhausted, and wait a while to recover strength to continue the experiments. On this particular evening, everyone in the family – including the maid, the cook and my parents' other servants – wanted to make an experiment in thought transference with me.

During that period of my life I learned something else, a fact which cannot be changed by any human decree, namely, that cultured, self-disciplined people emit very different radiations from those of coarse and uncouth people living only for the satisfaction of their instincts. Naturally this is not a matter of social or economic class! Many a simple, unlettered and untutored person living near a forest or on a mountainside, alone and often completely untouched by civilization, emits a higher and purer form of vibrations than those of learned, highly educated and well-read but completely egotistical persons. These radiations cannot be hidden, falsified, counterfeited or 'explained away'. They reveal immediately the kind of person one is dealing with.

I acquired another interesting bit of knowledge through these experiments. Whenever someone wanted me to do something that was against the code of conduct I had been taught to accept, this latter stood like an insulating wall between the will of the other person and myself, and it required tremendous effort on my part to overcome this obstacle with an almost explosive 'breakthrough'.

These experiments always fatigued me greatly. Even when I was experimenting with people who had a positive disposition, I first had to empty my own mind and will in order to be receptive to the will of the other, that is, *to make the will of the other person conscious within myself* and guide the other person's vibrations through my own nerves, suppressing as much as possible my own radiations. This was actually the hardest part. Our nerves are always *adapted to our own vibrations*; their power of resistance is adjusted to our own vital current.

ostrý proud jako tenký tvrdý drát, který jakoby zraňoval. Znali jsme ji jako velmi agresivní osobu. Tak měl každý jiné vyzařování vůle.

Otevřel se mi nový svět! Začala jsem chápat mnohé jevy, které jsem dosud jen cítila, tušila nebo vůbec nepostřehla. Najednou se mi ujasnilo, proč je člověk po slovní potyčce tak často unaven, jakoby byl vybojoval zápas. Chápala jsem také, proč společnost jiných lidí někdy zcela vyčerpává, jindy osvěžuje a posiluje. Chápala jsem hmatatelně, co je sympatie a antipatie: vyzařování, které dává, a to, které absorbuje. Lidé sympatičtí vyzařují sílu, lidé nesympatičtí se na nás lepí jako chapadla polypa, vytahují z člověka jeho sílu. Z těchto lidí jsem se po pokusu stala tak slabou, že jsem se musela posadit s třesoucími se koleny, zcela bez síly a trvalo chvíli, než jsem se natolik zotavila, abych mohla pokračovat v pokusech. Tento večer všichni chtěli se mnou zkusit přenos myšlenek, nakonec také pokojská, kuchařka a ostatní služebnictvo mých rodičů, s nímž se u nás zacházelo vždy jako se členy rodiny.

V tomto období života jsem zažila ještě něco – skutečnost, kterou nelze změnit žádným lidským nařízením, že totiž z lidí kultivovaných, majících sebeovládání, vychází zcela jiné proudění než z lidí nekultivovaných, bez ovládní, žijících pouze za účelem uspokojení svých pudů. Je samozřejmé, že to nezávisí na třídě nebo stavu! Zažila jsem u mnoha zcela prostých neučených lidí, kteří žili osaměle v lese nebo na horském svahu a často neznali žádnou civilizaci, čistší a vyšší vibrace než u mnohých velmi učených, vzdělaných a sečtělých, ale naprosto sobeckých lidí. Tyto proudy nelze skrýt, zapřít nebo zfalšovat. Prozrazují, s kým máme tu čest.

Ještě jednu zajímavou zkušenost jsem při těchto pokusech udělala. Když někdo ode mne něco chtěl, co bylo proti mému vychování, stálo toto vychování mezi jeho vůlí a mnou jako oddělující stěna a tuto stěnu prorazit jsem dokázala pouze s největším vypětím sil, zcela explozivně.

Tyto pokusy mne vždy velmi unavily, neboť i tehdy, když jsem experimentovala s kladně smýšlejícími lidmi, musela jsem se nejdříve učinit prázdnou, abych převzala vůli druhého, to znamená, *abych ji v sobě učinila vědomou a tím zavedla vibrace do svých vlastních nervů a svou vibraci pokud možno potlačila*. A to je to nejtěžší. Naše nervy jsou vždy *naladěny na naše vlastní vibrace*; jejich odolnost je přizpůsobena našemu vlastnímu životnímu proudu.

Every change in our mental or physical state requires an effort from our nerves, irrespective of whether this change is upward or downward. It always makes demands on our nerves. Even when we experience such mental or spiritual changes within ourselves, they can often be harmful, irrespective of whether they are caused by a sudden shock, a passionate outburst, or even excessive joy. Under these circumstances, it is understandable that it can be tiring or deleterious to have to adapt our nerves to completely strange vibrations, differing from our own not only in frequency but even in their very nature. When the difference in vibrations is very great, the result can be substantial damage, over-excitement of the nerves, neuritis or other diseases of the nerves. This explains why many sensitive people always get mysteriously sick in certain environments. It also explains the great danger threatening every medium, namely the loss of his own character. Unfortunately, this is what happens unavoidably in most cases. The medium receives all kinds of vibrations but cannot digest them or assimilate them; so he becomes chaotic, unreliable and weak-willed himself! We should never play with these things! The literature of this field contains masses of sad stories of different mediums who finally degenerated into weak-willed automatons, receiving any and all kinds of impressions, possessing no resistance of their own, and finally being 'exposed' as lying, cheating frauds. No wonder! As a direct result of their abilities as a medium, their own will became weaker and weaker until they became a mere plaything for the spectators around them.

I myself was witness to this kind of development. One woman with unusually great ability as a medium was able initially to perform prodigious feats. Later, however, she lost her own character to an ever-increasing extent, getting to the point where she had less and less resistance to put up against other people's wishes and was always eager to perform an experiment. Whenever the unknown power did not appear, she began to cheat in order to satisfy the curious people around her. The story ended with a gigantic scandal. As usual, the ignorant people triumphed, claiming that all this woman's accomplishments were nothing but a hoax from beginning to end. No! Her accomplishments were not all a fraud by any means. *On the other hand, precisely as a direct result of her true ability as a medium, she became so weak-willed and lacking in character that she finally ended up as a cheat.*

I was able to observe these effects on myself. I did not want to deceive myself; I wanted to learn the truth, and as time went on I discovered the very pernicious effects of experiments of this nature. I was conscious enough and had a sufficiently strong will to overcome foreign vibrations and to become myself again after each experiment. However, I found that having to resist the influences of other persons made me very tired and nervous and this led me to stop this activity. Later I gave up all spiritualistic experiments completely. I know very well that many spiritualists claim their work of manifesting is not tiring or injurious. I hope they will pardon me for giving my plain, straightforward opinion, based on many years of experiments, namely that those mediums who do not feel tired after their experiments *never receive the will of another person or being*, but merely produce manifestations *from their own unconscious*; this despite their firm conviction that their manifestations come from beings outside themselves. My experiments convinced me that a person can 'receive' *his own will from some unsuspected complex lying deep in his own subconscious and manifest it just as he would the will of another being*. This is the reason for most of the self-deceptions which occur in this field. But it is impossible to discuss such matters intelligently with ignorant people. They stick to their fantastic belief in 'spirits', deceiving themselves and whole hosts of undisciplined and gullible people. They have not the vaguest idea about their own *unconscious powers*.

Každá změna nervy namáhá, dojde k přeladění, které – ať dolů či nahoru – je vždy napíná. I když v sobě samých zažíváme takové přeladění, působí často škodlivě, ať je to úlek, výbuch vášně, nebo dokonce přemíra radosti. Je proto pochopitelné, že naladění našich nervů na docela cizí vibrace, které nejsou počtem kmitů ani svým charakterem stejné jako naše, může být únavné, ba dokonce škodlivé. Je-li rozdíl ve vibraci příliš velký, může to mít za následek velké škody, nervová onemocnění, předrážděnost a záněty nervů. To vysvětluje, proč někteří citliví lidé v určitém prostředí vždy záhadně onemocní. Je při tom však ještě jedno velké nebezpečí, které hrozí každému médiu a ke kterému dokonce skoro vždy dojde, že totiž médium ztratí svůj přirozený charakter. Přejímá všechny vibrace, ale nemůže je strávit, přisvojit si je, a proto se samo stane chaotickým, nespolehlivým, bez vůle. Nehrajme si nikdy s těmito věcmi! Můžeme číst hromadu dokladů o smutných příbězích nejrůznějších médiích, která se nakonec stala automaty všech dojmů, bez vůle, neměla již žádnou odolnost a nakonec byla „odhalena“ jako lháři a podvodníci. Není divu! Právě v důsledku svých mediálních schopností ztrácela postupně svou vůli, aby se stala hračkou diváků.

Sama jsem byla svědkem, jak jedna žena se vzácně velkými schopnostmi předváděla zpočátku pravé fenomény, ale později nedokázala odolat přání jiných lidí a chtěla stále něco předvádět. Když se pak neznámá síla nedostavila, začala podvádět, aby zvědavce uspokojila. Skončilo to obrovským skandálem. Nevědomí triumfovali, tvrdili, že všechny úkazy od počátku byly podvodem. Ne! V žádném případě nebyly všechny úkazy podvodem. *Naopak, právě na základě své skutečné mediumity, se stala tak bezcharakterní a bez vůle, že skončila jako podvodnice.*

Mohla jsem pozorovat tyto účinky sama na sobě. Nechtěla jsem sama sebe podvádět, chtěla jsem poznat pravdu a zažila jsem škodlivé účinky těchto pokusů. Byla jsem však dostatečně vědomá a měla dosti silnou vůli, abych přemohla cizí vibrace a stala se po každém pokusu opět „sama sebou“. Ale právě zdoláváním cizího působení jsem se stala velmi unavená a nervózní, proto jsem se vzdala všech těchto – a později i všech spiritistických pokusů. Víím velmi dobře, že mnozí spiritisté tvrdí, že manifestace není únavná ani škodlivá. Necht' mi odpustí, po svých dlouholetých pokusech říkám zcela upřímně, že média která po pokusech nejsou unavena, nikdy nepřevzala cizí vůli, ale manifestovala ze svého vlastního podvědomí – přes vlastní pevné přesvědčení, že manifestace pochází od jiné bytosti. Mé pokusy mne přesvědčily, že člověk může „převzít“, cítit a projevit *svou vlastní vůli z komplexu hluboko skrytého v podvědomí stejně dobře, jako vůli cizí bytosti*. A v tom je příčina většiny sebeklamů. S nevědomými lidmi však nelze diskutovat, trvají na své fanatické víře v „duchy“, klamou sami sebe a množství lehkověrných, kteří nemají možnost kontroly. Nemají o svých vlastních *nevědomých silách* ani ponětí.

On the other hand, persons who are determined to learn the truth and systematically to check and investigate all phenomena can discover extremely interesting *facts*. We just have to be careful when we use the word 'spirit'!

Let us just reflect for a moment. If a person's will can cause the arm of another person to rise and thus *conquer the gravitational pull of the earth*, how much more can it do? What is the limit of its powers? As I began to learn these facts, I understood a phenomenon known here in the West as 'levitation' – an exercise still practised diligently, and carried out even today, in the monasteries of Tibet. Without ever having heard of these Tibetan exercises at that time, my experiments led me to the same conclusions. The phenomenon is known in Europe too, and reliable eye-witnesses have described how the great Teresa of Avila, John of the Cross and Francis of Assisi all were observed to rise and float in the air, not only once, but on numerous occasions and for hours at a time. I know that *this is possible*; for a person's own will power has the same effect as that of another person and can overcome the earth's gravitational pull for a certain period of time. It all depends on the size and strength of the will.

There were also times during my experiments when I could not become conscious of another person's will. At such times it was impossible for me to manifest what he was thinking. On such occasions I felt as if the mass of his will were bearing down on me like a giant weight. I found it hard to breathe, sighing and groaning as if I were dying. I would then ask the person concerned to concentrate better. As soon as I became conscious of his will and carried it out, I was able to breathe easily and freely again and the terrible pressure ceased! These experiments gave me the conviction that in very many cases *asthma is nothing else but the invisible will of another person bearing down like a heavy weight upon the diseased individual. On the other hand, this invisible, unexecuted will can be that of the diseased person himself coming forth from his unconscious and causing his sickness without his knowing that his disease is indeed the result of his own will.*

Our entire life consists of such invisible battles. In some we are defeated, in others victorious.

These experiments and experiences were a splendid school for me. They gave me an opportunity to look deep into the unconscious and to get thoroughly acquainted with myself and with other people. I became firmly convinced that it is possible to receive the thoughts of another being. But at the same time I saw how extremely difficult it is! I came to understand why the Tibetans or the East Indians spend three days in the wilderness – miles away from every human settlement – fasting, praying, and otherwise preparing themselves before they seek to establish a connection with the spirit of a departed person. Certainly not the way thousands of so-called spiritualists, after their work in an office or in the midst of a completely worldly life, gather together and believe they can suddenly be in rapport with the world beyond.

They imagine that saying a quick little prayer will protect them from danger. Have they ever been able to observe that saying a prayer can keep a person who jumps into an abyss from falling to his death? Experimenting ignorantly with spiritualism represents just as great a danger as jumping into an abyss. Let us be reasonable! Let us not forget that we have the power of reason in order to check and test all our experiences. During the many years I have spent in the most widely differing groups, I was forced to observe how countless catastrophes, nervous breakdowns, suicides, and serious mental disorders resulted from the irresponsible games people call spiritualism.

Avšak ten, kdo chce poznat pravdu a zkoumá všechny úkazy s nemilosrdnou kontrolou, může narazit na vysoce zajímavá fakta. Je jen zapotřebí veliké opatrnosti se slovem „duch“.

Uvažujme: Může-li vůle člověka zapříčinit zvednutí paže druhého, tedy *přemoci zemskou přitažlivost*, kde je pak hranice možností? Když jsem se seznámila s touto skutečností, pochopila jsem jev, kterému se zde na Západě říká „levitace“ a kterého se dociluje v určitých kláštrech v Tibetu systematickým cvičením ještě dodnes. Aniž jsem tenkrát o těchto tibetských cvičeních něco slyšela, dovedly mne mé pokusy ke stejným výsledkům. Tento úkaz je zde v Evropě také znám a věrohodní očití svědkové popsali, že se velká Terezie z Avily, Jan z Kříže a František z Assisi vznášeli ve vzduchu ne jednou, ale častěji, někdy dokonce mnoho hodin. Víím, že *je to možné*, neboť vlastní vůle působí jako cizí a dokáže přemoci na určitou dobu přitažlivost Země. Záleží to na síle vůle.

Také se mi přihodilo, že jsem si během nějakého pokusu nedokázala v sobě uvědomit vůli druhé osoby, a pak bylo pro mne nemožné uskutečnit to, co myslela. Pak ležela tato zdánlivá hmota na mých prsou jako obrovské závaží, dýchala jsem ztěžka a musela jsem tak sténat, jako bych měla zemřít. Prosila jsem jí, aby se lépe soustředila. V okamžiku, kdy jsem si její vůli uvědomila a vykonala ji, jsem dýchala zase lehce a volně, tlak náhle pominul. Co jsem těmito pokusy zažila, mne dovedlo k přesvědčení, že *astma není ničím jiným než neviditelná vůle jiného člověka, která se klade na nemocného jako těžké závaží. Na druhé straně, tato neviditelná, neuskutečněná vůle může patřit nemocné osobě, vycházet z jejího podvědomí a zapříčiňovat její nemoc bez toho, aby si uvědomovala, že její nemoc je výsledkem její vlastní vůle.*

Celý náš život sestává z takových bojů, ve kterých jednou podlehneme, podruhé vítězíme.

Tyto pokusy a zkušenosti pro mne byly nádhernou školou. Měla jsem příležitost nahlédnout hluboko do nevědomé oblasti člověka a získat důkladnou znalost sebe a ostatních lidí. Došla jsem k důkazu, že je možné převzít myšlenky druhého člověka. Ale současně jsem viděla, jak je to neuvěřitelně těžké! Chápala jsem, proč Tibeťané nebo Indové, dříve než chtějí převzít zprávu nebo spojení s duchem zemřelého, jdou na tři dny do samoty vzdálené několik kilometrů od obydlené krajiny, postí se a modlí během těchto tří dnů a teprve pak – takto důkladně připraveni – začínají hledat spojení s duchem zemřelého. Určitě ne tak, jak to dělají tisíce lidí, kteří si říkají spiritisté, že se sejdou po práci v kanceláři nebo uprostřed světského života a myslí, že je takto možné spojení s oním světem.

Představují si, že vyslovení malé rychlé modlitby je uchrání před nebezpečím. Cožpak někdy viděli, že vyslovení nějaké modlitby může uchránit někoho, kdo skočil do propasti, aby se nezabil? Experiment se spiritismem bez znalostí je stejně velkým nebezpečím, jako skákat z nevědomosti do propasti. Budme rozumní! Nezapomeňme, že máme rozum, abychom jím všechny své zkušenosti kontrolovali. Během řady let, kdy jsem se zúčastnila činnosti celé řady kroužků, jsem se musela stát svědkem nesčetných katastrof, posedlostí, sebevražd, nervových zhroucení, těžkých duševních chorob, vyvolaných jako důsledek neodpovědného pohrávání si s tím, čemu se říká spiritismus.

I TAKE MY VOW

Little by little I realized that my circles of spiritualist friends had nothing more to offer me. I began to make a thorough study of the science of psychology.

After a thorough theoretical training, I met the head physician of the state mental hospital who helped me get systematic training and practice. I was given permission to study the patients in every section of the state asylum, including the wards reserved for raving maniacs.

One evening at home I sat for a long time alone in my room and tried to put my thoughts in order. What I had experienced in the asylum was simply horrible! Terrible! Dante's *Inferno* is tame compared to what I had seen. And how many sick people are there on this earth who are suffering, either committed to an asylum or walking about freely; and how many healthy people are there who suffer themselves because they watch the torture these other people go through. Little by little they get sick and go to ruin. And how many mental cases are there who deceive ignorant people simply because they behave normally and have no stamp on their forehead to show they are mentally ill. Sometimes they get high positions, marry an innocent trusting husband or wife, and then plunge their relatives, their surroundings and family, often an entire business firm – or even an entire nation – into ruin.

Hell lay open before my very eyes, and in desperation I stood on the brink of an unfathomable ocean of suffering, desperate at the helplessness of mankind in the face of this terrible misery.

My preoccupation with the mentally ill opened the door to the deepest secrets of a wide range of people's families, and I was amazed to discover that there are many more mentally ill than sane people living in the world. I saw the countless mental abnormalities from which people suffer, and I saw that vast numbers of people could be saved by proper treatment; their mental balance could be restored by simple means, often merely by a change of surroundings, thus restoring happiness to the families concerned.

With all my strength I wanted to devote myself to overcoming this suffering... but how and where should I begin? And where could I find some help?

...and again I heard the familiar voice inside me:

'Where will you find some help? Inside yourself! Don't you see this is just the trouble – everybody is waiting for help from outside, and as everybody is *expecting* help and *not giving* it, nobody gets help. But if everybody would *give* help, everybody would *receive* it too. Then the whole world could be freed of suffering!'

I answered the voice within: 'I don't know who you are or even what kind of a force you are; I only hear your voice that always tells me the truth. You see my thoughts, my inner being which is invisible to people, so I don't need to tell you I want to devote my whole life to overcoming the sufferings of others. Even though I be only a grain of dust, with this one grain of dust I want to increase the helping force. Nothing else in life can interest me any more, nothing can make me really happy again as long as I constantly carry the sufferings of others in my consciousness. I want to be a co-worker in the salvation of the world!'

'Careful!' said the voice within me. 'Watch all those big words! To be a co-worker means duty and sacrifice. Then you have to put an end to your imperfections! You must never forget yourself for even a minute. You must always be on guard that you don't do a single thing in contradiction to the eternal laws of life. *All the temptations you haven't been able to withstand so far in your life will come back to haunt you again and woe to you if you do not withstand them.* No mortal can play with the divine forces. You may never again use the powers you achieve as a co-worker *for your own personal ends.*

SLAVNOSTNÍ SLYB

Postupně jsem pochopila, že už nemám co hledat v různých spiritistických kroužcích. Začala jsem důkladně studovat psychologickou vědu.

Po důkladném předběžném teoretickém vzdělání jsem se dostala do styku se šéflékařem státního ústavu pro choromyslné a ten mi pomohl získat důkladné a systematické praktické školení. Dostala jsem svolení studovat nemocné v tomto ústavu. Směla jsem se zabývat nemocnými ve všech odděleních, směla jsem dokonce do oddělení pro zuřící maniaky.

Když jsem se jednou večer vrátila domů, seděla jsem dlouho sama v pokoji a pokoušela jsem se srovnat si myšlenky. Děsné, co jsem zažila v ústavu! Děsné! Dantovo „Inferno“ je ještě mírné ve srovnání s tím, co tam člověk vidí. A kolik nemocných je na Zemi, kteří tak trpí, zavření nebo nezavření a kolik je zdravých, kteří skrze tyto trpící musí trpět sami, postupně také onemocní a také zahynou. Kolik je nemocných, kteří proto, že se chovají normálně a nenosí na čele pečeť, že jsou duševně choří, klamou nevědomé lidi; někdy zaujímají vysoké postavení, ožení se s nic netušícími, věřícími lidmi a pak zničí svou rodinu, svá okolí, své příbuzné, často celé podniky, ba dokonce země.

Peklo se mi otevřelo před očima a stála jsem zoufalá před bezmocností lidstva proti této strašné bídě.

Zabývání se nemocnými mi otevřelo dveře k nejhlubším tajemstvím nejrůznějších lidí a rodin a poznala jsem zděšeně, že je na světě mnohem víc nemocných než zdravých lidí. Viděla jsem nesčetné abnormality a duševní choroby, které lidé v sobě nosí a viděla jsem, že je mnoho těch, kteří by se dali ještě zachránit při správném ošetření, nebo kde by bylo možné jednoduchými prostředky, někdy pouze změnou prostředí znovu nastolit zdravý duševní postoj, a tak vrátit ztracené štěstí nejedné rodině.

Všechny své síly jsem chtěla zasvětit této práci, zmírnění tohoto utrpení... ale jak a kde začít? Kde najdu pomoc?

...a opět jsem slyšela dobře známý hlas ve svém nitru:

„Kde najdeš pomoc? Ve svém nitru! Vidíš, v tom je právě závada, že všichni očekávají pomoc zvenčí, ale jelikož všichni pomoc *očekávají*, ale *nedávají*, nedostane se pomoci nikomu. Kdyby naopak všichni lidé pomoc dávali, pak by také každý pomoc *dostal*. Pak by bylo možné zbavit Zemi všeho utrpení!“

Odpověděla jsem vnitřnímu hlasu: „Nevím, kdo jsi, nebo vůbec, jaká jsi síla, slyším pouze tvůj hlas, který mi říká pravdu. Vidíš mé myšlenky, mou lidem neviditelnou vnitřní povahu a nemusím ti říkat, že chci celý svůj život věnovat zmírnění utrpení jiných. I když jsem pouze zrnkem prachu, chci tímto zrnkem rozmnožit pomáhající sílu. Nic jiného mne nemůže v životě zajímat, z ničeho se už nemohu těšit, dokud nesu utrpení jiných stále ve svém vědomí. Chci se stát spolupracovníkem při vykoupení Země!“

„Pozor,“ řekl vnitřní hlas, „dej pozor na velká slova! Být spolupracovníkem znamená povinnost a oběť. Pak musíš skončit se svou nedokonalostí! Pak se nesmíš ani minutu zapomenout, musíš být stále bdělá, abys neudělala jediný krok proti *věčným zákonům*. *Všechna pokušení, ve kterých jsi dosud neobstála, tě znovu navštíví, znovu se ve tvém životě objeví a běda ti, když neobstojíš*. Žádný smrtelník si nemůže zahrávat s božskými silami. Nikdy už nesmíš použít sil, které jako spolupracovník získáš, *k osobním cílům*.

You may never have personal feelings or consider anything from your own personal standpoint. Be careful! It would be better to go on living your personal life like other people than fail as a co-worker. I warn you.'

'I am not afraid,' I answered. 'I am absolutely through with my personal life and no longer have any more personal wishes. After all I've been through and experienced, there can be no more personal happiness for me. I'm not afraid of any temptations. I will resist them because I have no more illusions. I want to be a co-worker in the great task!'

For a while I heard nothing, merely felt infinitely great love radiating towards me. Then I heard the voice within me again: 'Your self-assurance is well known to me, my child, but don't forget yourself *this time...*'

Nikdy nesmíš mít osobní city, nebo se na něco dívat z osobního hlediska. Dej pozor, žij raději dál svůj osobní život jako ostatní lidé, než abys selhala jako spolupracovník. Varuji tě!“

„Nebojím se,“ odpověděla jsem. „Jsem s osobním životem tak hotova, že si osobně už nic nepřeji. Po tom všem, co jsem zažila, už nemohu mít osobní radost. Nebojím se žádných pokušení. Odolám jim, protože už nemám žádné iluze. Chci být spolupracovníkem na velkém díle!“

Chvíli jsem nic neslyšela, jen jsem cítila, jak na mne vyzařuje veliká láska. Pak jsem uslyšela: „Tvá sebejistota je mi dobře známá, mé dítě, ale *tentokrát* se nezapomeň...!“

THE HORIZON BRIGHTENS

Days passed, weeks passed, months passed... I waited for a sign, something that would point the way towards what I should do, towards my duty, towards my sacrifice... in accord with the voice of the invisible one who had spoken to me, but the voice came no more...

I was perplexed. I was waiting and waiting for a sign – in vain. On the other hand I did not want to waste time; so I came to the conclusion that the best thing for me to do would be to carry out my earthly duties as well as possible, hoping all the while that my inner voice would sooner or later tell me what my duty was to be as a co-worker in the great plan. I also felt that I would have to free my soul of every selfish attitude if I wanted to see the truth with perfect clarity, just as a window pane must be clean in order for us to see the sunshine clearly through it. The first step in this direction is to know what is really inside me. As soon as I know my inner self thoroughly, I can cleanse and purify it.

I began to investigate the source and inner motivation of all my thoughts, my words, my movements and deeds. What kind of unconscious power is at work within me? Where do my thoughts come from? *What* is it within me that wills me to say one thing or another? *Why* do I want to do just this thing, not something else? When I was happy about something, I investigated *why* I was happy about it. When I was depressed or angry, I sought out the reasons for these feelings. When I felt attracted toward another person or repelled by him, I immediately analysed myself to discover the characteristics responsible for this feeling. I kept myself under constant observation as to why I liked to do some things and disliked doing others. When I was feeling talkative, I sought to find the reasons and motives behind my loquaciousness; when feeling reserved, I sought the reasons for my taciturnity. I analysed every word that came out of my mouth to see whether it was completely true, whether it could prove hurtful to no one. I observed the effects of my words and my deeds on others around me. I constantly tried to trade places in my imagination with the person to whom I was speaking. What would *I* feel if *he* were saying to *me* the words I was saying to *him*? *Constantly, uninterruptedly, I kept myself under observation.*

This everlasting self-scrutiny brought me uncounted riches. Little by little I became acquainted with the magical world of the subconscious and superconscious. I came to recognize the various manifestations of *one and the same force*, from the lowest urges on up to the highest spiritual self. I came to realize that we have a free choice: we can identify ourselves with our instincts or remain masters of them, that is to say, remain *ourselves!*

I learned that to be a free human being means to control one's instincts and not become the slave of one's passions, desires and wishes.

Along with my incessant self-analysis, I continued to study psychology and philosophy.

OBZOR SE VYJASŇUJE

Minuly dny, minuly týdny, minuly měsíce... Čekala jsem na znamení, na poukaz, co mám dělat, co mělo být mou povinností a obětí, jak mi řekl hlas neviditelného, ale už jsem hlas neslyšela...

Byla jsem bezradná. Čekala jsem stále na znamení marně. Nechtěla jsem však promarnit čas; tak jsem myslela, že bude nejlepší, když budu plnit své pozemské povinnosti co nejlépe a doufala jsem, že mi vnitřní hlas mezitím řekne, co je mou povinností jako spolupracovníka na velkém díle. Také jsem myslela, že tak, jak musí být čisté okno, když jím má být slunce jasně viditelné, musím nejdříve oprostít svou duši od všeho sobectví, chci-li vidět pravdu naprosto jasně. Prvním krokem k tomu je poznat, co je ve mně. Když se důkladně seznámím se svou vnitřní povahou, budu ji také moci očistit.

Začala jsem zkoumat zdroj a pohnutky všech myšlenek, slov, pohybů a činů. Jaká neuvědomělá síla ve mně pracuje? Odkud pocházejí mé myšlenky? Co ve mně chce, abych řekla ta či ona slova? *Proč* chci dělat právě to a ne něco jiného? Když jsem se z něčeho těšila, zkoumala jsem, proč mám radost. Když mne něco deprimovalo, nebo zlobilo, pátrala jsem po pohnutkách. Když jsem někoho považovala za sympatického nebo nesympatického, ihned jsem analyzovala, kvůli kterým vlastnostem tak bylo. Pozorovala jsem se neustále, proč něco dělám ráda a jiné zase nerada. Když jsem byla hovorná, pátrala jsem po příčinách, které mne pudily k hovoru, když jsem byla mlčenlivá, po tom, proč nemám chuť hovořit. Každé slovo, které vycházelo z mých úst, jsem analyzovala, zda je pravdivé, zda nikoho nezraňuje. Pozorovala jsem účinky svých slov a činů na druhého, který stál naproti mně. Pokoušela jsem se stále o to, abych se vmyslela do toho, s kým jsem právě mluvila: *co bych cítila já, kdyby on mně řekl stejná slova, která já říkám jemu. Držela jsem se neustále, nepřetržitě pod kontrolou.*

Toto neustálé pitvání mi přineslo nezměrné podklady. Seznámila jsem se postupně s kouzelným světem podvědomí a nadvědomí. Poznala jsem různé projevy *jedné a téže síly*, od nejnižších pudů až po nejvyšší duchovní Já. Poznala jsem, že máme svobodnou volbu ztotožnit se se svými pudy nebo zůstat pánem pudů – to znamená *sebou samým!*

Zažila jsem, že svobodný je jenom ten, kdo ovládá své pudy a není otrokem svých vášní, žádostí a přání.

Vedle své neustálé sebeanalýzy jsem dále studovala psychologii a filosofii.

THE AYUR-VEDAS

When I think back, now as I am telling this, and call up to mind the person I was then, I simply have to smile. How naive is the human being, the unknowing person! How could anyone be a co-worker in the 'great plan' if he has not yet reached the goal himself? If he has not been able to conquer himself?

But every person who awakens and sees the goal of life goes through the growing pains of wanting to save humanity *instead of first saving himself!* The higher powers actually do see to it that every neophyte is cured of this naive idea. At that time, however, I was not yet cured and was bent on making people happy. Ever since I had taken my vow, I never forgot for a moment that that's what I was living for. Various temptations which might have been real temptations for other people or for me early in my life, no longer presented any problems. There were men enough who wanted to satisfy their desire for pleasure. They said they 'loved' *me*. I saw quite clearly, however, that they did not even notice *me*, the being I am in reality. They simply wanted physical love; how could that have interested me after I had once looked into nature's trap? Such desires were not even flattering for my vanity. On the contrary, I found it degrading that men, again and again, coveted my body.

When the conversation was ranging over profound philosophical themes, the man with whom I was talking and who claimed to be a friend, was enthusiastic about my 'intelligence', but at the first opportunity he wanted to kiss me. Did he perhaps want to kiss my intelligence?

Another was enthusiastic about my musical ability. When I played the piano for a group of friends, he said he was a music worshipper. Kissing my hand, he looked deep into my eyes... but with what sensuality. I was already acquainted with such 'music worship' and laughed at him. How boring, how boring!

I really was attracted by music, philosophy and psychology, in fact by all kinds of art and science, but I had to learn again and again that most philosophers, psychologists, astronomers, scientists, artists, just like other men, considered sex much more interesting! The poor boys! What will they have left when they some day lose their masculinity! Emptiness, their own terrible emptiness! And these men wanted to convince me that I was wasting my life because I did not want to taste sexual pleasures at every opportunity. How debasing! *Can men only see sex? Can they not simply be human beings over and above the level of sex? Like children who play together for the fun of playing and not because the game concerns sex in any way.*

Many people go in for music, art, theatre and psychology only in order to be able to conquer new partners one after the other. The Bible says: 'If ye are not like unto little children, verily I say unto you, ye shall not enter into the Kingdom of Heaven.' The tremendous depth of this wonderful saying became really apparent to me when I saw the unrest and dissatisfaction of the people who live only for sex. And these poor, empty people, when they noticed my indifference, thought I was inhibiting my natural urges or simply pretending. I always analysed myself very strictly, and I never had a thought which would have attracted me to a man. I loved my husband just as much as ever, but no longer as a woman loving a man, but as one human being loving another! It was no temptation, no struggle, and no 'victory' over my desires, for I simply had no desire for a man. Ever since the night when I had clearly recognized the deceit of physical love, I had no longer felt myself to be a *woman*. In that night I became a human being, a *self*, and *the self has no desire for sex! The 'self' is without sex!* The self is not a half of something seeking its complementary half; *the self is a complete whole!*

And when a person recognizes this truth, the body follows!

ÁJURVÉDA

Když si nyní, kdy to vyprávím, vzpomínám, musím se stále usmívat nad bytostí, kterou jsem tenkrát byla. Jak naivní je člověk, jak nevědomý! Jak by mohl být spolupracovníkem na „velkém díle“ někdo, kdo sám nedospěl k cíli? Když se dosud nevyrovnal sám se sebou?

Ale každý člověk, který se probouzí a vidí cíl života, prochází onou dětskou nemocí, že chce okamžitě spasit lidstvo, *místo aby nejdříve spasil sám sebe!* Skutečně, vyšší síly se už postarají o to, aby byl každý neofyt vyléčen z tohoto naivního pojetí. Nebyla jsem však tenkrát ještě vyléčena a chtěla jsem učinit lidi šťastnými. Od svého slavnostního slibu jsem ani minutu nezapomněla pro něj žít. Přišla různá pokušení, která pro mne pokušením nebyla. Bylo dost mužů, kteří chtěli uspokojit svou rozkoš. Říkali, že mne „milují“, ale viděla jsem jasně, že si mne, toho čím ve skutečnosti jsem, ani nepovšimli. Chtěli prostě tělesnou lásku; jak by mne to mohlo zajímat, když jsem jednou nahlédla do pasti přírody? Ani mé marnivosti takové žádosti nelichotily. Naopak: považovala jsem za ponižující, že muži chtěli stále znovu mé tělo.

Mluvila jsem o nejvyšší filosofii; muž, který se vydával za přítele, byl nadšen mou „inteligencí“ a při nejbližší příležitosti mne chtěl – políbit. Chtěl snad políbit mou inteligenci?

Jiný byl nadšen mým smyslem pro hudbu; když jsem ve společnosti hrála na klavír, říkal, že zbožňuje hudbu, políbil mi ruku a podíval se mi hluboko do očí... ale s jakou smyslností! Ach, už jsem znala takové „zbožňování hudby“ a smála jsem se mu. Jak nudné! Jak nudné!

Skutečně mne přitahovala hudba, filosofie, psychologie, co bylo uměním a vědou, ale musela jsem poznat, že většina filosofů, psychologů, astronomů, vědců, umělců, jakož i jiných mužů, považovala sexualitu za ještě mnohem zajímavější! Ubožáci! Co jim zůstane, až jednou ztratí svou mužnost? Prázdnota, jejich vlastní hrozná prázdnota! A muži mi chtěli dokázat, že svůj život promarní, když nevychutnám při každé příležitosti sexuálního požitku. Jak ponižující! *Dokáží muži vidět jediné pohlaví?* Neumí být jednoduše lidskými bytostmi nad a mimo úroveň sexu? Jako děti, které si spolu hrají, pro radost z hraní a ne proto, že se hra nějakým způsobem zabývá sexem?

Mnoho lidí provozuje hudbu, umění, hraje divadlo a zabývá se psychologii pouze proto, aby mohli získávat stále nové partnery. Bible říká: „Nebudete-li jako děti, vpravdě, říkám vám, nevejdete do království nebeského.“ Jak hluboce jsem pochopila tuto pravdu, když jsem musela vidět neklid a nespokojenost lidí, žijících jen pro sexualitu! A tito ubozí, prázdni lidé si mysleli, když viděli mou lhostejnost, že své pudy „potlačují“, nebo že hrají komedii. Vždy jsem se přísně analyzovala: nikdy jsem neměla jedinou myšlenku, která by mne přitahovala k nějakému muži. Milovala jsem svého manžela nezměrně hluboce, ale ne už jako ženu muže, ale jako člověk člověka! Nebylo to pro mne pokušením, nebyl to boj a nebylo to „vítězství“ nad mými žádostmi, neboť jsem netoužila vůbec po žádném muži. Od oné noci, kdy jsem jasně poznala podvod přírody v tělesné lásce, jsem se už necítila být ženou. Oné noci jsem se stala lidskou bytostí, jástvím, a *ono jáství netouží po sexu! Jáství je bezpohlavní!* Jáství není polovinou něčeho, co hledá svou doplňující polovinu; *jáství je naprosto celistvé!*

A když si člověk tuto pravdu uvědomí, tělo poslechne!

Then, just as I had felt it years before, I felt the strange prickling sensation throughout my whole body, and again I heard the well-known voice which had been silent for so long, the blessed voice: 'Why are you neglecting your spiritual abilities?'

'How shall I *not* neglect them? What can I do about them?' I asked back.

'You know very well that merely being born with a talent for music, sculpture or other arts does not mean by any manner of means that a person is an artist. He must develop his talent, and to do that he must practise, practise, and practise some more! *Talent without diligence and diligence without talent is not art.* But if you combine your talent with diligence, *that* is real art! You have talents which you simply allow to lie idle: the ability to express the spirit. Practise, practise, practise... and you will become an artist in the kingly art which stands above all other art: in the *artless art!*'

My heart began to beat fast. For years I had been waiting for an inner order as to what I should do. Now this source was re-established and 'the voice' was telling me that I should practise the *artless art*. How should I practise it? Is there such a thing as an appropriate form of exercise? If there is, I never heard of it...

Once again and very clearly I heard the voice within me: 'Seek!'

'Seek? Where? And how?' I asked.

There was no answer.

That evening we were invited over to the home of our friend who, when I was dying, had saved my life by teaching me yoga exercises and how to guide my consciousness. We were a jolly group. The men freshened up their schoolday memories, and I amused myself by looking at our friend's library. One book in particular attracted me very much, and I asked whether I might take it home.

'Of course,' said our friend. I took the book and sat down to talk with the men. I asked our friend to tell us how and where he had learned these yoga exercises, with which he had healed me. He told us that he had once been invited by an Indian Maharaja to go tiger hunting. During the hunt, his horse suddenly shied and threw him out of the saddle in such a very unfortunate way that he fell on his back and was not able to get up. He was carried back to his room. The Maharaja visited him and asked him which of his two physicians he should send, the English or the Indian.

Our friend asked for the English physician. The latter prescribed various sedatives and pain-killing drugs, and advised him to stay in bed. Days went by, weeks went by, and he was still lying helpless, unable to get up, unable even to move his neck or back. At the end of six weeks, he was still getting worse.

The Maharaja came to visit him again. 'You asked for the English physician,' he said, 'and I sent him to you. He has been treating you for six weeks, but your condition has only been getting worse. I suggest you ask the advice of my Indian physician, my Ayurvedic practitioner. He could help you.'

Our friend asked the Maharaja to send him at once.

'What is an Ayurvedic practitioner?' I asked.

'It is a person who is initiated into and acquainted with the Ayur-Veda,' our friend replied. 'The Vedas are the holy books of the Indians, the highest philosophy on earth. They are made up of various parts. The Ayur-Veda is the science of health. It contains all the secrets of the human body, diseases, methods of healing and maintenance of health. As early as five to six thousand years ago, these initiates had developed operative techniques for replacing injured organs of the body with healthy organs removed from corpses. They were able to, perform the most unbelievable operations. They were able to replace a blind eye with a healthy one, both in animals and humans, and they were even able to replace an entire leg. They also knew that diseases were caused by myriads of tiny invisible creatures which today we call bacteria. They also regarded bacteria as the cells of

Tu jsem opět pocítila, po mnoha letech, zvláštní šimrání v celém těle a opět uslyšela dobře známý požehnaný hlas, který jsem tolik let postrádala: „Proč zanedbáváš své dunovní schopnosti?“

„Jak je nemám zanedbávat? Co mohu dělat?“ zeptala jsem se.

„Víš velmi dobře, že když někdo má vrozené schopnosti pro hudbu, sochařství nebo jiné umění, ještě to neznamena, že je umělcem. Musí své badání rozvíjet. Toho se docílí jedině cvikem, cvikem a opět cvikem. *Nadání bez píle a píle bez nadání není uměním.* Když však spojíš nadání s pílí, pak je to pravé umění! Máš nadání, které prostě necháváš ležet ladem: schopnost projevit Ducha. Cvič, cvič, cvič... a staneš se umělcem v královském umění, které stojí nad všemi ostatními uměními: *v umění bez umění!*“

Srdce se mi rozbušilo. Léta čekám na vnitřní příkaz, co mám dělat. A teď tu toto spojení znovu je a říká, že se mám cvičit v „umění bez umění.“ Jak mám cvičit? Existují taková cvičení? Nikdy jsem o nich neslyšela...

Tu jsem znovu uslyšela zřetelně hlas ve svém nitru: „Hledej!“

„Hledat? Kde a jak?“, ptala jsem se.

Odpověď už nepřišla...

Tento večer jsme byli pozváni k příteli, který mi ukázal jógová cvičení a řízení vědomí, když jsem byla blízko smrti, a tak mne zachránil. Byli jsme veselí, muži oživovali vzpomínky na školu a já jsem prohlížela jeho knihovnu, která mne velmi přitahovala a našla jsem zajímavou knihu; zeptala jsem se, zda si ji mohu půjčit.

„Samozřejmě,“ řekl náš přítel. Vyndala jsem knihu a posadila se k mužům. Požádala jsem našeho přítele, aby nám vyprávěl, kde a jak se naučil jógovým cvičením, kterými mne vyléčil. Vyprávěl, že byl jednou v Indii u jednoho maharadži na lovu tygrů. Na lovu se mu splašil kůň a vyhodil ho tak nešťastně ze sedla, že padl na záda a už nemohl vstát. Donesli ho do jeho pokoje. Maharadža ho navštívil a zeptal se, kterého ze svých lékařů k němu má poslat, anglického nebo indického.

Náš přítel si přál anglického. Ten mu předepsal různé uklidňující léky proti bolesti a poradil mu, aby zůstal klidně v posteli. Plynuly dny a týdny a stále tu ještě ležel bezmocný, nemohl ani stát, ani pohybovat krkem a zády. Tak uplynulo šest týdnů, ale dařilo se mu stále hůře. Tu ho maharadža znovu navštívil a řekl: „Přál jste si anglického lékaře, tak jsem ho poslal. Léčí vás už šest týdnů a váš stav se stále horší. Doporučuji vám, abyste požádal o radu mého indického lékaře – mého ájurvédika. Mohl by vám pomoci.“

Náš přítel poprosil maharadžu, aby k němu poslal svého ájurvédika.

„Co to znamená ájurvéda?“ zeptala jsem se.

„Slovo ájurvédik označuje člověka, zasvěceného do ájurvéd. Vědy jsou posvátné knihy Indů, nejvyšší filosofie na světě. Sestávají z různých částí. Ájurvéda je věda o zdraví, obsahuje všechna tajemství lidského těla, nemocí, léčení a uchování zdraví. Tito zasvěcenci znali už před pěti až šesti tisíci lety například tajemství a způsob, jak nahradit zraněné orgány těla zdravými orgány z mrtvol. Prováděli nejneuvěřitelnější operace. Dokázali nahradit slepé oko zdravým, dokázali to u lidí i zvířat, dokázali nahradit i celou nohu. Věděli také, že příčinou nemocí jsou myriády neviditelných živých tvorů, dnes jim říkáme bakterie, věděli však také, že bakterie jsou buňkami neviditelného démonického ducha, ale západní vědci s výjimkou několika zasvěcenců jako Paracelsus se nikdy ani nepokusili v této oblasti pátrat. Zlý duch obsadí jednoho či více lidí, a když jsou vibrace člověka v souladu s vibracemi zlého ducha, onemocní. Existují však vždy lidé, jejichž vibrace jsou jiné než démona. Tito lidé ne onemocní. Jsou – jak to nazývá západní věda – imunní.“

Ve svatých knihách Indů jsou všichni tito zlí duchové nemocí popsáni jsou dokonce vyobrazení barevnými obrazy. Jsou to hrůzné postavy, každá má charakteristický tvar a

the invisible body of a demonic spirit, whereas Western scientists with the exception of a few initiates like Paracelsus, have never made an attempt at research in this field. The evil spirit takes possession of one or more persons, invades the person with his body, and when this person's vibrations coincide with those of the evil spirit, he becomes sick. However, there are always persons whose vibrations are different from those of the demon. These persons do not become sick. In the terms of Western science, they are immune.

'In the holy books of India, all these disease spirits are thoroughly described as to their appearance and even shown in coloured pictures. They are horrible figures, each with its characteristic appearance and colour. The demon of the plague, for example, is a black monster and you will recall that the plague is also called "The Black Death". The spirit of another equally fatal disease is a yellow demon and the disease he causes is known as yellow fever. The spirit of leprosy has a lion-like head, and you perhaps know that lepers can be recognized from quite a distance by the lion-like appearance of their faces. Through the face of the leper, one can see and recognize the lion face of the spirit by which he is possessed. Pneumonia is caused by a gigantic red demon represented as consisting of fire and flame. And so it goes, each disease is ascribed to a person's being possessed by a certain specific demon.'

'Just a moment,' I interrupted. 'What did you say? Pneumonia comes from a gigantic red demon? How interesting...!' And a childhood memory suddenly came to light again before my eyes. Again I saw my little brother jumping up in bed, looking off in one direction of the room with his eyes bulging, and screaming at the top of his lungs, 'Mother, Mother, the red man is coming to get me! Mother, help!...' And I can still see how he waved his little hands as if trying to ward off an invisible enemy. Then he fainted and mother said, 'What he sees is nothing real; he's having an hallucination...' But I saw at the time it happened that this 'red man' represented reality for the child. Apparently it was an *objective* reality, as the Indians already knew several thousand years ago! For reality is not only what we can grasp with our hands and see with our eyes!

I told him about this experience I had had as a child, but our friend was not surprised.

'The sick often see these demons at the moment they become possessed by them. Sometimes later too, during the sickness when they are fighting with the demon. Whenever they mention this, however, people merely say they have fever and are seeing things. No one ever seems to consider *the origin of these pictures in the imagination of the diseased*, as the persons have never thought about such things: nor *why per sons suffering from the same disease always see the same pictures* without ever having spoken to each other, or even having met and known each other.'

Then our friend went on with his story about the Maharaja's Ayurvedic physician. He was a rather young Indian, friendly and well bred, who later became a close friend with whom he was still corresponding. After investigating his nervous reflexes, the young Indian physician went away and brought back pills, ordering him to take three a day. On parting, the young Indian doctor smiled and said, 'In three days you'll be riding again.'

Our friend sighed in disbelief.

The next morning he was able to move his head. Then the Indian physician came again, gave him some more pills and had him do a few breathing exercises combined with guidance of consciousness. The next afternoon he was able to sit up and felt a prickling sensation in his spinal column as if new vital force were flowing into it.

On the second day he was able to get up, walked a few steps in the room, ate his lunch with a ravenous appetite, and later went down to the garden.

charakteristickou barvu. Tak například démon moru je černý netvor, mor se také nazývá černou smrtí. Duchem jiné, rovněž smrtelné nemoci, je žlutý démon, nemoc, kterou způsobuje se nazývá žlutá horečka. Duch lepry má hlavu podobnou lvu a je známo, že se malomocní poznávají zdálky podle výrazu jejich obličeje, který se podobá lvu. Obličejem malomocného je vidět lví obličej ducha, kterým je posedlý. Zápal plic je způsoben obrovským červeným démonem, který je jakoby upleten z ohně a plamenů. A tak dále každá nemoc pochází z posedlosti různými démony.“

„Okamžik,“ přerušila jsem vyprávění našeho přítele, „co to říkáte? Zápal plic pochází od obrovského červeného démona? Jak zajímavé...“ a náhle ve mně vyvstala vzpomínka z dětství: vidím zase bratříčka, jak se vztyčí zděšeně na posteli a řve, celý bez sebe, zíraje vyvalenýma očima jedním směrem pokoje: „Maminko, maminko, červený muž jde proti mně, maminko, pomoc!...“ mává svýma ručičkama, jakoby chtěl zadržet neviditelného nepřítele... a pak omdlí a matka řekla: „To co vidí, není skutečnost, má halucinace...“ Věděla jsem už tenkrát, že „červený muž“ byl pro dítě skutečností, *objektivní* skutečností, kterou Indové znali už před mnoha tisíci lety! Neboť není skutečností jen to, co můžeme uchopit rukama a vidět očima!

Vyprávěla jsem svou vzpomínku z dětství, náš přítel však nebyl překvapen.

„Nemocní vidí tyto démony často v okamžiku, kdy se stávají posedlými. Někdy i později, během nemoci, když s démonem bojují. Když však o tom mluví, říká se, že mají horečku a halucinace. Nikdo nemyslí na to, odkud pocházejí tyto obrazy v představě nemocného, když nemocní na to nikdy nemysleli a *proč ti, kdo onemocní stejnou nemocí, vidí vždy stejné obrazy*, aniž o tom spolu mluví předem, protože se vůbec neznají a nikdy se nesetkali.“

Pak náš přítel vypravoval dál, že maharadžův ájurvédik byl velmi laskavý, mladý a jemný Ind, se kterým později uzavřel velmi blízké přátelství a se kterým si dopisuje ještě dnes. Vyšetřil reakce jeho nervových reflexů, pak odešel a přinesl prášky, z nichž měl brát denně tři. Když se loučil, řekl s úsměvem: „Za tři dny budete opět sedět na koni.“

Náš přítel vzdychl a nevěřil tomu.

Příštího dne ráno už mohl hýbat hlavou. Pak znovu přišel ájurvédik, opět mu dal prášky a přikázal mu dělat několik dýchacích cvičení, spojených s řízením vědomí. Odpoledne se mohl posadit a cítil v páteři šimrání, jakoby do ní proudila nová životní síla.

Druhého dne ráno mohl vstát, udělat několik kroků po pokoji, pak snědl s obrovskou chutí oběd a později sešel na zahradu.

On the third day, after waking up fresh and full of pep, he went out for a ride. As the friendship between the two men grew, he once asked the Indian physician what he had given him to heal him so miraculously.

'Our science is handed down from father to son,' said the Indian. 'When a son is initiated into this science, he must first make a solemn vow that he will never, under any circumstances, betray these secrets. No one has ever yet broken this oath. I cannot tell you the secret of these pills, but I can tell you a few things about our science. The pills I gave you represent a chemical compound consisting mainly of gold. This gold compound, however, is not merely so much inert matter. On the contrary, we might even call it "living gold". In its preparation, it was kept at a constant moderate temperature in a hermetically sealed crucible for several weeks. 'Through this process special properties connected with life are developed in the gold. You know that if you keep an egg at a constant temperature of 40° C for twenty-one days, it will hatch out in a living chick. On the other hand, if you subject the egg to a temperature of 100° C for three minutes, the egg will harden but never become a chicken. That is just exactly what happens with this gold preparation. The constant temperature over several weeks' time develops in the gold a form of energy with the same vibrations as our "vital energy". This energy stands far above atomic energy.

It has taken millions of years for gold to develop from the ordinary coarse matter of the earth through an exceedingly slow process. If we develop this process further, we can transform the gold into another material charged with the very highest form of energy. Just as one can magnetize a piece of ordinary iron, we can also develop ordinary gold into magnetic or "living gold". The magnetism of the gold, however, represents a much higher energy than the magnetism found in iron. It has the same vibrations as our own vital energy. In fact, it is *life* itself and has a miraculous effect on all living creatures. Man may be likened to a living magnet charged with this very highest form of energy. Just as a magnet loses its charge in time, but can be re-magnetized by passing an electric current around it, in the same way human beings can be recharged with this energy. The seat of this vital energy is the marrow in the spinal column. In your fall from your horse, this very delicate organ was injured and the tension of your vital energy fell abruptly. Your organism was unable to recover, because the healing centres themselves were injured. These pills recharged your nerve centres, natural processes were set in motion, and now you are well. That's all there is to it. See what these pills do for the Maharaja. In spite of his very advanced age, he wants to keep on demonstrating his many powers every day with his favourite wife. With the help of these gold pills, he still retains the powers of a young man. Unaided nature is no longer able to supply his body with this energy, but this preparation sets his nerve centres in motion, and that is sufficient to recharge his sexual organs daily.'

Our friend asked the Indian physician, 'Why do you keep your knowledge so secret? Why can't all humanity enjoy the blessing of your science? Why don't you teach it to the English doctors who are here?'

For a while the Indian physician looked off into the distance. Then he said: 'Just as an egg needs to be fertilized for the life within it to be changed from a latent state into an active state, in the same way the preparation of this gold compound requires a source of power to transform certain latent forces within the gold molecules into active ones, thus changing the inert gold into an active, vital material. *This source of power is a human being himself.* The power of reproduction can not only be manifested by the body, but also on another plane as energy. A hypnotist, for example, manifests his power of reproduction on a spiritual plane and can penetrate the mind of another person, causing certain forces to change from a latent state to an active state, just as a sperm cell from his body is able to unite with an ovum to set in motion a process of life within the latter. In order to set in motion a certain process in various materials, in this case gold, a person needs the

Třetího dne se probudil čerstvý a čilý a vyjel na koni. Pak se on a ájurvédik stali dobrými přáteli a náš přítel se ho jednou zeptal, co mu dal, že se uzdravil jako zázrakem?

„Naše věda se předává z otce na syna,“ řekl Ind. „Když je syn zasvěcován, musí nejdříve, složit těžkou přísahu, že tato tajemství za žádných okolností neprozradí. Ještě nikdy nikdo tuto přísahu neporušil. Nemohu vám prozradit tajemství prášků, ale mohu vám povědět ledacos o naší vědě. Prášky, které jsem vám dal, jsou chemickou sloučeninou, sestávající převážně ze zlata. Tato zlatá směs však není prostou mrtvou hmotou, ale můžeme ji nazvat ‚živým zlatem‘. Směs byla zahřívána po několik týdnů v hermeticky uzavřeném kelímku za neustálé mírné teploty v chemické peci. Tímto postupem se v mrtvém zlatě vyvinou vlastnosti, že je pak lze nazvat živým zlatem. Víte, že udržujeme-li vejce po třikrát sedm dní při stejnoměrné teplotě 40° C, vyklube se z něho po dvaceti jedna dnech kuře. Vystavíme-li však vejce na tři minuty teple 100° C, pak ztverdne, ale nikdy z něho není kuře. Stejně je tomu se zlatým přípravkem. Několika týdenní stejnoměrná teplota vyvíjí ve zlatě energii, která má stejnou vibraci jako ‚životní energie‘. Tato energie stojí ještě vysoko nad atomovou energií.“

Zlato se vyvíjí pod zemí během milionů let pomalým procesem z obyčejné hrubé hmoty Země. Když tento proces vyvíjíme dál, můžeme zlato proměnit v jinou hmotu, která je nabitá touto nejvyšší energií. Stejně tak jako můžeme zmagnetizovat obyčejné železo, můžeme vyvinout z obyčejného zlata magnetické, nebo ‚živé zlato‘. Magnetismus zlata je však mnohem vyšší energií než magnetismus železa. Má stejné vibrace jako naše životní energie, tato energie je životem samým, a působí na všechny živé tvory jako zázrak. Člověk je jako živý magnet, nabitý těmito nejvyššími energiemi. Jako magnet časem ztrácí svůj náboj, stane se však znovu magnetickým, když do něho vedeme elektrický proud, můžeme také člověka touto energií znovu nabít. Sídlem životní energie je páteř, mícha. U vás byl poraněn tento nejjemnější orgán a napětí životní energie silně pokleslo. Váš organismus se nedokázal sám uvést do pořádku, neboť byla poraněna právě léčivá centra. Prášky znovu nabily vaše nervová centra, příroda se tím dala do pohybu a teď jste opět zdrav. To je celé tajemství. Vidíte, maharadža je už stár, chce však ještě projevit svou mužnou sílu každý den u své nejmilejší ženy. Pomocí těchto zlatých prášků se mu daří udržet si schopnost mladého muže. Příroda už jeho tělo nemůže sama od sebe zásobovat touto energií, ale přípravek dává do pohybu jeho nervová centra a to stačí, aby jeho pohlavní orgány byly denně nabity.“

Náš přítel se zeptal ájurvédika: „Proč udržujete své vědění v takové tajnosti? Proč to musí být tajemství? Proč nemůže mít celé lidstvo užitek z požehnání tohoto vědění? Proč neuvádíte anglické lékaře do tohoto vědění?“

Ájurvédik hleděl chvíli před sebe, a pak řekl: „Aby byl vyroben tento přípravek, je zapotřebí – stejně jako vejce potřebuje oplodnění kohoutem, aby byl přiveden život ze stavu latentního do stavu aktivního – zdroj síly, který přivede latentní síly zlatých molekul k aktivitě a vytvoří z mrtvé hmoty zlata živou hmotu. *Tímto zdrojem síly je člověk sám.* Plodivou (pohlavní) sílu lze projevit nejen tělem, ale také na jiné úrovni, jako energii. Hypnotizér například projevuje svou plodivou sílu na své duchovní úrovni a může proniknout duší jiných lidí a tam převést různé síly z latentního stavu do aktivního, jako jeho semeno v buňce přivede život do pohybu a k rozvoji. Aby byl dán do pohybu určitý proces v různých hmotách, v tomto případě ve zlatě, potřebuje člověk vyzařování své vlastní životní energie. Když však tuto sílu vydává svými pohlavními orgány, automaticky převádí svá nervová centra, nutná pro vyzařování životní energie v netransformované prvotní formě, do latentního stavu. Tato nervová centra se otevírají nebo uzavírají automaticky. Muž řídí tuto energii buď do svých pohlavních orgánů, nebo do svých vyšších nervových center. *Nemůže však svou životní energii řídit současně do obou!*

radiation of his own vital energy. However, if he expends this energy through his sexual organs, he automatically puts into a latent state the very nerve centres he needs to radiate vital energy in its original, basic form. These nerves open and close automatically. A person can either channel this energy into his sexual organs or into other, higher nerve centres, *but he cannot simultaneously channel it into both!*

You can easily understand that when a father initiates his son into this science, the son, along with his oath of silence, must take a vow of complete continence. That's why the son can only be initiated when he is already married and has several sons of his own, in order that there be no interruption in the chain of knowledge. But just show me a Western physician who would be willing to live a life of complete continence for the sake of this knowledge! On the contrary, it has been our experience that the majority of your physicians want to use their knowledge to earn as much money as possible in order to be able to satisfy their animal instincts to the maximum extent. Many Western physicians have visited us and tried all kinds of persuasion to get us to part with our secrets. We saw that with these secrets they merely wanted to earn piles of money, satisfy their vanity, or become famous. It is a sad fact that the foreign power in this country even went to the extent of torturing several of our Ayurvedic physicians in a fruitless effort to get them to reveal their secrets. Ever since then, foreigners in India do not meet any Ayurvedic physicians, simply because none of the latter will admit that he is one or that he possesses any special knowledge. We were forced to wear masks and become "mysterious orientals". We had to pay a high price to learn this lesson.

Nevertheless I can tell you this much: All through the years there have been foreign physicians who for high-minded, truly humanitarian reasons sought to acquire our knowledge and were willing to take the oath of Brahmacharya (continence). These doctors have received initiation and are working with us. On the other hand, they keep their knowledge just as secret as we do. When humanity has progressed to such a point that the majority of doctors are willing to forego their sexual lusts in order to be able to heal, Indian Ayurvedic physicians will be willing to reveal this secret knowledge to them. At present, however, people in the West use all of their inventions to harm each other. Take dynamite, for example, and aeroplanes. What have they done with these things? Made them into new weapons! What would they do if they knew the secret of cosmic energy and of the still higher vital energy? They'd merely figure out new ways to kill each other off and earn still more money! War is business! and what's this business for? Why do people run after more and more money? In order to indulge their sexual pleasures, lusts and perversities to a greater extent. You ask why we do not reveal our secrets! The answer is that foreign doctors really do not want them. When they hear that they would have to give up their lusts in order to acquire this knowledge, they lose interest right away. They simply cannot believe that by paying such a cheap price they could learn the secret of all life. It's much easier for them not to bother to make a single attempt, but merely to poke ridicule at Orientals.

Most of the foreigners who come to our country think that the highest happiness on earth is the satisfaction of their sexual desire. How could they ever know anything about the tremendous power that a spiritual person possesses if they never make an attempt themselves to attain it? This power cannot be acquired through either money or might. The price is renunciation! But the people who have paid this price have quickly discovered that they really *did not need to give up anything*. They find, on the contrary, that they have discovered immortal happiness in the place of mortal... a permanent state of pleasure instead of a transitory one. No one can make a better bargain! But we do not discuss these things. These secrets cannot be understood with the intellect alone.

Jistě chápete, že zasvěcuje-li otec syna do této vědy, syn musí současně s přísahou mlčení složit také přísahu naprosté zdrženlivosti. Proto také syn získá zasvěcení až potom, když už je ženat a má několik dětí, aby řetěz nebyl přerušen. Ukažte mi západního lékaře, který by žil kvůli tomuto vědění v úplné zdrženlivosti! Podle našich zkušeností chce většina vašich lékařů naopak vydělat vědění co nejvíce peněz, aby mohli užívat svých nejnižších pudů a uspokojovat je. Byli u nás už mnozí a chtěli z nás vylákat naše tajemství různými prostředky. Viděli jsme, že chtějí pomocí těchto tajemství vydělat jmění, nebo ukojit svou marnivost a stát se slavnými. Mlčeli jsme. Je smutnou skutečností, že cizí moc nechala několik našich ájurvédiků mučit, protože nechtěli vyzradit svá tajemství. Od té doby cizinci už nenacházejí žádného zasvěceného ájurvédika. Žádný nepřizná, že něco ví. Byli jsme donuceni nasadit si masku a stát se ‚tajuplnými orientálci‘. Museli jsme zaplatit vysokou cenu za toto poučení.

Ale tolik vám prozradím: během let přišli i hodnotní cizí lékaři, pravdiví lidé, kteří chtěli znát naše tajemství proto, aby mohli pomáhat a kteří byli ochotní složit slib zdrženlivost, brahma-čarjá. Ti získali zasvěcení a pracují s námi. Zamlčují však své vědění stejně jako my. Až se lidstvo vyvine natolik, že bude většina lékařů ochotna vzdát se svých sexuálních choutek, aby mohli léčit, v té chvíli odhalí zasvěcení ájurvédikové své pravdy a svá tajemství. Ale prozatím západní lidé využívají každý svůj vynález k tomu, aby se vzájemně poškozovali. Podívejte se, co udělali s vynálezem dynamitu a letadel. Co udělali s těmito věcmi? Proměnili je v nové zbraně! Co by udělali, kdyby znali tajemství kosmické energie a ještě vyšší životní energie? Byly by to pouze nové příležitosti, jak se vzájemně vyhubit a vydělat ještě víc peněz. Válka je obchod! A k čemu tento obchod? K čemu stále více peněz? K vystupňování žádostí, k ponoření se ještě hlouběji do sexuálních radostí a perverzít. Ptáte se, proč neprozradíme svá tajemství. Cizí lékaři to vůbec nechtějí! Když slyší, že by museli obětovat své chůčce, už nejeví zájem. Vůbec tomu nevěří, že by mohli za tuto levnou cenu získat tajemství celého života. Je mnohem snazší, aniž by udělali jediný pokus, se orientálcům vysmát.

Většina cizinců myslí, že uspokojení pohlavních pudů je největším štěstím na Zemi. Jak chtějí poznat nesmírnou sílu, kterou vlastní zduchovnělý člověk, když se nikdy nepokusí ji získat? Tuto sílu však nelze získat ani penězi, ani mocí. Cenou je odříkání! Avšak člověk, který tuto cenu zaplatil, později zjistí, že se *vůbec ničeho neodříká*, protože našel nesmrtelné za smrtelné, nepomíjející štěstí za pomíjející. Nikdo nemůže udělat lepší směnu. Ale nediskutujeme o tom. Tato tajemství nelze pochopit rozumem.

Spirit cannot be understood, it can only be experienced. One can only be spirit. We are content to let others travel the path of the intellect. They have already accomplished much and will still accomplish more. But the "highest truth" will always remain hidden for the person who merely follows his intellect and never learns the bliss of pure *being* to which the path of renunciation leads. People in the West have made the Oriental yogi a comic book character. Is it any wonder that the initiates do not reveal their secrets but merely withdraw and remain unreachable for Western people? I have told you all of this because I can see that you're not interested in our sciences purely out of curiosity, but rather because of deep spiritual desire. You seek the truth. You seek God! We are ready and glad to help such people. I'll give you a bit of advice: If you want to make faster progress and plunge deeper into the secrets of human life, practise yoga!

The Indian doctor went on to explain that for many thousands of years the Orientals have been discovering and perfecting various methods by which people can reach the goal of happiness, a goal everyone carries in his heart regardless of how ignorant he may be or how low his individual state of consciousness. Right here on earth people can reach this fulfilment, this salvation, this state of eternal bliss – or as Orientals call it, Nirvana. The door is open for every person when he finds the key.

This key is *yoga*!

Our friend's Indian doctor went on to explain that every human act or activity which is done with concentration is actually yoga, as the only way we have of reaching the great goal is through concentration. In studying yoga systematically, however, we learn techniques for developing and improving our powers of concentration, and these are methods which have been perfected through thousands of years. There are various paths in yoga: physical, mental, and spiritual exercises in concentration. These exercises develop the highest abilities of the human being, opening up his spiritual eyes, his spiritual ears, and teaching him to be master of himself... master of creative forces... master of the forces of fate. The pathway to happiness is opened up, or to express it another way, the path to self-realization – to *God*!

The highest and at the same time the most difficult yoga path is that of Raja Yoga. Raja means 'king', and if we translate the term literally, we find that this yoga path is known as 'regal yoga' or 'majestic yoga'. It is the shortest path, but at the same time the steepest and bumpiest. It is the pathway Jesus taught in the Bible. With patience and perseverance, however, one reaches the goal.

My husband's schoolboy friend went on with his story: 'The Indian physician showed me the basic exercises of Yoga, the ones I showed you. But later he told me how to get into touch with one of the greatest living yogis. I went to him. He was a man over eighty years old, but he did not look to be over forty. He was a Hatha Yogi. These yogis know all the secrets of the body. They are able to maintain their bodies in constant and perfect health for several hundred years if they want to. The Indians claim that in the mountains there are yogis living today who are seven hundred and eight hundred years old.'

I had heard enough.

That very evening I wanted to begin reading the book our friend had loaned me. I lay down comfortably in bed, took the book and opened it.

Ducha nelze chápat rozumem, lze ho pouze zažít. Duchem nutno být! Necháváme lidi pokračovat po cestě rozumu. Dosáhli již mnohého a dosáhnou toho ještě více. Ale poslední pravdy zůstanou ukryty člověku, který následuje pouze svůj rozum a nikdy nepozná blaženost čistého Bytí, ke které vede cesta odříkání. Cizinci udělali z orientálního jógina postavu pro humoristický časopis. Je tedy možné se divit, že zasvěcenci svá tajemství nevydávají, ale stahují se a zůstávají pro západního člověka nedosažitelnými? Vám jsem proto tolik řekl, protože vidím, že nechcete studovat naše vědy ze zvědavosti, ale z hlubokého duševního přání. Hledáte pravdu, hledáte Boha. Jsme ochotni takovým lidem pomáhat. Dám vám radu: Chcete-li pokročit rychleji, chcete-li vniknout hlouběji do lidské povahy a lidského života, cvičte jógu.“

Vysvětlil mi, že orientálci objevili a zdokonalili během mnoha tisíc let různé metody, kterými člověk může dosáhnout cíle, který v sobě nosí a zná i nejméně vědomý a nevědomý člověk jako touhu po štěstí. Naplnění, spasení, blaženosti – nebo jak to orientálci nazývají: nirvány – může člověk dosáhnout už zde na Zemi. Dveře jsou otevřeny každému, kdo k nim najde klíč.

Tímto klíčem je *jóga!*

Ájurvédik dále vysvětloval, že každá činnost, spojená s koncentrací, je už jógou, neboť jediný způsob, jak dosáhnout velkého cíle, je soustředění. Jóga nás učí tisíciletými zdokonaleným, vykrystalizovaným metodám, jak se systematicky soustřeďovat a jak toto soustředění systematicky stupňovat. Jsou různé jógové cesty: tělesná, duševní a duchovní koncentrační cvičení. Těmito cvičeními se vyvíjí nejvyšší schopnosti člověka, otevře se jeho duchovní zrak, jeho duchovní sluch, stane se pánem nad sebou, a tím nad tvůrčími a osudovými silami. Člověku se otevře cesta k blaženosti; lze to také vyjádřit takto: cesta k sebe-uskutečnění – k Bohu!

Nejvyšší, ale nejtěžší je radža-jóga. Radža znamená král. Tuto cestu je tedy možno nazvat královskou jógou. Je to nejkratší, ale kamenitá a příkrá cesta, kterou učí také Kristus v bibli. Ale s trpělivostí se cíle dosahuje.

Náš přítel pokračoval: „Ájurvédik mi ukázal základní jógová cvičení, která jsem ukázal i tobě. Později mi dal pokyny, jak bych se dostal k jednomu z největších žijících jóginů. Šel jsem k němu. Je to muž více než osmdesátiletý, který nevypadal na víc než na čtyřicet. Byl to hatha-jógin. Ti znají všechna tajemství těla. Mohou si neustále udržovat tělo v dokonalém zdravotním stavu po několik století. Indové tvrdí, že ještě dnes žijí v horách jógini, kterým je sedm až osm set let.“

Slyšela jsem dost.

Ještě tentýž večer jsem se chtěla dát do čtení knihy, kterou jsem si přinesla. Položila jsem se pohodlně do postele, vzala zabalenou knihu a otevřela ji.

To my great surprise, I saw it was not the book I had chosen! I turned it around and looked at the title on the back. How strange! I had read the title while browsing through our friend's books, and I now remembered distinctly that I had taken out the book I wanted. Could I have made a mistake and pulled out the book next to it? Apparently. But now that I had this book, I wanted at least to look at it. It immediately awakened my interest. On the outside it looked like a modern book. But inside it contained a very, very old manuscript. The paper was yellow and brown with age, full of traces of worms. Both the dark black ink as well as the writing showed that the book was very old indeed. The more I read, the more surprised and excited I became... until finally my hands fairly trembled with the enforced suspense as I devoured page after page.

The manuscript told about a secret spiritual order that was as old as the earth itself. Without any external, visible form of 'membership', the order was constantly taking in neophytes who came in contact with it without actually knowing anything about it. This 'coming into contact' occurred when a person reached such a state of development that he completely gave up his own person and dedicated his entire life to alleviating the sufferings of others. Whenever a person has reached this decision, a member of the secret order gets in spiritual touch with him, or rather the individual who has decided to give up his person and thus has reached universal love has reached a stage in his development such that he automatically responds to the vibrations flowing among the members of this secret spiritual fraternity. First he hears within himself the voice of the spiritual leader and guide, warning him about the difficulties, dangers and consequences of his decision. If he still sticks to his decision, this 'order' which exists to help humanity climb up out of chaos, accepts him as a member.

At first he is on probation without actually knowing it. This probationary period begins immediately and for *seven long years* the neophyte is left completely on his own. During this time he has no contact with the order, no matter how much he may desire and seek it. But the various tests he must pass come one after the other. Seven of them relate to the human virtues: becoming free of sensuality, vanity, anger, covetousness, envy, sensitivity – then on the other side, the ability to withstand outside influences.

If he passes all of these tests in spite of being entirely on his own, and if he sticks by his decision, he is considered ready to begin his work and is definitely accepted within the order. On the very same day, he learns about his acceptance through an 'apparent' coincidence. From then on he receives thorough training and, simultaneously, specific tasks. At first these tasks are easy, and as he performs them satisfactorily, they become progressively more difficult. The tasks are very different. Some neophytes must work in public, others behind the scenes. Some roam the countryside as beggars, others are very rich. In either case they must fulfil their duties. Some work as assistants of famous discoverers, others as writers or lecturers. Some hold positions of great worldly power, while others may hold down jobs as workmen in huge factories. It can even happen that two members of the order *appear* to be working against each other. Such persons are not permitted to reveal in any way at all that they belong together and are in contact with each other. Sometimes they are celebrated and enjoy tremendous popularity; at other times they may live in abject misery and be subjected to privations and degradations. They must fulfil all their tasks in a completely free and impersonal manner, simply as servants within the great plan. And as they perform their tasks, they must *bear full responsibility for their each and every act!* They receive their assignments, but they must figure out themselves how to carry them out in complete awareness of the responsibility they bear for everything they do. The higher they rise, the greater their responsibility.

Tu jsem viděla, ke svému překvapení, že to nebyla vybraná kniha! Obrátila jsem ji a podívala se na zadní stranu. Jak zvláštní! Přece jsem si přečetla název a ještě nyní si vzpomínala, že jsem onu knihu vyndala. Že bych byla sáhla vedle? Zdálo se, že tomu tak bylo. Ale když už jsem tu knihu měla, tak jsem se chtěla na ni alespoň podívat. Ihned mne zaujala. Zvenčí se podobala moderní knize, asi byla nedávno svázaná, ale uvnitř byl velice starý rukopis. Papír byl už docela hnědý, plný stop po knihomolu. Černý inkoust i písmo prozrazovaly, že pochází ze starých dob. Začala jsem číst. Čím dál jsem četla, tím větší bylo mé překvapení, až jsem byla tak vzrušena, že jsem chvějícíma rukama sotva mohla otočit další list.

Rukopis hovořil o řádu, starém jako Země sama. Je to tajná, čistě duchovní jednota, bez jakéhokoli zevního, viditelného „členství“. Stále přijímá neofyty, ti s ním přijdou do kontaktu, aniž o něm něco vědí. Toto „přijetí do kontaktu“ nastane, když člověk dosáhne takového stupně vývoje, kdy se zcela vzdá své osobnosti a věnuje veškerý život zmírnění utrpení ostatních. Když v nějakém člověku uzrálo toto rozhodnutí, vstoupí s ním člen tajného řádu do duchovního spojení, lépe řečeno člověk, který se dostal tak daleko, že se vzdá své osoby a dospěje k vesmírné lásce, dosáhl onoho stupně vývoje, kdy se sám od sebe zařadí do vibrací v proudovém okruhu onoho duchovního bratrstva. Slyší ve svém nitru hlas duchovního vůdce, který ho nejdříve varuje a upozorňuje na obtíže, nebezpečí a důsledky tohoto rozhodnutí. Když na svém rozhodnutí přesto trvá, pak ho „řád“, který lidstvu pomáhá vystoupit z chaosu, přijme.

Nejdříve, aniž to ví, na zkušební dobu. Tato zkušební doba začíná ihned tím, že neofyt je ponechán po dobu *sedmi dlouhých let* v naprostém osamění. Během těchto sedmi let nenalézá žádné spojení s řádem, i když hledá sebevíc. Ale různé zkoušky, ve kterých musí obstát, následují jedna za druhou. Musí obstát v sedmi zkouškách z lidských ctností. Jsou to: **oproštění od smyslnosti, ješitnosti, hněvivosti, chtivosti, závisti, citlivosti a na druhé straně schopnost odolávat vnějším vlivům.**

Když v těchto zkouškách obstál přes svou naprostou opuštěnost a trvá nadále na svém rozhodnutí, je zralý pro spolupráci a je přijat definitivně. To se doví zdánlivou náhodou ještě tentýž den. Od té doby se mu dostává důkladného školení a současně jsou mu již také ukládány úkoly. Úkoly jsou nejdříve lehké a tou měrou, jak je splní, se stávají stále těžšími. Jsou neofyté, kteří pracují skrytě, a jiní, kteří musí předstoupit před veřejnost. Může se stát, že jednou chodí jako žebráci, jindy plní svou povinnost jako velmi bohatí lidé. Někdy snad pracují jako asistenti u velkého vynálezce, někdy jsou činní jako řečníci nebo spisovatelé. Někteří mají velkou světskou moc, jiní zase mohou být skromnými dělníky v dílně obrovské továrny. Může se stát, že dva členové řádu pracují *zdánlivě* proti sobě. Nesmějí se však ničím prozradit, že patří k sobě, že jsou spolu ve spojení. Někdy jsou slaveni a mají největší popularitu, jindy žijí v největší bídě a musí snášet třeba potupu a ponižování. Musí provádět všechny úkoly naprosto oproštěně, naprosto neosobně, prostě jako služebníci velkého díla. Přitom však musí nést za každý svůj čin *plnou odpovědnost!* Dostanou úkoly, ale musí sami rozhodnout, jak je vykonat při plném vědomí odpovědnosti, kterou nesou za všechno, co dělají. Čím výše postoupí, tím větší je jejich zodpovědnost.

Anyone who refuses to bear the responsibility for his acts and his work, and tries to unload this responsibility on another member of the order, anyone who does not recognize his work as his own, personally chosen task but tries to make it appear that he is acting on the instructions of the order or as a spiritual tool of a member of the order – such a person is a traitor and instantly loses all contact with the order. He does not know, however, that he has lost contact, and it is possible for him to go on for years believing himself to be a co-worker within the order. Such persons are used by the order to test other people and find out whether they accept and follow false prophets or whether they have progressed far enough in thinking independently and reaching their own decisions so that they weigh every word they hear and only accept it after it has passed examination. Those who follow false prophets are still blind, allowing themselves to be led by blind, and both fall by the wayside.

Membership of the order is restricted to persons who are completely self-reliant and able to resist influence. They must not be people who *do good* or *avoid doing evil* merely out of a spirit of obedience or because they expect to be rewarded and 'go to Heaven', or because they fear punishment and want to avoid going to Hell. *On the contrary, the order's members must be persons who always – in life and death – follow their own deepest conviction and act accordingly!* This is because *the members hear the order's messages in their own hearts, as their own profoundest convictions!*

I read these lines with ever mounting excitement. Renounce earthly pleasures? How I remembered the night when I sobbed so desperately in bed!... Can one renounce them any more definitively than I did then? Sincere and deep desire to alleviate the sufferings of others? God alone knows how earnest was the vow I took that time in my room, thinking intently about the terrible sufferings of the mentally ill and the incessant, unremitting pains and troubles of all people all over the world! Now I remembered the warnings I so clearly heard then, and the awesome feeling of being alone, the desperate feeling of being completely abandoned for many long years! How many years since that time? Seven years! Yes, exactly seven! And today, this curious coincidence with the book. Coincidence? No! It was a message... a message!

I was shaken to the depths of my being by this experience! As was my custom, I examined the whole matter again with my mind and intellect, for I never stopped using my intellect as a means of testing and checking. But what could my intellect say now? I knew best that *all this was so*. What else could my intellect do but simply recognize the facts? Even the most sceptical intellect would be silenced in the face of so many coincidences! No, I could not doubt it: I had been accepted! I was overcome by a feeling of inexpressible happiness and gratitude. I felt the grace of God, his blessing, deep humility, and a profound sense of awe.

In this condition, I have remained ever since.

Každý, kdo odmítá nést odpovědnost za své činy a za svou práci sám, ale svaluje ji na jiného člena řádu, ten, kdo neuznává svou práci za svou vlastní, osobně zvolenou, ale dává svým činům zdání, jakoby jednal z příkazu řádu nebo jako mediální nástroj nějakého člena řádu, ten je zrádcem a ztrácí ve stejném okamžiku veškeré spojení s řádem. Avšak nedozví se o tom, že vypadl z jednoty a může se stát, že se ještě po léta považuje za spolupracovníka. Řád užívá takových lidí k tomu, aby jiné lidi zkoušel, zda uznají falešného proroka a následují ho, či zda už natolik pokročili v samostatném myšlení a rozeznávací schopnosti, že zkoumají každé slovo, které slyší, a teprve potom je přijmou. Ti, kdo následují falešné proroky, jsou ještě slepí; nechávají se vést slepým a oba odpadnou z cesty.

Za členy řádu jsou přijímáni pouze naprosto samostatní, neovlivnitelní lidé. Tito lidé činí dobro a nečiní zlo, nikoli z poslušnosti, protože za to očekávají odměnu a chtějí se dostat do království nebeského, ani ze zbabělosti, protože se bojí trestu a nechtějí se dostat do pekla. Naopak členové řádu musí být lidé, kteří *vždy – v životě i ve smrti – následují výhradně své vlastní nejhlubší přesvědčení a podle toho jednají! Neboť členové slyší slovo řádu ve svých srdcích jako své vlastní, nejhlubší přesvědčení!*

Četla jsem tyto řádky se stále rostoucím vzrušením. Zúčtovat s pozemskými radostmi? Ó, ta noc, kdy jsem v posteli tak zoufale vzlykala! – Je možné zúčtovat se vším ještě víc? Chtít „zmírnit utrpení jiných“? Jen Bůh ví, jak vážný byl tenkrát v pokoji můj slavnostní slib, když jsem dumala nad svými duševně chorými pacienty, nad jejich hrozným utrpením, nad všeobecnými, neustálými bolestmi všech obyvatel Země! Varování, které jsem tenkrát hlasitě slyšela a strašná opuštěnost, zoufalý pocit naprosté osamocení během dlouhých let! Kolik let vlastně od té doby uplynulo? Přesně sedm let! Ano, přesně! A dnes ta náhoda s knihou! ... Náhoda? Ne! Bylo to poselství... poselství!

Byla jsem hluboce otřesena! Jako vždy, tak i nyní jsem se svého rozumu tázala, co tomu říká, neboť jsem se nikdy nevzdala kontroly rozumem. Ale co mi mohl rozum nyní říci? Když jsem věděla nejlépe, že *všechno je tak*. Co mohl můj rozum učinit, než prostě uznat a potvrdit skutečnost? I nejpochybovačnější rozum musel zmlknout před souhrou tolika náhod! Ne, nemohla jsem pochybovat: byla jsem přijata! Cítila jsem nevýslovný pocit štěstí a vděčnost, cítila jsem boží milost, požehnání, hluboký slavnostní pocit a hlubokou pokoru.

A zůstala jsem od té doby v tomto stavu.

THERE WAS LIGHT

I 'searched' in whatever direction my inner voice advised me, and tried to make progress through reading good books. I found a book describing the secret exercises of Raja Yoga, that is, the path to the self. I wanted to begin these exercises immediately, for I had reached the point where I knew that **reading is only necessary in order to know what one must do! If we want to reach the goal – the self – we must bring what we know into actuality!**

I wanted reality, not only beautiful descriptions and theories. On the other hand, spiritual yoga demands the strictest asceticism. I spoke with my husband. He gave his consent to my ascetic exercises.

My father had bought an estate in the mountains. There in the forest we had a little house into which I now moved all alone.

The long exercises in concentration and meditation helped me to penetrate, step by step, into the profoundest regions of my psyche. With these exercises I set forces in motion which kept on working during the time I devoted to everyday activities, and even during the time I was sleeping. Sometimes as I wandered through the forest there arose within me pictures of places I knew well without being able to identify them, for I had never seen them in this life.

While I was awake, and even in my dreams at night, I saw people whom I also knew, and in some cases knew very well, but whom I had never seen in this life. Their clothing and their names were strange, and their language in which we communicated in my dreams was quite different from any language I had ever heard in this life.

Whenever I sat down to meditate and turned my attention inwards, I was aware of a greenish-blue phosphorescent light within me... a light which seemed to come from the invisible eyes of a great and wonderful spirit being. An indescribable kind of strength, love and goodness radiated to me from these eyes. With a sense of absolute confidence I plunged into this source of loving power. I felt myself in security, and without any trace of fear. I delved deeper and ever deeper into the unknown world of the unconscious.

Then once, quite unexpectedly, the light drove away the darkness, which had been hiding both the past and the truth, and everything became clear.

When I had seated myself to practice meditation, the phosphorescent light appeared before my inner eye as usual. Then I felt with even greater clarity than ever before that the source of light lay in the eyes of a powerful being whom I knew well. Little by little they became so clear that I no longer merely felt – *I knew* – that they were looking at me. I felt their glance, their brilliance, their power, their light and their love shining upon me, and in the next moment, as an effect of this glance, the last remnant of cloudy haze in my consciousness disappeared, and before me there stood, as if emerging from darkness, a majestic figure with two dark blue, infinitely deep eyes, *His* figure, *His* face and *His* eyes: – HE!

A BYLO SVĚTLO

„Hledala jsem“, jak mi vnitřní hlas poradil a snažila jsem se postoupit s pomocí dobrých knih. Našla jsem knihu, která popisovala přísně tajná cvičení radža-jógy, to jest cestu k „Já“. Chtěla jsem s těmito cvičeními ihned začít, neboť tak daleko už jsem byla, že jsem věděla, že **četba je nutná pouze proto, abychom věděli, co musíme dělat! Když se chceme dostat k cíli, k Já, musíme to uskutečnit!**

Chtěla jsem skutečnost, ne jen krásné popisy a teorie. Ale duchovní jóga vyžaduje nejpřísnější askezi. Mluvila jsem se svým manželem. Dal svolení k mým asketickým cvičením.

Otec koupil pro rodinu statek v horách. Tam v lese jsme měli lesní domek, a tak jsem se tam nyní odstěhovala na dlouhou dobu, abych byla úplně sama.

Nikdy nezapomenu na tuto dobu v lese, nikdy ve mně nevybledne vzpomínka, neboť v extázích, které jsem tu zažila, jsem si poprvé uvědomila, odkud přicházím, kam jdu a proč zde jsem. Dlouhá koncentrační a meditační cvičení mi dopomohla vniknout do nejhlubších oblastí mé duše, stupeň za stupněm. Těmito cvičeními jsem v sobě uvedla do pohybu síly, které působily i během mých každodenních prací a dokonce i během spánku. Někdy, když jsem se pocházela lesem, se ve mně vynořovaly obrazy krajin, které jsem znala, ale nevěděla jsem odkud, neboť jsem tam nikdy v tomto životě nebyla.

Zatímco jsem byla bdělá, ale i ve snách, se objevovaly lidské postavy, které jsem rovněž znala, ba často velmi dobře, které jsem však v tomto životě nikdy neviděla; jejich oblek byl cizí a jejich jména a jazyk, kterým jsme se ve snu dorozumívali, byly odlišné od jazyků a jmen, které jsem znala.

Kdykoli jsem se posadila k meditaci, rozsvítilo se ve mně v okamžiku, kdy jsem obrátila svou pozornost do nitra, zelenomodře fosforeskující světlo, pak se stalo zřetelnější a měla jsem pocit, jakoby záře pocházela z neviditelných očí netělesné, mocné bytosti. Nepopsatelná síla, láska a dobrota vyzařovala na mne z těchto očí. Vnořila jsem se do tohoto láskyplného zdroje síly a s naprostou důvěrou, s pocitem bezpečí pronikala jsem beze strachu do neznámého světa nevědomého, stále hlouběji a hlouběji.

A pak jednou, zcela nečekaně, světlo ozářilo temnotu, která v sobě skrývala minulost, a vše se stalo jasným.

Když jsem se zase jednou posadila k meditaci, objevilo se před mým vnitřním zrakem jako vždy nejdříve fosforeskující světlo. Pak jsem cítila ještě jasněji než jindy, že zdroj světla září z očí známé, mocné bytosti, kterou jsem kdysi dobře znala. Potom se stávaly stále zřetelnějšími, takže jsem už necítila, ale *věděla*, že jsou upřeny na mne. Cítila jsem, jak na mne vyzařuje jejich pohled, jejich světlo a jejich láska a v příštím okamžiku, působením tohoto pohledu, vymizel z mého vědomí zbytek mlhy a přede mnou stála, jako vynořená ze tmy, nádherná postava s tmavomodrýma, bezedně hlubokýma očima, *Jeho* postava, *Jeho* tvář a *Jeho* oči – ON!

PAST BECOMES PRESENT

He stood there and looked at me calmly. This radiant glance with its heavenly peace gave me strength to bear the soul-shaking experience and the infinite joy of seeing *Him* again. His noble face was unmoving, but His eyes were smiling at me, and I knew that *He* was happy that I had at last come fully awake and was seeing *Him* again. For *He* has always seen me. His eyes have always been able to penetrate the mists covering my consciousness. *He* saw all my struggles, all my pains and sorrows, and *He* has never once abandoned me. On the contrary, *He* has helped me to wake up and become conscious.

The memory seized me powerfully, and the hazy pictures I had been carrying inside myself without being able to bring them into conscious focus suddenly became sharp and clear. New pictures emerged into my consciousness, new memories which had been lying hidden and buried in the depths of my subconscious. Now, fitting together like the stones in a mosaic, they formed the perfect picture of a past life in a land beside the great river, the Nile, in the land of the Pyramids...

Today is my sixteenth birthday, and I am just putting on my festive robes. I am to wear them at the great reception in which my father is to present me to the representatives of the country as his wife, successor to the Queen who died an early death.

The two oldest representatives of the country come and lead me down the long corridor into the great reception hall. With slow, ceremonious steps, they lead me between the rows of people of rank to the 'Great House' – to the Pharaoh – to my father who is now to be my husband. He sits on a golden throne like an image of God. It is not without reason that his name, *Phar-ao*, means 'Great House'. His person is the outer integument, the 'house' of God. God dwells in him, manifests himself in him, radiates through him. The power of his glance is so penetrating that people who are not completely true are compelled to look aside. He is sitting there looking straight at me, through me! I look back at him fearlessly, engaging his glance with mine. I know the tremendous power radiating from his eyes is the power of love. He sees everything. He sees that I am vain, just as he sees all my other imperfections, but he understands everything. He is love itself, he is my father!

A magnificent lion, his lion, sits motionless beside the throne. Majestic and dignified, it is a symbol of the supreme power of the Pharaoh. I arrive at the steps to the throne and stand still. The Pharaoh rises, comes down, turns to the magnificent jewel box the Chamberlain holds out to him, lifts out the most beautiful creation of the goldsmith's craftsmanship: a golden shoulder collar. Picking it up lovingly, he lays it over my shoulders. Then he takes the golden hoop that ends with the head of a serpent and fastens it firmly on to the white silken cloth over my forehead. It is the symbol of the members of the ruling race, the Sons of God. It is the symbol of the initiates...

Then taking my right hand, the Pharaoh leads me up to the throne. We turn to the representatives of the country and the people of rank, and he presents me to them as the representative of the Queen, as his wife.

The lengthy procession finally comes to an end. The Pharaoh stands up and reaches me his hand. Slowly we descend the steps, and, walking between the rows of statesmen and people of rank, leave the room. Leading me into his chamber, my father seats himself, waves me to a seat, and looks at me smilingly for a while in silence. I can see that I am pleasing to him. From head to foot his glance moves over my figure with satisfaction. Then, looking me happily in the eye, he says, 'From now on we'll see each other often, for you will take your mother's place and fulfil her duties before the public. For many years we have been preparing you for this task, and you know your duties. I want you to have a happy memory of this day of days, so you may make a wish. You've known

MINULOST SE STÁVÁ PŘÍTOMNOSTÍ

On tu stál a díval se na mne klidně. Tento pohled, tento nebeský klid, který vyzařoval z jeho očí, mi dodal sílu, abych snesla obrovský otřes, nekonečnou radost, že *Ho* zase vidím. Jeho ušlechtilá tvář zůstala bez hnutí, ale jeho oči se na mne usmívaly a věděla jsem, že *On* má radost, že jsem se konečně úplně probudila a že *Ho* opět vidím. Neboť *On* mne viděl vždy, jeho oči pronikly mlhou, která ležela na mém vědomí. *On* viděl mé boje, má utrpení a má muka a *On* mne nikdy neopustil, ale pomáhal mi probudit se, stát se vědomou.

Vzpomínka mne uchopila plnou silou a rozmazané obrazy, které jsem v sobě nosila, ale nedokázala vynést do vědomí, se nyní staly ostrými a určitými. Vynořovaly se nové obrazy, nové vzpomínky, které byly dosud skryté a pohřbené v hloubce mého podvědomí, doplňovaly se jako kameny mozaiky a vytvářely úplný obraz uplynulého života v zemi na velké řece, na Nilu, v zemi pyramid...

Vždyť dnes jsou mé šestnácté narozeniny a právě oblékám slavnostní oblek, abych se mohla objevit na velké přijímací slavnosti, kdy mne otec představí zástupcům země jako svou ženu, jako zástupkyni předčasně zemřelé královny.

Dva nejstarší zástupci země přicházejí pro mne a vedou mne dlouhou chodbou do velkého přijímacího sálu. Vedou mne pomalými, slavnostními kroky mezi řadami vznešených k „Velkému domu“ – k faraónovi – mému otci a od nynějška také mému choti. Sedí na zlatém trůnu jako obraz boží. Jeho jméno není nadarmo *Phar-ao* – „Velký dům“. Jeho osoba je vnějším obalem, domem Boha. Bůh v něm bydlí, jím září a manifestuje se. Síla jeho pohledu je tak pronikavá, že lidé, kteří nejsou zcela pravdiví, musí sklopit oči před jeho zrakem. Sedí tu a dívá se přímo na mne, skrze mne! Opětuji pohled bez bázně, držím se toho pohledu, vím, že obrovská síla, vynořující se z jeho očí, je silou lásky. Vidí vše. Vidí také, že jsem marnivá a vidí všechny ostatní mé nedostatky, ale chápe vše. Je láskou samou, je mým otcem!

Vedle trůnu sedí jeho skvostný lev, bez hnutí, majestátně a vznešeně, symbol nadlidské moci faraóna. Přicházím před schody trůnu a zastavuji se. Farao nyní vstává, sestupuje, vyjímá z nádherné klenotničky, kterou mu nastavuje klenotník, nejkrásnější dílo všeho zlatnického umění: zlatý límec, který mi pokládá přes ramena. Pak bere zlatou čelenku, končící hadí hlavou, a upevňuje ji na bílém šátku nad mým čelem. Znamení členů vládnoucí rasy, Synů božích. Je to znamení zasvěcenců.

Pak farao uchopí mou pravici a vede mne nahoru na trůn. Obracíme se k zástupcům země a vznešeným a farao mne představuje jako zástupkyni královny, jako svou choť.

Dlouhá slavnostní ceremonie konečně končí. Farao vstává a podává mi ruku. Sestupujeme pomalu se schodů a opouštíme sál mezi řadami státníků a vznešených. Otec mne vede do své komnaty, posadí se, nabízí mi místo a dívá se na mne chvíli s úsměvem. Vidím, že se mu líbím, dívá se spokojeně na mou postavu, pak se mi podívá pln radosti do očí a říká: „Od nynějška se uvidíme častěji, neboť budeš zaujímat před veřejností místo své matky a vykonávat její povinnosti. Mnoho let jsi byla připravována na tento úkol, znáš své povinnosti. Rád bych ti však v upomínku na tento den udělal radost. Můžeš si něco přát. Byla jsi na mou otázku už připravena, tak řekni, co jsi zvolila.“

Ano, byla jsem připravena a byla bych mohla mít různá přání, jako jiné mladé ženy. Byla bych si mohla přát krásné šperky, neboť velké slavnostní klenoty smím nosit pouze při velkých slavnostech, nebo krásnou cestu, nebo mladého cvičeného lva, nebo něco podobného. Ale to vše jsem nechtěla!

for some time that I was going to ask you what you wanted, so tell me now. What is it?'

Yes I was prepared, and like other young women, I could have had a number of wishes. I could have asked for beautiful jewellery, for I knew I could wear the great festive jewels only on occasions of high ceremony. Or I could have wished to travel, or asked for a young trained lion, or for something else of the sort. But I didn't want any of these things!

'Father,' I said, 'what is the significance of the ornament I am wearing on my head?'

The Pharaoh looks at my forehead, then into my eyes, then answers, 'The golden snake is the symbol of the ruling race, the Sons of God.'

'Yes, father, but it is also the symbol of initiation. I am not worthy to wear it because I haven't been initiated. I want to be initiated! That's the wish I want you to fulfil for me!'

Father becomes very earnest. 'Ask for something else, my child,' he says. 'You are still very young and not yet mature enough to receive initiation. Tender young sprouts must not be exposed to hot sunshine; otherwise they burn up and can never blossom. Wait till you've acquired the necessary experiences in earthly, physical life. To be initiated now would make your later problems much, much harder for you to solve. Why cause yourself unnecessary troubles? Take my advice and wish for something else.'

'Father,' I answered, 'there's nothing else I want. The things other young people like just bore me stiff. Above and beyond all earthly joys I see the wishes of the body. I like beautiful jewels very much, but even gold is a form of matter which is made precious through a manifestation of the spirit, through the work of the artisan. Naturally I enjoy beautiful scenery and new sights when I'm travelling, but I can never forget that this is all creation, not the *creator*. I should like to experience the highest truth in its reality. I want to learn to know God, the *creator himself!* Father, you know that what we call *life* is only an unreal dream. Here everything slips out of our hand, we can never be definitely happy about anything, everything is merely a transition between past and future. But I want to experience *the eternal present* which will never become the past and which was never the future. I want to experience *the eternal present in time and space*. Father, I want the highest reality – I want initiation!'

Even as he listens to me, father becomes sadder and sadder. 'Your spiritual awakening has come earlier than it should have,' he says. 'All I can do is to go to my brother Ptahhotep, the High Priest of the Temple and the Head of our race. I will speak with him, and he will take you under his guidance. May God's eternal light illumine your pathway.'

He lays his hand upon my head and blesses me. I should like to throw myself upon his breast to thank him for granting my wish, but my heavy golden collar holds me back and keeps me from making any sudden motions. Father, who can read a person's every thought, sees that I wanted to express my joy through this sudden outburst. 'In one way you are still a big child,' he says kindly, 'and in others you are grown up and mature. You'll have to practise great self-control if you want to be initiated.'

I answer with a laugh, 'I already have self control Father, when I want it.'

'Yes, I believe you, but do you always want it?' he asks with a smile.

'It's boring to always exercise self control, Father.'

'That's just the trouble,' he replies with a loving nod. 'There's danger in your finding self control boring. Just remember, if, even for a second, you do not keep your will directed towards your favourite lion and if he attacks you in this weak moment, you're lost. The low self is just as much an animal in its nature as a lion is. We must keep both of them under constant control; then they serve us with their gigantic strength. Always pay attention!'

We take leave of each other.

„Otče,“ řekla jsem, „jaký je smysl ozdoby, kterou nosím na své hlavě?“

Farao mi pohlédne na čelo, pak do očí a odpovídá: „Zlatý had je symbolem vládnoucí rasy Synů Božích.“

„Ano, otče, ale je to současně znamením zasvěcenců. Nosím je, aniž jsem ho hodna, protože nejsem zasvěcena. Mým přáním, o jehož splnění prosím, je zasvěcení.“

Otec velmi zvažuje. „Mé dítě, přej si něco jiného. Jsi ještě velmi mladá a nezralá, abys získala zasvěcení. Mladé výhonky nesmějí být vystaveny prudkým slunečním paprskům, jinak shoří a nikdy nerozkvetou. Počkej, až budeš mít za sebou nutné zkušenosti v pozemském těle. Zasvěcení by velmi, velmi ztížilo tvé pozdější zkoušky. Proč ti mám způsobit zbytečnou muka? Přej si, mé dítě, raději něco jiného.“

„Otče,“ odvětila jsem, „nic jiného pro mne nemá význam. Všechno, z čeho se jiné mladé ženy radují, mne nudí. Vidím za všemi pozemskými radostmi přání těla. Krásné šperky se mi velice líbí, ale i zlato je hmota, kterou posvěcuje pouze projev ducha, práce umělce. Když cestuji, mám samozřejmě požitky z krásných krajín, z nových pamětihodností, ale nemohu ani na minutu zapomenout, že to vše je pouze stvořené, ne však *Stvořitel sám*. Chtěla bych však zažít poslední pravdy v jejich skutečnosti, chci poznat Boha, Tvůrce samotného! Otče, ty víš, že proces, kterému říkáme *život*, je pouze zdáním a snem! Zde nám vše vyklouzává z rukou, nemůžeme se z ničeho trvale těšit, vše je přechodem od minulosti k budoucnosti. Chci však zažít přítomnost, která se nestane nikdy minulostí a nebyla nikdy budoucností. Chci zažít *věčnou přítomnost v čase a prostoru*. Otče, chci nejvyšší skutečnost – chci zasvěcení!“

Otec mne pozorně poslouchal a zesmutněl během té doby, co jsem mluvila. Pak řekl: „Probudila jsi se duševně, dříve než jsi měla. Nemohu udělat nic jiného, než ti dovolit, abys šla k hlavě našeho rodu, veleknězi chrámu, mému bratru Ptahhotepovi. Promluvím s ním, předám mu tě a vezme tě pod svou ochranu. Nechť Bůh osvítlí tvé další kroky svým světlem.“

Pokládá ruku na mou hlavu a žehná mi. Chtěla bych se mu vrhnout na prsa, abych poděkovala za jeho svolení, ale těžký zlatý límec mne zadržuje a nedovoluje prudké pohyby. Otec vidí všechny myšlenky lidí, vidí také, že jsem chtěla tímto temperamentním výbuchem projevit svou radost a říká s úsměvem: „Na jedné straně jsi dosud velkým dítětem, na druhé straně jsi jako zralá a dospělá. Budeš muset cvičit ještě mnoho sebeovládání, když chceš být zasvěcena.“

Odpověděla jsem se smíchem: „Však mám sebeovládání, otče, když chci.“

„Ano, to ti věřím, ale chceš vždy?“ ptal se s úsměvem.

„Otče, je to nudné, stále cvičit sebeovládání,“ odpověděla jsem.

„Právě v tom je nebezpečí, že to považuješ za nudné, že tak smýšlíš. Neupneš-li jen na okamžik svou vůli na svého nejmilejšího lva a napadne-li tě během tohoto slabého okamžiku, pak jsi ztracena. Naše nižší přirozenost je stejným zvířetem jako lev. Oba musíme mít stále pod kontrolou, pak nám slouží svými mocnými silami. Dávej neustále pozor!“

Loučíme se spolu.

I saw my father only seldom during my childhood. He was and is a 'great man' in our country. For he came to the earth with the duty of guiding and governing people in their *earthly life*. He dedicated his life to the task of showing the sons of men how to govern a country in such a way that all its inhabitants can develop happily. This task gave him so much to do that he had very little time left for me. Every day he spent a few minutes in the garden where I was playing with the children of the Royal family, or he arranged for me to visit him for a few minutes in his chamber.

When I was still quite small, he would pick me up in his arms or crouch down beside me on the floor for a while. Then he would look at me with endless love, bless me and go away. He always spoke to me just as if he were speaking to an adult. In our race, known as 'the Sons of God', it is not considered important at all whether we have been on earth for a long time or only a short time, or whether a spirit is living here on earth in a still undeveloped body – as a child – or in a developed body – as an adult. This question of size and age is only considered important among the sons of men, who are so closely tied to their bodies and identify themselves with their physical instrument to such an extent that they completely forget their true nature as spirit independent of time and place. The sons of men believe that someone can actually be 'small' or 'large'.

But the members of our race, the Sons of God, even keep their spiritual consciousness when they are born into their bodies. They never forget that only the body can be 'a child' or 'an adult' and that the spirit is and always remains the same. It is neither 'big' nor 'small', neither 'young' nor 'old', for spirit is independent of the world of time and space! This is why my relationship with my father was never disturbed at all by the fact that we were of different ages and seldom saw each other. As I grew older, father sometimes took me along on his walks, and when I would get tired, he would pick me up and carry me in his mighty arms as he went on talking about all the secrets of nature. I found such discourses of his extremely fascinating, and I once said to him, 'Father, I'd like to know so much about everything, just like you do!'

'*When you are initiated,*' he answered, '*all the secrets of Heaven and earth will be known to you.*' I never forgot these words of his, and I waited patiently for the time when I too would be initiated.

Although I was always living among strange people, I never felt alone because of this. I knew my father understood me completely, and even though we were not near each other physically, I was united with him in spirit, I belonged to him. It is astounding to realize how little the unity of the spirit depends on physical togetherness!

Father told me once that one should *never abuse the power arising from superiority of the mind.*

Otce jsem v dětství vídala jen zřídka. Byl a je „velkým pánem“ v naší zemi. Neboť přišel na Zem s povinností vést lidi v *jejich pozemském životě* a vládnout jim. Věnoval svůj život úkolu ukázat synům člověka, jak se má vládnout zemi, aby se všichni její obyvatelé mohli šťastně rozvíjet. Byl tím úkolem tak silně zaneprázdněn, že mu zůstalo velmi málo času zabývat se také ještě mnou. Přicházel denně na chvíli na zahradu, nebo mne dal přivést do své komnaty.

Tato setkání se většinou odehrávala tak, že mne vzal do náruče nebo si sedl na chvíli vedle mne na zem, pak se na mne díval s velkou láskou, požehnal mi a opět odešel. Hovořil ke mně však vždy jako k dospělé. V našem rodě Synů božích není tak důležité, zda prodléváme na Zemi už delší nebo kratší dobu, zda duch žije na Zemi v dosud nevyvinutém těle dítěte, nebo v těle vyvinutém, dospělém. Pouze u lidí, kteří jsou tak úzce spjati se svými těly, a tak se s nimi ztotožňují, že zcela zapomínají na svou přirozenost jako ducha bez času a prostoru, to tolik znamená. Lidé myslí, že někdo může být skutečně „malý“ nebo „velký“.

Příslušníci našeho rodu – Synové boží – si však udržují své duchovní vědomí i tehdy, když se zrodí v těle. Nezapomínají nikdy, že pouze tělo může být „dítětem“ nebo „dospělým“, ale duch zůstává stejný. Není ani velký, ani malý, ani mladý, ani starý, neboť duch není z tohoto světa času a prostoru. Tak tedy nebylo rušeno ani mé spojení s otcem tím, že jsme byli různého stáří a viděli se jen zřídka. Když jsem vyrostla, otec mne někdy brávil s sebou na procházku, a když jsem byla unavena, vzal mne do své mohutné náruče a hovořil dál o tajemství přírody, která mne velice zajímala. Jednou jsem mu řekla: „Otče, chtěla bych také všechno vědět jako ty.“

Tu odpověděl: „*Až budeš zasvěcena, uvědomíš si i ty všechna tajemství nebe i Země.*“ Tato slova jsem již nikdy nezapomněla a čekala jsem trpělivě na dobu, kdy i já budu zasvěcena.

Přesto, že jsem žila stále mezi cizími lidmi, necítila jsem se nikdy sama. Věděla jsem, že mi otec dokonale rozumí, a i když jsme nebyli ve vzájemné tělesné blízkosti, byla jsem s ním sjednocena v duchu. Jak málo závisí jednota duše na tělesném společenství!

Otec mi také jednou řekl, že nikdo nesmí zneužít moc pramenící z nadvlády ducha.

HE

Ptahhotep is the highest of all priests. At the same time, however, he is the highest physician and architect, because he knows and masters all the secrets of nature. He has come to earth with the duty and the task of leading the sons of men in their *spiritual life* and initiating them in the sciences. He stands above father because he never identified himself with his body, whereas father married and thus anchored himself more firmly in the material plane.

Ptahhotep awaits me in a little reception room – the representative of *God*.

I see Him for the first time close to, and his eyes overpower me. Oh, these eyes! Dark blue, such a deep dark blue that they look almost black. They are so dark because they are bottomless, as endlessly deep as the vault of heaven itself. When one looks into the eyes of the sons of men, one easily sees the bottom. In their eyes, one sees their soul, their whole character. One sees *individual eyes*. Ptahhotep's eyes are completely different. These eyes have no bottom at all, and looking at them is like looking into the infinity of the sky on a starry night. In these eyes there is nothing personal, nothing individual, only an endless depth where eternity is at home. The whole world, all creation lies within these eyes. I have recognized myself in these eyes, and from the very first moment felt absolute confidence because I know these eyes know me and *contain me within themselves*. I know I am in *Him*, and *He* is in me and loves me as *Himself* because I actually am *He* and *He* and I are a complete unity. *He* is *Love* incarnate, and I feel this infinite love penetrating me, glowing within me.

Moved to the depths of my being, I fall to my knees before *Him*.

Ptahhotep holds out his hand, raises me to my feet, and says, 'My little daughter, *never bend your knees before a visible form*. Do not humble within yourself the divinity that every living being carries within itself. The same God manifests himself through you, through me and through the entire created world. *God* alone is the only one before whom you can fall to your knees. Now rise and tell me why you've come.'

'Father of my Soul,' I say as I arise, 'I want initiation.'

Ptahhotep asks, 'Do you know what initiation is? What does it mean to you when you say you want to be initiated?'

'I don't know exactly what it consists of, but I want to be omniscient. I feel like a prisoner in my body, as if I were feeling my way around in darkness, completely at the mercy of invisible forces I do not know and therefore cannot control. I want to be able to see everything clearly, I want to be all-knowing like you and father and the other initiates.'

Ptahhotep answers, 'Initiation means *becoming conscious*. You are now conscious to a degree corresponding to the resistance of your nerves and body. When a person becomes conscious to a higher spiritual degree, he automatically guides higher, stronger, more penetrating powers into his body. For this reason, he must also raise the level of resistance of his nerves and body. To achieve the supreme, divinely creative degree of consciousness, while at the same time increasing the resistance of the nerves to the supreme degree in order to be able to endure this divine condition without harm to the body – that's what initiation means. Initiation also entails omnipotence and omniscience.'

'I understand, Father of my Soul, and that is just exactly what I am longing for.'

Ptahhotep looks at me silently for a time, and I feel his glance going completely through every fibre of my being. Finally he says, 'You will be initiated, but not now. You are not ready for it yet in every respect. You have not yet learned to control the divinely creative power *within your body*. And if you make yourself conscious of this power on the spiritual plane before having learned to control it in its physical manifestation, this would mean a very great danger for you.'

ON

Ptahhotep je nejvyšším knězem. Je však současně nejvyšším ze všech lékařů a architektů, protože zná a ovládá všechna tajemství přírodních zákonů. Přišel na Zem s povinností, s úkolem vést lidi v jejich *duševním životě*, uvést je do věd. Stojí výše než otec, protože se nikdy neztotožnil se svým tělem, kdežto otec uzavřel manželství a zakotvil tak hlouběji ve hmotě.

V malé přijímací místnosti mne čeká Ptahhotep – zástupce boží.

Vidím *Ho* poprvé z bezprostřední blízkosti a jeho oči mne uchvátí. Ó, ty oči! Tmavomodré, tak tmavé, že působí skoro černě. Tak tmavé, protože jsou bezedné, nekonečně hluboké, jako sama nebeská klenba. Když se díváme do očí lidí, je dobře vidět na dno. V jejich očích je vidět jejich duše, celý charakter. Jsou vidět *individuální oči*. Ptahhotepovy oči jsou docela jiné. Tyto oči vůbec nemají dno, jakoby se člověk díval do prázdnoty nebes. V těchto očích není nic osobního, nic individuálního, pouze nekonečná hloubka, kde sídlí věčnost. Celý svět, všechno stvoření je v těchto očích. Poznala jsem v nich i sebe sama, cítím od první chvíle naprostou důvěru, protože vím, že mne ty oči znají, *obsahují mne v sobě*. Víím: jsem v *Něm* a *On* je ve mně a miluje mne jako *sebe sama*, protože jsem *Jím* a *On* a já jsme dokonalou jednotou. *On je ztělesněnou láskou*, cítím, že ta láska mnou proniká, prozaňuje.

Otřesena do nejhlubšího nitra, padám před *Ním* na kolena.

Ptahhotep mi podává ruku, zvedá mne a říká: „Má malá dcero, *nikdy nepoklekej před viditelným tvarem*. Neponižuj v sobě božské, které v sobě nosí každý živý tvor. Mnou, tebou a celým stvořeným světem se zjevuje stejný Bůh. Bůh sám je jediný, před nímž můžeš padnout na kolena. Nyní povstaň a řekni, proč jsi přišla.“

„Otče mé duše,“ řekla jsem, zvedajíc se, „chtěla bych zasvěcení.“

Ptahhotep se otázal: „Víš, co je zasvěcení? Co tím rozumíš, že je chceš?“

„Nevím přesně, v čem spočívá, ale chci být zasvěcena. Cítím se ve svém těle jako zajatec, je mi jako bych tápala ve tmě, vydaná neviditelným silám, které neznám a proto je také nedokáži ovládnout. Chtěla bych vidět vše jasně, chtěla bych se stát vševědoucí, jako jsi ty a otec a ostatní zasvěcenci.“

Ptahhotep odpověděl: „Zasvěcení znamená *stát se vědomým*. Jsi nyní vědomá na stupni, který odpovídá odolnosti tvých nervů a tvého těla. Staneme-li se vědomými na vyšším duchovním stupni, uvádíme do těla automaticky také vyšší, silnější, pronikavější síly; podle toho musíme také zesílit odolnost nervů a těla. Učinit v sobě vědomým nejvyšší, tvůrčí stupeň a souběžně s tím vystupňovat odolnost nervů na nejvyšší stupeň, takže je pak možné snést tento božský stav v těle beze škody, to znamená zasvěcení. Přináší také vševědounost a všemohoucnost.“

„Rozumím tomu, otče mé duše, neboť to je právě to, po čem toužím.“

Ptahhotep se na mne dlouho mlčky dívá a cítím, jak jeho zrak mnou zcela proniká.

Konečně řekne: „Dostaneš zasvěcení, ne však teď. Nejsi pro to ještě v každém ohledu zralá. Nenaučila jsi se ještě ovládat božsky tvůrčí sílu *ve svém těle*. Učiníš-li tuto sílu v sobě vědomou na duchovní úrovni, dříve než ji ovládneš v jejím tělesném projevu, znamená to pro tebe velké nebezpečí.“

'What kind of danger, Father of my Soul?'

'There would be the danger of your possibly burning your nerve-centres. If you achieve the highest level of spiritual consciousness and thus acquire control over this power you could do yourself great harm by guiding this power into your lower nerve centres. In this case your consciousness would sink lower than the level at which it was born in this life. You have no experience yet in the guidance of this power. The awakening of consciousness must begin on the lowest level in the scale of manifestations, because then you will only be guiding into your body power corresponding to the level of your development, i.e. power your nerves can bear without harm. In this way the nerves have strong enough resistance to carry the forces conducted into them.'

'Father of my Soul,' I reply, 'what does it mean *to conduct divine power into the body* and to experience this power in the body? How can I learn to know and control this power in its physical manifestation? If that's how initiation begins and I must first go through this experience then I'd like to do it immediately so that I can prepare myself for the higher initiation.'

Up to now Ptahhotep's divinely noble face has been as motionless as an alabaster statue, with only his eyes glowing brightly. But now at these words of mine the calm features of his face break out into a smile, while his eyes radiate even more light and more understanding.

'Immediately?' he echoes. 'That is not possible, my child. To become conscious of divinely creative forces on the lowest level of the scale of manifestations means *to experience physical love*. You must wait until some young man appeals to you, until his positive manly radiation awakens your heart and makes it glow with negative feminine power. You must come to know this power of love, for unless you have this experience behind you, you cannot control it. It would always represent a constant temptation, involving the great danger of your falling to a much lower level of consciousness than the one you're on now.'

'Father of my Soul, I will never fall prey to physical love! Love is not a temptation for me, and I am not afraid of this danger because it really isn't a danger for me! Permit me, please, to be initiated.'

Ptahhotep turns quite serious again and says, 'My child, you only think that love could not be a danger for you because you do not know this tremendous force. To be courageous in the face of a danger we *do not know* is neither courage nor power, but only ignorance and weakness! Because of your lack of experience you do not know the temptation of love, and you believe you are able to face this force. But don't forget that *love is also the manifestation of divine creative force and is therefore as strong as God himself! You cannot destroy this creative force; you could only transform it*. But if you don't know this force, you can't know how it can be transformed. Be a good girl now and go home and wait till your destiny brings you this experience. When you have found out what love means in its full reality, when you have experienced it and clearly know *what* this force is, then you can come back and I will give you your initiation.'

At this I threw myself on my knees before *Him*, embraced his feet and begged him desperately, 'No, no, don't send me away, don't deny me initiation! I will resist all temptations of love, I will not vacillate, I beg of you, give me initiation!'

Ptahhotep smiles again and strokes my hair. I feel tremendous power flowing through his hand and into my head like a strong current.

'Truly,' he says, 'I am not accustomed to this type of behaviour. Do you think, my child, that when I tell you I won't initiate you and you throw yourself on your knees before me, this will make me change my mind? One of the requirements of initiation is absolute self control. Child, child, you still have a long way to go on the path of self control. And

„Jaké nebezpečí, otče mé duše?“

„Nebezpečí, že si – když se staneš duchovně vědoma v nejvyšším stupni a ovládneš tak tuto sílu – možná spálíš svá nervová centra svou mocí, když ji zavedeš do svého těla, do nižších nervových center. V tomto případě by vědomí kleslo níže než při tvém nynějším zrození. Nemáš dosud zkušenosti v řízení této síly. Uvědomování musí začít na nejnižším stupni žebříku projevení, protože pak vedeš do svého těla vždy jen sílu, odpovídající tvému vývojovému stupni, kterou tvé nervy snášejí beze škody. Pak odpovídá odolnost nervů také silám, které jsou do nich přiváděny.“

„Otče mé duše, řekni mi, co to znamená *zavést tvůrčí sílu do těla* a zažít tuto sílu v těle. Jak se mohu naučit poznat a ovládat tuto sílu v jejím tělesném projevu? Má-li tím zasvěcení začít a musím-li nejdříve projít touto zkušeností, pak bych jí chtěla projít teď hned, abych dozrála pro vyšší zasvěcení.“

Ptahhotepova božsky urozená tvář byla dosud bez hnutí, jako alabastrová socha, jen žár jeho očí svítil. Po mých slovech se však klidné rysy jeho tváře pohnou, usmívá se a jeho oči vyzařují ještě více světla a ještě více porozumění.

„Hned nyní,“ ptá se, „to nepůjde, mé dítě, neboť učinit božsky tvůrčí sílu vědomou na nejnižším stupni žebříku projevení znamená *prožít tělesnou lásku*. Musíš vyčkat, až se tvé srdce pomocí pozitivně-mužského vyzařování mladého muže, který se k tobě hodí, probudí, rozžhaví se a vzbudí v tobě negativně-ženskou sílu. Musíš poznat tuto sílu v lásce, musíš touto zkušeností projít, jinak ji nemůžeš ovládnout. Zůstane pro tebe stálým pokušením a velkým nebezpečím, že upadneš do mnohem nižšího stupně vědomí, než je ten, na kterém jsi nyní.“

„Otče mé duše, nikdy nepropadnu tělesné lásce! Láska pro mne není pokušením, nebojím se tohoto nebezpečí, protože pro mne nebezpečím není! Dovol mi, prosím, abych byla zasvěcena!“

Ptahhotep opět zvažní a říká: „Mé dítě, pouze se domníváš, že láska není pro tebe pokušením a nebezpečím, protože tu mocnou sílu neznáš. Být odvážný vůči nebezpečí, *které neznáme*, není odvaha, není síla, ale pouze nevědomost, slabost! Tvá nezkušenost ti pokušení lásky neukazuje a ty myslíš, že jsi obrněna proti této síle. Nezapomeň při tom, že i *láska je projevem božské tvůrčí síly, tedy tak silná jako Bůh sám! Nemůžeš ji zničit, mohla bys ji pouze proměnit*. Vrať se hezky do svého domova a vyčkej, až ti osud dopomůže k této zkušenosti. Až poznáš lásku v její plné skutečnosti, přijď znovu a dám ti zasvěcení.“

Na to se vrhám před Ním na kolena, objímám jeho nohy a prosím ho zoufale: „Ne, ne, neposílej mne pryč, neodpírej mi zasvěcení! Odolám všem pokušením lásky, nezakolísám, snažně prosím, dej mi zasvěcení!“

Ptahhotep se opět usmívá, hladí mi vlasy. Cítím vtékat nesmírnou sílu z jeho ruky do své hlavy jako silný proud.

„Vskutku,“ říká, „na takové chování nejsem zvyklý. Myslíš, mé dítě, že když ti nechci dát zasvěcení, změním pak své rozhodnutí proto, že přede mnou padáš na kolena a chceš mne přemluvit? Zasvěcení také vyžaduje, abys měla naprosté sebeovládání. Dítě, dítě, máš k tomu ještě daleko. A tvá sebejistota není v rovnováze s tvými zkušenostmi. Nejdříve nasbírej nutné zkušenosti, pak můžeš přijít znovu.“

Vidím, že už mi nemá co říci. Vstávám, loučím se: „Otče mé duše, odcházím nyní, ale neopustíš mne proto, že ne? Mohu přijít k tobě i jindy?“

Ptahhotep odpověděl s nevyslovitelnou láskou: „Vím, že jsi byla od samého dětství mnoho sama a jsi dosud. Muselo to tak být, aby se vyvinula tvá samostatnost. Ale nejsi nikdy sama, to jistě cítíš. Jsi s námi spojena věčným poutem nejvyšších zákonů sounáležitosti. Jsem stále s tebou, i když to nevíš. Věděl jsem dříve než ty, že ke mně dnes přijdeš s touto prosbou a vím také, co bude následovat. Jsou však zákony, které i my

your self assurance is not in equilibrium with your experiences. First gain the necessary experience, then you can come back.'

I see that he has nothing more to say. I stand up and take leave of him, 'Father of my Soul, I'll go now, but you're not going to abandon me, are you? May I come back to you again some other time?'

Ptahhotep answers with ineffable love: 'I know that you have been alone very much ever since your early childhood and you still are. It just had to be that way so you could develop your self reliance. But you are never alone and you must feel that, really. You are united with us by the eternal band of the highest laws of affinity and association. I am always with you even when you do not know it. I knew before you did that you were coming to me today with this request, and I also know what will follow. *But there are laws which even we must obey.* You belong to us.'

I bow low before him to receive his benediction. Then I go.

All night long and all the next day I can think only of Ptahhotep, the representative of God. I have known that on the basis of my ancestry I belong to the Sons of God, but it was a great experience to hear from him that he is the guardian of my soul. *He* is the visible representative of God here on earth, and I know I could speak as openly to *him* about my most secret thoughts as in my own innermost prayers to God. His eyes saw right through me, his glance illumined the hiddenmost corners of my soul, and that made me happy. It is so wonderful to know that I belong to a living being who understands me without words and who can never be angry with me because he sees everything from above, just as God Himself does.

I don't need to explain to him what I mean, or why I want to do something or achieve something, as I am accustomed to have to do with my tutors. Ptahhotep sees the most secret motives behind my thoughts and my deeds, even those I am not conscious of myself. I don't even need to say a word to him; it is enough when I merely stand before him. *He sees me!* His spirit is open for me, and I feel I am in constant contact with him. I even felt it before I met him. I felt a force as strong as steel was guiding me, and now I know this force was – and is – his radiation. I know that he even sees me when I am not with him. Even now I feel his eyes upon me; whatever I do or think is not hidden before him. And in this case he can also see that I cannot take no for an answer on the question of my being initiated. No! I can't see why I should first have to have experiences in love behind me. I'll never fall in love. Men only interest me to the extent that I expect them to notice and admire my beauty. Since they all do that, it's quite enough for me; for vanity is only at work in me when I am in the company of others. When I am alone, there is only one wish that fills my whole soul – initiation. I cannot and will not wait until I have had the experience of falling in love, because I never will.

And so that evening I go again to Ptahhotep to ask him once more for my initiation. I bow before him. He returns my greeting, looks at me with his shining eyes – I feel he's looking *into* me – and waits. I stand and say nothing. Why should I speak when he knows anyway what I want. He reads my thoughts.

He lets me stand.

Finally he gets up, lays his hands on my shoulders and asks, 'Why have you come?'

'Father of my Soul,' I reply, 'why do you ask when you already know anyway? I am unhappy because you refuse to initiate me. I have no other wishes, no other thoughts – only initiation. Please give me initiation.'

musíme dodržet. Patříš k nám.“

Ukláním se před ním hluboce, abych přijala jeho požehnání. Pak odcházím.

V noci a druhého dne nemohu myslet na nic jiného, než na božího zástupce – Ptahhotepa. Věděla jsem, že svým původem patřím k Synům božím, ale bylo pro mne přece jen velkým zážitkem, slyšet od něho, že je strážcem mé duše. *On* byl viditelným zástupcem božím zde na Zemi, a mohu s *Ním* otevřeně mluvit o nejtajnějších myšlenkách, jako ve svých vlastních nejvnitřnějších modlitbách s Bohem. Jeho oči mnou prorůstaly, jeho pohled osvětloval nejskrytější kouty mé duše, a to mne činilo šťastnou. Je tak nádherné vědět, že patřím k živé bytosti, která mi rozumí beze slov, která se na mne nikdy nemůže zlobit, protože vidí vše shora jako Bůh sám.

Nemusím mu vysvětlovat, jak co míním, proč něco dělám nebo chci mít, jak jsem tomu zvyklá u svých vychovatelů. Ptahhotep vidí nejtajnější pohnutky mých myšlenek, mých činů, i ty, které si sama dosud neuvědomuji. Nemusím mu říkat jediné slovo, stačí, když prostě stojím před ním. *On mne vidí!* Jeho duch je mi otevřen, cítím trvalé spojení s ním. Cítila jsem to i dříve, než jsem se s ním setkala. Cítila jsem, že mne vede ocelová síla a teď vím, že touto silou bylo a je jeho vyzařování. Víím, že mne vidí i tehdy, když nejsem s ním. Cítím i nyní, že jeho oči na mě spočívají a že před ním nezůstává zhora nic skryto, cokoli myslím nebo činím. Ano, ale pak také vidí, že se nemohu spokojit s tím, že mi odpírá zasvěcení. Ne! Neuznávám, že bych měla nejdříve projít zkušenostmi v lásce. Nikdy se nezamiluji, muži mne zajímají pouze potud, pokud očekávám, že uznají mou krásu a budou ji obdivovat. To také všichni činí, a to stačí, neboť moje marnivost ve mně působí jen, dokud jsem ve společnosti. Když však jsem sama, existuje pouze jediné přání, naplňující mou duši – zasvěcení! Nemohu a nechci čekat, až nasbírám životní zkušenosti, protože to nikdy neudělám.

A tak jdu večer znovu, zahalena do svého závoje, k Ptahhotepovi, abych opět požádala o zasvěcení. Ukláním se před ním, opětuje můj pozdrav, podívá se na mě svýma zářícíma očima – mám pocit: do mne – a čeká. Stojím a nic neříkám. K čemu bych měla mluvit, když stejně ví, co chci? Čte mé myšlenky.

Nechává mne stát.

Konečně se zvedá, pokládá mi na ramena své ruce, vyzařující požehnání a táže se: „Proč jsi přišla?“

„Otče mé duše,“ odpovídám, „proč se ptáš, když i tak všechno víš? Jsem nešťastná, protože mi odpíráš zasvěcení. Prosím tě, dej mi zasvěcení!“

Ptahhotep strokes my hair lovingly and says quite earnestly, almost sadly, 'I gave you your answer yesterday, just be calm and have patience! Remember what I told you yesterday about creative power, and live your life as other young people do. Occupy yourself with your flowers and with your animals, go and play with other young people, enjoy yourself and for the time being don't think about initiation.'

'Father,' I reply in agitation, 'I can think only about initiation. Whatever I do guides my thoughts directly back to initiation. When I look at my flowers, or when I watch my turtles crawling back and forth and living their life as wisely as if they had an intellect, I run into secrets and mysteries to which I would like to know the answers. I would like to know everything, understand everything, I'd like to be initiated!'

'If the turtles had an intellect,' says Ptahhotep smiling, 'they wouldn't lead such a wise life. And now you don't want to be wise because you have an intellect, but because you have too much intellect. But now just try with your excellent intellect to *understand* that you're still too young to be initiated. Come back again when you have your earthly experiences behind you. Then I will give you your initiation.'

Again I bow low before him and go.

All that night I can't sleep again, and all the next day I pace back and forth in my room, as restless and unhappy as the trained lions in the lion's court. Through being born into my body, my consciousness has been dulled and deadened; I feel as if I were in perpetual darkness. I want to see clearly even though I am imprisoned in the body. I want to know. I want to be initiated! Why should I wait? If love is a matter of indifference to me now, it will still be when I am initiated and omniscient. I already know that physical love is only a necessity of nature to carry on the race. Why should it be dangerous for me not to know this from experience? I have my intellect and my consciousness and they will protect me from this danger. I won't fall into nature's trap, the trap of love. I'll be able to resist this temptation all right...

In this manner I brood all day long. By the time evening comes again, I just can't stand it any longer. I take my veil and go to the temple, to Ptahhotep. I want to tell him that I'm not afraid of this temptation, that I'll be strong enough, that he can initiate me.

Oh how blind I was! How foolish! As if Ptahhotep had not seen the future clearly. As if he had not known how everything was going to turn out. But even *he* must obey the divine law and watch patiently, as I run headlong into my undoing... watch patiently as I plunge head over heels into an abyss, only to have to climb out later *by my own strength*.

He receives me again in his little reception room. I enter, bow, and tell him with all the determination I can muster, 'Father of my Soul, I wanted to obey you, but I cannot. I long so much for knowledge that I've come back again. I cannot see why I should wait when I'm absolutely sure I have enough strength to withstand the temptations of physical love. I am strong enough. I have self control. Please give me the initiation.'

At this Ptahhotep closes his shining eyes and remains motionless a long time. I wait with inward impatience, but outwardly without moving a muscle in order not to disturb *him*. Finally, Ptahhotep opens his eyes. He stands up, comes over to me, takes up my hands in his, and says, 'Three times you have asked to be initiated. Three times, despite my refusal. It is a law that when a member of the tribe of the Sons of God asks three times to be initiated, we cannot refuse him any longer. It is a sign that initiation is necessary for him, regardless of the danger he may risk as a result of it. I will speak to your physical father. We will need to discuss how you can carry on your duties during the time of initiation. Other neophytes normally live in the temple during this time, but with you we will have to make an exception because you have to fulfil the duties of the wife of the Pharaoh. Now go in peace.'

Ptahhotep mi láskyplně hladí vlasy a říká vážně, skoro smutně: „Odpověděl jsem na tvou prosbu už včera. Uklidni se, buď trpělivá! Mysli na to, co jsem ti včera vysvětloval o tvůrčích silách a žij jako jiní mladí lidé. Zaměstnávej se svými květinami, svými zvířaty, jdi a hrej si s jinými mladými lidmi, buď veselá a zatím na zasvěcení nemysli.“

„Otče,“ řekla jsem vzrušeně, „mohu myslet výhradně na zasvěcení, ať se zaměstnávám čímkoli, přivádí to mé myšlenky jen na ně. Když se dívám na své květiny nebo pozoruji své želvy, jak lezou sem a tam, a vedou tak moudrý život, jako by měly rozum, setkávám se vždy a všude s tajemstvími; chtěla bych znát vše, vše chápat, chtěla bych být zasvěcena!“

„Kdyby měly želvy rozum,“ řekl Ptahhotep s úsměvem, „už by nevedly tak moudrý život. Ani ty nechceš být nyní moudrá, protože máš rozum, dokonce příliš mnoho rozumu. Avšak pokus se přece s tímto výtečným rozumem *pochopit*, že by pro tebe bylo zasvěcení příliš předčasné. Přejď znovu, až projdeš pozemskými zkušenostmi. Pak ti zasvěcení dám.“

Ukláním se před ním opět hluboce a odcházím.

V noci opět nemohu spát a druhého dne chodím po pokoji nešťastná a neklidná jako cvičení a ochočení lvi po lvím dvoře; mé vědomí bylo narozením v těle otupeno a cítila jsem se ve stálé temnotě. Chci vidět jasně, i když jsem uvězněna v těle. Chci vědět, chci zasvěcení! Proč mám čekat? Když mne láska ponechává nyní lhostejnou, ponechá mne lhostejnou také tehdy, až budu zasvěcena, až budu vševědoucí. Už nyní vím, že tělesná láska je pouze nutností přírody ke zplodění potomků. Proč by to pro mne bylo nebezpečím, že jsem se to ještě nedověděla zkušeností? Mám svůj rozum a své vědomí, které mne budou před tímto nebezpečím chránit. Nespadnu do léčky přírody, do léčky lásky. Budu schopna tomuto nebezpečí odolat...

Dumám celý den, až to večer nemohu vydržet. Beru svůj závoj a běžím do chrámu k Ptahhotepovi. Chci mu říci, že se tohoto pokušení nebojím, budu dosti silná. Může mi zasvěcení klidně dát.

Ó, já slepá! Bláhová! Jako by neviděl jasně budoucnost. Jako by byl nevěděl, že se musí vše tak stát. Ale i *On* musí dodržet božský zákon a trpělivě přihlížet, jak se řítím do své záhuby, jak nejdříve musím padnout do hloubky, abych z ní mohla vystoupit *svou vlastní silou*.

Opět mne přijímá ve svém malém přijímacím pokoji. Vstupuji, ukláním se a říkám rozhodně. „Otče mé duše, chtěla jsem se podrobit, ale nemohu. Mám tak velkou touhu po zasvěcení, že jsem se vrátila. Nemohu uznat, proč mám čekat, když jsem si naprosto jistá, že mám dost síly odolat pokušením těla. Jsem dosti silná, mám sebekontrolu. Prosím tě o zasvěcení.“

Nato Ptahhotep zavírá oči, své zářivé oči a dlouho se nehýbá. Čekám trpělivě, ale rovněž bez hnutí, abych *Ho* nerušila. Konečně Ptahhotep otevírá oči. Vstává, přistupuje ke mně, chopí se mých rukou a říká: „Třikrát jsi prosila o zasvěcení přes mé odmítnutí, třikrát. Je zákonem, že žádá-li někdo ze Synů božích od nás třikrát zasvěcení, nesmíme mu je již odepřít. Je to znamením, že zasvěcení je nutné, ať to pro něho znamená nebezpečí či nikoli. Dohodnu se s tvým tělesným otcem, jak to uděláme, abys mohla i v době zasvěcení vykonávat své povinnosti. Jiní neofyté bydlí během té doby většinou v chrámě, ale s tebou musíme udělat výjimku, neboť musíš plnit povinnosti faraónovy choti. Nyní odejdi v míru.“

I feel like throwing myself about his neck to thank him for giving me his permission to be initiated, but I prefer to show him I can control myself. I stand motionless, and my eyes express my joy. Ptahhotep smiles at me and says, 'What you've done in thought, you've already done, don't ever forget it!'

'Oh, Father, if you already regard me as having done it, then I will really!' And with that I throw myself into his arms and kiss his noble face, right and left. 'I thank you, I thank you! How wonderful! I'm going to be initiated! Initiated!'

'Yes I can see you have tremendous self control,' says Ptahhotep.

'Only now, Father,' I answer with a joyous laugh, 'only now! After all, you're not only the high priest, but my own blood uncle. So I can kiss you, can't I? But when I'm initiated, you will see how serious I am and how much self control I have!'

'Yes, I know,' says Ptahhotep, embracing me lovingly. Then he strokes my head again and leads me to the door. We take leave of each other.

Nejraději bych mu byla padla kolem krku a tak mu poděkovala, že mi přislíbil zasvěcení, ale chci ukázat, že mám sebeovládání. Stojím nehnutě, pouze z mých očí vyzařuje radost. Ptahhotep se na mne dívá s úsměvem a říká: „Co jsi učinila v myšlence, to už jsi učinila, nezapomeň na to nikdy!“

„Ach, otče, když to už stejně považuješ za čin, tak to udělám doopravdy!“ a vrhám se mu do náruče a líbám jeho ušlechtilou tvář vpravo a vlevo. „Děkuji ti, děkuji ti! Jak nádherné, budu zasvěcena! Zasvěcena!“

„Jak vidím, máš velkou sebekontrolu,“ řekl Ptahhotep.

„Jen teď otče!“ odpovídám se smíchem, „jen teď! Nejsi konečně jen veleknězem, ale – vzato tělesně – i mým strýcem, a tak tě smím políbit, nebo...? Ale až dostanu zasvěcení, uvidíš, jak se budu chovat vážně a jak se budu ovládat!“

„Ano, už to vím,“ říká Ptahhotep, láskyplně mne objímající, pak mne ještě jednou hladí po vlasech, vede mne ke dveřím a loučíme se.

SONS OF GOD

The next day the Pharaoh summons me. I am to see him after his audience. At the appointed hour the controller of the royal household comes and escorts me to father.

'Come, my child,' says he, 'I want to tell you what Ptahhotep and I have agreed upon about your initiation.'

'Did he come to see you?'

'No,' says father and looks at me quizzically.

'Did you go to see him?' I ask again.

'No again,' he answers and smiles.

'Father,' I tell him, 'for a long time I've wanted to ask you how you discuss things with Ptahhotep without going to see him or his coming to see you. I've often noticed that you've told me something about Ptahhotep as if the two of you had been together in a long consultation. And yet you had not left the palace and he had not come to see you. How was it possible, Father?'

Ever since my childhood father has been accustomed to my questions, and he now answers me as patiently as ever: 'You have a mirror, and you have seen your head in this mirror, haven't you?'

'Yes, Father, I see my head every day.'

'And what have you noticed?' asks father.

'That I have a much longer head than the sons of men in general. But you too, and Ptahhotep and most of the people in our race – the Sons of God, as people call us – have the same longer head form. It's noticeable even in spite of the kerchief or head-gear or ornaments the person might be wearing. How is it, Father? Why is the shape of our heads different from that of the heads of the sons of men?'

'Look, my child, for you to understand many of the things here on earth, you must first know something about the earth's development.

Just like all the celestial bodies in the universe and like all the forms of life on these celestial bodies, our earth is subject to the laws of constant change. The divinely creative forces radiate from the eternal infinite original source and in constantly expanding waves they penetrate the plane of matter. That is to say, matter is formed from these forces. This process reaches its highest point in ultra-matter, then automatically reverses itself. The process of spiritualization begins again and the matter is transformed into force. But this process takes aeons of time! The changes are going on regularly but so subtly and slowly that they cannot be noticed or observed in the course of a human life. On the other hand, some changes, which require thousands of years of slow and unnoticed preparation, occur suddenly and visibly when the proper time has come. Right now we are living in such a period of transition in which changes are noticeable. One of these phenomena is evident in the fact that various races of people with roundish skulls are led and governed by rulers who are spiritually greatly superior to them and who are even different from them physically. They have a more graceful figure and an elongated cranium.

Once there lived on earth a race of people very different from the races living today. *They manifested completely the law of spirit and not the law of matter like the races of people living today.* These people were conscious on the divine plane and manifested God here on earth without any admixture of the self-seeking characteristics of the body. In their divine purity, these people deserved the name "the Sons of God".

SYNOVÉ BOŽÍ

Druhého dne mne dává farao zavolat. Mám ho navštívit po jeho audienci. Správce dvora v určenou dobu přichází a vede mne k otci.

„Pojď, mé dítě,“ říká, „chci ti sdělit, co jsem dojednal s Ptahhotepem o tvém zasvěcení.“

„Byl u tebe?“

„Ne,“ řekl otec a podíval se na mne tázavě.

„Byl jsi tedy u něho?“ ptám se dál.

„Ne, také ne,“ odpovídá a usmívá se.

„Otče,“ pravím nyní, „už jsem se tě chtěla víckrát zeptat, jak se můžeš domluvit s Ptahhotepem, když jsi u něho nebyl a on nebyl u tebe? Všimla jsem si často, že jsi mi něco říkal o Ptahhotepovi, jako bys u něho byl a měli jste dlouhé porady. Přitom jsi nevyšel z paláce a také on nebyl u tebe. Jak je to možné, otče?“

Otec je od mého dětství zvyklý na mé otázky a odpovídá nyní stejně trpělivě jako vždy: „Máš zrcadlo a viděla jsi svou hlavu, že ano?“

„Ano, otče, vidím svou hlavu denně.“

„A co ti bylo nápadné?“ tázal se otec.

„Že mám mnohem delší lebku než ostatní lidi. Ale i ty a Ptahhotep a většina těch, kdož pocházejí z našeho rodu, jak nás nazývají: Synové boží, mají toto zvláštní dlouhé záhlaví. Je to vidět přes šátek a ozdoby. Čím to je, otče? Proč máme jiný tvar hlavy než synové člověka?“

„Podívej se milé dítě, abys porozuměla mnohým věcem zde na Zemi, musíš nejdříve něco vědět o vývoji Země.“

Jako všechna světová tělesa ve vesmíru a všichni živí tvorové, kteří se na těchto světových tělesech nacházejí, je i Země podrobena zákonům trvalých změn. Božsky-tvůrčí síly vyzarují z věčného prvotního pramene a vnikají ve stále se zvětšujících vlnových okruzích do úrovně hmoty, to znamená: z těchto sil se tvoří hmota. Tento proces dosahuje nejvyššího možného stupně v ultrahmotě, pak se automaticky odráží zpět, začíná proces zduchovnění a z hmoty se opět stane síla. To však trvá věky! Změny v tomto procesu probíhají stejnoměrně, ale tak pomalu, že jeden lidský život nedostačuje k tomu, aby byly povšimnuty a pozorovány. Když však taková změna – snad během několika tisíciletí – nepoznatelně dozraje, nastane okamžik, kdy se tento proces náhle projeví. I nyní žijeme v takové přechodné době, ve které jsou změny právě patrné. K těmto jevům patří, že jsou různé rasy lidí – které mají kulatou lebku – vedeny vládci, kteří stojí duchovně mnohem výše a liší se i tělesně. Mají jemnější postavu a dlouhé záhlaví.

Kdysi žila na Zemi rasa, která se velice lišila od lidských ras, žijících na Zemi v současné době. *Projevovala plně zákon ducha a ne zákon hmoty jako dnešní lidské rasy.* Byla vědomá na božské úrovni a projevovala Boha zde na Zemi, aniž přimísila vlastnosti těla – sobectví. Tato rasa si ve své božské čistotě skutečně zaslouhovala jméno Synové boží.

Their entire life was based on spirituality, love, and selflessness. And they had no physical appetites, urges and passions to cast shadows on the spirit. The members of this high race possessed all the secrets of nature, and as they were perfectly acquainted with their own powers and kept these powers completely under the control of the spirit, they were also able to control and guide nature with all of its tremendous forces. Their knowledge was boundless. They did not need to earn their bread with physical toil and instead of earning their livelihoods with the sweat of their brow, they put the forces of nature to work.

They knew all the laws of nature, the mysteries of matter, the powers of the mind, and the secrets of their own being. They also knew the secret connected with the *transformation of force into matter and of matter into force*. They constructed devices and tools with which they could store up, set in motion, and utilize not only the forces of nature but also their own spiritual forces. They lived happily and peaceably as the dominant race in a great part of the earth.

At the same time, however, other creatures similar to the Sons of God were also living on earth, but with much more material bodies and on a much lower plane of development. Obtuse in spirit, their consciousness was completely identified with the body. They lived in primeval jungles, struggling with nature, each other, and animals. These creatures were the ancestors of present-day man. *The race of the sons of men you see in our country represent a cross between these two races.*

As I said a moment ago, the law of constant motion and change is at work throughout the universe. The earth is now going through a period in which the process of materialization is advancing. This means that the divinely creative power is moving farther and farther on into matter, and the power on earth is gradually falling more and more into the hands of ever more material races of people who were once under the guidance of higher, more spiritual races. Little by little the higher race is dying out. They are withdrawing from the plane of matter to the spiritual plane and they will leave humanity alone for a period of time – as time is reckoned on earth, many, many thousands of years – so that humanity may, without visible guidance, climb upward with its own power.

And so it has come about that this animal-like material race of cave men is experimenting in accordance with divine laws, growing mightier and more powerful until the time comes for it to begin ruling the earth. Before leaving the earth, however, the higher race had to implant its special powers in the lower race. Through the operation of the laws of heredity, this will enable the lower race – after a long, long process of development – to *arise out of matter again*. This is why many sons of the divine race made the great sacrifice of begetting children with the daughters of primitive man. Through this first crossing of the races there have developed new individual types and, gradually, new races of people.

The divine power of the Sons of God and the mighty physical powers of the daughters of men have produced different types of descendants. On the one hand, physical, and on the other, spiritual giants. There have also been physical titans who, from their mother's ancestry, have inherited primitive, undeveloped brains. In these persons, the spiritual power of their fathers, working on the material plane, created tremendously strong bodies. With their gigantic physical strength, these individuals have overcome weaker persons and, because of the animal appetites of their nature, they have become tyrants greatly to be feared.

Celý jejich život byl založen na duchovnosti, lásce a nesobeckosti. Tělesné žádosti, pudy a vášně ducha nezastiňovaly. Příslušníci této vysoko stojící rasy znali všechna tajemství přírody a jelikož znali i své vlastní síly a drželi je pod nadvládou ducha, měli též schopnost ovládat a řídit přírodu svými mocnými silami. Nemuseli si vydělávat svůj chléb těžkou tělesnou prací, neboť místo aby prosycovali Zemi svým potem, nechali pracovat přírodní síly.

Znali všechny přírodní zákony, tajemství hmoty, sílu mysli a také tajemství své vlastní bytosti. Znali také tajemství, *jak se síla mění ve hmotu a obráceně, jak se ze hmoty stává síla*. Sestavili zařízení a nástroje, jejichž pomocí mohli nahromadit, dát do pohybu a využívat nejen všechny síly přírody, ale také své vlastní duchovní síly. Žili v míru a šťastně na velké části Země jako vládnoucí rasa.

Avšak již tenkrát žili na Zemi i jiní živí tvorové, podobní Synům božím, ale s mnohem hmotnějším tělem a na mnohem nižším stupni vývoje. Jejich vědomí bylo zcela ztotožněno s tělem a duch tupý. Žili v pralesích, bojovali mezi sebou, s přírodou a se zvířaty. Tito tvorové byli předchůdci současného člověka. *Rasa synů člověka, kterou vidíš v naší zemi, vznikla křížením těchto dvou ras.*

Jak jsem ti říkal již dříve, působí ve vesmíru zákon neustálého pohybu a změny. Země se nyní nachází v údobí, kdy probíhá proces materializace. To znamená, že božsky-tvůrčí síla vniká stále hlouběji do hmoty a moc na Zemi přechází do rukou stále hmotnějších ras, které stály dříve pod vedením výše stojících duchovních ras. Výše stojící duchovní rasa postupně vymírá. Stahuje se z hmoty na duchovní rovinu a ponechá lidstvo nějakou dobu – měřeno pozemským časem mnoho, mnoho tisíciletí, o samotě, aby mohlo stoupat vzhůru; bez viditelného vedení svou vlastní silou.

Tak se muselo stát, že živočišně-hmotná rasa – jeskynních lidí – se podle božích zákonů neustále rozmnožuje, nabývá na moci, až jednou přijde čas, kdy převezme vládu na Zemi. Vyšší rasa však musela, než opustila zemi, naočkovat níže stojící rase své duchovní síly, aby – podle zákona dědictví – byl po dlouhém, velmi dlouhém vývojovém procesu *opět umožněn vzestup z hmoty*. Tak na sebe vzali mnozí Synové boží velkou oběť, že zplodili děti s dcerami primitivních lidí. Tímto prvním křížením vznikli noví jednotlivci a později postupně nové lidské rasy.

Božská síla Synů božích a mohutná tělesná síla dcer lidí vytvořily nejrůznější potomky. Jednak tělesné, jednak duchovní obry. Jsou tu tedy tělesní obři, kteří z matčiny strany zdělili primitivní nevyvinutý mozek. U nich působí tvůrčí síla jejich otců na hmotné úrovni a dostávají mohutná těla. Svými obrovskými tělesnými silami se zmocňují slabších a zvířeckými žádostmi své přirozenosti se stávají obávanými tyrany.

But there have also been spiritual titans who have manifested their inherited creative power through the higher centres of the brain, rather than on the lower physical plane. These spiritual giants were assigned the task of leading and teaching for a time, the lower, animal-like, body-conscious race of humans, as well as the hybrid race which later rose through the inter-breeding I have already mentioned. These spiritual giants have the task of teaching the people of these two races wisdom, sciences and arts as the basis of a higher civilization, and of giving them a good example of divinely universal love, unselfishness and spiritual greatness. That is why there are some countries today where despotism and tyranny are dominant while others are ruled with love and wisdom. This will gradually disappear and humanity will know the great initiates and their secret sciences only through historical records, tradition and legend. However, even in the darkest period of human development, by virtue of the laws of heredity, there will be the possibility that a son of God may be born in a human body in order to show humanity the way out of darkness and misery.'

'Father,' I ask, 'is our country the country of the Sons of God?'

'No, my child. The continent which once was the home of the Sons of God has been completely destroyed. Gradually there were fewer and fewer descendants of the divine race. They left their mortal frames behind them and did not reincarnate themselves. Finally there were only a few left in various parts of the earth to transmit dominion to the human beings who were constantly growing in power. Because of the inter-breeding of the two races, however, there arose some individuals with a knowledge of magic acquired from their fathers and the animal-like, physically oriented selfishness of their mothers. These were able to infiltrate into the temple, and by virtue of their spiritual powers, they received initiation. However, they degraded their knowledge to black magic and made selfish use of their own powers and the natural forces they controlled with the instruments and equipment of the temple.

The Sons of God who were then still living in this part of the earth saw what was coming. They knew that these powers mercilessly destroy anyone who uses them wrongly, that is, with satanic selfishness instead of with divine unselfishness. They knew the black magicians were headed straight for perdition and their blind avarice would cause general destruction. So the last Sons of God built huge ships, closed on all sides and even insulated against the forces which penetrate and dissolve matter. Then they secretly took aboard a few of their instruments, their families and their domestic animals; and closing all openings, they sailed away from the part of the earth that was to be destroyed. Some sailed north, some east, some south, while some, sailing westward, arrived here where we are now.

The black magicians soon lost control over their instruments. It should have been their task to conduct the highest cosmic divine forces into these instruments and store them there, because the only source of this power on earth is *the human being himself*. But the more selfish these people became, the more a change took place in the current with which they charged these instruments for later use. One day, when the Sons of God in their insulated ships had already sailed away to a sufficient distance, the tragedy occurred. One of the black magicians unintentionally conducted into his own body a force which dissolves matter, that is, changes it into another form of energy. When this process has once been set in motion, the matter which has been transformed into energy goes on and on, acting as a destructive force, until it has dematerialized everything. In this way the whole continent was destroyed. Finally the new forces thus created slowed down and eventually halted the process of disintegration.

Jsou tu však i duchovní obři, kteří neprojevují zděděnou tvůrčí sílu v těle, ale ve vyšších mozkových centrech. Ti mají za úkol, aby nižší, živočišnou a s tělem ztotožněnou lidskou rasu, jakož i mezirasu vzniklou křížením, ještě nějakou dobu vedli, uvedli ji do moudrostí, věd a umění, tedy do vyšší kultury, poučovali ji a byli jí dobrým příkladem božsky-universální lásky, nesobeckosti a duchovní velikosti. Tak jsou dnes země, kde panuje touha po moci a tyranie, a jiné, kde prozatím ještě panuje moudrost a láska. To vše postupně zmizí a lidstvo bude znát velké zasvěcence a jejich tajné vědy pouze z historických záznamů, tradic a legend. Pomocí zákona dědičnosti je tu však i v nejtemnějších obdobích Země možnost, aby se Syn boží narodil v lidském těle, aby ukázal lidstvu cestu z temnoty a utrpení.

„Otče,“ zeptala jsem se, „je naše země onou zemí Synů božích?“

„Ne, mé dítě. Onen světadíl, který byl zemí a domovem Synů božích, byl zcela zničen. Potomků božské rasy postupně stále ubývalo, opustili své hmotné obaly a už se nevtělovali. Nakonec zůstali v různých světadílech už jen někteří, aby předali vládu lidem, kteří se stávali stále mocnějšími. Smíšením obou ras však vznikali také jednotlivci, kteří zdělili magické vědění svých otců a živočišně-tělesný sobecký postoj svých matek. Ti se vplížili do chrámu a pro své duchovní schopnosti získali zasvěcení. Snížili však své vědění na černou magii a používali vlastních sil i sil přírodních, které ovládali pomocí přístrojů a zařízení chrámu, sobeckým způsobem.

Synové boží, kteří tenkrát ještě pobývali v tomto světadílu, předvídali, co se musí stát. Věděli, že tyto síly nemilosrdně zničí ty, kdož jich používají obráceně, nikoli božsky nesobecky, ale ďábelsky sobecky. Věděli, že černí mágové se ženou do záhuby, a že jejich chtivá slepota musí přivést všeobecné zničení. Tu vystavěli Synové boží, poslední své rasy, obrovské lodě, na všech stranách uzavřené a izolované i proti všem silám, které pronikají hmotou a rozpouštějí ji. Pak potají donesli na lodě některé ze svých přístrojů, odvedli tam i své rodiny, svá domácí zvířata, uzavřeli všechny otvory a opustili světadíl, který měl být zničen. Jedni pluli na sever, jedni na východ, někteří na jih a někteří se dostali sem na západ.

Černí mágové brzy ztratili vládu nad svými přístroji. Bývali by byli povoláni k tomu, aby nahromadili v těchto přístrojích nejvyšší vesmírně-božské síly, protože jediným zdrojem této síly na Zemi je *člověk sám*. Čím se však tito lidé stali sobečtějšími, tím více se také změnil proud síly, kterým přístroje nabíjeli, aby jich mohli i nadále používat. A jednoho dne, když byli Synové boží na svých izolovaných lodích již dostatečně vzdáleni, došlo k neštěstí. Jeden černý mág vedl neúmyslně sílu, která rozkládá hmotu – to znamená mění ji na jinou formu energie – do svého vlastního těla. Je-li však tento proces jednou uveden do chodu, působí hmota, převedená v energii, jako ničivá síla dál a dál, až je vše dematerializováno. Byl tak zničen celý světadíl. Nakonec, tímto procesem nově vytvořené energie se vyčerpaly a zastavily rozkladné síly.

The entire dematerialized continent was transformed into energy of radiation, at first rising up to the upper reaches of the earth's atmosphere, then returning transformed into the primordial form of all matter. After further transformation processes, the whole gigantic mass fell to earth again in what appeared to be an unending downpour of water, mud and sand.

The waters of the oceans rolled over the gigantic cleavage in the body of the earth. The land masses of the other hemisphere, split asunder by the cataclysmic shake-up, moved farther and farther apart in order to restore equilibrium throughout the earth, until they finally occupied their present positions. Part of the destroyed continent now lies in our country as a mighty desert of sand, and there is a danger that winds may carry abroad these mountains of sand and cover up fertile, inhabited areas. The Sons of God in their ships had special instruments and equipment to stabilize their vessels and keep them horizontal at all times. Thus they survived the catastrophes and finally landed. In every part of the earth where they set foot they began a new civilization.

With their knowledge, wisdom and love they won the hearts of the natives. They became rulers. They were worshipped, revered as Gods or demi-Gods. Their first acts were to construct suitable buildings for their secret instruments in order to insulate them completely from the world outside and provide adequate protection against the powerful, penetrating energy stored up in their instruments. These buildings, which we call pyramids, can now be seen in all the various parts of the earth where the Sons of God fled with the instruments they salvaged.'

Profoundly impressed, I listened to the story of these tremendous events. It cleared up many things I had not understood before – but not everything. 'How did the Sons of God bring these mighty blocks of stone and set them in place, one upon the other?' I asked.

'Do you remember, my child,' the Pharaoh replied, 'that I told you the Sons of God did not need to work with physical force because they caused the forces of nature to work for them? We still possess some of these instruments with which we can control *the gravitational force of the earth at will, neutralizing it or amplifying it*, depending on the result we wish to achieve. In this way we can make an object weightless or, inversely, even heavier than it normally is. When a huge block of stone has been made weightless in this way, even a child could push it about with its little finger or raise it to any desired height. Ships were piled high with these gigantic blocks of stone without being overloaded, because the blocks had been subjected in advance to the proper form of radiation and so made weightless. All the gigantic edifices, here and in other parts of the world, which human power would never have been able to build were erected by the Sons of God in this way.

Wherever the Sons of God disembarked from their ships, they created a high civilization. Wherever they are still ruling, they are leading the people in unselfish love and making a sacrifice for their benefit... the sacrifice of remaining here on earth for a time in order to teach them and propagate spiritual powers. There was once a time when the ruler, the Pharaoh, was simultaneously the high priest. In one and the same person, he was the earthly and spiritual leader of the people. Later, however, as the country grew greater through culture and wealth, the Sons of God divided up the tasks, and ever since then one of them has fulfilled the duties of worldly government, while the eldest, the leader of the race, has been the spiritual leader of the people. The Pharaoh rules the country. The high priest fulfils his duties in the temple. He is the guardian of knowledge in every field. Since all knowledge comes from a single source, it is he who gives the initiation into the sciences, into the arts, and also the great initiation in the temple *into the "artless art" of the spirit*.

Celý dematerializovaný světadíl se proměnil v energii radiace, která zprvu stoupala až k horní hranici zemské atmosféry, a pak se odtud vrátila, proměněná na prvotní formu veškeré hmoty. Po dalších procesech přeměny pak celá tato obrovská hmota spadla zpět na Zem jako nekonečný déšť vody, bahna a písku.

Nad místem mohutné pukliny v těle Země se zavřely vody oceánů. Světadíly druhé polokoule se tímto nepředstavitelným otřesem rozdělily a vzdalovaly se od sebe stále víc, aby se znovu vytvořila rovnováha Země, až se usadila víceméně na dnešním místě. Zničený světadíl leží zčásti jako obrovská písčité poušť v naší Zemi a hrozí nebezpečí, že větry odnesou tyto hory písku dál a zasypou obydlené, úrodné pásy Země. Synové boží byli na svých lodích vybaveni zvláštními zařízeními, která udržela loď vždy v rovnováze. Přežili tak přírodní katastrofu a nakonec přistáli. Všude v různých světadílech, kde se usadili, začala nová kultura.

Svým věděním, svou moudrostí a láskou si získali srdce domorodců. Stali se vládci. Byli uctívání jako bozi nebo polobozi. Nejdříve vystavěli pro tajné přístroje vhodné stavby, aby je zcela izolovali od zevního světa, aby zaclonili všepronikající energii, která byla v nich nahromaděna. Tyto stavby nazýváme pyramidy, v nejrůznějších světadílech všude tam, kam uprchli Synové boží se svými zachráněnými přístroji.“

Poslouchala jsem otřesena vyprávěním o velikých událostech. Mnohé se mi ujasnilo, čemu jsem dosud nerozuměla. Ale přesto mi ještě leďacos bylo hádankou, o čem jsem již často přemýšlela. Tak jsem se ještě zeptala: „Jak sem dopravili Synové boží tyto obrovské skalní bloky na místo a jak je postavili na sebe?“

„Vzpomínáš, si mé dítě, že jsem se zmínil, že Synové boží nemuseli pracovat tělesnou silou, protože nechali pracovat přírodu? Vlastníme ještě dnes některé přístroje, jimiž můžeme ovládat *přitažlivost Země – zrušit ji nebo také zvětšit* – to znamená, měnit podle libosti. Tak můžeme snížit váhu nejtěžší hmoty na nulu, nebo naopak váhu ještě zvýšit. Když těžký obrovský kamenný blok ztratí tímto způsobem váhu, mohlo by jej i dítě malíčkem odstrčit nebo naopak odnést do libovolné výše. Lodě byly naloženy těmito bloky vysoko jako hora, aniž byly přetíženy, protože kamenné bloky byly předtím delší dobu ozařovány a tím ztratily váhu. Všechny mohutné stavby zde i v jiných světadílech, které by lidská síla nikdy nemohla vystavět, byly Syny božími postaveny tímto způsobem.

Tam, kde se Synové boží vylodili, vytvořili vysokou kulturu. Všude, kde dosud vládou, vedou lidi k nesobecké lásce a obětují se pro jejich dobro – obětují se tím, že ještě nějakou dobu prodlévají na Zemi, aby je učili a rozmnožili duchovní síly. Dříve býval vládce farao současně veleknězem. Byl v jedné osobě pozemským i duševním vůdcem národa. Později však, když se země kulturou i bohatstvím zvětšovala, rozdělili Synové boží úkoly a od té doby se jeden zabývá světskou vládou, zatímco nejstarší, hlava rodu, vykonává povinnosti duchovního vedení. Farao vládne zemi. Veleknězi přináležejí povinnosti chrámu. Je strážcem vědění v každé oblasti. Jelikož veškeré vědění pramení z jediného zdroje, dává zasvěcení do věd, do umění a také velké zasvěcení v chrámu do *umění bez umění* ducha.

Now you know why the people we are ruling and teaching have differently shaped heads from those of the descendants of the Sons of God who are now the reigning family. Those of us who have this elongated skull make relatively little use of our intellects because *we are able to experience truth directly with our inner sight*. Our forehead is not heavily arched, because in our heads the brain centres having to do with the power of thinking are only developed to the point necessary for us to perceive and consciously experience external impressions. On the contrary, in the rear part of our cranium we possess fully developed brain centres, the physical instruments of spiritual revelation. These brain centres enable us to be conscious on the divine plane and give us those superior qualities and characteristics which distinguish us from the sons of men. Human beings, in their consciousness, *live in time and space*. We, although we too inhabit earthly bodies, enjoy *the perfect spiritual freedom, in freedom from time and space*. Through the power of the divine consciousness and with the help of these brain centres, we are able to move freely in time and space.

This means that we are able to shift our consciousness into the past or into the future at will. In other words, *we are able to experience the past and the future as present*. And with the same ease we can free ourselves from the hindrance of space and move our consciousness to any place we wish. In this condition there is no "here" and no "there", but only *omnipresence*. For past and future – here and there – are only different aspects, different projections of the one and only reality, the eternal omnipresent *Being: GOD*.

The blood of both races is flowing in your veins. You inherited characteristics of our race, but also of the hybrid race from your mother's side. In you the higher organs are beginning to function, unfortunately much too early for you to have had time for earthly experiences or for you to have conquered your partially earthly nature. You are unsatisfied because you feel imprisoned in time and space, caught between "here" and "there". The spirit within you is beginning to awaken and long for its divine freedom. You have asked three times to be initiated and you will be. Then you will learn to make conscious use of all the higher organs which are not yet fully active within yourself. You will also acquire the ability to establish contact at any time with similar beings in order to be able to exchange thoughts with them.

I am thus able to establish spiritual contact at any time with my brother Ptahhotep or with any of the other descendants of the race of the Sons of God still living on earth. Through a complete union of our consciousnesses, we are able to exchange our thoughts on any given subject much better than if we were talking together on the earthly plane with the help of larynx, tongue and ears. With our consciousness we can seek each other out at any time, but we feel immediately if the other is occupied and concentrating on something else. In such a case we disturb each other only if we have something very important to communicate, otherwise we withdraw. But you can easily understand why only persons who have achieved perfect unselfishness can have such abilities. If self-centred sons of men also had them, they would create such chaos that all the finer, higher organs would be ruined in the general confusion.

For the most part we "meet" through uniting our consciousnesses in this way in the evening after our daily duties are done, and in this union we see each other's thoughts. Thus in a matter of moments we are able to agree on things which would take long discussion in the three dimensional world. After we have thought over our worldly tasks, we shift over with our consciousness into the dimensionless state of all-consciousness, in order to draw new vital energy from the eternal, divine, original source. In this condition we are one with all living creatures, with the entire *universe*, identical with it in the *divine, primordial union*, one with *life* itself, with the eternal *being*, hence with the essence of every manifestation – with you too and with all other people. Only these beings who with

Nyní víš, proč lidé, kterým vládneme a které učíme, mají jiný tvar hlavy než potomci Synů božích, kteří ještě dnes tvoří vládnoucí rodinu. My, kteří máme tuto dlouhou lebku, potřebujeme relativně málo rozum, neboť zažíváme pravdu vnitřním zřením. Naše čelo není silně klenuté, neboť mozková centra, v nichž sídlí schopnost myšlení, jsou vyvinuta natolik, nakolik je třeba vnímat zevní dojmy a vědomě je prožívat. Oproti tomu máme v záhlaví dokonale vyvinutá mozková centra, která jsou tělesnými nástroji duchovních projevů. Tato centra nám umožňují být vědomými na božské úrovni a dávají nám také ony vyšší kvality a vlastnosti, kterými se lišíme od synů člověka. Lidské bytosti ve svém vědomí žijí v *čase a prostoru*. My, i když máme také pozemská těla, žijeme v *dokonalé duchovní svobodě osvobození od času a prostoru*. Silou božského vědomí, pomocí těchto mozkových center, se můžeme volně pohybovat v čase a prostoru. To znamená, že můžeme přepnout své vědomí libovolně do minulosti nebo do budoucnosti. Jinými slovy, *můžeme v tomto stavu zažít minulost nebo budoucnost jako přítomnost*.

A stejně se můžeme osvobodit od překážky prostoru a přenést své vědomí do místa, kam chceme. V tomto stavu není žádné ‚zde‘ ani žádné ‚tam‘, ale pouze *všudypřítomnost!* Neboť minulost a budoucnost – zde a tam – jsou pouze různými aspekty, různé projekce jedné a téže skutečnosti, věčného, všudypřítomného Bytí: BOHA!

V tvých žilách proudí krev obou ras. Zdědila jsi vlastnosti naší rasy, ale také mezirasy ze strany matky. V tobě začínají fungovat vyšší orgány bohužel příliš brzy, než abys měla čas na pozemské zážitky a na to, abys překonala svou částečně pozemskou přitažlivost. Jsi nespokojena, protože se cítíš uzavřena v čase a prostoru, mezi minulostí a budoucností, mezi ‚zde‘ a ‚tam‘. Duch se v tobě začíná probouzet a přeje si božskou svobodu. Žádala jsi třikrát zasvěcení a dostaneš je nyní. Pak se naučíš vědomě používat vyšších orgánů, které v tobě dosud nejsou zcela aktivní. Docílíš také schopnosti navázat kdykoli spojení s podobnými bytostmi, abys s nimi mohla vyměňovat myšlenky.

Dokážeme se tímto způsobem s mým bratrem Ptahhotepem a se všemi ostatními potomky rasy Synů božích, kteří dosud žijí na Zemi, kdykoli najít a vyměňovat si myšlenky v plně jednotě vědomí mnohem lépe než kdybychom spolu hovořili na pozemské úrovni – pomocí hrtanu, jazyka a uší. Můžeme se navzájem kdykoli navštěvovat ve svém vědomí, ale cítíme okamžitě, když je druhý obsazen, když se soustřeďuje na něco jiného a rušíme ho jen tehdy, když si potřebujeme sdělit něco velice důležitého. Jinak se stáhneme. Jistě pochopíš, že takové schopnosti mohou mít pouze bytosti naprosto nesobecké. Kdyby to dokázali také lidé sobečtí, způsobili by takový chaos, že by v něm musely všechny jemné orgány zahynout.

Většinou večer, po vykonání denních povinností, se vynořujeme vzájemně ve vědomí a v této jednotě vidíme jeden myšlenky druhého. Tímto způsobem se sjednotíme okamžitě, kdežto v trojrozměrném světě by to trvalo dlouho. Když jsme promysleli své světské úkoly, přejdeme svým vědomím do stavu vševědomí, abychom čerpali z věčného božského prvotního pramene novou životní energii. V tomto stavu jsme sjednoceni se všemi živými tvory – s celým vesmírem – v božské *prajednotě* a jsme sjednoceni s životem samým, s věčným Bytím, tedy s přirozeností každého projevu – také s tebou – jenže to si tyto bytosti, které žijí svým vědomím doposud ve třech dimenzích, neuvědomují. Avšak každý živý tvor se probouzí ze spánku s novou životní energií, ať ví nebo neví, že tato síla pramení z božského prvotního pramene.

Dostaneš tedy zasvěcení a vykročíš tak na dlouhou cestu. Touto cestou pak musíš zde na Zemi pokračovat, až my – já a Ptahhotep – opustíme trojdimensionální svět a budeme prodlévat již pouze v duchu ve sféře Země. Mám jiné úkoly než Ptahhotep. Tvé duševní a duchovní vedení je v jeho rukou. Zůstaneme však trvale spojeni ve věčné jednotě. Bývalo by lepší, kdybys byla měla více trpělivosti. *Ale jsi jaká jsi a takový bude i tvůj osud a tvá budoucnost*. Do toho se nesmíme vměšovat. Síla, pocházející z jednoty, tě

their consciousness are still living in three dimensions are not aware of this union. On the other hand, every creature awakens from sleep with renewed vital energy, whether or not it knows that this energy comes from the divine original source.

And so you are going to be initiated. This means you are starting on a long, long journey. You will have to travel this path on earth even after Ptahhotep and I have left the three-dimensional world and only remain in spirit in the sphere of the earth. I have different tasks from Ptahhotep. Your spiritual and intellectual guidance is in his hands. In the eternal union, however, we will always be together. It would have been better if you had had more patience. *But you are as you are, and the way you are will also determine your fate and your future.* We cannot interfere. The power which comes from union will always accompany you and help you through the most difficult times.

Since you have the duty of representing the wife of the Pharaoh beside me, you will not be able to dwell in the temple as other neophytes do during the period of preparation for initiation. You will go there every morning for instruction. During the day, you will do your exercises there with the other neophytes and when evening comes you will return to the palace. At palace ceremonies you will come in time to fulfil your duties at my side. So you can report to Ptahhotep tomorrow morning.'

But I still have a question and so remain standing. Father looks at me quizzically.

'Father,' I ask, 'you have told me that the Sons of God, in order to propagate their spiritual powers, took wives from among the daughters of men. Didn't the daughters of the Sons of God also take husbands from among the sons of men? Why have only the Sons of God begotten children with the daughters of men? And not the daughters of God too with the sons of men?'

Father looks deep into my eyes and says, 'Engrave this answer of mine upon the tablets of your memory. If you understand this truth really well, we may perhaps be able to set the rudder of your fate on a different course: If you pour out a drop from a glass of red wine into a glass of white wine, the red wine in the glass remains pure red wine as it was before. The white wine, is no longer pure white wine, but a mixture of both. And if you then pour out some of the white wine, what you pour out is actually a mixture of red and white wine. Do you understand, my child?'

'Yes, Father, I understand. You mean that the blood of a pure bred Son of God still remains pure if he begets children with a daughter of the sons of men. But the blood of a pure bred daughter of God would become mixed blood if she were to marry one of the sons of men. From then on she would be mixed and so would her children.'

'Remember this truth every moment of your life,' says father. Then he arises, I bow before him, and he blesses me. Preserving the unity of the soul in my heart, I leave the room.

bude stále doprovázet a pomáhat ti přes nejtěžší časy.

Jelikož je tvou povinností, abys vedle mne zastupovala choť faraóna, nemůžeš během doby zasvěcení bydlet v chrámě jako ostatní neofyté. Půjdeš tam každé ráno, dostaneš tam výuku a úkoly, budeš dělat přes den svá cvičení s ostatními neofyty a večer budeš opět v paláci. Při slavnostech se objevíš v pravý čas, abys splnila své povinnosti vedle mne. Můžeš se tedy ohlásit už zítra ráno u Ptahhotepa.“

Ale ve mne zůstává otevřena otázka a proto ještě zůstávám stát. Otec se na mne tázavě podívá.

„Otče,“ říkám, „vyprávěl jsi mi, že Synové boží si vybírali ženy lidí za manželky, aby předávali potomkům své duchovní síly. Nebraly si také dcery Synů božích za manžele syny lidí? Proč plodili děti pouze Synové boží s dcerami lidí, ne však dcery boží se syny lidí?“

Otec se mi dívá hluboko do očí a říká: „Vryj si nyní mou odpověď hluboko do paměti. Pochopíš-li tuto pravdu, můžeme snad otočit kormidlo tvého osudu ještě jiným směrem. Kápnu-li ze sklenice kapku červeného vína do sklenice s bílým vínem, zůstane červené víno čistým červeným vínem jako předtím. Bílé víno však už není bílým, ale stane se z něho směs obou. Vyliješ-li pak trochu tohoto bílého vína, bude i to, co jsi vylila, směsí červeného a bílého vína. Chápeš to, mé dítě?“

„Ano, otče, chápu. Znamená to, že krev čistokrevného Syna božího zůstane čistá i tehdy, když zplodí děti s dcerou lidí. Ale krev čistokrevné dcery boží by se stala míšenou, kdyby uzavřela manželství se synem lidí. Byla by od té doby směsí a její děti by byly míšenci.“

„Bud' si této pravdy vědoma v každém okamžiku svého života,“ říká otec, pak vstává, klaním se před ním, on mi žehná a já opouštím místnost, vědoma si ve svém srdci jednoty ducha.

YEARS OF PREPARATION

Today I enter the temple for the first time as a neophyte. Just because I would like to hurry, I hold myself in check and walk with ceremonial slowness. I am determined to enjoy to the very last drop the pleasure of beginning my initiation. I am withdrawn within myself, deep in thought. Fully conscious of all the things my father told me yesterday, I go forward to my future duties as an initiate.

The neophyte accompanies me to Ptahhotep who is waiting in his little reception room. How often – how often – will I be standing thus before *him!* How often will his eyes rest upon me, or pierce me through and through with their peace, assurance and strength!

'My dear child,' he begins, 'initiation, as I have already explained to you, means to become conscious on the highest level, the divine plane. To be able to do this requires long physical training and spiritual preparation. One first must strengthen the nerves to enable them to bear these high vibrations without harm, without death.

To become conscious on a given plane means to conduct the vibrations characteristic of this plane into the nerves and through the nerves into the body. From the time a body is born, that is, from the time a "self" dwells in it, the body develops a power of resistance corresponding to the average degree of consciousness of the spirit dwelling in it.

The degree of consciousness of a living creature fluctuates up and down, depending on its emotional condition, within the limits of an octave of vibrations. These fluctuations, however, must not exceed the limits of elasticity of the nerves; for if they do, injuries and sicknesses of a more or less serious nature occur, even death. The vibration belonging to creative vital energy is absolutely lethal for creatures whose consciousness has not yet reached this level. It would burn out the nerves and nervous centres. For this reason, vital energy from the spinal column, where it has its seat, is transformed into a low vibration corresponding to the degree of consciousness of the person concerned and only this transformed vital current is conducted into the body.

Thus animals, for example, are animated by a much lower life vibration than primitive man; and primitive man with his beast-like selfish nature, is animated by lower vibrations of vital energy than a person who is spiritually developed. If one were to conduct the vital energy of a highly developed human being into an animal or a much less developed human, the animal or "lower-level" human would die instantly because of the contact with the more powerful vibrations.

The great initiation means *consciously experiencing* the vital energy and creative vibrations of eternal *being*, experiencing these vibrations on every plane of development and in their original frequency, without transformation, and simultaneously conducting these vibrations into the nerves and the body. This naturally requires a corresponding amount of *resistance* which can be obtained through physical and spiritual training. That means that one must slowly and cautiously prepare and awaken the appropriate nerve centres and learn to control them. Initially you will receive this physical and spiritual training from Mentuptah, the leader of the school of neophytes. In your concentration exercises, Ima' – and Ptahhotep points to the neophyte who brought me here – 'will help you. When you have passed your preparatory tests given you by Mentuptah and Ima, you will receive further training and your initiation under my guidance. Now Ima will take you to the neophyte school and give you everything you need for the beginning. If you want to speak to me during your training, you can arrange to see me any evening. May God guide your further steps.'

After Ptahhotep's benediction, I bow and follow Ima to the school of neophytes.

PŘÍPRAVNÁ LÉTA

Dnes vstupuji poprvé do chrámu jako neofyt. Právě proto, že bych si ráda velmi pospíšila, držím se zpátky a jdu slavnostně pomalu. Chci vychutnat radost, že začíná mé zasvěcení, až do poslední kapky. Jsem hluboko do sebe ponořena. Jdu vstříc svým budoucím povinnostem, plně si vědoma všeho, co mi otec včera říkal.

Neofyt mne doprovází k Ptahhotepovi do jeho malého přijímacího pokoje. Jak často – jak často – budu ještě stát před Ním, jak často budou na mně spočívat jeho oči, pronikat mnou s klidem, jistotou a silou!

„Milé dítě,“ začíná, „zasvěcení znamená – jak jsem ti už vysvětloval – stát se vědomým na nejvyšší, božské úrovni. To však předem vyžaduje dlouhé tělesné školení a duševní přípravu. Je nutné nejdříve učinit nervy schopnými snášet tyto vysoké vibrace beze škody, aniž bychom zemřeli.

Stát se vědomým na určité úrovni znamená vést vibrace, odpovídající této úrovni, do nervů a jejich prostřednictvím do těla. Tělo vyvíjí od narození, tedy od té doby, co v něm bydlí ‚Já‘ – odolnost, odpovídající průměrnému stupni vědomí ducha, žijícího v těle.

Stupeň vědomí živého tvora kolísá podle stavu mysli v rozmezí jedné vibrační oktávy. Kolísání však nesmí překročit hranici pružnosti nervů, jinak dojde k lehčím či těžším onemocněním a zraněním, ba dokonce k smrti. Vibrace tvůrčí životní energie jsou pro živé tvory, jejichž vědomí dosud nedosáhlo tohoto stupně, bezpodmínečně smrtelné. Spálily by nervy i nervová centra. Proto je životní energie z páteře, kde sídlí, transformována různými nervovými centry na nižší vibrace, odpovídající příslušnému stupni vědomí a teprve tento transformovaný životní proud je veden do těla.

Tak jsou ožívována zvířata mnohem nižší životní vibrací než primitivní člověk. A primitivní člověk se svou animálně sobeckou povahou je ožívován zase nižší životní energií, než duchovně vyvinutý člověk. Kdybychom vedli životní energii vysoce vyvinuté lidské bytosti do zvířete nebo do velmi málo vyvinutého člověka, zvíře i člověk na nižší úrovni by okamžitě zemřeli následkem kontaktu s mocnějšími vibracemi.

Velké zasvěcení znamená *vědomě* zažít vitální energii a tvůrčí vibraci věčného Bytí na každém vývojovém stupni a v její původní vibraci bez transformace – a současně ji vést do nervů a do těla. To samozřejmě vyžaduje odpovídající odolnost, kterou lze získat důkladným tělesným a duševním školením. To znamená, že je nutné příslušná nervová centra pomalu a opatrně připravovat, probouzet a ovládat. Nejdříve toto tělesné a nervové školení povede vedoucí školy neofytů, Mentuptah. Při koncentračních cvičeních ti pomůže Ima,“ a Ptahhotep ukazuje na neofyta, který mne přivedl. „Až složíš přípravné zkoušky, u Mentuptaha a u Imy, obdržíš další poučení a zasvěcení pod mým vedením. Nyní tě Ima zavede do školy neofytů a vše potřebné ti ukáže. Kdybys chtěla během svého školení se se mnou setkat, můžeš se kdykoli přihlásit k večernímu rozhovoru. Necht’ Bůh řídí tvé další kroky!“

Ptahhotep mi žehná, ukláním se a jdu s Imou do školy neofytů.

Every morning at sunrise we have to assemble in the garden. We begin with physical exercises. The exercises involve strong concentration. We assume various body postures and, while doing breathing exercises, must guide our consciousness into different parts of the body. Through long and patient practice in this way we can make the entire body completely conscious, move at will, control and guide the smallest parts of the body and all internal organs. Patiently and persistently we thus develop the body into an excellent instrument.

When we have finished these exercises, we go into the great room of the temple for training of mind and soul. In these exercises, Mentuptah dictates to us various inter-related *dream pictures* which we must experience as intensively as if they were real. With these dream pictures we intentionally produce different emotional states within ourselves and learn how to control them. With these exercises Mentuptah takes us through all the different spheres of the underworld and overworld, through the seven Hells and the seven Heavens, teaching us to keep our presence of mind no matter what may happen so that even in the most difficult situations we can instantly decide what to do.

As soon as we have completely mastered this kind of exercise, we go a step further. We have to experience different emotional states on command, *without dream pictures*, but with the same intensity as if we really had *a reason*. We begin these exercises at the lowest negative condition, moving up step by step until we reach the highest positive condition. To take an example, we begin by experiencing the deepest state of dejection, moving up gradually through indifference, then on higher and higher, through joy and on up to the highest state of happiness.

When after long practice we get proficient at this exercise, we are obliged to practise faster changeovers from one emotional state to another until we can experience them all, one after the other, as easily and positively as a musician draws forth a whole gamut of tone from his instrument, from the lowest to the highest. When we achieve proficiency at running quickly through the whole scale of human emotions – from darkest desperation to the highest bliss – we take the next step. This consists of experiencing opposite emotional states, one after the other, with no time lost for transition, shifting from deep sadness immediately to the highest hilarity. Or, to take another example, from fear immediately to self-assured courage.

We are only permitted to do these exercises under the direction of our teacher. They represent a great strain for our nerves. It takes us a long time to reach the point of being able, with the aid of the dream pictures, to experience the emotional states as vividly as if they were external events in our lives. It takes us still longer to be able to experience the full scale of emotional states from the lowest to the highest. Only when we can bring our nerves to complete rest after these exercises, keeping them in a well-rested condition throughout the day, are we permitted to practise the most difficult exercises of experiencing diametrically opposite emotions without a time of transition. The aim of these exercises is to make us independent of both external events and our own personal moods, thus enabling us to determine our own moods ourselves and maintain our emotional equilibrium no matter what happens. We are taught constant inner watchfulness and presence of mind.

People believe that there always has to be a reason for their being joyous or happy. Through the exercises with the dream pictures we first imagine we have a reason for being in one mood or another. Thus we learn to control the *reasons themselves!* As we do not actually have a reason, however, we have to *imagine one ourselves*.

Then comes the next step of experiencing an emotional state by itself, *without a reason*, without having previously imagined a situation such as would call forth the mood to be experienced.

Každé ráno se při východu slunce musíme shromáždit na zahradě. Začínáme tělesným cvičením. Tato cvičení jsou spojena se silnou koncentrací. Cvičíme různá držení těla spojená s dýchacími cvičeními a musíme jimi nést své vědomí do různých částí těla. Dlouhým a vytrvalým cvičením můžeme tímto způsobem učinit celé tělo plně vědomým, vědomě hýbat i nejmenšími částmi těla i všemi vnitřními orgány, ovládat je a řídit. Docílíme tím, že se z těla stane bezvadný nástroj.

Po skončení cviků oživujících tělo přecházíme na cvičení duše a mysli ve velkém sále. Tato cvičení spočívají v tom, že nám Mentuptah diktuje různé vzájemně související snové obrazy, které musíme zažít tak intenzívně, jako bychom je prožívali ve skutečnosti. Těmito snovými obrazy vyvoláváme v sobě libovolně různá hnutí mysli a učíme se je ovládat. Cvičením nás Mentuptah provádí různými oblastmi podsvětí a světa, sedmi pekly a sedmi nebi a učí nás udržovat svou duchapřítomnost za všech okolností, abychom dokázali v nejtěžších chvílích okamžitě rozhodnout, co máme dělat.

Když už tato cvičení dokonale ovládáme, dostáváme se o krok dále: Musíme zažít nejrůznější duševní stavy na povel, bez snových obrazů, ale v téže intenzitě, jako bychom k nim měli důvod. Začínáme tato cvičení u nejhluběji negativního stavu a musíme zážitky vystupňovat pomalu, krok za krokem, až k nejvyššímu pozitivnímu stavu. Například začínáme se vžívat do nejhlubší sklíčenosti, pak prožíváme pomalu, postupně lhostejnost, stoupáme stále výš, až dosáhneme nejvyšší radosti a nakonec nejvyššího pocitu štěstí.

Když toto cvičení po dlouhé době zvládneme, musíme cvičit duševní stavy rychle se měnící, až dokážeme prožívat nejrůznější duševní stavy po sobě, měnící se tak snadně a přesně, jako umělec vyluzuje na svém hudebním nástroji libovolně všechny zvuky nahoru a dolů, od nejnižších až po nejvyšší tóny. Pak, když dokonale ovládáme všechny duševní stavy od nejtemnějšího žalu až po nejvyšší pocit radosti, smíme vystoupit o stupeň výše a musíme prožívat bez přechodu za sebou protikladné duševní stavy. Například největší smutek a bez přechodu největší veselost; nebo strach – pak bleskově přejít na sebejistou odvahu.

Tato cvičení smíme provádět pouze pod vedením našeho učitele. Jsou velkou zátěží pro nervy. Trvá velmi dlouho, než prožijeme pomocí snových obrazů všechny duševní stavy tak živě, jakoby byly diktovány zevními událostmi. Ještě stále trvá, než projdeme celou škálou duševních stavů zdola až k nejvyššímu stupni. Pouze tehdy, dokážeme-li po cvičení uvést nervy do naprostého klidu a udržovat je v tomto stavu po celý den, smíme přejít k již zmíněnému nejtěžšímu cvičení, prožívat po sobě protikladná hnutí mysli bez přechodu. Smyslem těchto cvičení je, abychom nebyli vydáni na pospas ani zevním událostem, ani svým náladám, ale dokázali sami určovat svůj duševní stav a tudíž zachovávat si za všech okolností duševní rovnováhu. Jsme neustále vnitřně bdělí a duchapřítomní.

Člověk se domnívá, že musí být vždy důvod pro to, aby měl radost nebo byl šťastný. Význam cvičení se snovými obrazy je v tom, že si nejdříve namlouváme, že máme důvod, abychom se dostali do jedné či druhé nálady. Snovými obrazy tedy ovládáme samotné příčiny našich nálad.

Pak přijde další krok, prožít stav – sám o sobě – bez důvodu, bez diktátu představovaných snových obrazů, které vyvolávají ten či onen duševní stav.

After long practice, when we have become quite skilful at these exercises, **we discover we have always imagined we had a reason for being 'sad' or 'joyous', 'depressed' or 'exuberant' etc. Through these exercises we thus become convinced that events and occurrences in our lives must not have any effect on us. We discover that every state of consciousness arises – and can only arise – within ourselves. One and the same event can provoke one person to laughter, another to tears, while a third remains completely indifferent; all because each is merely projecting outwardly his own inward attitude, and it is only this inward attitude which provokes our response, not the external events themselves.**

As a final result, the pupil must attain the ability to keep his emotional composure imperturbable and unshakeable at all times, never losing it under any circumstances. **These exercises also teach us that whatever happens on earth is only a transitory dream picture projected in time and space by ourselves. We only need to take it seriously in so far as it adds to our experience.**

But it takes a long, long time to reach this degree of ability! We have to keep ourselves under the strictest observation, must never forget ourselves for a moment, must always be conscious and *aware*, always analysing every feeling, every thought, to determine in what stratum of the self it has originated. And all this is not something one can learn to do from one day to the next!

In addition to this long spiritual training, we also have to practise purely mental concentration exercises. These are assigned to me by Ima. After the group exercises he takes me to a quiet corner of the garden and explains what concentration means. I must not allow my thoughts to roam around aimlessly. On the contrary, I must command myself *to concentrate only on one prescribed concept*. I must pull my thoughts together into a single point, giving them a centripetal rather than centrifugal direction. Ima gives me a sentence on which to concentrate. When I have succeeded in concentrating on it, I am to go and tell him. Then he leaves me alone.

The sentence is 'I always manifest divinity'.

I sit down and start to concentrate on this sentence. I repeat mentally: 'I always manifest divinity,' once, twice, ten times, a hundred times... I think of nothing else: 'I always manifest divinity... I always manifest divinity... I always manifest divinity...'

After an hour I go to Ima and tell him, 'I can't concentrate on that sentence. It's impossible.'

'Impossible?' he asks, 'Why should it be impossible?'

'You told me that concentration means directing all forces, all thoughts to a single point, drawing and holding together all the forces of the intellect and of consciousness. But when I concentrate on a *sentence*, I cannot draw together all the forces of my intellect into *one single point*. A sentence consists of several words. These words follow each other both in time and space. That means I can't *simultaneously think these words in a given point* but only *one after another* in time and space! And when I have thought the sentence through to the end, I have to jump back again to the beginning and think it through to the end again. That's why concentration in this way is impossible. Either I have to jump back from the end to the beginning after each sentence or, if I imagine a sentence in a circular form, my concentration results in running around in a circle. But that is not concentration!'

Ima listens attentively. Then, quite pleased, he says, 'You have practised right! You've discovered it's impossible to concentrate on *words*. The fact that you finally imagined the words to be in the form of a circle shows that you were making a real effort at concentration. But no matter how close you pull the words together, they still form a circle and you can never get them into the centre. You have found out that no matter how much force you exert on them in the direction of the centre, the words resist this force so you

Po dlouhém cvičení, po naprostém ovládnutí těchto cviků, **objevíme, že jsme si vždy pouze namlouvali, že máme důvod být smutní nebo veselí, sklíčení nebo jásající. Tato cvičení nás dovedou k přesvědčení, že nejrůznější události a okolnosti v našem životě na nás vůbec nemusí působit. Objevíme, že každý stav vědomí pochází – a může jen pocházet – z nás samých a vzniká vždy z nitra. Jedné a téže události se může jeden smát, druhý nad ní plakat, třetí zase zůstat zcela lhostejným, protože každý projektuje svou vnitřní reakci ven a vzrušuje ho pouze tato vnitřní reakce, nikoli zevní událost sama o sobě.**

Jako konečného výsledku musí žák dosáhnout toho, že si neotřesitelně zachová za všech okolností naprostý duševní klid a nikdy za žádných okolností ho neztratí. Kromě toho **tato cvičení přispívají k poznání a zážitku, že vše, cokoli se na světě děje, je pouze snovým obrazem, projektovaným námi do času a prostoru. Musíme to brát vážně pouze potud, pokud tím mají vzrůstat naše zkušenosti.**

Trvá to však velmi, velmi dlouho, než dosáhneme tohoto stupně. Je nutné se neustále ostře pozorovat, nezapomínat se ani na okamžik, být nepřetržitě vědomý, bdělý a analyzovat každý pocit, každou myšlenku, ze které vrstvy našeho Já pramení. A to se nelze naučit ze dne na den!

Vedle těchto dlouhých duševních cvičení jsou nám ukládána souběžně čistě mentální koncentrační cvičení. Ta mi dává Ima. Po společných cvičeních mne vede do klidného koutu zahrady a vysvětluje mi, co znamená koncentrace. Nesmím dovolit, aby mé myšlenky bloudily bez cíle. Naopak musím si přikázat, abych se soustředila *na určitý předepsaný obsah*. Musím stáhnout své myšlenky do jediného bodu, nedávat jim tedy směr odstředivý, ale dostředivý. Ima mi dává větu jako obsah koncentrace. Když se mi koncentrace podaří, mám mu to hlásit. Pak mne nechává o samotě.

Věta zní: „Projevuji stále božské.“

Sedám si a začínám se soustřeďovat na tuto větu. Říkám v sobě větu „projevuji stále božské“ jednou, dvakrát, desetkrát, stokrát... nemyslím na nic jiného: „projevuji stále božské...“, „projevuji stále božské...“

Po hodině jdu k Imovi a říkám: „Nemohu se na tu větu soustředit, je to nemožné.“

„Nemožné?“ ptá se, „proč by to bylo nemožné?“

„Soustředit se znamená, jak jsi říkal, stáhnout všechny síly rozumu a vědomí do jednoho bodu a držet je tam pohromadě. Když se však soustřeďuji na větu, nemohu stáhnout síly svého rozumu do *jednoho bodu*. Věta sestává z několika slov. Tato slova po sobě následují jak časově, tak prostorově. Nemohu na tato slova *myslet dohromady současně v jednom bodě*, ale pouze časově a prostorově *za sebou*! A když jsem větu domyslela, musím opět skočit na začátek a znovu myslet od začátku do konce. Proto je koncentrace nemožná. Buď musím přeskakovat cik cak od konce k začátku, nebo když si představím větu kruhovitě, stane se z koncentrace pobíhání v kruhu. To však není koncentrace!“

Ima pozorně naslouchá, pak řekne pln radosti: „Cvičila jsi velmi správně! Objevila jsi, že není možné soustředit se na slova. Že jsi si nakonec představila větu ve formě kruhu, byla správná snaha po koncentraci. Ať stáhneš slova sebevíc, tvoří vždy kruh a nikdy se nedostaneš do středu. Zažila jsi, že slova kladou tvé soustředivé síle odpor a že je proto nemůžeš stáhnout do středu. Tentýž odpor využíváme, chceme-li postavit most. Vytvoříme z kamenů oblouk – jako jsi nyní vytvořila ze slov kruh – a most nepadne do vody, protože kameny na sebe vykonávají tlak a hmota tomuto tlaku neustoupí. Kameny drží celý most silou odporu. Chce-li se však tvá koncentrace dostat do středu, brání ti odpor slov, a koncentrace je nemožná. Totéž nastane, když se soustředíš na jedno slovo. Slovo sestává z písmen a nemůže být nikdy zcela staženo do jediného bodu.“

„Co tedy mám dělat?“

cannot draw them into the centre. This principle of resistance towards being drawn into the centre is one we use in building bridges. We build an arch of stones, just as you have built a circle out of words, and the bridge doesn't fall into the water because the stones exert pressure on each other and the stones do not yield to the pressure. Because of the power of their resistance, the stones hold the whole bridge together. But if your concentration aims to get to the centre, it is prevented from doing so by the resistance of the words, and the concentration is impossible. The same happens if you try to concentrate on one word. A word consists of letters which can never be drawn together completely in a single point.'

'So what must I do?'

'For your next exercise try to concentrate on a single letter. Take the letter "o", for example,' says Ima, and leaves me alone.

I try it. Sitting in the grass again, I concentrate on the 'o'... mentally I repeat the letter 'o', saying 'o', 'o', 'o', 'o', 'o'... and still thinking of nothing but 'o', 'o', 'o', 'o', 'o', 'o', 'o'... until all of a sudden I make a new discovery. I go back to Ima and tell him laughingly, 'I've already finished'.

'Well,' he asks, 'what have you found out?'

'That the "o" I was concentrating on all of a sudden turned into a pipe. A long "o"-shaped tunnel in which I was constantly moving forward. But that isn't perfect concentration either!'

'Good,' says Ima. 'That means you've already reached the fourth dimension. Now try again with a sentence "I always manifest divinity" and try again to concentrate on that. How would you solve the problem now?'

I consider the problem for a while and then say, **The words are the clothing, the material manifestation of the meaning. If I want to get into the centre, I must give up the words that hinder me and concentrate only on the meaning of the sentence, without words, without form.** Is that right?'

Ima smiles and says, 'Let's see how you succeed. Go and try. Then come back.'

I go back and concentrate on the meaning of the sentence 'I always manifest divinity...' ...only on the meaning...

Then I go back to Ima. He is just finishing a discussion with another neophyte. Seeing that I am waiting for him, he gives me a roguish glance as if he already knew how I had got on with my concentration exercise. 'Well?' he asks.

'Ima, it's so strange! As I tried to concentrate only on the meaning of the sentence, I couldn't think of it any more, and the whole inner process moved out of my head into my breast, so that I wasn't thinking it any more, but feeling and experiencing it! The moment I concentrated on the meaning of this sentence, without words, I myself became this meaning! But then the sentence has to read differently, not "I always manifest divinity", but much more accurately, "I am divinity which is always manifesting itself!"

As I speak, Ima looks at me with a growing smile and growing pleasure. 'You have concentrated very well,' he says. 'Very well! You've discovered that concentration cannot be a permanent condition, but only a transition between the projected world and being. When you concentrate your thoughts on something, you can't stop with just thinking, because concentration leads you back to yourself, and you become the very thing you're concentrating on. From thinking you progress through concentration into a state of being! Thinking ceases completely and the thinker becomes identical with what he is thinking. To think something means to project a thought outwardly by means of the intellect, as if by means of a mirror, hence to step out of oneself. Through concentration we draw the projection back again, and what is thought becomes identical again with the thinker, with the person himself. The two factors are joined in a perfect unity. That which is created goes back into the creator!

„Pokus se – jako další cvičení – soustředit se pouze na jediné písmeno, řekněme na písmeno O,“ říká Ima a nechává mne samotnou.

Zkousím to. Sedím opět v trávě a soustřeďuji se na O. Říkám v sobě o, o, o, o, a stále ještě nemyslím na nic jiného než na o, o, o, o, o, o, ...a najednou v sobě zažiji další překvapení... Běžím k Imovi a říkám se smíchem: „Už jsem hotová.“

„Tak,“ ptá se, „čeho jsi dosáhla?“

„Z písmene O se najednou stala trubice. Dlouhý tunel ve tvaru O, ve kterém jsem běžela dál. Ale to opět není dokonalá koncentrace!“

„Dobře,“ řekl Ima, „dospěla jsi do čtvrté dimenze. Vezmi nyní opět větu ‚Projevují stále božské‘ a zkus se znovu na ni soustředit. Jak bys to nyní udělala?“

Přemýšlím chvíli a říkám: „**Slova jsou oděvem, hmotným jevem smyslu. Když se chci dostat do středu, musím se vzdát slov, která mi v tom brání a soustředit se pouze na smysl věty beze slov, bez tvaru.** Je to tak správné?“

Ima se usmívá a říká: „Uvidíme, čeho tím dosáhneš. Jdi, zkus to, a pak zase přijď.“

Jdu a soustřeďuji se na smysl věty. „Projevují stále božské...“, ...pouze na smysl...

Pak jdu opět k Imovi. Končí právě rozhovor s jiným neofytem. Když si všimne, že na něho čekám, podívá se na mne šibalsky, jakoby viděl, čeho jsem svou koncentrací dosáhla. „Nuže?“ ptá se.

„Imo, je to takové zvláštní! **Když jsem se chtěla soustředit na pouhý smysl věty, nemohla jsem už na to myslet, ale celý vnitřní proces přešel z hlavy do mých prsou a nemohla jsem na smysl myslet – ale cítila, zažila jsem jej! V okamžiku, kdy se soustřeďuji na smysl této věty, stávám se sama tímto smyslem. Pak to však už nelze nazvat ‚Projevují stále božské‘, ale zní to změněně a mnohem příhodněji takto: ‚Jsem božské, které se stále projevuje!‘“**

Zatímco hovořím, Ima se na mne dívá s úsměvem a se stále větší radostí. „Soustředila jsi se velmi dobře. Velice dobře! **Objevila jsi, že koncentrace nemůže být stálým stavem, ale pouze přechodem mezi projektovaným světem a Bytím. Když soustředíš své myšlenky na něco, nemůžeš zůstat u myšlení, protože koncentrace tě vede zpět k tobě a ty se stáváš právě tím, na co se soustřeďuješ. Koncentrací se z myšlení stává stav Bytí! Myšlení úplně přestává a myslící se ztotožní s myšleným. Něco myslet znamená promítat myšlenku rozumem, jako by byl zrcadlem, směrem ven, tedy vystoupit ze sebe sama. Koncentrací projektované opět stáhneme, myšlené se opět stává totožné s myslícím, se sebou samým. Tyto dva faktory se spojí v dokonalé jednotě. Stvořené se vrací do Stvořitele!**

'Go on practising and you will experience this process with ever greater clarity. Here's a new exercise. You like to sit under this palm tree. Concentrate on it.' And with that Ima leaves.

I sit down again and look at the palm tree, keeping my thoughts centred on this tree, nothing else... Hours go by and evening comes. I have to go home.

The next morning I am back in the temple garden, and after our group exercises I take my place again under the palm tree, concentrating on it. When I began this exercise, all kinds of extraneous thoughts disturbed me: I noticed a bird up in the fronds – then a gnat was humming about my ears – but I chased away all foreign thoughts as they arose in me and concentrated only on the palm tree. Now I am getting along better. Thoughts can no longer reach me and really disturb me. Previously I was still *in the world of thoughts* – among the thoughts. My thoughts were able to push me to and fro. But I did not let myself be pushed around. I stayed put just where I was, with the palm tree, gliding slowly and almost imperceptibly further and further into myself where thoughts could no longer follow and disturb me. Now and again a thought bobs up, creeping through my intellect like a tired traveller. From my secure position I observe this stray, straggling, tired thought, but I don't bother about it... I think of the palm tree... slowly the palm tree fills my entire being.

Days go by, perhaps weeks too, I don't know. I don't know anything more that's going on in my outer world, as I am concentrating on the palm tree with all my attention. Then all of a sudden I have the odd feeling that I am no longer looking at the tree *from the outside, but from the inside*. To be sure I still perceive its outward form with my eyes, but I begin, to an ever-increasing extent, to see and experience the *inner being*, the animating creative principle of the palm... *to see it, to experience it, TO BE IT!*

And finally there comes a moment in which I am suddenly conscious of the fact that the palm is no longer outside myself – no! – it never was outside – it was only a false conception on my part – *the palm tree is in me and I in it – I myself am the palm tree!*

I do not know how long I have been thus absorbed within myself. I don't even know what *time* means. There' in the condition I am in the concept of time is unknown. Neither can I explain what this 'there' is. But all at once some power draws me back, slowly, into my personal consciousness, and I notice that Ima is standing before me. My eyes meet his gentle glance. He sits down near me in the soft grass, waits patiently till I come back to my senses, then looks at me questioningly.

I make one or two attempts to speak, but I don't succeed right away. Speech seems to have become completely superfluous.

Finally my activity reawakens and my will functions again. The nerves of my larynx set my vocal chords in motion, and I can produce sounds again.

'Oh Ima,' I say earnestly, softly, and surprised at the sound of my own voice, "*I have become the palm tree* – or better, I've discovered that the palm tree *was always !!* Only I didn't realize it!"

Ima nods his angelically beautiful head and beams with joy. 'You're making wonderful progress! I'm so glad – so glad! You're making faster progress than anyone has ever made in so short a time. If you pass all your other preparatory tests just as fast, you'll soon be ready for initiation!'

Joyously we look at each other in silence. As I look into his eyes, I feel even more deeply how pure a being Ima is and what tremendous strength he radiates. The air is purer wherever he is. Then he offers me his hand and we get up. It's time for me to go home.

After I have retired for the night and am already lying on my bed, Menu (nursemaid) kneels beside me on the floor and asks, 'What are you doing now in the temple?'

'We do exercises.'

Cvič dál, zažiješ tento proces stále jasněji. Dám ti nové cvičení. Sedáš tak ráda pod touto palmou, soustřed' se na ni!“ a s tím Ima odchází.

Opět si sedám a dívám se na palmu. Nemyslím na nic jiného než na tento strom... Hodiny míjejí, je pomalu večer. Musím domů.

Druhého dne ráno jsem opět v chrámové zahradě a po společných cvičeních sedím pod palmou, soustředěna na ni. Když jsem začínala s tímto cvičením, rušilo mne mnoho cizích myšlenek: všimla jsem si ptáka, který ve větvích z plna hrdla zpíval – pak mi bzučel komár kolem uší – ale odháněla jsem všechny cizí myšlenky, které se mi v hlavě vynořily a soustřeďovala se na palmu. Teď už to jde lépe. Myšlenky mne už nemohou dosáhnout, už nemohou opravdu rušit. Předtím jsem ještě byla *ve světě myšlenek* – mezi myšlenkami. Myšlenky mne ještě strkaly sem a tam. Ale pak jsem se už nedala strhnout. Zůstala jsem pevně tam, kde jsem byla, u palmy, a vklouzávala jsem nepozorovatelně pomalu dál, stále dál do sebe, kam mne myšlenky už nemohly následovat a už mne nemohly rušit. Tu a tam se ještě objevuje myšlenka, která se plíží mým rozumem jako unavený poutník. Dívám se nyní z bezpečného místa na tyto jednotlivé, unavené myšlenky, ale starám se pouze o palmu..., myslím na palmu..., palma pomalu naplňuje celou mou bytost...

Minou dny, snad i týdny, nevím. Vůbec už nic nevím o zevním světě, neboť celou svou pozorností jsem soustředěna výhradně na palmu. Pak mám najednou zvláštní pocit, že strom už nevidím *zvenčí*, ale *zvnitř*. Vnímám sice svými tělesnými očima zevní tvar palmy, ale začínám stále více chápat a zažívat vnitřní bytí, oživující tvůrčí princip palmy... chápat ho, BÝT JÍM!

A přijde chvíle, kdy si náhle uvědomuji, že palma už nestojí vně mne – ne! – nikdy nestála vně – měla jsem pouze nesprávnou představu – *palma je ve mně a já v ní*. Já sama jsem palmou!

Nevím, jak dlouho zůstávám ponořena. Vůbec nevím, co znamená čas. Zde v tomto stavu, v němž se nacházím, je pojem času neznámý. Nedokáži si vysvětlit, co toto ‚zde‘ je. Ale nějaká síla mne pomalu vrací do mého osobního vědomí a pozoruji, že přede mnou stojí Ima. Mé oči se setkají s jeho jemným pohledem. Sedá si vedle mne do měkké trávy a čeká trpělivě, až se opět vzpamatuji, pak na mne tázavě pohlédne.

Zkousím několikrát promluvit – ale nedaří se mi to hned. Zdá se, že mluvení se stalo zcela zbytečným.

Konečně se má aktivita probudí a má vůle opět funguje. Mé hrtanové nervy dají do pohybu hlasivky a mohu opět vytvářet zvuky.

„Imo,“ říkám vážně a tiše, překvapena vlastním hlasem, „*stala jsem se palmou* – nebo lépe objevila jsem, že jsem *vždy byla palmou*. Jenom jsem si to neuvědomovala.“

Ima přikyvuje svou andělsky krásnou hlavou a říká, záře radostí: „Děláš nádherné pokroky! Jsem tak rád, tak rád! Dostáváš se dopředu tak rychle, jako nikdo v tak krátké době. Když vykonáš všechny předběžné zkoušky stejně rychle, budeš brzy zralá pro zasvěcení!“

Dívali jsme se na sebe radostně, mlčky. Jak se dívám do jeho očí, cítím ještě silněji, jak čistou bytostí je Ima a jaká mocná síla z něho vyzařuje. Vzduch je čistší tam, kde se nachází. Pak mi podává ruku a vstáváme.

Když už ležím v posteli, sedá si Menu (chůva) vedle mého lůžka na zem a ptá se: „Co teď děláš v chrámu?“

„Děláme cvičení.“

„Vyprávěj, jaké cvičení?“

'Tell me what kind of exercises?'

In all seriousness I answer, 'Well, my last exercise was to think so long about a palm tree that I finally discovered I myself am the palm tree!'

Menu looks at me in amazement. 'What have you discovered? What are you?' she asks.

'The palm tree,' I repeat.

'You, the palm tree?' she asks wideeyed.

'Yes, yes, Menu, but leave me in peace, I want to go to sleep.'

Then Menu begins to laugh so hard that she rolls around on the floor and tears stream down her cheeks: 'Ha ha ha, so you're a palm tree? Where is your trunk, and where are your leaves? Ha ha ha, so you're not a young girl any more! Ha ha ha!' And Menu leaves my room.

I remain alone with a very unpleasant feeling that I should not have talked to Menu about my deepest, most sacred experiences.

The next day, Ptahhotep sends for me. I am to see him in the evening.

He sits at his accustomed place in his little reception room. His glance is as deep as the sky is high. He knows everything.

'Come here, my little daughter,' he says with a smile. I step up to him confidently. He takes my hands in his, smiles and asks, 'Do you know what your next task is to be?'

'Yes, Father, I know,' I reply.

'And what is it?'

'To keep silence,' I reply, smiling back at him confidently, despite my guilty feeling, because I know he does not condemn me. He nods. We understand each other. I don't need to apologize. He knows me better than I know myself, and he knows with absolute certainty that I wasn't acting malevolently when I spoke to Menu about sacred things far beyond her level of comprehension.

I look into Ptahhotep's eyes. He sees me with all my imperfections, but he also sees my determination to learn to keep silence in the future. Then he gently strokes my hair. I bow and leave.

Oh! How often am I to stand before him and have to confess that my tongue ran away from my brain... that I had failed again to be able to offer enough resistance to the basic urge for communication that has been planted in every human breast.

But nevertheless in time I do learn to be on guard against this power too. I learn to keep my urge for communication as carefully and thoroughly under control as my favourite lion, and through this constant self-observation, I gradually form the habit of listening inwardly, whenever I want to say something, to be sure I have authority to say it. Gradually I learn to keep my mouth shut except when I really have something to say. And I come to recognize two beings in my self: a personal ego which is often inclined to chatter, without Control, *purely for the sake of communicating and attracting attention to my person* – and in the background of my consciousness a higher self which restrains my personal ego, telling it when and what it is to speak or do, and when it is to remain silent or passive. The important thing is to pay attention and obey the orders of this higher self. Merely to *hear* its commands is not enough; everybody does that!

Odpovídám vážně: „Nuže mým posledním cvičením bylo, že jsem musela myslet tak dlouho na palmu, až jsem objevila, že jsem sama palmou!“

Menu se na mne podívá polekaně: „Co jsi objevila? Čím jsi byla?“ – ptá se a dívá se na mne pátravě.

„Palmou,“ opakuji.

„Ty, palmou?“ ptá se s očima široce rozevřenýma.

„Ale ano, Menu, ale už mne nech, chci spát.“

Tu se Menu začíná hlasitě smát, takže se kutálí po zemi a slzy jí tečou po tvářích: „Ha, ha, ha, jsi palma? Kde je tvůj kmen, kde jsou tvé listy? Ha, ha, ha, nejsi tedy mladou dívkou, co? Ha, ha, ha!“ – říká a odchází pryč z mého pokoje.

Zůstávám sama s nepříjemným pocitem. Cítím jasně, že jsem neměla s Menu hovořit o svých nejhlubších zážitcích.

Druhého dne mne dal Ptahhotep k sobě zavolat. Mám se u něho večer hlásit.

Sedí na obvyklém místě v malém přijímacím pokoji. Jeho pohled je hluboký jako nebeská klenba. Ví vše.

„Pojď sem, má malá dcero!“ říká přívětivě. Blížím se plna důvěry. Vezme mne za ruce a táže se s úsměvem: „Víš, co bude tvým příštím úkolem?“

„Ano, otče, vím to,“ odpovídám.

„Nuže?“

„Mlčet,“ odpovídám též s úsměvem a vědoma si své viny, ale dívám se důvěřivě do jeho očí, protože vím, že mne neodsuzuje. Kývá, rozumíme si. Nemusím se omlouvat. Zná mne lépe než se znám sama a ví přesně, že jsem nemluvila se zlým úmyslem o svatých věcech s Menu, která zdaleka není dostatečně zralá, aby chápala duchovní zážitky.

Dívám se do Ptahhotepových očí... vidí mne se všemi mými nedokonalostmi, ale vidí i mé rozhodnutí, naučit se v budoucnu mlčet... Pak mne hladí po vlasech, ukláním se a odcházím.

Ach! Jak často ještě budu takto stát před ním a přiznávat, že můj jazyk předběhl můj rozum, že jsem znovu a znovu nedokázala odolat síle, která člověka nutí projevit se, sdělovat.

Ale časem jsem se také naučila „být bdělá“ k této síle. Musím svou touhu po sdílnosti – stejně jako svého nejmilejšího lva – neustále mít na zřeteli a tímto neustálým sebepozorováním se mi postupně stává přirozeným, že dříve než začnu mluvit, zaposlouchám se do sebe, zda smím či nesmím promluvit. Postupně se naučím otevřít svá ústa pouze tehdy, když mám co říci. Poznávám v sobě dvě bytosti: osobní ego, které by často rádo povídalo bez kontroly, *pouze z touhy po sdílnosti, abych upoutala pozornost na svou osobu* – a v pozadí svého vědomí vyšší Já, které toto ego zadržuje a přikáže mu, kdy a co má mluvit nebo činit a kdy má mlčet a zůstat pasivní. Je ovšem třeba těmto příkazům vyššího Já věnovat pozornost, a poslechnout je. Nestačí pouze slyšet jeho příkazy; každý je slyší!

During this period of time, Ima gives me further exercises in concentration to do after the group exercises in the temple are over. We sit together in my favourite corner in the temple garden and Ima explains:

'You know now from experience what concentration is. But if you observe yourself during concentration, you will notice that in doing it you go through three phases, intellectual, emotional, and spiritual.

All concentration begins with the intellectual phase. You direct your thoughts to the object of your concentration and consider what this object actually is. In this stage you are using your intellect because you want to clarify your thoughts and seek a completely satisfactory definition expressing fully and clearly the object of your concentration. As soon as you have found such a definition, your intellectual work is done, for you *know* now what this thing is. You don't need to reflect on it any more, for when you *know* what something *is*, you don't *cogitate* about it any more. *Thinking is the bridge between ignorance and knowledge.* When we know everything – like *God* – we will have no further need for thinking. *God* is omniscient. *He himself is knowledge*, and his knowledge is as perfect as a circle. What should *he* think about when *he knows every thing!* Only the person who is obliged to expand his knowledge needs to think. *This work of expanding knowledge consists of thinking.*

When your knowledge concerning the object of your concentration is complete, you make the transition from *thinking to feeling*. This is the second phase of concentration. Your consciousness projects outwardly through your nervous system all the characteristics of the object of your concentration, impressing them on your organs of sense; so you have the sensation of experiencing them. With every nerve and every drop of your blood you feel the object of your concentration and what it is like. When you have thoroughly experienced the object of your concentration in terms of thinking and feeling, you go on to the third phase, *spiritual concentration*. This means that in your consciousness you *become identical* with the object of concentration. You are no longer thinking about it, or feeling what and how it is, *you are it!* We call this a *state of being*. In this state you don't need to think about this thing any more, nor to feel it, because you have become it yourself. In this condition, all your thoughts, all your feelings, all your words, all your deeds become manifestations of the object of your concentration. You experienced this with the palm tree, but you hadn't yet had any exercise in observing yourself during these three phases.

To take another example, let's say you're sitting on the bank of a river and concentrating on the water. At first you reflect on what water is. You recall that water is a liquid made through the union of two gases. You know that it can be warm or cold, that if it gets cold enough it turns into a solid, that it has colour and numerous other properties. And you think along these lines until your intellect has completely grasped what water is and means. *That is all intellectual concentration.*

Then you get up and walk out into the water. Now you feel what water is and what it is like. You feel through direct sensation that water is liquid, that it flows about your body, and you feel its temperature without measuring it. You can splash about in the water, make little ripples or even big waves with your hands and arms. *That is concentration in terms of feeling.*

In complete concentration, however, there comes the moment when you cease to be a being separated from water, you merge and coalesce with the water, you no longer have a human body – you have become water. Now you no longer need to *think about* water and its various properties. Neither do you need to *feel* what water is and what it is like. On the contrary, you *are* now water yourself. Complete concentration means *becoming identical with the object of concentration, being it!* In the two previous phases of

Během této doby, po společných cvičeních v chrámě, dostávám od lmy další koncentrační cvičení. Sedíme opět v mém nejmilejším koutě chrámové zahrady a lma vysvětluje:

„Už víš ze zkušenosti, co je to koncentrace. Když se však budeš během koncentrace pozorovat, zjistíš, že v ní procházíš třemi fázemi: rozumovou, citovou a duchovní.

Každá koncentrace začíná rozumovou fází. Upřeš své myšlenky na předmět své koncentrace a přemýšlíš, co toto něco vlastně je. V tomto případě pracuješ rozumem, protože si chceš udělat jasno ve svých myšlenkách a hledáš naprosto uspokojivou definici, která by vyjádřila předmět tvé koncentrace úplně a jednoznačně. Když jsi takovou definici našla, jsi s činností rozumu hotová, neboť víš, co toto ‚něco‘ je. Už o tom nemusíš přemýšlet, neboť když víme, co něco je, už o tom nepřemýšlíme. *Myšlení je mostem mezi nevědomostí a věděním.* Až budeme vědět všechno – jako Bůh – nebudeme už potřebovat myšlení. Bůh je vševědoucí, *On je věděním samým*, jeho vědění je dokonalé jako kruh. O čem by měl On přemýšlet, když On vše ví? Myšlení potřebuje pouze ten, kdo své vědění musí ještě doplňovat. *Myšlení je právě touto doplňkovou činností.*

Je-li tvé vědění o předmětu tvé koncentrace úplné, přejdeš z *myšlení na cítění*. To je druhá fáze koncentrace. Tvé vědomí projektuje všechny vlastnosti obsahu koncentrace pomocí nervové sítě zevnitř ven na tvé smyslové orgány a zažiješ je citově. Cítíš každou kapkou své krve, jaký je a čím je předmět koncentrace.

Když jsi tímto způsobem rozumově i citově zažila předmět své koncentrace, přejdeš na třetí fázi, *k duchovní koncentraci*. To znamená, že se staneš s předmětem své koncentrace ve svém vědomí totožná – *jsi tím*. Říkáme tomu *stav bytí!* V tomto stavu už nemusíš o tomto ‚něčem‘ přemýšlet, nemusíš je cítit, protože ty jsi jím! V tomto stavu budou všechny tvé myšlenky, všechny tvé city, všechna tvá slova, všechny tvé činy projevy tohoto ‚něčeho‘. Zažila jsi to s palmou, nebyla jsi však v té době vycvičena k tomu, abys v sobě dokázala tyto tři fáze pozorovat a vědomě prožívat.

Vezměme jiný příklad: Řekněme, že sedíš na břehu řeky a soustřeďuješ se na vodu... Nejdříve budeš přemýšlet, co voda je. Myslíš na to, že voda je tekutina, která vznikla sloučením dvou plynů, můžeš změřit její teplotu a poznat, že při 0 °C ztuhne, můžeš zjistit barvu a všechny vlastnosti vody, až tvůj rozum vodu plně pochopí. To je *rozumová koncentrace*.

Pak vstaneš a půjdeš do vody. Nyní cítíš, jaká voda je a co je. Cítíš bezprostředně zážitkem, že voda je tekutá, neboť teče kolem tvého těla, cítíš také její teplotu, už ji nemusíš měřit, neboť bezprostředně pociťuješ, je-li studená nebo teplá. Můžeš se ve vodě brouzdat, vytvářet rukou vlny nebo kapky, zažiješ tedy citově všechny vlastnosti vody. To je *citová koncentrace*.

Ale najednou přestaneš být od vody oddělenou bytostí, splyneš s vodou, už nemáš lidské tělo, stala jsi se vodou. Teď už o vodě a jejích různých vlastnostech nemusíš přemýšlet, teď nemusíš cítit, jaká voda je a co je, nyní jsi sama vodou. Úplná koncentrace znamená *ztotožnit se s předmětem koncentrace, být jím*. Všechny ostatní fáze koncentrace předpokládají oddělenost. Pouze stav bytí je naprostou jednotou, tudíž i naprostým pochopením a absolutním poznáním z vnitřního zření. Tvé tělo se sice nemůže stát vodou, ale *ve svém vědomí můžeš tento stav zažít*.

Pozoruj lidi. Jsou někteří, kteří stále hovoří o lásce a dobrotě, mají sladký, patetický úsměv a dávají při každé příležitosti najevo, že jsou ‚láskyplní‘ a ‚dobří‘. Ale pouze zevně! Nosí masku lásky; ale když jde o činy, prozradí sobeckost – protože jsou sobečtí.

Jiný člověk proti tomu, který nikdy nehovoří o dobrotě, vůbec nemyslí, že chce být dobrý a přece vše, co myslí, říká a činí, pramení z dobroty, protože je dobrotou samou. **Čím člověk je, o tom nepřemýšlí, to také necítí, protože prostě je, čím je;** nepotřebuje

concentration you are separated, whereas in this third and last phase – the *condition of being – you*. Experience complete unity, then as a consequence, complete understanding and complete recognition *from within*. Of course your body hasn't turned into water, but *in your consciousness you experience this state*.

Watch the people around you. You'll notice some are constantly talking about love and goodness, wearing sweet smiles of smugness, and trying to show others on all possible occasions that they are "loving" and "good". But only on the outside! They wear the mask of love and goodness; but when it comes to deeds, they reveal their selfishness – because they *are* selfishness.

Another person may never talk about goodness and never think that he wants to be "good"; yet everything he thinks, says and does comes forth out of goodness, because he himself *is* goodness! A PERSON DOESN'T THINK ABOUT WHAT HE IS; NOR DOES HE FEEL IT; SIMPLY BECAUSE HE IS WHAT HE IS! He doesn't need to speak about it; everything he thinks, says and does is the expression of what he is, the manifestation of his own *being!*

Now comes the most difficult task of all: concentrate *on yourself*. First *reflect and consider* what you are, then *feel* what you are, and finally you must *be* what you are!

For you to have become conscious here on earth, you have had to leave your true self and enter into your intellect and feelings. So far you have only been able to *think* and *feel* what you are, but you have never yet been able to *be* what you are! Observe the people around you and you will see that *they are not their real selves*. On the contrary, they are always identifying themselves with thoughts, feelings and roles they are playing here on earth. They have "fallen out" of their real selves and become pretenders, people living in a world of make-believe. Only in the eyes of very small children can you still see the sparkle, *the light of real being*.

As its intellect awakens, the child begins to identify itself with its outward person, getting more and more removed from its divine, true self. And all the while the person, as we think about him, is only a mask through which the true *self* – the great *invisible one* – *looks* out at the world. The person cannot be more than an instrument for the manifestation of the *self*. But people get so attached to their mask that they cannot free themselves from it any more. The true *self is* king and master, the person is only his servant. But the sons of men abandoned their *self* and, descending from the throne, identified themselves with their mask, with their person. They make a king out of the servant and separate themselves from their true being. They force their higher *self into* exile, into the *unconscious*. The intellect causes this separation, and by means of concentration exercises and a purposeful effort to become *conscious and aware*, the intellect can be an instrument by which we get out of this separation and back to our true *self*.

In the past you have concentrated on various things. From now on, your one and only task is to concentrate *on yourself*, progressing through the three phases of concentration until you achieve complete identification with your own true *self*, until you really *are* your *self*. It is your task to reach the state of being which can only be described, in the first person, as "*I am that I am*". But watch out! It's not enough for you to *think* what you are, nor to *feel* what you are; you must *be what you are in your own true inner self!* That is your concentration task until your initiation.'

And so I enter the long period of my life in which I devote myself to these two tasks: Learning to *be* my own true *self*, and learning to keep silence.

o tom mluvit; je projevem toho, čím je: projevem vlastního bytí.

Nyní nejtěžší úkol: Soustřeď se na sebe samu! Nejdříve *přemýšlej*, čím jsi, pak *pocituj*, čím jsi a nakonec musíš *být*, čím jsi!

Tím, že jsi se uvědomila zde na Zemi, opustila jsi své pravé jáství a vstoupila do svého rozumu a svých citů, ale pouze jsi myslěla a cítila, čím jsi, ale nikdy jsi nemohla být, čím jsi! – Pozoruj lidi a poznáš, že *nejsou svým skutečným jástvím*. Naopak, neustále se ztotožňují s myšlenkami, city a úlohami, které hrají zde na Zemi. ‚Vypadli‘ ze svých skutečných jáství a stali se lidmi, kteří předstírají, kteří žijí ve světě fikce. Pouze v očích docela malých dětí uvidíš ještě lesk, *světlo skutečného Bytí*.

Probuzením rozumu se dítě začíná ztotožňovat se svou zevní osobou, vzdaluje se od svého božského, pravého jáství. Přitom je osoba pouze maskou, z níž se dívá na svět pravé Já – velký Neviditelný. Osoba nesmí být více než prostředkem k projevu Já. Lidé jsou však s touto maskou tak srostlí, že se už od ní nemohou odpoutat. Pravé Já je pánem, králem, osoba je jen jeho sluhou. Avšak synové člověka opouštějí své Já a ztotožňují se se svou maskou, se svou osobou – sestupují z trůnu. Dělají ze sluhy krále a oddělují se od své vlastní pravé přirozenosti. Zapuzují své vyšší Já do vyhnanství, do *nevědomí*. Rozum způsobuje toto odštěpení, ale pomocí koncentračních cvičení a rozhodnou snahou stát se vědomým a probuzeným může být rozum nástrojem, jímž se dostaneme z tohoto odštěpení a vrátíme se ke svému pravému jáství.

Dosud jsi dostala různé věci ke koncentraci. Od nynějška je tvým jediným úkolem soustředit se na sebe samu, uskutečnit všechny tři fáze koncentrace a dosáhnout naprosté ztotožnění s tvým pravým jástvím, dokud se opravdu nestaneš svým já. Musíš dosáhnout onoho stavu, který možno vyjádřit v první osobě jednotného čísla pouze: ‚Jsem, který jsem.‘ Dávej však pozor! Nestačí, když myslíš, čím jsi, ani když cítíš, čím jsi, ale musíš být, čím jsi ve své pravé přirozenosti! To je úkolem koncentrace až k tvému zasvěcení.“

A tak začíná v mém životě dlouhé období, ve kterém se věnuji těmto dvěma úkolům: být svým pravým Já a umět mlčet.

THE TREE OF THE KNOWLEDGE OF GOOD AND EVIL

When I have progressed to the point where I have pretty well mastered the art of keeping silence, I stand before Ptahhotep again one evening, and he asks me, 'What have you learned during your struggles to keep silent? Have you *only* learned the art of keeping silence?'

'No, Father, that was simply impossible. While I was struggling with *silence*, I simultaneously had to struggle with *speech*. To the same extent that I have mastered silence, I have also mastered speech. This is because *silence* means *not talking*, and *talking* means *not keeping silent*. I wasn't able to separate these two things. I've discovered that silence and speech are two different sides of the same unit, like the two sides of a coin.'

'Right,' says Ptahhotep. Then he gets up and leads me to one of the great white stone blocks of which the walls of the room are made. Pointing to the smooth, white surface of the stone, he asks, 'What do you see on this white surface?'

'Nothing,' I reply.

'And what could I draw on it?'

'Everything.'

'Now,' says Ptahhotep, This *Nothing* therefore contains *Everything*. In this condition both together form a perfect unity. Within this unity something can only become *recognizable* if it becomes separate and distinct from unity.

Now watch as I draw, with green paint, the form of a leaf on this surface. The form of the leaf was already there on this stone surface before I drew it, but you weren't able to recognize it, *because the positive form of the leaf and the negative nature of the background were still at rest within each other*. They were completely identical. The form of the leaf was not yet separated from the *Everything* that is contained in this *Nothing*. When the leaf appeared on the wall, it became separated from the *Everything*, and therefore recognizable.

And remember something very important: the fact that this leaf appears in green colour means that it has left behind in *the Everything* its form in the complementary colour, in this case *red*, as its invisible, negative picture. *Whatever you see as you look about you is only recognizable because it has separated itself from its complementary half and the latter has remained behind in the invisible, unmanifested state*. You can achieve *knowledge* only through comparing the two sides, positive and negative, which have become separated from each other. As long as these two sides are together, resting hi each other, you can't perceive or recognize anything.

Observe the visible world. It is only recognizable because it has separated itself from the unity in which the *Nothing* and the *Everything* are still at rest within each other. In other words, it has separated itself from the absolute unity we call God. The things in the world about us are only recognizable because the positive appears separately from the negative and we can compare the two together.

There can be no perception unless unity is split into two halves – one of them manifested and the other, its reflection and complementary half, unmanifested – so that both become recognizable through comparison! Now follow me.'

Ptahhotep leads me into another room where he places a little figurine on a large table before a white wall. Then he puts two little lamps behind the figurine, one to the right and the other to the left, in such a way that two shadows of the little statue appear on the wall. Then Ptahhotep picks up a transparent red disc and holds it in front of the lamp on the right. To my great surprise I see the shadow to the right on the wall is *red*, while the one to the left is *green*.

STROM POZNÁNÍ DOBRA A ZLA

Když jsem tak daleko, že už docela dobře ovládám mlčení, stojím jednoho večera opět před Ptahhotepem a On se ptá: „Co jsi zažila během svých bojů s mlčením? Naučila jsi se být pánem pouze mlčení?“

„Ne, otče, to bylo prostě nemožné. Když jsem bojovala s mlčením, musela jsem bojovat současně i s mluvením. V míře, ve které jsem se stávala pánem mlčení, stávala jsem se i pánem mluvení. *Neboť mlčet znamená nemluvit a mluvit znamená nemlčet.* Nemohla jsem tyto dvě věci od sebe oddělit. Objevila jsem, že stejně jako mince má dvě strany a je přece jednotou, také blíženci mlčení a mluvení jsou dvěma stranami jedné jednoty.“

„Správně,“ říká Ptahhotep. Pak vstává a vede mne k jednomu z velkých bílých kamenných kvádrů, z nichž sestávají zdi místnosti. Ukazuje na hladkou bílou plochu kamene a táže se: „Co vidíš na této bílé ploše?“

„Nic,“ odpovídám.

„Co bych mohl na ni nakreslit?“

„Všechno.“

„Nuže,“ říká Ptahhotep, *toto Nic tedy v sobě obsahuje Vše.* V tomto stavu tvoří obě dokonalou jednotu. Z jednoty tedy může vzniknout něco poznatelného jen tehdy, když to Něco se od jednoty oddělí, odloučí a z ní vystoupí. Podívej se, kreslím nyní na tuto plochu zelenou barvou jetelový list. Tvar tohoto listu byl na této desce i předtím, než jsem ho nakreslil, nemohla jsi jej ale rozpoznat, jelikož *pozitivní tvar lístku a negativní přirozenost pozadí ještě spočívaly v sobě.* Byly zcela totožné. Tvar listu nebyl ještě oddělen od Všeho, obsaženého v tomto Ničem. Tím, že se list objevil zeleně, oddělil se od všeho a stal se poznatelným.

Promysli nyní něco velmi důležitého. Objeví-li se lístek na bílé ploše v zelené barvě, znamená to, že zanechal svůj tvar ve všem v doplňkové barvě, v tomto případě v červené, jako svůj neviditelný, negativní obraz. *Věz: cokoli vidíš, je to poznatelné výhradně proto, že se to oddělilo od své doplňující poloviny a tato zůstala v neviditelném, v neprojeveném.* Poznání získáš pouze srovnáním dvou stran – pozitivní a negativní, které byly od sebe odděleny. Dokud tyto dvě strany spočívají v sobě, spojené v jednotu, nemůžeš nic vnímat, nic poznávat.

Pozoruj viditelný svět! Je poznatelný jen proto, že se oddělil od jednoty, kde Nic a Vše ještě spočívají v sobě. Jinými slovy, oddělil se od absolutní jednoty, které říkáme Bůh. Jen tím, že se objeví pozitivní odděleně od negativního, a můžeme obojí srovnat, je stvoření poznatelné.

Neexistuje poznání, aniž se jednota rozdělí na dvě poloviny – na projevenou a na její zrcadlový obraz, neprojevenou – takže se obě stanou srovnáním poznatelné. Nyní mne následuj.“

Ptahhotep mne vede do jiné místnosti, kde na velký stůl staví před bílou zeď malou figurku. Pak staví za figurku, vpravo a vlevo, lampičku, takže figurka vrhá stín vpravo i vlevo. Pak bere Ptahhotep průhlednou červenou desku a drží ji před pravou lampičkou. K mému největšímu překvapení se objevuje na zdi vpravo červený stín, vlevo však světlezelený.

'How is that, Father of my Soul?' I ask in amazement.

'Think for a moment and you will find the explanation yourself,' says Ptahhotep.

I keep silent for a while and concentrate until I experience the solution. Then I explain: 'The statuette keeps back the red colour as the red light is projected towards the wall, and allows only the complementary green colour to appear on the wall. That's why *the green* shadow appears on the other side. On the other hand, the statuette holds back *all the light* from the other lamp, and so the shadow on this side of the wall appears to have turned *red*.'

'Quite right,' says Ptahhotep. 'You see the two complementary colours cannot exist without each other, any more than *keeping silent* can exist without *talking*. Whatever you make manifest in the world of things about you, the complementary opposite stays behind in the unmanifested state. When you talk, the negative side of talking, *keeping silent*, stays behind, unmanifested. And when you keep silent, the positive side of keeping silent, *talking*, stays unmanifested. When a mountain is formed, its complementary half, a valley, must also be formed. How could a mountain be possible without a valley, or a valley without a mountain? *Nothing can ever be manifested and made recognizable, unless its opposite – its complementary half – is simultaneously present unmanifested! When something positive is manifested, the negative remains unmanifested, and vice versa, when something negative is manifested, the positive is unmanifested. Wherever the one appears, its complementary half must also be present even though in an unmanifested state.* The two are bound together for all time and eternity.

And so you see the separation is really one in appearance only, because the two complementary halves, even when they are separated and have fallen out of the *all-unity* can *never get away from each other*. Inseparable *divine unity* therefore manifests itself always and everywhere; for even in this seeming separation, it continues to be active everywhere as the *ever-present attractive force between positive and negative*. Both positive and negative tend to return to their original state, *divine unity*. Even though something appears in the visible world, it cannot split itself off permanently from divine unity; sometime, sooner or later, it will unite with its complementary half and return to divine *unity*. The inherent force dwelling in everything that exists and drawing every created form back into the original unity is what we call *God*.

All creation – the visible world about us – is like a tree. On the right side it bears positive-good fruit, and the left, negative-bad fruit. But both sides belong to the same tree and come from the same unity.

Both good and evil have arisen only through separation from unity which itself is neither good nor evil but divine. Only through separation is it possible to achieve recognition and knowledge. Consequently the recognizable world must consist of good and evil. If this were not so, it would not be recognizable and could not exist at all.

The entire creation is the tree of the knowledge of good and evil! But the creator – *God* – is not a *half* which has fallen out of unity, become separated from it and consequently recognizable; on the contrary, *God is unity itself*. He stands above all created forms which have fallen out of unity. Right *within himself*, he has perfect unity. *He* is the *Nothing* out of which *Everything* arises and manifests itself, but in *him* the *nothing* and *everything* make up non-separated, divine unity.

Creation always means a half of the whole... the half which has fallen out of unity and which has become recognizable through comparisons, while its complementary half has remained behind, unmanifested. That's why you can never find and never recognize *God* – the creator – in the world of creation, simply *because God has no complementary half with which he could be compared*. There is absolutely no possibility of comparing *him*, and so there is no possibility of recognizing *Him* – *You can only be God!*

„Čím to je, otče mé duše?“ ptám se překvapeně.

„Přemýšlej a najdeš vysvětlení sama,“ říká Ptahhotep.

Zůstávám chvíli zticha a soustřeďuji se, až zažiji řešení. Pak vysvětluji: „Figurka zadržuje červenou barvu ze světla červeného a nechává objevit se na zdi pouze doplňkovou barvu. Tím vzniká stín zelený na druhé straně. Oproti tomu figurka zadržuje celé světlo druhé lampy a tak se zdá, že se druhý stín na této straně zdi stal červeným.“

„Správně,“ říká Ptahhotep, „vidíš, tyto dvě barvy nemohou existovat jedna bez druhé, stejně jako mlčení bez mluvení. Cokoli projevíš ve světě poznání, doplňující protiklad zůstává v neprojeveném. Když mluvíš, zůstává v neprojeveném negativní stránka mluvení: mlčení. A když mlčíš, zůstává tam pozitivní stránka mlčení: mluvení. Vznikne-li hora, musí jako její negativní stránka vzniknout údolí. Jak by byla možná hora bez údolí a údolí bez hory? *Nikdy se nemůže nic projevit, učinit poznatelným, aniž by byl současně přítomen protiklad – doplňující opak – v neprojeveném! Projeví-li se něco pozitivního, zůstává negativní v neprojeveném a naopak projeví-li se negativní, zůstává pozitivní neprojevené. Kdekoli se něco objeví, musí doplňující část být u toho, i když pouze v neprojeveném stavu.* Sounáležitost obou částí je na sebe věčně váže.

Oddělení je tedy pouze zdánlivé, protože obě doplňující se poloviny – i když jsou oddělené a vypadly z jednoty – se přesto od sebe nevzdalují a *nemohou se nikdy opustit*. Nerozdělitelná božská jednota se tedy projevuje vždy a všude, neboť působí i při zdánlivém oddělení jako *všudypřítomná přitažlivá síla mezi pozitivním a negativním*. Jak pozitivní tak i negativní usiluje o návrat ke svému původnímu stavu, k božské jednotě. I když se něco objeví ve viditelném světě, nemůže se to úplně oddělit od božské jednoty; jednou, dříve nebo později, se se svou doplňující polovinou spojí a vrátí se do božské jednoty. Tuto neoddělitelnou sílu, spočívající ve všem, co existuje a přitahuje vše stvořené zpět do původní jednoty je to, co nazýváme Bohem.

Vše stvořené – viditelný svět kolem nás – je jako strom: vpravo má pozitivně-dobré ovoce, vlevo negativně-zlé. Ale obě strany pocházejí ze stejného stromu, ze stejné jednoty.

Pouze tímto oddělením z jednoty, která není ani dobrá, ani zlá, ale božská, vzniklo dobro a zlo. Pouze oddělením bylo umožněno poznání. Poznatelný svět tudíž musí sestávat z dobra a zla. Kdyby tomu tak nebylo, nebyl by poznatelný a nemohl by vůbec existovat.

Celé stvoření je stromem poznání dobra a zla! Stvořitel – Bůh však není polovinou jednoty, vypadlou z jednoty a od ní oddělenou, tudíž poznatelnou, *Bůh je jednotou samou*. Stojí nad vším stvořeným, vypadlým z jednoty a spočívá sám v sobě, v dokonalé jednotě. On je tím Ničím, z něhož povstává a projevuje se Vše, v Něm je Nic a Vše nerozdělenou, božskou jednotou.

Stvoření je vždy pouze polovinou celku..., polovinou, vypadlou z jednoty a srovnáním poznatelnou, jejíž doplňující polovina zůstala v neprojeveném.

Proto nikdy nemůžeš najít a poznat Boha – Stvořitele, ve stvořeném světě jednoduše proto, že *Bůh nemá žádnou doplňující polovinu, která by s ním byla srovnatelná*. Vůbec neexistuje možnost Ho s něčím srovnat, proto také není možné Ho poznat – *Bohem můžeš jedině BÝT!*

Listen, my child: There is only *one eternal being* – only *one God*. In everything alive there lives this one single *being*, there lives this one single *God*.

God is the indivisible unity, *he* is present everywhere, *he* fills the entire universe. The whole universe lives because *God* animates it with his own eternal *being*! Hence *God* is like a tree of life giving its own being to the created, recognizable world that has become separated from its complementary half, in other words, giving life to the tree of the knowledge of good and evil. This tree of the knowledge of good and evil – our created world – is only alive because the tree of life – *God* – instills his own *life* in its veins – *lives in it!*

The material world is like a tree of death: The tree of the knowledge of good and evil, and the *God* dwelling within it is the tree of life living in everything that is created. *God* is one and only one. This one single *God* is the *self*, the innermost being within all creatures. *God* is everywhere present, and since two things can't occupy the same space at the same time and nothing can displace *God* from any place in the universe, only one and the same *God* can be present everywhere as the *self* in every created form. *God* is indivisible *unity*. All creatures, all plants, animals, man himself, all are fruits on the tree of the knowledge of good and evil; all are alive because the vital flow from the tree of life streams through their veins, that is, *because the tree of life lives within them*. And that means in you too, little daughter! Your body is also a fruit on the tree of death, on the tree of the knowledge of good and evil, and has no life of its own. But within you there lives the tree of life, because your *self* is also a little branch on *God's great tree of life*, and you are only alive because *God* is living as your *self* within you and your body, keeping your person alive.

By virtue of having been born into your body, you have become a recognizable being. You have separated your consciousness from the great *all and nothing* – from *God*, from your own true *self*. You have fallen out of the divine, paradisiacal, original state – in which all possibilities of manifestation including all plants, all animals and man himself, are still within the *allembicing unity* – into the world of many forms and differentiations. You have become a manifestation, a created form. Consequently everything you are here on the earthly plane is only the recognizable half of unity, made up of good and evil. And since your consciousness has been placed in your body, you have awakened in this body, that is, your consciousness has become identical with the body.

To eat of something is to become identical with it; for what you eat is what you will consist of, *what you will be*. Through identifying itself with your body, your consciousness has – symbolically – eaten of the fruits of the tree of the knowledge of good and evil and by the same token become subject to the kingdom of death.

But now listen to the good news: **Your body is the result of separation; it is only the visible half of your own true self. The other half has remained in the unmanifested, unconscious part of your being. By uniting these two complementary halves with each other, you can return to divine unity! It is impossible to experience this unity physically, that is, to make your invisible unconscious visible and physical also, and unite the two halves together. For one consciousness cannot animate two bodies. To try to experience unity in this way would mean death. By virtue of the very fact that the body has become visible and recognizable because it has separated itself from its complementary half, the reunion in this way would have to involve the death of the body. Nevertheless you still can experience, in the body, this divine reunion with your complementary half: In a state of consciousness! You can expand your consciousness until you make the unconscious part of you completely conscious, until you consciously experience the unmanifested, invisible half of yourself, and in this way achieve divine unity in your consciousness. Even**

Poslouchej, mé dítě: Je jen jedno věčné Bytí, jen jeden Bůh. Ve všem, co žije, žije toto jediné Bytí – žije jeden, jediný Bůh.

Bůh je nedělitelnou jednotou, On je přítomen všude, On naplňuje celý vesmír... Celý vesmír žije, protože Bůh jej oživuje svým vlastním věčným Bytím! Bůh je tedy jako strom života, který dává stvořenému, poznatelnému, od své doplňující poloviny oddělenému světu své vlastní bytí, jinými slovy oživuje strom poznání dobra a zla. Tento strom poznání dobra a zla – náš stvořený svět – žije jediné proto, že strom života – Bůh – mu vlévá do žil svůj vlastní život, *žije v něm!*

Hmotný svět se podobá stromu smrti; strom poznání dobra a zla a v něm žijící Bůh je stromem života, který žije ve všem, co je stvořeno. Bůh je pouze jeden. Tento jeden, jediný Bůh je Já, nejvnitřnější přirozenost ve všem stvořeném. Bůh je všude přítomen a protože dvě věci nemohou zabírat stejný prostor současně a nic nemůže vytlačit Boha z jakéhokoli místa ve vesmíru, může být přítomen všude a ve všech jevech výhradně jeden a tentýž Bůh, jako Já. Bůh je nedělitelnou jednotou. Všichni živí tvorové, všechny rostliny, všechna zvířata, člověk sám, jsou ovocem na stromu poznání dobra a zla; jsou živí proto, že životní proud stromu života proudí jejich žilami, proto, že v nich žije *strom života*. A to znamená, že i v tobě, má dceró! Tvé tělo je také ovocem na stromu smrti, na stromu poznání dobra a zla, a nemá vlastní život. Avšak i v tobě žije strom života, protože tvé Já je větvičkou velkého stromu života božího a ty žiješ jediné proto, že Bůh jako Tvé Já žije v tobě a udržuje na živu tvé tělo, tvou osobu.

Tím, že jsi se zrodila v těle, stala jsi se poznatelnou bytostí. Máš své vědomí oddělené od svého pravého Já – od Ničeho – Všeho – od Boha. Vypadla jsi z božského, rajského prastavu, kde jsou všechny možnosti projevu – tedy všechny rostliny, zvířata a člověk sám – ještě *ve vše zahrnující jednotě*, do světa mnohých forem, do diferenciaci. Stala jsi se projevem, stvořenou formou. V důsledku toho je vše, čím jsi na pozemské úrovni, pouze poznatelná polovina projevu jednoty, složená z dobra a zla. A jelikož tvé vědomí je vsazeno do tvého těla, probudila jsi se v tomto těle, to znamená, že se tvé vědomí ztotožnilo s tělem.

Jíst něco znamená ztotožnit se s tím! Co jíš, z toho budeš sestávat, *tím budeš*. Tím, že se tvé vědomí ztotožnilo s tělem, jedla jsi – symbolicky vyjádřeno – ovoce ze stromu poznání dobra a zla a propadla jsi současně říši smrti.

Nyní však slyš dobrou zprávu: **Tvé tělo je následkem a výsledkem oddělení, je pouze viditelnou polovinou tvého pravého Já. Druhá polovina zůstala v neprojevené, nevědomé části tvé přirozenosti. Spojíš-li tyto dvě vzájemně se doplňující poloviny, můžeš se vrátit do božské jednoty! Je zcela nemožné zažít jednotu tělesně, to jest učinit svou neviditelnou a nevědomou polovinu také viditelnou, tělesnou a obě spolu spojit. Neboť jedno vědomí nemůže oživit dvě těla; kdybys chtěla zažít přirozenost své doplňující poloviny v těle, znamenalo by to smrt. Když se tělo stalo viditelné právě tím, že se oddělilo od své doplňující poloviny, pak by znovuspojení mělo za následek zničení těla. Můžeš však přesto zažít božskou jednotu se svou doplňující polovinou v těle: ve svém vědomí. Můžeš své vědomí zvětšit, rozšířit, až učiníš nevědomou část sebe zcela vědomou, až vědomě zažiješ svou neprojevenou a neviditelnou polovinu, a tak uskutečníš božskou jednotu ve svém vědomí. I když tvé tělo prodlévá ve viditelně stvořeném světě, můžeš své vědomí spojit v dokonalou jednotu se svým pravým Já, ze kterého jsi vypadla. Takto můžeš zde, v této pozemské existenci zažít blaženost – Boha – být Bohem.**

Toto usilování o znovuspojení je ve všem, co bylo stvořeno. Každá živá bytost hledá svou druhou polovinu projevu, aby se s ní opět spojila. Pozitivní – mužské formy – hledají negativní – ženské formy a naopak. Toto usilování pozitivních a negativních sil tvoří dokonce nejhlubší strukturu hmoty, lépe řečeno: *bez tohoto usilování by hmota vůbec*

while your body remains in the visible world of the created, you can merge your consciousness with your own true self, out of which you have fallen, thus forming the perfect unity. In this way, right here in this earthly existence, you can experience bliss – experience God – be God.

This striving for reunion is in everything that has been created. Every creature seeks its complementary half in order to re-unite with it. The positive-male forms seek the negative-female forms and vice versa. This tendency on the part of positive and negative force even makes up the basic structure of matter. In actual fact, *there couldn't be any matter at all without this tendency*; for this striving towards unity – towards the *state of being God* – makes up the attractive power between positive and negative forces, and the whole world is built on this striving to attain the divine, primordial state. This striving itself is the source of all power in the manifested world. Nature uses it and, projected into the body, it is the basis of sexual power.

As long as a creature seeks its complementary half outside itself, in the created, recognizable world, it will never find unity, simply because its complementary half isn't outside itself, manifested, separate from itself, but on the contrary, unseparated from itself, in its own unmanifested part, in its unconscious. No creature could exist if it did not have its other half in the unmanifested. Take yourself for example, little daughter. The opposite of everything you are and manifest in your conscious part is contained in your unconscious part which nevertheless belongs to you, and which you are just as much as you are your conscious, manifested part. You don't find your complementary part outside yourself – in a man of flesh and blood, for example, but in the unconscious part of your true self. When you unite in your consciousness two halves of yourself, you've found your way back into the infinite *all and nothing*, you've become identical with God again!

Through this union which takes place in your consciousness, the eternal longing of your manifested being ceases because it has found its complementary half and merged into unity with it; and for this reason the sexual desire of your body also ceases once and for all. You become complete within yourself. Right here in this physical existence, you experience the divine state: Immortality, bliss – fulfilment! And inasmuch as the same one, individual *being* lives in all creatures, you simultaneously become identical with the true self of every creature when you awaken within your own true self. You will achieve unity with God and simultaneously unity with the entire universe. You will lift your consciousness out of your body, out of your personal being, and experience all-inclusive cosmic consciousness. You will feel yourself as the "I" – the self – in every creature, in the entire universe, in God.

This means *you will again be eating of the fruit of the tree of life!* Then you will have moved out of the world of effects into the world of causes, out of the realm of the transitory into the realm of the eternal, out of the created into the creative, out of the realm of death into the realm of life. In short, you will have achieved your resurrection in eternal *being*. And that is initiation!

Ptahhotep ceases speaking. But I see this divine unity manifested in the impenetrable depths of his heavenly eyes. Endless happiness, calm and peace radiate forth from his eyes into my soul. In his glance I see the fulfilment of truth.

He blesses me and I leave.

neexistovala. Neboť toto usilování o jednotu – o stav být Bohem – vytváří přitažlivost mezi pozitivními a negativními silami a celý svět je postaven na tomto usilování o božský prastav. Pramenem všech sil v projeveném světě je právě toto usilování. Příroda ho používá a – projektováno do těla – vzniká z něho sexuální síla.

Dokud však stvoření hledá svou druhou polovinu venku, ve stvořeném poznatelném světě, nikdy jednotu nenajde, protože právě jeho doplňující polovina není venku v projeveném, od něho oddělena, ale naopak je od něho neoddělena, v jeho vlastní neprojevené části, v nevědomí. Žádný tvor by nemohl existovat, kdyby neměl svou druhou polovinu v neprojeveném. Podívej se sama na sebe, má dcero: protiklad všeho, čím jsi ve své vědomé části a co projevuješ, je obsažen ve tvé nevědomé části, která však přesto k tobě patří, kterou také Jsi. Nenajdeš svou doplňující část venku – také ne v muži z masa a krve – ale pouze v nevědomé části svého vlastního Já. Když spojiš tyto dvě poloviny svého Já ve svém vědomí, vrátíš se do Ničeho – Všeho, ztotožníš se opět s Bohem.

A jelikož v tomto spojení, které se odehrává ve tvém vědomí, přestává ona věčná touha tvého projeveného bytí, protože našla své doplnění a spojila se s ním v jednotu, přestává jednou provždy také sexuální přání tvého těla. Staneš se dokonalou v sobě. Zažiješ již zde ve své tělesné existenci božský stav: nesmrtelnost, blaženost – naplnění! A jelikož žije v každém tvorů totéž jediné Bytí, staneš se současně totožnou s pravým Já každého tvora, když se probudíš ve svém pravém Já. Dosáhneš jednoty s Bohem, ale současně také jednoty s celým vesmírem. Vyzvedneš své vědomí ze svého těla, ze své osoby a zažiješ všezahrnující kosmické vědomí. Budeš se cítit v každém tvorů, v celém vesmíru – v Bohu – jako Já.

To znamená: Budeš jíst opět ovoce stromu života. Pak jsi se dostala ze světa účinků do světa příčin, z království pomíjejícího do království nepomíjejícího, ze stvořeného do tvůrčího a povstala jsi z říše smrti do říše života, do věčného Bytí. A to je zasvěcení!“

Ptahhotep přestává hovořit, ale vidím tuto božskou jednotu – uskutečněnou v neprobádatelné hloubce jeho nebeských očí. Nekonečné štěstí, klid a mír přetéká z těchto očí do mé duše. V jeho pohledu vidím splnění pravdy.

Pak mi žehná a já odcházím.

THE THIRTEEN SETS OF TWIN CHARACTERISTICS

The next evening I find myself standing before Ptahhotep again.

'The time has come,' says he, 'for you to study and practise the thirteen sets of opposites as your next exercise. In your initiation you will be examined concerning them. So listen carefully and make a point of remembering what I'm telling you now:

Just as *keeping silent* and *talking* are the two complementary manifestations of the same force, in the same way there are thirteen sets of opposites which you must learn to control. From now on you will spend only your mornings in the temple and then go back to the palace. And you must seize every opportunity to be among people as much as possible, because it is far easier to master each of these sets of opposites when you are in the temple than it is in the palace. Here you only meet people like yourself, neophytes, striving to attain divine unity, as well as priests and priestesses already living in divine unity. But in the everyday world you are subject to all kinds of temptations. You meet people who are slaves of their bodies, and such people try to influence you too. The danger of falling is much greater. If you can master all the characteristics and properties applicable throughout the world, you will also be able to pass the initiation examinations.

These thirteen sets of opposite characteristics are:

keeping silent – talking

receptivity – resistance to influence

obeying – ruling

humility – self confidence

to make decisions with lightning-like speed – circumspection

to accept everything – to be able to differentiate

ability to fight – peace

caution – courage

to possess nothing – to command everything

to have no ties – loyalty

appearing in public – remaining unnoticed

contempt for death – regard for life

indifference – love

The earth is now going through a long period in which body-dominated and self-seeking people will gradually take over the ruling power. But you already know that wherever negative forces are manifest, positive forces must also be present, although in the unmanifested state. During this dark period of the earth, the Sons of God who manifest the divine laws of selflessness will gradually abandon the earthly plane, withdrawing to the spiritual plane of the unmanifested. Nevertheless, they will continue to work in the human subconscious, as they actually will be the unconscious of humanity and will manifest themselves in the souls of maturing people as yearning for liberation and salvation.

On earth, the megalomania of certain individuals, together with the growing dissatisfaction of the enslaved masses will lead to bitter and ever bitterer struggles throughout thousands of years. Many millennia of constant struggling and bickering and the supremacy of avarice, vanity, envy, vengefulness, hate and other animal characteristics would eradicate from the face of the earth everything that is good and true and beautiful were it not for divine providence and a group of spiritually united people – under the guidance of the Sons of God working on the spiritual plane – who will save our secret knowledge from sliding into oblivion. The earth – like every other planet – is under the guidance of a high spiritual power, and this power manifests itself through the Sons of God in a manner appropriate for the people concerned. It is manifested through a group of initiated people who through their development have become peers of the Sons of God.

TŘINÁCT BLÍŽENECKÝCH VLASTNOSTÍ

Příští večer opět stojím před Ptahhotepem.

„Čas dozrál,“ říká, „abys studovala a praktikovala třináct blíženeckých vlastností jako své další cvičení. Při zasvěcení z toho budeš zkoušena. Poslouchej tedy dobře a zapamatuj si, co ti nyní řeknu:

Tak jako *mlčení a mluvení* jsou dvě doplňující se formy projevu téže síly, existuje třináct párů vlastností, které se musíš naučit ovládat. Od nynějška budeš v chrámě pouze dopoledne, pak se vrátíš do paláce a využiješ každé příležitosti, abys byla co nejvíce mezi lidmi, neboť je mnohem snazší stát se pánem těchto vlastností v chrámu než ve světě. Zde potkávaš samé sobě podobné neofyty, kteří usilují o božskou jednotu, nebo kněze a kněžky, kteří již v podobné jednotě žijí. Avšak ve světě jsi vydána nejrůznějším pokušením. Setkáš se tam s mnohými, kdož jsou posedlí tělem a budou chtít ovlivnit také tebe. Nebezpečí pádu je mnohem větší. Když dokážeš zvládnout všechny vlastnosti v ruchu světa, vykonáš také zkoušky při zasvěcení.

Třináct blíženeckých vlastností je:

mlčení – mluvení

přístupnost – neovlivnitelnost

poslušnost – vládnutí

pokora – sebedůvěra

blesková rychlost v rozhodování – rozvaha

přijímání všeho – umění rozlišovat

schopnost bojovat – mír

opatrnost – odvaha

nevlastnění ničeho – disponování vším

nevázanost na nikoho – věrnost

ukazovat se – být nepovšimnutý

pohrdání smrtí – vážení si života

lhostejnost – láska

Země nyní prochází dlouhým obdobím, během kterého postupně převezmou vládu sobečtí lidé, posedlí tělem. Víš však již, že tam, kde se projeví negativní síly, musí existovat i síly pozitivní, ovšem v neprojeveném. Během tohoto temného období Země musí Synové boží, kteří projevují božské zákony nesobeckosti, postupně opustit pozemskou úroveň a stáhnout se na duchovní úroveň, do neprojeveného. Budou však působit dál v podvědomí lidí, budou prostě nevědomím lidstva a budou se projevovat v duši dozrávajících lidí jako touha po vysvobození a vykoupení.

Na Zemi budou po tisíciletí na sebe narážet touha po moci některých jednotlivců a rostoucí nespokojenost zotročených lidských mas ve stále krutějších bojích. Tisíciletí trvající neustálé boje a nadvláda chtivosti, marnivosti, závisti, pomstychtivosti, nenávisti a jiných živočišných vlastností by vymýtily vše krásné, dobré a pravdivé, kdyby se božská prozřetelnost nestarala o to, aby jednota duchovně spojených lidí – pod vedením Synů božích, působících z duchovní úrovně – nechránila trvání a rozmnožování vědění před zapomněním. Země – jako každá planeta – je vedena vysokou duchovní silou a tato síla se projevuje skrze Syny boží, způsobem pro lidi přijatelným. Nakonec bude projevována skupinou duchovně zasvěcených lidí, kteří se stali cestou vývoje rovnocennými Synům božím. Všichni budou spolupracovat na velkém božském plánu – zachránit Zemi před temnotou, izolací a vládou materialistických a ďábelských sil. Každý zasvěcenec se zúčastní této práce a jelikož budeš také zasvěcena – zúčastníš se i ty.

Abys se člověk stal použitelným spolupracovníkem na velkém díle, musí nejdříve ovládat celou škálu párů protikladných vlastností. I ty musíš před svým zasvěcením z nich

They are all co-workers in the great divine plan of saving the earth from darkness, isolation, and the rule of material and diabolic forces. Every initiate takes part in this work, and as you are to be initiated, this means you too.

In order to be a useful co-worker in this great plan, one must first master the whole scale of the sets of opposites. And you too, for your initiation, will have to pass an examination in them.

Mastering these attributes means that you use them at the *right time* and in the *right place*. The same attribute that is *divine* at the *right time* and in the *right place* is *satanically evil* at the *wrong time* and in the *wrong place*. *This is because God creates only what is good, beautiful and true. There are no bad characteristics as such, and no bad forces, but only wrongly used characteristics and wrongly applied forces!*

You've already found out what it means to speak or to keep silent at the right time and in the right place. To keep silent is perfectly divine and brings blessings on all concerned, if we do so *where* and *when* we should. But on the other hand, if we keep silent in a place or at a time when we should speak up – as for example when we might save a person from a great danger with just a word – our keeping silence becomes satanic.

And if we talk in the wrong place and at the wrong time, the divine gift of speech is turned into satanic chatter and gossip.

In the next twin pair of opposites, receptivity is divine if we are receptive and open to everything that is high and beautiful, good and true, that is, if we are receptive to God's will and let Him work in us. On the other hand, the receptivity, or impressionability, is disastrous if it becomes a spineless lack of character and capitulation to influence.

Ability to resist influence means the ability to put an unflinching resistance to all low influences. But if we also put up resistance against higher forces, we immediately turn our divine attribute of resistance to influence into a satanic kind of self-isolation.

It is the duty of every co-worker in the great divine plan to give absolute *obedience* to God's will. The latter can manifest itself directly through you or through other people. You can recognize God's will when you thoroughly examine everything that is asked of you to be sure that it is in agreement with your *innermost conviction*. God speaks to us through our innermost conviction, and we must give him absolute obedience. On the contrary, to obey someone against our own conviction, purely for reasons of cowardice, fear, material advantage, or merely wanting to "be good" – that is for low, personal reasons, this is *servility* and is satanical.

Ruling means giving ignorant and weak people some of the ruler's own willpower. Universal love, uniting all the forces active within the people, should lead the people towards a general well-being, without infringing on their right of self-determination. Any ruler who, without love, and for selfish motives, imposes his will on others and violates their right of self-determination makes the divine activity of *ruling* into satanical *tyranny*.

Humility is what we must feel towards the divine, towards the higher *self* which animates us. You must realize that all the good, beautiful, and true attributes belong to *him*, that your person is an instrument for manifesting divinity, but by itself and without divinity it represents merely an empty husk. You should recognize within yourself the same divinity, the same eternal *being* which manifests itself throughout the universe, and you must subject yourself humbly to this divinity. But you must never subordinate yourself to earthly or sub-earthly powers or bow before earthly forms; for this would mean turning divine humility into weak, cowardly, satanic self-humiliation, and by doing this you would violate the *divinity* which animates you with its *own* eternal *being*.

složit zkoušku.

Jejich ovládnutí znamená používat vlastnosti *v pravý čas a na pravém místě*. Stejná vlastnost, která je na pravém místě a v pravý čas božská, stane se satanickou na nepravém místě a v nepravý čas. *Neboť Bůh tvoří jen dobré, krásné a pravdivé. Neexistují žádné špatné vlastnosti ani žádné špatné síly, ale pouze špatně použité vlastnosti a špatně aplikované síly!*

Sama jsi již odhalila, co znamená mluvit nebo mlčet v pravý čas a na pravém místě. Mlčení je božskou vlastností, přináší požehnání, když je člověk používá tam a tehdy, *kde a kdy má mlčet*. Mlčíme-li však tam a tehdy, když bychom měli mluvit, kdybychom například slovem mohli někoho zachránit před velkým nebezpečím a mlčíme, pak se stane z božského mlčení satanické.

Dojde-li k mluvení na nepravém místě a v nepravý čas, stává se z božské schopnosti mluvit satanické tlachání.

Jedna polovina další z bliženeckých vlastností, *přístupnost*, je božská, jsme-li přístupní a otevření všemu vysoko stojícímu – tedy krásnému, dobrému a pravdivému, to znamená, necháme-li na sebe působit vůli Boha a Jeho v sobě přijímáme. Je však neblahou a satanickou, stane-li se z ní bezcharakterní ovlivnitelnost bez vlastní vůle.

Její druhá polovina, *neovlivnitelnost*, znamená schopnost klást neotřesitelný odpor všem nízkým vlivům a účinkům. Klademe-li však odpor i vyšším silám, okamžitě změníme svůj božský atribut – neovlivnitelnost – v jistý druh satanické izolace.

Absolutní *poslušnost* vůči boží vůli je povinností každého spolupracovníka na velkém božském plánu. Vůle boží se může projevat bezprostředně skrze tebe, nebo skrze jiné lidi. Boží vůli poznáš, když přezkoumáš vše, co se na tobě žádá a zjistíš, zda to odpovídá tvému vlastnímu nejvnitřnějšímu přesvědčení. Bůh k nám mluví naším nejvnitřnějším přesvědčením a my ho musíme bezpodmínečně poslechnout. Poslouchat však někoho proti svému vlastnímu přesvědčení, pouze ze zbabělosti, strachu, pro materiální výhody nebo z pouhé snahy ‚být dobrý‘ – to jest z nízkých osobních důvodů – je podlézavostí a je satanické.

Vládnutí znamená předávat nevědomým a slabým lidem něco z vlastní síly vůle. Univerzální láska má spojit všechny aktivní síly národa, měla by jej vést k všeobecnému dobru, aniž je poškozováno lidské právo na sebeurčení. Kdo však chce bez lásky a ze sobeckých důvodů jiným vnucovat vlastní vůli a poškozuje jejich právo na sebeurčení, učiní z božské vlastnosti vládnutí satanické tyranství.

Pokoru máme prožívat vůči božskému, vůči vyššímu Já, které nás oživuje. Musíš si být vědoma toho, že všechny krásné, dobré a pravé vlastnosti patří Jemu, že osoba je nástrojem pro projev božství, ale sama o sobě bez božství je pouze prázdným obalem. Máš v sobě poznat totéž božství, totéž věčné bytí, které se projevuje ve vesmíru – a odevzdat se Mu pokorně. Nikdy však se nemáš podrobit pozemským nebo subpozemským mocnostem nebo padat na kolena před pozemskými tvary. V takovém případě by se stalo z božské pokory satanické, zbabělé pokořování se, čímž bys znesvětila božství, které tě oživuje svým vlastním věčným Bytím.

If you want to be a good servant within the divine plan for salvation of the world, you must never forget that you do not live and work on your own strength. All power comes from God, and all powers you manifest come to you from your higher self – from God. Constantly remember that your person as such is an imaginary being. Your true being – the only, eternal reality within you – is *God!* That's why self-confidence means having confidence in the *God* dwelling within your heart, but not in the phantom being of your person as such. *Divine self-confidence is indispensable for every creative activity* and represents an inner union with *God*. But when a person imagines his qualities and powers are his own and not God's, he turns divine self-confidence into satanic false pride and presumption.

To be a co-worker within the great divine plan you must also be able to make decisions with lightning-like speed. You must learn, instantaneously, without hesitation, to choose the best of a number of different possibilities. Situations can arise in which only a moment's delay can mean missing the unique, never-recurring opportunity. When you can act in a moment, with complete concentration and with a presence of mind that stands above and beyond all concept of time, your power to decide instantly is divine. But acting quick as a flash without concentration and presence of mind turns divine *lightning-like speed* into satanic haste.

And that's why you must also learn *divine circumspection*. Before acting, you must control your temper and with lots of patience allow the decision to ripen within you. In order to recognize the will of God you must often allow yourself time to reach the right decision. That's what it means to act with prudence. But if you carry prudence and circumspection to the point of never reaching any decision at all, you're turning divine *circumspection* into satanic, doubting indecision.

As a useful co-worker in the divine plan you must learn to accept everything that fate brings you. **Your worth is not determined by external circumstances but by the degree in which you manifest God.** Worldly degradations or humiliations cannot destroy, or even reduce, your inner values. By the same token, praise or glorification cannot make them greater either. For this reason, you must never be affected by the way ignorant people treat you. You remain what you are whether people vilify you or glorify you. Learn to be contented in any and all conditions and to accept the circumstances fate gives you with complete imperturbability. Whether your work within the great divine plan requires you to live in abject poverty or to hold a high position and command a great fortune, you must regard *either of these merely as means to a great end*. Neither of them must change your inner attitude. Learning to *accept everything* in this way is divine. On the other hand you must always be able to decide when you, *as a representative of divine guidance, must defend yourself* against humiliation or calumny. In the same way, there are times when you must be able to decide that it's the right thing to do to withdraw modestly from glorification by the crowds and masses. To *accept everything* must never be allowed to degenerate into apathetic *indifference* or cowardly *lack of character*.

Always choose the best and don't be satisfied with what's inferior. You must be able to differentiate and distinguish what's *beautiful* from what's *ugly*, the *good* from the *bad*, the *true* from the *false*, the *divine* from the *satanic*. Without a completely developed power to differentiate and distinguish, one can't be a useful co-worker in the great plan.

If you want to be useful, you must also be *able to fight* with all your energy. With the sword of truth you must be able to fight the shadow of error in order to help bring about the victory of divinity on earth. But your noble and courageous *willingness to fight* must never be allowed to degenerate into stupid quarrelsomeness.

And even though you must often fight bravely, you must not forget that you have to fight with spiritual weapons in order to *bring peace* to the earth. You must fight to restore

Chceš-li se stát dobrým služebníkem božského plánu vysvobození světa, nesmíš nikdy zapomenout, že nežiješ a nepracuješ z vlastní síly. Každá síla pramení z Boha a všechny síly, které projevuješ, do tebe proudí z tvého vyššího Já, z Boha. Buď si neustále vědoma toho, že tvá osoba sama o sobě je zdánlivou bytostí. Tou pravou bytostí – jedinou věčnou skutečností v tobě – je Bůh! Sebedůvěra tedy znamená důvěru v Boha, žijícího v tvém srdci, ne však však ve zdánlivou bytost, v tvou osobu. *Božská sebedůvěra je nepostradatelná pro každou tvůrčí činnost* a znamená vnitřní spojení s Bohem. Namlouvali si však osoba, že její kvality a síly patří jí a ne Bohu, pak se stane z božské sebedůvěry satanická povýšenost.

Jako spolupracovník na božském plánu se musíš také dokázat *bleskově se rozhodovat*. Musíš se naučit zvolit bez váhání, okamžitě, z různých možností tu nejlepší. Může dojít k situacím, ve kterých pouhý okamžik zpoždění znamená promeškání jedinečné, neopakovatelné příležitosti. Dokážeš-li jednat naprosto soustředěně, s duchapřítomností stojící nad vším časem, pak projevíš vůli boží a v tomto případě bude bleskurychlé rozhodnutí božské. Jednáme-li však bleskurychle bez duchapřítomnosti a nerozvážně, a tak ztratíme soustředění, stane se z božské bleskurychlosti satanická unáhlenost.

A proto se musíš také naučit *božské rozvaze*. Musíš před činem zkrotit svůj temperament a nechat v sobě uzrát rozhodnutí s velkou trpělivostí. Často musíš čekat, než poznáš boží vůli, než dojdeš ke správnému rozhodnutí. To znamená, pracovat s rozvahou. Prodloužíme-li však rozvahu do nekonečna a nedojdeme-li tak nikdy k rozhodnutí, stane se z božské rozvahy satanická, stále pochybující nerozhodnost.

Jako užitečný spolupracovník na božském plánu se musíš naučit přijímat vše, co ti osud přináší. **Tvá hodnota není určena zevními okolnostmi, ale pouze stupněm, ve kterém projevuješ Boha.** Tvé vnitřní hodnoty nemohou být porušeny či zničeny pozemským ponižováním nebo pokořováním. A velebení a chvalozpěvy je také nemohou zvětšit. Proto se tě nikdy nesmí dotýkat způsob, jakým s tebou jednají nevědomí lidé. Zůstaneš, čím jsi, ať jsi ponižována nebo velebena. Nauč se být spokojena ve všech podmínkách a přijímat okolnosti, které ti přináší osud s naprostým klidem. Bude-li tvá práce na božském plánu od tebe vyžadovat, abys žila ve velké chudobě, nebo abys stála na vysokém místě a disponovala velkým jměním, *musíš pohlížet na obojí jako na prostředek k velkému cíli*. Nic z toho nesmí narušit tvůj vnitřní postoj. Tak se stane *přijímání všeho* božským. Musíš však vždy zvážit – i když se tě v tvém nitru nic nedotýká – kdy se máš jako zástupce vyššího vedení bránit proti pokořování a urážkám a kdy se máš skromně odtáhnout od velebení. Přijímání všeho se nikdy nesmí zvrhnout v apatickou lhostejnost nebo zbabělou bezcharakternost.

Zvol vždy to nejlepší, nespokojuj se s podřadným. Musíš dokázat rozlišovat krásné od škodlivého, dobré od špatného nebo zlého a pravdivé od falešného, božské od satanického. Bez dokonalé schopnosti rozlišování je člověk nepoužitelný jako spolupracovník božského plánu.

Chceš-li být užitečná, musíš také dokázat plnou silou *bojovat*. Mečem pravdy musíš být schopna bojovat proti stínům omylů, abys dopomohla božskému k vítězství na Zemi. Ale tvoje vznešená a odvážná ochota bojovat nesmí nikdy zdegenerovat do hloupé hašteřivosti.

Nesmíš zapomenout, i když musíš často odvážně bojovat, že máš bojovat duchovními zbraněmi, abys přinesla Zemi mír. Máš bojovat, abys roztržené proměnila v jednotu a vnesla mír mezi bojující. Z tvé lásky k míru se však nikdy nesmí stát zbabělé nebo pohodlné odmítání bojovat.

Chceš-li se stát užitečným spolupracovníkem, musíš se také naučit *opatrností*, ale současně dokázat rozhodovat, kdy a kde máš této božské vlastnosti používat. Opatrností

unity to what has been torn apart, to restore peace to those who are fighting. But your love of peace must never be allowed to turn into a cowardly or comfortable kind of *not wanting to fight*.

In order to be a useful co-worker you also have to learn *caution*, at the same time being able to decide the right time and right place to use this divine gift. You can save yourself and others from great dangers, harm and useless sacrifices through the proper exercise of *caution*. But the divine gift of *caution* slips over into satanic cowardice when one doesn't dare to do something because of fear or lack of self-confidence.

You must possess unflinching *courage*, and you must not fear any danger. You must stride forth courageously to face any difficulty, valiantly fending off any attack against the divine when the great goal you're working for requires it of you. But divine *courage* must never be allowed to deteriorate into daredevil *recklessness*.

As a co-worker within the great plan you must also understand what it means to possess nothing. Whether your task demands abject poverty of you or gives you the greatest wealth, you must *always remember that nothing, absolutely nothing, ever or anywhere really belongs to you. On the contrary, everything is God's property, and from his property you receive something only for your actual needs, corresponding to your task.* Just as it's a matter of indifference to a canal whether more or less water flows through it, because the water doesn't belong to it, you too must regard everything fate gives you as something that comes to you from *God*, and something you must pass on. What you will have to live on is something you don't need to worry about. You will always receive as much as you need. And no matter how rich you might be, you must always remember the fact that you really possess nothing. But this divinely positive attitude must never slide down into *not caring about anything* or *contempt of things material*. *You must never expect the people about you to maintain you without work on your part!*

Matter too is a manifestation of God, and so you must respect matter as something divine. But at the same time, you must be master over it. You must master the art of being able to acquire as many material things as you need for your earthly task. And remember well that as long as you are on earth, you'll have to be dealing *with* matter, not *without* it, and certainly not *against* it. It's necessary for you to be able to acquire and hold matter, to master it and use it wisely; for otherwise you're completely at the mercy of earthly powers and, under their control, unable to carry out your earthly task independently and freely. But take care lest the divine ability to master matter deteriorate into a selfish, satanic craving for possessions.

As a co-worker in the great divine plan you can't allow yourself to be attached to anyone. Learn to recognize the divine, the earthly, and the demonic characteristics in everyone. Don't love the person, but love *the divine within the person*, tolerate the earthly, and go around the demonic. **Whenever your task demands it of you, you must be able to leave without delay the person you love the most, because you must always remember that the lovable characteristics in him are God, not the person himself. The person is only an instrument for the manifestation of God. You can find and love the same manifestations in other people too. Love God in everyone; then you will not be attached to anyone.** This *not having ties* must never be allowed to turn into general indifference and apathy concerning the people around you.

You should be loyal, in life and in death, toward the people in whom you have recognized God's manifestations. You love your master and your co-workers in the great divine plan because you have *recognized God in them*. You are loyal to *God* in them, because you love their person only as an instrument of God. In this way the esteem and loyalty you show towards your master and co-workers can never turn into a cult of persons or personal glorification.

možno zachránit sebe a mnoho jiných před velkými nebezpečími, škodou a nesmyslnými oběťmi. Neodvážit se však něco udělat ze strachu a z nedostatku sebedůvěry, činí z božské vlastnosti opatrnosti satanickou zbabělost.

Musíš mít neotřesitelnou *odvahu*. Nesmíš se bát žádného nebezpečí. Musíš jít odvážně vstříc všem těžkostem a bojovat odvážně proti všem útokům proti božskému, když to velký cíl, pro který pracuješ vyžaduje. Nikdy se však božská odvaha nesmí zvrhnout v krkolomné hazardování.

Jako spolupracovník na velkém díle musíš také pochopit, co znamená nic nevlastnit. Ať tvůj úkol od tebe vyžaduje naprostou chudobu nebo tě přivede k největšímu bohatství, nesmíš nikdy zapomenout, že ti nic nepatří, absolutně nic, ale že *vše je božím vlastnictvím, z něhož dostaneš k používání jen to, co odpovídá tvému úkolu*. Jako je vodnímu kanálu lhostejné, zda jím protéká více nebo méně vody, jelikož voda nepatří jemu, máš i ty považovat vše, co ti osud dává, za něco, co pochází od Boha a co máš předávat dál. Z čeho budeš žít, s tím si nemusíš dělat starosti. Dostaneš vždy právě tolik, kolik potřebuješ. I kdybys byla sebebohatší, musíš si ve vědomí stále udržovat nevlastnění jako postoj. Tento božsky pozitivní postoj se však nikdy nesmí zvrhnout na nestarání se o nic nebo opovrhování hmotnými věcmi. *Nikdy nesmíš od svých bližních očekávat, že tě budou vydržovat bez práce!*

Hmota je také projevem Boha, musíš si jí tedy cenit jako něčeho božského. Současně však musíš být jejím pánem. Musíš si umět zajistit vždy tolik hmotného, kolik pro svou pozemskou činnost potřebuješ. Buď si plně vědoma toho, že dokud prodléváš na pozemské úrovni, musíš jednat s hmotou, ne bez ní a samozřejmě ne proti ní. Je nutné, abys dokázala hmotu shrnout a držet, abys ji správně používala a ovládala, jinak bys byla zcela vydána na pospas pozemským mocnostem a nemohla bys v jejich područí vykonat nezávisle a svobodně svůj pozemský úkol. Dej však pozor, aby božská vlastnost umět ovládat hmotu se nezvrhla na satanickou, sobeckou chtivost po vlastnictví.

Jako spolupracovník na božském plánu nesmíš být vázána na žádného člověka. Poznávej ve všech lidech, co je v nich božské, co pozemské a co démonické. *Nemiluj osobu, ale miluj božské v ní, snášej pozemské a vyhýbej se démonickému.* **Kdyby to tvůj úkol vyžadoval, musíš dokázat bez váhání opustit nejmilovanějšího člověka, protože musíš mít neustále na zřeteli, že to, co v něm je hodno lásky, je Bůh a ne osoba. Osoba je pouze nástrojem božího projevu. Můžeš najít a milovat tytéž projevy také v jiných osobách. Miluj v každém člověku Boha, pak nebudeš vázána na žádnou osobu.** Tato nevázanost na nikoho se však nesmí zvrhnout na všeobecnou lhostejnost a bezcitnost vůči tvým bližním.

Avšak lidem, v nichž jsi poznala boží projev, máš zůstat věrná na život a na smrt. Miluješ své mistry a své spolupracovníky na velkém díle, protože jsi v nich poznala Boha. Jsi v nich *věrna Bohu*, protože jejich osobu miluješ pouze jako boží nástroj. Tak se z tvé úcty a věrnosti vůči tvým mistrům a spolupracovníkům nikdy nestane osobní zbožňování, kult osobnosti.

To play a useful role in the great divine plan, you must be able to use your own person, like an obedient instrument, in front of the public. You must be able, in front of groups of other people, to animate your talents and abilities with your spiritual forces, raise them to a climax of brilliance in such a way that you manifest your spirit in the highest degree through your person, through the posture of your body, through the movements of your hands, through the glance of your eyes and through the persuasive power of your oratory, all so that you can bring people under your influence and carry them upward with you to a higher spiritual level. In other words you must be able to appear before the public without inhibitions and without being bashful. But the art of "appearing in public" must never be allowed to awaken the devil of vanity in you; it must never be allowed to degenerate into self-complacency and the base desire to "show off" with your God-given talents.

When crowds of people enthusiastically cheer and applaud you, you must constantly carry in your consciousness the awareness that the people are not enthusiastic about your person – which is only an empty garment – but about God who has manifested himself through your earthly instrument.

If in your application of the art of "appearing in public" you avoid the beguiling temptations of the devil of vanity, you won't be the least disturbed when, in fulfilling other tasks, it becomes your duty to remain completely unknown and unnoticed by other people. In such a case you must not display your talents, but rather disappear in the crowd as it were, without wanting to stand out or be noticed. However, this modest "remaining unnoticed" must never be allowed to degenerate into personal self-underestimation or selfdestruction. In your heart you must always carry your worth as a human being.

If you want to be a useful co-worker in the great divine plan, you must be able to achieve complete disregard for death. You must have the unshakeable conviction that there is no *death* at all. When your body has ceased to be usable, your *self* casts it off just as you cast off a worn-out piece of clothing. The *self* however is a branch on the tree of life, therefore *life* itself, and *life* is immortal. When you've become identical in your consciousness with *life*, you won't shrink back in fear of death whenever your task brings you into mortal danger. On the contrary, with complete equanimity and absolute contempt for death, you will be able to face the greatest danger. But never let *contempt for death* turn into disrespect for life.

You must appreciate *life* above everything else. *Life is God himself*. The eternal *being* manifests itself in everything that lives. You must never carelessly or wantonly expose yourself to danger. Appreciate *life* in your body too and live joyously. But the joy in living must never become an end in itself and turn into sensuality.

And last but not least you must be able to pass the most difficult test of all: The test of *love* and *cruel love: Indifference*. This last pair of twin characteristics makes up an inseparable unit right here on the earthly plane. Whenever you manifest one half of it, the other manifests itself automatically.

You must completely give up your personal viewpoint, your personal inclinations and feelings, *learning to love everything and everyone without distinction or discrimination, just as God himself loves everything and everyone!* Just as the sun shines – sends its loving radiations – with perfect impartiality on the beautiful and the ugly, the good and the evil, the true and the false, you must learn to love the beautiful and the ugly, the good and the evil, the true and the false, without discrimination and with perfect impartiality. The highest kind of love of all, divine love, is the perfectly *impartial love!* It must be a matter of complete indifference to you whether a thing or a person is beautiful or ugly, good or bad, true or false, you must love them all with the same love. You must learn that the beautiful wouldn't even exist without the ugly. You must learn that the good wouldn't even exist

Chceš-li se stát potřebným nástrojem pro velký božský plán, musíš umět používat své vlastní osoby jako poslušného nástroje i před veřejností. Musíš oživit své talenty a schopnosti svými duchovními silami před lidmi, musíš je stupňovat k vrcholu a k vyzařování tak, abys projevovala svého ducha svou osobou – držením svého těla, pohyby svých rukou, vyzařováním svých očí, a svým řečnickým uměním v nejvyšším stupni, a tak dostala lidi do svého vlivu a mohla je strhnout s sebou na vyšší duchovní úroveň. Musíš tedy umět ukázat svého ducha svou osobností beze studu a bez zábrán na veřejnosti. Nikdy však nesmí umění ‚ukazovat se na veřejnosti‘ probudit v tobě ďábla marnivosti a zvrhnout se na samolibost, na přání být nápadná a chlubit se svými Bohem danými talenty.

Kdyby tě lidské davy nadšeně a s jásotem oslavovaly, musíš si neustále uvědomovat, že lidé nejsou nadšeni tvou osobou, která je pouze prázdným obalem, ale Bohem, který se tvým pozemským obalem projevil.

Nevydáš-li se pro používání umění ‚ukazovat se‘ ďáblu marnivosti, tak tě vůbec nebude zneklidňovat, když při plnění jiných úkolů budeš muset zůstat mezi lidmi zase naprosto nepovšimnuta a bezvýznamná. V tomto případě pak nesmíš ukazovat své schopnosti, ale nepozorovaně mezi lidmi zmizet jako jeden z mnohých, aniž bys chtěla být nápadná a vynikat. Toto skromné ‚být nepovšimnutý‘ se však nesmí zvrhnout na osobní podceňování a sebeničení. Ve svém srdci si vždy musíš zachovat svou hodnotu jako lidská bytost.

Chceš-li být potřebným spolupracovníkem na velkém božském plánu, musíš vykonávat všechny zkoušky s naprostým pohrdáním smrtí. Musíš mít неотřesitelné přesvědčení, že smrt vůbec neexistuje. Až bude tvé tělo opotřebované, pak je tvé Já odloží. Já však je větví stromu života, životem samým a život je nesmrtelný. Když jsi se ve svém vědomí ztotožnila se životem, nezalekneš se ani smrti, i kdyby tě tvůj úkol přivedl do smrtelného nebezpečí. Naopak, budeš čelit i tomu největšímu nebezpečí s naprostou vyrovnaností a absolutním pohrdáním smrtí. Nedopusť však nikdy, aby se *pohrdání smrtí* zvrhlo v pohrdání životem.

Musíš si cenit života nade vše. *Život je Bůh sám*. Ve všem, co žije, se projevuje věčné Bytí. Nesmíš se nikdy nesmyslně vystavovat nebezpečí. Važ si i života v těle, žij radostně. Nikdy by se však neměla radost ze života zvrátit v samoučelnost a smyslnost.

A nakonec musíš obstát v nejtěžší zkoušce: ve zkoušce lásky a ‚kruté lásky‘: *lhostejnosti*. Tento poslední pár vlastností tvoří již zde na pozemské úrovni nerozdělitelnou jednotu. Kdykoli projevíš jednu polovinu, projeví se bezděčně i druhá.

Musíš se zcela vzdát osobního přístupu, svých osobních zálib a citů: umět milovat jako miluje Bůh sám, *milovat vše a každého bez rozdílu, tak jako Bůh sám miluje vše a každého!* Tak jako slunce svítí – vysílá své milující záření – s naprostou lhostejností na krásné i ošklivé, na dobré i zlé, na pravé i falešné, tak musíš milovat s naprostou lhostejností, bez rozdílu, krásné i ošklivé, dobré i zlé, pravé i falešné. Nejvyšší božská láska je láska, která je vždy dokonale nestranná – naprosto stejná.

Musí ti být zcela lhostejné, zda je něco nebo někdo krásný nebo ne, dobrý či zlý, pravdivý nebo nepravdivý, musíš milovat všechny stejnou láskou. Musíš se naučit, že by ani nemohlo existovat krásné bez ošklivého, dobré bez zlého, pravé bez falešného. A tak musíš všechny stejně milovat. Musíš poznat, že krásné a ošklivé, dobré a zlé, pravé i falešné jsou pouze doplňujícími se zrcadlovými obrazy nevyslovitelného, které – abychom pro to měli slovo – nazýváme Bohem.

Bude-li z tebe vyzařovat na všechny živé tvory stejná láska, nepřimísí se do této lásky už v žádném případě osobní náklonnost. Budeš se dívat na vše z hlediska velkého celku; bude-li stanovisko všeobecného narážet na stanovisko jednotlivé osoby, budeš bez váhání zastupovat stanovisko celku a přecházet bez ohledů stanovisko jednotlivců. Tato

without the evil, nor the true without the false. And that's why you must love them all equally. You must learn that the beautiful and the ugly, the good and the evil, the true and the false are only reflected pictures of the *ineffable* which we for convenience sake call *God*.

When absolutely constant and completely impartial love radiates from you to all creatures, your love will never again be mixed with personal inclinations or antipathies. You will consider everything from the standpoint of the whole, and when the interests of the whole community are at variance with those of individual persons, you will unhesitatingly defend the cause of the group with ruthless disregard for the interests of individuals. But this ruthlessness must always be rooted in universal, divine love; it must never spring from personal antipathy.

And you must also be able to manifest your impersonal, cruelly impartial love for your fellow beings in those cases when their soul can perhaps only be saved at the expense of their earthly well-being, even when such people are very, very near to you personally. You must even be able to look on dispassionately when those nearest and dearest to you get themselves into great danger, and if they don't react to ordinary measures, you must not try to hold them back by spiritual force, hypnosis, or magic powers when the salvation of their soul is at stake. It's better for a person to suffer material or physical ruin, even death, than to lose his soul. Under all circumstances you must endeavour to save his soul. Just as *God* doesn't meddle in the affairs of men, but rather leaves them their free will, you too must let your fellow human beings apply their free will, and you must never compel them to do anything by force. **In your helpfulness, you must always consider everything from the standpoint of spiritual well-being, not from the standpoint of the earthly and physical.** But this divinely impartial love must never degenerate into indifference and apathy and you must never refuse to help a person because of personal antipathy when you can save him with earthly measures.

These are the hardest tests of all because you must give up your personal feelings, simply turning them off as it were. Only when you have completely mastered the preceding thirteen sets of opposite characteristics will you be able to recognize the voice of *God* so clearly as to be able to feel, even in the most difficult cases, what you should *do* in perfect divine love, and what you should not do!

Then you will no longer be able to err, because you will be *love itself!* And love can only act in love. You will only need to radiate your self, to *be* your *self*, and the whole universe will be able to draw from your *warmth*, from your *light*, and from your *strength*. Then you will have become divine yourself, and your consciousness will have become identical with *God himself!* You will have returned from out of the world of the tree of the knowledge of good and evil, that is, from out of the realm of the tree of death, where everything is visible in the state of separation, into the realm of divine unity. You will then be eating again of the fruit of the tree of life. And of this fruit you will also give to eat to those who come after you so that all may return to the unity of the immortal, eternal *life*, to the eternal *being*, to *God*.'

Oh you representative of God! I shall never, never forget your words. They have engraved themselves so deeply in my soul that I have become identical with the meaning of these words. They've even gone into my blood, into the marrow of my bones, and I find myself a different person after this instruction from the one I was before.

But my task is to make all this *come true*.

necitlivost však musí mít své kořeny vždy ve vesmírné, božské lásce a nesmí nikdy pocházet z osobního odporu.

Musíš však projevit svou neosobní, krutě lhostejnou lásku vůči svým bližním v takových případech, ve kterých možno zachránit jejich duši na úkor jejich pozemského dobra a pohody, a to i tehdy, jsou-li to tvoji nejbližší. Musíš být schopna dokonce i lhostejně přihlížet, jak se tvoji nejmilejší dostávají do největších nebezpečí a jestliže nereagují na obyčejné prostředky, nesmíš je zadržovat silou (duchovní), ani hypnózou, ani magickými prostředky, když to vyžaduje spása jejich duše. Je lépe, když člověk trpí hmotným nebo tělesným úpadkem, třeba i smrtí, než aby ztratil svou duši. Za všech okolností musíš podporovat spásu jeho duše. Stejně jako se Bůh nevměšuje do záležitostí lidí, ale zachovává jim svobodnou vůli, musíš i ty ponechat svým bližním jejich svobodnou vůli a nikdy je nesmíš k ničemu nutit násilím. **Tvá ochota pomáhat se má na všechno dívat z hlediska duševní spásy, nikoli z hlediska pozemského a tělesného dobra.** Tato božsky nezaujatá láska se však nesmí zvrhnout na bezcitnost a nikdy nesmíš odmítat někomu pomoc z osobního odporu, můžeš-li ho zachránit pozemskými prostředky.

To jsou nejtěžší zkoušky, protože se musíš vzdát svých osobních citů a vyřadit je. Jen když dokonale ovládneš předchozích třináct párů vlastností, pocítíš s jistotou i v nejtěžších případech, co smíš a co nesmíš učinit z pravé lásky!

Pak ale už nebudeš moci chybovat, neboť *budeš láskou samou* a láska může učinit vše pouze z lásky. Nebudeš muset dělat nic jinak, než vyzařovat své Já, být svým Já, a celý vesmír bude moci čerpat z tvého tepla a z tvého světla a z tvé síly. Pak jsi se sama stala božskou, tvé vědomí se ztotožnilo se samotným Bohem. Vrátila jsi se ze světa stromu poznání dobra a zla, tedy z říše stromu smrti, kde se vše jeví v oddělenosti a rozštěpenosti, do říše stromu života, do říše božské jednoty. Jíš opět ovoce stromu života a z tohoto ovoce dáváš jíst i těm, kdo přijdou po tobě, aby se všichni vrátili do jednoty nesmrtelného, věčného života, do věčného Bytí – k Bohu.“

Ó, ty *zástupče Boha!* Nikdy tvá slova nezapomenu. Vtiskla se tak hluboko do mé duše, že jsem se ztotožnila se smyslem těchto slov. Přešla mi do krve, do morku kostí a po tomto poučení už nejsem tou, kterou jsem byla předtím.

Mým úkolem je to vše uskutečnit.

TELEPATHIC EXERCISES

One day Ptahhotep sends me a message saying I should come to see him that evening. As I stand before him, he says: 'You've passed your preparatory tests so far quite successfully, and now you may try to establish psychic contact with another person. You will find you get better results with these exercises after sundown. That's because the sun's rays have a stimulating effect on those nerve centres and glands which serve *the physical manifestations of the spirit* and thus tie the consciousness to the material plane.

The sun's rays have a contrary effect on spiritual manifestations. After sunset, this effect ceases, the consciousness can free itself from certain nerve centres and withdraw into the spiritual plane. Living creatures go to sleep. **Going to sleep means that the consciousness withdraws from the body into the spirit. And since most people are not able consciously to reach the deeper levels of the spirit, they lose consciousness – they fall asleep. With practice one can develop the resistance of his nerves to such a degree that he can remain conscious even at the deepest level.** In this way the nerve centres and brain centres which are at rest during the daytime become active, receiving and conducting the vibrations of the spirit, the *self*. In this way you can establish contact with someone at a distance, that is telepathic contact. It's better for a beginner to practise after sunset so that he doesn't have the effect of the sunshine working against him. Later on he develops the ability to make a telepathic contact any time.

In this exercise, just as in every exercise in concentration, you begin by fixing your entire attention on one single thought. Concentrate your thoughts completely on the person with whom you want to establish contact, allowing your imagination to help along. With your eyes closed, you imagine the person you want to reach, seeing him with your inward eye, his body, his face, his eyes, and imagining *you are he and he is you*, until you actually get the feeling that his hands are your hands and your body his, until you achieve complete identity with the person you are trying to reach. When you've reached this point, think the thought you want to transmit clearly and concentratedly. Think it with intent awareness that *you are the person concerned and that this person in you is thinking this thought*.

This exercise has three phases: first you practise *in the presence of the person* whom you want to reach telepathically, and during your practice the person concerned *tries to receive your thought*.

Later you repeat the same exercise *at a distance* and at a time agreed upon in advance, *with both of you knowing that the other is going to concentrate on him*.

Finally you will transmit a message through telepathic contact without *your partner's knowing about it in advance*. These three phases make up the positive half of telepathic exercises. In this work you are the one who wants to send a message. The negative half of the exercise consists in your developing the ability *to receive and understand telepathic messages*. This exercise too consists of three phases.

At first you make yourself receptive and "empty" *in the presence of the person* from whom you want to receive a message, then *alone at a time agreed upon in advance* such that you know *who* is going to concentrate on *you* and *when*. Finally you must be able to receive any telepathic message *without knowing in advance who is going to concentrate on you and when*. In time you develop to such a point that you respond immediately to every message from a distance, at any time and from any person. No matter what you're doing, you'll feel that someone is concentrating on you, and you will hear his voice within you.

TELEPATICKÁ CVIČENÍ

Ptahhotep mi jednoho dne vzkazuje, abych se mu ohlásila. Když stojím před ním, říká: „Prošla jsi dobře dosavadními předbežnými zkouškami a smíš zkusit navázat s někým zcela vědomě duchovní spojení. Tato cvičení se daří lépe po západu slunce, neboť sluneční paprsky působí dráždivě a povzbudivě na nervová centra a na žlázy, které slouží k *tělesnému projevení se ducha* a vážou tak vědomí na hmotu.

Paprsky slunce mají vliv, který je v protikladu k duchovním projevům. Po západu slunce tento vliv ustává, vědomí se může uvolnit z určitých nervových center a stáhnout se do duchovna. Živí tvorové jdou spát. **Spát znamená stáhnout vědomí z těla do ducha. A jelikož většina lidí nedokáže vědomě dosáhnout hlubších stupňů ducha, ztrácejí vědomí – usnou. Cvičením můžeme rozvinout odolnost nervů natolik, že je možné si udržet vědomí až do nejhlubšího stupně,** čímž se přes den odpočívající nervová a mozková centra stanou aktivními, převezmou vše pronikající vibrace ducha – Já a předávají je dál. Tak je možno spojení na dálku, tedy telepatické spojení. Začátečník začne raději po západu slunce, protože pak nemá proti sobě působení slunce. Později se člověk stane schopným navázat telepatické spojení kdykoli.

Cvičení spočívá v tom, že soustředíme celou pozornost – stejně jako u všech cvičení koncentrace – na jedinou myšlenku. Mysli tedy naprosto soustředěně na osobu, s níž chceš navázat spojení – smíš si pomoci svou představivostí: představíš si ji se zavřenýma očima, vidíš ji ve svém nitru, její postavu, její tvář, oči a představíš si, že *jsi jí a ona je tebou*, až budeš mít skutečně pocit, že její ruce jsou tvými rukama a tvoje tělo jejím, tedy až zažiješ naprostou totožnost. Když tohoto dosáhneš, pak myslí jasně a soustředěně myšlenku, kterou chceš sdělit. Mysli jí s intenzivním vědomím, že ty jsi dotyčná osoba a *ona v tobě myslí tuto myšlenku*.

Toto cvičení má tři fáze: nejdříve cvičíš *za přítomnosti osoby*, se kterou chceš navázat telepatické spojení, a během tvého cvičení se ona druhá osoba snaží zachytit tvou myšlenku.

Později zopakuješ stejné cvičení v předem dohodnutou dobu *z dálky*, přičemž obě osoby vědí, že se na ni druhá soustřeďuje.

Nakonec něco sdělíš spojením z dálky, aniž druhý o tom předem ví. Tyto tři fáze tvoří pozitivní polovinu telepatických cvičení. V nich chceš něco sdělit. Negativní polovina cvičení spočívá v tom, že musíš telepatickou zprávu převzít a rozumět jí. I toto cvičení se skládá ze tří fází:

Nejdříve se učiníš schopnou přijímat, to jest prázdnou, za přítomnosti osoby, od níž chceš něco převzít; pak sama v předem dohodnutou dobu, přičemž víš, kdo a kdy se na tebe bude soustřeďovat; a nakonec musíš převzít všechny telepatické zprávy, aniž víš, kdo a kdy se na tebe bude soustřeďovat. Budeš pak natolik vycvičena, že budeš okamžitě reagovat na každou zprávu z dálky, v každou dobu a od každé osoby. Ať děláš cokoli, pocítíš, když se někdo na tebe soustředí a uslyšíš jeho hlas z nitra.

Later on you will not only be able to *hear* the person's voice; you will even be able to see the person you're in contact with. His form, his face and especially his eyes will appear before you just like a picture in a dream. When you reach this level in your progress, you won't feel the fetters of matter – of your body – in such an oppressive fashion, for by then the isolation you felt by virtue of being imprisoned within your body will be greatly reduced. You will be able to enjoy the freedom of the spirit while you're still living in the body.

When you want to create a telepathic connection, you'll find you will succeed better at night. Then the consciousness is not so strongly occupied with one's own thoughts. The person concerned is less isolated. He is passive, and your telepathic message will be better able to reach his nerve centres. Most people's nerve centres are in such a latent state, so poorly developed, that it takes a very powerful effort on your part for them to be able to receive a message at all. When they're asleep, you can get them to dream about you and pick up your message in their dream. Practice will reveal all the laws of telepathy to you, including how to know immediately whether someone is busy and how to isolate yourself when you are busy concentrating on something. Only beginners disturb each other!

Every evening you are to practise these exercises according to my instructions. And now let's do a bit of practice right away. Seat yourself opposite me, close your eyes, and try to communicate a thought to me.'

I sit down opposite Ptahhotep and concentrate on *him*. I imagine that I am Ptahhotep, and I induce within myself the feeling that my hands and feet, my entire body, are his hands, his feet, his body. Then with utmost concentration I think this thought: 'I, Ptahhotep, get up, step over and stroke the hair of this young person (myself).' For Ptahhotep's hands radiate wonderful strength, and I am always happy when he lays his hand upon my head.

Almost instantly Ptahhotep stands up, lays his blessed hand upon my head, and strokes my hair. So my concentration was successful. Or was it? After all Ptahhotep can read my thoughts even when I'm not trying to transmit a thought to him telepathically.

'Good,' he says with a smile. 'I was able to read your thought not simply because I can read your thoughts anyway, but because you were really concentrating very well.'

Now let's try it the other way around. I'll transmit a thought to you. Make yourself empty and receptive.'

Ptahhotep sits down and I do as he asks. A moment later *I hear his voice from within me, as if coming out of my own heart*: 'As soon as you've achieved sufficient self control in all the twin characteristics, it will be time for me to reveal the last secrets to you before your initiation.'

I open my eyes and ask with joyous expectation, 'Does this mean I'm drawing near to my initiation?'

Ptahhotep smiles: 'Since you heard my message, you are ready to receive it, except that you still need to perfect yourself in self control.'

I jump up, throw my arms about his neck, and kiss his cheeks with resounding smacks. Ptahhotep embraces me and says with a loud laugh: 'You see, you see how you can't control yourself! You haven't been able to resist the effect of spiritual unity. You've experienced the union of our spirit, the sources of this unity flowed into your body, and now your body wants to participate in the joy of union. But don't forget that what is divine on the spiritual level because it corresponds to the laws of the spirit becomes satanic on the material level because it runs counter to the laws of matter. Union in the spirit is possible, but union in the body is not; two bodies cannot occupy the same space. Because of the longing for unity, people try to unite their bodies, and therefore slide down into sexuality.'

V ještě vyšším stupni telepatického spojení neuslyšíš pouze hlas, ale uvidíš i obraz toho, s kým jsi spojena. Jeho postavu, tvář a obzvláště jeho oči se v tobě objeví jako snový obraz. Když dosáhneš tohoto stupně nebudeš už pociťovat pouta hmoty – své tělo – tak tíživě, jelikož izolace bude velice zmenšena. Zažiješ svobodu ducha, když ještě žiješ v těle.

Chceš-li navázat telepatické spojení, daří se to samozřejmě nejlépe v noci. Tehdy vědomí není tak silně obsazeno vlastními myšlenkami, člověk je méně izolovaný, je pasivní, a tvé telepatické vyzařování lépe dosáhne jeho nervových center. Nervová centra většiny lidí jsou dosud natolik latentní, tak slabě vyvinutá, že je zapotřebí velice silného působení, aby nás vůbec vnímali. Když spí, můžeš docílit toho, že se jim o tobě zdá a převezmou tvé poselství ve snu. Praxe ti odhalí všechny zákony telepatie, také to, jak můžeš ihned poznat, zda je někdo zaměstnaný, nebo také jak se sama můžeš izolovat, když jsi se již na něco soustředila. Pouze začátečníci se navzájem ruší.

Budeš dělat tato cvičení každý večer podle mých předpisů. A nyní přejdeme k praxi. Posad' se proti mě, zavři oči a pokus se mi sdělit nějakou myšlenku.“

Sedám si proti Ptahhotepovi a soustřeďuji se na něho. Představuji si, že jsem Ptahhotep, a cítím jakoby mé ruce a nohy, celé mé tělo, byly jeho rukama, nohama, tělem. Pak myslím soustředěně toto rozhodnutí: „Já, Ptahhotep, chci vstát a pohlédit tuto malou bytost zde – mne – po vlasech.“ Neboť z Ptahhotepových rukou vyzařuje nádherná síla a jsem vždy šťastná, když mi svou ruku položí na hlavu.

Téměř okamžitě Ptahhotep vstává, pokládá svou požehnanou ruku na mou hlavu a hladí mi vlasy. Moje koncentrace se tedy podařila. Skutečně se podařila? Ptahhotep přece vidí mé myšlenky i tehdy, když s ním nechci navázat telepatické spojení.

„Dobře,“ říká s úsměvem, „mohl jsem číst tvé myšlenky ne proto, že je kdykoli vidím, ale protože jsi se soustředila opravdu dobře.“

Nyní to zkusíme obráceně: Já ti předám myšlenku. Učiň se prázdnou a připravenou přijímat.“

Ptahhotep si sedá a já dělám, co řekl. V příštím okamžiku *slyším jeho hlas z nitra, jako z vlastního srdce*: „Jakmile si osvojíš dostatečné sebeovládání v blíženeckých párech vlastností, bude čas, abych ti před zasvěcením odhalil poslední tajemství.“

Otevírám oči a táži se v radostném očekávání: „Znamená to, že jsem blízka zasvěcení?“

Ptahhotep se usmívá: „Jelikož jsi mou zprávu slyšela, jsi zralá je přijmout, jen se předem ještě musíš zdokonalit v sebeovládání.“

Vyskočím, vrhám se mu kolem krku, líbám jeho tváře, s hlasitým mlasknutím. Ptahhotep mne objímá a říká s hlasitým smíchem: „Vidíš, vidíš, jak se dokážeš ovládat! Nemohla jsi odolat duchovní jednotě. Zažila jsi sjednocení našeho ducha, zdroje síly této jednoty proudily do tvého těla a tvé tělo se chce nyní zúčastnit radosti z jednoty. Ale nezapomeň: Co je na duchovní úrovni božské, protože to odpovídá zákonům ducha, stává se na hmotné úrovni satanické, protože to odpovídá zákonům hmoty. Jednota v duchu je možná, avšak nikoli jednota v těle, dvě těla nemohou být na témže místě. Na základě úsilí po jednotě se lidé snaží sjednotit s tělem a tudíž sklouznou do sexuality. Příroda využívá úsilí o jednotu – o někdejší božský stav – a používá ho, aby zplodila další potomstvo. Velkým zklamáním však je to, že sexualita nemůže vytvořit jednotu. Co je nemožné, zůstává nemožným, a všichni živí tvorové po pohlavním styku zesmutní, nehledě k tomu, že se unavili ztrátou síly. Neboť *duše zůstává neuspokojena*, touha po rajske jednotě působí dál a příroda získává z této neuspokojené touhy Istí stále nové potomstvo. Nuže, bylo by pro tebe nejvyšší žádoucí, abys *nenechávala bez zábrany proudit do svého těla úsilí po jednotě*. Já jsem dostatečně obrněn, abych odolal tvé okouzující kráse, ale mohou být mladší, nezkušení lidé, kteří ti neodolají, když se jim tak vrhneš kolem krku. Ale radím ti

Nature exploits the longing for union, the yearning for the long lost paradisiacal state in order to beget new generations of people. The great disappointment is only that sexuality cannot create union. What's impossible is simply impossible. And all creatures in addition to being tired through the drain on their energies, are sad after sexual intercourse, simply because *the soul remains unsatisfied*. The longing for the paradisiacal unity continues, and nature goes on using this unfulfilled yearning to produce new generations of offspring. For you it would be very, very desirable *not to let the yearning for union flow unhindered into your body*. I am protected enough to be able to resist your entrancing beauty, but you may meet younger, inexperienced men who can't resist you when you throw your arms around their neck! Naturally my advice is wasted,' says Ptahhotep with a smile. 'What you really lack is experience. And it's this lack of experience I can now thank for your vehement expressions of love.'

'Father of my Soul,' I say, 'you're not angry at me?'

Ptahhotep smiles: 'No, no, my little child, I'm not angry at all. As long as you only throw your arms around my neck, everything's all right. But be very, very cautious with other men! **The higher you rise in spirit, the more irresistible your radiations become.** You don't need to get nearly so close to a person for your power of attraction to be effective. Be careful that you don't lead men to their downfall.'

'Father,' I asked amazed, 'do you mean I'm not spiritual enough? You know how successful I am in my exercises. And Mentuptah is very satisfied with me too. I already know how to control my body and my nerve centres to a very high degree. I've passed all my preliminary tests.'

'Yes,' said Ptahhotep. 'Spiritually you are already very awake and in control of your body. But at the same time you are very free and lacking in caution on the physical plane. You are neglecting to bolt this door, not because you are not able to, but because you don't always want to. You're not protecting your body sufficiently against the high frequencies of spiritual vibrations, and that is a constant danger for your nerve centres. When your spiritual forces enter your body, you conduct these high frequencies, untransformed, into your lower nerve centres and this means there's a danger of your higher, finer nerve centres being burnt out and destroyed. That would be too bad for this fine instrument. You have enough self-control *when you want it*, but you often relax your grip on the reins out of pure enthusiasm. Sometimes you simply *don't want* to exercise self-control, Be on the lookout, dear child, and always alert!'

samozřejmě zbytečně," říká Ptahhotep s úsměvem, „chybí ti prostě zkušenosti. A této nezkušenosti nyní vděčím za tvé prudké projevy lásky.“

„Otče mé duše," říkám, „ale nezlobíš se na mne?“

Ptahhotep se usmívá: „Ne, ne, mé dítě, vůbec se nezlobím. Dokud objímáš pouze mne, je ještě vše v pořádku. Ale buď s jinými muži velice opatrná! **Čím výše v duchu vystoupíš, tím neodolatelnější bude tvé vyzařování.** Nemusíš vůbec přistoupit k němu tak blízko, abys nechala působit svou přitažlivost. Buď velmi opatrná, abys nepůsobila na muže zhoubně.“

„Otče," zeptala jsem se polekaně, „myslíš, že jsem málo duchovní? Vidiš, jak úspěšně dělám svá cvičení. A Mentuptah je se mnou také velmi spokojen, dokáží ovládat své tělo a své nervy už ve velice vysokém stupni. Složila jsem všechny přípravné zkoušky.“

„Ano," říká Ptahhotep, „duchovně jsi probuzena a pánem svého těla. Ale současně jsi na tělesné úrovni neopatrně upřímná. Nezasunuješ před tyto dveře závoru – ne, že bys to nedokázala, ale protože vždycky nechceš! Nechráníš své tělo dostatečně před vysokou frekvencí duchovních vibrací a to je stálým nebezpečím pro tvá nervová centra. Když tvé duchovní síly vstupují do těla, vedeš tyto vysoké frekvence netransformované do nízkých nervových center, a to je pak nebezpečí, že se vyšší, jemnější nervová centra spálí a zahynou. Byla by škoda toho jemného nástroje. Máš dost sebeovládání, když chceš. Ale často otěže odhazuješ ze samé bujnosti. Nechceš prostě někdy cvičit ovládání. Buď bdělá, mé dítě, buď neustále bdělá!“

THE FUTURE

A long new period begins in my life. I examine my every thought, my every word, my every deed. I reflect and watch to see whether, at the right time and in the right place, I am really giving expression to the divine, and not to the satanic. And in this constant watchfulness, this continuous self-observation, I discover how undisciplined and unbridled and sensual – in a word how personal – I still am. How much longer is it going to take me to reach the point where I don't allow myself to be overpowered by passions, where I no longer identify myself with my external impressions, but always remain master of all my physical, spiritual and mental forces?

During this period of my preparation for initiation I spend only my mornings in the temple, coming back to the palace after my physical and spiritual exercises. In the afternoon I take part in public life. Excursions by ship and chariot alternate with travel and inspection trips to various settlements.

But these excursions and the conversations centring around them really bore me stiff. It isn't that I don't like company, oh no! I enjoy very much being with people, but with people who are my kin and who have something to say. But these people are so different from us who have our lineage from the Sons of God. Of course we too have human blood and our race too is no longer pure, but we consciously live in the spirit and are not so materialistic as the sons of men. It's almost as if they had completely forgotten that they, in their selves, are free spirits and that their body is only an instrument for the manifestation of their spirit.

These people are so identified with their body that *they live in the illusion they are only body*. When their body needs food, they believe *they* want to eat, *they* are hungry, and instead of taking in food under the watchful supervision of the spirit, they act as if *they* themselves were eating, rather than merely being *observers and governors of their body*. They eat just as greedily as animals. I watch them during 'feeding time' and often feel like turning my head away so as not to see their beastly behaviour. I too let my body eat with good appetite; I too supply my stomach and digestive organs with pure forces, getting all the taste of the food I eat so that my body can absorb all the precious forces in the food – but how could I identify myself with this? My *self* can't be hungry, since the self is not matter but the master of matter. It's true my consciousness receives a message from the body to the effect that it needs nourishment, and I'm aware of this message in the form of a feeling of hunger. But the *self* in me neither eats nor drinks. How could I forget even for a moment that these functions are only necessary in order to maintain the body in health? The only thing my self really has to do with all of this is to *observe watchfully* and *control* what enters the body and see to it that teeth and tongue do their work properly.

I can never understand how people, after eating like beasts, can say something like, 'My, but that tasted good *to me!*' To whom did it taste good? Don't such people know that it tasted good to their *palates*? These poor people are such slaves of their physical desires...

But father and Ptahhotep say it's our duty to remain among them and awaken higher desires and aims within them. And all the while father knows that the people of rank within his court are mostly only interested in *how* and *where* they can get a well-paid position, so they can get rich as quickly as possible and satisfy their hunger for power. And another thing – these sons of men go hunting for wild animals, using their intelligence to kill innocent animals – and they're even proud about it! They should be ashamed! These people are worse than the animals they hunt. Animals only kill because of hunger! But people kill for passion's sake, because killing – war and hunting give them pleasure. But father says that people are still undeveloped and we mustn't judge them by our own standards.

BUDOUCNOST

Začíná nové, dlouhé období mého života. Zkoumám každou svou myšlenku, každé slovo, každý čin. Zvažuji, zda skutečně projevuji na pravém místě a v pravý čas božské a nikoli satanické. A při tomto neustálém bdění, za trvalého sebezpozorování, objevuji, jak jsem dosud neukázněná, neumírněná a smyslná, jedním slovem – osobní. Jak dlouho ještě bude trvat, než se už nedám chytit vášněmi, než se přestanu ztotožňovat se svými zevními dojmy, ale zůstanu vždy pánem všech tělesných, duševních a duchovních sil?

V tomto období přípravy na zasvěcení chodím do chrámu už jen dopoledne a vracím se po tělesných a duševních cvičeních do paláce. Odpoledne se zúčastňuji veřejného života. Výlety lodí a vozem se střídají s cestováním a prohlídkami různých sídlišť.

Ale nudím se příšerně při těchto výletech a zábavách. Ne, že bych neměla ráda společnost, to ne! Jsem ráda mezi lidmi, ale s takovými, kteří se mi podobají a mají mi co říci. Avšak tito lidé jsou zcela jiní než my z pokolení Synů božích. I my máme lidskou krev, už nejsme čistou rasou, ale přesto žijeme vědomě v duchu a ne tak hmotně, jako pokolení lidí. Jakoby úplně zapomněli, že jsou ve svém Já svobodnými duchy a že tělo je pouze nástrojem projevu.

Tito lidé jsou natolik ztotožnění se svým tělem, že žijí v domněnce, že jsou pouze tělem. Žádá-li si jejich tělo potravu, myslí, že oni chtějí jíst, že oni jsou hladoví a místo, aby přijímali potravu pod ostražitým dohledem ducha, chovají se, jakoby sami jedli a ne tak, jakoby byli pouze pozorovateli svého těla. Jedí stejně hltavě jako zvířata. Pozorují je během „krmení“ a často bych nejrady odvrátila hlavu, abych neviděla jejich živočišné chování. Také nechávám své tělo jíst s chutí, přivádím žaludku a trávicím orgánům čisté síly a vychutnávám jídla, aby tělo mohlo vsát cenné síly potravy, ale jak bych se s tím mohla ztotožňovat? Mé Já nemůže být hladové, jelikož není hmotou, ale pánem hmoty. Mé vědomí sice přebírá zprávu těla, že vyžaduje potravu, vnímám to jako pocit hladu. Ale mé Já nejí a nepije. Jak bych mohla, byť jen na okamžik zapomenout, že je tato funkce nutná pouze proto, aby udržovala tělo zdravým? Mé Já však s tím souvisí jen natolik, že kontroluje a bděle přihlíží, co tělo přijímá a dbá, aby zuby a jazyk správně vykonávaly svou činnost.

Nikdy nemohu pochopit lidi, kteří po svém živočišném jedení říkají: „To *mi* ale chutnalo!“ – „Jemu“ chutnalo? Neví, že to chutnalo jeho patru? Ach, ubozí lidé, kteří jsou otroky svých tělesných žádostí...

Ale otec a Ptahhotep říkají, že je naší povinností pobývat mezi nimi a vzbuzovat v nich vyšší potřeby. Přitom otec ví, že se vznešení jeho dvora většinou zajímají jen o to, jak a kde by mohli získat vysoké a výnosné postavení, aby co nejdříve zbohatli a uspokojili svou touhu po moci. A dále – tito synové člověka loví divoká zvířata, užívají svého rozumu k zabíjení nevinných zvířat a ještě jsou na to hrdí! Měli by se za to stydět. Tito lidé jsou mnohem horší než zvířata. Zvířata usmrcují pouze z hladu! Avšak lidé zabíjejí z vášně, protože jim zabíjení – válka a lov – dělá radost. Ale otec říká, že lidstvo je ještě nevyvinuté a nemůže být posuzováno podle našich měřítek.

Another thing – these people attach endless importance to their family tree. When a person has one ancestor more from the lineage of the Sons of God than someone else has, he mentions it as often as possible, and shows contempt for others with less brilliance in their ancestry. That's why they pay so much attention to the family a daughter is descended from, and the family of the young man she marries. How ridiculous! As if they didn't really know that earthly life is only a journey between being born into the body and leaving it at death, whereas the *self* is the same in every living creature. Only the body can have a 'lineage'. **The level on which a person stands is determined only by the level of his own intelligence.** Often enough, a person with several ancestors from the lineage of the Sons of God still has a lower degree of intelligence than someone else with far fewer forefathers in the divine race.

When I'm among these people, I feel as if I were among the dead. They seem to move, speak, eat, drink and carry out functions of the living merely because natural forces are at work within them. But where is the conscious spirit that controls and guides these natural forces, not only in the body, but also outside in the universe? They don't know they have the ability to guide these creative forces. They're so blind they see only the *external form* of people, and they haven't the faintest idea that I can read their thoughts, their feelings, see their whole soul, their *inner being*. They lie to my very face for the simple reason that, not being able to read *my* thoughts, they believe that I can't see *theirs* either, and that I don't know their thoughts are very different from what they say. They don't realize that a lie creates a kind of insulation around them and develops a dark shadow, like smoke, in their radiation, and this dark blotch is not only ugly, but even smells bad. My pet lions are quick to smell the foul scent of these liars. Whenever one of them comes near, they start to wrinkle their nose, then get up, give the person concerned a contemptuous glance, and stalk off majestically. But with no such easy way to defend myself, I have to keep on talking with such people just as if I didn't clearly see their hypocrisy – *and even smell it!*

Once I asked father: 'How is it possible that people can be so blind to spiritual truth? What's going to happen to the world when the government gets into the hands of the sons of men, as Ptahhotep once told me it would? I'm frightened even to think of the consequences of the dominion's passing into the hands of selfseeking people obsessed with a craving for power. I'm beginning to be able to sense what's coming in the future. My exercises in the temple are awakening my inner sight, and my powers of clairvoyance are growing from day to day, but still I don't see everything as clearly as Ptahhotep and you.'

For a long time father sits looking out over the water. Finally he says: 'Yes, the earth must go through a very difficult period for many thousands of years. As you already know, the pure-blooded Sons of God all departed from this earthly plane long ago. And their sons who have been born as a cross between the two races but who still carry within themselves the possibility of perfectly divine manifestation, are also gradually disappearing from the face of the earth. In order for the higher powers to be propagated through hereditary channels when the pure-blooded Sons of God had already departed from the earth, their sons, who had inherited their abilities from their fathers and who had achieved initiation, again took daughters of men as their wives, and this went on and on for generations until this intermarrying had penetrated into all levels of life in both races.'

Považují také za nesmírně důležité, z jaké rodiny pocházejí. Když mají o jednoho předka z pokolení Synů božích víc než jiný, hovoří o tom co nejčastěji a opovrhují každým, kdo jich tolik nemá. Proto kladou velký důraz na to, z jaké rodiny pochází dcera a z jaké syn, kterého si bere a obráceně. Jak směšné! Jakoby nevěděli, že pozemský život je jen poutí mezi narozením a smrtí těla a že Já je v každém živém tvoru totéž. Pouze tělo má „původ“. **Jak stojí člověk vysoko, to je určeno výhradně jeho stupněm vědomí.** Často se stává, že člověk s několika předky z pokolení Synů božích má nižší stupeň vědomí než jiný s mnohem menším počtem předků z božské rasy.

Když se mezi těmito lidmi zdržuji, mám pocit, jako bych byla pohromadě s mrtvými, kteří žijí, pohybují se, mluví, jedí a pijí jen proto, že v nich působí přírodní síly. Kde zůstává vědomý duch, který ovládá a řídí přírodní síly – jak ve vlastním těle, tak venku, ve vesmíru? Vůbec nevědí, že mají schopnost řídit tvůrčí síly. Jsou tak slepí, že vidí pouze zevní tvar člověka a nemají ponětí, že vidím jejich myšlenky, pocity a celou jejich duši – tedy vnitřního člověka. Klidně mi lžou do obličeje, protože – jelikož nedovedou číst mé myšlenky – myslí, že ani já nevidím jejich myšlenky a nevím, že myslí zcela jinak než mluví. Nejsou si vědomi, že lež vytváří jakýsi druh izolace a že se v jejich vyzařování vytváří tmavý stín jako kouř, který je nejen ošklivý, ale také zapáchá. Moji lvi na lvím dvoře ihned cítí zápach těchto lhářů a dostane-li se některý do jejich blízkosti, krčí nos, pak vstanou a vznešeně se vzdálí s pohrdavým pohledem. Nesmím se však takto bránit, ale musím dávat zdvořilé odpovědi, jako bych faleš jasně neviděla ani nečichala.

„Otče,“ říkám jednou, „jak je možné, že jsou lidé tak slepí k duchovním pravdám? Co se stane se světem, až – jak mi říkal Ptahhotep – se vláda dostane do rukou lidí? Bude to mít hrozné následky, když vláda přejde na lidi, posedlé vášní k moci a sobectvím. Také již tuším budoucnost, cvičení v chrámu otevírají sílu mého vnitřního zraku a má jasnovidnost se denně vyvíjí, ale přesto nevidím vše tak jasně jako Ptahhotep a ty.“

Otec se dlouho dívá na moře. Konečně říká: „Ano, Země musí projít během mnoha tisíciletí velmi těžkými obdobími. Jak už víš, opustili zcela čistokrevní Synové boží pozemskou úroveň již dávno. Jejich Synové ze směsi obou ras, kteří však v sobě nosí dosud možnost plného božského projevu, také postupně zmizí zcela ze Země. Aby však byly vyšší vlohy dědičnosti rozmnožovány i tehdy, když čistokrevní Synové boží Zemi už opustili, brali si jejich Synové, kteří ještě zdědili schopnosti svých otců a získali zasloužené, opět za ženy dcery lidí. Tak to pokračovalo po generace a toto křížení prostoupilo všechny úrovně života obou ras.“

But as long as the waves of creative force are moving in the direction of further materialization, the earthly element always plays the dominant role in heredity. For this reason, less and less descendants of the Sons of God – with their original elongated cranial form and their capacity for manifesting higher abilities – are being born on earth. Nevertheless, in accordance with the laws of heredity, this continual intermarrying has made it possible for a pure-blooded Son of God to reincarnate himself at any time – even in the darkest, most materialistic period in human development. For the time is coming when only people with short heads will be born and will move into positions of ruling power all over the earth, even here in Egypt! They won't have the spiritual vision and wisdom of the present dynasty that has come down from the higher race, and instead of governing their people with selfless love, they will rule only with the intellect, with blind, crude craving for power, and with unmitigated selfishness.

As you know, the continual intermarriages between the Sons of God and the daughters of men have gradually led to the development of a hybrid race which is passing on the inherited characteristics of both races. There are numerous individuals who, although they have human blood, still have the elongated cranial form, and thus have inherited all the spiritual and psychic powers of their paternal forebears. But according to the laws of heredity, this continual intermarrying will result in more variations of different individuals even in the same family, but less and less individuals with inherited characteristics from the divine lineage. Even today there are cases where, among several sons in a given family, one is still quite divinely spiritual, another already quite physically human, and a third can easily be a mixture of both. The relationship between those with higher and those with lower characteristics is shifting constantly towards those with the lower characteristics. No wonder men orientated towards the physical very often nurse a bitter hatred towards their brothers who have inherited divinely spiritual characteristics. All too often, this hatred leads to tragic clashes.

Nevertheless, as a result of still further intermarrying and in accordance with the laws of heredity, the high knowledge of the initiates will penetrate deeper and deeper into the people and wider and wider throughout the entire population. As ever more variations and differentiations arise, the time will come when *every human being* will have the possibility of reaching the highest degree of knowledge and initiation. This intermarrying, going on for many thousands of years, will eventually obliterate the differences we now feel to be so tremendous between the omniscient members of the ruling family and the completely ignorant and undeveloped masses. Thus in time, the people and their rulers will become equal as people. *In their pure form* both of these two races, the Sons of God and primitive man, will gradually disappear completely, but there will always be some individual born on different levels of development. In some of them the inherited characteristics of their divine ancestors will be manifested to a greater degree, while in others the primitive human characteristics will be dominant. In this way everyone will have characteristics inherited from both sides, and the races will be so thoroughly blended that people can no longer be distinguished by racial characteristics but only on the basis of traits of character and abilities. Generally speaking, people with higher abilities will have exactly the same cranial form as other people but still stand out above the masses as great scientists or artists, philosophers or mystics. Both the elongated head form of the Sons of God and the short, ape-like head form of primitive man will have disappeared completely. In the hybrid race the brain and nerve centres serving for the manifestation of higher spiritual and psychic abilities will be in an undeveloped, latent state for many thousands of years. Accordingly, people's heads will be roundish in form. On the other hand people in this hybrid race will develop extensively the brain centres serving the intellect, and their future generations will thus have high, arched foreheads.

Pokud však vlny tvůrčí síly usilují o další materializaci, vítězí v dědičnosti vždy pozemský prvek. A tak se na Zemi rodí stále méně potomků Synů božích s původním podlouhlým tvarem hlavy, a tím s možností projevat vyšší schopnosti. Podle zákonů dědičnosti však byla přesto stálým křížením vytvořena možnost, aby se čistokrevný Syn boží mohl kdykoli znovu vtělit – dokonce v nejtemnějším, nehmotnějším období. Neboť se blíží čas, kdy se budou rodit pouze lidé s krátkou hlavou a převezmou vládu všude na světě, i zde, v Egyptě. Nebudou vlastnit duchovní zření a moudrost dynastie, pocházející z vyšší rasy a nebudou vládnout s nesobeckou láskou, ale rozumem, surovým a slepým usilováním o moc a z čistého sobectví.

Stálým křížením mezi Syny božími a dcerami lidí vznikla postupně mezirasa, která předává dědičné vlastnosti obou ras dál. Četní jedinci zdělili sice lidskou krev, ale podlouhlý tvar hlavy a všechny s tím spojené duchovní a magické vlohy svých předků po otci. Stálým dalším křížením však vznikne podle zákonů dědičnosti dokonce ve stejné rodině stále více variací různých jedinců, se stále méně božskými dědičnými vlohami. Již dnes se stává, že je z několika bratrů téže rodiny jeden ještě zcela duchovně-božský, druhý však tělesně lidský a třetí třeba směsí obojího. Poměr mezi vysoko a nízko stojícím se stále více přesouvá v neprospěch vyšší rasy. Není divu, že bratři zaměřeni na tělesné, většinou hořce nenávidí své bratry s duchovně-božskými vlohami a tato nenávisť se často projevuje v tragických střetnutích.

Avšak vysoké vědění zasvěcenců, díky stále se zvětšujícím vlnám křížení a dědičnosti, také proniká stále hlouběji do lidu. Bude vznikat stále více variací a růzností, až nakonec bude v každém člověku možnost získat nejvyšší stupeň vědění a zasvěcení. Obrovský rozdíl mezi vševědoucími, zasvěcenými členy vládnoucí rodiny a dosud zcela nevědomou a nevyvinutou lidskou masou, který se zdá nepřekonatelný, bude stálým křížením během mnoha tisíciletí zcela vyrovnán. Vládci a lid se stanou stejnými lidmi. Obě rasy, Synové boží a primitivní lidé *ve své čisté formě* postupně úplně zmizí, budou však vždy zrozeni jednotlivci nejrůznějších vývojových stupňů; u některých se více projeví zděděné vlastnosti jejich božských předků, u jiných nižší lidské vlastnosti. Jelikož časem všichni lidé ponесou dědictví z obou stran, budou spolu žít tak pomíchaně, že je nebude možno rozeznat podle vnějších rasových znaků, ale pouze podle jejich charakterových vlastností a schopností. Jednotlivci s vyššími schopnostmi budou mít stejný tvar hlavy jako ostatní lidé, ale přesto budou vynikat nad masou jako velcí vědci, umělci, filosofové nebo mystikové. Podlouhlý tvar hlavy postupně zmizí stejně jako tvar hlavy primitivního člověka, podobající se opici. U smíšené mezirasy budou mozková a nervová centra, sloužící k projevu vyšších duchovních a magických schopností, ještě po mnoho tisíciletí v nevyvinutém, latentním stavu. Proto bude i tvar hlavy zakulacený. Oproti tomu lidé silně vyvinou ta mozková centra, která slouží rozumu, a proto budou mít pozdější generace mezirasy vysoká klenutá čela.

Just as the waves of spiritual force emanating from the higher race will reach larger and larger numbers of people as a result of this intermarrying until they reach people of the lowest level and make it possible for them too to have knowledge, in the same way worldly dominion will pass into the hands of people on lower and lower levels. In their ignorance, of course, they will first destroy the great divine cultures which the Sons of God have built up in various parts of the earth. Only a few remnants and ruins of the great buildings and monuments we have today will be left as silent witnesses to tell of the knowledge, wisdom, goodness and beauty that once reigned on earth. As time goes on people will only know through their legends about the omnipotence and omniscience of the great "white magicians" and "initiates"; but since these people will be ignorant themselves, they'll go along for thousands of years *believing, in their pride and arrogance, that these legends are only fairy tales.*

The continual hybridization process going on between the two races has created a kind of "ladder of development" on which even the lowest level of primitive man can climb upward. *Animal-like people themselves are nothing else but pure spirits which have fallen far down into matter and which, having lost their divine consciousness in matter, are no longer aware of their high parentage.* In order to give them the possibility of regaining their consciousness on the highest plane, the Sons of God made the great sacrifice of putting their strength into marriages with the daughters of men. With these marriages, however, they've anchored themselves in the material world and are obliged to go through the whole developmental process up to the complete spiritualization of the earth *in the capacity of helpers*, some of them in human reincarnations and some of them in the bodiless spiritual state.

The level of the ruling class will sink lower and lower, and the dominant power will shift from one country to another. Continual wars raging on earth will lead to ignorance, poverty and misery.

The last initiates will refuse to turn over to these people the devices and equipment through which they control the forces of nature and the tremendous creative forces that operate in secret. Before they leave the earthly plane for thousands of years they will destroy all their instruments. One of the last initiates, who will come forth out of a different people from ours but who will nevertheless grow up here in Egypt and receive initiation, will salvage one such instrument, taking it with him out of Egypt, and for a time the priests of his people will be able to keep the secret. But the time will come when the last initiate will have to leave the earth, and he will destroy the last instruments. He will have to do it to keep the ignorant sons of men from destroying each other, themselves and – through chain reactions – whole Continents again, purely as a result of their passion for power and possessions. The destruction which once overtook the home of the Sons of God must never be repeated.

After all the initiates' instruments are destroyed and their high knowledge has passed from the earth, people will have to till the soil with their own physical force, and they'll even have to cut stones with their own hands, just as primitive man did! They'll also have to suffer the tyranny of fellow human beings from within their own race. However, since everything that manifests itself on the earthly plane arises through forces originating in the indivisible unity and striving for equilibrium, the tyranny of self-seeking rulers will awaken people out of their unconscious state. Through pain and suffering their attention will be guided to higher, spiritual truth.

Jako vniknou duchovní silové vlny vyšší rasy křížením do stále širších kruhů, až dosáhnou níže stojících lidských ras a umožní vědění i jim, tak se dostane i světská vláda do rukou stále níže stojících lidí. Ve své nevědomosti samozřejmě nejdříve zničí velké božské kultury, založené Syny božími v nejrůznějších částech Země. Pouze několik zřícenin a zbytků dnešních nádherných staveb a pomníků bude hlásat, že na Zemi kdysi vládly vědění, moudrost, dobrota a krása. Postupem času budou lidé postupně vědět o všemohoucnosti a vševědoucnosti velkých ‚bílých mágů‘ a ‚zasvěcenců‘ pouze z legend; avšak ve své domýšlivosti a aroganci budou po mnohá tisíciletí považovat *tyto legendy za pouhé pohádky*.

Stálým křížením mezi oběma rasami se vytvořil vývojový žebřík, po kterém může vystoupit i primitivní člověk nejnižšího stupně. Neboť *i živočichům podobní lidé nejsou nic jiného než čistí duchové, kteří padli do nejhlubší hmoty, ztratili ve hmotě své božské vědomí a neuvědomují si již svůj vysoký původ*. Aby měli možnost uvědomit si zase nejvyšší duchovní úroveň, přinesli Synové boží velkou oběť, že vydali své síly v manželstvích s dcerami lidí. Těmito manželstvími však sami zakotvili ve hmotném světě a musí spolupůsobit v celém období vývoje jako pomocníci: někteří v lidských vtěleních, jiní v beztělesném, duchovním stavu.

Úroveň vládnoucí třídy bude klesat stále níže. Moc poputuje z jednoho národa ke druhému. Na Zemi budou zuřit neustálé války. Jejich následkem bude nevědomost, chudoba a bída.

Poslední zasvěcenci nevydají těmto lidem svá zařízení, jimiž ovládají přírodní síly a disponují obrovskými tvůrčími silami, působícími ve skrytu. Zničí všechny své přístroje, než opustí pozemskou úroveň na tisíciletí. Jeden z posledních zasvěcenců, již z jiného než egyptského národa, který však zde vyrostl a bude zasvěcen, zachrání takový přístroj z Egypta a kněží jeho národa budou moci po nějaký čas střežit tajemství. Ale přijde čas, kdy bude muset poslední zasvěcenec opustit Zemi a ten zničí poslední přístroj. Musí to učinit, aby nevědomí lidé ze samé touhy po moci a majetku nezničili sami sebe navzájem a – řetězovou reakcí – zase celé světadíly. Zkáza, která způsobila potopu někdejších Synů božích, se nesmí opakovat.

Až budou všechny přístroje zničeny a vysoké vědění ze Země zmizí, budou muset lidé obdělávat půdu vlastními tělesnými silami, budou muset i kameny otesávat vlastnoručně jako primitivní lidé. Budou však trpět i tyranstvím svých bližních, pocházejících z jejich vlastní rasy.

Jelikož však síly, pramenící z nedělitelné jednoty, neustále usilují o vyrovnání ve všem, co se projevuje na pozemské úrovni, právě tyranství sobeckých vládců probudí lidstvo z jeho nevědomí a jeho pozornost se tak obrátí utrpením a bolestmi na vyšší duchovní pravdy.

Spiritual leaders of the earth must leave humanity apparently alone because people are to discover divine truth in themselves and in nature, standing on their own feet, using their own will, independent of outside help. If this were not so they would never have the opportunity of climbing up to the highest level. But just as a good mother helps her child to learn to walk alone so that it can develop independence, while all the time she watches from a distance, ready to help it up again after a fall, in the same way the spiritual powers guiding the earth are ready to intervene whenever necessary to help humanity out of difficult situations. They are active on the spiritual plane, guiding and leading humanity from there. Whenever, instead of knowledge, ignorance and error and superstition gain control on earth – whenever spiritual darkness is so great that it threatens to get completely out of hand, there will always be some of the Sons of God ready to make the great sacrifice of descending to earth, being reborn in a human body, and in this way bringing divine light and consolation to humanity.

Through the intermarriages between the divine race and the human, the inheritable divine characteristics will be propagated among the people. In this way it will always be possible for a Son of God, through a pure woman, to receive a body with all the organs he needs to manifest himself completely. In every epoch throughout the development of the earth through many thousands of years the Sons of God will incarnate themselves in order to teach people the laws of the spirit, love and selflessness, and in order to carry out the most varied tasks. Even though dominion will rest in human hands all over the earth, there will still be some rulers who will reign with wisdom and justice and build up high civilizations on earth, or at least in parts of the earth. Others, coming as scientists, artists and mystics, will bring humanity the *highest* art, music and literature. They will bring the world new ideas and new discoveries in order to guide the earth's development in new directions. For the most part, these Sons of God will live a very lonely life, often in the most abject poverty and abandoned by their fellows, for there will only be very few people who can understand them. Nevertheless, their spiritual light will reach out in ever-greater waves, into ever-wider circles. The names of these spiritual giants will be known for thousands of years, and people will study their works in the highest schools of the sons of men.

Then, too, there will be reincarnated Sons of God working secretly within humanity. They'll find places to live in the high mountains, in caves, or in other remote regions where, undisturbed in their retreats, they can send forth extremely high forces into the atmosphere of the earth. People who have already developed to such a point that they can receive these spiritual waves *will automatically establish spiritual links with these Sons of God, and work together with them*. Often they will not even be aware of this spiritual link. On the contrary, for all they'll know, they will merely be acting on the basis of their own "inner conviction", not knowing that this "inner conviction" is divine power transmitted from the Sons of God. In this way some highly developed people will transmit and proclaim to all humanity the teachings which the Sons of God will bring to earth from time to time. Although the masses won't be able right away to understand these high truths, they'll feel the love and power inherent within them, and for this reason they'll *believe* in them. That is how *religions* will come into being from the divine teachings of the Sons of God.

Duchovní vůdci Země musí zdánlivě ponechat lidstvo samotné, protože má najít božské pravdy v sobě a v přírodě – stojíc na vlastních nohou, ze svobodné vůle, nezávisle a samostatně. Jinak by nikdy nemělo možnost pozvednout se až k nejvyšší úrovni. Ale stejně jako dobrá matka nechává své dítě dělat samo první kroky, aby se osamostatnilo, ale pozoruje jej z určité vzdálenosti, aby mu pomohla vstát, když upadne, tak i duchovní vůdci budou pozorovat Zemi, aby v případě nutnosti zasáhli a pomohli lidem z těžkých situací. Jsou činní na duchovní úrovni a odtud působí na lidstvo, řídí ho a vedou. Až budou na Zemi panovat pověra a omyly místo vědění, až bude duchovní temnota tak velká, že bude hrozit překročení nejvyšší meze, pak zase znovu na sebe vezme několik Synů božích těžkou obětí, že sestoupí na Zemi, aby v lidském těle přinesli lidstvu útěchu a božské světlo.

Křížením mezi lidskou a božskou rasou se rozmnožuje dědičnost, a tak je tu vždy možnost, aby Syn boží dostal skrze čistou ženu tělo se všemi orgány, aby se mohl dokonale projevit. Synové boží se budou vtělovat během mnohých tisíciletí v každém období vývoje Země, aby učili lidi zákonům ducha, lásky a nesobeckosti a splnili nejrůznější úkoly. Až bude vláda na Zemi již všude v lidských rukou, budou ještě někteří v určitých zemích sedět na trůně, vládnout s moudrostí a spravedlností a vytvářet opět nové vysoké kultury na Zemi, či alespoň na části Země. Jiní přinesou lidstvu jako vědci, umělci a mystikové nejvyšší umění, hudbu, literaturu. Přinesou světu nové myšlenky, nové vynálezy, aby byl vývoj Země veden novými směry. Tito Synové boží většinou povedou osamělý život, často v největší chudobě a opuštěnosti, neboť bude velmi málo lidí, kteří jim porozumí. Jejich duchovní světlo však bude vyzařovat ve stále větších vlnách a kruzích a jména těchto duchovních obrů budou známa ještě po tisíciletích a bude o nich vyučováno v nejvyšších školách synů člověka.

Budou však i takoví znovuvtělení Synové boží, kteří budou mezi lidmi působit v skrytu. Budou se zdržovat ve vysokých horách, v jeskyních a na jiných odlehlých místech, kde budou nerušeně vyzařovat ze své samoty nejvyšší síly do atmosféry Země. Lidé, kteří budou vyvinuti už natolik, že budou moci přijímat tyto silné vlny, *se automaticky zapojí do tohoto silového proudu a budou se Syny božími spolupracovat*. Často nebudou ani vědět o tom, že jsou zapojeni. Budou pracovat a působit ze svého ‚vnitřního přesvědčení‘ a nebudou vědět, že tímto vnitřním přesvědčením je právě božská síla, vyzařovaná a řízená Syny božími. Tak budou někteří vysoce vyvinutí lidé předávat a hlásat celému světu nauky, které Synové boží přinesou čas od času na Zem. Davy těmto vysokým pravdám neporozumí ihned, jelikož však pocítí v nich obsaženou lásku a sílu, budou těmto pravdám věřit. Tímto způsobem vzniknou z božsky vysokých nauk Synů božích náboženství.

All the Sons of God have always brought and always will bring *the same truth* into different parts of the earth, but people will *interpret it differently depending on the characteristics of their race and their degree of development*. These different interpretations, as they get passed on to later generations, will give rise to *different religions all springing from the same truths*. One and the same Son of God will reincarnate himself at different times and in different places of the earth in order to proclaim the highest truth to humanity. And from *the same truth* proclaimed by *the same spirit*, people in different parts of the earth will develop *different religions*. Because of such differences arising merely from human ignorance, people will make war upon each other, trying to send each other to hell "in the name of God".

The degree of development reached by people in different nations at any given time will vary greatly, and the reincarnated Sons of God will consequently receive widely varying kinds of treatment. In some countries, where people are most interested in divine truth, the Sons of God will be recognized, heard and honoured.

But the waves of force keep radiating outward till they reach their utmost material limits. There will also be times in the darkest periods of earthly life, when materialism, hate, envy, fear and terror reign, and in such times too the Sons of God will have to return to earth and be very badly treated. Ignorant people obsessed by a passion for power will torture and kill the Son of God. Nevertheless he will go through with this sacrifice, thus radiating tremendous spiritual force. The spirit in people will awaken and vanquish the darkness in their soul. Little by little the face of the earth will be completely changed.

From the utmost material limits, the waves of creative force will then flow back again, ushering in a new period of upward development. People will have more and more opportunity to co-operate with the Sons of God in the great divine plan for the salvation of the earth, and as time goes on they will manifest more and more spirituality. Then masses of individuals will be reincarnated who once *were incarnate in the divine race*, but who either could not pass their tests for initiation, and died during initiation, or *later fell* after having become initiates.

They will again be conscious of the knowledge they once had, and while people will still be killing each other in some parts of the earth, there will be a constantly growing group of people receiving and transmitting the radiations of the Sons of God, and preparing the new life of the spirit.

The people descended from the lower race will also gradually climb to higher levels. At first they will only be able to grasp with their intellect that they are capable of better things and that they could live much more happily on earth without killing and enslaving each other. The higher humanity climbs, the more materialism and passion for possessions will lose their grip on people's lives. Little by little the passion for conquest and power will decline, and instead of using their strength to fight each other, people will use their abilities to harness the forces of nature. In this way they will discover step by step that they don't need to earn their bread through dull, difficult drudgery, that they don't need to water the earth with the sweat of their brow, and that by activating their higher nerve centres they can command the forces of nature. Thus the earth will gradually come back under the dominion of higher waves of force, and people will not only be able to *understand* with their intellect, but also to experience and realize the highest divine truths. In this way high civilizations will develop again.

Všichni Synové boží přinesli a přinesou do nejrůznějších částí Země tytéž pravdy, avšak lidé je budou *různě vykládat a předávat svým potomkům podle svých ras a stupně svého vývoje*. Tím vzniknou z *těchže pravd různá náboženství*. Stane se, že tentýž Syn boží se znovutělí v různých dobách na různých místech Země, aby lidstvu zvěstoval nejvyšší pravdy. A lidé vyvinou z *těchže pravd*, pocházejících z téhož ducha, v různých částech Země *různá náboženství*. Kvůli rozdílům vzniklým pouze z lidské nevědomosti, se lidé budou chtít navzájem ‚ve jménu božím‘ poslat do pekel a spolu válčit.

Vývojové stupně národů budou velmi rozdílné, a proto se bude se znovutělenými Syny božími také různě zacházet. V některých zemích budou lidé více zaměřeni na božské pravdy, tam pak budou Synové boží poznáni, slyšeni a uctíváni.

Ale silové vlny se budou rozbíhat stále dál, až k nejzazší hmotné hranici. Dojde i k tomu, že se Synové boží budou muset vtělovat v nejtemnějším údobí Země, kdy bude vládnout materialismus, nenávisť, závist, bázeň a strach. V těchto dobách, izolovaných od božských pravd, se bude se Syny božími zacházet velmi zle. Nevědomí lidé posedlí touhou po moci, budou Syna božího mučit a zabijí ho. Vezme však přesto tuto oběť na sebe, neboť se tím uvolní největší magická síla. V lidech se probudí duch a zvítězí nad temnotou jejich duše. Tvář Země se postupně úplně změní.

Od posledních, nejdálenějších hranic budou tvůrčí silové vlny opět proudit zpět a nastane období vzestupu. Lidem bude dána stále větší příležitost spolupracovat se Syny božími na velkém díle vysvobození Země a postupně se projeví stále více duchovnosti. Pak se hromadně znovutělí *jedinci, kteří byli kdysi vtěleni v božské rase*, ale buď nemohli projít zkouškami zasvěcení, nebo během zasvěcení zemřeli, nebo později již jako zasvěcení padli.

Tito jedinci si opět uvědomí ztracené vědění a zatímco se v některých částech Země budou lidé i nadále vzájemně zabíjet, připraví stále rostoucí skupina lidí, kteří se zapojí do sil vyzařovaných Syny božími, nový duchovní život.

I lidé pocházející z nízké rasy postupně dosáhnou vyšších úrovní. Nejdříve porozumí pouze rozumem, že jsou schopni vyššího úkolu a že by mohli žít na Zemi mnohem šťastněji bez vzájemného zabíjení a zotročování. Čím výše se lidstvo vyvine, tím více bude materialistický názor ztrácet svou sílu a zmírní se touha po majetku. Zmizí touha po dobývání a po moci a lidé nasadí své síly – místo aby proti sobě bojovali – k tomu, aby si podmanili přírodní síly. Tak postupně objeví, že si nemusí vydělávat svůj chléb nejtěžší tělesnou prací, napájet zemi potem své tváře, ale že mají možnost – zaktivizují-li svá nejvyšší nervová centra – vládnout přírodními silami. Tím se Země dostane opět pod vládu vyšších silových vln. Lidé postupem doby nebudou chápat jen rozumem, ale také zažijí a uskuteční vysoké božské pravdy. Tak se opět vyvinou velmi vysoké kultury.

As long as a person identifies himself with matter – with the earth – his consciousness is linked with the earth in a state of identity: *He is earth*. Consequently, when his body loses its usefulness and dies, he dies too, that is, his consciousness ceases and falls into a latent state. That's what people call *death*.

But the situation is just the opposite with a spiritually re-awakened person who stands above matter during his physical life. For him the fact of being born into a body is death, whereas the death of the body means his awakening, *resurrection, life!*

When people cease to identify themselves with their body – or to express the matter symbolically – when they cease to eat of the fruits of the tree of the knowledge of good and evil, *manifesting only the right half of the tree of knowledge* and leaving the left half of the tree in the unmanifested state, *they will live in a paradisiacal state, in themselves and as children of the earth*. This is the stage of development humanity must reach.

It will be a long struggle until the earth reaches this plane of existence, but spiritual forces gradually penetrate even into the most isolated heart, and in the course of further thousands of years the earth will again be transformed into the promised land. Sometime, in the far distant future, the salvation of the earth will be accomplished!

Father stops talking and looks out over the sea for a long time as if he had been reading the future there.

'Father,' I ask, 'will you and Ptahhotep take part in this great work? Will you too be born again for tasks on earth during the aeons and aeons to come? And how about me, father? What's going to happen to me? I often see other people's future very clearly, but when I try to see my own, there's only a curtain of mist before my eyes, and I can't see into it or through it.'

Father shoots me a very strange glance at this question. Then, putting his arm about my shoulders and drawing me close, he gives me his answer: 'I'll be reincarnated a number of times in earthly lives because, through my marriage with your mother, I've put my roots down in the plane of matter, deeper than would normally be appropriate for one of our spirit. But Ptahhotep has never departed from his spirituality and never identified himself with his body. When he gets through with his present task, he'll not be born again for more than ten thousand years. Together with a number of other Sons of God he will continue to guide the development of the earth, working on the spiritual plane and projecting his influence on earthly life from there.'

Many highly developed people will be in spiritual contact with him and cooperate with him in the great divine plan for the salvation of the earth. They must carry out the tasks that Ptahhotep assigns them and quite independently. As soon as they have carried out one task properly, they'll receive new ones and, gradually, more and more difficult ones. Through many thousands of years people who reach spiritual maturity will also receive initiation. They won't be initiated in the pyramids as candidates are now, but will simply be assigned tasks to accomplish as part of their life and work, and these tasks will make up their initiation tests. In this way they will gradually develop into full-fledged co-workers with the Sons of God. And working with Ptahhotep there will also be those fallen Sons of God who identified themselves to an excessive extent with matter, burnt out their brain and nervous centres by transmitting excessively powerful vibrations into them, and consequently had to be born again on even lower levels of matter. Only through the experiences to be gained through several reincarnations can these fallen Sons of God climb back to their original level of divinity. Through lots of pain and sorrow they will have to awaken their higher brain and nerve centres within their body on a lower level, and it will cost them great effort and long practice to reactivate these organs and be able, once again, to manifest spiritual and magical powers. They will never feel quite at home among people, as their way of thinking will be quite different from that of the mass of human

Dokud se člověk ztotožňuje s hmotou – se Zemí – je stav jeho vědomí spojen se Zemí: *je Zemí*. Tudíž, opotřebuje-li se jeho tělo a zemře, zemře i on, to znamená, že vědomí člověka přestává existovat a ponoří se do latentního stavu. Lidé tomu říkají smrt.

Avšak u člověka v duchu znovu probuzeného, který stál během svého tělesného života vědomě nad hmotou, je tomu naopak. Pro něj je skutečnost, že se narodí do těla, smrtí. Smrt těla však znamená probuzení: je to zmrtvýchvstání, *vzkříšení, život!*

Až se lidé nebudou ztotožňovat s tělem, symbolicky řečeno: až nebudou jíst ovoce ze stromu poznání dobra a zla, ale projeví výhradně pravou stranu stromu poznání a ponechají jeho levou stranu v neprojeveném, budou žít sami v sobě a jako děti Země v rajském stavu. Lidstvo musí dosáhnout tohoto stupně vývoje.

Bude to těžký boj, než Země dosáhne tohoto stupně, avšak duchovní síly postupně proniknou i nejizolovanějším srdcem a Země se po dalších tisíciletích opět stane zaslíbenou Zemí. Jednou, v daleké budoucnosti bude skutečně vykoupení Země!“

Otec končí a dívá se ještě dlouho na moře, jakoby tam chtěl vyčíst budoucnost.

„Otče,“ ptám se, „pověz mi, zúčastníte se, ty a Ptahhotep, této velké práce také? Narodíte se během příštích tisíciletí znovu na Zemi pro nějaký úkol? A já, otče? Co se stane se mnou? Vídám často jasně budoucnost jiných lidí, ale když hledám svou vlastní budoucnost, klade se mi hustá mlha před oči, kterou nemohu proniknout.“

Otec se na mne podívá velmi zvláště, pak mne obejmě kolem ramen, přitáhne mne k sobě a říká: „Narodím se ještě několikrát v těle, jelikož jsem sňatkem s tvou matkou zakořenil více ve hmotě, než našemu duchu odpovídá. Ale Ptahhotep, který nikdy ze své duchovnosti nevystoupil, nikdy se neztotožnil s tělem, se po dokončení svého současného úkolu na Zemi nevtělí po více než deset tisíc let. Bude řídit vývoj na Zemi společně s mnohými jinými Syny božími z duchovní úrovně a odtud působit na pozemskou atmosféru.

Vstoupí s ním ve spojení mnoho vysoce vyvinutých lidí, kteří budou také spolupůsobit na velkém díle vysvobození Země. Ti musí splnit úkoly, které jim Ptahhotep svěřil, zcela samostatně a sami. Když splní jeden úkol správně, dostanou vždy nové, postupně vždy těžší úkoly. Během mnohých tisíciletí lidé, kteří duchovně dozrají budou také zasvěceni, ale už ne tak jako nyní v pyramidách, ale dostanou, venku, v životě, úkoly, které budou jejich zasvěcovacími zkouškami. Tímto způsobem se pomalu vyvinou ve spolupracovníky naprosto rovnocenné Synům božím. Avšak s Ptahhotepem budou spolupracovat i oni padlí Synové boží, kteří se pustili příliš hluboko do hmoty, vedli své vysoké duchovní všepřonikající vibrace do mozkových a nervových center, zařízených pouze pro nižší, transformované vibrace, a pak je spálili – čímž padli ještě hlouběji do hmoty. Ti se mohou vypracovat znovu na svůj původní božský stupeň pouze zkušenostmi, nasbíranými během několika znovu-vtělení. Musí probudit svá vyšší mozková a nervová centra ve svém těle, stojícím na nižším stupni, pomocí mnohého utrpení a mnoha bolestí a také pomocí usilovného, dlouhého cvičení – aby se tyto orgány, kterými se projevují duchovní a magické schopnosti, staly opět aktivními. Nikdy se nebudou mezi lidmi cítit plně doma, neboť celý jejich způsob myšlení zůstane odlišný od myšlení lidí, nikdy zcela nepochopí pozemsky-lidský život a nikdy si ho úplně neosvojí.

beings around them, and they will never be completely able to understand human earthly life and adapt themselves to it. They will be strangers, travelling through life alone and misunderstood, always regarded as somewhat queer. For the most part, as I already told you, they will have the task of teaching people science, art and literature, and bringing new ideas to earth. By some people who understand them, they will be respected and revered, while by others who are forced to recognize their high gifts, they will be objects of envy and hate.

Through long suffering and many sorrows these fallen sons – and daughters – of God will be awakened from their material dream, rediscover their relationship with their lost brothers, and re-acquire their lost *cosmic consciousness*. Then they too will work together with their brothers within the great divine plan, and proclaim divine truths on earth.'

After some moments' silence, father says: 'You've made great progress in self control. Your initiation is near at hand. After your final instructions, you'll get it.'

I am silent with inward emotion. My initiation is near at hand! The long years of preparatory exercises will at last be over, and I am to be admitted into the secret sanctuary of the temple. Initiated!

In the evening I go to Ptahhotep for some more instruction.

As I walk there along the route that has become so familiar to me, I reflect that Ima no longer needs to wait at the door to guide me to Ptahhotep's reception room. I know the way – yes even my feet know the way to Ptahhotep. Yet at the temple door, I see Ima's magnificent figure appear out of the darkness. His pure radiance fills the air all around him. I cast a stolen glance at his handsome body and check myself to see whether I could feel a physical attraction for him. No! I could never love him physically! I feel the loving tie that binds us is so deep it makes us completely one. How could a person love and desire himself physically? Ima too is descended from the race of the Sons of God; he too has the elongated cranial form. He is pure, lofty, like an angel – spirituality personified. No, he could never love me physically, nor I him!

Joyously I ask him, 'How did you know I was coming? Did Ptahhotep perhaps send you to meet me?'

Ima smiles, 'Haven't you got used to the fact that a spiritually-awakened person doesn't need external sources of information in order to know what a kindred spirit is doing and where he is? I concentrated on you in order to find out whether you had already returned to the city with the Pharaoh, so I could prepare your next tasks for you. As I did so I found you were on your way here. Ptahhotep is expecting you. Come in. Tomorrow we'll be working together again.'

Ima goes and I enter Ptahhotep's reception room. Through my long exercises in self observation and self control, and through my long efforts to master the thirteen sets of twin characteristics I have learned not to transmit my joy into my body; so instead of throwing my arms about Ptahhotep's neck, I radiate all my love and joy through nerve centres that carry my consciousness – especially through my eyes.

I bow low before *him*.

He understands and sees my conscious control over my expressions of love, that is, over the forces working within me. I understand and see that *he* understands and sees... and we are united in spirit. Oh! This unity is a thousandfold greater happiness than a physical embrace! I am blissfully happy in this perfect unity and wait to learn what *he* has to tell me. For a while, his eyes rest upon me, full of love and joy. His glance goes through and through me, unhindered.

Finally he says, 'The time has come for you to learn the secret of the staff and the use of our other instruments. From now on you are to come to me each evening so that I can transmit the last secret revelations to you.'

Budou mezi lidmi putovat jako cizí, nepochopení a osamocení a budou považováni za podivíny. Většinou dostanou za úkol – jak jsem se již zmínil – učit lidi vědám, umění a literatuře a přinést na Zem nové myšlenky. Budou některými – kteří jim budou rozumět – uctívání, jinými nenáviděni ze závidění a žárlivosti, protože budou muset uznávat jejich vysoké kvality.

Tito padlí synové a dcery boží se probudí ze svého hmotného snu mnohým utrpením a bolestmi; najdou spojení se svými ztracenými bratry a znovu získají své ztracené kosmické vědomí. Pak také budou se svými bratry spolupracovat vědomě na velkém díle a hlásat na Zemi božské pravdy.“

Otec chvíli mlčí a pak povídá: „Udělala jsi velké pokroky v sebeovládání, tvé zasvěcení se blíží. Ještě poslední poučení a dostaneš je.“

mlčím otřesena: mé zasvěcení se blíží! Dlouhá léta trvajících přípravných cvičení skončí a budu připuštěna do tajné svatyně chrámu. Zasvěcena!

Večer jdu k Ptahhotepovi k večernímu pohovoru.

Když jdu po cestě, která se mi stala tak důvěrně známou, a jsem už blízko, pomyslí si, že Ima už nemusí čekat u dveří, aby mi ukázal cestu. Zná cestu k Ptahhotepovi – dokonce i mé nohy ji znají. Ale u chrámových dveří přesto vidím, jak se Ima nádherná postava vynořuje ze tmy. Jeho čisté vyzařování proniká atmosférou v širokém okruhu kolem něho a dosáhne i mne. Dívám se na jeho krásnou postavu a zkoumám se, zda bych mohla pocítit vůči němu tělesnou náklonnost. Ne! Nikdy bych ho nemohla tělesně milovat! Cítím mezi námi tak hluboce zakořeněnou lásku, že se s ním cítím naprosto sjednocena, jako by byl mnou a já jím. Jak by bylo možné tělesně milovat sebe sama? Ima také pochází z rodu Synů božích, má také prodloužený tvar hlavy. Je čistý, vznešený, jako anděl, duchovnost sama. Nikdy by mne nemohl tělesně milovat, nebo já jeho.

Táži se plná radosti: „Jak jsi věděl, že přijdu? Poslal tě snad Ptahhotep mně naproti?“

Ima se usmívá: „Ještě jsi si na to nezvykla, že v duchu probuzená bytost nepotřebuje zevní zprávy, aby věděla, co dělá nebo kde je někdo, kdo s ním je v duchu spojen? Soustředil jsem se na tebe, abych věděl, zda jsi se už s faraónem vrátila, abych připravil tvé další úkoly. A to jsem tě našel zde na cestě. Ptahhotep tě očekává, vstup. Zítra zase budeme pracovat spolu.“

Ima odchází a vstupuji k Ptahhotepovi. Během dlouhé doby stálého sebezpozorování a sebeovládání, díky které jsem se dokázala stát pánem třinácti blížeňeckých párů, jsem se naučila už vůbec neuvádět svou radost do těla a místo, abych se vrhla Ptahhotepovi kolem krku, vyzařuji celou svou lásku a radost nervovými centry, nosícími vědomí, hlavně však očima.

Hluboce se před ním ukláním.

Chápe a vidí mou naprostou nadvládu nad mými výbuchy lásky, tedy nad silami, které ve mně působí. Chápu a vidím, že On chápe a vidí... a jsme jednotou ducha. Ó! Tato jednota znamená tisíckrát víc štěstí než tělesné obejmutí! Jsem v této dokonalé jednotě blažená a čekám, co On mi řekne. Jeho oči na mně spočívají s láskou a radostí. Jeho pohled mnou nerušene proniká.

Konečně říká: „Přišel čas, abys poznala tajemství hůlky a také našich zařízení. Přijď od nynějška každý večer, abych ti mohl tlumočit poslední tajná zjevení.“

The next day I am in the temple early, and we are all happy about seeing each other again. I love all the neophytes, and the master of the neophyte school too – this noble, loving person who never makes an unnecessary movement and never allows us to indulge in any lost motion either. Through his methods we develop wonderful control of the body. Through these exercises I have learned to transmit creative force corresponding to my degree of development – the power of my consciousness – into all the various parts and organs of my body. This has made my body so conscious and so vitalized that I can feel every part of it as distinctly as I can the inside of my mouth.

Little by little I have learned, not only to feel all my organs exactly, but also to control them consciously. For example, I can now control my heart beat. To do this I have to concentrate on a particular point in my body, namely the seat of the force that compels me to inhale. When we exhale all the air in our lungs and then don't inhale again, something forces us to inhale – forces us until we absolutely *must* inhale again. *What* it is that forces us to inhale is harder to discover than *what it is not*. Certainly it isn't the nose, which doesn't actually breathe at all, but is merely an opening through which we can breathe. It isn't our lungs either, for we can clearly feel they were merely working instruments in the breathing process. Finally we discover that a certain force, located in the region of the heart, causes us to inhale and controls our breathing. When I think myself into this point, I can speed up or slow down my heart beat at will, through the power of imagination. Similarly, I have learned, step by step, to bring all the organs of my body under the control of my will. It's wonderful to have so much control over the body. Mentuptah is very satisfied with my progress. He nods and gives me a warm and friendly smile when he notices me again among the neophytes this morning.

After our group exercises, I ask Ima: 'Ima, you've promised me a new concentration exercise.'

'Yes, listen,' says Ima. 'Up to now you've practised your concentration exercises combined with slow, regular breathing in which *you* have inhaled the air and then *you* have exhaled it again. From now on when you sit down to your concentration exercises, you ought to practise them differently. As long as *you* inhale and exhale, you're identifying yourself with your body. But the truth of the matter is *that your body* is really doing the inhaling and exhaling, *not you*. The body lives because the *higher self* – *God* – breathes his own breath into it. We're all alive because our physical being inhales the breath of *God*. You know that *God* is the *self in you*. Thus your body inhales your *self* – *you* – and that gives the body life. As long as you believe that *you* are the one that's breathing, *you're identical in your consciousness with your body instead of with yourself*. On the other hand when you experience *in your consciousness* that your body is inhaling yourself and then again in breathing out, giving your self freedom, you can experience the marvellous transition out of the person – the animated body you have been up to the present – into your true self.

From now on as you practise try to realize that not *you* are inhaling and exhaling, *but you are being inhaled and exhaled by your body*. With every breath you'll have the feeling, during inhaling, that you are filling your body with life-giving power and your body is inhaling *you*; and in exhaling, that you are withdrawing yourself from the body and remaining separate from it within *yourself* until the next breath. When you succeed in doing this, you'll experience something similar to the death of the body when you withdraw yourself from it and your body exhales you for the last time. Practise this a while and tell me how you get on.'

Druhého dne jsem už časně ráno v chrámu a všichni se těšíme ze shledání. Miluji všechny neofyty, také mistra školy neofytů, toho jemného, láskyplného člověka, který nikdy neudělá zbytečný pohyb a ani sám nedovoluje zbytečné pohyby. Jeho metoda zázračně rozvíjí naši vládu nad tělem. Těmito cvičeními jsem již docílila, že dokáží tvůrčí sílu, odpovídající mému stupni vývoje – sílu svého vědomí – vést do svých různých údů a orgánů. Těmito cvičeními se stalo celé mé tělo tak vědomým a živým, že je cítím tak zřetelně, jako dříve pouze vnitřek svých úst.

Postupně jsem se naučila všechny své orgány nejen cítit, ale i vědomě řídit. Ovládám nyní například činnost svého srdce. Abych to mohla udělat, musím se soustředit na určitý bod na svém těle, kde sídlí síla, jež nás nutí vdechnout. Neboť vydechneme-li vzduch úplně, něco nás nutí, abychom opět vdechli, nutí nás tak silně, že vdechnout musíme. Co to je, co nás nutí vdechnout, to se objevuje hůře než to, co to není; neboť nos to není, vůbec nedýchá, je pouze otvorem, aby vzduch mohl být vdechnut. Ani plíce to nejsou, neboť lze jasně cítit, že i ony jsou pouze pracujícím nástrojem při procesu dýchání. Konečně objevíme, že nás k vdechnutí nutí síla, která má své sídlo v srdeční krajině a odtud řídí naše dýchání. Když se vmyslíme do tohoto bodu, mohu silou představivosti urychlit nebo zpomalit srdeční činnost – mohu ji tedy ovládat. Podobně jsem se krok za krokem naučila ovládat všechny orgány ve svém těle svou vůlí. Je to nádherné, takto ovládat tělo. Mentuptah je velice spokojený a radostně se na mne usmívá, když mne dnes opět spatří v řadě neofytů.

Po společných cvičeních se táži lmy. „Imo, slíbil jsi mi nové koncentrační cvičení.“

„Poslouchej,“ říká Ima, „dosud jsi své koncentrační cvičení prováděla vždy s pravidelným zpomaleným dýcháním tak, že ty jsi vdechovala a vydechovala vzduch. Od nynějška, když se posadíš k soustředění, budeš cvičit jinak. Neboť dokud ty vdechuješ a vydechuješ, jsi totožná s tělem. Pravdou však je, že to *nejsi ty, kdo dýchá*, ale tvé tělo. Tvé tělo žije, protože vyšší Já – Bůh do něho vdechuje svůj vlastní dech. My všichni žijeme jen proto, že naše tělesná bytost vdechuje boží dech. Víš, že Bůh je Já v tobě. Tvé tělo tedy vdechuje tvé Já – tebe – a to mu dává život. Dokud myslíš, že jsi to ty, kdo dýchá, jsi ve svém vědomí totožná s tělem, ne však se svým Já. Když však zažiješ ve svém vědomí, že tvé tělo vdechuje tebe samu a opět tě uvolňuje ve výdechu, pak můžeš zažít velkou proměnu, že se staneš z osoby – z oživeného těla – sebou samou.

Cvič tedy nyní tímto způsobem, že ne ty vdechuješ a vydechuješ, ale že se *necháš svým tělem vdechovat a vydechovat*. Při každém dechu budeš mít pocit, že ty při vdechnutí naplňuješ své tělo životodárnou silou a tvé tělo že vdechuje tebe a při vydechnutí se stáhneš z těla a zůstaneš oddělena od těla v sobě, až do dalšího vdechu. Když se ti to podaří, zažiješ něco podobného jako při smrti těla, když se z něho stáhneš a tvé tělo tě naposledy vydechne. Cvič to nějakou dobu a pak mi řekni, čeho jsi dosáhla!“

PTAHHOTEP'S INSTRUCTION:

THE SEVEN OCTAVES OF VIBRATION

I stand before Ptahhotep and listen devoutly to his words: 'Today, I shall explain to you the laws on which the staff's miraculous effect is based. These are, of course, simple laws of nature. God is everywhere present and the emanation of His omnipresence is manifest in the visible, material world as natural law. Therefore, nothing can happen outside natural laws. Yet these laws differ from one stage of development to another.

Different laws apply to the spiritual, the mental, and the material world. And in the material world we find different laws at work in one and the same form of matter, depending on the magnitudes involved. For example, it is a law of nature for the surface of a body of water at rest to be horizontal. But this law is valid only within certain magnitudes. A drop of water in the calyx of a flower has a spherical shape, and a microscopic being living in this miniature world would come to the conclusion that water always has a spherical shape. Why? Because the relation between the surface tension of water and the power which forces water into the horizontal is very different in a drop – that is, in a small quantity – from what it is in a large body of water. And yet, the same laws are at work.

People know very little about the laws of nature, with the exception of those they have experienced in daily life. They have become accustomed to these and call them "laws of nature". And having found names for them they believe they know the true essence of the laws of nature. They accept these laws and their effects as a matter of course. But when they are suddenly confronted by some phenomenon they know nothing about, they immediately speak of "miracles" or "magic".

People do not realize that these forces are no less laws of nature than those to which they have become accustomed and think they know, even though they haven't the vaguest notion about their true character. For man doesn't know why a plant will grow from a seed or why a new being will evolve from an impregnated cell. Neither do people know what "insemination" really means and why, after insemination, the cell will divide and subdivide. They have no idea why this subdividing process is repeated again and again, not even stopping at birth, going on and on until a full-grown individual has developed out of that one single first cell... then still going on until this chain reaction slows down by itself and gradually gives way to a decline. But since people experience this daily, they take it for granted and aren't the least bit surprised at it. Still, this growth of a plant out of a seed, the birth of a child, death, the different effects of the winds blowing from different directions, and many other experiences of everyday life are just as "miraculous" as the effect and the secret of this staff and the other "miracles" and the "magic power" of the initiated.

For you truly to understand the forces used by the initiated and applied through this staff of life you will first have to learn a number of things.

When we spoke about the tree of knowledge of good and evil you learned that everything which has taken on material form is visible and perceivable. Only because it has fallen out of perfect unity and perfect equilibrium. But from this state of disjunction, everything tends eternally to return to unison and balance. "Equilibrium" means complete repose, motionlessness. On the other hand, "to have become something" – that is, to have taken on visible, tangible form – is identical with loss of balance and with the constant urge to regain this equilibrium. It means incessant unrest, with continual movement. Should this constant motion cease, even for only a moment, all creation would suddenly be transformed into spiritual energy, that is, materially destroyed.

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: SEDM OKTÁV VIBRACE

Stojím před Ptahhotepem a naslouchám zbožně jeho slovům. „Dnes ti vysvětlím zákony, na nichž spočívá tajemství zázračného působení hůlky. Jsou to samozřejmě jednoduché zákony přírody. Bůh je všude přítomný a vyzářování jeho všudypřítomnosti se projevuje ve viditelném hmotném světě jako přírodní zákon. Tudíž se nemůže nic dít mimo zákony přírody. Jsou jen na každém vývojovém stupni různé.

Jiné zákony působí v duchovním světě, jiné v mentálním a opět jiné ve hmotném světě. Ale v hmotném světě působí opět různé zákony, dokonce v téže hmotě, podle jejich rozměrů. Je například přírodním zákonem, že povrch klidné vody je vždy vodorovný. Ale tento zákon platí pouze pro určitý rozměr. Neboť kapka vody uvnitř kalichu květu je ve tvaru koule a malý živý tvor, který by žil v tomto nepatrně malém světě, by mohl zjistit, že jevovou formou vody je kulovitý tvar. Proč? Protože poměr mezi povrchovým napětím vody a silou, která vodu nutí do vodorovnosti, je u kapky, tedy malého množství, zcela jiný než u velké plochy. Přesto působí tytéž zákony.

Lidé vědí málo o silách, působících v přírodních zákonech. Znají jen ty, se kterými se seznámili v denním životě. Na ty si zvykli a říkají těmto jevům ‚přírodní zákony‘. A jelikož je pojmenovali, namlouvají si, že tyto přírodní síly také znají v jejich povaze. Považují jejich působení za samozřejmé. Stojí-li však před jevem, o kterém dosud nic nevědí, volají ‚zázrak!‘ nebo ‚kouzlo!‘.

Prostě nevědí, že tyto síly jsou stejně zákony přírody jako ony, na které si už zvykli, které však znají v jejich povaze stejně málo! Neboť lidé nevědí, proč ze semene vyrůstá rostlina nebo proč se z oplodněné buňky vyvíjí nová bytost. Lidé ani nevědí, co skutečně znamená ‚oplození‘ a proč se buňka po oplodnění rozdělí, proč se toto dělení stále opakuje a tím začíná rozmnožování buněk, které nepřestává ani narozením, ale trvá tak dlouho, až se z první buňky vyvine dospělý jedinec, až růst – tato řetězová reakce – sám sebe zbrzdí a pomalu dochází ke zpětnému pochodu. Jelikož se lidé s tímto jevem neustále setkávají, zvykli si na to a už se tomu nediví. Že však ze semene vyrostne rostlina, že se narodí dítě a člověk zemře, nebo že vítr ze čtyř světových stran působí různě a ještě mnoho jiných každodenních jevů, to vše jsou stejné ‚zázraky‘ jako působení a tajemství hůlky a jiné ‚zázraky‘ a ‚magické síly‘ zasvěcenců.

Abys však mohla správně pochopit síly, se kterými pracují zasvěcenci a které také působí v hůlce života, musíš se před tím ještě některým věcem přiučit.

Když jsme mluvili o stromu poznání dobra a zla, dozvěděla jsi se, že vše, co na sebe vzalo hmotný tvar, je vnímatelné a poznatelné jen proto, že to vypadlo z dokonalé jednoty a z dokonalé rovnováhy. Ale vše věčně usiluje dostat se z oddělenosti zpět do jednoty a rovnováhy. Rovnováha znamená stav naprostého klidu, nehybnost. Stávání se – tedy celé viditelné a poznatelné stvoření – je oproti tomu pádem z rovnováhy a trvalé, neustálé usilování o návrat do rovnováhy. To znamená neustálý neklid, neustálý pohyb. Kdyby tento neustálý pohyb ustal jen na okamžik, změnilo by se celé stvoření náhle v duchovní energii, to znamená, že by jako hmota bylo zničeno.

All energy, all the forces of the universe, are movements which emanate from one point – their own centre – and radiate in circular waves in all directions, manifesting themselves as vibrations or oscillations. These manifestations of force cease only when the forces that have got out of balance regain their primordial state of equilibrium, the divine unity. Hence when we speak of the "primordial state" we mean the state in which all material phenomena have ceased to exist. In its true essence, matter, too, is motion, and if this motion comes to a stop, matter must necessarily cease to exist. As long as the three-dimensional, material world exists its immutable law is that of unrest, of movement.

The fact that the creative force manifests itself on each and every level of innumerable possibilities means there are countless different wave lengths, wave forms, and frequencies. And as long as we are in the body, with its limited perceptive ability, we can perceive only a certain number of these wave forms because our organs of sense are limited. Whether some form of vibration appears to us as "immaterial energy" or as solid "matter" depends upon our own idea and the impression of something which is basically nothing but "movement", "vibration", or "frequency".

The shorter the waves in which a form of energy manifests itself the less our consciousness records a sensation of matter. To the vibrations that are transmitted directly to our consciousness by our organs of sense we give names according to the sensations we feel: matter, sound, electricity, heat, taste, smell, light. The still higher, immaterial energies and radiations, perceptible only by means of our brain and nerve centres, we call thought waves, idea waves. Beyond them there are still higher, more penetrating rays and frequencies, all the way up to the *very highest all-pervading frequencies of the divine-creative power: life itself!* We can only perceive these frequencies as a state of consciousness.

So, throughout the universe, countless varieties of vibrations are at work, ranging from the shortest to the longest wave length. Every form of creation, beginning with the celestial bodies and ranging all the way down to the tiniest monocellular creature – all the myriad manifestations of creation are the effects of various forms of these rays. We live in these various rays whether we know it or not; even more, *these forms of energy have built and formed us human beings* and are constantly at work in our body, our mind, and our entire being. The whole universe consists of these various vibrations. The source of these creative vibrations we call *God*.

God himself stands above all manifestations of life and rests in himself in absolute equilibrium without time and without space. But he is constantly radiating himself out into material forms in order to give these forms life. As God is omnipresent and fills the entire universe, everything that is in the universe is penetrated and filled by God. Nothing can exist without being in God and without God's penetrating it, as God is everywhere present and nothing can displace or dislodge him from his own presence. Consequently, every point offers a possibility that God may manifest himself through it, and everything that exists in our perceptible world carries this point as its own centre within itself. From this point, there began its first manifestation, its creation, its fall from equilibrium.

This aspect of God who creates the material world and gives it life by penetrating it, that is, the actual life in us and in all creatures, we call the *"higher self"*. Expressions like "God", "creator", "universal self", "higher self" or the *"creative principle"* all mean one and the same *divinity* in its various aspects.

Všechny energie, všechny síly, ve vesmíru jsou pohyby, které vyzařují z jednoho bodu – z vlastního středového bodu – v kruhových vlnách, rozpínají se, rozbíhají a projevují se jako pulsující vibrace. Projevy síly přestanou až tehdy, když síly, které se dostaly z rovnováhy, se vrátí do svého prvotního stavu rovnováhy, do božské jednoty. Prvotní stav tedy znamená, že přestává existovat každý hmotný jev. Hmoty je ve své nejvnitřnější přirozenosti také pohybem a když tento pohyb ustává, přestává hmota existovat. Dokud existuje trojrozměrný hmotný svět, je neklid, pohyb, jejím neměnitelným zákonem.

Tím, že se tvůrčí síla projevuje na každém stupni nesčetných možností, vzniká v souladu s těmito stupni i nesčetně mnoho druhů vibrací, vlnových délek a vlnových forem, frekvencí, z nichž však můžeme vnímat, dokud jsme v těle a svými omezenými vnímacími možnostmi, pomocí svých smyslových orgánů, pouze určitou část. Zda se nám určitá forma vibrace jeví jako nehmotná energie nebo 'pevná' hmota, závisí na naší vlastní představě a dojmů o něčem, co v základě není ničím jiným než pohyb, vibrace, frekvence.

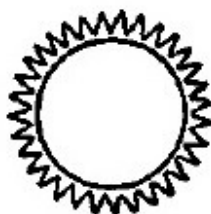
Čím kratší jsou vlny, v nichž se energie projevuje, tím méně vzniká v našem vědomí představa hmoty. Pojmenováváme ony vibrace, které zažíváme ve svém vědomí bezprostředně pomocí smyslových orgánů, podle svého vnímání různými názvy: hmota, zvuk, elektřina, teplo, chuť, vůně, světlo; vyšší, nehmotné energie a záření, které můžeme vnímat pouze vyššími nervovými a mozgovými centry pak: myšlenkové vlny, ideové vlny. Nad nimi existují ještě vyšší, pronikavější paprsky a frekvence až k těm *nejvyšším, vše pronikajícím frekvencím božské – tvůrčí síly: život sám!* Tyto frekvence můžeme vnímat už pouze jako stav vědomí.

Tak působí všude ve vesmíru nepředstavitelné množství vibrací, od nejkratší až po nejdelší vlnovou délku. Všechno stvoření, počínajíc světovými tělesy – ústředními slunci světových systémů – až po nejmenší jednobuněčnou bytost, celá škála projevení, jsou účinky, různě složenými formami projevu těchto záření. Žijeme uprostřed těchto různých paprsků, ať to víme či nikoli, ba ještě víc: *tyto paprsky a energie ztvárnily také nás, lidské bytosti*, a působí neustále v našem těle, v naší duši a v celé naší bytosti. Celý vesmír sestává z těchto různých vibrací. Pramen těchto tvůrčích vibrací nazýváme Bohem.

Bůh stojí sám nad vším projeveným a spočívá v sobě v bezčasém a bezprostorovém, absolutním rovnovážném klidu. Vyzařuje se však do hmotných tvarů, aby je oživil a učinil živými. Jelikož Bůh je všudypřítomný a naplňuje celý vesmír, je vše ve vesmíru proniknuto Bohem. Nic nemůže existovat, aniž by nebylo v Bohu a aniž není Bohem proniknuto, neboť Bůh je všude přítomen a nic ho nemůže vypudit z jeho vlastní přítomnosti. Tudíž i každý bod poskytuje možnost, aby se jím Bůh projevil a vše, co bylo projeveno a existuje v poznatelném světě, má v sobě tento bod jako svůj vlastní střed. Od tohoto bodu začalo první projevení, stvoření, pád z rovnováhy.

Tento aspekt boží, který tvoří hmotný svět a oživuje jej tím, že jím proniká, tedy to, co je v nás a ve všech živých tvorech životem samým, nazýváme vyšší Já. Všechny výrazy, jako Bůh, Stvořitel, univerzální Já nebo vyšší Já, nebo tvůrčí princip, znamenají jedno a totéž božství v jeho různých aspektech.

The energies radiating from the centre are still highly spiritual in the centre and of the highest frequencies. But the farther out they radiate from the centre, the more material they become... until these radiating energies are gradually changed into matter. In this way the radiating power limits itself, and at the edge of manifestation farthest removed from the centre it becomes a hard, material rind or crust. For this reason, the picture – the "name" – of God who manifests himself in the visible world is a circle, an inner circle of higher powers surrounded by a hard, material rind or crust. Expressed in letters as O and M.

All creatures, from the central suns down to monocellular beings, are built according to this principle. Look at a cross-section of our earth. In the centre, the mighty forces are still in the evolutionary stage of the fire circle. Next come the gaseous regions, then those of the molten or liquid circles, and the outer-form is the rind of hard matter. But I want to tell you too that another opposing force – centripetal force – is also active at the same time, drawing all material manifestations inward towards itself. And if hard matter were not sufficiently resistant, all manifestations of life would be drawn into their own centres and disappear. Even our earth, with all the forms of life upon it, would suffer this fate. The resistance of matter prevents this from happening, and only for this reason is it possible at all for creation to exist and life to have come forth here on this hard, material crust of the earth. Don't forget the resistance of matter, because we shall talk about it again.

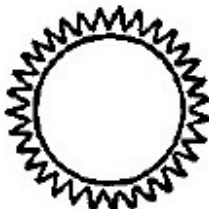
Here is another example to illustrate the inner structure of material forms: a section through the spinal column of any vertebrate shows the same construction, the extremely fine substance of the marrow of the back bone carrying the creative power of life, developed and protected by the hard crust of bone. Whatever bone you cut – be it skull, vertebra or leg bone – you will find the same cross section. If you cut the stem of a plant, you will come upon the same pattern. Have you ever looked at trees after they have been felled? The inner structure of the tree is exactly the same: radiating from the centre are circles of vital energy, fed by the finer matter of the tree's innermost substance. The annual rings reflect the yearly radiation of life in the tree that takes place very spring, surrounded and protected by the outer ring of hard bark.

Growth always starts from the centre and radiates outward. The innermost source of all powers and manifestations is God.

This aspect of God, who is clothed in matter and makes living beings out of created forms and which we call the higher *self* (*Logos*) is what draws us back into our own centre, since we have fallen from the divine unity, from the state of paradise. It is the heavenly bridegroom for whom the human soul longs. One should never mistake this divine self for the personal "I" which hi itself has no true existence and is merely an imaginary being.

The vital source behind every form of manifestation, be it a sun, planet, human being, animal, plant life or inorganic matter is one and the same God, the same divine *self*.

Ve středu jsou energie dosud vysoce duchovní, mají nejvyšší frekvence. Čím více se však vzdalují od středu kruhovým vyzařováním, tím se stávají hmotnějšími, až se vyzařující energie postupně změní ve hmotu. Tím se vyzařující energie sama ohraničí a stane se na okraji – nejvíce od středu vzdáleném – tvrdou hmotnou kůrou. V důsledku toho je obraz – jméno – Boha projevujícího se ve viditelném světě kruh – vnitřní kruh vyšších sil, obklopený tvrdou hmotnou kůrou. Vyjádřeno písmeny O a M.

Všechna stvoření, od ústředních sluncí až po jednobuněčnou bytost, jsou takto utvářena. Podívej se na naši Zemi v průřezu: ve středu jsou mohutné tvůrčí síly ještě ve stavu vznikání ohnivého kruhu, pak následují plynné oblasti, potom kruhy roztaveného, tekutého a nakonec je vše obklopeno tvrdou, pevnou kůrou hmoty. Upozorňuji tě však, že ve středu současně září také opačná, dostředivá síla, která do sebe opět vtahuje všechny hmotné jevy. Kdyby tvrdá místa nekladla odpovídající odpor, zmizely by všechny jevy ve svém vlastním středu. Také naše Země, se všemi živými tvory. Jen odpor hmoty tomu zabraňuje a proto je vůbec možné, že existuje stvoření a že je zde, na tvrdé, hmotné zemské kůře život. Nezapomeň na tento odpor hmoty, protože o něm ještě budeme mluvit.

Ještě jiný příklad existuje pro vnitřní stavbu hmotných tvarů: páteř každého obratlovce ukazuje v průřezu stejné vnitřní uspořádání – velejemnou substanci míchy, nesoucí tvůrčí životní sílu, ohraničenou a chráněnou tvrdou kůrou kosti. Ať prořízneš jakoukoli kost kostry, je tu vždy stejný průřez, ať je to lebka, obratel, holenní kost. Prořízneš-li rostlinu, najdeš stejný obraz. Viděla jsi už poražené kmeny stromů? Vnitřní struktura stromu je tatáž: ze středu vyzařující kruhy životní energie, napájené jemnou hmotou nejvnitřnějšího nitra stromu – letorosty, vykazují vyzařování života stromu, opakující se každé jaro a jsou obklopeny tvrdou kůrou kmenu.

Růst probíhá vždy ze středu, z nitra ven, nejvnitřnějším pramenem všech sil a projevů je Bůh.

Tento aspekt Boží – který nazýváme také vyšší Já (logos) –, který se odívá v hmotu a činí z jevů živé bytosti, nás také vtahuje zpět do našeho nitra, neboť jsme vypadli z božské jednoty, z rajského stavu. Je to nebeský ženich, po kterém touží lidská duše. Toto pravé, božské Já, nesmí být nikdy zaměněno s osobním já, které nemá pravou existenci a je pouze zdánlivou bytostí.

Za každým projevem, ať je to slunce, planeta, člověk, živočich, rostlina nebo hmota, je pramenem života tentýž Bůh, totéž božské Já.

Although the same *God* is everywhere present in every creature, he is manifest in countless different variations, because God reveals himself *on every single level* on which manifestation is possible and the created forms manifested on these various levels reveal only as much of *God* as each form *can consciously experience and bear of the divine creative force, corresponding to its own level*. To *consciously experience force* means *being* this force and simultaneously radiating it in all directions, including into one's own body. For this reason, the body too must have adequate power of *resistance*; otherwise the radiations of the self would burn and destroy it. Hence the bodies of the various manifestations of life are not made in the same way. On the contrary the matter composing them is of different degrees of resistance, corresponding in each case to the level of consciousness of the manifestation of life concerned. You know that *the chemical composition of matter determines which vibrations a body can support*. When a body is subjected to a radiation in excess of its resistance, this harms its entire nerve system, and can lead to a nervous breakdown and even to mental derangement. When the number of vibrations of this force exceeds the scope of an octave the force even becomes lethal. This is why, when we want to initiate a person into a higher degree of divine power, we must first prepare his body, subjecting it among other things to a chemical process, in order that the difference will not be more than one octave at the most. Otherwise he dies.

In the material world there are four levels of manifestation which we call matter, vegetable life, animal life, and human life, depending on the outward appearance and the degree of consciousness attained. Compared with the human being, we can hardly speak at all of the "consciousness" of matter, and yet a crystal may serve to show that matter too has a sort of consciousness. Each level of manifestation of life is characterized by its own degree of consciousness which is one octave removed from the next. Only man has the power to manifest several degrees of consciousness, all the way up to the divine level. If we keep in mind the intervals – octaves – by which we classify levels of evolution, we find that man, as a category, occupies four steps of the great ladder of evolution reaching from earth up to heaven; furthermore we see that each step corresponds to one octave on the scale of vibrations. Man knows about these four steps or degrees and has given them names: *man* characterized by his intellect; *genius*, characterized by intuition; *prophet*, characterized by his wisdom and universal love; and the last and highest degree, that of the *God man*, characterized by his omniscience and omnipotence.

Thus, in the material world, we find four manifestations which together reveal seven octaves of vibration.

Every creature emits the vibrations of which it is made, that is, those which it *consciously* supports.

Matter, the very lowest degree of consciousness, manifests itself only through contraction, cooling off, and hardening.

The plant manifests itself on two levels; the material level and the level of force – vegetative force – that gives life to it. The plant manifests material vibrations unconsciously; it carries its body like a dress, but its level of consciousness is the vegetative level of force giving life to matter. Force manifested on this level has three distinctive aspects by which it can be recognized wherever it appears: the search for food, the taking in of food, and the assimilation or digestion of food.

The *animal* manifests three forces, the material, the vegetative and animal. It has a body, it seeks out its food, eats and digests and is conscious on the animal level: it has emotions, instincts, urges, feelings, sympathy, antipathy and desires. The animal is conscious in the third developmental stage, only one degree lower than man.

Ačkoli tentýž Bůh je všude přítomný a projevuje se skrze každého tvora, jsou přesto formy projevu tak různorodé; to proto, že Bůh se manifestuje *na každém stupni* možností projevu a tyto jevy, manifestované na různých stupních, projevují z Boha pouze tolik, kolik božsky-tvůrčí síly může každý – dle svého stupně – vědomě zažít a nést. Neboť zažít nějakou sílu vědomě, znamená jí být a současně ji všude vyzařovat, tedy také do vlastního těla. Proto musí mít také tělo odpovídající odolnost, jinak by je mohlo vyzařování Já spálit a zničit. Z toho důvodu také nejsou těla různých jevů stejná, jejich hmota má velice rozdílnou odolnost, odpovídající stupni vědomí nesčetných forem života. Ty víš, že chemické složení hmoty určuje, které vibrace může tělo snášet. Je-li tělo vystaveno záření, vůči kterému je nedostatečně odolné, škodí to celé nervové soustavě. To může vést k úplnému nervovému zhroucení, ba duševní chorobě. Překročí-li vibrační číslo této síly rozsah jedné oktávy, působí dokonce smrtelně. Proto je třeba – má-li být vědomí člověka zasvěceno do vyššího stupně božské síly – nejdříve připravit jeho tělo, podrobit je mimo jiné chemickému procesu, aby rozdíl nečinil více než nanejvýš jednu oktávu. Jinak by zemřel.

Ve hmotném světě existují čtyři stupně projevu, které nazýváme podle jejich jevu a stupně vědomí: hmota, rostlina, živočich, člověk. Hmota ve srovnání s člověkem má sotva nějaké vědomí, přesto však ukazují jevy v krystalu, že i v hmotě je určitý druh vědomí. Každý stupeň jevových tvarů má o jednu oktávu vyšší stupeň vědomí. Pouze člověk má možnost projevit několik stupňů vědomí – až po božské sebe-vědomí, vědomí Já. Držíme-li se rozmezí – oktáv – na které jsme dosud rozdělovali vývojové stupně, zjistíme, že kategorie člověk zaujímá na velkém vývojovém žebříku, sahajícím od země až do nebe, čtyři stupně, a že každá z jeho příček znamená ve škále vibrací jednu oktávu. Lidé znají tyto čtyři stupně a nazývají je: *člověk* – vyznačující se svým intelektem; *génius* – vyznačující se svou intuicí; *prorok* – vyznačující se moudrostí a univerzální láskou; poslední, nejvyšší stupeň je *člověk božský* – vyznačující se svou vševědoucností a všemohoucností.

Ve hmotném světě jsou tedy čtyři projevy, které spolu manifestují sedm vibračních oktáv.

Každý tvor vyzařuje stejné vibrace, z nichž sám sestává, tedy ty, které snese vědomě.

Hmota, nejnižší stupeň vědomí, se projevuje pouze smršťováním, ochlazováním a tvrdnutím.

Rostlina již projevuje dva stupně: hmotnou a ji oživující vegetativní sílu. Rostlina projevuje hmotné vibrace nevědomě, nosí své tělo jako šat, ale jejím stupněm vědomí je hmotu oživující rostlinná úroveň. Síla této úrovně má tři znaky, podle nichž ji lze poznat, ať se projeví kdekoli: vyhledávání potravy, přijímání potravy a asimilace, neboli trávení.

Živočich projevuje tři síly, hmotnou, rostlinnou a živočišnou. Má tělo, hledá potravu, jí, tráví a je vědomý na živočišné úrovni, má emoce, pudy, pocity, sympatii, antipatii a žádosti. Živočich je vědomý na třetím stupni vývoje, pouze o stupeň níže než člověk.

The *average man* stands one octave of vibrations higher: he is conscious on the mental level. He has intellect and the ability to think. But at the same time he manifests the three other levels. On the material, he has a body; on the vegetative, he seeks out his food, eats it and digests it; on the animal, he has emotions, drives, sympathy, antipathy and desires. But his most outstanding characteristic is his intellect. Man thinks consciously.

With the next degree of development, man makes a great jump: he lifts his consciousness out of the world *of effects* into the plane *of causes*. He draws on the divine source of the causal plan and manifests this force that appears in his consciousness as intuition. With the help of his intellect and spiritual power he is able to express his experiences on a higher plane in words and transmit them to his fellow men. He can also prove the existence of his intuition in other arts: without dimensions, in music, as a composer; in two dimensions with lines and colours, as a painter; in three dimensional forms as a sculptor or as a dancer. People call the creative person a *genius*. He manifests the five octaves of vibration of the material, vegetative animal, mental and causal forces.

The degree of consciousness of the next higher octave of vibrations, in the language of human beings, is called that of a *prophet*. The prophet manifests all the forces that work on the previously mentioned planes of consciousness, but he is also conscious on the next higher level too, the plane of divine wisdom and universal love. We must be careful never to confuse this universal love, which is manifested on the sixth plane and is a completely spiritual power, with the "love" of the third, animal plane which is the manifestation of animal instincts. This latter "love" is a vibration operating three levels lower at the source of which is the urge to propagate the species. Such "love" is desire for possession and always only seeks the body. It forces a person to come close to the loved one, and embrace, kiss, and hug him or her – in a word – to possess. Whoever is subject to this kind of love is still living in his consciousness in the condition of dividedness and separation and seeks a complementary physical partner in order to find satisfaction. This love always seeks to *take*, to *have* something, to *possess*. Love in the sixth plane of manifestation, the love of the prophet, does not come from a condition of division, but from the primordial condition of divine *unity I*. Hence, this love is universal, always *giving*, never taking, needs no supplement, no physical manifestation, but always radiates from the consciousness of divine *all-unity*. People who are conscious on this plane do not want to possess anybody; they feel themselves one with the infinite *all*.

The seventh and most perfect manifestation of God is the completely conscious man: the God-man. All other forms of revelation manifest only transformed vibrations, only part of God. A God-man is a person who manifests God – his own divine self – completely and perfectly through a perfect consciousness; one who experiences and radiates the divine creative forces in their primordial untransformed vibrations and frequencies. He is supremely conscious; no part of him is unconscious.

Only man has the ability to master and to radiate all seven octaves of vibration, as the nervous centres corresponding to the seven octaves of transformed and untransformed creative power exist in his nervous system. On the other hand, he is only able to radiate vibrations on the levels on which he has become conscious, because until he becomes conscious on a given level, the corresponding nerve centres remain in a latent condition. Thus the average human being will radiate vibrations up to the fourth plane, the genius up to the fifth, the prophet up to the sixth, and only the God-man is able consciously to radiate all seven octaves and to radiate the divine creative power, according to his own will, in its untransformed form or to transform it, to change it, and transmit it in lower (transformed) frequencies.

Průměrný člověk stojí o jednu vibrační oktávu výše: je vědomý na mentální úrovni. Má intelekt a schopnost myšlení. Projevuje však i ostatní tři stupně: materiální – má tělo, vegetativní – vyhledává potravu, přijímá ji a tráví, živočišnou – má mysl a citový život, pudy, sympatie, antipatie a žádosti. Jeho charakteristickým stupněm však je jeho intelekt. Člověk vědomě myslí.

Při dalším vývojovém stupni učiní člověk velký krok: pozvedne své vědomí ze světa *účinků* do úrovně *příčin*. Čerpá z každého pramene kauzální úrovně a projevuje tuto sílu, která se v jeho vědomí jeví jako intuice. Je schopen pomocí intelektu a duchovní síly vyjádřit slovy své zážitky na vyšší úrovni a tlumočit je svým bližním. Může však projevit svou intuici i v jiných formách umění: bez rozměrů v hudbě jako skladatel, ve dvou dimenzích čarami a barvami jako malíř, ve třech dimenzích plastickými tvary jako sochař nebo tanečník. Tvůrčího člověka nazýváme géniem. Génius projevuje pět vibračních oktáv sil hmotných, rostlinných, živočišných, mentálních a kauzálních.

Prorok – tak je v lidské řeči nazýván stupeň vědomí další vibrační oktávy. Projevuje všechny předchozí stupně, je však vědomý na další úrovni, na úrovni božské moudrosti a univerzální lásky. Tato univerzální láska, odpovídající šestému stupni, je naprosto duchovní silou a nesmí být nikdy zaměněna za lásku třetího, živočišného stupně, která je projevem živočišných pudů. Ona láska je vibrací transformovanou o tři stupně níže a jejím pramenem je pud rozmnožovací. Taková láska je touhou po majetku a chce vždy jen tělo. Nutí člověka přiblížit se k druhé, milované bytosti, obejmout ji, líbat ji, tisknout ji k sobě, jedním slovem, vlastnit ji. Kdo podléhá této lásce, žije ve svém vědomí ještě ve stavu rozdělení a hledá svou tělesnou doplňující polovinu, aby došel uspokojení. Tato láska chce vždy brát, něco mít, vlastnit. Láska v šestém stupni projevu, láska proroků, však nepramení z rozdělení, ale z prvotního stavu božské jednoty. Proto je to láska univerzální, která vždy dává a nikdy nebere, nepotřebuje doplnění, žádný tělesný projev, ale vyzařuje z vědomí božské všejednoty. Lidé vědomí na tomto stupni nechtějí nikoho vlastnit, cítí se sjednoceni s nekonečným celkem.

Člověk božský je sedmým a nejdokonalejším projevem božím, je to člověk, který se stal *plně vědomým*. Všechny ostatní formy projevu manifestují pouze transformované vibrace, pouze část boží. *Člověk božský je ten, kdo projevuje Boha – své vlastní božské Já – plně, v jeho dokonalosti, dokonalým vědomím; ten, který zažívá a vyzařuje božské tvůrčí síly v jejich prvotních, netransformovaných vibracích a frekvencích. Je svrchovaně vědomým; žádná jeho část není nevědomá.*

Jedině člověk má možnost ovládat a vyzařovat všech sedm vibračních oktáv, jelikož má ve své nervové soustavě nervová centra, odpovídající sedmi oktávám transformované a netransformované tvůrčí síly. Je však schopen vyzařovat pouze vibrace onoho stupně, na kterém se stal vědomým, neboť dokud se na nějakém stupni ještě nestal vědomým, zůstávají odpovídající nervová centra v latentním stavu. Průměrný člověk tedy bude vyzařovat vibrace do čtvrté úrovně, génius do páté, prorok do šesté a pouze božský člověk je schopen vědomě vyzařovat všech sedm oktáv a podle své vůle buď vyzařovat božsky-tvůrčí sílu v netransformovaném stavu, nebo ji proměnit a vést dál v nižších, transformovaných frekvencích.

Your father's staff that you have seen consists of a material – a kind of brass – that has the power of transmitting the radiation corresponding to *every plane*. It is so constructed that, according to the will of the user, it can transmit untransformed radiations, either diminished or amplified as desired by the user.

The staff can be a blessing or a curse. This depends on who uses it. An initiated person is able to radiate, in any desired degree, all forces of creation – from the highest divine forces to the lowest ultra-material forces with this staff, because within his own being he possesses all these forces and can consciously transmit them to the staff. Out of the whole gamut of these vibrations, the human being with his organs of sense, can perceive only a part. Vibrations either above or below this part are ones he can only experience as an emotional condition. Thus for example, he experiences the very highest divine frequencies as universal love. On the other hand, the very lowest frequencies, those of *ultra-matter*, are lower than the frequencies which our eyes and sensory nerves perceive as matter. As they are outside our scale of sensory perception, we experience them in our emotions as hate. An initiated person will always use the staff properly and always radiate the force needed to create something good... a blessing. The ultra material vibration he will use when necessary as an invisible, insulating, impenetrable protective wall. With the staff the initiated can dominate all forces of nature, amplify them or neutralize them.

Every creature on earth possesses these powers, but only in a form corresponding to his degree of development. He utilizes these powers too, but is not conscious of them. Or have you ever seen a person who gave thought to how it is possible to raise his feet or his arms? Or that he could – even though for only a short time – remove his whole body from the earth... by jumping? Lift your arm and observe how you do it. Isn't it true that you contract your muscles and they lift your arm? Every movement of your body is brought about with a contraction of your muscles. But what contracts your muscles? Think a minute, my daughter, what?'

'My will, Father.'

'Right. Your will. But if I ask you what your will is, can you give me an answer?'

'Father, I have often observed what happens when I *want* something. But I have only been able to notice that when I *want* something, I can send out a force and give this force direction. For example, as you just said, if I want to raise my arm from its relaxed hanging position – it hangs because the earth is attracting it – then this force which flows out of me through my will flows into my arm and forces my muscles to contract and through this to raise my arm.'

'Very true,' says Ptahhotep, 'By virtue of the fact that your will power has flowed into your arm and muscles, you have *conquered the enormous gravitational power of the earth* on your arm. This is true when you jump too, but only for a short time, because your will power is only greater than the earth's gravitational pull for a short time. So you see time consumes your will power transformed into physical power. Time does that! And space? You've used your power to raise your arm, or your body, in *altitude*, to *remove* it from the earth, hence to move it further in *space*. Thus you see that your power is consumed by two great factors: *time* and *space*. If you could amplify your will power and store it within your body, you could conquer the earth's gravitational pull for a longer time and remain at a greater distance from the earth. You could glide through the air! You can't do that now because you haven't yet developed consciousness on this divine plane. The initiated, on the other hand, who are conscious on the divine plane, can draw directly on this infinite eternal source of power, without transforming it, and when they wish, float through the air just as long as they direct their will power against the gravitational pull of the earth.'

Hůlka, kterou jsi viděla u svého otce, sestává z hmoty – druhu mosazi, která má schopnost předávat vyzařování, odpovídající *každému stupni*. Je zhotovena tak, že může předávat vibrace nezměněně, ale i slaběji, či silněji – podle vůle toho, kdo ji používá.

Hůlka může být požehnáním i kletbou. To závisí na tom, kdo ji dostane do rukou. Zsvěcenec je schopen vyzařovat touto hůlkou v libovolné míře všechny síly tvoření – od nejvyšší božské až po nejnižší hmotnou, protože má všechny tyto síly ve své vlastní bytosti a pomocí hůlky je vědomě převádí dál. Z velké škály těchto vibrací může člověk vnímat svými smyslovými orgány jen část. Co vibruje níže nebo výše, může zažít pouze jako stav mysli. Tak například nejvyšší božské frekvence zažívá jako univerzální lásku. Nejnižší frekvence *ultrahmoty*, které jsou ještě nižší než ty, které naše oční a hmatové nervy vnímají jako hmotu a proto jsou mimo naše smyslové vnímání, zažívá člověk v mysli jako nenávisť. Zsvěcenec použije hůlky vždy správně a bude vyzařovat vždy tu sílu, která je třeba k vytvoření něčeho dobrého, tedy přinášejícího požehnání. Ultrahmotových vibrací použije – v případě nutnosti – jako neviditelnou, izolující, neproniknutelnou ochrannou zeď. S pomocí hůlky může zsvěcenec ovládat všechny přírodní síly, zvětšovat je nebo je neutralizovat.

Všichni živí tvorové mají tyto síly, ale vždy ve formě odpovídající jejich vývojovému stupni. Také je používají, ale nejsou si toho vědomi. Nebo jsi už viděla člověka, který by přemýšlel o tom, jak je možné, že například může zdvihát nohy a ruce? Nebo že se dokonce dokáže oddálit od země celým tělem – poskočit – i když jen na krátkou dobu? Zdvihni paži a pozoruj, jak to děláš. Stáhneš svaly a ty pak zdvihnou paži. Vůbec vykonáváš všechny pohyby svého těla stažením svalů. Ale co stahuje svaly? Přemýšlej, má dcerolo!

„Má vůle, otče.“

„Správně, tvá vůle, ale když se tě zeptám, co je to vůle, dokážeš mi odpovědět?“

„Otče, často jsem pozorovala, jaké to je, když něco chci. Ale došla jsem pouze tak daleko, že jsem zjistila, že pak vysílám sílu a mohu této síle dát směr. Chci-li například, jak jsi předtím říkal, zvednout paži z její uvolněné polohy, kdy visí, protože ji přitahuje Země, pak tato síla proudí z mé vůle do paže a nutí svaly, aby se stáhly a tím paži zvedly.“

„Správně,“ říká Ptahhotep, „tím, že síla tvé vůle proudí do paže a do svalů, *přemohla jsi ve své paži přitažlivost Země*, tu obrovskou přírodní sílu. Také když skáčeš do vzduchu! Pouze krátce, protože síla tvé vůle je jen krátkou dobu větší než přitažlivost Země. Čas tedy spotřebovává tvou vůli, přeměněnou v sílu. Čas! A prostor? Použila jsi své síly, aby zvedla tvou paži, tvé tělo, do výše, vzdálila je od země, tedy pohybovala jím v prostoru. Vidíš tedy, že tvá síla je spotřebována dvěma faktory, časem a prostorem. Kdybys dokázala svou sílu zesílit a nahromadit ji ve svém těle, mohla bys zemskou přitažlivost přemoci na delší dobu a udržet se ve větší vzdálenosti od země, dokázala by ses vznášet! Nedokážeš to však, protože jsi se dosud nestala vědomou na božské úrovni. Avšak zsvěcenec, který je vědomý na božské úrovni, může bezprostředně čerpat z tohoto věčného pramene sílu, aniž ji transformuje a může se – když chce – vznášet tak dlouho ve vzduchu, dokud zaměří sílu své vůle proti přitažlivosti Země.

The initiated person knows all vibrations and possesses consciously developed organs with which to use these powers. You know, for example, the power of thought with which we communicate telepathically. These powers too we control through a corresponding higher organ of our brain. Human beings don't even know they have such organs. The initiated is able to radiate the very highest of all powers, the divine, creative power. This is the power and radiation of *life*, of eternal *being*. The entire universe is alive and continues to exist by virtue of this power. To make conscious use of it lies only within the capabilities of the *God-man*, the only creature that is, in his consciousness, identical with *God* and radiates this power from his Godconsciousness, his cosmic all consciousness. No other creature could endure this power *consciously*.

Every force has its materialization on earth, and we therefore find that corresponding to all forces and vibrations there is a form of matter that has the resistive strength to endure it and transmit it, or even has the ability to store it and subsequently radiate it during a given length of time. What people call this matter is of no significance. Out of it are made the bodies of creatures and forms of manifestation corresponding to the various levels of consciousness. But this is true not only of the matter corresponding to their own level of consciousness, but also of the matter that conducts the vibrations below this specific plane of consciousness concerned. The matter of plants, for example, possesses a necessary resistive force for the vibrations of the vegetative life force, and at the same time for the vibrations of the matter, as the plant has a material body. The nerves and the bodies of animals carry within themselves the animal power corresponding to the animal level, and at the same time the vibrations of the vegetative level an octave lower, as well as the vibrations of the material plane a further octave lower.

The nerves of the average human being, for example, have sufficient resistance to carry the vibrations of the mental plane as well as the transformed vibrations on each of the planes below – animal, vegetative and material. With the mental energies he *thinks* and is conscious on this level; with the animal energies *he feels* and experiences all emotional states; the vegetative streams of force give life to his body, and finally his body is built of material forces. And so it goes higher and higher up to the God-man who consciously uses all his brain and nervous centres and is able to direct the very highest vibrations of life, which has its central seat in his spinal column, without transforming them, into his nervous centres and into his body. The material of his body possesses the resistance to carry the very highest, divine force as well as – naturally enough – the transformed vibration of the other six planes of manifestation.

Thus the bodies of people in the various planes of development, only appear to consist of the same matter. Actually they are composed of different chemical elements whose resistance always corresponds to the level of consciousness of the spirit dwelling within.

Zasvěcenec zná všechny vibrace a má vědomě vyvinuté orgány, jejichž pomocí tyto síly používá. Znáš například sílu myšlenek, díky které se telepaticky dorozumíváme. Také tyto síly ovládáme pomocí vyššího orgánu mozku. Lidé ani nevědí, že takové orgány mají. Zasvěcenec je schopen vyzařovat nejvyšší ze všech sil, božskou tvůrčí sílu. Tato síla je silou a vyzařováním života, věčného Bytí. Oživuje a udržuje celý vesmír. Používat této síly dokáže jedině božský člověk, jediný živý tvor, který je ve svém vědomí totožný s Bohem a vyzařuje tuto sílu ze svého božského vědomí, ze svého kosmického, vesmírného vědomí. Žádný jiný živý tvor by tuto sílu vědomě neunesl.

Každá síla má svou materializaci na Zemi, a proto docházíme k tomu, že všem silám a vibracím odpovídá určitá hmota, která má odolnost, aby ji snesla a vedla dál, nebo dokonce ji dokáže nahromadit, a pak po určité časové období vyzařovat. Je lhostejné, jak tuto hmotu nazýváme. Jsou z ní vytvořena těla živých bytostí a forem projevu, odpovídající různým stupňům vědomí. Navíc však tato těla obsahují ještě druhy hmoty, odpovídající vibracím pod jejich stupněm vědomí. Hmota rostliny má například nutnou odolnost pro vibrace rostlinné životní síly, ale také pro samotné vibrace hmoty, neboť má hmotné tělo. Nervy a těla zvířat v sobě nosí živočišnou sílu odpovídající živočišnému stupni, ale také o oktávu nižší vibrace rostlinných a ještě o další oktávu nižší vibrace hmotných frekvencí.

Nervy průměrného člověka mají například dostatečnou odolnost, aby unesly vibrace mentální úrovně, stejně jako vždy o oktávu transformované vibrace živočišné, rostlinné a hmotné úrovně. Mentálními energiemi myslí a je na této úrovni vědomý, živočišnými energiemi cítí a zažívá všechny stavy mysli, rostlinné silové proudy oživují jeho tělo a jeho tělo je vybudováno z hmotných sil. A tak to jde stále výš až k božskému člověku, který vědomě používá všech svých mozkových a nervových center a je schopen vést nejvyšší vibrace života, který má své ústřední sídlo v míše – bez transformace do svých nervových center a do svého těla a rovněž je vyzařovat. Hmota jeho těla má odolnost odpovídající nejvyšší božské síle, stejně jako, samozřejmě, i transformovaným vibracím ostatních šesti stupňů projevu.

Těla lidí v různých stupních vývoje tedy sestávají pouze zdánlivě ze stejné hmoty. Ve skutečnosti jsou sestavena z různých chemických prvků, jejichž odolnost vždy odpovídá stupni vědomí ducha, který v nich sídlí.

PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: THE ARK OF THE COVENANT

The fact that the body of the God-man is able not only to bear the highest frequencies but also the transformed vibrations of all other octaves, means that there must be a form of matter with the resistive force necessary to withstand and to conduct the divine-creative force as well as all the other transformed frequencies of the lower octaves, *without being dematerialized*. Hence, the sons of God, in their homeland, invented a material, a kind of brass, of which they constructed devices for storing or radiating, either amplified or diminished, the very highest creative frequencies, either in their original or in transformed manifestation. These devices are so constructed that they keep the creative force in pure unchanged form. Consequently, over a long period, they act as a source of divine power – like *life* itself. Because the very highest of these devices which carries and radiates the creative force represents a perfect union – as perfect as a marriage – between the divine and the material frequencies – between *God* and the *earth* – we call this incredibly powerful conductor of force that is charged with the frequency of the divine self the *Ark of the covenant*.

Now you know why we keep these devices so secret. The God-man who has developed his highest abilities can use these devices with impunity, as the ark of the covenant contains and radiates the same force as he himself, the force which he himself *is*. A person on a lower level, however, if he were merely to touch the ark, would fall over dead momentarily as if struck by lightning. The divine frequencies would instantly burn out his nerves and he would suffer a "shock". *The same thing happens when this frequency is liberated from its state of isolation in the spinal column and strikes one's nerves untransformed*. The person or animal or even a plant concerned dies immediately. People call this kind of death "a stroke". They sense that some unknown power has struck the person like lightning. This power is the river of life itself which normally is isolated within the spinal column – or within the innermost channel in the case of plants – and normally only flows into the body in suitably transformed condition. This force only breaks out in case of sickness and causes the "stroke".

For the same reason uninitiated people cannot be allowed in the vicinity of our devices. And even more! As these devices radiate the most powerful energy, we must keep them carefully hidden behind massive walls of rock providing the greatest insulation. Life energy itself has a lethal effect when it strikes a form of matter which doesn't have the necessary resistance. The matter is dematerialized, dissolved.

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: ARCHA ÚMLUVY

Dokáže-li tělo božského člověka snášet jak nejvyšší frekvence, tak i všechny transformované oktávy, znamená to, že musí existovat také hmota s odolností schopnou snášet a vodit jak božskou tvůrčí sílu, tak i všechny ostatní frekvence transformovaných oktáv, aniž se přitom *dematerializuje*. Synové boží tudíž ve svém domově vynalezli hmotu, druh mosazi, z níž byly sestaveny ony přístroje, které hromadí nejvyšší tvůrčí frekvence buď v původní nebo transformované manifestaci a vyzařují je zesíleně nebo zeslabené. Tyto konstrukce jsou vybudovány tak, že uchovávají tvůrčí síly nezměněně čisté. Působí tudíž po dlouhou dobu jako zdroj božské síly – jako život sám. Jelikož nejvyšší z těchto přístrojů, který nese a vyzařuje božsky tvůrčí sílu, tvoří dokonalé spojení – tak dokonalé jako manželský svazek – mezi božskými a hmotnými frekvencemi, mezi Bohem a Zemí, nazýváme tento nepředstavitelně mohutný nositel síly, nabitý samotnou božskou frekvencí, *archou úmluvy*.

Chápeš nyní, proč tyto přístroje tak přísně utajujeme. Božský člověk, který rozvinul své nejvyšší schopnosti, s nimi může klidně zacházet, jelikož archa úmluvy obsahuje a vyzařuje stejnou sílu jako on sám, jakou on sám je. Avšak člověk na nižším stupni by při pouhém dotyku archy v témže okamžiku padl mrtvý, jako bleskem zasažený. Božské frekvence by jeho nervy okamžitě spálily a postihla by ho mrtvice. *Totéž nastává, když se tato frekvence osvobodí z izolace v míše a pronikne netransformovaná do nervů*. I tehdy člověk či zvíře, či dokonce rostlina okamžitě zemře. Lidé nazývají tuto smrt mrtvicí. Tuší, že neznámá síla zasáhla zemřelého jako blesk. Touto silou je samotný proud života, který je jinak v míše – u rostlin v jejich nejvnitřnějším průchodu – dobře izolovaný a proudí do těla pouze příslušně transformovaný. Z izolace se uvolní jen při nemoci, a pak způsobuje mrtvicí.

Z téhož důvodu se nesmějí nezasevěcí lidé přiblížit k našim přístrojům. Ale to není vše. Jelikož vyzařují všepronikající energie, musíme je držet v úkrytu za silnými skalními zdmi z nejsilnějšího izolačního materiálu. Neboť životní energie sama působí smrtelně, narazíme-li na hmotu, která nemá odpovídající odolnost. Hmota je dematerializovaná, rozpuštěna.

The ark and still other tools thus consist of a material which – without being dematerialized – can be charged with the divine-creative energy. The ark radiates untransformed creative energy and has the effect of *giving life or destroying it depending on the dosage*. This force has the same character of vibration as that of the human will which is capable of conquering everything, including the gravitational pull of the earth even though for only a short time. The ark of the covenant radiates this power magnified a thousand times. And just as the earth through its gravitational pull affects matter and attracts it, we can work against the gravitational pull of the earth in every form of matter without exception and consequently overcome its weight and render it weightless for a shorter or longer period of time. When necessary, we can even do the opposite, i.e. work *with* the gravitational pull of the earth and increase the weight of an object as much as we want through the ultramaterial rays. In this way even the greatest blocks of stone are rendered weightless for a period of time so that the largest buildings you can think of can be built with the greatest of ease, or the weight of the stones can be increased to such an extent that they sink into the earth. For example, when we want to dig a well, we don't have to dig out the earth. We simply take a stone of suitable size and increase its weight so that it sinks into the earth until it reaches the desired depth.

With the help of the ark of the covenant, this enormous source of power, we can also transform energies devoid of matter, as for example, the rays of light, into matter. And, inversely, we can dissolve this matter and convert it to energies active during aeons of time.

Look at this lamp. Just as the sun itself for billions of years has been sending out rays, *some of which are converted to rays of light in our atmosphere through transformations of energy*, in the same way through the matter being dissolved – dematerialized – in this lamp, energies are created which are converted to rays of light in the air.

This process could continue in this lamp for ages and ages and consequently it would go on giving light for aeons of time were it not written in the history of the earth that we shall have to leave the earth for thousands of years and destroy all our equipment. Were this not the case, the ignorant sons of men would again cause unspeakable destruction.

There will be a lot in the remains of our culture which coming generations will not understand. For example, the way we get such a mirror-smooth surface on even the hardest stones. The joints between them fit so accurately there isn't even a crack the size of the thickness of a hair between them. They will be greatly puzzled at how our "slaves", working only "by hand", have been able to cut stones so precisely. Because the sons of men make slaves of their fellow-men, they will believe that we too have put slaves to work. For thousands of years it won't dawn on them that we simply dematerialize the superfluous stone on the surface and are thus able to get hairline accuracy on the edges and faces of even the hardest stones without the slightest human effort. We adjust our instruments to the desired width and depth of the stone and everything beyond the dimensions we want is merely dematerialized. This is very simple as soon as you know the true nature of the different energies including that of matter. But this knowledge is a blessing only in the hands of a knowing person. He knows too that *love means life*, and *hate means death*. Only initiates of the highest degree can be architects. As a matter of fact, to build with slaves we wouldn't need to be initiates! We don't work with slaves but with the forces of nature.

Archa úmluvy a ještě další přístroje jsou tedy vytvořeny z hmoty, která může být nabitá božskou tvůrčí energií, aniž by se dematerializovala. Archa vyzařuje netransformovanou tvůrčí sílu, *působí podle dávky záření životodárně nebo smrtelně*. Tato síla má stejný charakter vibrace jako síla vůle člověka, který dokáže přemoci vše, dokonce přitažlivost zemskou, i když na krátkou dobu. Archa úmluvy tuto sílu vyzařuje tisícinásobně zesílenou. A tak, jako Země působí na hmotu přitažlivou silou a přitahuje ji k sobě, můžeme působit proti přitažlivosti Země bez výjimky v každé hmotě, tudíž zbavit ji na kratší či delší dobu její váhy. Můžeme však – je-li to nutné – působit i opačně, tedy spolu s přitažlivostí Země a zvýšit váhu dle libosti pomocí ultrahmotných paprsků. Tímto způsobem ztrácejí i největší balvany na kratší či delší dobu svou váhu a lze vystavět velice snadno největší stavby; nebo se váha natolik zvýší, že se balvany propadnou do země. Chceme-li například vyhloubit studnu, nepotřebujeme vynášet zem, ale necháme vhodně velký balvan klesnout do země zvětšením jeho váhy, až dosáhneme požadované hloubky.

Pomocí archy úmluvy, tohoto obrovského zdroje síly, můžeme přeměnit také nehmotné energie, jako například světelné paprsky, ve hmotu a naopak hmotu můžeme rozpustit a přeměnit ji v energii, působící po věky.

Podívej se na tuto lampu: jako slunce vysílá po miliardy let kromě jiných záření i taková, která se *v naší atmosféře promění změnou energie na světelné paprsky*, stejně tak se tvoří v této lampě pomocí rozpouštějící se – dematerializující – hmoty energie, která se ve vzduchu mění ve světelné paprsky.

Proces by mohl v této lampě probíhat po věky, dávala by tudíž také po věky světlo, kdyby nebylo psáno v dějinách Země, že musíme Zemi na tisíce let opustit a všechna svá zařízení zničit. Nevědomí lidé by jinak způsobili nevýslovnou pohromu.

Pozdější generace mnohým pozůstatkům naší kultury neporozumí. Mimo jiné také tomu, jak dokážeme opracovat povrch nejtvrděších kamenů naprosto hladce a tak přesně, že tam, kde se desky dotýkají, není ani nejmenší skulina. Budou si lámat hlavu, jak mohli naši otroci otesat kameny tak přesně pouhou ruční prací. Jelikož synové člověka činí ze svých bližních otroky, budou se domnívat, že jsme i my nechali pracovat zotročené lidi. Po tisíciletích je nenapadne, že dematerializujeme na povrchu přebytečný kámen, a tak vytváříme z nejtvrděších skal přesně správná tělesa bez nejmenšího lidského úsilí. Nastavíme působení svých přístrojů na hloubku a šířku a kámen je v té míře dematerializován. Je to velmi jednoduché, jakmile člověk zná podstatu různých energií, k nimž patří hmota. Ale tato znalost je požehnáním pouze pro vědoucího; ten také ví, že *láska je život a nenávisť je smrt*. Pouze zasvěcenci nejvyššího stupně mohou být architekti. Nepracujeme s otroky, ale s přírodními energiemi.

Thanks to these instruments of ours we are able to create every form of manifestation. The manifestation depends only on how long and from what distance we put the creative energy to work. The sons of men take it for granted they can come into the temple with their sicknesses and we make them well again. *Sickness means that the vibrations of the body have got out of harmony.* We restore the inharmonious part of the body to its own proper vibration and the person gets well. Every organ has its own characteristic vibration. This means that every organ is as it is because it has a certain characteristic vibration, and this vibration is constantly acting within it and maintaining it. When this vibration changes, the organ concerned becomes diseased.

We can also regulate the weather on earth, making clear blue sky or, when necessary, clouds and rain. The sons of men see the lightning, hear the thunder of the pyramid and are happy because they know this means the blessing of rain. They live in the secure knowledge that the temple will take care of all their needs: their health, the rain that blesses them, and even their spiritual well-being.'

'Father of my Soul,' I now ask, 'how do you charge this ark of the covenant with creative energy?'

Ptahhotep looks at me with a penetrating glance and says: 'I can see you already know how we charge the ark of the covenant. I already told you: there is *only* one source on earth that is able to radiate this power and that is the God-man himself. It is the duty of the high priest to charge the ark with divine-creative power. He either drives his own high power directly into the ark or he achieves the same result with the help of the staff of life through converting an *absolutely positive* flow of power flowing from his hand at a lower vibration, conducting it through the staff and there converting it into divine-creative power. For in his daily life, even the perfect God-man only radiates creative power in a transformed state. Only when his spiritual forces are concentrated and in his consciousness he is identical with *God*, only then does the divine force radiate in its primordial vibration. He must therefore be in a condition of cosmic all-consciousness when he wants to radiate the creative force. If the uninitiated sons of men were to see him in this condition they would run away terrified as at such times the God-man radiates such celestial, divine light that ordinary people can't stand the sight of him. If uninitiated people were to touch an initiate in this divine condition of being, they would momentarily fall over dead, just as if they had touched the ark of the covenant.

Thus when an initiate radiates his rays of life for healing purposes, he withdraws into a state of concentration such that his radiation can be borne by people without harm; that is the power he directs to the appropriate nerve centres he raises up to the level of creative power with the help of the staff. For the staff is so constructed that it can not only conduct the rays but also transmit them in a transformed state, amplified or diminished, at will. Hence, an initiate doesn't need to enter the divine state of being in order to conduct the highest radiation of life into the ark of the covenant; on the contrary, he can enter a lower state of concentration and then direct the power corresponding to this level into the ark of the covenant, after raising it with the help of the staff up to the level of creative energy. When the ark is charged in this manner, it radiates for a long time this highest and strongest energy, as a source of all other forces on earth.

Díky těmto přístrojům dokážeme vytvořit každý jevový tvar tvůrčí energie. Manifestace závisí pouze na tom, jak dlouho a z jaké vzdálenosti necháme tvůrčí energii působit. Lidé považují za samozřejmé, že přicházejí se svými nemocemi do chrámu a že je opět uzdravíme. *Nemoc znamená, že vibrace těla byly rozladěny.* Navrátíme rozladěnou část těla do její vlastní vibrace a člověk se uzdraví. Každý orgán má svou vlastní charakteristickou vibraci. To znamená, že každý orgán je takový, jaký je, protože základem jeho přirozenosti je určitá charakteristická vibrace a tato vibrace v něm stále působí a udržuje jej. Když se vibrace změní, příslušný orgán onemocní.

Můžeme také regulovat počasí na Zemi a udělat nebe jasně modrým, nebo je-li to nutné – vytvořit mraky a déšť. Lidé vidí blesky a slyší hřmění z pyramidy a jsou šťastní, protože vědí, že to znamená požehnaný déšť. Žijí v jistotě, že se chrám o vše stará, o jejich zdraví, o požehnaný déšť, o jejich blahobyť a také o jejich duchovní blaho.“

„Otče mé duše,“ ptám se nyní, „jak nabíjíte archu úmluvy tvůrčí energií?“

Ptahotep se na mne podívá svým pronikavým pohledem a praví: „Vidím, že už víš, že archu nabíjíme. Říkal jsem ti, že je *jen* jeden zdroj na Zemi, který dokáže vyzařovat tuto sílu, a tím je božský člověk sám. Je povinností každého velekněze nabíjet archu božsky-tvůrčí silou. Buď vede vlastní nejvyšší sílu bezprostředně do archy, nebo docílí stejného výsledku pomocí hůlky života tím, že hůlkou promění níže transformovaný, ale *bezpodmínečně pozitivní* proud ze své ruky v božsky-tvůrčí sílu a vede ji do archy. Neboť božský člověk, který dosáhl dokonalosti, vyzařuje běžně tvůrčí sílu také pouze transformovaně. Pouze v soustředěném stavu, ve kterém je ve svém vědomí totožný s Bohem, je božská síla vyzařována ve své původní vibraci. Musí se tedy nacházet ve stavu kosmického vševědomí, chce-li vyzařovat tvůrčí sílu. Kdyby ho nezasvěcení lidé spatřili v tomto stavu, utekli by s velkým úlekem, neboť božský člověk pak vyzařuje tak nadpozemské, božské světlo, že lidé tento pohled nesnášejí. Kdyby se nezasvěcení dotkli zasvěcence ve stavu božského bytí, padli by okamžitě mrtví, stejně jako kdyby se dotkli archy.

Vysílá-li tedy zasvěcenec své životní paprsky za účelem léčení, ponoří se do koncentrace, jejíž vyzařování lidé snášejí bez úhony, pouze stupňuje sílu zavedenou do příslušných nervových center pomocí hůlky až k tvůrčí schopnosti. Neboť hůlka je vybudována právě tak, že může vyzařování nejen vést dál, ale může je dle libosti předávat též transformovaně, zesíleně nebo zeslabeně. Zasvěcenec se tedy nemusí dostat do stavu božského bytí, aby vedl nejvyšší životní záření do archy, ale ponoří se do nižší koncentrace a vede pak do archy sílu odpovídající tomuto stupni, pomocí hůlky, která ji zesílí až k tvůrčí energii. Když je archa tímto způsobem nabitá, vyzařuje opět na dlouhou dobu nejvyšší a nejsilnější energii, jako zdroj všech ostatních sil na Zemi.

An initiate can produce and control even the most varied frequencies with the staff, as the staff is an ark of the covenant in miniature form, except for the fact that creative energy is not stored in it as in the case of the ark of the covenant. With the help of the staff, a human being could even convert his lower powers into creative force if he could radiate in a *pure, positive and completely selfless manner* power that is several octaves lower. This is because the staff always radiates the power that a human being puts into it. If a primitive and selfish person were to get possession of the staff, he would transmit his own negative radiations arising from his selfishness – possibly even in amplified form – and thus cause sicknesses, epidemics, earthquakes or even greater destruction as the necromancers and practitioners of black magic once did in the home of the divine race.

Do you understand now why the initiates keep their science so secret from the uninitiated.'

'I understand, Father. And it is now quite clear to me how my father revived the half-dead boy. In his state of high concentration, father directed his radiation, in magnified state, into the child. It worked like a miracle. The child was charged with vital energy, and his exhaustion disappeared immediately. But, Father of my Soul, what is going to happen when the sons of men take over the government? Are you going to destroy the magic staff, as father said, when he told me the initiates are going to destroy all their instruments? What a shame that people won't be able to enjoy the blessing of these powers!'

'My child,' says Ptahhotep, *'every creature lives in conditions that are exactly adapted to its state of development.* If we were to betray the secret of the staff to the sons of men, they would immediately use it to do harm to each other and to themselves. The sons of men aren't ready for this knowledge and won't be for a long time to come. The staff we are now using will be taken out of Egypt by the last initiate in possession of the secret knowledge, along with the ark of the covenant. He will have no possibility to build a pyramid. On the contrary, he will make a small cover for the ark to insulate it as well as possible. He will charge the ark to a much lesser degree and will cause it to be carried during his migrations by means of long wooden poles as handles. When this last initiate feels he is approaching death, he will destroy his staff. For a time the ark will continue to radiate the energy with which it has been charged, and the uninitiated will continue to carry it about in various countries for a long time until little by little they notice that it no longer has any power. Then even the last remains of the ark will be destroyed.

In times to come people will learn about the "magic staff" and the "ark of the covenant" only through records of earlier times. They will consider all this as a fairy tale and continue to tell it from one generation to another. But they will still vaguely remember that once there was an "ark of the covenant" in which there dwelt the power of the living God. And they'll also remember there was once a "magic staff" or as we call it a "staff of life" with which the initiates, the "magicians", performed miracles. From records from earlier times people will know or dimly sense that "the staff" represented *power* over all forces of nature.

In later times when people want to symbolize the greatest power, they will place a staff – a sceptre – in their hand as a token of power. In those times to come, however, their staff – their sceptre – will only be an *empty symbol of power*. The *true power said force of the staff* will no longer be known to them. Only after thousands of years will a descendant from the tribe of the Sons of God be reincarnated; he will discover these truths for the people of his time and will make a new "magic staff". Until then, however, for thousands of years, there will be a strange kind of people who, either to entertain or to cheat, will call themselves "magicians" and will pretend they are performing their magic tricks with the help of a "magic wand". *They will thus be imitating what once actually existed.*

Zasvěcenec může také pomocí hůlky vytvořit a vést nejrůznější frekvence, neboť hůlka je archou úmluvy v malém vydání, až na to, že v ní tvůrčí síla není nahromaděna jako v arše. Člověk by mohl pomocí hůlky také proměnit své nižší síly ve vyšší, kdyby dokázal vyzařovat svou o několik oktáv nižší sílu *čistě, pozitivně, tedy naprosto nesobecky*. Neboť hůlka vždy vyzařuje sílu, kterou do ní člověk vede. Kdyby dostal do ruky hůlku člověk primitivní a sobecký, vedl by dál své vlastní sobecké vyzařování – snad ještě zesíleně – a způsobil by tím nemoce, epidemie, zemětřesení, nebo dokonce ještě větší pohromy, stejně jako černí mágové v někdejší domově božské rasy.

„Chápeš nyní, proč zasvěcenci drží své vědění tak přísně v tajnosti a nepřipouští k němu nezasvěcené?“

„Chápu, otče. A je mi nyní také zcela jasné, jak otec probudil k životu polomrtvého chlapce. Ve svém silně soustředěném stavu vedl otec své ještě zesílené vyzařování do chlapce. Působilo to jako zázrak. Dítě bylo nabitou životní silou a jeho vyčerpání v okamžiku zmizelo. Ale, otče mé duše, co se stane, když lidé mezirasy převzou vládu? Zničí také kouzelnou hůlku, jako zasvěcenci zničí všechny své přístroje? Jaká škoda, že se lidé nemohou těšit z požehnání těchto sil!“

„Mé dítě,“ praví Ptahhotep, „každý tvor žije v podmínkách přesně přizpůsobených svému stavu vývoje! Kdybychom lidem prozradili tajemství hůlky, ihned by jí použili k tomu, aby si navzájem a též sami sobě působili škodu. Synové člověka nejsou zralí pro toto vědění a nebudou zralí ještě dlouho. Hůlku, kterou nyní používáme, zachrání poslední zasvěcenec, který bude tajemství ještě znát, spolu s archou úmluvy a vezme je z Egypta pryč. Nebude mít možnost postavit pyramidy, ale vytvoří pro archu malý, co nejlépe izolující obal. Nabije archu také mnohem méně a nechá ji nést během dlouhých putování na dřevěných tyčích. Až ucítí tento poslední zasvěcenec, že se blíží jeho smrt, hůlku zničí. Archa bude ještě po nějakou dobu vyzařovat naposledy nabitou sílu, nezasvěcení ji ještě dlouho budou nosit v různých zemích sem a tam, až postupně zjistí, že už žádnou sílu nevyzařuje. Tak budou zničeny i poslední zbytky archy úmluvy.“

Lidstvo se v pozdějších dobách doví pouze z podání něco o kouzelné hůlce a arše úmluvy. Bude to vše ovšem považovat za pohádky a vyprávět to tak dál. Vzpomene si však, že kdysi existovala archa, ve které dlela síla živého Boha a také kouzelná hůlka, nebo jak ji nazýváme, hůlka života, pomocí které kouzelníci nebo mágové dělali zázraky. Lidstvo bude z podání vědět nebo tušit, že hůlka znamenala moc nad všemi silami přírody.

Budou-li chtít lidé v pozdějších dobách symbolizovat moc, budou držet v ruce hůlku, berlu – jako znamení moci. Ona hůlka – ona berla – bude však pouhým symbolem, prázdným znamením moci. Skutečná síla a moc hůlky už nebude známa. Až po tisíciletích se znovuzrodí potomek z rodu Synů božích a objeví pro lidi své doby ony pravdy, znovu sestrojí skutečnou kouzelnou hůlku. Do té doby však bude existovat po tisíciletí zvláštní druh lidí, kteří – aby pobavili nebo podváděli – se budou vydávat za kouzelníky nebo mágy a budou se chovat tak, jakoby své umělecké kousky prováděli pomocí kouzelné hůlky. Budou tedy *napodobovat* to, co kdysi skutečně bylo.

They will hold a "magic wand" in their hand and go through the motions of drawing magic powers from this wand. They will also use "magic words", imitating our magic formulas. But people will only learn the true gigantic power of the word centuries later when the fallen members of the divine race are reincarnated – those who are now living *here* – and will *remember in their subconscious* the truths which in that time will represent ancient records.

They will prove that their memories are correct. The time will come when the sons of men rediscover and repossess all knowledge, even the very highest. Even then, of course, this knowledge will remain an unintelligible secret for the ignorant masses, and in uninitiated hands these rediscovered truths will be a curse. But after all, this is the path of mankind, through many troubles and sorrows, which people make for themselves. Little by little they will learn they must not play with divine power. They'll come to know that these powers should be used in full seriousness with dignity and dedication.

For God gives mankind all, even himself, as a blessing; only people, in their ignorance, make a curse out of everything!

'Father of my Soul,' I ask, 'you said that the pyramids were made of thick blocks of stone in order to insulate the equipment by means of which the penetrating frequencies are radiated. But how then can you conduct the radiations to the outside?'

'The thick walls of the pyramids all contain shafts and tunnels through which we conduct out the force of the ark of the covenant and the other supplementary equipment which radiates energy. With the aid of these shafts and tunnels we also control weather. The positive and negative tunnels are built in different directions; when the positive and negative forces flow through them, they cause clouds to form and bring about the desired rain. The equalization of these tensions causes flashes of lightning accompanied by great noise. That is why people hear thunder coming from the pyramid. The other pyramids have been built for various other installations.'

'What's going to happen to the pyramids when the sons of men come into power in our country and the ark of the covenant and all other instruments are destroyed? Will the pyramids stand empty? And what's to become of the high priest and the other priests and initiates?' I ask.

'All except for the largest pyramid where the ark of the covenant is now kept and where initiation is given, the pyramids won't remain empty. When all our instruments for the radiation of divine creative energy are removed, the last initiated Pharaohs will have themselves entombed in one of these pyramids. Their bodies, permeated through and through by divinely creative force will continue – as the force will not be consumed – to radiate the supreme power just as the ark of the covenant does. Thus their bodies will continue in secret to act as tremendous sources of power, protecting this continent from evil influences. The radiation of well preserved and holy bodies will help our country keep its power for thousands of years. But in the course of time most of these tombs will be destroyed by ignorant people.'

'And what's going to happen to the great pyramid, Father?'

Ptahhotep looks off in the distance for a while as if he were observing things there. Then his heavenly glance sweeps back to me and he says:

Budou držet v ruce ‚kouzelnou hůlku‘ a dělat pohyby, jakoby z této hůlky vykouzlili kouzelné síly. Budou používat také kouzelná slova jako napodobeniny našich magických slov. Ale pravou mohutnou sílu slova poznají lidé až tehdy, až se po tisíciletích znovuzrodí padlí příslušníci božského rodu, kteří dnes žijí zde a *vzpomenou si ve svém podvědomí* na pravdy, které v tu dobu budou prastarými podáními.

Dokáží, že jejich vzpomínky souhlasí. Přejde jednou doba, kdy lidé objeví a přivlastní si vše, dokonce nejvyšší vědění. Pro nevědomý dav zůstane vědění i pak nesrozumitelným tajemstvím, znovu objevené pravdy v nezasvěcených rukou přinesou kletbu. Ale taková je cesta lidí – skrze mnoho utrpení a bolestí, které si sami způsobí. Postupně se naučí, že si nesmějí zahrávat s božskými silami, ale musí jich používat s plnou vážností, úctou a zbožností.

Neboť Bůh dává lidem vše, dokonce i sebe sama, k jejich požehnání, jen lidé dělají ve své nevědomosti ze všeho kletbu.“

„Otče mé duše,“ ptám se, „řikal jsi, že pyramidy byly vystaveny ze silných skal, aby byla izolována zařízení, pomocí nichž se vyzařují pronikající frekvence. Jak ale pak dokážete vést vyzařování přesto ven?“

„Do silných zdí pyramid jsou vbudovány šachty, průchody, kterými vyvádíme síly archy úmluvy a přístrojů, které ji doplňují a vyzařují jiné síly. Pomocí těchto průchodů také ovládáme počasí. Pozitivní a negativní síly, které protékají průchody, postavenými různými, od sebe se vzdalujícími směry, vyvolávají tvoření mraků a vytoužený déšť. Vyrovnáním těchto napětí jsou blesky, kterými vznikají také zvukové jevy. Proto z pyramid hřmí. Ostatní pyramidy byly postaveny pro různá další zařízení.“

„Co se stane s pyramidami, až lidé převezmou vládu i v této zemi a archa se všemi ostatními přístroji bude zničena? Zůstanou prázdné? A co se stane s veleknězem a ostatními knězi a zasvěcenci?“ táži se.

„Pyramidy, vyjma největší, v níž stojí nyní archa úmluvy a kde se uděluje zasvěcení, nezůstanou prázdné. Až budou odstraněny všechny přístroje vyzařující božsky-tvůrčí energii, dají se poslední ještě zasvěcení faraóni v jedné z pyramid pohřbít. Jejich těla, prosycená božsky-tvůrčí energií, budou vyzařovat nejvyšší sílu – jelikož nabitá síla nebude spotřebována – stejně jako archa úmluvy, budou v této zemi působit jako mohutné, tajné zdroje síly ze skrytu a chránit tento světadíl před špatnými vlivy. Vyzařování zasvěcených a dobře uchovaných těl pomůže této zemi udržet její moc ještě tisíciletí. Ale většina těchto hrobů bude lidmi časem zničena.“

„A co se stane s největší pyramidou, otče?“

Ptahotep se chvíli dívá před sebe, jako by viděl něco v dáli, pak na mne vrhne svůj nebeský pohled a říká:

'When the time has come for all secret instruments to be destroyed, and when the priest and initiates still serving in the temple at that time take their pilgrim's staff and set out for far-away places, the high priest and his deputy will close the rock entrance of the great pyramid from the inside so that no son of man can find it. Then, after fulfilling their last duties, they will dematerialize their own bodies in just the way you've often seen the offering on the altar in the temple court dematerialized. Just a flash, then a little white cloud that soon disappears – not a trace of ash or anything else remains behind. Thus the interior of the great pyramid will be closed off from human sight for thousands of years. Nevertheless, our initiations will not cease. Mature souls will continue to be initiated here – not physically, of course, but on the higher spiritual plane. These people will experience their initiation as a dream or a vision.'

Ptahhotep ceases speaking, and for a long time we look into each other's eyes. I understand a lot that he doesn't want to say... but I still have another question: 'Father of my soul, is there a special reason why all pyramids are built in the same form? Why aren't they built in a cubic shape, for example, like other buildings?'

Ptahhotep smiles: 'Not in cubic form? But the pyramids *are* built in cubic form! But I'll have to explain that to you next time. You've had enough today.'

I see that Ptahhotep has ended his instruction, but I still remain. I'd like to have him show me the use of the staff and the ark of the covenant. He looks at me with a smile and says: 'The time will come when you'll be permitted to know about the construction of the ark of the covenant and the staff of life. That will come after you've been initiated. But the use of these instruments is restricted to those who've reached the seventh degree after initiation through their own efforts. These secrets must not come into dangerous hands. Be patient. Time exists only in our thinking, but still everything takes time to mature.'

He blesses me, and I leave.

„Až přijde doba, kdy se budou muset zničit všechny tajné přístroje a kněží a zasvěcenci, kteří v tu dobu budou ještě sloužit v chrámu, vezmou svou poutnickou hůl a poputují dál, pak velekněz a jeho zástupce zavřou skalní dveře pyramidy zevnitř tak, aby žádný člověk nenašel vchod. A až splní své poslední povinnosti, oba odhmotní svá vlastní těla, stejně jako jsou dematerializovány obětní dary na dvoře chrámu na oltáři, což jsi nesčetněkrát viděla. Pouze blesk, pak bílý obláček, který brzy zmizí – žádný popel nezůstane. Tak zůstane největší pyramida po tisíciletí pro lidské oči uzavřena. Přesto však zasvěcování nepřestane, zralé duše tu budou i nadále zasvěcovány, i když ne tělesně, ale na vyšší, duševní úrovni. Tito lidé pak zažijí zasvěcení jako sen, jako vizi.“

Ptahhotep přestává mluvit a díváme se ještě dlouho vzájemně do očí. Rozumím mnohému, co nechce vyslovit... Měla bych však přece ještě otázku: „Otče mé duše, má to důvod, že všechny pyramidy byly vystavěny ve stejném tvaru? Proč mají tento tvar a proč například nejsou kostkami, jako jiné stavby?“

Ptahhotep se usmívá: „Nemají tvar kostky? Pyramidy přece jsou postaveny ve tvaru kostky! Ale to ti vysvětlím příště. Pro dnešek je toho dost.“

Vidím, že Ptahhotep skončil své poučení, ale ještě zůstávám. Chtěla bych, aby mi ukázal použití hůlky a archy. Dívá se na mne s úsměvem a říká: „Přijde čas, kdy se budeš smět seznámit se stavbou archy a hůlky života: po tvém zasvěcení. Ale používat ji smí pouze ten, kdo dosáhl sedmého stupně po zasvěcení, vlastním úsilím. Tato tajemství se nesmí dostat do nebezpečných rukou. Měj trpělivost! Čas existuje pouze v našem myšlení. Přesto však vše potřebuje čas ke své zralosti.“

Žehná mi a já odcházím.

PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: THE FORM OF THE PYRAMIDS

Once again I stand before Ptahhotep in his laboratory.

'I've already explained to you,' he says, 'that behind all the manifestations of the visible world there is a primordial force, a striving to return to the state of unity, and this force is apparent as the attraction between the two complementary halves, the positive and the negative. You are now standing before me because the earth's gravitational force is holding your body here. If it weren't for this force, you and everything that is not rooted to the earth would have spun off into space long ago. Even the whole gigantic body of the earth would have broken apart long ago. The force which holds together the earth and all the matter within its atmosphere *doesn't belong to the earth itself, but merely affects the earth operating outward from its centre*. If matter had no resistance and merely yielded to this force, the tremendous mass of the earth and everything that's living on it would disappear into its centre. But where would it go? Think for a moment.

Come closer, my child. I'll show you. If I put various things on the top of this table, tie a string on to each, draw the strings through the hole in the middle of the table top, and then pull all the strings from below, all the objects are drawn towards the centre of the table top; and all those that are smaller than the hole disappear. Where do they go? Aren't they drawn towards the point from which the force is acting? But where does the force in the centre of the earth come from... the force that draws everything towards it? Can you answer that, my child?'

I reflect for a moment and answer: 'The earth is recognizable. If everything that is recognizable is so only because it has separated itself from the *"all and nothingness"*, leaving its complementary half behind in the unmanifested state, then the earth too must have its complementary half in the unmanifested state, and the force of gravitation it exerts on all the creatures and objects living on it is the striving for reunification between the earth and its unmanifested complementary half which has been left behind in the void as its negative reflection. The earth's gravitational pull thus draws all the earth towards the *void* which stands beyond time and space, in order to bring about this reunion. If the earth were to yield, all the earth and everything on it would disappear into the centre, into the *void*.

But that would be a return to the paradisiacal unity – to *God* – to bliss! Why can't that happen, Father?'

'My child,' answers Ptahhotep, *'the obstacle is the resistance of matter!* Without *resistance* no creation is possible! It's the resistance of matter that keeps the earth and all creation from disappearing and being annihilated. Everything that has appeared in this recognizable world has fallen out of a point in the universe, and this point has then become its own centre. Through the fall it became matter. Now it can't return to divine unity because its own resistance as matter doesn't let it. A return to the paradisiacal divine unity – to *God* – is only possible through the spiritualization of the matter, that is, *through the transformation of matter into spirit!* But matter, all by itself, could never become spirit without spiritual help. That's why one aspect of *God* comes down into matter, clothes itself in matter, assumes material characteristics, and animates it as the *self* in order to make possible its spiritualization, its salvation.

The effect which this self in the centre of every creature has constantly exerted on the innermost structure of matter throughout aeons and aeons of time has led to the development of the forms of life existing on each rung of the ladder of creation. Thus each creature has come into being, from the simple protozoa up to the highest manifestation.

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: TVAR PYRAMID

Opět stojím před Ptahhotepem v jeho experimentální síni.

„Už jsem vysvětlil,“ říká, „že za všemi jevy viditelného světa působí prasíla, zpětná snaha k sjednocení, která se projevuje jako přitažlivost mezi vzájemně se doplňujícími kladnými a zápornými polovinami. Stojíš teď přede mnou, protože přitažlivost Země zde drží tvé tělo. Kdyby tato síla nepůsobila, vypadla bys dávno ty a všechno, co není přirostlé, do vesmíru. Dokonce celé obrovské tělo Země by se dávno rozpadlo. Síla, která drží pohromadě Zemi a vše, co je hmotné v její atmosféře, *není síla Země samotné, ale působí pouze na Zemi z jejího středu*. Kdyby neměla hmota žádný odpor, a povolila síle, zmizela by mohutná masa Země se vším, co na ní žije, v jejím středu. Ale kam? Přemýšlej!

Pojď blíž, mé dítě, chci ti to ukázat. Když položím různé věci na tento stůl a na každou přivážu nit a nitě protáhnu otvorem uprostřed stolu a pak zatáhnu zespoda za všechny nitě, všechny věci budou přitahovány ke středu a zmizí, pokud budou menší než tento otvor. Kam? Ovšem tam, odkud působí síla. Odkud ale pochází síla ve středu Země, která k sobě všechno přitahuje? Můžeš mi odpovědět, mé dítě?“

Přemýšlím a odpovídám: „Země je poznatelná. Jestliže vše, co je poznatelné, je poznatelné jen proto, že bylo odtrženo od ‚Ničeho-Všeho‘, a odtržení je jen zdánlivé, protože doplňující polovina zůstala v neprojeveném a síla, která táhne Zemi se všemi jejími bytostmi do středu, je usilování po opětném spojení mezi Zemí a její neprojevenou doplňující polovinou, která zůstala v Ničem jako negativní zrcadlový obraz. Přitažlivost Země táhne tedy celou Zemi do Ničeho, jež stojí mimo čas i prostor, aby dosáhla opět sjednocení. Kdyby Země povolila, zmizela by spolu se vším ve středu, v Ničem.

To by ale byl návrat k rajské jednotě, k Bohu, k blaženosti. Proč se to nemůže stát, otče?“

„Mé dítě,“ odpovídá Ptahhotep, „*překážkou je odpor hmoty!* Bez odporu není možné žádné stvoření! Odpor hmoty nedovolí, aby Země a všechno stvoření zmizelo a bylo zničeno. Všechno, co se objevilo v tomto poznatelném světě, vypadlo z jediného bodu vesmíru, který se stal pak svým vlastním středem. Tak vznikla hmota. Teď už to nejde nazpět, protože vrátit se do božské jednoty nedovolí hmotě její vlastní odpor. Návrat do rajské, božské jednoty – k Bohu – je možný jen tím, když bude hmota zduchovněna. To jest *transformací hmoty v ducha!* Avšak hmota by se nikdy nemohla stát duchem bez duchovní pomoci, z vlastní síly a schopnosti. A proto sestupuje jeden aspekt Boha do hmoty, odívá se do hmoty, přijímá její vlastnosti, oživuje ji jako Já, aby zduchovnění, osvobození bylo umožněno.

Účinek, který má Já, oděné do hmoty, ze středu každého stvoření na nejvnitřnější strukturu hmoty, rozvíjel během věků na každé příčce žebříku vývoje odpovídající tvary života. Tak vznikly nejrůznější bytosti, počínaje jednobuněčnými tvory až k nejvyšším projevům.

The highest creature on earth is man. It is his task to carry out the completion of the spiritualization of the earth, a task at which all living creatures are at work, each within the limits of its own particular stage of development. *And every human being who transforms himself from a being identical with the body into a being reawakened in spirit, a divine being – identifying his consciousness with the divine self – has fulfilled his duty.* He has spiritualized a bit of the earth. He has advanced by one step the salvation of the earth. Then he can co-operate as a helper in the salvation of other beings.

And now you know why you're standing here before me. It's because the *self* of the earth, which at the same time is our own *self*, loves the earth and all its creatures, drawing the earth towards itself, into divine unity, just as a bridegroom draws his bride to himself. This striving towards union, characteristic of all love, expresses itself in everything – including our bodies – as *weight*!

This force which we call weight is at work in every form of nature, and when we build we must reckon and work *with* this force, never against it. When we take proper account of it, it helps us preserve our buildings for a long time. If we were to try to build against the laws of these forces, all our structures would collapse in practically no time at all.

It's enough for you to understand that in the pyramidal form the resultant of forces is the most favourable one possible for the preservation of buildings for many thousands of years against the ravages of nature. The pyramids – particularly the great pyramid – have been built according to various mathematical and astronomical laws in order to serve the people as clock and calendar. You will learn these laws another time. Moreover, the fact that the lateral faces stand at an angle of 51° to their base enables the pyramid to reflect the sun's rays far out to sea and far into the desert. Thus our pyramids also serve as lighthouses. All the laws on which they are based, together with the history of those who have built them, are inscribed on the ceramic tiles with which they are covered. When the sons of men some day discover the secret of our writing, they will be able for a long time to read right from the pyramids themselves the knowledge and information I am giving you now, the mathematical and astronomical laws we have applied, the secrets of the pyramids and all our scientific knowledge. In the darkest ages of the earth, however, these written records will also disappear, so the sons of men will later have to discover all truth for themselves.

You must learn the law of the three-dimensional world which is *based on the law of the spirit and could not exist without it.*

The first source of all truth and of all manifestation is the *eternal being – God.* But God is in the unmanifested state beyond time and space, and only his manifestations appear as projections in the three-dimensional world. Therefore in order to understand these laws correctly, we must begin with *God.* In order to talk about *God,* however, we always have to cope with the fact that *God* stands above the recognizable world. For this reason **every living creature can only understand God to the extent to which it itself is able consciously to experience, manifest and realize God; that is, to the extent to which it itself can be God! In everything God is living, and everything is living in God. Nevertheless, God in his own complete, perfect being can be understood only by one who has himself become God – or who has never fallen out of God. God can be understood only by God!**

Nejvyšší bytost na Zemi je člověk. Jeho úkolem je dokončit zduchovnění Země, na kterém spolupůsobí všechny živé bytosti v míře podle svého vlastního vývoje. *A každý člověk, který se změní z bytosti ztotožňující se s tělem v bytost ve svém duchu znovu probuzenou, božskou, a jehož vědomí se ztotožňuje s božským Já, splnil svůj úkol.* Zduchovněl kousek Země. O jeden krok posunul osvobození Země. Pak může také jako pomocník spolupůsobit při osvobození jiných bytostí.

A nyní víš, proč můžeš stát zde přede mnou. Je to proto, že Já Země, které je současně také naším Já, miluje Zemi se všemi jejími bytostmi a táhne celou Zemi do sebe, do božské jednoty, jako ženich, který se chce sjednotit se svou nevěstou. Tato vůle, toto úsilí po sjednocení, jímž se vyznačuje každá láska, projevuje se ve všem, tedy i v našem těle, jako *váha*.

V každém tvaru přírody působí tato síla, kterou nazýváme váha a když stavíme, musíme počítat a pracovat s ní a ne proti ní. Jestliže s ní pracujeme, pak nám pomáhá udržet naše budovy na dlouhé časy. Kdybychom stavěli proti zákonům této síly, tak vše takto vystavěné se v nejkratším čase zboří. Stačí, že rozumíš, že výsledné síly ve tvaru pyramid jsou nejpříznivější, aby stavby vydržely po mnohá tisíciletí, aniž by je mohly narušit přírodní síly.

Pyramidy, zvláště největší, jsou vystavěny podle různých matematických a astronomických zákonů, takže mohou sloužit národu jako hodiny a kalendář. Tyto zákony poznáš jindy. Kromě toho pyramida má takový tvar, že boční stěny se sklánějí pod úhlem 51° ke svému základu a odrážejí sluneční paprsky daleko do moře a hluboko do pouště. Tím slouží pyramidy i jako majáky. Všechny jejich zákony i dějiny těch, kdo je stavěli, jsou namalovány na keramických deskách pyramid. A jestliže jednou lidé budou znát tajemství písma, budou číst z pyramid po dlouhý čas všechny tyto pravdy, matematické a astronomické zákony, tajemství pyramid a celé naše vědění. V nejtemnějším údobí Země však zmizí i tato písemná podání, takže lidé budou muset později sami objevovat všechny pravdy.

Ty ale pochop zákon trojrozměrného světa, který spočívá *na zákonu ducha a nemůže bez něho existovat.*

Protože pramen všeho vědění, všech jevů, je věčné bytí – Bůh – avšak Bůh stojí v neprojeveném mimo prostor a čas a pouze promítá své projevy do rozměrových světů, musíme začít u Boha, abychom těmto zákonům správně porozuměli. Mluvit o Bohu nám však stále brání obtíž, že Bůh stojí mimo poznatelný svět a **každá živá bytost může rozumět a pochopit Boha jen do té míry, nakolik je schopná Boha vědomě zažívat, projevovat a uskutečňovat. To jest: až do jakého stupně dokáže sama být Bohem. Ve všem žije Bůh a vše žije v Bohu, přesto mu zcela může rozumět ve své vlastní dokonalé bytosti jen ten, kdo se sám stal Bohem – nebo nikdy z Něho nevypadl. Chápat Boha může jen Bůh sám!**

The fact that even the most primitive man has a concept of God shows that divine *consciousness* is dwelling within him, even though only very dimly and to the lowest degree. On the other hand, to become conscious in God, to understand *God* completely, and to be *God* means to become completely one with one's own divine *self*, with the *God* dwelling within. That is easy to say but very hard to do! Because man has fallen out of his divine *consciousness*, he can only imagine God in accordance with his own personal power of understanding. How can he know what the real, living *divinity* is like in its perfection when his power of imagination only corresponds to the level he personally stands on, separated as he is from unity, and having fallen as he has from divinity? How can the finite understand the infinite, the mortal the immortal, the temporal the eternal?... How can an imaginary being understand, experience and become identical with the eternal, true *being* – *God*?

And still man must reach *him*! His eternal desire, his unquenchable longing helps him and propels him forward in the direction of his divine *self*. Man's intellect – the greatest but most dangerous gift he has received from God-builds a bridge across the seemingly unconquerable chasm between that which is personal and mortal and that which is impersonal and eternal. Through man's intellect he succumbed to the temptation to fall out of divine unity with his consciousness. But by the same token, his intellect gives him the possibility of *bringing back his consciousness into full union with divinity*. By means of his intellect, man is able to *understand* truth, and when he has understood, he will seek and keep on seeking and trying until he some day succeeds in finding the only path to the realization of his *self*.

Realization means being something. For as long as we think about something or talk about it, we aren't *being* it. You can think about a cat, or about a lion, but that doesn't mean by any manner of means that you have achieved realization, that you have *become* a cat or a lion. Likewise, you can think *about yourself* without being your divine, creative *self*! To think something is to be separated from it. For if you send out a single thought, you – the thinker – are connected only by thinking with the object of your thought. You are *connected* with it, but not identical with it. You are not yet that which is in your intellect. Your intellect belongs to you; it is a wonderful tool, a mirror into which you can project everything and in which you can recognize everything, but your intellect is not you! The intellect is outside your *self*. Consequently what you can do with your intellect is not you yourself, is not achievement of realization. When man seeks *God* outside himself, he can often be "thinking" about *God*, he can be "praying" to *God*, he can be "loving" *God* with his whole being, but all this doesn't mean he has become identical with *God*. For man can never find *God* by seeking outside himself!

The creator in man is man's own *self* whose last manifestation, farthest from his own centre, is his little "I", his personal "I-consciousness". The personal "I" within him is the image of God mirrored by matter – in the body. Thus when man seeks to return to *God* and re-establish his identity with him he must follow the *same* path with his consciousness: *he must draw his consciousness more and more from his own little personal "I" – deeper and deeper into himself – turning to his own true self, to his creator, until he consciously recognizes himself in Him. But this doesn't mean that the creature – the person – recognizes itself in this condition. As an imaginary being, it has no true existence and cannot really achieve self-knowledge. On the contrary, the creator recognizes himself in the created, in the person. This is the only possibility for overcoming the state of separation and bringing back the consciousness into the state of unity: the individual stops thinking about himself and instead becomes himself, recognizes himself. In this condition, the recognizer, the recognized and the recognition are one and the same. The self – the creator – recognizes its self in itself!*

Skutečnost, že nejprimitivnější pračlověk má svůj pojem Boha, dokazuje, že je v něm božské vědomí, přesto, že je na nejnižším stupni a ještě ve stavu zamlženém. Ale stát se vědomým v Bohu, Boha plně chápat, být Bohem, znamená být úplně zajedno se svým vlastním božským Já, v nitru sídlícím Bohem. Snadno se to řekne, ale těžko udělá! Neboť tím, že člověk vypadl ze svého božského vědomí, může si Boha představit jen v míře své osobní vnímavosti. Jak má vědět, co je skutečně živé božství ve své dokonalosti, když jeho představivost odpovídá jenom osobnímu stupni odděleného od jednoty, konečného a padlého? Jak by mohlo konečné chápat nekonečné, jak časové pochopit věčné, smrtelné nesmrtelné, zdánlivá bytost věčné? ... Jak může imaginární bytí chápat, zažívat a dokonce se ztotožňovat s věčným, pravým Bytím – s Bohem?

A přece musí člověk Boha dosáhnout! Věčné přání, neutuchající touha mu pomáhá a žene ho do směru jeho božského Já. Přes zdánlivě nepřeklenutelnou propast mezi osobně smrtelným a neosobně věčným staví rozum – největší, ale nejnebezpečnější dar Boží – most. Rozumem se dostal do pokušení svým vědomím vypadnout z jednoty, ale právě tak mu dává rozum možnost vrátit se do jednoty s plným sebeuvědoměním. Prostřednictvím rozumu je schopen porozumět pravdám a když porozuměl, bude hledat a stále znovu zkoušet, až se mu jednoho krásného dne podaří najít tu jedinou cestu, uskutečnění svého Já.

Uskutečnění znamená něčím být. Neboť dokud člověk o něčem přemýšlí nebo hovoří, není tím. Můžeš přemýšlet o kočce nebo o lvu, to zdaleka ještě neznamená, že jsi dosáhla uskutečnění, že jsi se stala kočkou nebo lvem. Podobně můžeš přemýšlet o sobě, aniž bys byla svým božským tvůrčím Já. O něčem přemýšlet znamená být oddělen od toho. Neboť jestliže vyšeš jen jednu jedinou myšlenku, ty – myslitel – jsi spojená přemýšlením s předmětem svých myšlenek. Jsi s ním spojená, ale nejsi s ním totožná. Co je v tvém rozumu, to nejsi ty. Rozum patří tobě, je to obdivuhodný nástroj, zrcadlo, ve kterém můžeš všechno promítat a všechno poznat, ale rozum nejsi ty! Rozum je mimo tvé Já, čili co můžeš udělat svým rozumem, nejsi ty, není to uskutečnění. Jestliže člověk hledá Boha mimo sebe, může často, ba i stále na Boha myslet, může se k Bohu modlit, může Boha celým svým srdcem milovat, ale proto se stále ještě neztotožnil s Bohem. Protože při hledání venku nemůže člověk nikdy Boha najít!

Stvořitel v člověku je jeho vlastní Já, jehož posledním od jeho vlastního středu nejvzdálenějším projevem je já, osobní vědomí já. Osobní já v něm je ve hmotě – v těle se odrážející obraz Boha. Jestliže tedy člověk se chce vrátit ze stavu vzdálenosti do totožnosti s Bohem, musí svým vědomím nastoupit tutéž cestu: musí své vědomí od osobního já stahovat stále hlouběji a hlouběji do sebe a obracet se k svému pravému Já, ke svému stvořiteli, až se v Něm vědomě pozná. To ale znamená, že v tomto stavu se nepoznává stvoření – osoba, protože žádnou skutečnou existenci nemá a jako zdánlivá bytost nemůže mít žádné zpětné působící vědomí, žádné sebepoznání. Ale naopak, stvořitel se poznává ve stvoření, v osobě. To je jediná možnost, v níž přestává odloučenost, v níž se vědomí nalézá ve stavu jednoty, kdy přestává myšlení na sebe samého a dochází k sebepoznání, k bytí sebou samým. V tomto stavu je poznávající, poznávané a poznávání jeden a týž subjekt: Já – stvořitel – poznává se v sobě samém.

Man can only experience *God* in this way. This is *resurrection!* In this state he recognizes that his own *self* has created him and is constantly creating him, hence that his own *self* is his creator. He likewise realizes that *the one and only self is the creator of the entire universe!* As a result of this divine self-recognition he simultaneously experiences the creative cosmic allconsciousness. At the same time as he achieves *self-recognition*, he achieves *recognition of everything, omniscience!*

This divine state in which the *creator recognizes himself* may also be expressed symbolically by numbers: '*God in his state of resting within himself is 1 in 3 and 3 in 1*, 1 and 3 are still an unseparated unity. In the field of geometry, the form of the equilateral triangle is the symbolic image of *God* in which the recognizer, the recognized and the recognition are one and the same: *1 in 3 and 3 in 1*.

Every form is the manifestation of the force that has built it. Thus every form is the image of the creative force that builds it and dwells within it. Divinity in its primordial state *of resting within itself*, always manifests itself in the form of a triangle.

The triangle represents perfect harmony and perfect equilibrium as its three corner points all lie exactly the same distance from each other. On the other hand, when the aspect of *God* to which we refer as "resting within itself" moves out of the dimensionless state, beyond time and space and into the three dimensions, it becomes the *creative* aspect of *God* and always manifests itself in the number 4.

As long as the numbers 1 and 3 form a unity in *divinity*, they remain 3 in 1 and 1 in 3. But when they emerge from the divine condition of unity, *they separate*, and out of the "1 in 3" there emerges "1 and 3", and that makes 4. The equilateral triangle contains, hidden within itself, 4 smaller equilateral triangles.

This law also contains the secret of the key number of the threedimensional world: the number 7.

Now try to imagine how the first energy of manifestation emerges out of the dimensionless state into the three dimensions. Close your eyes and I'll project this truth into your consciousness.'

I do as Ptahhotep tells me, closing my eyes and turning my attention inward. All of a sudden I see a *point*, and I hear Ptahhotep's voice:

'In order for a force to emerge from the dimensionless state and manifest itself, it needs a *point of departure*. A point is dimensionless, has not yet emerged from unity, but is necessary for manifestation. Because a point consists of only one single factor, it bears within itself the number of unity, the number 1.

When the force whose first manifestation was a point emerges from the dimensionless state and is effective for a period of time, the point moves and forms a *line*.'

Člověk může zažít Boha jen tímto způsobem. Toto je *vzkříšení!* V tomto stavu poznává, že ho stvořilo jeho vlastní Já a stále tvoří, takže jeho vlastní Já je jeho stvořitelem. Podobně poznává, že jedno a totéž jediné Já je stvořitelem celého vesmíru. Následkem toho prožívá ve svém božském sebepoznání, ve svém sebeuvědomění, současně i tvůrčí, kosmické vševědomí. V témže okamžiku, kdy dosáhl sebepoznání, dosáhl poznání všeho, vševědoucnosti!

Tento božský stav, v němž *stvořitel poznává sám sebe*, můžeme také vyjádřit symbolicky čísly: Bůh ve stavu spočívání v sobě samém je jedna ve třech a tři v jedné. Tři a jedna jsou ještě nerozdělenou jednotkou. Ve světě geometrických představ je tvar rovnoramenného trojúhelníku symbolickým obrazem Boha, v němž poznávající, poznávané a poznávání jsou jedno jediné: jeden ve třech a tři v jednom.

Každý tvar je projevem síly, která ho vybuodovala, proto je každý tvar rovněž obrazem síly, která ho buduje a stvořitelcky v něm přebývá. Božství v sobě spočívající ve svém prastavu se zjevuje vždy ve tvaru rovnostranného trojúhelníku.

Tento trojúhelník má v sobě dokonalou harmonii a dokonalou rovnováhu, neboť jeho tři úhly leží od sebe v přesně stejné vzdálenosti. Jestliže však v sobě spočívající aspekt Boží vstoupí z bezprostorového, bezčasového a bezrozměrného stavu do stavu trojrozměrného a stane se stvořitelským aspektem Božím, projeví se pak vždy v čísle čtyři.

Dokud číslo jedna a tři tvoří v Božství jednotu, zůstává tři v jedné a jedna ve třech. Jestliže však vystoupí z božské jednoty, oddělí se a z jedné ve třech se stane jedna a tři, a to je čtyři. Rovnostranný trojúhelník zjevuje v sobě skrytě spočívající čtyři rovnostranné trojúhelníky.

V tomto zákoně spočívá rovněž tajemství klíčového čísla třírozměrného světa: číslo sedm.

Pokus se jednou obrazně si představit a sledovat, jak vystupuje první energie projevu ze stavu bezrozměrného do stavu třírozměrného. Zavři oči a já promítnu tuto pravdu do tvého vědomí.“

Dělám, co mně Ptahhotep poručí, zavírám oči a zaměřuji svoji pozornost do nitra. Tu se objeví *bod* a slyším Ptahhotepův hlas:

„Aby síla mohla vystoupit z bezrozměrnosti a zjevit se, potřebuje výchozí bod. Tento bod je bez rozměru, dosud ještě nevystoupil z jednoty, je však k projevu nutný. Tím, že bod se skládá z jediného faktoru, nese v sobě číslo jednoty, číslo *jedna*.

Jestliže síla, která se poprvé objevila jako bod, vystoupí z bezrozměrného stavu a určitou dobu působí, bod se bude pohybovat a vznikne *čára*.“

With my inward eye I see how the point gradually becomes a line, and I hear Ptahhotep's voice: 'The first dimension, length, is born. In its essence, the line is endless and thus, as a first manifestation, also represents the number 1. But in the world of manifestations, the world where everything always has a beginning and an end, a line is always bound to involve three factors, its starting point, its end point, and the intervening space between the two. Thus the line represents the number 3, the key number for the 1-dimensional world.

Now you must have noticed that there is no possibility of manifesting or of finding the number 2 in a *unity*. As a matter of fact after the first manifestation of the point, which represents only 1 single factor, we immediately jumped to three factors – *without the number 2*. When a point moves, no matter how little, to form even the tiniest, shortest line, we're already dealing with the 3 factors not 2. A line in *infinity* of course, represents the number 1; but when it has a beginning and an end, it automatically represents the number 3.

In order for the number 2 to arise, there has to be a *splitting of unity*. The number 2 can only be born when two units are set beside each other. But inasmuch as nothing has any real existence outside unity, *unity must project a reflection outside itself*. Thus there arises a fission, a separation, which means the death of unity. That's why the word for "doubt" – which represents a kind of cleavage within one's mind and soul – is so closely related to the word for 2. This is true in every language.

Let us now watch how the second dimension arises from the first. A line consists of a series of points. Assuming the creative energy is active in each of these points with the same force and for the same period of time, each of these points moves outward from itself into the second dimension; each of them becomes a line, and out of the totality of these lines a plane is created: An equilateral rectangle.

The second dimension – width – is born.

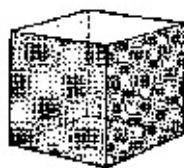

The rectangle is *four* in *one* and *one* in *four* and thus consists of five factors: the *four manifested* lines: Line of departure, terminal line, right and left lateral lines, and the fifth factor: the *non-manifested* area enclosed by these lines. And so the key number of the two dimensional world is the number *five*.

But creative forces continue to work. The plane also consists of points, and if the same force works outward from each of these points in the same direction and for the same period of time, all these points move into the third dimension, and a *cube* has been created from the plane.

The third dimension is born – height.

The cube is *six* in *one* and *one* in *six* and it consists of *seven* factors: the *six manifested* limiting planes and the seventh, unmanifested factor, its cubic contents. The key number of the threedimensional world is the number *seven*.

Vidím v sobě, jak se bod pozvolna stává čarou a slyším Ptahhotepa: „První rozměr – délka se zrodil. Čára sama o sobě je nekonečná a je tudíž jako první projev také číslo jedna. Má však ve světě projevů, kde existuje počátek a konec, bezpodmínečně tři faktory: bod výchozí, bod konečný a prostor mezi nimi. Čára má v sobě číslo *tři*, klíčové číslo *jednorozměrného světa*.

Nyní ti musí být nápadné, že neexistuje možnost nalézt nebo projevit číslo dvě v jednotě. Neboť po prvním projevu bodu, který má v sobě jen jeden faktor, vznikly bezprostředně bez čísla dvě tři faktory. Jestliže z bodu vystoupí sebemenší čára, tak její tři faktory již vytvoří číslo tři. Čára v nekonečnu je a zůstává číslo jedna, má-li však začátek a konec, pak nese v sobě bezpodmínečně číslo tři.

Má-li vzniknout číslo dvě, je nutno, aby došlo k rozštěpení jednoty. Číslo dvě se může zrodit jen tehdy, jsou-li dvě jednotky postaveny vedle sebe. Vzhledem k tomu, že kromě jednoty nic neexistuje, musí jednota sama ze sebe vyslat zrcadlový obraz, a tak vznikne rozštěpení, oddělení, což znamená smrt pro jednotu. Proto je slovo pro ‚rozpolcení (rozdvojení)‘ – což znamená určitý druh rozštěpení mysli a duše člověka – úzce příbuzné se slovem dvě. To platí v každém jazyce.

Sledujme však, jak z jednoho rozměru vznikne druhý. Čára se skládá z řady bodů. Za předpokladu, že tvůrčí energie působí v každém z těchto bodů stejnou silou a po stejnou dobu, vystoupí všechny body ze sebe do druhého rozměru, z každého se stane čára, z celistvosti těchto čar se stane plocha, rovnostranný čtyřúhelník.

Narodil se druhý rozměr – *šířka*.

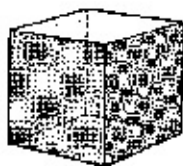

Čtyřúhelník je *čtyři v jedné a jedna ve čtyřech*, skládá se tedy z pěti faktorů: ze čtyř *projevených* čar: výchozí čára, koncová čára, pravá a levá, boční čára a z pátého faktoru: z *nezjevené* plochy, která je mezi čarami. Klíčovým číslem *dvojměrného světa* je číslo *pět*.

Tvůrčí síly působí však dále. I plocha se skládá z bodů a působí-li z každého bodu stejná síla stejnou dobu, vystoupí všechny zmíněné body do třetího rozměru a z plochy se stane krychle.

Zrodil se třetí rozměr: *výška*.

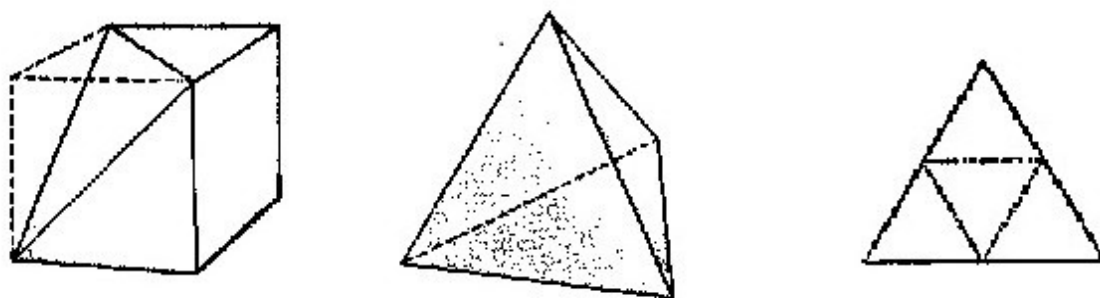
Krychle je *šest v jedné a jedna v šesti*, skládá se tedy ze sedmi faktorů: ze šesti *projevených* ji ohraničujících ploch a ze sedmého *neprojeveného* faktoru – z krychlového obsahu. Klíčovým číslem pro *trojrozměrný svět* je tedy číslo *sedm*.

As you see, the basic form of matter is the cube. The various crystals are built in conformity with this law, and in them you can find either the cubic shape itself – as in the case of salt for example – or the basic elements of the cube in various aspects and variations. If we now investigate the characteristics of the cube, you will also understand the laws of the variants.

When we cut a cube diagonally from one corner point to two opposite corner points, we cut off one corner of the cube. If we continue this way, we cut off the four corners of the cube, and so from the cube we have a shape that we are very interested in, a shape that was hidden inside the cube – it is a tetrahedron. This remaining shape – the tetrahedron – is bounded by four equilateral triangles.

So now you see that hidden within the cube is a shape with quite different laws, for the shape consists, not of rectangles, but of four triangles. If we were to flatten out these four triangles into a plane, they would form a single, equilateral triangle, the symbolic representation of *God*.

Just like the equilateral triangle which makes up its mantle, the tetrahedron is the very incarnation of harmony and equilibrium. Since each of its corner points is equally distant from each of the others, there is no strain or tension in a tetrahedron, but rather a condition of rest in equilibrium. By way of contrast, the corner points of the cube, just like those of the square, lie at different distances from each other, and this means that both in the square and the cube there is a condition of everlasting stress. The matter in our three-dimensional world is built up in cubic form, but hidden within itself it contains the form of the tetrahedron based on divine equilibrium. Matter cannot exist without the divine content.

The whole three-dimensional world is built up on this same law, quite Irrespective of whether the form concerned is considered to be inanimate matter or a living creature. Whether a given form is that of a plant, an animal or a human, the body of each of these is subject to the laws of the three dimensional world. Hidden and invisible within this body, however, is the higher, divine self – life – eternal *being!*

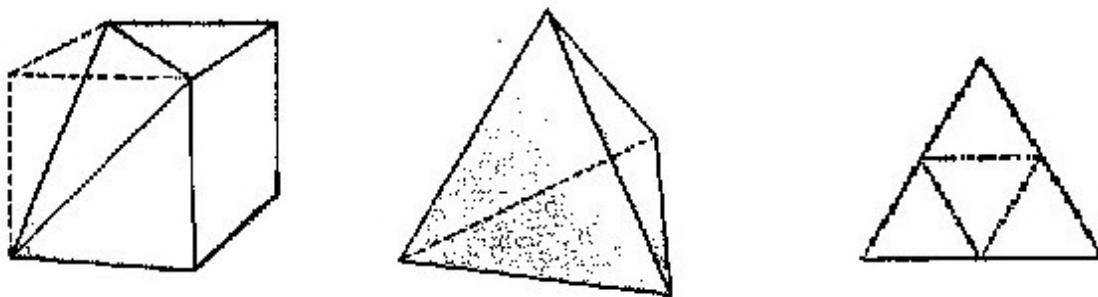
Thus you can see that in every one of its points three-dimensional space is based on the divine tetrahedron representing absolute harmony and absolute equilibrium. In just the same manner all of visible creation rests in every one of its points on the divinity which stands above all manifestation, reposing unmanifested Within itself. God is omnipresent!

Only man is able to manifest his higher *self* – that is *God* – through his thoughts, words and deeds, when he identifies his consciousness, not with his body, but with its spiritual content, with his *self*. As long as a person identifies himself only with his body, he is like an *opaque cube* in that he reveals only the characteristics of matter, crowding the divine creative principle into a latent, unmanifested state. No one suspects that the tetrahedron – the divine self – so different from the outward cubic shape, is dwelling within!

Jak vidíš, základním tvarem hmoty je krychle. Různé krystaly vznikají podle tohoto zákona a v krystalech nalézáme buď tvar krychle – např. u soli – nebo základní prvky krychle v různých aspektech a proměnách. Jestliže nyní vyšetříme podstatu krychle, porozumíš i zákonům obměn.

Pokud krychli rozřízneme šikmo od jednoho rohového bodu ke dvěma protilehlým rohovým bodům, odřízneme tak jeden roh krychle. Budeme-li pokračovat tímto způsobem, odřízneme čtyři rohy krychle, a tak z krychle nám zbyde tvar, který nás velmi zajímá, tvar, který byl ukryt uvnitř krychle – jedná se o čtyřstěn. Tento zbylý tvar – čtyřstěn – je ohraničen čtyřmi rovnostrannými trojúhelníky.

Vidíš, že v krychli tak skrytě spočívá tvar, který má jiné zákony než krychle, neskládá se totiž ze čtyřúhelníků, ale ze čtyř trojúhelníků. Jestliže rozprostřeme tyto čtyři rovnostranné trojúhelníky do plochy, vytvoří jeden rovnostranný trojúhelník, *symbolické znázornění Boha*.

Čtyřstěn je jako rovnostranný trojúhelník, který vytváří svůj plášť, ztělesněním harmonie a rovnováhy. Neboť všechny jeho rohové body leží od sebe ve stejné vzdálenosti, nevzniká tedy ve čtyřstěnu žádné napětí, nýbrž vyrovnaný, klidový stav. Naproti tomu rohové body krychle, stejně jako čtverce, leží v různých vzdálenostech od sebe, je tedy jak ve čtverci, tak i v krychli, stálé, nepřekonatelné napětí. Hmota třírozměrného světa se tvoří ve tvaru krychle, ale skrývá v sobě čtyřstěn, vybudovaný na božské rovnováze. Hmota nemůže existovat bez božského obsahu.

Na témže zákonu je vybudován celý třírozměrný svět, lhostejno, zda vybudovaný tvar je ‚mrtvá‘ nebo oduševnělá hmota, tedy živý tvor. Ať se jedná o rostlinu, zvíře nebo člověka, ve svém zjevu vykazují tělo, které podléhá zákonům trojrozměrného světa. V tomto těle se ale nalézá skryté a neviditelné vyšší božské Já – život – věčné bytí!

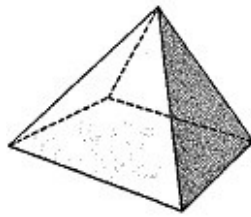
Třírozměrový prostor spočívá v každém svém bodě na božském čtyřstěnu, což představuje absolutní harmonii a absolutní rovnováhu. Rovněž tak spočívá celé projevené stvoření v každém svém bodě na Božství, které stojí nad každým projevem, spočívá v sobě a je neprojevené. Bůh je všudypřítomný!

Jenom člověk je schopen projevit své vyšší Já – tedy Boha – svými myšlenkami, slovy a činy, jestliže své vědomí neztotožňuje se svým tělem, ale s duchovním obsahem, se svým Já. Pokud se člověk ztotožňuje se svým hmotným tělem, je jako neprůhledná krychle, která vykazuje pouze vlastnosti hmoty a zatlačuje božsky tvůrčí princip do latentního, neprojeveného stavu a nedává tušit, že v něm spočívá zcela odlišný čtyřstěn – božské Já.

On the other hand a person who uses his body, his thoughts, words and deeds only *to manifest* the divine creative principle, while leaving the characteristics of his physical existence – his person – in the unmanifested state – such a person, to continue using the same figure of speech, is like a cut *cube* whose corners and inner content are turned outward so that its inner triangles – the equilateral triangles of the divine tetrahedron – are visible.

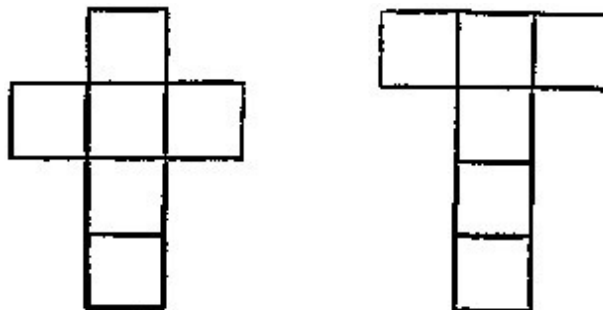
Such a person uses the material, square shape only as a secure base in the three-dimensional world, allowing his weight to rest on this base.

But the shape of the cut cube turned inside out is the *pyramid*. Thus we see the *pyramid is the symbolic form of the God-man*, who reveals his divine, selfless nature and completely manifests *God* on earth. The salvation of the earth, the spiritualization of matter is completed in the person of the *Godman*. The *divine self* – the creator – is seated in complete majesty on its throne and rules over matter, over the body.

By way of contrast, the symbolic representation of materialistic man who uses his intellect for the service of his material being is the cross – or a "T" – formed out of the four squares making up the surface of the cube. On this cross, or "T" the secret, indwelling, *divine self is crucified*.

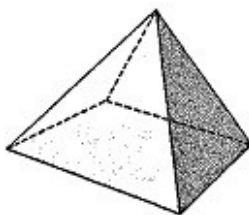
In such persons, divinity is robbed of its power. It cannot manifest itself and is subject to the laws of the material world. It is crucified on the two great beams of the three-dimensional world – on time and space – and dies on this cross of matter. Its death, however, is not final! Even in the consciousness that has sunk down to the lowest level, the divine creative *self* sometime undergoes resurrection and saves the suffering human being. Materialistic man, in his Ignorance through crucifying his own higher *self* – *God* within himself – creates ceaseless tortures and sufferings for himself; he becomes the criminal who is also crucified beside the divine one. The pains awaken him; his higher consciousness is aroused, and with the resurrection of his *divine self*, he experiences his own *salvation* because he *recognizes* himself in *him!*

Člověk, který používá své tělo, své myšlenky, slova a skutky pouze k projevení božského tvůrčího principu – avšak ponechává vlastnosti své tělesné existence – své osoby – v neprojeveném, ten je, vyjádřeno stejnou řečí, otesaná krychle, jejíž rohy jsou otočeny ven, jejíž obsah je vyklopen a tímto způsobem ukazuje svoje vnitřní trojúhelníky, které jsou současně trojúhelníky božského čtyřštěnu.

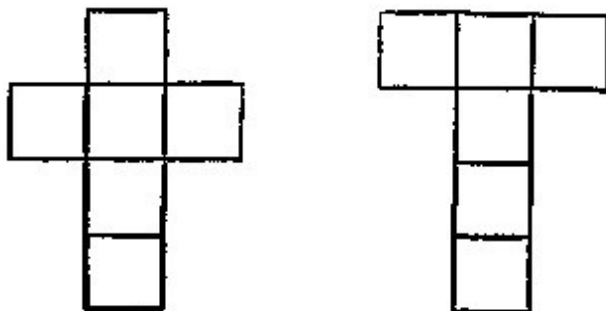
Hmotný, čtyřúhlový tvar používá pouze jako bezpečnou základnu v trojrozměrném světě a ponechává na něm spočinout svoji váhu.

Tvar vyklopené krychle je však pyramida. *Pyramida je tedy symbolický tvar božského člověka*, který odhaluje svoji božskou, nesobeckou přirozenost a zcela uskutečňuje Boha na Zemi. V osobě Božského člověka je uskutečněno vykoupení Země, zduchovnění hmoty, Božské Já – stvořitel – sedí na svém trůně v plné nádheře a vládne nad hmotou, nad tělem.

Naproti tomu symbolické znázornění materiálního člověka, který používá svého rozumu k tomu, aby sloužil své hmotné přirozenosti, je kříž – nebo ‚T‘ – vytvořený ze čtyřúhelníků povrchové plochy krychle. Na tomto kříži nebo Tau, je ukřižováno božské Já, skrytě uvnitř přebývající.

V takových lidech je božství ochuzeno o svou moc. Nemůže se projevovat, musí se ve světě podrobovat materiálním zákonům. Je ukřižováno na dvou velkých trámech třírozměrného světa – na čase a prostoru – a umírá na tomto kříži hmoty. Jeho smrt však není konečná! Také ve vědomí, které kleslo na nejnižší stupeň, bude jednou vzkříšeno božsky tvůrčí Já a vykoupí trpícího člověka. Neboť hmotný člověk si působí tím, že ve své nevědomosti ukřižuje v sobě své vlastní vyšší Já – Boha, stálá muka a utrpení – stane se zločincem, který visí ukřižován vedle ukřižovaného božství. Bolesti ho probudí, jeho vyšší vědomí se vzbudí a zažije se vzkříšením svého božského Já rovněž svoje vlastní *vykoupení* tím, že v Něm pozná sebe sama!

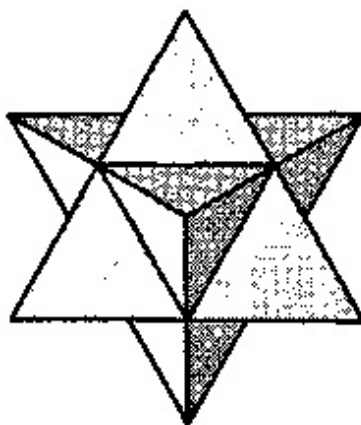

The members of the divine race who fled to the far corners of the earth carried these symbols with them wherever they went, proclaiming to humanity the secret, hidden truth within them. In every part of the earth people will find these symbols in stone, in metal, or baked clay, in various sizes, large or small. Most people will believe that they represent a person who has been crucified, and only a few will recognize that the representation symbolizes the divine creative principle crucified on the two beams of time and space.

The pyramids will continue to stand for thousands of years, proclaiming to humanity the highest truths which have been built into them. People with eyes and ears will find and recognize these elements of truth, even though they may not be able to fathom all the mathematical and astronomical laws of the pyramids, and some few highly developed persons will even be able to attain the truth proclaimed. On the other hand, for primitive minds the pyramid will always be a puzzle – just like the Sphinx – until they reach the point of being able to solve their own puzzle.

But now let's return to our consideration of the cube! A few minutes ago you started at one corner of the cube and cut it in such a way that a plane contained all three dimensions. In this way you cut off a corner of the cube; then three more corners. But by starting at the other corner points of the cube you could make four more cuts and you would find the cube doesn't contain just one tetrahedron, but two of them, one within the other, each an exact reflection of the other. These two tetrahedrons represent the innermost law of the recognizable world: the inseparable relationship between the two complementary halves – the positive and the negative – which, self-contained each within the other, form a perfect equilibrium and sit, as creative spirits, on the right hand and on the left hand of divinity. In creation they rule as two opposite laws: the law of spirit and the law of matter.

Spirit is life, matter is resistance. The law of the spirit is radiation, giving, selflessness. The law of matter is drawing inward, cooling off, paralysis.

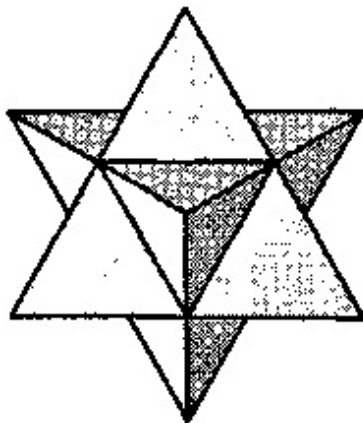

Tyto symbolické znaky přinesli uprchlí členové božské rasy do všech zemí, kam přišli a seznámili lidi s pravdami, které jsou v nich skryté. Všude v každé části světa se naleznou přesně stejná znázornění v kameni, kovu nebo ve vypalované hlíně ve větších nebo menších rozměrech. Lidé se pak budou domnívat, že je to obraz ukřižované osoby, jen málokterí poznají, že toto ztvárnění symbolizuje božsky *tvůrčí princip, ukřižovaný na dvou trámech času a prostoru.*

Pyramidy budou ještě stát tisíciletí a lidem hlásat nejvyšší pravdy, které jsou do nich vestavěny. Ti, kdo mají oči a uši, naleznou a poznají jejich vznešené pravdy, i když nebudou schopni pochopit všechny jejich matematické a astronomické zákony, někteří vysoce vyvinutí je také uskuteční. Pro primitivního člověka zůstane však pyramida věčnou záhadou, tak jako Sfinga – dokud nevyluští svou vlastní hádanku.

Vraťme se však ke krychli! Předtím jsi ukrojila z krychle plochu, vycházející z bodu jednoho jejího rohu, která má v sobě všechny tři rozměry. Tímto způsobem jsi mohla odříznout čtyři rohy krychle. Mohla bys však provést čtyři řezy z ostatních rohů a zjistila bys, že v krychli není obsažen jen jeden čtyřstěn, nýbrž dva v sobě spočívající čtyřstěny, které tvoří vzájemně přesné zrcadlové obrazy. Tyto dva v sobě spočívající čtyřstěny představují nejnitrnější zákon poznatelného světa: neoddělitelnou spojitost mezi oběma doplňujícími se polovinami – mezi pozitivní a negativní – které v sobě spočívajíce, tvoří dokonalou rovnováhu a sedí jako tvůrčí duchové po pravici a po levici božství. Při stvoření působí jako dva vzájemně protichůdné zákony: *zákon ducha a zákon hmoty.*

Duch je život, hmota je odpor. Zákonem ducha je vyzařování, dávání, nesobeckost. Zákonem hmoty je stahování, ochlazení, tuhnutí.

PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: SATAN

Spirit is life, matter is resistance. The law of the spirit is radiation, giving, selflessness. The law of matter is drawing inward, cooling off, paralysis.

There is only one single creature that is able consciously to combine the two laws: man. He is the connecting link between the world of the spirit and that of matter. He is able to live at one and the same time by the laws of both worlds. His thoughts, words and deeds can be an act of giving, radiating selflessness and universal love. On the other hand, his body belongs to the material world and lives by the laws of matter. *At its right place and in its right time, every law is divine, but the opposite is satanic.*

Without the resistance of matter creation would be impossible. In unmanifested *divinity* all creative forces are still at rest in unity, in complete repose and equilibrium, *representing merely potential, only power possibilities.* Creation begins in that one force separates itself from unity and sets itself up opposite the creator as resistance. That is the "first born son" of God, the spirit of resistance which the *father* sends out to act throughout aeons and aeons of time as a negative and opposite pole to himself, to bear the frequencies of creation, and by resisting them make it possible for creation to take place. This spirit of resistance is the opposite pole to the manifesting aspect of God. By virtue of its centripetal, chilling and coagulating characteristics, it is the cause of the creation of matter.

Take up a stone for example. The power that makes it a stone and holds it together as matter is the very self-same law of resistance tending to chill, harden and hold everything together. As long as this law manifests itself *in* matter and *as* matter, the law is operating in its place and consequently in a divine manner. But inert matter becomes living matter when the divine spirit, the *self*, clothes itself in matter and becomes flesh. The *self*, *life*, penetrates the inert matter, and out of the law of matter there arises a living spirit: the reflected image which has only been able to become spirit by virtue of the fact that *God*, as the *self* of the living creatures, has breathed his own life into matter, is *satan*. *Thus you can see that satan is the law of matter come alive through the divine spirit.* Satan lies dead in matter, *as its law*, until with its own life the divine spirit makes him come alive.

Whenever man's consciousness identifies itself with the law of matter so that his thinking, words and deeds, instead of serving the divine law, serve the law of matter, *man is bringing satan to life*, man is becoming satanic himself. **Without man satan cannot exist; for without the self of man, satan is only an unconscious force, a necessary natural law of matter.**

Satan can come to life only in the consciousness of a person who manifests the law of matter, the law of the flesh, in his spirit; who identifies his consciousness with his person, with his lower nature, with the drives and urges dwelling in his flesh, with the urge of self-preservation and propagation of the species. Such a person manifests the centripetal, coagulating power of matter *as spiritual characteristics* such as avarice, envy, vanity, hardheartedness and selfishness. **No living creature has ever met satan by himself, for without man satan has no existence at all. Without man satan is only the law of matter. We can meet the living satan only in the human being; only in a human face can we recognize satan as the expression of this face.**

When after the death of the body of such a person the *self* separates itself, satan remains behind in the corpse as the law of matter, lie became satan through the vitalizing power of the *self in the consciousness*. But the consciousness of a person who has identified himself with the law of matter and thus become satanic himself *dies with satan and becomes unconscious after death*. Satan draws him, his slave, into inert matter, into the darkness, into loss of consciousness, into himself.

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: SATAN

Duch je život, hmota je odpor. Zákonem ducha je vyzařování, dávání, nesobeckost. Zákonem hmoty je stahování, ochlazení, tuhnutí.

Existuje jen jeden živý tvor, který může vědomě oba zákony ztělesnit: člověk. Tvoří spojovací článek mezi duchovním a materiálním světem. Je schopen žít současně podle zákona obou světů. Jeho myšlenky, jeho slova, jeho činy mohou vyzařovat nesobeckost a universální lásku, mohou být dáváním. Jeho tělo však patří hmotnému světu a uskutečňuje hmotné zákony. *Každý zákon, pokud je na svém vlastním místě a ve správném čase, je božský, je-li to obráceně, je satanický.*

Bez odporu hmoty by stvoření bylo nemožné. V neprojeveném Božství spočívají všechny tvůrčí síly ještě v jednotě, v dokonalé rovnováze, ve stavu klidu, jen jako schopnost, jen jako *možnosti síly*. Stvoření začíná tím, že z jednoty se uvolní síla, která se Stvořiteli postaví na odpor. To je ‚prvorozený syn‘ boží, duch odporu, kterého otec vysílá, aby po eóny a eóny času Jemu tvořil druhý a negativní pól, aby frekvence tvoření byla únosná a schopná obstát, aby tvoření se stalo vůbec možným. Tento duch odporu, který tvoří protipól zjevujícího se aspektu Boha, je příčinou, že díky jeho stahujícímu, tvrdnutí vyvolávajícímu působení vzniká zhuštění, hmota. Tento duch působí jako zákon ochlazování, stahování a tuhnutí, obsažený ve hmotě.

Vezmi kámen do své ruky: síla, která z této věci udělá kámen a drží jej pohromadě jako hmotu, je ochlazování, stahování a tuhnutí působící zákon odporu. Dokud se tento zákon projevuje ve hmotě jako hmota, působí zákon na svém místě, tudíž božsky. Z mrtvé hmoty se však stane oživená hmota, jestliže božský duch – Já – se vtělí do hmoty a stává se živou bytostí. Já, život pronikne mrtvou hmotu a ze zákona hmoty vznikne živý duch: zrcadlový obraz božského Já. Tento zrcadlový obraz je satan a mohl se stát živým duchem jen tím, že Bůh jakožto Já živých tvorů vdechl svůj vlastní život hmotě. *Satan je tedy zákon hmoty, který byl oživen božským duchem.* Satan leží mrtvý v hmotě, jako její zákon do doby, kdy ho božský duch oživí svým vlastním životem.

Jestliže vědomí se ztotožní ze zákonem hmoty a jestliže myšlení, slova a činy neslouží božskému zákonu, ale zákonům hmoty, pak *člověk oživí satana*: tím se člověk sám stane satanickým. **Bez člověka nemůže satan existovat, neboť bez lidského Já je satan jen nevědomou silou, nutným přírodním zákonem hmoty.**

Satan se může stát živým jen ve vědomí toho člověka, který v duchu projevuje zákon hmoty, zákon těla; který ztotožňuje svoje vědomí se svojí osobou, se svojí nízkou přirozeností, s pudry přebývajících v těle, s pudry rozmnožovacími sebezáchovy a projevuje působící sílu hmoty jako duchovní vlastnosti, tedy jako chtivost, závist, ješitnost, duševní tvrdost a sobectví. **Satana samotného nepotkal ještě žádný živý tvor, neboť bez člověka neexistuje ani satan. Bez člověka je satan pouze zákonem hmoty. Jen v člověku lze potkat živého satana, jen v lidské tváři lze poznat satana jako výraz této tváře.**

Když se Já uvolní při smrti z těla takového člověka, zůstane satan opět jako zákon hmoty v mrtvole. Stal se satanem skrze oživující sílu jáství ve vědomí. Avšak vědomí člověka, který se ztotožnil se zákonem hmoty a tím se stal satanickým, *zemře se satanem a po smrti se stane nevědomým*. Satan ho táhne – svého otroka – do mrtvé hmoty, do temnoty, do nevědomí, k sobě.

On the other hand, the consciousness of a person who has identified himself with the law of the divine spirit and served this law remains awake and alert after the body has been put off; liberated from its chains, freed of the isolation of matter, it merges into eternal *light*, into *God*.

The two tetrahedrons contained within each other represent the two poles of creation in complete equilibrium. All creation – the world of unrest and motion – is based on this divine equilibrium. It is the inner law operating through all forms and therefore in the crystallizations of matter also. As you've been able to see for yourself, the primordial form of matter, the cube, is built up around the divine tetrahedron. The triangles making up the faces of the tetrahedron are identical with the planes connecting the corner points of the cube. Man too, in his inner being, has a plane of contact with the divine *self*. And that's why he can only find his own divine being within himself, never by directing his attention towards the outside world.

When man directs his attention towards the outside world, he is forced in accordance with divine law into more and more spiritual prisons, until after many pains and tortures, he finds *divinity*.'

Ptahhotep stops speaking, and I stand before him in silence and awe.

'Now you may go, my child,' says Ptahhotep, 'you've had enough for today. Next time we'll talk about the four sides of the pyramid. They contain further truths. If you want to attain complete self-recognition, they're very important for you.'

I bow and leave.

Naproti tomu zůstává vědomí člověka, který se ztotožnil se zákonem božského ducha a jemu sloužil, při odložení těla bdělé – a zbavené pout a izolace hmoty – vplyne do věčného světla, do Boha.

Zmíněné dva v sobě spočívající čtyřstěny ukazují dva póly stvoření v dokonale rovnovážném stavu. Celé stvoření – svět nepokoje, pohybu – spočívá na této božské rovnováze. Působí skrze všechny tvary jako jejich nejvnitřnější zákon. Rovněž tak v krystalizacích hmoty. Jak jsi se sama dozvěděla, je kolem božského čtyřstěnu vybudován pravek hmoty – krychle. Trojúhelníky, které tvoří čtyřstěn, jsou identické se spojenými vnitřními plochami rohů krychle. Rovněž tak člověk má dotykovou plochu s božským Já ve svém nitru. Právě proto můžeš nalézt své vlastní božské bytí jen ve svém vlastním nitru; nikdy však tím, že obrátíš svou pozornost ven.

Je-li člověk orientován ven, bude v souladu s božským zákonem, stále více tlačěn do duchovního uvěznění, až po mnohých mukách a bolestech nalezne Božství.“

Ptahhotep přestává mluvit a já stojím před ním němá a jako omámená.

„Jdi nyní mé dítě,“ říká Ptahhotep, „pro dnešek toho bylo dost. Příště budeme mluvit o čtyřech stěnách pyramidy. V nich jsou obsaženy další pravdy. Chceš-li dosáhnout dokonalého sebepoznání, jsou pro tebe velice důležité.“

Ukloním se a odcházím.

PTAHHOTEP'S INSTRUCTION: THE FOUR FACES OF GOD

Again I stand before Ptahhotep.

'My child,' he begins, 'today you'll learn what the four faces of God are. It will help you very, very much to recognize them *in you*. The four faces of God are in everything that has been created. *All of creation – including yourself – has been built up on his four faces.*

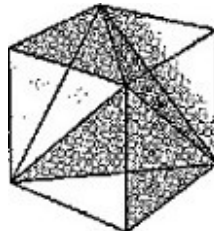
Life in the visible world, beginning with the gigantic central suns of the world systems and running all the way down to the tiniest protozoa is merely a rotation *around* the four faces and *in* the four faces of God.

You know why we always represent divinity in its primordial state *of resting within itself* as an equilateral triangle. God in his three aspects is *one in three* and *three in one*. But this condition – just like the equilateral triangle – carries within itself the possibility of the number *four*. When the three aspects of the basic number *one* separate from each other – and this happens when they move from the unmanifested into the manifested state – the "*one in three*" becomes "*one and three*". In this way the number *four* is born.

Cast a glance at the equilateral triangle: in it you see only one *unit* which has three sides, three aspects. But it contains, hidden and unmanifested, the number *four*, because the equilateral triangle can be divided up into four smaller equilateral triangles.

When the triangle moves out of the unmanifested into the manifested state *in the three dimensional world*, a tetrahedron is formed. As you have already seen, the first primordial form of material manifestation – the cube – contains the tetrahedron hidden and unmanifested within itself.

The four triangles which make up the faces of the tetrahedron are the areas of contact between the divine and the material, as they are identical with the inner areas of the truncated corners of the cube.

When we turn the triangles of the tetrahedron *outward* with the help of the corners of the cube, thus manifesting the triangles of the tetrahedron, we produce the four-sided shape of the pyramid whose four sides, at one and the same time, are *the four triangles of the tetrahedron turned outward* and the truncated corners of the cube turned outward.

The four sides of the pyramid symbolize the four faces of God, each of which taken alone and by itself manifests the three aspects of the first source, the divinity *at rest within itself* and standing above all creation. The pyramid reveals a living reality, the living law, in which *God* always and absolutely manifests himself in the material world, and because he does so he is indwelling in everything that has been created.

Z UČENÍ PTAHHOTEPA: ČTYŘI TVÁŘE BOŽÍ

Opět stojím před Ptahhotepem.

„Mé dítě,“ začíná, „dnes se dozvíš, co znamenají čtyři tváře boží. Velice ti pomůže, poznáš-li je v sobě. Čtyři tváře boží jsou ve všem, co bylo stvořeno. Celé stvoření – i ty – je vybudováno na Jeho čtyřech tvářích.

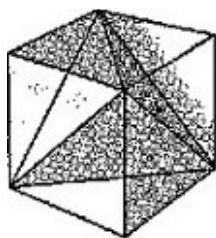
Život ve viditelném světě, počínaje ústředními slunci světových systémů až k jednobuněčnému tvor, není ničím jiným než kroužením, rotací kolem těchto čtyř tváří a v těchto čtyřech tvářích božích.

Víš, proč znázorňujeme božství spočívající ve svém *prastavu* vždy jako rovnostranný trojúhelník. Bůh ve svých třech aspektech je *jedna ve třech a tři v jedné*. Ale tento stav – jako rovnostranný trojúhelník – nosí v sobě možnost čísla *čtyř*. Když se tři aspekty pračísla jedna od sebe oddělí, a to se stane, jakmile vstoupí z neprojeveného do projeveného, pak se stane z ‚jedné ve třech‘, ‚tři a jedna‘. Tím se zrodí číslo čtyři.

Pohlédni na rovnostranný trojúhelník: vidíš v něm pouze jednotu, která má tři strany – tři aspekty. Obsahuje však ve skrytu, v nezjeveném číslo čtyři, neboť rovnostranný trojúhelník nese v sobě možnost se rozložit do čtyř rovnostranných trojúhelníků.

Když trojúhelník vystoupí z neprojeveného do projeveného stavu v třírozměrném světě, stane se čtyřstěnem. Jak už jsi viděla, první praroh hmotného projevu – krychle – obsahuje v sobě skrytý a neprojevený čtyřstěn.

Čtyři trojúhelníky, které tvoří strany čtyřstěnu, jsou dotykovými plochami božského s hmotou, neboť jsou totožné s vnitřními plochami odříznutých rohů krychle.

Jestliže otočíme na zevní stranu trojúhelníky čtyřstěnu pomocí rohů krychle, které tvoří hmotu a tím projevíme trojúhelníky čtyřstěnu, vznikne čtyřstranný tvar pyramidy, jejíž čtyři stěny jsou současně na zevní stranu projevené čtyři trojúhelníky čtyřstěnu a na vnitřní stranu projevené odkrojené rohy krychle.

Čtyři strany pyramidy symbolizují *čtyři tváře boží*, které rovněž v sobě nesou jednotlivé tři aspekty svého prapůvodu, v sobě spočívající božství, které je nad každým projevem. Pyramida ukazuje živou skutečnost, živý zákon, ve kterém se Bůh vždy a bezpodmínečně projevuje v hmotném světě, přebývá tedy ve všem, co bylo stvořeno.

From every point of the universe *God* manifests himself four-fold. In each of the four directions of the earth and the sky he radiates with a different effect. And because these streams of force, which originate at one point and yet arc so very different, all come forth from the paradisiacal unity, we can speak of them figuratively as four great rivers springing up in the centre of paradise, where the tree of life and the tree of the knowledge of good and evil are rooted, and flowing out into the external world in four different directions.

You will find this four-fold manifestation in everything that has been created, most noticeably in the four characteristics of the great currents of air, the winds. Even the dullest person knows that the winds coming from the four different directions have completely different effects.

The north wind is dry, cool, with a quieting and paralysing effect. In many parts of the world it even makes water hard as stone. The south wind always brings heat and has an arousing, vitalizing effect. The east wind is cool, refreshing. The west wind brings warmth and dampness – in many places rain. Its effect is fatiguing and soporific.

This is something you already know, because every child notices the different effects of the four major winds. But have you ever thought about how this is possible? Have you ever wondered how it comes about that currents of air can start at the selfsame spot on the surface of the earth and have different effects depending on the *direction* in which they flow? If, for example, a wind arises right where we are now, where we feel the air to be pleasant and mildly warm, and if it blows southward, it is obviously coming from the north for people living in countries to the south of us. It brings them cool weather and has a calming effect on all living creatures. But when a wind starts up from where we are and blows northward, it's a *south* wind for people living to the north of us. It brings them warm weather and has a stimulating effect on the organs of reproduction of all living creatures. How is it possible for both a cold and a warm wind to originate at one and the same point on the surface of the earth – a tranquilizing and a stimulating wind – bringing dampness and rain to people on one side and dry weather to people on the other? It all depends on the *direction* in which the air is flowing.

You see, *that* is the law of space we call *the four faces of God*.

The first face – the north face – is *fiery* and has a vitalizing effect. That's why the south wind brings heat and stimulates living creatures to conceive new life.

The second – the west face – is *airy* and cool. It makes everything movable, and that's why the east wind is refreshing.

The third face of God – his eastern face – is *damp*, wet and lukewarm. It brings heaviness, inertia, warmth, dampness and precipitation, making all living creatures sleepy. Their consciousness withdraws into their bodies.

And lastly the fourth face – the south face of God – is cold. It has a contracting, astringent, crystallizing, materializing effect. It brings cold and calms the nerves.

The first and most important manifestation of the four faces of *God* is the *fiery* one, because the effects of the other manifestations – the other faces – depend on this one. The kind of fire determines whether the weather gets hot, warm, cool or cold. *That's why the fiery face of God is the father of the others*. As a result of its radiation, the various specific states arise: the warm and dry together produce the gaseous *airy* condition: the cool and damp the *aqueous*, while the cold produces the hard, earthly condition. You find this law operating everywhere here on earth, in every tree, in every plant. Take any house, for example. The south side which receives the currents from the north face of God is warm and plants grow best on this side. The north side is cold, the east side is dry and the west side is always damp. Whenever we make rain in the pyramid, the precipitation hits all buildings from the west.

Z každého bodu vesmíru se projevuje Bůh čtyřnásobně. Do každé ze čtyř světových stran září jiným působením – z jednoho bodu vznikají různé silové proudy. Můžeme pro to použít obraz, že ze středu ráje, kde roste strom života a strom poznání dobra a zla, vznikají čtyři velké proudy, které tečou do čtyř stran – do zevního světa.

Toto čtyřnásobné projevení nalezneme ve všem, co bylo stvořeno. Nejnapadnější jsou však čtyři vlastnosti v působení vzduchových proudů – větrů. Nejprimitivnější člověk ví, že různé větry ze čtyř světových stran působí zcela různě.

Severní vítr je suchý, studený, působí uklidňujícím a vyvolává ztuhnutí. V mnohých krajích voda úplně ztuhne na kámen. Jižní vítr přináší vždy horko a působí vzrušivě a vyvolává oživení. Východní vítr je chladný, občerstvuje a osvěžuje. S větrem západním přichází teplo a vlhko – v mnohých krajinách se projevuje deštěm. Působí únavu a ospalost.

To všechno už víš, neboť různé působení čtyř hlavních větrů pozoruje každé dítě; ale myslela jsi někdy na to, jak je to možné a jak se to může stát, že ze stejného místa na Zemi ze stejného bodu působí vzduchové proudy v protichůdných směrech zcela protichůdně? Když například odtud, kde pocítujeme vzduch jako příjemný a vlažný, se zvedne vítr v jižním směru, tak vane tento vítr pro krajiny jižně položené samozřejmě ze severu a přináší tam ochlazení, poměrně zimu a působí na všechny živé tvory uklidňujícím. Jestliže však vítr vane rovněž odsud ze stejného bodu na sever, přichází vítr pro krajiny ležící na severu z jihu, přináší tam tedy velké oteplení, žár, zvyšuje plodivou sílu v živých tvorech a dráždí jejich rozplazovací orgány. Jak je to možné, že z téhož bodu na Zemi vane na jednu stranu studený, na druhou stranu teplý vítr – uklidňující nebo vzrušující a vyvolává v jednom směru deště, v druhém směru sucho? Toto je závislé jen od toho, kterým směrem proudí vzduch.

Vidíš, to je zákon prostoru, který nazýváme *čtyři tváře boží*.

První tvář – severní tvář – je *ohnivá*, působí životodárně, proto přináší jižní vítr žár a dráždí živé tvory k plazení nového života.

Druhá – západní tvář – je *vzdušná* – chladná. Činí vše pohyblivým, proto přináší východní vítr občerstvení a osvěžení.

Třetí tvář boží – jeho východní tvář – je *vlhká*, mokrá a vlažná. Vše se stává těžkým a líným, proto přináší západní vítr teplo, vlhko, srážky a vyvolává u všech živých tvorů ospalost. Jejich vědomí se stahuje do těla.

A konečně čtvrtá tvář – jižní tvář boží – je *studená*. Působí stahování, zhmotnění a krystalizaci, severní vítr proto přináší chlad a uklidňuje nervy.

První a nejdůležitější projevení čtyř tváří božích je tvář 'ohnivá', neboť působení zbývajících projevení – zbývajících tváří – závisí od této. Druh ohně určuje, zda bude horko, teplo, chladno nebo zima. Je tedy *ohnivá tvář boží otcem ostatních*. Díky jejímu záření vznikají různá skupenství: teplé a suché, plynně vzdušné, chladné a vlhké, tekuté vodnaté, zimou tuhé, pozemské. Tento zákon působí všude na Zemi, v každém stromu, v každé rostlině. V každém domě je například jižní strana, kam směřuje proudění severní tváře boží, teplá a rostliny prospívají na této straně nejlépe; severní strana je studená, východní strana je suchá a západní strana vždy vlhká a když vyrábíme v pyramidě dešť, pak srážky dopadají na všechny budovy ze západu.

This fourfold aspect is not only to be found in the major winds, but in everything that has been created.

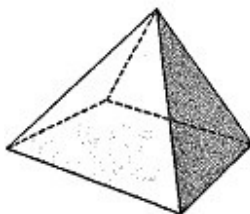
Look at the trees. The northern side – exposed to the radiation from the cool southern face of God – is always covered with moss. Have you ever wondered why the human being has only one face, and that towards the front? In the direction in which we face we are fiery, giving, whereas when we turn our back on something we are cool towards it, Our limbs, too, are all directed forward, and we can radiate our willpower only in the direction in which we are facing. And why do we sleep best when lying in a north to south direction? Why do all animals lie down this way? Why are even birds' nests and ant hills built in a north to south direction,? Animals have no intellect to understand the reasons why, but they feel the effect of quieting radiations coming from the north and vitalizing currents from the south. Instinctively they feel it's best for the circulation of their own current of life when they build their nests in a north to south direction and when they sleep this way.

That's the secret of why a person who is seeking connection with God and praying should face north or east, but *never* south or west. In the north and in the east he can find forces that lead him towards spiritualization, whereas in the south and in the west he finds stimulation which leads his consciousness to identify itself with his sensual instincts.

The effects of God's fourfold radiation are always the same throughout the entire universe. Every point in the universe – and this includes of course every point on the face of the earth – always receives exactly the same radiation from any given direction. *The four faces of God can never turn or shift. They always Stand unchanged, immutable, facing in their original direction.*

Wherever members of the divine race went, they taught the sons of men this profound truth in various ways depending on the characteristics of the people around them. Here where people understand geometric forms and can grasp truth intellectually, we expressed the truth about the four faces of God in the form of the pyramid. But there are other races of people more inclined to grasp divine truths as spiritual experiences. The members of our race who fled to such countries have built gigantic figures of stone to represent *divinity* in the form of a human figure sitting like a triangle and having a head with four faces, one looking in each direction.

Both representations reveal the same fact: whenever the divine creative principle leaves its timeless spaceless condition in the unmanifested state to come out into the three-dimensional world and become matter, it manifests itself – *even while keeping its three aspects* – in the number *four*. The shape of the pyramid shows this clearly in that each of *its four* sides, standing on the square base, forms a *triangle* representing the three aspects of God. Thus the pyramid manifests *four times three*: the number twelve.

And that brings us to another truth.

As you can see from the symbolic representation in the form of the pyramid, each of the four faces of *God* contains the three divine aspects. This results in a *twelve-fold manifestation* which is present at every point of the universe and is acting in everything that exists, beginning with the individual creatures living on the planets and running

Čtveřici najdeš projevenou nejen v hlavních větrech, je ve všem, co bylo stvořeno.

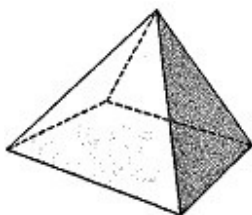
Podívej se na kmeny stromů – severní strana stromů, která přijímá vyzařování chladné jižní tváře boží, je vždy pokryta mechem. Přemýšlela jsi již o tom, proč člověk má jen jeden obličej, obrácený dopředu? Ve směru, ve kterém se nalézá náš obličej, jsme ohniví, dávající; na zadní straně jsme zaměření opačně, studení a beroucí. Naše údy směřují vcelku rovněž dopředu a svou sílu vůle můžeme vyzařovat také jen ve směru svého obličej. A proč spíme nejlépe, když ležíme ve směru od severu k jihu, proč leží všechna zvířata, všechny hnízda zvířat a všechna mraveniště takto orientována? Zvíře nemá rozum, aby vědělo proč, ale pociťuje, že přichází ze severního směru vyzařování nervy uklidňující a z jihu oživující, životodárné, tedy dráždící vyzařování a že je pro oběh jeho životního proudu nejlepší, jestliže staví svoje hnízdo ve směru sever – jih a také tam uléhá k spánku.

V tom spočívá tajemství, proč je nevhodnější, aby člověk, jestliže hledá spojení s Bohem a modlí se, obrátil se k severu nebo k východu, nikdy však k jihu nebo k západu! Na severu a východu nalezne síly, které ho povedou ke zduchovnění. Na jihu a západu však nalezne dráždidla, která jeho vědomí spojí s tělesnými pudy.

Věz, že se projevuje působení čtyřnásobného vyzařování božího v celém vesmíru dokonale stejně a že každý bod ve vesmíru, tedy také na Zemi dostává ze stejné světové strany vždy stejné proudění a také je vysílá. *Čtyři tváře boží se nemohou nikdy otočit nebo obrátit. Stojí vždy nezměněně ve svém původním směru.*

Kamkoli přišli příslušníci božské rasy, učili lidi těmto hlubokým pravdám různým způsobem, podle zvláštností národa, ke kterému přišli. Zde, kde lidská rasa chápe spíše geometrické pravy a může pravdu pochopit rozumem, vyjadřujeme pravdu čtyř tváří božích pomocí pyramid. Existují však jiné národy, které chápou božské pravdy spíše jako duchovní zážitek. Tam vytesali uprchlí členové našeho rodu mohutné kamenné figury, znázorňující božství v postavě sedícího člověka ve tvaru trojúhelníku s hlavou, která má obličej na každé světové straně.

Obojí znázornění projevuje tutéž skutečnost: když božsky-tvůrčí princip vystoupí ze své bezčasovosti a bezprostorovosti a z nezjeveného do trojrozměrného světa a stane se hmotou, tak se projevuje v čísle čtyři, přesto si ještě *ponechává svoje tři aspekty*. Tvar pyramidy toto jasně ukazuje tím, že na základně čtverce každá z jejích čtyř stran tvoří trojúhelník – tři aspekty boží. Pyramida projevuje tedy čtyřikrát tři: číslo dvanáct.

Tím jsme dospěli k další pravdě.

Jak ukazuje symbolické ztvárnění ve tvaru pyramidy, má v sobě každá ze čtyř tváří božích tři božské aspekty. To dává *dvanáctinásobné projevení*, které je přítomné v každém bodě vesmíru a působí ve všem, co existuje, počínaje u jednotlivých živých tvorů, kteří žijí na planetách, ale také v planetách, dokonce i v sluncích, slunečních systémech, ve světových soustavách a v celém vesmíru, tak jako malé kruhy ve větším, větší kruhy opět ještě ve větších, až do nekonečna. Jestliže znáš jeden z těchto kruhů, pak znáš nejen vnitřní stavbu celého vesmíru, ale také každého živého tvora. *Neboť na tomto dvanáctinásobném projevení je vybudován celý viditelný vesmír.*

throughout the planets to the suns and the systems of suns, throughout the universe, just like little circles in larger ones and larger circles in still larger ones, on and on to infinity. So if you understand one of these circles, you will understand the inner structure of the entire universe and of every single creature in it; *for the entire visible universe is based on this twelve-fold manifestation of God,*

But before we go on, you must realise that *everything we human beings can perceive with our organs of sense from our personal point of view – that is from the outside – is the exact opposite of what exists in the divine state of being.* Everything you can see when looking at it from the outside – whether from above or below, from front or back, from the right or the left – turns into its exact opposite as soon as you stop *looking at it* and start *being it*. When you *look at* something, you're in a *dualistic relationship* to it. You, the observer, and what you see are two different poles. But when you *are* something, you're in a *monistic condition, in divine unity*.

To show you an example, let's take a letter, say a letter "E". In what direction does this letter run?'

'It runs from left to right, Father,' I answer.

'Good,' says Ptahhotep, 'now when I draw the same letter on your breast so *that you are this letter*, you're in a condition of unity with it, in a state of being with it. In what direction is it running now?'

'From right to left, Father,' I answer.

'Yes, just the opposite. Come with me now and I'll show you something more.' Ptahhotep leads me under two large circular plates that hang from the ceiling and serve as lamps. They both have the same twelve pictures but running in opposite sequence and facing in opposite directions. On the first plate the pictures all have their heads towards the centre, while on the second their heads are all toward the circumference. And the sequence from right to left on one is just the opposite of the sequence of the other.

Než půjdeme dále, musíš si uvědomit, že vše, co my lidé z lidského stanoviska – tedy z venku – vnímáme pomocí svých smyslů, je ve stavu božského bytí zcela opačné. Třeba něco vidíš zvenku – zhora či zdola, zepředu či zezadu, zprava nebo zleva, jestliže však to nevidíš, ale tím sama jsi, obrátí se to v pravý opak. Když něco vidíš, stojíš v duálním vztahu. Ty, pozorovatel a to, co vidíš, jsou dva póly. Jestliže však jsi něčím, pak jsi v monistickém stavu, v božské jednotě.

Jako příklad ti ukážu písmeno, třeba ‚E‘. V jakém směru leží toto písmeno?“

„Leží zleva doprava, otče,“ odpovídám.

„Dobře,“ říká Ptahhotep, „teď ho namaluji na tvoji hrud, takže jsi nyní tímto písmenem. Jsi tedy s ním ve stavu jednoty. Ve stavu bytí. V jakém směru leží teď písmeno?“

„Zprava doleva, otče,“ odpovídám.

„Tedy zcela opačně. Pojď, ukáži ti ještě něco.“ Ptahhotep mě vede pod dva kotouče kruhového tvaru, které visí ze stropu a slouží jako osvětlovací tělesa. Na každém je nakresleno dvanáct stejných obrazů, ale v obráceném směru a v obráceném sledu. V jednom kruhu stojí obrazy hlavou dovnitř směrem ke středu a ve druhém stojí tytéž obrazy s hlavou ven, směrem k obvodu kruhu. A sled zprava doleva na jednom je na druhém obrácen.

Ptahhotep leads me to the first circle and asks, 'When do you see the pictures in the circle right side up?'

'Always, from any point along the side, Father.'

Then Ptahhotep leads me to the second circle and asks, 'How do you see these pictures?'

'All of them have their heads down, just the opposite of the pictures in the other circle, and they're all in the opposite sequence,' I answer.

'Now try to find the spot from which you can see all of these pictures right side up and in the right sequence.'

I look at the figures and as I *want* to see them right – with their heads up – I involuntarily step over to a point precisely *under*, and consequently precisely *in the centre* of the disc... and all of a sudden all the figures seem to change their positions! Now they're all standing right side up and in the correct sequence. I turn around slowly, continuing to stand in the centre... Each and every one of the figures is right side up. But when I move only a single step to the side, they're all the wrong way round again! I step back into the centre. Consciously and deeply moved, I experience the *state of being*... I understand what it means... the excitement of the discovery almost makes me dizzy.

Seeing how thrilled and moved I am, Ptahhotep smiles. 'Do you understand now,' he asks, 'why the personal is always the exact opposite of the *divine*? Do you understand why human script runs from left to right while the *divine runs from right to left*?'

'Yes, Father of my Soul,' I stammer, trembling with excitement. 'I do understand.'

Ptahhotep takes my hand in his – oh, how quickly the mighty power of this blessed hand calms me – and leads me to a large blackboard where I see various geometric figures.

'The earth,' he continues, 'receives the twelve-fold radiation of force of the four faces of God from the direction of various constellations of stars. Taken together, these constellations surround us like a wheel. We call this huge wheel the "zodiac".

It's owing to the effect of the radiations of the zodiac that the earth can exist at all. Their vibrations met in a point in cosmic space, causing an interference in the waves of energy and leading to condensation... materialization. Little by little our earth came into being through this process of materialization. As the sun played a great role in this process, the earth grew in the field of force of the sun and became its satellite. It receives its life energy from the sun, but it also is constantly receiving radiations from the zodiac and from its sister planets of our solar system.

Just like all the celestial bodies, the earth represents the materialization of all these various radiations, and that's why for each step of earthly creation there is a form of materialization which primarily manifests the specific energy of the great cosmic wheel appropriate for the form of materialization concerned. That is to say that in rock formations, minerals, plants, animals and human beings here on earth there are the materialized radiations of each individual constellation of the zodiac, as well as of each individual planet. The names of the signs of the zodiac characterize the earthly forms that are the materialized manifestations of the constellations concerned. When you see a lion, for example, you should remember that on the animal plane he is the materialized radiation of the particular zodiacal sign we call "*Leo*" or "*Lion*". But at the same time there are minerals, plants and people made up of the same energy, but on the mineral, plant or human plane.

Since the name of each individual sign of the zodiac is also the name of the form created by the materialized radiation from this zodiacal sign, this name is obviously the most appropriate *single word* with which to characterize perfectly the radiation from this constellation.

Nejdříve mne Ptahhotep odvedl k prvnímu kruhu a říká: „Kdy vidíš obrazy tohoto kruhu správně, s hlavami nahoru?“

„Vždy, s každé strany, otče.“

Ptahhotep mne pak odvedl ke druhému kruhu a ptal se: „Jak vidíš tyto obrazy?“

„Všechny mají hlavu dolů, tedy obráceně, jsou rovněž v opačném sledu,“ odpovídám.

„Nyní se pokus najít místo, ze kterého uvidíš také tyto obrazy v jejich správné poloze a správném sledu.“

Pozoruji vyobrazené postavy s tím, že je chci vidět správně – s hlavami nahoru, bezděčně si stoupnu pod – tudíž do středu kotouče... a tu se náhle všechny postavy obrátí! Nyní stojí všechny správně s hlavami nahoru a ve správném sledu. Točím se dokola, přičemž stále zůstávám ve středu... všechny postavy se dívají na mne ve vzpřímené poloze. Ale v okamžiku, kdy jen o krok vystoupím ze středu, všechny jsou opět obrácené! Jdu opět do středu a prožívám zcela vědomě a hluboce dojata stav bytí... rozumím, co to je... a je mně z tohoto otřesu mdlo.

Ptahhotep vidí mé dojetí a usmívá se: „Rozumíš nyní, proč osobní je vždy přesně opačné k božskému? Rozumíš, proč lidské písmo jde zleva doprava a božské zprava doleva?“

„Ano, otče mé duše, rozumím,“ koktala jsem, chvějíc se rozčilením.

Ptahhotep bere moji ruku do své – ach, jak mne náhle uklidňuje mohutná síla jeho požeňnané ruky – a vede mne před velikou nástěnnou tabulí, na které vidím různé geometrické obrazce.

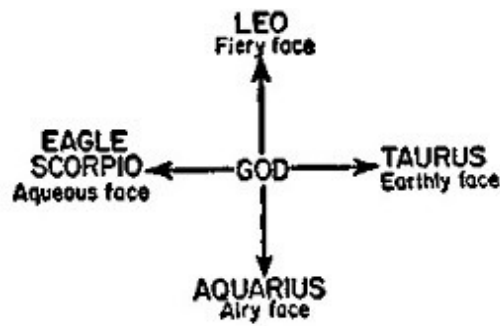
„Země přijímá dvanáctinásobné vyzařování čtyř tváří božích z vesmíru, ze směru různých souhvězdí, která nás obklopují jako kolo. Toto kolo z nich utvořené nazýváme zodiak nebo zvěrokruh.“

Vyzařování zodiaku způsobuje, že Země vůbec existuje. Tyto vibrace se setkaly v jednom bodě vesmíru, takže vznikla interference silových vln, vzniklo zhuštění... zhmotnění. Zhuštěním vyzařované energie vznikla pozvolna naše Země. Vzhledem k tomu, že při tomto procesu hrálo velkou roli slunce, rostla Země v silovém poli slunce a stala se jeho satelitem. Slunce jí dává životní energii, ale ze zodiaku rovněž stále přijímá vyzařování z jeho sester, ostatních planet naší sluneční soustavy.

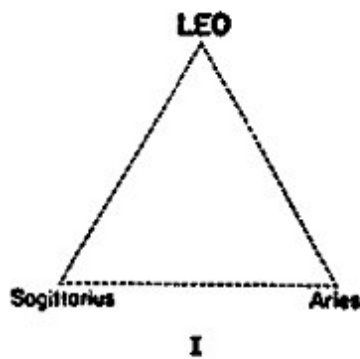
A tím, že Země jako všechna světová tělesa je zhmotněním všech těchto různých vyzařování, nalézá se na ní zhmotnění každého stupně všech jevů, zhmotnění, které projevuje určitou převládající jemu odpovídající energii velkého kosmického kola. Existuje tedy na naší Zemi zhmotněné vyzařování každého jednotlivého souhvězdí zvěrokruhu a rovněž každé jednotlivé planety v kamenných útvarech, kovech, rostlinách, zvířatech a lidech. Jména jednotlivých znaků zvěrokruhu označují současně pozemský jev, který je zhmotněným projevem dotyčného znaku zvěrokruhu. Vidíš-li například lva, tak věz, že je na živočišné úrovni zhmotněným vyzařováním onoho znaku zvěrokruhu, který nazýváme ‚Lev‘. Existují však kovy, rostliny, lidé, kteří se skládají ze stejné energie, ale právě na úrovni kovu, rostlin a člověka.

Tím, že pojmenování jednotlivých znaků zvěrokruhu je také název dotyčného jevu, který tvoří zhmotněné vyzařování tohoto znaku zvěrokruhu, tak je samozřejmě toto jméno nejvhodnějším slovem, které dokonale jedním slovem odráží charakter vyzařování tohoto souhvězdí.

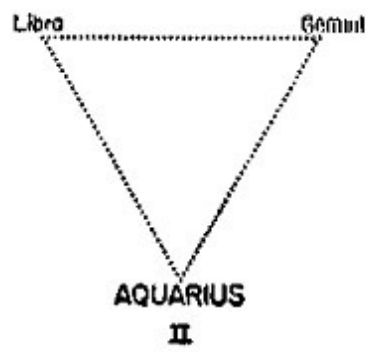
The four faces of God – that is the four cardinal points – in the vault of stars, *in the divine condition of being*, are:

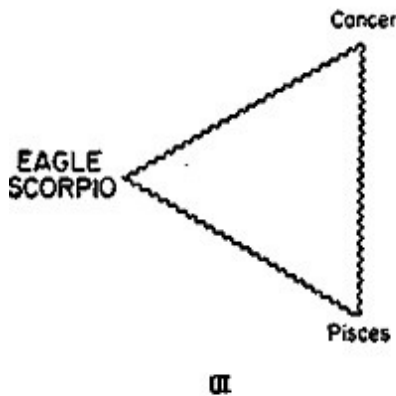
Each face of God, each cardinal point of the vault of heaven, contains within itself the three aspects of the unmanifested *divinity*, and so the *twelve signs of the zodiac* come into being:

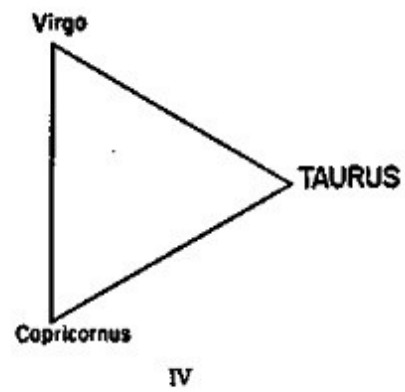
Fiery Triangle

Airy Triangle

Aqueous Triangle

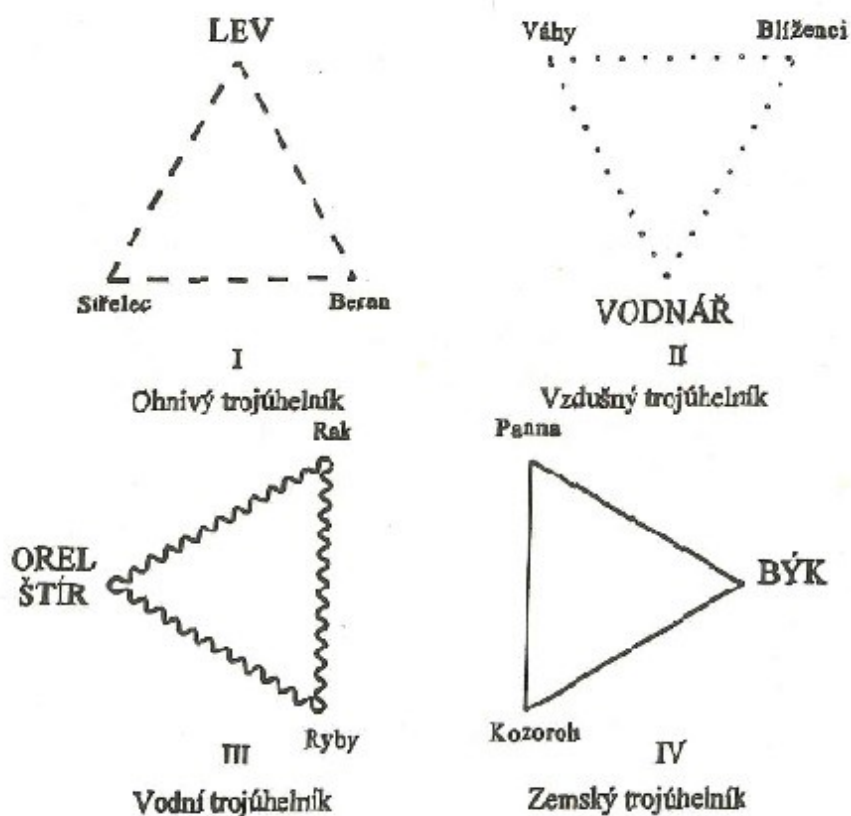

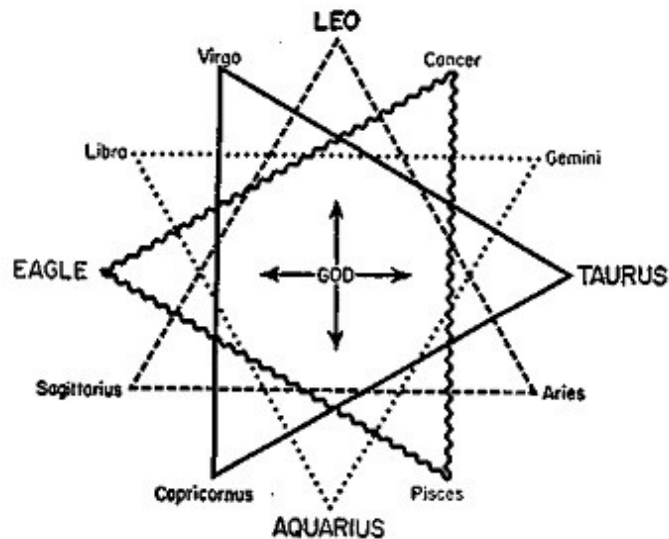
Earthly Triangle

Čtyři tváře boží – tedy čtyři hlavní body – na hvězdné klenbě v božském stavu bytí jsou:

Každá tvář boží, každý hlavní bod nebeské klenby obsahuje tři aspekty neprojeveného božství, a tak vznikají čtyřikrát tři projevy, *dvanact znamení zvěrokruhu*:

The four faces of *God* in the divine state of being.

The three *fiery* aspects of the first face of *God*, of the first group, are revealed in three constellations called *Aries*, *Leo* and *Sagittarius*.

The *Lion* is the first manifestation of *God* and consequently the *great father of the entire zodiac*. That's why all three manifestations of the first face of *God* have a *fatherly*, life-giving character.

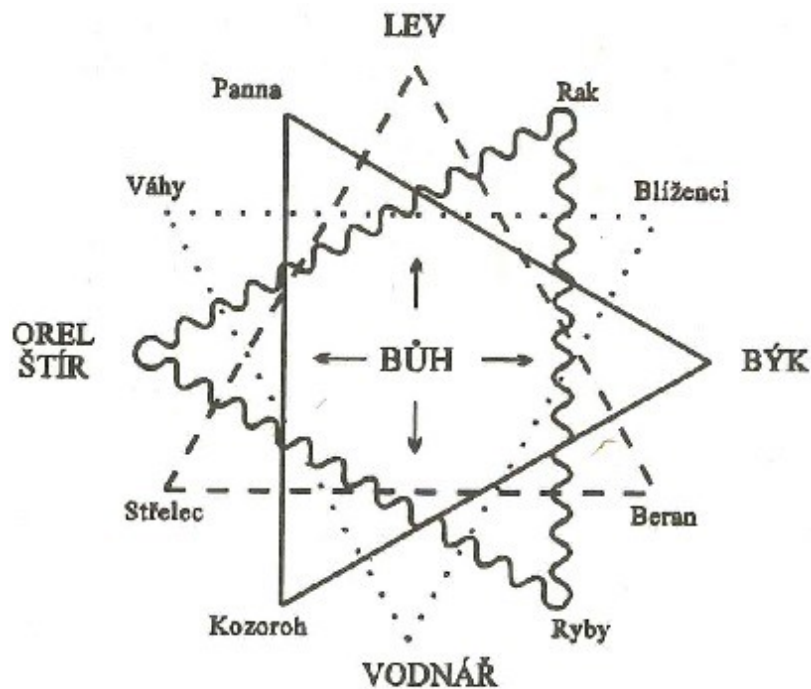
The *Ram* – *Aries* – radiates the fire of youth, the procreative power of the young father who penetrates the bosom of nature, awakens new life, and sets it in motion. The *Ram* is the power of *spring* which in its effect is just as wild and heedless, just as rammish as the ram itself.

The *Lion* is the fire of the perfectly developed, dignified and respectable man, the mature father who radiates his creative power, his love and warmth towards all his children as he brings them up in affectionate care. The *Lion* is the power of *summer*.

The *Centaur* (*Sagittarius*) is a being that has grown beyond its animal nature, overcome its physical desires and aimed its consciousness towards the high goal. Its radiation is the fire of the spirit, of the wise and mellow father who goes on helping his mature children with his spirituality, good thoughts and sage advice. The *Centaur* or *Sagittarius* is the spiritual fire of thought, the power of age, of *winter*.

The three aspects of the second group, of the *earthly-material* face of *God* are: *Taurus*, *Virgo* and *Capricornus*, or the *Bull*, the *Virgin* and the *Goat*. All three manifestations of this face of *God* reveal a *motherly* character.

In the springtime the bull stands in a green meadow, and all of nature is decked out in the beautiful clothing of a bride on her wedding day, ready to receive all the procreative power of her bridegroom. The radiation of the zodiacal sign of the *Bull* enables the earth to *receive* the fiery power of life and let it *take root*. Thus the divine seed is able to incarnate itself in an earthly body. The *Bull* radiation makes it possible for the divine *self*, the creative principle, the *logos*, to *become flesh*. The *Bull* awakens the power of conception in matter – in the female of the species – calling the *bride* to readiness. The *Bull* represents that aspect of incipient maternity in which the mother-to-be is ready to conceive.

Čtyři tváře Boha v božském stavu bytí

Tři ohnivé aspekty první tváře boží první skupiny, se projevují ve třech souhvězdích, nazvaných Beran, Lev, Střelec.

Lev je první projev boží, tedy velký otec celého zodiaku. Podle toho mají všechny tři projevy první tváře boží otcovský, životodárný charakter.

Beran vyzařuje oheň mládí, plodivou sílu mladého otce, který probouzí svým oplodňujícím pronikáním život v klíně přírody a uvádí ho v chod. Beran je síla jara, která je ve svém působení právě tak divoká a nerozvážná a chce všude proniknout jako zvíře beran.

Lev je oheň dokonale rozvinutého, důstojného muže, zralého otce, který vyzařuje svoji tvořivou sílu, svoji lásku a teplo na všechny své děti a nechá je vyžrát pod svojí ochranou. Lev je síla léta.

Kentaur (Střelec) je tvor, který přerostl svoji živočišnou přirozenost, přemohl svoje tělesné pudy a zaměřuje svoje vědomí k vysokému. Jeho vyzařování je ohněm ducha, staršího, moudrého otce, který dále pomáhá svým dozralým dětem svojí duchovností, svými dobrými myšlenkami a radami. Kentaur nebo střelec je duchovní oheň myšlenky, síla stáří, zimy.

Tři aspekty druhé skupiny pozemsky hmotné tváře boží jsou: Býk, Panna, Kozoroh. Všechny tři projevy této tváře boží mají v sobě mateřský charakter.

Zvíře býk stojí na jaře na zelené louce a celá příroda je oděna do slavnostního svatebního roucha nevěsty, která je připravena přijmout plodivou sílu ženicha. Vyzařování znamená zvěrokruhu ‚Býk‘ dává Zemi schopnost přijímat v sobě ohnivou sílu života, nechat ji tam vzklíčit a tím obdrží božské semeno možnost vtělit se do pozemského těla. Vyzařování ‚Býk‘ umožňuje, že božské ‚Já‘, tvůrčí princip: Logos – se stane tělem. ‚Býk‘ probouzí ve hmotě – v ženském aspektu – sílu k oplodnění, připravenost nevěsty. ‚Býk‘ je aspekt budoucí matky očekávající plodivou sílu.

*Virgo – the Virgin – is the spotless queen of heaven, the mother goddess of nature who has never been touched by a male and yet is pregnant with myriad creatures that are born from her divine body. The power of the sign of the *Virgin* is the fertility of nature, and that's why she is shown holding in her hand a spike of grain with five kernels. In the mystic world the *Virgin* is the human soul which, purged of all earthly dross, has become spotless and has received the divine seed from the spirit of *God*. Thus she is expecting the divine child in which both principles – the *divine* and the *material* are blended into perfect unity. Thus *Virgo* is the pregnant, expectant aspect of maternity.*

The third aspect of the earthly face of God is *Capricorn, the Goat*. This animal lives in the region of the hardest matter on earth, stones, rocks and boulders. The *centripetal* force of the law of matter causes matter to reach the highest degree of hardness and consequently *crystallise*. In the crystal, matter overcomes itself, losing its original characteristic of opacity and becoming perfectly transparent. In the crystal, matter reveals the original geometric forms of the creative power. A child, too, is the solidified, crystallized form of the divine creative power of life. Through the law of matter, through the centripetal, compressive *power of concentration*, the achievement of the divine *self*, the divine child – consciousness – is born in the soul of man.

As long as man identifies his consciousness with his animal instincts, he is like a stable in which animals are living. In this stable and surrounded by animals, the divine child – the divine consciousness – must be born. This takes place through the concentrating effect of the sign of *Capricornus*. The only path which can lead man back to unity, back into the lost paradise, is that of concentration. That's why the birth of the divine child is celebrated in the month when the sun stands in the sign of the *Goat*. The radiation of this centre of force helps man fully to manifest and achieve the *divine in and through* matter – in the body. *Capricornus* is the parturient aspect of the maternal.

The three aspects of the third group, the *vaporous* face of God, are *Gemini, Libra* and *Aquarius*, or the *Twins*, the *Balance* and the *Water Bearer*. The vaporous combination state arising through this radiation gives movement. That's why these three constellations are favourable for the manifestation of forces which require free and unhindered movement. They are *spiritual* in character.

The sign of the *Twins* carries within itself the two halves of the tree of the knowledge of *good and evil*. Its radiation takes effect in two directions. It causes man to look to the left and to the right in order to gather knowledge and experience. It causes man's pathway through life to branch out like the limbs of a tree. Man goes forth to seek knowledge on the most devious paths that lead off in various directions. Seeking experience, people want to see everything, hear everything, learn everything. The radiated power of *Gemini* manifests itself as the urge to learn.

The radiation of the *Libra* constellation forces everything into equilibrium. All the experiences man has collected are laid in the scales of the balance and weighed. What's valuable is kept; what's worthless is thrown away. The effect of the *balance* is one of harmony, developing man's powers of discrimination, and bringing the two-sided forces of *Gemini* into equilibrium. The sign of the *Balance* radiates the law of equilibrium and justice into the three-dimensional world. It is the manifestation of law-giving knowledge.

The constellation *Aquarius* radiates the knowledge that has been gathered under the sign of the *Twins*, weighed in the *Balance*, found worthwhile and codified into laws. The radiated energy of this sign brooks no let or hindrance and knows no bounds. The *Water Bearer* gives, passes on treasures to others, untiringly pours the water of life out of his vessel, letting its waves flow on to the remotest worlds. These waves are the all-vitalizing high-frequencies of the spirit. The *Water Bearer* is the manifestation of the unhindered spirit freed of all bonds.

Panna je bezúhonná královna nebes, matka – královna přírody, které se nikdy nedotkla mužská bytost, a přesto je těhotná myriádami tvorů, které se narodí z jejího božského těla. Síla znamení Panny je plodnost přírody, proto je znázorňována jako žena, která má v ruce klas s pěti zrny. V mystickém světě Panna se stala bezúhonnou lidskou duší, očištěnou od pozemského kalu, která přijala od Ducha božího božské semeno a která je ve velkém očekávání božského dítěte, ve kterém jsou spojeny v dokonalé jednotě oba principy – božský a hmotný. Panna je aspekt těhotného mateřství.

Třetí aspekt pozemské tváře boží je *Kozoroh*. Zvíře Kozoroh žije v oblasti nejtvrdší hmoty na Zemi, mezi skalami. *Stahující* síla zákona hmoty způsobuje, že hmota dosáhne nejvyššího stupně tvrdnutí a přejde v krystaly. Hmota se překonává v krystalu, ztrácí svoji pravlastnost, neprůhlednost a stane se dokonale průhlednou. V krystalu ukazuje hmota geometrické prvky tvůrčí síly ve svém vlastním složení. Také dítě je zhuštěný krystalický tvar božsky tvůrčí síly života. V duši člověka se narodí skrze zákon hmoty, skrze stahující a shrnující sílu koncentrace – uskutečnění božského Já, božské dítě: sebeuvědomění.

Dokud člověk ztotožňuje své vědomí se svými zvířecími pudy, je jako chlév, ve kterém bydlí zvířata. V tomto chlévě mezi různými zvířaty se musí božské dítě: božské sebeuvědomění narodit. Toto se stane *koncentračním působením* znaku znamení Kozoroha. Soustředit se je jedinou cestou, která vede zpět do jednoty a do ztraceného ráje. Proto se slaví narození božského dítěte v měsíci, kdy slunce stojí ve znamení Kozoroha. Vyzařování tohoto silového střediska napomáhá zcela projevit a uskutečnit božské ve hmotě a skrze ni – v těle. Kozoroh je rodičí aspekt mateřství.

Tři aspekty třetí skupiny *vzdušné tváře boží* jsou: *Blíženci*, *Váhy*, *Vodnář*. Vzdušné skupenství, které vznikne tímto vyzařováním, poskytuje pohyb, tudíž se projeví skrze tato tři souhvězdí takové síly, které potřebují možnost pohybu bez zábran. Jejich přirozenost je duchovní.

Znamení *Blíženců* nese v sobě obě poloviny stromu dobra a zla. Jeho vyzařování působí dvoustranně – nutí obrátit zrak doprava a doleva za účelem získání poznatků. Jeho působením se rozvětňuje cesta jako větve stromu. Lidé jdou a hledají vědění v nejrůznějších cestách, v různých směrech. Chtějí shromažďovat zkušenosti, vše vidět, vše slyšet, všemu se naučit. Vyzařovaná síla Blíženců se projevuje jako touha učícího se po vědění.

Vyzařování znamení *Váhy* nutí vše do rovnováhy. Shromážděné zkušenosti se položí na váhu a zvaží. To, co je cenné, se ponechá, bezcenné se zahodí. Působení *Váhy* tvoří harmonii, rozvíjí schopnost rozlišování a uskutečňuje vyrovnání mezi dvoustrannými silami Blíženců. Souhvězdí *Váhy* vyzařuje do třírozměrného světa zákon rovnováhy a spravedlnosti. Je to projev zákonodárského vědění.

Znamení *Vodnáře* vyzařuje vědění, které bylo v Blížencích shromážděno a na *Vahách* zvaženo, shledáno jako dobré a pojato do zákonů. Vyzařovaná energie tohoto znamení nestrpí žádné překážky a nezná žádné hranice. *Vodnář* dává, posílá poklady dál, vylévá neúnavně vodu života ze svého džbánu, jejíž vlny proudí do nejbližších světů. Tyto vlny jsou všeoživující, vysoké frekvence ducha. *Vodnář* je projevem ducha, který byl osvobozen od překážek a hranic.

The three aspects of the fourth group, the aqueous face of *God*, are: the *Crab*, the *Eagle (Scorpion)* and *Fishes*, or *Cancer, Scorpio* and *Pisces*. The three manifestations of this face of *God* have an emotional character which manifests itself in feelings.

The Zodiacal sign *Crab* symbolizes the little water of the hole in which the crab lives. After it has caught its prey outside, it withdraws into its hole to digest it. The consciousness which was directed towards the outside in order to find spiritual nourishment withdraws to digest and transform its prey – the impressions it has collected – into clarified and organized experiences. The radiated power of the zodiacal sign of the *Crab* manifests itself as the introspective, self-analysing consciousness of the truth-seeking individual.

The sign of the *Scorpion-Eagle* represents the great turning point when the crawling worm is transformed into a high-flying eagle, redeemed, a being that has awakened and become conscious in the divine *self*. The worm – *Scorpion* – must kill itself in order to become an eagle. That's why this constellation has a double name. In its unredeemed condition it is called *Scorpion* after the animal that can kill itself with its own sting; in its redeemed condition it is called *Eagle*, symbolizing the free soul flying high above the material world like the divine falcon *Horus*.

The radiation of this constellation is the driving force, the fire of life, which manifests itself in this form through water – through the fluids of the body. This force enables the spirit to clothe itself in matter in order to be born anew in the body. This energy is the original serpent of temptation, enticing the spirit into matter and causing its fall from paradisiacal unity. When, however, instead of operating in the material plane, this force is transformed and transmuted, becoming purely spiritual, sexual desire is transformed into an uplifting force which helps the fallen consciousness return into paradisiacal unity. *Without this force no consciousness that has fallen from unity can find its way back into God!* The water of this constellation is like a swamp in which hidden fermentation is going on and over which, without actually burning, little fiery will-of-the-wisps are dancing.

The Fishes dwell in the endless ocean. Although they sometimes come to the surface, they submerge again and disappear in the immeasurable depths. The true nature of man is similar to the ocean. His consciousness is on the surface, but by far the greater and deeper part of him lies in the unconscious where the reasons and the roots of his thoughts, words and deeds originate.

On the other hand, the person who has achieved redemption and attained complete and perfect recognition of self, whose consciousness has been initiated in his divine *self* and achieved realization in his *self*, no longer has a subconscious and a super-conscious. That is to say, there is no longer a part of him that is unconscious. Figuratively speaking, he swims, completely conscious, in the depths of the limitless ocean of the divine *all-consciousness*. With the unredeemed person recognizes – or often enough, does not recognize – as the "unconscious" has become his home and element in which he is perfectly conscious. The two manifestations of sex – the male and female – are as happy as two carefree fish in the ocean of perfect harmony. The effect of the sign of the *Fishes* is redemption, dissolving away the personal in the impersonal, in the depth of the limitless *self*, in the divine and indivisible *unity of all one being'*. The great work of redemption is completed by the radiation of this power, the spiritualization of matter is achieved.

You see, the three aspects of each triangle are related; starting on the material plane, they progress upward in the direction of spiritualization.

Tři aspekty čtvrté skupiny *vodní tváře boží: Rak, Orel (Štír) a Ryby*. Tyto tři projevy tváře boží mají duševní charakter, který se projevuje v citovém životě.

Znamení zvěrokruhu *Rak* znamená malou vodu, račí díry, v nichž zvíře žije. Jestliže venku chytí kořist, stáhne se opět do své díry, aby ji strávil. Vědomí, které bylo orientováno ven, aby našlo duchovní potravu, se stáhne do sebe, stráví a přemění svoji kořist, svoje nashromážděné dojmy v moudré zkušenosti. Vyzařovaná síla zodiakálního znamení Raka se projevuje jako v sebe nazírající, sebe analyzující vědomí hledající bytosti.

Znamení *Štír – Orel* představuje velký bod obratu, kde se stane z lezoucího červa vysoko létající vykoupený orel, probuzená bytost, která si uvědomuje božské Já. Červ – Štír – se musí sám zabít, aby se mohl stát orlem. Proto má toto souhvězdí dvě jména: V nevykoupeném stavu se jmenuje Štír, jako živočich, který se sám zabije svým žihadlem. A ve stavu vykoupeném se jmenuje Orel, a tvoří symbol svobodné duše, která jako božský sokol Horus letí vysoko nad veškerou hmotou.

Vyzařování tohoto souhvězdí se projevuje jako hnací síla, jako oheň života, který se v tomto tvaru projevuje skrze vodu – skrze tělesné šťávy. Tato síla dává duchu možnost vnořit se do hmoty, aby byla znovu v těle zrozena. Tato energie je prahadem pokušení, která láká ducha do hmoty a způsobuje pád z rajske jednoty. Jestliže je tato síla přeměněna tak, že nepůsobí ve hmotě, ale stane se duchovní, pak se ze sexuální touhy stane hnací síla, která pomůže padlému vědomí zpět do rajske jednoty. *Bez této síly nenajde žádné vědomí, vypadlé z jednoty, cestu zpět k Bohu!* Voda tohoto souhvězdí je jako bažina, ve které působí skryté kvasné síly a nad kterou se houpají ohně bludiček, aniž by hořely.

Ryby bydlí v nekonečném oceánu. I když se někdy dostanou k povrchu, opět se ponoří a zmizí v nezměrné hloubce. Pravá přirozenost člověka se podobá oceánu: Vědomí je na povrchu, ale o mnoho větší a hlubší díl lidské bytosti leží v nevědomí – odtud pocházejí základy a kořeny jeho myšlenek, slov a činů.

Avšak vykoupený člověk, který dosáhl dokonalého sebepoznání, jehož vědomí bylo zasvěceno do jeho božského Já a tam uskutečněno, nemá už podvědomí a nadvědomí – tedy nic nevědomého. Plave zcela vědomě v hloubce nekonečného oceánu božského vševědomí. To, co znamená pro ještě nevykoupeného člověka nevědomí, to se pro něho stalo dokonale uvědoměným domovem a prvkem. Dva projevy pohlaví – mužské a ženské – se těší z dokonalé harmonie, jako dvě šťastné volné ryby v oceánu. Působení souhvězdí *Ryby* je vykoupení a rozpuštění osobního v neosobním, v hloubce nekonečného Já, v božské neoddělitelné jednotě – jednotě všebytí. Velké dílo je ukončeno vyzařováním této síly, zduchovnění hmoty je dokonáno.

Vidíš, že tři aspekty každého trojúhelníku stojí ve vzájemné souvislosti vycházejíce z hmotné úrovně, a obsahují stupňování směrem ke zduchovnění.

But there's not only a relationship between the three aspects of each of the, faces of *God*, the four triangles are actually so related that their centres are identical. In this way they make up the zodiacal circle of twelve revelations, much that the various aspects of the four triangles form an inter-related series of steps in development and progress. Then there is still a third relationship between the individual constellations, namely the one between *opposite constellations, each of which is a complementary half of the other.*

First, let's discuss the relationship of the steps in development.

The series naturally begins with the constellations of the *Ram*, as the beginning of all expressions of life – and hence the beginning of springtime – lies in the *Ram*. But you should take note of the fact that there are two "beginnings of springtime", one *absolute* and one *relative*. *Every manifestation of life – including the earth and all the creatures living on it – carries within itself "the absolute beginning of spring" or "springtime point". This absolute springtime point is independent of the outside world. On the other hand, the relative springtime point depends on the position of the stars at any given moment. Thus because of the various movements of the earth, it doesn't stay at the same place but is constantly changing its position.* We'll go into all this more thoroughly later.

The signs of the zodiac run in this sequence: *Ram, Bull, Twins, Crab, Lion, Virgin, Balance, Scorpion-Eagle, Centaur, Goat, Water-bearer, Fishes.*

Everything that condenses into matter is manifested on the material plane and runs in its own lifetime through the full circle of the zodiac. The life of the individual human being is one great period that is divided up into smaller periods – childhood, youth, maturity and senility; these in turn break down into still smaller periods: years, seasons, months, weeks and lastly days.

All the shorter periods of man's life too – days, years and so on – also run through the full circle of the zodiac. His birth corresponds to the *Ram*. Then one after the other, he runs through all the signs of the zodiac, reaching maturity in the *Lion* and dying under the sign of the *Fishes* when he disappears from the material plane. In just the same way our days begin with our awakening from sleep and appearing in the world. The day develops, reaches maturity and its culmination point at midday and then starts to decline. After further changes we come to the evening when we put away our bodies to rest and sleep, withdrawing our consciousness into the *self* and falling asleep – just as we do at the end of our earthly lives when we put away our bodies for the last time. Every period has its beginning, development, culmination, decline and dissolution.

The individual signs of the Zodiac have the following main characteristics:

The *Ram* sees to it that something *appears* or is born in this world in the first place, and this is equally true when the actual time of birth doesn't fall under the sign of the *Ram*! That's because every birth, irrespective of the outside world and of course irrespective of the various constellations, carries within itself the power of the beginning, and this power we call the *Ram* both outside in the vault of the stars and inside each individual being. That's the *absolute* side of the *Ram* in every created form. And the relationship is just the same with all the other constellations, with all manifestations of life, and with all the aspects of the four faces of *God*. There is always an inner, *absolute* manifestation and an outer, *relative* manifestation.

After birth, every new creature must get its roots down wherever it is. This it does with the help of the *Bull*. The new creature takes in food and assimilates it. This gives it a material connecting link with the outer world and creates a line of supply for its body.

Under the influence of the sign of the *Twins*, the new creature begins to gather experience, and his pathways begin to diverge, going into all kinds of ramifications like the branches of a tree. The creature develops in different directions and gains extensive knowledge.

Souvislost existuje nejen mezi třemi aspekty jednotlivých tváří božích, ale i tím, že čtyři trojúhelníky leží v sobě takovým způsobem, že jejich středy jsou totožné. Tak tvoří zodiak kruh dvanácti projevů, takže různé aspekty čtyř trojúhelníků tvoří těsně související vývojovou řadu. A další třetí souvislost je ještě mezi jednotlivými souhvězdími, to je souvislost mezi dvěma naproti sobě ležícími souhvězdími, která si jsou vzájemně doplňujícími polovinami.

Mluvme však nejdříve o souvislosti vývojové řady.

Sled řady začíná přirozeně se souhvězdím Berana, protože začátek všech projevů života – tedy také jarní bod – leží v Beranu. Pamatuj si však, co ti říkám: existují dva 'jarní body', *absolutní a relativní*. *Absolutní jarní bod nosí v sobě každý projev – tedy také Země a její živé tvory. Absolutní jarní bod je na zevním světě nezávislý. Relativní jarní bod je závislý na současné poloze hvězdné klenby a nezůstává v důsledku různých pohybů Země na stejném místě, ale trvale se přesouvá.* O tom budeme ještě později mluvit důkladně.

Sled řady souhvězdí v zodiaku je následující: *Beran, Býk, Blíženci, Rak, Lev, Panna, Váhy, Štír – Orel, Kentaur (Střelec), Kozoroh, Vodnář, Ryby.*

Vše, co se na hmotné úrovni zhustuje a stane se hmotným zjevem, proběhne svoji životní dráhu v tomto kole zodiaku. Život člověka je velkou periodou, která se rozpadá na menší periody – dětství, mládí, zralost a stařecký věk – a tyto se opět skládají z ještě menších, z roků, ročních období, měsíců, týdnů a konečně dnů.

Každá perioda, den, rok, nebo celý život plyne v kole zodiaku. Narození odpovídá Beranu, pak člověk putuje všemi souhvězdími, dosáhne své zralosti ve Lvu a umírá ve znamení Ryb a zmizí z hmotné úrovně. Stejně začíná den tím, že se probudíme ze spaní a objevíme se v tomto světě, pak se rozvine den, v poledne dosáhne své zralosti a kulminuje, pak jde dolů a po dalších proměnách nastane večer, kdy ukládáme své tělo ke spánku, pak stáhneme své vědomí zpět do Já a usneme – stejně jako na konci života, když své tělo odložíme s konečnou platností. Každá perioda má začátek, rozvinutí, kulminaci, pak zase sestup až k rozpuštění.

Jednotlivá znamení zvěrokruhu mají tyto hlavní vlastnosti:

Beran způsobuje, že se vůbec něco na světě objeví, narodí. I tehdy, když čas narození nespadá do znamení Berana! Neboť každé narození má v sobě sílu počátku, která je nezávislá na zevním světě, tedy na souhvězdí, kterou však nazýváme jak venku na hvězdné klenbě, tak v nitru každého tvora Beran. To je absolutní souhvězdí v každém projeveném tvaru. Rovněž tak je tomu se všemi souhvězdími, se všemi projevy života a aspekty všech čtyř tváří božích. Existuje vnitřní *absolutní* projev a zevní – *relativní*.

Potom musí živý tvor zapustit kořeny v novém okolí. To se stane za pomoci *Býka*. Nový živý tvor přijímá potravu a asimiluje ji. Tím se uskuteční hmotné spojení s tímto světem a zásobování jeho těla.

Působením *Blíženců*, když živá bytost počne shromažďovat zkušenosti, její cesty se rozvětvují jako větve stromu. Vyvíjí se různými směry a dosáhne rozmanitých vědomostí.

In the *Crab* it draws back into its home again to digest its spiritual gains – the experiences it has gathered. Its inner core begins to develop.

Through the life-giving, fiery effect of the *Lion*, the creature matures and gains dignity. It develops its powers and abilities and fulfils its earthly duty of begetting a new generation. It becomes father of a family.

The *Virgin* brings the harvest. Man brings the fruits of his labours into his barn. In the depths of his soul the divine child – *universal love* – develops.

In the *Balance* his deeds are weighed, the positive and negative credited and debited against each other. His attention is directed towards both sides, on the one hand the worldly and on the other the spiritual. Within himself he brings these two worlds into a perfect equilibrium, putting into effect, the inner, divine law which stands above and beyond everything that's relative.

The sign of the *Scorpion* brings the solstice, the great turning point. Man must spiritualize the divine creative power which so far has manifested itself within him as a driving instinct and urge. He must now utilize this divine creative power in the service of others. This means he must completely overcome his person. He experiences the mystic death of his person, then resurrection and immortality in spirit. From now on he ceases to serve materialism. High up above the earth, in perfect spiritual freedom, he flies like an *eagle*, like the sacred falcon *Horus*.

Through the effect of the *Centaur* he becomes a great teacher like the *Centaur* itself, a being which has grown beyond the animal level, a being which now uses its animal body only in order the sooner to reach the great goal it clearly sees ahead. Its thoughts cut like lightning through the heavy clouds of darkness and ignorance. It passes its experience on to the next generation.

In the sign of the *Goat* the divine child – universal love – is born in man's heart. It becomes identical with divine *self and* conscious in it. As the divine child that has been born in his heart becomes visible, man becomes clear as crystal. In his words and deeds, he reveals *universal love*.

In the *Water-bearer* the creature pours out and scatters its treasures. It has become the shining, resplendent child of *God* standing above and beyond sexuality. Radiating itself, it is the source of the highest divinely spiritual power, The process of transformation and de-materialization begins.

In the sign of the *Fishes* the living creature experiences a re-unification with its hidden complementary half. This means, of course, that matter is disintegrated. The creature returns to its heavenly home, to *universal unity*, to *God*. Its consciousness glides over into *cosmic consciousness*, it casts off its body, and ends its earthly life.

That's the path that every individual follows, even though he may not yet have reached the highest levels of consciousness. The steps of development may be different, but the circle of development is always the same.

Now let's look at how the opposite signs of the Zodiac supplement each other:

The powerful, impulsive strength of the *Ram* is regulated by the Law of the *Balance* which tames the *Ram's* blind forces and guides them into the right channels.

The bridal power of the sign of the *Bull* supplements and satisfies the instinctive procreative urge of the *Scorpion*.

The maternal power of the *Crab*, retiring to the shelter of its own hearth and home, is the complementary "other half" of the crystallizing, parturient radiation of the *Goat*. The newly born child belongs to mother.

The paternal radiation of the *Lion* finds its "other half" in the childlike power of the *Water-bearer*. The father supports, protects and educates the child.

V *Raku* se vrací domů a zpracovává svoji duchovní kořist, zkušenosti, které shromáždil. Začíná se vytvářet jádro.

Životodárným a ohnivým působením *Lva* stává se živý tvor zralým a důstojným. Rozvíjí svoje síly a schopnosti a splňuje svoji pozemskou povinnost: plodí novou generaci a stává se otcem rodiny.

Panna přináší žně a člověk shromáždí plody své činnosti do stodoly. V hloubi jeho duše vyvíjí se božské dítě – *univerzální láska!*

Váhami budou zváženy jeho činy, pozitivní a negativní budou vyrovnány. Pozornost se zaměří na obě strany, jak na světskou, tak na duchovní. Přivádí v sobě tyto dva světy do dokonalé rovnováhy a uskuteční vnitřní božský zákon, který stojí nad vším relativním.

U *Štíra* dochází k velkému obratu: musí zduchovnit božsky tvořivou sílu, která se projevila jako hybná síla a musí ji dát do všeobecných služeb. To znamená, že musí zcela překonat svoji osobu. Zažije mystickou smrt své osoby, vzkříšení a nesmrtelnost ducha. Od nynějška přestává sloužit materialismu; létá vysoko nad zemí v dokonalé duchovní svobodě jako *orel*, jako sokol *Horus*.

Působením *Kentaury (Střelce)* se stane velkým učitelem jako sám Kentaur, bytostí, která přerostla svou animální úroveň, bytostí, která nyní používá svého zvířecího těla jen k tomu, aby rychleji dosáhla cíle, který už jasně vidí. Její myšlenky prosvěcují jako blesky husté mraky temnoty a nevědomosti. Předává svoje zkušenosti následující generaci.

V *Kozorohu* se narodí v srdci božské dítě – univerzální láska. Ztotožní se s božským Já a stane se v něm vědomým. Člověk se stává jasným krystalem, který učiní viditelným božské dítě, narozené v jeho srdci. Projevuje ve svých slovech a činech univerzální lásku.

Ve *Vodnáři* živý tvor vylévá všechny svoje poklady. Stal se zářícím božským dítětem, které nezná pohlavnost. Sám se vyzařuje, je pramenem nejvyšší duchovně-božské síly. Začíná proces proměny, odhmotnění.

V souhvězdí *Ryb* zažije živý tvor sjednocení se svojí ukrytou doplňující polovinou. To ale znamená zničení hmoty. Vrací se domů, zpět do nebeské vlasti, do *vše-jednoty*, do *Boha*. Jeho vědomí sklouzne do kosmického vševědomí, odloží svoje tělo a ukončí svůj pozemský život.

Toto je cesta člověka i tehdy, když dosud nedosáhl nejvyššího stupně vědomí. Vývojové stupně mohou být různé, vývojový rozsah zůstává stejný.

Naproti sobě stojící souhvězdí se však vzájemně doplňují:

Mohutná impulsivní síla *Berana* je vyrovnávána *Váhami* pomocí zákona, který krotí divoké a slepé síly *Berana* a uvádí je do správné dráhy.

Početí očekávající síla nevěsty souhvězdí *Býka* doplňuje a uspokojuje hnací sílu *Štíra*.

Do vlastního domova se stahující mateřská síla *Raka* doplňuje krystalizující vyzařování *Kozoroha*, rodičího dítě. Novorozené dítě patří domovu.

Otcovské vyzařování *Lva* nalézá svoje doplnění v dětské síle *Vodnáře*. Otec podporuje, chrání a vychovává dítě!

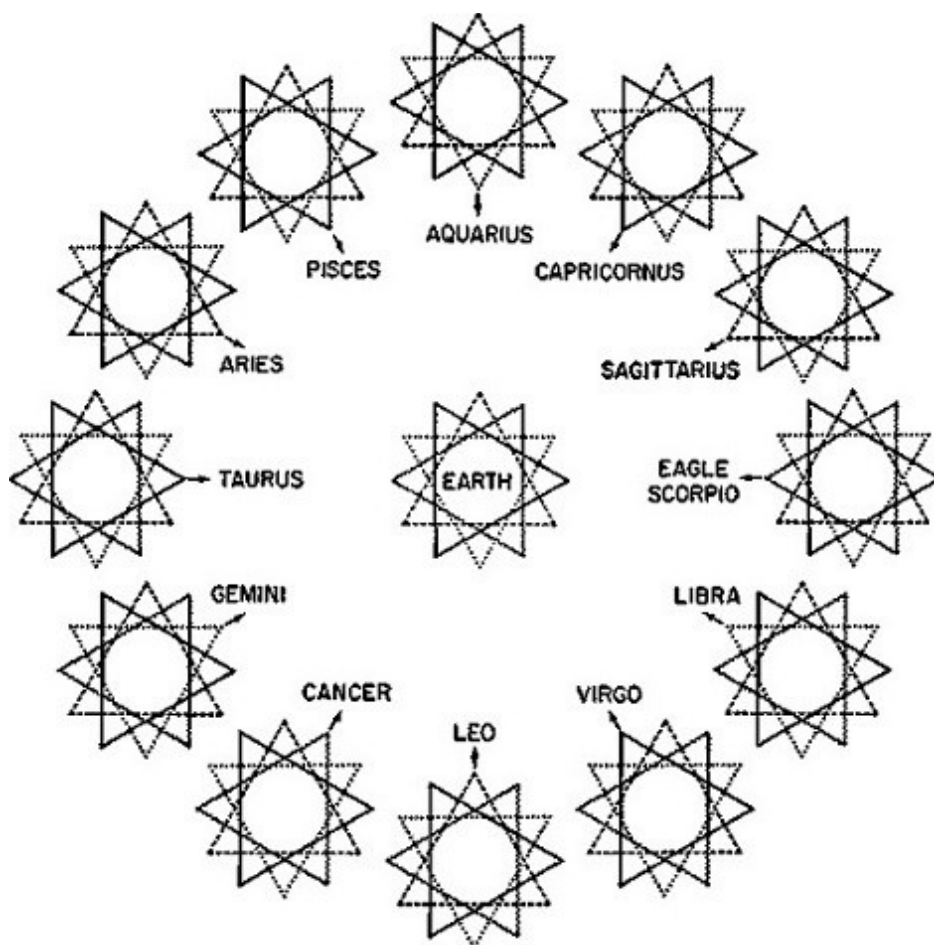
The youth in the sign of the *Twins* with his eagerness to learn, receives the knowledge he is thirsting for from the great teacher, *Centaur*.

The heavenly *Virgin*, bearing the divine child in her holy womb, receives nourishment from the mystic world of the two *Fishes*.

Now you understand the radiations of the four faces of *God* in the varying effects of the different constellations. But in order to understand the life of the universe and the lives of the myriads of living creatures – including your own – you need to know that the circle of revelation, with its twelve centres of power, affects every point of the universe independently of the constellations. And because the four faces of *God* can never turn around, each constellation emits different radiations of power in the various directions of the sky. Thus the radiation is determined by the everlasting, never-changing *direction* of the four faces.

Let's take the constellation of the *Lion* for example. In the direction of the south it emits the radiation characteristic for the lion, while towards the opposite side, to the north, it sends out the power of the *Water-bearer*, in a westerly direction, that of the *Eagle*, towards the east, that of the *Bull*, in the north-northwesterly direction, that of the *Virgin*, towards west-north-west, that of the *Balance*, and so on, a different radiation in each direction.

Now you understand that these radiations are not dependent on *displace of the group of stars*, but rather on the *direction* from which they come. Just like the wind has different effects, depending only on the direction in which it blows, not on the place in which it starts.

The position of the earth in the four faces of God which can never turn around

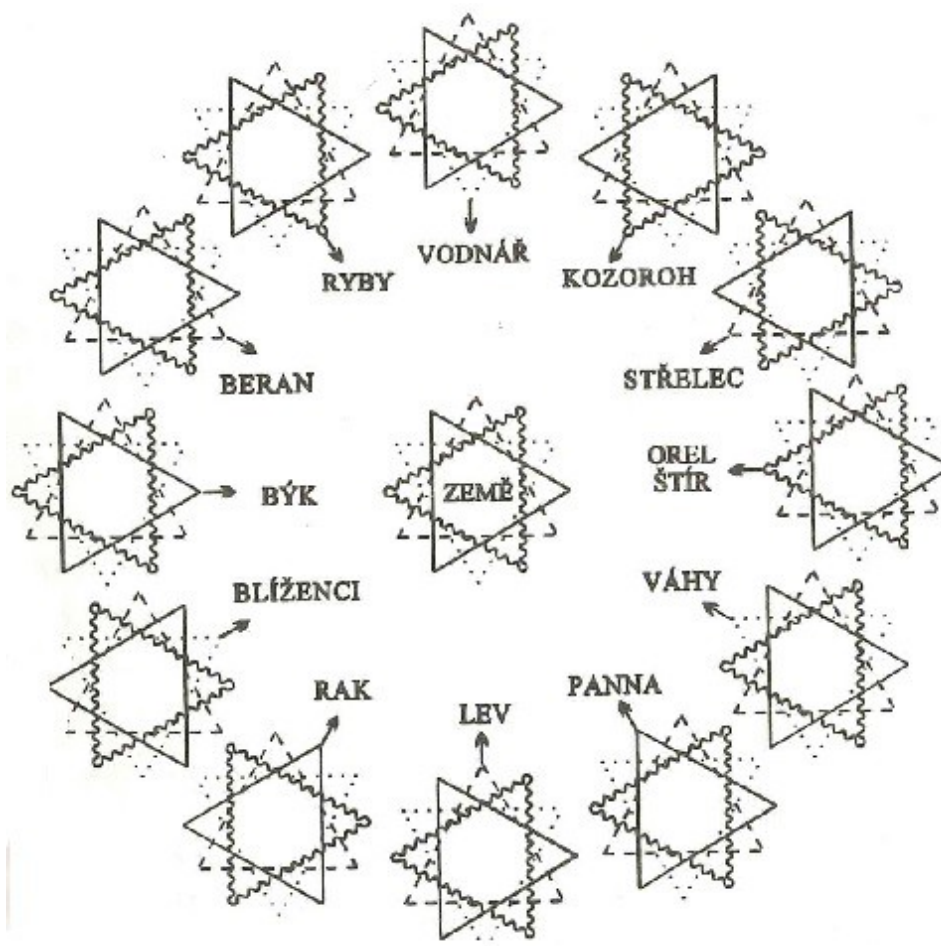
Vědychtivý mladík ze znaku *Bliženců* obdrží poučení, po kterém žízní, od velkého učitele *Kentaury (Střelce)*.

Nebeská *Panna*, která ve svém svatém lůně nosí božské dítě, přijímá potravu z mystického světa dvou *Ryb*.

Nyní znáš vyzařování čtyř tváří božích ve variantním působení v různých znameních. Abys mohla správně pochopit život vesmíru a život myriád živých tvorů – tedy i svůj vlastní – musíš vědět, že kruh projevů se dvanácti silovými středisky obklopuje každý bod vesmíru nezávisle na znamení zvěrokruhu. Jelikož se čtyři tváře boží nikdy nemohou otočit nebo obrátit, vysílá každé souhvězdí do různých světových stran různé silové vyzařování. Vyzařování je tedy určeno stálým *směrem* čtyř tváří.

Vezměme například znamení *Lva*. Ve směru *Země* vysílá vyzařování charakteristické pro *Lva*, ale na světová tělesa v protilehlé straně vyzařuje sílu *Vodnáře*, v západním směru sílu *Orla*, na východ sílu *Býka*, ve směru severo-severo-západním sílu *Panny*, ve směru západ-severo-západním sílu *Vah* atd., v každém směru jiné vyzařování, které odpovídá světové straně!

Nyní chápeš, že tato vyzařování nejsou závislá od *místa seskupení hvězd*, nýbrž vždy od *směru*, ze kterého přicházejí. Právě tak jako vítr, i když z jednoho bodu vane do různých směrů, má různé účinky věčně spoutané s jednotlivými směry.

Poloha Země ve čtyřech tvářích božích, které se nemohou nikdy obrátit.

And now here's another very important fact: because everything manifests *itself outwardly from its own centre*, and because the four faces of *God* radiate absolutely equally and unchangeably from every point, everything – whether it's a central sun, a sun, a planet, plant, animal, protozoon or human being – is always in the centre of *two wheels*: in the centre of the great *cosmic wheel* and – since this centre is identical with the centre of the individual being concerned – also in the centre of one's unmanifested being, one's own *inner wheel*.

We *receive* the radiations of the great cosmic wheel from the outside while those of our own wheel are *emitted* from the inside.

We are identical with the situation of the earth which has fallen out of the divine being. The earth is not in a central spot in the universe, but rather a satellite of the sun, orbiting around the sun and rotating about its own axis. That's why we see everything in the universe as the exact opposite of what it is in reality, in the divine state of being. Seen from our position on the earth, the whole vault of stars – with all its cosmic systems, solar systems and planets – appears to rotate around us. But in reality the opposite is happening. It's not the vault of stars that's rotating around us, but rather our earth that is orbiting around the sun, our sun with our entire solar system moving in a larger orbit around a cosmic sun, and the latter – with all of its cosmic system – moving around a central sun, and so on in ever-greater orbits and ever-greater cosmic systems, on and on into infinity.

And even the life of celestial bodies in cosmic systems is nothing other than movement and development in the great cycles of the four faces of *God*, in the *Zodiac*. *But just remember that every manifestation, every created form, regardless of where it is in the universe, carries within itself both the great cosmic wheel and its own little wheel, irrespective of whether it's a protozoon, a plant, an animal, a human being or celestial body.* You'll consider this quite a matter of course when you understand that *every point of the universe radiates the same twelve-fold manifestation of the four faces of God – without these latter being able to change their position.*

The radiations of energy which we receive from the great cosmic wheel come to us from the outside; that's why we see the circle wrong side to, just like a mirrored reflection of the divine condition of being.

Because the vault of stars, as seen from our standpoint on the earth, is always in motion, there is a corresponding change going on constantly in the composition of radiations reaching the earth from all the countless stars moving along their individual paths in the gigantic cosmic wheel. Every created form – including every human being – has its own *individually composed structure of forces* made up of the same creative forces that radiate from the stars in the universe. At the moment of birth the structure of forces in the individual's own little zodiac wheel is identical with that of the forces in the great cosmic zodiacal wheel. And this leads us to something else that you should know, namely, *that a living creature can be born only when these two structures of forces coincide with each other completely. The position of the earth in the four faces of God which can never turn around.*

Until the end of his life on this earth, man is constantly subjected to new impressions, new experiences and all kinds of other influences. As he gathers experience, his own inner constellation is modified to a great extent. Many forces are developed, many others get pushed into the background, depending on the individual's reactions to his deeds and his experiences. *The inner constellation a creature has at the moment of its death is stamped indelibly upon its soul, and the latter cannot be reincarnated until the vault of stars, in its constant movement, comes into the same constellation.* This is why some people are reincarnated again after only a very short time while others may even

A teď poslechni ještě jednu velmi důležitou skutečnost: Protože všechno, co se projevuje *hmotně z vlastního středu*, neboť čtyři tváře boží vyzařují z každého bodu, naprosto stejně a nezměněně, nalézá se vše – ústřední slunce, slunce, planety nebo rostliny, zvíře, jednobuněčný tvor nebo člověk – ve středu dvou kol: ve středu velkého *kosmického kola* a protože tento střed je totožný s vlastním středem – také ve středu svého nezjeveného bytí, svého *vnitřního kola*.

Velkým kosmickým kolem je vyzařování *přijímáno* z venku, z vlastního kola je *dáváno* z nitra.

My jsme totožní se stavem Země, která vypadla z božského bytí. Země nemá ústřední postavení ve vesmíru, nýbrž je satelitem slunce, který obíhá kolem slunce a ještě se točí kolem vlastní osy. V důsledku toho vidíme vše ve vesmíru obráceně, než tomu je v božském stavu bytí – v objektivní skutečnosti. Viděno ze Země krouží kolem nás celá hvězdná klenba se všemi světovými soustavami, slunečními soustavami a planetami, ale ve skutečnosti je tomu právě naopak. Kolem nás nekrouží hvězdná klenba, ale Země obíhá na předepsané dráze v menším kruhu kolem slunce – ve větším kruhu se sluneční soustavou našeho slunce kolem světového slunce a v ještě větším kruhu s celou soustavou světového slunce kolem ústředního slunce atd. vždy ve větších kruzích vždy větší světové soustavy až do nekonečnosti.

Také život světových těles a světových soustav není nic jiného než kroužení a vývoj ve velkých cyklech čtyř tváří božích, v *Zodiaku*. *Všimni si však dobře, co ti nyní řeknu: Každý jev ať se nalézá kdekoli ve vesmíru, nosí v sobě jak velké kosmické, tak i malé vlastní kolo, ať se jedná o jednobuněčného tvora, rostlinu, zvíře, člověka nebo světové těleso. To budeš považovat za samozřejmé, jestliže jsi pochopila, že každý bod vesmíru vyzařuje stejný dvanáctinásobný projev čtyř tváří božích, aniž by se tyto mohly obrátit.*

Vyzařování energie, které přijímáme z velkého kosmického kola, dostáváme zvenku a proto vidíme tento kruh obráceně, jako přesný zrcadlový obraz božského stavu bytí.

Tím, že je hvězdná klenba z hlediska Země v neustálém pohybu, mění se rovněž složení vyzařování, které Země přijímá z vesmíru od nesčíslných hvězd – které se v obrovském kosmickém kole pohybují ještě samy pro sebe. Každý jev – tedy také každý člověk má ve svém kole *individuálně složenou strukturu sil*, skládající se ze stejných tvůrčích sil, které září ve vesmíru z hvězd. V okamžiku zrození jsou struktury sil v individuálním vlastním malém zodiakálním kole stejné se silami ve velkém kosmickém zodiakálním kole. Neboť věz, že *živá bytost může být zrozena jen v tom okamžiku, kdy obě struktury sil jsou v dokonalém souladu*.

Až do konce života působí na člověka nové dojmy, zážitky a nejrůznější vlivy. Se zkušenostmi, které během života shromáždí, změní se ve značné míře jeho vnitřní konstelace. Některé síly rozvine a některé zatlačuje do pozadí v souladu s reakcemi na svoje činy a na svoje zážitky. *Vnitřní konstelace, kterou má živý tvor v okamžiku smrti, se vtiskne do duše a ta nemůže být znovuvtělena tak dlouho, dokud hvězdná klenba nemá ve svém stálém pohybu stejnou konstelaci*. Tím se stane, že někteří lidé reinkarnují už po krátké době, jiní pak musí čekat eventuálně tisíciletí, až nebeská klenba vstoupí do stejné konstelace, jakou má jejich duše.

have to wait thousands of years until the stellar constellations match those they carry in their souls.

All the creatures that are being born into the three-dimensional world every moment throughout all eternity ended their previous incarnation under the same constellation as the one which existed at the moment of their birth in this incarnation. *The death constellation in one incarnation and the birth constellation in the next are always absolutely identical. On the other hand, the birth constellation and the death constellation for any given incarnation are never identical, because the individual living creature concerned is changed through the experiences it has.* But every creature – including man – carries within itself the imprint of the constellation reigning at the moment of its birth, and it carries this imprint through its entire life. This constellation contains the creature's own individual wheel in which its subsequent development and character changes are hidden.

So if you want to know the inner birth constellation of the forces that have built a living creature and are working in its soul, in its body, in its entire being – *and consequently also in its fate* – you have to figure out the constellation the stars had at the moment of its birth.

Because of the steady movement of the stars in the sky, the relationships within the two wheels – the cosmic and the individual – are constantly shifting. The centres of energy in the cosmic wheel – the constellations, the fixed stars and the planets – and the hidden centres of power of the individual wheel move away from the identical patterns they had at the moment of birth. After a time these patterns of power within these two wheels can approach each other again. That's why in the life of each individual there are favourable and harmonious relationships at certain times and unfavourable disharmonious relationships at others. As a result, the creatures concerned sometimes reveal harmonious-positive characteristics and disharmonious-negative characteristics at other times. And because fate is the mirrored reflection of character and the result of the individual's deeds, its life takes favourable turns sometimes and unfavourable ones at others.

All forms of life are subject to these forces, **and only one creature has the possibility of ruling over all these energies and forces at work throughout the universe, within its own being and within its own destiny. This creature which has the ability to control these forces at will is man. But he can control them only when he is conscious of them, recognizes them in himself and overcomes them!**

As long as man does not recognize these forces in himself, he is just as much at their mercy as all the unconscious forms of life which are directly in contact with all these creative forces and willy-nilly controlled by them. Only the human being who has attained the ability of self-recognition is able to rise in his consciousness above these forces. Instead of being at their mercy in an unconscious way, he is able to control them or transmit them in a transmuted and completely changed form. When man is able to transmute the creative forces within himself, he is also able to transmute the forces operating within his destiny: thus controlling his own fate.

Všichni živí tvorové, kteří se rodí v každém okamžiku věčnosti do třírozměrného světa, zemřeli v předchozím životě ve stejné konstelaci, která existuje v okamžiku jejich zrození do této inkarnace. *Konstelace při smrti v předchozím životě je bezpodmínečně totožná s konstelací při narození v následujícím životě. Naproti tomu není nikdy totožná konstelace při zrození a při smrti ve stejném životě, protože živý tvor se zkušenostmi změnil.* Každý živý tvor – tedy taky člověk – nosí však po celý život v sobě obraz konstelace, jaká byla v okamžiku jeho narození, neboť je v něm obsaženo individuální kolo, ve kterém se již skrýval postupný vývoj a změna jeho charakteru.

Jestliže chceš zjistit, jaká je vnitřní konstelace sil při narození, které vytvořily živého tvora a působení v jeho duši, v jeho těle, v jeho celé bytosti a *tedy i v jeho osudu*, tak musíš vypočítat konstelaci hvězd v okamžiku jeho narození.

Neustálým pohybem nebeské klenby vzniká mezi oběma koly, mezi kolem kosmickým a individuálním, posun. Střediska energie vyzařující sílu kosmického kola – to jest souhvězdí, stálice, planety – a skrytě působící silová střediska individuálního kola, která jsou v okamžiku narození dokonale jednotná, se od sebe vzdalují; po určité době se mohou k sobě opět přiblížit, a tak někdy vznikají příznivá, vzájemně se podporující harmonická spojení, jindy pak nepříznivé interference nebo disharmonická napětí. Proto mají živí tvorové někdy harmonicky – pozitivní, jindy neharmonicky – negativní vlastnosti. A tím, že osud je zrcadlovým obrazem charakteru a následkem činů, existují v životě někdy příznivé, jindy nevýhodné obraty.

Všechny jevy podléhají těmto silám, **jen jediný živý tvor má možnost a schopnost ovládat energie a síly, které působí ve vesmíru, v jeho vlastní bytosti a v jeho osudu; a může je libovolně řídit: člověk. Ale jen tehdy, jestliže si začne tyto síly uvědomovat, pozná je v sobě a překoná je.**

Dokud člověk tyto síly v sobě nepozná, je jim stále vydán na milost jako ostatní nevědomí tvorové, kteří jsou zapojeni do těchto tvořivých sil bezprostředně a jsou jimi slepě řízeni. Jenom člověk, který dospěl k vlastnímu sebepoznání, má možnost se povznést nad tyto síly pomocí svého vědomí, místo aby jim byl nevědomě vydán na milost. Může je ovládat anebo v sobě přeměnit a předat je dále dokonale změněné. Jestliže člověk však je schopen v sobě proměnit tvořivé síly, pak je také schopen přeměnit síly, které působí v jeho osudu, tedy ovládat svůj osud.

Now you understand why it is necessary and important to know about the twelve-fold radiation of power of the four faces of *God* within yourself, and why it is essential to learn to control it. *When you realize that only your body and the material part of your being is built up out of these forces, whereas your divine self stands above them and is able to control them* – you yourself can regain control over these tremendous creative powers, the same control you lost when you were born into the material world. When you realize this, you can liberate your *self* which in your body has been crucified on two great beams of the material, three-dimensional world – *time*, and *space*. Your *self* which has been repressed and forced into your subconscious is liberated, resurrected from its apparent death and reinstated on its throne. This mystery of life is symbolized by the cross with the divine form crucified upon it, representing the second aspect of *God*. The creative principle clothes itself in matter and for aeons of time makes the supreme sacrifice of taking upon itself the characteristics of the material world in order to animate it and fulfil its great task of spiritualizing matter by completely revealing the spirit in matter.'

Nyní chápeš, proč je důležité v sobě poznat a naučit se ovládat dvanáctinásobná vyzařování sil čtyř tváří božích. *Když poznáš, že pouze tvé tělo a vše, co je hmotné v tvé bytosti, je vybudováno z těchto sil, že však tvé božské Já stojí nad těmito silami a má schopnost je ovládnout,* pak můžeš opět dostat do svých rukou vládu nad těmito mohutnými tvůrčími silami – kterou jsi ztratila, jakmile jsi se narodila ve hmotě. Pak můžeš své Já, které je ukřižováno v těle na dvou velkých kládách hmotného třírozměrného světa – na čase a prostoru – zatlačeno do nevědomí, podřízeno nadvládě smrti, osvobodit, vzbudit ze zdánlivé smrti a opět ho posadit na trůn. Toto tajemství symbolizuje kříž s ukřižovanou božskou postavou druhého aspektu božího, s tvůrčím principem, který se odívá do hmoty a tím vezme na sebe vlastnosti hmotného světa, aby ho oživil a aby dokončil během eonů velkou oběť a dílo: Projevit beze zbytku ducha skrze hmotu a tím zduchovnit hmotu.“

THE EPOCHS OF THE WORLD

I stand before *Him*. *He* begins: 'The earth and its inhabitants are not yet conscious of the forces which reach the earth from out of the cosmos and maintain it. Consequently the inhabitants of the earth aren't able to control these forces and transform them at will. The earth receives these radiations from out of the cosmos and is immersed and bathing in these waves of energy. Everything that happens on earth is a direct reaction to the action of these radiations... a kind of resonance resulting from their inter-action.

The sun magnifies to a tremendous extent the radiations of the particular constellation in which it stands at any given moment as it radiates its force to the earth simultaneously with the radiations of the constellations concerned. This fact has a bearing on the way in which the four seasons have come into being.

The movements of the earth give us the impression not only that the vault of stars is rotating about us, but also that other movements are taking place. One of the most important movements the earth makes is that its axis describes the surface of a cone. Whereas one of the end points of the earth's axis remains relatively fixed, the other describes a circle. Because of this movement, the vernal point in the cosmic wheel is slowly displaced. Seen from the earth, it appears to be moving backward.

The time it takes for the axis of the earth to complete one full conical movement – moving from the vernal point in the zodiacal circle right round to its starting point again – corresponds to 25,920 terrestrial years. We call this a cosmic year. Divided by twelve, this number gives us a cosmic month, mainly 2,160 terrestrial years, the time it takes for the vernal point to move through one zodiacal sign.

The vibrations from the cosmos have such a great effect on the earth that they even influence world history. The leading ideas in religion, science and art are the result of the radiation of the particular constellation in which the vernal point is moving throughout the course of a cosmic month. The incarnated spirits on earth – that is to say humanity – must always achieve a new epoch by reaching a new milestone in human development and establishing themselves in the ideas of the time.

A nation is a group of spirits, the incarnation of certain concentrations of energy. Each epoch brings to the earth a different group of spirits, a different race, and when this race has fulfilled its task of carrying out the new ideas and developing a new civilization for the space of a cosmic month, it leaves the earth in order to develop further on another planet. In every race, of course, there are always individuals who don't quite "make the grade" before the end of the epoch. These remain behind, like the dregs in a drink, and must continue to develop on earth. That's the reason why a nation experiences a sudden decline after achieving a high point in civilization. The highly developed fathers of the nation are followed by degenerate and weak-willed descendants, and the nation which was once greatly esteemed gradually falls into debility and disrepute. These descendants are the dross of the nation which has reached the highest degree of earthly development, become spiritualized, and departed from the earth.

The material world has come into being because interferences have occurred in the divine creative radiations traversing cosmic space, and these interferences have caused condensations, solidifications, materializations. If the celestial bodies were to receive pure, untransformed vibrations of the divine creative force, this would result in the immediate annihilation of all matter. The fixed stars – the suns – are the great transformers which convert the creative vibrations from all celestial bodies and transmit them in wavelengths and frequencies that are tolerable for the earth. The transformed rays reach us from the fixed stars which form the constellations of the zodiac. Thus when we want to represent the highest divine radiation of energy, we choose the symbolic form of the constellation

SVĚTOVÁ OBDOBÍ

Stojím před *Ním*. Začíná: „Země a její obyvatelé si ještě nejsou vědomi sil, které Země dostává z kosmu, proto je nemohou ani ovládat a libovolně přeměňovat. Země přijímá záření kosmu, koupá se a plave neustále v těchto vlnách energie. Všechno, co se děje na Zemi, je bezprostřední reakce a ozvěna těchto vibrací.

Slunce zvyšuje, mocně zesiluje vibrace onoho souhvězdí, ve kterém právě stojí a s ním společně ozařuje Zemi. S tím souvisí vznik čtyř ročních období.

Pohyby Země vyvolávají dojem, že hvězdná obloha se otáčí nejen kolem nás, ale dělá ještě jiné pohyby. Jeden z nejdůležitějších pohybů Země je, že její osa opisuje obvod kužele. Jeden konečný bod její osy zůstává téměř na téže místě, zatímco druhý opisuje kruh. Tímto pohybem Země posunuje se jarní bod v kosmickém kole pomalu dál, viděno ze Země, ubíhá nazpět.

Časové rozpětí, v němž osa Země vykoná tuto dráhu jednou, tedy i jarní bod ve zvěrokruhu oběhne kolem dokola, odpovídá 25 920 rokům na Zemi. Nazýváme to světový rok. Toto číslo děleno dvanácti dává světový měsíc – 2 160 roků na Zemi, to je čas, během něhož jarní bod projde jedním znamením.

Vibrace z kosmu má na Zemi takový účinek, že ovlivňuje i světové dějiny; vedoucí ideje náboženství, vědy i umění jsou ovlivňovány zářením onoho souhvězdí, do něhož spadá jarní bod během světového měsíce. Duchové vtělení na Zemi – lidstvo – musí stále uskutečňovat novou epochu a osvědčit se v jejích idejích.

Národ je duchovní skupinou, ztělesněním energie určité koncentrace. Každá epocha přináší jinou duchovní skupinu, jinou rasu na Zemi a jestliže splnila úkol uskutečnit nové ideje a rozvinout novou kulturu během jednoho světového měsíce, opouští Zemi, aby se dále rozvíjela na nějaké jiné planetě. V národě jsou však vždy jedinci, kteří neobstojí ve zkouškách epochy až do konce. Tito zůstávají vzadu jako vyvržená škvára a musí se znovu vyvíjet na Zemi. To je důvod, proč národ po velkém rozkvětu kultury pak náhle upadá. Po vysoce rozvinutých předcích následují náhle degenerovaní a charakterově slabí potomci a kdysi vysoce ceněný národ je bezmocný a je jím všude opovrhováno. Tito potomci jsou škvárou národa, který dosáhl nejvyššího stupně rozvoje na Zemi, zduchovněl se a opustil Zemi.

Hmotný svět vzniknul, protože v božských stvořitelských zářeních, která křížují vesmír, došlo k interferencím, tím ke zhuštění, zhmotnění. Kdyby se světová tělesa dostala do čistých, netransformovaných vibrací božsky tvořivé síly, mělo by to za následek okamžité zničení všeho hmotného. Stalice – slunce jsou velké transformátory, které přetvářejí tvořitelské paprsky pro všechna světová tělesa a ozařují je v napětí transformovaném a snesitelném pro Zemi. Transformované paprsky nás zasahují ze stalic, které představují souhvězdí ve zvěrokruhu. Chceme-li tedy znázornit nejvyšší božské záření energie, zvolíme symbolickou formu některého souhvězdí, které nejsilněji působí na Zemi, a to je vždy „epochu tvořící souhvězdí“, v níž toho času stojí jarní bod.

with the strongest effect on the earth, and this is always the "epoch-making constellation" through which the vernal point is moving at the time.

We are now living in an epoch in which the vernal point is moving into the constellation of the *Bull. God (Ptah)* reveals himself to us in the radiation of this constellation, and that's why the divinity manifesting itself in the atmosphere of the earth is represented in the form of a *bull*, in the form of the divine bull *Apis*. The complementary constellation of *Scorpion-Eagle* is represented as the temptress – a serpent crawling upon the earth – or in the form of the divine falcon *Horus*. You know that this energy, as long as it is earthly and expresses itself on the low plane binding spirit to matter, is the serpent luring man back into further incarnations. On the other hand when this force is spiritualized, it helps man to experience, while still in the body, the highest degree of spirituality.

We use the serpent *standing erect* as the symbol of initiation, as the mistress of the tree of recognition and knowledge. The initiate is a high-flying *eagle* who has spiritualized the serpent – the power of the instinctive urge – and manifests it as spiritual power through his intellect. The initiate is thus an instrument of the *divinity* which reveals itself through the zodiacal sign of the *Bull*. That's why in our epoch these animals are regarded as "holy animals" throughout the entire world. Now you understand why the initiates change their representations of *God* to accord with the constellation in which the vernal point falls at any given time. Above and behind all these symbols, of course, there always stands the unmanifested First Cause – *divinity resting within itself*.

The constellation of the *Bull* belongs to the threefold manifestation in which the face of God has an earthly-material effect – contracting, drawing together and hardening. This means that at the present time the forces that build up matter and operate within it are the easiest and most immediately available forces for the inhabitants of the earth to use. Our task is one of *conquering matter* with matter, that means *conquering matter with the energies making up the essence of matter*. We use the frequencies of matter, these unseen and immeasurably powerful forces – in other words, *the spirit of matter* – in order to conquer matter itself. We charge the matter of the ark of the covenant with the entire octave of these energies and thus control the laws of matter – the forces of construction and destruction, materialization and dematerialization – as well as the weight of matter which we can either overcome or increase at will.

In time our truths will come to flower. But then as celestial movements and changes continue, the earth will gradually move out of these regions in the cosmos in which certain specific energies are working together to produce our present epoch. Little by little certain of these energies will diminish, while new ones come into the picture, and thus the total pattern of vibrations affecting the earth will gradually shift. This means of course that the people being born into life on the earth will be gradually changing. The time will come when they won't understand our truths any more. The symbols and words we use to express the mysteries of the laws of creation will lose their content, becoming empty husks for thousands of years. Mankind will have to learn through new tasks and surmount new obstacles in their accomplishment.

You already know what is going to happen when the last high priest has initiated the last candidate worthy of our knowledge. After giving this new initiate the ark of the covenant and a staff of life, the last high priest will lock himself and his assistant inside the great pyramid, block the entrance from the inside with a stone fitting into the opening... then the two of them will dematerialize all our equipment and apparatus and lastly themselves in order to save our secrets from falling into unworthy hands. Meanwhile the last initiate, who will come forth out of a nation destined to create a new epoch in the history of the earth, will salvage the ark of the covenant and his staff of life and have them

Jsme nyní v epoše, ve které stojí jarní bod na začátku znamení *Býka. Bůh (Ptah)* se nám tedy zjevuje ve vyzařování tohoto souhvězdí, a proto se také znázorňuje v zemské atmosféře zjevující se božství postavou býka, postavou božského býka *Apise*. Doplňující znamení *Škorpion – Orel* je znázorněno buď jako pokušitel – jako po zemi se plazící had – nebo v postavě božského ptáka *Horuse*. Ty víš, že dokud je tato energie vázána na Zemi a projevuje se na nízké, na hmotu vázané úrovni, je to had, který láká lidi k dalšímu převtělování. Naproti tomu, je-li tato síla oduševnělá, pomáhá lidem k zažití nejvyššího duchovního stupně už v těle.

Používáme *vztyčeného* hada jako znamení zasvěcení, jako pána stromu poznání a vědění. Zasvěcený je vysoko létající *orel*, který hada – pudovou sílu – oduševňuje a projevuje svým rozumem jako sílu duchovní. Zasvěcený je tedy doplňující nástroj, který znaméním zvěrokruhu, *Býkem*, zjevuje božství. Proto jsou tato zvířata v této epoše na Zemi 'svatá zvířata'. Ty teď rozumíš, proč zasvěcenci mění znázornění Boha podle znamení, ve kterém je právě jarní bod. Avšak za všemi těmito symboly, za všemi formami, stojí nezjevený původ – *božství v sobě spočívající*.

Znamení Býka patří k onomu trojnásobnému projevu, jeho boží tvář pozemsky hmotná, působí jako smršťování, stahování a tvrdnutí. Proto jsou nyní hlavně ty síly, které budují hmotu a působí ve hmotě, pro obyvatele Země nejsnáze použitelné a jsou jim volně k dispozici. Náš úkol je *ovládnout hmotu* hmotou, to jest energiemi, *tvořícími podstatu hmoty*. Používáme frekvence hmoty, této skrytě působící nezměrné síly, jejíž projev je hmotu, tedy *ducha této hmoty*, abychom ovládli hmotu samotnou. Nabijeme hmotu archy úmluvy celou oktávou těchto energií a ovládneme tak zákony hmoty, síly budující i bořící, zhmotňující i odhmotňující, a tím i váhu hmoty, kterou můžeme zvýšit nebo snížit.

Časem dojdou naše pravdy k plnému rozvoji a rozkvětu. Ale potom, následkem nepřetržitých pohybů a změn opustí Země tyto oblasti kosmu, kde spolupůsobí tyto energie, aby vytvořily přítomnou epochu. Postupně budou určité energie odpadat, mnohé nové přibývat a spolupůsobení energií, působících na Zemi se zvolna změní. Ale to také znamená, že se budou rodit stále odlišnější bytosti. Lidstvo se postupně změní. Naše pravdy už nebude chápat; symboly a slova, kterými vyjadřujeme tajemství zákonů stvoření, ztratí svůj obsah a na staletí zůstanou jen prázdnou schránkou. Lidstvo bude povoláno k novým zkouškám prostřednictvím nového učebního materiálu.

Už víš, co se stane, až poslední velekněz, zasvětil posledního kandidáta, který byl hoden našeho vědění, a předá mu archu úmluvy a hůlku života: zavře se se svým spolupracovníkem do velké pyramidy, uzavře vchod zevnitř do otvoru zapadajícími balvany; pak oba sebe i naše zařízení a přístroje dematerializují, aby zachránili naše tajemství před nezasvěcenými rukama. Mezitím poslední zasvěcenec, který bude pocházet z národa povoláního uskutečnit novou epochu, zachrání archu úmluvy a hůlku života z této země a ponese ji dále. Bude oznamovat svému lidu ideje nové epochy, v níž prochází jarní bod znaméním Berana, která se svým doplňkovým znaméním Vah bude mít nejsilnější vliv v oné epoše.“

carried out of this country. He will proclaim to his people the ideas of the new epoch in which the vernal point will move through a constellation of the *Ram*. The two complementary constellations of the *Ram* and the *Balance* will exert the strongest effect during that period.'

'Come, my little daughter,' says Ptahhotep, 'Now I'll lay my hand on your head and you will see pictures of times to come.'

Ptahhotep leads me to a couch on which the neophytes, under his guidance, practise the ability of moving their consciousness freely throughout time, intentionally seeking out the past and the future in order to experience them as the present. Ptahhotep bids me lie down, and no sooner has he laid his hand upon my brow than I get the well-known buzzing and prickly feeling in my head. The very next moment I see pictures which, in the symbolic language of dreams, shows me the *significance* of events in the distant future.

I see the reception room of the Pharaoh – a strange hall and an unknown Pharaoh who is not an initiate like my father but who has a radiation of a very low degree. Before him are two handsome, dignified men – two brothers with noble, magnificent features. From their radiations I recognize that one is an initiate while the other is only a quick-witted able speaker. The initiate is silent while his brother uses his powers of oratory. He is trying to convince the Pharaoh that he should free their people who are working as slaves in the service of the Pharaoh and let them leave the country under the guidance of these two men. The Pharaoh is hard of heart and refuses. He demands a miracle. Then the brother who is doing the talking takes his staff and casts it on to the ground in front of the Pharaoh. Instantly the staff turns into a serpent crawling over the ground. The Pharaoh calls his magicians to give the men an answer. They too cast their staffs upon the ground and these also turn into serpents. But the first serpent devours all the serpents of the magicians.

I interpret the vision. The staff represents the intellect, a powerful instrument. But when the intellect is bound to the earth and made to serve purely material ends, it becomes a serpent crawling on the ground, a wily temptress enticing man to selfishness. The two noble brothers struggle unselfishly for their people. In their hands guile turns into wisdom which destroys all the selfish arguments of the cowardly magicians.

Now the vision changes. The godlessness and selfishness of the Egyptians causes new plagues and afflictions of growing severity. But still Pharaoh does not yield. He still refuses to liberate the people from their bondage. Finally the gravest scourge of all descends upon him. All the first-born of the people and their animals, and even of Pharaoh's own household, are killed by the angels of God in a single night. *Only those who have eaten of the flesh of the lamb and have written their names with lamb's blood on their doorposts are not killed by the angels.*

What does the symbol mean? In the new epoch just coming, the complementary constellations of the *Ram* and the *Balance* will be dominant. During the time when the effect of the *Ram* constellation has not yet reached full strength, the effect is that of a *young ram*, in other words a lamb. In their blood, the people following this initiate have forces corresponding to the radiation of the *ram constellation*. They are the forerunners of the new epoch, the 'chosen people', able to proclaim to humanity the old truths in a new form.

Those who have fulfilled their destiny in the old epoch must now go. Their task is over. The angels of God call them home.

„Pojď, moje malá dcero,“ říká Ptahhotep, „nyní položím svou ruku na tvou hlavu a ty spatříš obrazy budoucnosti.“

Ptahhotep mne vede k lůžku, na němž neofyté cvičí pod jeho vedením schopnost pohybovat volně vědomím v čase, to jest vyhledávat vědomě minulost i budoucnost a prožívat je jako přítomnost.

Ptahhotep mne vyzývá, abych si lehla a jak mi pokládá ruku na čelo, cítím už to známé šumění a šimrání v hlavě. V následujícím okamžiku vyvstávají obrazy, které mi symbolickou řečí snů ukazují *smysl* událostí ve vzdálené budoucnosti.

Vidím přijímací místnost faraóna – cizí sál a neznámý farao, který není zasvěcenec jako můj otec a má vyzařování velmi nízkého stupně; před ním stojí dvě důstojné, krásné postavy. Dva bratři, nádherní lidé s ušlechtilými rysy obličeje. Z jejich vyzařování poznávám, že jeden je zasvěcenec, druhý jen vtipný, šikovný řečník. Zasvěcenec mlčí, jeho bratr se však snaží svým řečnickým uměním přesvědčit faraóna, aby jejich národ, který pracuje v otroctví faraóna, nechal pod vedením obou odejít ze země. Farao je tvrdý, nechce to dovolit, žádá zázrak. Tu bere řečník hůl, kterou drží v ruce a hodí ji na zem před faraóna. Hůl se v okamžik mění v hada, který se plazí pryč. Farao volá své mágy, aby odpověděli. Také oni hází své hole na zem, i ty se proměňují v hady. Ale první had požírá všechny hady mágů.

Vykládám si obraz. Hůl je rozum, mocná pomoc. Jestliže však je rozum na zem vázaný, slouží jen hmotným účelům, je z něho had, plazící po zemi, pokušitel sobectví a vychytralosti. Oba ušlechtilí muži bojují nesobecky za svůj národ, v jejich rukou se z vychytralosti stane moudrost, která ničí všechny sobecké argumenty zbabělých mágů.

Nyní se mění obraz. Bezbožnost a sobectví Egyptanů přitahuje na sebe stále těžší osudové rány. Přesto farao nedovolí, nechce propustit zotročený národ. Nakonec přichází největší soužení. Všichni prvorození z rodiny faraóna i národa i prvorozená zvířata jsou božími anděly jedné noci zabiti. *Jen ti, kdo jedli maso beránka a jeho krev napsali své jméno na dveřní trám, nejsou anděly zabiti.*

Co říká tento symbol? V novém věku budou působit znamení zvěrokruhu *Beran* a jeho doplněk *Váhy*. V čase, kdy se tento vliv neprojeví ještě v plné síle, působí *Beran* nejprve ve formě *beraního dítěte*, tedy jako beránek. Kolem zasvěcence se shromažďuje národ, který má v krvi tytéž síly, jež odpovídají *znamení Berana*. Jsou předchůdci nové epochy, „vyvolený národ“, který dokáže oznámit lidstvu staré pravdy v nové formě.

Kdo uskutečnili starou epochu, musí teď odejít. Úkol je skončen. Andělé boží je odvedou domů.

Then I see a new vision. The mighty initiate leads his people out of Egypt. And because the *Ram* is a *fiery sign*, a pillar of fire moves ahead of him to show him the way. He leads his people out of the spiritual darkness prevailing in Egypt at the end of this epoch. But Pharaoh's heart hardens again. He regrets that he has allowed these people to leave his country in freedom. With his entire army, he starts out in hot pursuit of the refugees. But the great initiate, in order to protect his people, uses his staff of life. He directs against Pharaoh's army the frequencies of ultra-matter which greatly intensify the earth's gravitational force. Suddenly, Pharaoh with all his warriors, chariots, and animals become as heavy as if rooted to the spot where they stand. Their tremendously intensified weight pulls them irresistibly down into the earth. And as all of this takes place on the seashore, the great waves of the sea finally roll over Pharaoh and his entire army.

But the vision changes. The initiate wanders with his people through the 'desert', in the always difficult transitional period between two epochs. Two different ages are never sharply separated from each other but rather flow into each other gradually. Hence there is a transitional period in which the effects of the two constellations – the old and the new – appear to be weakened because of their mutual interference. The old ideas don't satisfy the new generation any longer, while the old generations are unable to accept and assimilate the new ideas. The greater portion of the people turn back to their old, ossified ideas, that is, to the ideas of the constellation of the *Bull*. But these ideas no longer have the power of a full size bull. On the contrary, greatly weakened, their strength is only that of a little bull, a calf. In the symbolic language of dreams, spirit is always *gold*, and so in my vision of the future I see the people of the initiate *dancing about a golden calf and worshipping it*.

In the meantime the great initiate is 'on the mountain' and speaking 'face to face with *God*'. He is in the very highest state of consciousness, identical with God. He is the bearer of the will of God. It is God's will that he proclaim the new ideas to his people through two religious symbols, the sacrificial lamb, symbol of the constellation of the *Ram*, and the two tablets with God's ten commandments, symbol of the constellation of the *Balance*.

The sacrificial lamb is the divine *self* which, clothed in matter, allows itself to be crucified on the two great beams of the three-dimensional world, *time* and *space*, thus giving up its own life in order to save the earth through spiritualizing it.

The two tablets of commandments, like the ones in our temple, on the head of the sacred falcon *Horus*, symbol of the divine self, the creative principle traversing space, stand as symbols for the inner structure of the *self* manifesting itself in the soul as moral laws.

For more than two thousand years these divine truths will be the guiding ideas and the religious symbols of the people. These divine truths will be the challenge of the new epoch.

When the initiate brings the finished tablets of commandments and sees his people worshipping the golden calf, he bursts out in such a fit of rage that he dashes the tablets to the ground and smashes them in pieces while he asks *God* to punish the disobedient people.

Nový obraz: Vidím, jak mocný zasvěcenec vyvádí svůj národ z Egypta. A jelikož *Beran je ohnivým znamením*, vznáší se před ním jako ohnivý mrak, aby mu ukazoval cestu. Vede svůj národ z duchovní temnoty, která vládne v Egyptě na konci této epochy. Ale srdce faraónovo se opět zatvrzuje, lituje, že nechal odejít zotročený národ a táhne s celým vojskem za uprchlíky. Zasvěcenec, aby ochránil svůj národ, používá svou hůlku života. Zamíří frekvenci ultrahmoty, která mohutně zvyšuje přitažlivost zemskou, proti vojsku faraónovu. Faraó a všichni jeho bojovníci, válečné vozy a zvířata, jsou náhle tak těžcí, že jakoby dostali kořeny, svou obludně zvětšenou vahou se neodvratně propadají do země. A protože se to děje na břehu moře, zalévá nakonec moře celé houfy vojska svými obrovskými vlnami.

Ale obrazy se mění. Zasvěcenec prodlévá se svým národem „v poušti“, v tom těžkém přechodném období mezi dvěma věky. Neboť dvě epochy nejsou nikdy ostře od sebe odděleny, ale nejasně vplývají jedna do druhé. Tak vzniká přechodná doba, v níž účinky dvou znamení, odcházejícího a přicházejícího, se projevují oslabeně a proti sobě. Zastaralé ideje už neuspokojují novou generaci, naproti tomu starší generace si ještě nemohou osvojit a strávit nové ideje. Největší část národa se vrací ke svým zkostnatělým názorům, tedy k ideám znamení *Býka*, které však už nepůsobí silou dospělého Býka, ale silně oslabeného, už jen silou malého býka, telete. A vidím ve své vizi budoucnosti, protože symbolickou řečí snových obrazů vyjádřeno, duch je vždy *zlato*, že národ zasvěcence *tančí kolem zlatého telete a uctívá je*.

Velký zasvěcenec je zatím „na hoře“ a mluví „tváří v tvář“ s Bohem. Je ve stavu nejvyššího vědomí, identický s Bohem. Je nositelem boží vůle, aby svému národu sdělil nové ideje dvěma náboženskými symboly; obětním beránkem, symbolem znamení *Berana*, a dvěma deskami zákonů s deseti božími příkázáními, symbolem doplňujícího znamení *Vah*.

Obětní beránek je božské *Já*, které oděno do hmoty, nechá se ukřižovat na dvě velká břevna trojrozměrného světa; *času a prostoru*, tedy obětuje svůj vlastní život, aby Zemi oduševnil a osvobodil.

Dvě desky zákonů podobné těm, které jsou v našem chrámu na hlavě posvátného sokola *Horuse*, který je symbolem prostor křižujícího tvořivého principu, božského *Já*, jsou symbolem pro vnitřní strukturu onoho *Já*, jež se projevuje v duši jako morální zákony.

Tyto božské pravdy budou déle než dva tisíce let vedoucími idejemi, náboženskými symboly. Jimi se uskuteční zkouška nové epochy.

Když zasvěcenec přinese hotové desky zákona a vidí, že jeho národ uctívá zlaté tele, uhodí oběma deskami o zem s takovou zlostí, že se rozbijí na kousky a prosí Boha, aby neposlušný národ potrestal.

Then came venomous serpents, symbols of the temptress, the snake, the driving force of the constellation *Scorpion*. The serpents fall down out of the sky and bite the people that have worshipped the golden *calf*. They suffer terribly from the poisonous bites. The initiate takes pity on the hapless people. In the middle of their camp he sets up two beams in the form of a 'T' and he places a brass snake perpendicular to it, *with its head up*. This is the symbolic representation of the tree of recognition and knowledge, the tree of the serpent. No longer creeping along the ground, but with its head upward, the serpent ceases to be the great temptress enticing people into the body and becomes a symbol of the highest wisdom leading men back into unity, to *God*. All the sick people who look upon this brass serpent quickly become well again.

Interpreting the vision, I understand that people who cannot or will not accept the ideas of the new era fall ill spiritually. They no longer find their place among people and fall into deep spiritual conflict. They can only be healed by being guided back into the mid-point of their own being where the tree of the serpent stands. When they look upon this tree – without eating *of its fruits* – they recognize the divine truths without exploiting them for their own selfish purposes, and they are healed. Wisdom and selfless omniscience heal every disease of the soul.

The visions of the future go on. The great initiate leads his people up to the threshold of the new epoch, up to the borders *of the promised land*. Then he goes up into a mountain and disappears. No one ever finds his body. I know that he has dematerialized himself just like the last initiated high priests have de-materialized themselves with their secret instruments and apparatus in the great pyramid.

The chosen people who are called to proclaim and carry out the ideas of the new epoch wander onward, guarding the wisdom and the secret teaching of their great master. But little by little the ark of the covenant loses its magical power, and there is no initiate left to recharge it with his staff of life...

A cosmic month goes by, and the axis of the earth moves a twelfth of the way around the surface of its conic orbit. Slowly the vernal point passes over into the sign of the *Fishes*. Once again people are unsettled. They can no longer find truth in the worn out, conventionalized ideas of the previous age. They resemble a herd of sheep without a shepherd. In this transitional period an avatar – *a son of God* – the great teacher of the coming epoch, is born with the supreme task of revealing the greatest mystery of creation by enabling *God* to walk *incarnate* upon the earth.

This *son of God* is the earthly image of the heavenly sacrificial lamb. Just as the divine *cosmic* self sacrifices itself, taking upon itself the matter of the three-dimensional world and the everlasting crucifixion of the two great beams of *time* and *space*, in this same manner this *Son of God* who manifests fully the divine *self* in his human body, must accept the vengeance of the spirit of matter as he undergoes death at the hands of ignorant people.

A person who in his consciousness identifies himself with his body lies in inner darkness and resembles a stable with animals – the animal-physical instincts – living in it. In this stable and in this darkness – just as in the darkness of night – the divine child is born, *the consciousness of the self*. Two kinds of people recognize the divine child and bow low before him: The plain, simple, unlettered and unlearned who do not yet know the doubting of the intellect and who live in unison with nature, like shepherds for example; and the knowing ones and initiates who have already travelled the long path of the intellect, have overcome their earlier propensity towards intellectual cleverness, and have learned to look at things with their inner sight after the manner of the wise men and mystics in the *East*.

Tu přicházejí malí jedovatí hadi – symboly pokušení, had, hybná síla ze znamení *Štíra* – z nebe a štípají lidi, kteří uctívali zlaté *tele*. A ti velice trpí jedovatým uštknutím. Zasněženec se smiluje nad nešťastným národem. Postaví uprostřed tábora, kde se národ nalézá dvě břevna ve tvaru T a kolmo k nim postaví mosazného hada *hlavou vzhůru*. Je to symbolické znázornění stromu poznání a vědění, hadího stromu. Had – ne už dolů, ale vzhůru směřující už dále není pokušelem, který vábí lidi do tělesnosti, je symbolem nejvyšší moudrosti, která vede lidi zpět k jednotě, k *Bohu*. Všichni nemocní, kteří se podívají na tohoto mosazného hada, budou okamžitě zase zdraví.

Interpretuji vizi, rozumím: lidé, kteří nemohou nebo nechtějí přijmout ideje nového věku, duchovně onemocní. Nenajdou už místo mezi lidmi, přicházejí do těžkých duchovních konfliktů. Ti se mohou uzdravit, jsou-li přivedeni do středu své vlastní bytosti, kde stojí hadí strom. Spatří-li tento strom, aniž jedí jeho ovoce, poznají božské pravdy, aniž jich využijí pro sebe, budou uzdraveni. Neboť moudrost a nesobecká vševědoucnost uzdravuje každou chorobu duše.

Obrazy budoucnosti běží dál. Velký zasněženec vede svůj národ až k prahu nové epochy – až k *zaslíbené zemi* – pak vystoupí na horu a zmizí; nikdy se nenajde jeho tělo. Víím, odhmotní se právě tak, jako poslední zasněžení veleknězi se odhmotnili v pyramidě se všemi tajnými nástroji.

Vyvolený národ, povoláný uskutečnit ideje nové epochy, jde dál a do písmene hlídá moudrost a tajné učení svého velkého mistra. Jen archa úmluvy ztrácí postupně svou magickou sílu a už není žádný zasněženec, aby ji mohl opět nabít svou hůlkou života...

Uplyne světový měsíc a osa zemská se opět posunula na své kuželovité dráze o jednu dvanáctinu. Jarní bod pomalu vstupuje do znamení *Ryb*. Opět jsou lidé neklidní, nenacházejí už pravdu v opotřebovaných, zatuchlých idejích. Jsou jako stádo ovcí bez pastýře. A v tomto přechodném období se narodí Avatar – *Syn boží*, velký učitel přicházející epochy, aby splnil nejvyšší úkol, největší tajemství stvoření: nechat Boha chodit v těle po zemi.

Tento *Syn boží* je pozemský obraz nebeského obětího beránka; jako božské vesmírné Já se obětuje a bere na sebe hmotu trojrozměrného světa a strpí věčné ukřižování na dvou velkých břevnech *času a prostoru*, tak musí tento *Syn boží*, který ve svém lidském těle plně zjevuje božské Já, vytrpět pomstu ducha hmoty a zemřít rukou nevědomých lidí.

Člověk, který se ve svém vědomí ztotožňuje se svým tělem, žije ve vnitřní temnotě a podobá se stáji, kde bydlí různá zvířata – zvířecky tělesné vášně. V této stáji a v této temnotě jakoby jedné noci se narodí božské dítě, *vědomí Já*. Dvojí druh lidí pozná božské dítě a sklání se před ním: prostomyslní, zcela nevzdělaní a neučení, kteří ještě neznají pochybnosti rozumu a žijí v jednotě s přírodou, například pastýři; a vědoci a zasněženci, kteří už mají za sebou dlouhou cestu rozumu a už neuvažují rozumem, ale pozorují věci z vnitřního pohledu, jako mudrci a mágové z *Východu*!

The religious symbols of the new era are *Fishes* and the *Virgin*, the two complementary signs. The *son of God* chooses his co-workers from other '*fishermen*'. He pays the tax he owes to the earth with a golden coin which he takes from the mouth of a '*fish*'. He draws forth for humanity the nourishment of his teaching from these two complementary signs.

The sign of the *Fishes* belongs to the aqueous triangle. Hence in this epoch humanity must stand up to the challenge of *water*. It must conquer *water* with *water*. And before my astonished eyes I see a machine by means of which people make use of the power of water transformed into steam. And I see great ships – like cities! – crossing the sea with enormous speed. They too are driven by the power of water transformed into steam. Mankind passes the test: it conquers *water* with *water*.

In medical science too water dominates the picture as a therapeutic agent. Everywhere I see bathing establishments, spas and medicinal baths making use of water for all kinds of cures and treatments: Salt water baths, marsh baths, hot and cold baths, compresses, and many many other applications of water for the curing of physical ills. People even take advantage of the healing power in dew by walking about barefoot in the wet grass.

Then towards the end of this era when the vernal point approaches the next constellation – that of the *Water Bearer* – people make technical discoveries and inventions based on wave energies. This is one of the early effects of the budding *Water Bearer* era, an age of technical achievement. The radiation of the *Water Bearer* constellation, which knows no limitations and sweeps all obstacles out of its path, reveals itself in the ideas and social concepts of humanity. At the end of the era of the *Fishes*, these new energies cause great revolutions in the places where people react most powerfully to them. I see thousands of people of the ruling class sitting in prison, while a spirit with the characteristics of the new coming era decapitates or otherwise kills countless people of the upper class.

A vision from the time when the energies of the *Water Bearer* are working with full power shows me that the great teacher of this epoch abolishes all the boundaries between the three dominant religions. With his own person he proves that the inner core of all religions is one and the same truth, one and the same *God*. The boundary between religion and science disappears too, as people discover that everything, even matter, is a wave movement. They learn that the only differences between manifestations of the spirit and those of matter are differences of frequency, while in its essence *everything* is only the manifestation of the one, single, prime source of all forces, *God*. *Everything* is a *wave*, just as the symbolic representation of the *Water Bearer* constellation shows: a supernal being pouring waves out of his pitcher.

Náboženské symboly nové epochy jsou *Ryby* a *Panna*, dvě navzájem se doplňující znamení. *Syn boží* volí své spolupracovníky z „rybářů“. Zaplatí svou daň, kterou dluží Zemi zlatým penízem, který vyjme z úst *ryby*. Z těchto dvou vzájemně se doplňujících souhvězdí čerpá pro lidstvo potravu svého učení.

Znamení *Ryb* patří k vodnímu trojúhelníku. Proto musí lidstvo v této epoše obstát ve zkoušce *vodou*. Musí přemoci *vodu vodou*. Před svými ztrnulými očima vidím stroj, kterým lidé staví do svých služeb sílu vody proměněné v páru. A vidím velké lodě – jako celé město! – jak velkou rychlostí projíždějí oceán. Také ony jsou hnány silou vody – parou. Lidstvo obstojí ve zkoušce: ovládá *vodu vodou*.

Také v lékařských knihách dominuje voda jako lék. Vidím všude lázně, léčebná místa a různé druhy léčby vodou, mořské lázně, slatinné lázně, horké a studené lázně, obklady a jiné metody vodních kur. Dokonce i léčebnou sílu rosy chtějí lidé využít, a proto chodí bosí v mokré trávě.

Ale ke konci tohoto věku, když se jarní bod blíží k následujícímu znamení – *Vodnáři*, objevují lidé technická zařízení, založená na vlnách energie. To už je počátek vlivu *Vodnáře* – věku epochy technického rozvoje. Vyzařování znamení *Vodnáře*, které nezná hranic a smetá s cesty všechny překážky, projevuje se v idejích a sociálních názorech lidstva. Na konci věku *Ryb* tyto nové energie tam, kde lidé na tuto vibraci nejsilněji reagují a spoluvibrují, způsobují velké revoluce. Vidím tisíce lidí vládnoucí třídy sedět ve vězení a ducha, který už nese znaky nové, přicházející epochy, který utíná hlavu, nebo jinak zabíjí nespočetné lidi z vyšší třídy.

Obraz času, kdy energie *Vodnáře* působí už plnou silou, mi ukazuje, že velký učitel tohoto věku ruší všechny hranice mezi třemi vládnoucími náboženstvími. Dokazuje svou vlastní osobou, že jádro všech náboženství je jedna a tatáž pravda – jeden a týž *Bůh*. Mizí také hranice mezi náboženstvím a vědou, neboť lidé objevují, že vše, i hmota, je pohybem vln, že mezi zjevením ducha a zjevením hmoty jsou pouze rozdíly ve frekvenci, ale v podstatě je vše jen zjevením jednoho jediného pramene všech sil, *Boha*. *Všechno* jsou *vlny*, jak ukazuje symbolické znázornění znamení *Vodnáře*: nadpozemská bytost vylévá vlny ze svého džbánu.

The spiritual movements on the earth show this effect. Science discovers the 'wave' theory, and I see countless inventions based on waves. I see pictures of people, landscapes and objects – pictures made by the effect of light waves. I see different kinds of devices which send out waves. Waves penetrate matter and reveal its solidity. There are waves that show what elements are present in the matter of the planets and fixed stars, electric waves, waves of sound, light and smell. Medical science has stopped giving treatments with water in favour of treatments based on waves. All kinds of waves, from infra-red to ultra-violet, short waves and still shorter waves, even more penetrating waves and frequencies... all in use by science!

The constellation of the *Water Bearer* belongs to the airy face of *God*. And mankind conquers the air with *air*, with energies won from matter in the airy state. I see people moved onward from the steam engine to other machines operated by gas. And then my astonished eyes follow huge locusts high up in the air, made by human hands and carrying people in their bellies! These machines are powered by gas: *Air conquers air*...

Through the complementary sign of the *Lion* people again recognize the strongest manifestation of *God* on earth. The sun, the great *Ra*, is again acknowledged as the prime source of all manifestation of earthly energy. Once more people have become sun worshippers, even though not in a religious sense. The influence of the *Lion* shows itself in another plane too. The effect of the *Water Bearer* is to abolish all boundaries, all limitations. But the absence of boundaries without a concentrating mid-point means mental disease, spiritual death. The boundlessness of the *Water Bearer* would affect the unconscious masses as a mental illness running throughout all humanity, causing anarchy and chaos, and destroying everything. Through the complementary sign of the *Lion*, however, dominion is concentrated in individual persons – dictators – who group the people about themselves and guide them.

In this epoch people discover traffic and intercourse with other planets. Boundaries and obstacles disappear, and with them the isolated state of the earth in cosmic space. And as the boundaries between countries disappear too, all humanity is governed from one centre. 'One stable, one shepherd.'

The eternal wheels roll on, and the earth moves into a new epoch, under the sign of the *Goat* and its complementary constellation, the *Crab*.

People direct their attention to the earth again, noticing that although their knowledge may be very great, they still know very little about their own marvellous mother, mother earth. In this epoch they solve the problem of conquering *earth*. The sign of the *Goat* belongs to the earthly face of *God*. People design a special machine based on the same principle as that of our ark of the covenant. With it, they control the weight of matter. That is, they can overcome the earth's gravitational pull, or through ultra-material radiations, they can vastly increase it. People communicate with each other directly through the earth – in the depths of the mountains – in short straight lines, instead of taking the long way around the earth. This new machine of theirs radiates an energy which dematerializes everything in front of it, thus moving forward quickly, freely, without let or hindrance. At the same time it spews out condensing and solidifying radiations behind it restoring the matter of the earth to its original condition. People have conquered matter with matter, with the energy of ultra-matter. This enables them to penetrate into the depths of the earth and harness for the service of mankind the enormous forces and energies raging there like primordial volcanoes.

Duchovní proudění na Zemi ukazuje následující účinek: Věda odkrývá „teorii vlnění“ a vidím nespočetné objevy, které spočívají na bázi vlny. Vidím obrazy osob, krajin a předmětů, které vznikly působením světelných vln. Vidím přístroje, které vysílají vlny, pronikají hmotou a ukazují její hustotu. Jsou vlny, které dokazují prvky ve hmotě planet, stálíc, elektrické vlny, zvukové, světelné a aromatické. Lékařská věda přestala používat vodu a přešla k léčení vlnami. Uzdravuje, počínaje infračervenými paprsky až k ultrafialovým, ale také krátkými vlnami a ještě kratšími a pronikavými vlnami a frekvencemi... ve všem je aplikovaná věda!

Znamení *Vodnáře* patří ke vzdušné tváři boží a lidstvo ovládá vzduch vzduchem, to jest energiemi, které se získávají z hmoty ve vzdušném skupenství. Vidím, že lidé přecházejí od parních strojů k jiným, které jsou poháněny plynem. A mé udivené oči sledují ve vzduchu, vysoko nahoře, lidskou rukou vystavěné obrovské kobyly, v jejichž žaludku sedí lidé! Tyto stroje jsou poháněny plynem: *vzduch* ovládá *vzduch*...

Skrze doplňující znamení *Lva* poznají lidé opět nejsilnější projev Boha na Zemi: Slunce – veliký *Ra* – je opět považováno za prazdroj všech pozemských jevů energie. Lidé jsou opět uctívači slunce, i když ne v náboženském pojetí. Ale vliv *Lva* se ukazuje ještě v jiné rovině: účinek *Vodnáře* ruší všechny hranice. Avšak bezbřehost bez koncentrujícího středu znamená duševní nemoc, duchovní smrt. Bezbřehý *Vodnář* by vyvolal v nevědomých davech duševní nemoc celého lidstva, anarchii a ničivý chaos. Účinkem doplňujícího znamení *Lva* se však koncentrují vládnoucí síly ve vhodných osobnostech, které jako diktátoři sjednotí a povedou masy lidí.

V této epoše lidé objeví styk s jinými planetami. Hranice a závory zmizí, právě tak jako izolace Země ve vesmíru a zmizí hranice mezi zeměmi a celé lidstvo bude řízeno z jediného centra. „Jedna stáj, jeden pastýř.“

Věčná kola se točí dál a Země spěje k nové epoše, do pole působnosti *Kozoroha* a jeho doplňujícího znamení *Raka*.

Pozornost lidí se zaměřuje opět na Zemi. Zpozorují, že ačkoli znají hodně, o své vlastní matce Zemi vědí ještě hodně málo. A v této epoše řeší úkoly ovládnout Zemi Zemí, protože znamení *Kozoroha* patří k zemské tváři boží. Konstruuje stroj, postavený na stejném principu jako naše archa úmluvy. Jeho pomocí ovládnou váhu hmoty, to jest mohou proti sobě účinkujícími energiemi zrušit přitažlivost zemskou, nebo ji zvětšit ultrahmotným vyzařováním. Lidé se budou stýkat zkrácenou linií středem zemské hmoty, v hloubce hor, místo dlouhých cest kolem Země. Tento stroj vyzařuje energii, která vše před sebou zdematerializuje, tedy jde bez překážek vpřed, pak vyzařuje nazpět zhuštěnou energii a celistvost zemské hmoty je zase obnovena. Lidé ovládli hmotu hmotou – pomocí energie ultrahmoty. To však znamená, že se mohou dostat do hloubi Země a postavit do služeb lidstva ohromné, dosud nevyužité síly a energie, které ještě ve své praformě bouří v jejím nitru – tedy i síly sopek.

The combination of the two zodiacal signs of the *Goat* and the *Crab* has a strong influence on the spiritual life of mankind. The great teacher of this epoch reveals unto man the mystery of the immeasurable sources of power hidden in the depths of the human soul. Those who hold the key to these sources of power possess abilities which the ignorant call 'supernatural'. All over the earth I see public schools where even little children are taught to attain these higher abilities through the kind of exercises which only candidates for the priesthood are permitted to practise in our temples. This high and wonderful knowledge spreads into ever greater circles, reaching ever greater numbers of people.

The visions suddenly pale as I come back to normal consciousness. Still lying on the couch, I'm almost dizzy from the tremendous experiences of the future. Ptahhotep stands in front of me and helps me get up. He ends his instructions for today:

'As you see, my child, the inhabitants of the earth receive their initiation in small groups and then in larger and larger ones, all inter-related one with the other. A person can be initiated individually *within his own lifetime*, and a *nation* can receive initiation if it works its way up to the highest level of development and fulfils its task here on earth. Eventually the whole world will receive initiation by completing the full circle of the four faces *of God*, experiencing step by step all stages of initiation in a systematic development, and finally achieving complete spiritualization – salvation from matter. Measured according to earthly time standards, it will take ages and ages for this development to be achieved. For countless times the earth will have to go through the zodiacal circle, both in terrestrial and cosmic years. I've shown you only the tiniest part of this exceedingly long path of development. The history of mankind on earth is not a matter of accident or happenstance. It's important for you to know that every step of development takes place according to divine providence, following a divine plan. **A person can cover this infinitely long way in a single lifetime if he concentrates his will exclusively on this goal.**

As he gives me his benediction, Ptahhotep says, 'Come back again tomorrow; I have important things to tell you.'

Rak, doplněk *Kozorooha* ve zvěrokruhu, má velmi hluboký vliv na duchovní život lidí. Velký učitel tohoto věku odhalí lidem tajemství skrytých, nezměrných pramenů sil v hloubi lidské duše, které tomu, kdo má klíč k těmto pramenům síly, dává onu duševní schopnost, kterou nevědomí nazývají „nadpozemskou schopností“. Na celé Zemi vidím všude veřejné školy, kde se už děti učí ovládat vyšší schopnosti cvičeními, která byla u nás dovolena jen kandidátům kněžství v chrámu. Vědění se rozrůstá do stále větších kruhů a vniká do nejvzdálenějších vrstev.

Obrazy náhle blednou, přicházím opět k sobě. Ležím ještě na cvičebním loži, úplně omámená velkými zážitky budoucnosti. Ptahhotep stojí přede mnou, a když jsem se vzpamatovala, pomáhá mi vstát. Uzavírá pro dnešek svá poučení:

„Jak vidíš, mé dítě, obyvatelé Země získávají zasvěcení v malých, větších a ještě větších kruzích, které působí v sobě. Člověk může sám dosáhnout zasvěcení v rámci jednoho jediného života. Také národ může dostat zasvěcení, pokud se celý národ dostane na nejvyšší stupně vývoje a splní své úkoly na Zemi. A nakonec celá Země dosáhne zasvěcení, až proběhne kruh čtyř tváří božích a prožije podle zákonů vývoje všechny stupně k zasvěcení, aby nakonec dospěla k úplnému zduchovnění – osvobození z hmoty. V letopočtu Země to bude trvat ještě věky. Ještě bezpočtukrát v letech pozemských i světových proběhne Země zvěrokruh. Ukázal jsem ti jen nepatrnou část této nekonečně dlouhé cesty. Dějiny lidstva na Zemi nejsou ponechány náhodě. Máš poznat, že každý krok vývoje postupuje podle boží prozřetelnosti, podle božského učiva. **Člověk může proběhnout tuto nekonečně dlouhou cestu v jediném lidském životě, když svou vůli beze zbytku soustředí k tomuto cíli.**“

Ptahhotep mi žehná a říká na rozloučenou: „Zítra přijď opět, budeme se bavit o dalších důležitých věcech.“

FINAL PREPARATIONS

The next day I can hardly wait till evening to report to Ptahhotep. On the other hand, I've made enough progress in self-control for me not to let the reins slip out of my hand regardless of any amount of pressure external things may be exerting upon me. Fully conscious, I observe how external events affect my nerve centres, and I simply refuse to let my nerves get stirred up when I don't want them to. The moment their natural reaction begins, I move in with my consciousness between them and the action they have begun to take, and I consciously command my entire nervous system to become as calm and cool as a piece of steel.

But now, after Ptahhotep has told me he has something important to say, I can scarcely keep my heart from beating faster every time I think about it, and I think about it often.

Evening comes at last, and I walk through the long colonnade to his little reception room. Fully composed, I stand before him again.

Ptahhotep receives me as he always does. His noble face radiates something indescribably exalted, and so I have no way of knowing whether he has something special in mind.

'My little daughter,' he begins, 'you've progressed to the point that the ability of your mind to control all the natural forces in your body has been made completely conscious. From now on, it depends on your own will whether you give expression to a force or not. Neither in your mind nor in your soul nor in your body are you any longer a slave of nature. But I must point out to you that there still exists the possibility of your becoming a slave again. If you *consciously* apply your will, nobody and nothing can keep you from preserving your freedom... or from allowing yourself to be enslaved again by the forces arising from your own *self*. It is God's will – and therefore a law – that every spirit has complete freedom of will. No one may violate this freedom. That's why you should never stop exercising constant self-control and self-analysis.

You are now ripe for initiation. But remember that the omniscience and the omnipotence conferred upon you by initiation includes commensurate responsibility. Carefully and thoughtfully, you must now finally decide whether you want to be initiated and, through initiation, take tremendous responsibility upon yourself.

Stay home for three days and practise complete silence. If you are still determined to go through with initiation, your father will accompany you here on the fourth day, the day of the new moon, so that you can make your final preparations.'

I would like to tell Him that I am already determined, but I notice that He is perfectly aware of my determination. Nevertheless, the regulations must be observed, so I bow again and leave.

I use the three days first and foremost to take leave of everything to which I am personally attached. I know I'll be a completely different person when I come home from the temple as an initiate. I wander about the garden again where once I walked with my mother among the flowers. I seek out all the favourite spots of my childhood where I used to play and later dreamed about life and what it would be like. In all these places I stand for a time in silence, taking leave of each tree and each flower, and simultaneously taking leave of the little girl who once was so happy here.

At last I come to the court of lions where I take leave of my favourite lions. Until I am initiated, I am only permitted into the court in the presence of the keeper. Today he accompanies me for the last time; as an initiate I too will have power over all animals and will no longer need his protection.

POSLEDNÍ PŘÍPRAVY

Příštího dne se sotva mohu dočkat večera, abych se opět hlásila u Ptahhotepa. V sebeovládání jsem tak daleko, že když na mne něco působí sebesilněji, nepouštím uzdu z ruky. Zcela vědomě pozoruji, jak vnější dojmy působí na moje nervová centra a když nechci, tak prostě nedovolím, aby se mé nervy vzrušily. V okamžiku, kdy chce nastoupit přirozená reakce, postavím se svým vědomím mezi tento průběh a nervová centra a na celý svůj nervový systém vědomě přenáším naprostý klid.

Ale teď, kdy Ptahhotep má pro mne důležité sdělení, sotva mohu zabránit zrychlenému tepu srdce, jakmile na to vzpomenu – a vzpomenu si na to často.

Konečně je večer. Běžím dlouhým sloupořadím k jeho malé přijímací místnosti, abych se pak před ním objevila zcela uklidněná.

Ptahhotep mne přijímá jako vždy. Ušlechtilý obličej vyzařuje nepopsatelnou vznešenost, a tak nemohu posoudit, zda má něco mimořádného v úmyslu.

„Moje malá dcero,“ začíná, „jsi tak daleko, že jsi učinila zcela vědomými schopnosti ducha, které ovládají všechny přírodní síly v tvém těle. Od nynějška závisí na tvé vůli, zda se některá síla projeví nebo ne. Už nejsi otrokem přírody ani ve své mysli, ani ve své duši, a ani ve svém těle. Připomínám ti však, že není vyloučena možnost se tím otrokem opět stát. Jestliže vědomě chceš, žádná bytost ti nemůže zabránit, aby sis uchovala duchovní svobodu, nebo aby ses nechala znovu zotročit silami, které pocházejí z tvého vlastního Já. Je to vůle boží, a proto zákon, že každý duch má plnou svobodu vůle. Tuto svobodu nesmí nikdo porušit. Neměla by ses tedy nikdy zříci sebekontroly.“

Jsi zralá pro zasvěcení. Buď si však vědoma toho, že vševědoucnost a všemohoucnost zasvěcení nese sebou tomu odpovídající odpovědnost. Musíš se s konečnou platností pečlivě rozhodnout, chceš-li dostat zasvěcení a s ním na sebe vzít nesmírnou odpovědnost.

Zůstaň tři dny doma a cvič úplné mlčení. Budeš-li rozhodnuta, otec tě čtvrtého dne – v novoluní – přivede sem, abys mohla vykonat poslední přípravy k zasvěcení.“

Chtěla bych mu říci, že už teď jsem rozhodnutá s konečnou platností, ale vidím, že on mé rozhodnutí také vidí. Přesto musí být dodrženy předpisy. Proto se před Ptahhotepem hluboce ukloním a jdu.

Tři dnů využívám k tomu, abych se rozloučila se vším, k čemu jsem měla, a ještě mám osobní vztah. Víím, že budu zcela jinou bytostí, až přijdu z chrámu domů jako zasvěcená. Chodím po zahradě, kudy jsem kdysi chodívala mezi květinami jako zcela malé dítě se svou matkou.

Vyhledávám všechna oblíbená místa, kde jsem si hrávala a později snila o životě. Všude zůstávám stát a loučím se s každou květinou, s každým stromem a současně i s malou dívkou, s osobou, která zde kdysi byla tak šťastná.

Naposledy jsem ve dvoře lvů, abych se rozloučila se svým oblíbeným lvem. Dokud nejsem zasvěcená, mohu dovnitř jen za přítomnosti strážce lvů. Dnes mne doprovází strážce naposledy, neboť jako zasvěcená i já budu mít moc nad zvířaty a nebudu už potřebovat jeho ochranu.

Only the lions used by the ruling family are kept here. One of them is the magnificent animal that always sits beside my father during his audiences as a symbol of his superhuman power. Then there are the lions that pull our chariot, and finally my own two animals, Shu-Ghaar and Shima. Both of them were sired by the lion my father has with him in his audiences. They're both equally intelligent, hypersensitive, wonderful examples of their race. Both of them love me just as if I were a lioness rather than a woman. Shu-Ghaar in particular is crazy about me and gets excited and jealous whenever I stroke Shima. I have to watch out that his love doesn't turn into blind and jealous rage. This would be dangerous! As I enter the court, Shu-Ghaar runs over to meet me and pokes his mighty head under my arm as an invitation for me to scratch his neck and ears and stroke his mane. Then, as usual, he tries to lick my face while I dodge as deftly as possible so as not to offend him and make him angry. I hand him a piece of warm meat, and while he devours it I get a moment to pat Shima and give him a piece of meat too.

On the third and last day father and I go out before sundown for a chariot ride with our lions. We race about with tremendous pleasure. In accordance with Ptahhotep's instructions, I am not allowed to speak, but even without this commandment, we wouldn't be talking anyway. We understand each other without words. Truth is like an invisible man. He can only make himself visible by putting on clothes. If he puts on a lot of clothes that fit loosely, we get only a very imperfect picture of him. The less he wears, the thinner and tighter his clothing is, the more exact the impression we get of him. But regardless of how well his clothing may reveal his shape, it still *covers* him, and we see *only the clothing but never the invisible person himself*. It's exactly the same way with truth! The *less* words we use to express truth – that is, to cover it and make it visible – the better we can recognize it. But by the mere fact of expressing truth in words, covering it with words, we simultaneously keep ourselves from seeing *truth itself* in its immediacy, its nakedness, its true being. For people who cannot see into each other's minds, words are the only means of communication they possess. But they never see what the other is thinking and would like to say... only words about it. But we, father and I, see each other! Why should we cover our thoughts and our souls with words? We are *here* for each other and enjoy the *unity of existence!*

Then Father takes me up to Ptahhotep. He takes my hand and puts it into Ptahhotep's hand. Once again he gives me a loving look and then leaves the room.

'My dear daughter,' says Ptahhotep, 'a great circle of the law in which your destiny manifests itself in the world of time and space is closing today. This circle – your earthly career – was already determined and set the very moment you fell out of divine unity for the first time, just as a boomerang, at the moment it's thrown, has within itself the forces that determine the kind of circle it will make, how high it will rise, how much time its flight will consume, and when it will return to its starting point.

Your present character and your destiny were built up by the same forces. Both of them are the result of cause and effect, actions and reactions, deeds and experiences through countless lives in which the *self* has manifested itself throughout ages and ages of time. All these actions and reactions, deeds and experiences have crystallized out in your present person and character. Your character determines your destiny and consequently your future. The *self* radiates its creative forces through the sieve of the character into the incarnation, and through picture-making forces in the depths of the soul, these energies create *dream pictures*. These latter project themselves outwardly into the material world where they manifest themselves as your "person" and your "destiny".

V tomto domě žijí jenom lvi ve službě vládnoucí rodiny. Žije zde nádherný lev mého otce, který při audiencích sedí vedle něho jako symbol jeho nadlidské moci. Potom jsou zde lvi, kteří tahají náš vůz a konečně moji dva mladí lvi: Shu-Ghaar a Shima. Oba jsou dětmi audienčního lva mého otce, stejně inteligentní, přecitlivělí, obdivuhodné exempláře své rasy. Oba mne milují tak vřele, jako bych nebyla žena, ale lvice. Zvláště Shu-Ghaar je do mne zamilován a je rozčilený a žárlivý, hladím-li nejen jeho, ale i Shimu. Musím dávat pozor, aby se jeho láska nezměnila v žárlivý vztek. To by bylo nebezpečné. Jakmile vstupují, už mi běží Shu-Ghaar naproti a strká lichotivě svou mohutnou hlavu pod mé paže, abych poškrábala jeho uši a krk a pohladila jeho hřívu. Potom jako obvykle chce olíznout můj obličej a já se musím tomuto pomazlení vyhnout chytře, aby se neurazil a nezlobil se. Dám mu kousek teplého krvavého masa a zatímco ho žere, dovolí mi, abych pohladila také Shimu a dala mu kousek masa.

Třetího a posledního dne před západem slunce jedeme, otec a já, se lvy. Jezdíme po okolí. Nesmím mluvit, jak mi Ptahhotep předepsal, ale my bychom mlčeli i bez tohoto předpisu, protože si rozumíme beze slov.

Pravda je jako neviditelný člověk. Může se projevit jen tím, když se obleče. Když má na sobě mnoho šatů, širokých a velkých, máme o něm velmi nedokonalou představu. Čím méně jich má a čím jsou tenčí a těsnější, tím lepší představu o něm získáme. Ale i když šat ukazuje jeho tvary sebe lépe, přece jen ho stále zakrývá, *vidíme jen oblek a nikdy neviditelného člověka samého*. Právě tak je to s pravdou. Čím menším počtem slov pravdu vyjadřujeme, to jest čím méně ji přikrýváme, aby byla viditelná, tím lépe ji můžeme poznat. Avšak tím, že vyjadřujeme pravdu slovy – přikrýváme ji slovy – zabraňujeme současně, abychom mohli vidět pravdu samotnou bezprostředně v její nahotě, v její pravé podstatě. Pro lidi, kteří sobě nemohou vidět do duše, jsou slova jedinou možností, jak si navzájem rozumět. Ti ale nevidí to, co si druhý myslí a co chce říci, ale jen slova o tom. My však, otec a já, vidíme sebe navzájem. K čemu tedy naše myšlenky, naše duše, přikrývají slovy? Jsme jednoduše jeden pro druhého zde a prožíváme jednotu Bytí.

Otec mne vede k Ptahhotepovi. Vloží mou ruku do ruky Ptahhotepovy. Podívá se na mne láskyplně ještě jednou a opouští místnost.

„Moje drahá dcero,“ říká Ptahhotep, „veliký kruh zákona, ve kterém se zjevuje tvůj osud ve světě času a prostoru, se dnes uzavírá. Tento kruh – tvoje pozemská dráha – byl určen v okamžiku, kdy jsi poprvé vypadla z božské jednoty. Jako bumerang, který už v okamžiku vyhození nese v sobě síly, jež určují v jakém kruhu a jak daleko poletí a kolik času potřebuje, aby se vrátil zpět k výchozímu bodu.

Tvůj nynější charakter a tvůj osud byly vystavěny z těchže sil, oba jsou výsledkem příčin a vlivů akcí a reakcí, činů a zkušeností tvých nespočetných životů, kterými se zjevilo Já během věků a které nakonec vykryštalizovalo ve tvou dnešní osobnost a charakter. Tvůj charakter určuje tvůj osud a následně i budoucnost. ‚Já‘ vyzařuje své tvůrčí síly sítím charakteru do vtělení a z těchto energií se obrazutvornými silami tvoří v hloubi duše snové obrazy, které se promítají ven do hmotného světa a projevují se jako tvoje ‚osoba‘ a tvůj ‚osud‘.

The *self* radiates into every human being the same creative forces. The fact that so many different dream pictures and so many different persons and destinies arise from these same creative forces is the result of the different influences to which people have been exposed since their fall from paradisiacal unity.

Whether the future projections of the *self* which have not yet materialized but are still waiting for materialization in the depths of the soul – in the subconscious – become "realities" on the material plane or whether they merely remain "dream pictures" depends on *the plane with which man identifies his consciousness. A "dream" is also "reality", only in the immaterial, picture-making energy world, while what happens on earth and what people call "reality" is also only a "dream", a projection of the self, the only difference being that it is a lower projection, working into the material plane, and visualized into the atmosphere of the earth.* Destiny is thus an incarnated projection of the future, a materialized dream.

As long as a person allows the will of his *self* – the will of God – to rule, what happens on the material plane, in the so-called "reality", is what *he himself consciously wants*. Consequently he is also in control of his destiny. This is because a person's *self* has the power to take those dreams of his which are waiting in his subconscious for materialization and transform them into spiritual energy. On the other hand, the moment a person identifies himself with extraneous forces which are rising, not from within his *self*, but from within his lower nature, his body, and the moment he recognizes these forces as his own will, what happens is no longer what he *himself* wants but what his body wants, even though he may be fully convinced that this is his "own" will. In this way he loses control over his destiny and is completely at the mercy of the blind forces of fate. In this case, the "dream pictures" and projections lying latent in his subconscious unavoidably and with absolute certainty turn into "real" events on the earthly plane.

In your initiation, before you re-awaken out of your physical consciousness into the divine cosmic-self-consciousness, the energies which you have created through your deeds and their reactions throughout ages and ages of time and which are now waiting in your subconscious for the time of their materialization – like seeds of future events – will appear in your consciousness as dreams. You can't destroy them because they come forth out of creative forces. But you can prevent these energies from coming down and turning into reality on the level of the material world. You can do this if you yourself, with your consciousness, go down into the depths of your soul, where these forces are hiding in a latent state, and if you awaken them to life in your consciousness and experience these dreams yourself as full reality. "To experience" means that you draw the forces that have been sent out back into your consciousness and live them as states of consciousness. In this way the inner tension within the forces is dissolved away. The energies then fade away, lose their power, and are destroyed. In your initiation you will experience your whole future destiny as a series of different states of consciousness – as dream pictures – without being conscious of either time or space. In this way you will become liberated from your "person" and thus from your own personal fate. You will continue to use your body as an absolutely impersonal instrument of God. This is because every initiate has the duty of continuing to work on earth in order to help other people out of the fetters of matter, out of the fetters of the body, out of the claws of blind fate, back into the divinely spiritual state of unity. Everything and everyone that has fallen into separation and into matter by virtue of becoming incarnated must find its way back home to the lost paradise, back to the divine state of unity.

„Já“ vyzařuje do každé lidské bytosti stejné tvůrčí síly a že přesto z těchto vyzařování vznikají různé snové obrazy – tak různé osoby a osudy – je následkem různých vlivů, jimž jsou lidé vystaveni od svého pádu z rajske jednoty a které je ovlivnily a rozvíjely v nesčíslných vztazích.

Zda z budoucích projekcí „Já“, které se ještě neuskutečnily, ale v hloubi duše – v podvědomí – čekají na své uskutečnění, aby se na hmotné úrovni staly skutečností, nebo zda zůstanou pouze snovými obrazy, závisí na tom, s jakou úrovní člověk ztotožňuje své vědomí. „Sen“ je také „skutečnost“, jenže v nehmotném světě obrazotvorné energie – zatímco to, co lidé nazývají „skutečnost“, je také jen „sen“ – projekce jáství. Jediným rozdílem je, že je to nižší projekce, působící na hmotné úrovni a vesněná do zemské atmosféry. Osud je tedy ztělesněním projekce budoucnosti, zhmotněným snem.

Dokud se člověk nechá ovládat vůlí Já – vůlí Boží – děje se na hmotné úrovni, v takzvané skutečnosti to, co on sám vědomě chce. Proto ovládá i svůj osud. **Neboť Já člověka má moc ony sny, které v podvědomí čekají na své uskutečnění, opět rozpustit a proměnit v duchovní energii.** Ale v okamžiku, kdy se člověk ztotožní s cizími silami, pocházejícími z jeho nižší přirozenosti, z jeho těla a nikoli z jeho Já, a tyto síly pokládá za svou osobní vůli, už se neděje to, co on sám chce, ale co chce jeho tělo – ať sebe pevněji věří, že je to jeho „vlastní“ vůle. Tak mu padá z ruky kormidlo jeho osudu a je úplně vydán slepým silám osudu. V tom případě se stanou z jeho projekcí, z jeho snových obrazů, které jsou latentní v jeho podvědomí, nevyhnutelně a bezpodmínečně „skutečné“ události na pozemské úrovni.

V zasvěcení, dříve než se probudíš ze svého tělesného vědomí do božského vše-sebe-vědomí, se objeví ve tvém vědomí jako sny energie, které jsi vytvořila podle svého charakteru od věků svými činy a jejich reakcemi a které nyní čekají ve tvém podvědomí jako zárodky hotových událostí na čas svého uskutečnění. Zničit je nemůžeš, protože pocházejí z tvůrčích sil. Můžeš však zabránit tomu, aby tyto energie sestoupily na úroveň hmotného světa a uskutečnily se, jestliže svým vědomím sestoupíš do hloubi své duše, kde tyto síly číhají v latentním stavu, probudíš je k životu ve svém vědomí a zažiješ tyto sny pro sebe jako úplné skutečnosti. „Zažít“ znamená stáhnout zpět už jednou vyslané síly, přivést je do vědomí a prožít je jako stavy vědomí. Tím se uvolní vnitřní napětí sil. Ony dozní bez účinku, jsou zničeny. V zasvěcení tedy prožiješ celý svůj budoucí osud jako řadu různých stavů vědomí – jako snové obrazy – bez času a prostoru. Tím se osvobodíš od své osoby, a proto také od svého osobního osudu. Svě tělo budeš nadále používat jako zcela neosobní nástroj boží. Neboť každý zasvěcenec má úkol dále setrvat na Zemi a spolupůsobit, aby ostatním projekcím – osobám – pomáhal z pout hmoty, z pout těla, tedy i z drápů slepého osudu do stavu duchovně božské jednoty, aby vše, co padlo do oddělenosti, tedy do hmoty, a bylo vtěleno, se vrátilo domů, do ztracené zahrady ráje, do božské jednoty.

But when an initiate works in the opposite direction, that is, when he uses his high spiritual energies to create personal realities for himself by directing the supreme, creative, all-penetrating forces from his divine consciousness into his body, he falls lower than an ordinary person who does the very same thing with his consciousness that has fallen out of the paradisiacal unity. The ordinary person directs into matter only the forces arising from his material being. He experiences physical forces in his body, and for him this doesn't represent a fall. He manifests forces on the level from which they come. Material forces remain on the material level.

The initiate, on the other hand, isn't just working with physical forces, and when he directs his high spiritual energies into the body, he falls from his high state and falls down low. The higher the energy the lower he falls.

That's why you have to remember that as an initiate – if you want to become one – you can't do things that ordinary people can do with "impunity", because as an initiate you radiate and set in motion divine forces, not human ones. If you direct these forces into your body, you burn out your nerve centres and plunge into the lowest depths like a falling comet.

Your preparatory exercises have developed you to the point that you can understand these truths. So now, in full consciousness, you can give me your answer. Have you the courage to take upon yourself these laws, the danger and the great responsibility; do you desire to receive initiation, or do you wish rather to withdraw and live out your earthly life according to the laws of human existence?'

For a time I keep silent. Then, earnest and determined, I reply, 'Father of my Soul, throughout the years I've been preparing I've had enough time to decide whether I wanted to choose the temple or a worldly life. And during these last three days I've concentrated again on this question and on nothing else. My only longing is for the divine, primordial state. I am absolutely determined. I beg you to initiate me!'

'So be it,' says Ptahhotep, 'and may God be with you! Now follow me.'

He takes me to another wing of the temple where the neophytes live. There he turns me over to a young priest, a chief among the boarders, who is awaiting us. I have seen him before. Turning to me Ptahhotep says, 'You will now prepare your body and your soul for initiation. On the day when the moon reaches its fullness, come to me at sundown.'

We both of us bow, and *He* departs.

The priest leads me to a cell where I spend the next few days alone, devoting myself exclusively to my exercises. The purpose of these exercises is to bring the purity of my thoughts, my soul, blood and body up to as high a point as possible. Even during the years when I was going to the neophyte school, I had to follow a very strict dietary regimen, in order for the new cells constantly being produced in the body to be chemically purer than those they replaced, and in order for my body tissues to develop resistance enough to be able to bear the highest vibrations. This is because any chemical change in matter alters its resistance to the forces conducted into it. Now the process reaches completion. I am permitted to eat only certain special roots and herbs. I have to chew them thoroughly, and I am permitted only to swallow the juice I can chew out of them. These herbs and roots are so chosen that some of them tend to strengthen and stimulate the organs of excretion, while others have a similar effect on the heart and nerves, so that my whole organism is not weakened.

Jestliže však zasvěcenec působí v obráceném směru, to jest, jestliže svými vysokými duchovními energiemi si osobně vytváří skutečnosti tím, že ze svého osobního vědomí pracuje s nejvyššími tvůrčími silami vše pronikajícími a vede je do těla, upadá hlouběji než člověk, který dělá totéž ze svého stupně vědomí, které vypadlo z rajske jednoty. Obyčejný člověk řídí do hmoty jen síly, pocházející z jeho hmotné bytosti. Oživuje tělesné síly ve svém těle a pro něho to neznamena žádný pád. Kde jeho energie vznikají, tam je dáva najevo. Hmotné síly zůstávají na hmotné úrovni.

Zasvěcenec však už nepracuje s tělesnými silami a jestliže své vysoké duchovní energie řídí do těla, znamená to pro něho nový, hluboký pád. Oč vyšší jsou energie, o to hlouběji padá.

Musíš tedy, chceš-li dostat zasvěcení, počítat s tím, že to, co může obyčejný člověk dělat bez těžkých následků – beztrestně, jako zasvěcenec už dělat nesmíš, protože od té chvíle vyzařuješ nikoli lidské, ale božské síly a uvádíš je do pohybu.

Povedeš-li tyto síly do těla, spálíš svoje nervová centra a zřítíš se jako padající kometa do největší hloubky.

Přípravná cvičení tě tak dalece vyvinula, že těmto pravdám rozumíš. Tak mi můžeš s plným vědomím odpovědět: Máš odvahu vzít na sebe tyto zákony, nebezpečí a odpovědnost? Chceš dostat zasvěcení, nebo chceš raději ustoupit a žít dál svůj pozemský život podle zákonů tvého lidského bytí?“

Chvíli mlčím. Pak odpovídám vážně a rozhodně: „Otče mé duše, během přípravných let jsem měla dost času rozhodovat, zda chci volit chrám nebo světský život. A v posledních třech dnech jsem se opět soustředila jen na tuto otázku. Toužím jen po božském prastavu. Jsem pevně rozhodnuta. Prosím tě o zasvěcení.“

„Budiž,“ říká Ptahhotep, „Bůh s tebou! Teď mne následuj!“

Vede mne do jiného křídla chrámu, kde bydlí neofyté. Tam mne předává mladému knězi, představenému internátu, kterého znám od vidění a který teď na nás čeká. Ptahhotep se obrací ke mně: „Budeš teď připravovat své tělo i duši na zasvěcení a v den úplňku měsíce při západu slunce se ohlásíš u mne.“

Ukláníme se oba a On odchází.

Kněz mne vede do cely, kde trávím příští dny sama, věnujíc se jen svým cvičením. Moje cvičení je vystupňovat na co možný vysoký stupeň čistoty svých myšlenek, své duše, ale také své krve a svého těla. Už během let, kdy jsem navštěvovala školu neofytů, musela jsem držet přísnou dietu, aby se buňky mého těla postupně vyměnily, chemicky přeměnily a aby se vyvinula odolnost, která by snášela nejvyšší vibrace. Neboť každá chemická změna ve hmotě mění také její odolnost proti silám do ní přiváděným. V těchto dnech je tento proces skončen. Smím jíst jen určité byliny a kořeny, které musím důkladně žvýkat; polknout smím jen vytlačenou šťávu. Tyto byliny a kořeny jsou voleny tak, že některé působí na vyměšovací orgány, některé posilují srdce a nervy, takže tento postup neoslabuje organismus.

As a result of this new dietary discipline, I feel lighter and lighter with each passing day. Within a few days' time, I even feel as if I didn't have a body at all. On the other hand, my mental lucidity and ability to concentrate increase to a degree I have never known before. In all my life I have never been able to think so clearly... never been able to perceive spiritual truth with such pristine crystal clarity as now. By mere fasting alone, without the use of strengthening herbs, one can also reach a high degree of mental clarity. But the nerves can suffer damage in the process. Although they become hypersensitive during fasting, they are greatly weakened at the same time. Through the use of these herbs, all the disadvantages of fasting are eliminated.

One by one the days go by... until the day of the full moon comes. Withdrawn deeply inside myself, I go forth to report to Ptahhotep. I enter just as the sun is disappearing below the horizon.

'Follow me,' says Ptahhotep, and leads the way out. Ptahhotep takes me through the temple around the sacrificial table and on over to the great stone wall. The gigantic stone blocks fit together with hairline precision. Now I know why. Ptahhotep steps over to the middle one which slowly swings outward, revealing an opening in the wall. Beyond it lies a broad stone staircase leading downward. We go down to the bottom of the steps, then follow a long passageway. My sense of direction and a certain feeling in my lungs tell me we are walking under the ground. Surprisingly enough, however, there is no mould or mildew, and the air is fresh and pure, with even a scent of ozone in it. At the end of this subterranean passageway, we reach another staircase, leading upward. After we've climbed it, Ptahhotep leads me through more passageways, some wide, some narrow. We walk through rooms of various sizes containing strange and incomprehensible apparatus, then climb up more steps. Finally we enter a large room. All these passageways and rooms – including this one – are brightly illuminated just as if by daylight, yet nowhere can I see a source of light. It seems as if the light were coming from the stones themselves. The equipment in this room is so mysterious that it immediately captures my full attention. The room is radiantly bright. I see a large, strange, prismatic something that gives me the impression it's made, not of solid matter, but of light... of some kind of concentrated, solidified light. This concentrated light mass radiates ordinary light too. That's why the room is so bright.

Once while I was visiting a potter, I had a chance to look through the peephole in his fiery kiln. In it several clay vessels were standing in a row, all glowing white with the heat and all completely transparent. I could see them all, one right through the other. They were all radiating light too. And this great mysterious prismatic form is radiating light in just the same way. Yes, light – *but no heat!*

But there are still other incomprehensible objects in this room. They are made of such a strange material and in such remarkable shapes that I can't begin to imagine what purpose they could serve. But there's no time to study them, for I am completely engrossed with the question of my initiation, how it will take place and what I will experience.

Ptahhotep leads me into the farthest corner of the room where I discover an empty stone sarcophagus. 'Up to now,' remarks my guide and mentor, 'you've always heard *what* initiation is, but you don't know *how* it takes place.'

During initiation, the candidate's body is subjected to a higher frequency than that which corresponds to his degree of consciousness. Thus he *becomes conscious on this higher level!* Only a person prepared through long and strict training can be initiated in this way into a higher power, into a higher level of consciousness, without suffering harm. Only such a person is able to control his body with the help of his intellect, understanding and will-power, and to attune his nerves to higher frequencies.

Výsledek je, že už po několika dnech se cítím neuvěřitelně lehká, jako bez těla, naproti tomu moje duchovní schopnost koncentrace stoupá v takové míře, že jsem dosud nikdy v životě nemohla myslet tak krystalicky čistě a nerušeně a vidět duchovní pravdy jako nyní. Jednoduchým půstem, bez posilujících bylin, je také možno dosáhnout vysokého stupně koncentrační schopnosti, ale to může škodit nervům, protože půstem se stávají velmi citlivé, ale současně se velmi oslabují. Pomocí těchto bylin se odstraní všechny nevýhody půstu.

Dny ubíhají, je úplněk. Hluboce ponořená do sebe jdu k Ptahhotepovi. Vstupuji v okamžiku, kdy slunce zapadá za horizont.

„Následuj mne,“ říká Ptahhotep a jde napřed. Vede mne chrámem až k obětnímu stolu, obcházíme ho až ke zdi. Obrovské kamenné bloky jsou k sobě nasazeny na vlas přesně – nyní už vím proč. Ptahhotep jde ke střednímu bloku, který se najednou otáčí a ve zdi se vytváří volný prostor. Vidím široké kamenné schodiště, vedoucí dolů. Chvilí sestupujeme, potom schodiště přestává a jdeme dlouhou chodbou. Podle mého orientačního smyslu a pocitu v plicích se nacházíme pod zemí. Je nápadné, že přesto zde není žádná plíseň a zápach, naopak, vzduch je naplněn osvěžujícím ozonem. Tato podzemní chodba končí u jiných, vzhůru vedoucích schodů, po kterých stoupáme. Pak mne vede Ptahhotep ještě jinými chodbami – jednou úzkými, jednou širokými, procházíme většími i menšími prostorami, které mají nepochopitelná zařízení a stále jdeme dál. Nakonec dojdeme do veliké místnosti. Všechny tyto chodby i tato místnost jsou světlé, jako denním světlem osvětlené, ale nevidím nikde zdroj světla. Zdá se, jakoby samy kameny vyzařovaly toto světlo. Zařízení místnosti je tak tajemné, že poutá všechnu moji pozornost. Místnost je zářivě světlá. Zde stojí cosi zvláštního jako hranol, dělá na mne dojem, jakoby nebyl z pevné hmoty, ale ze světla, z nějakého koncentrovaného, zhuštěného a ohraničeného světla. Tato světelná hmota vyzařuje neobyčejné světlo, proto je v této místnosti tak jasno.

Jednou jsem měla u hrnčičře příležitost nahlédnout kontrolním otvorem do jeho vypalovací pece. Viděla jsem tam mnoho hrců v řadách za sebou, žářem dobřela svítily, úplně průhledné. Bylo možno je vidět všechny, jeden za druhým, také vyzařovaly světlo. Přesně tak je to s tímto světelným hranolem ve tvaru kamenné cihly, který také vyzařuje neobyčejné světlo. Ano, světlo – ale *žádný žár!*

Ale v této místnosti jsou ještě jiné nepochopitelné věci, jsou ze zvláštní hmoty a mají tak pozoruhodné tvary, že si vůbec neumím představit, k čemu mohou tyto věci sloužit. Avšak není čas pozorovat tato zařízení, zcela mne zajímá, jak bude postupovat mé zasvěcení a co zažiji.

Ptahhotep mne vede k prázdnému kamennému bloku ve tvaru rakve, stojícímu v nejvzdálenějším koutě místnosti, který jsem dosud nezpozorovala a říká: „Dosud jsi vždy slyšela o tom, co je zasvěcení, ale nevíš, jak se zasvěcení provádí.“

Během zasvěcení je přivedena do těla zasvěcovaného vyšší frekvence, než odpovídá stupni jeho vědomí, čímž se *jeho vědomí dostává na tento vyšší stupeň*. Jen člověka přísným školením připraveného je možno beze škody zasvětit tímto způsobem do vyššího stupně vědomí. Jen on je schopen ovládat své tělo za pomoci svého intelektu, chápání a síly vůle a naladit své nervy na vyšší frekvence.

As you already know, animals are not able to alter either their mode of living or the condition under which they live. That's why they are not able to bear higher frequencies than their own. To take an example, if a monkey were subjected to a current of the same frequency as man's, it would die within a few minutes of a "stroke", undergoing unspeakable nervous cramps while dying. Man, however, can adapt himself, up to the range of an octave, to different vibrations and bear these vibrations without death. In this way, an average person, after adequate physical preparation and training, could be subjected without damage to the current of a genius, in other words, the current of the fifth degree. He would feel a heavenly bliss. That's because every higher vibration, so long as it's bearable, induces an exhilarating feeling of happiness. Then, however, the vibration becomes a torture because the nerves are unable to bear up under the excessive current. Lower vibrations than those of the individual concerned induce dejection, fear and dismay. If an average person, because of longing for the blissful state once experienced, could later reach the state of initiation into the fifth degree and reach it often through patient and persistent practice, the nerves and cells of his body would gradually become so inured and transformed that he could really raise himself by one step upward and actually become a genius. He would go on experiencing a steady flow of intuitive knowledge.

The feeling of bliss connected with a higher state of consciousness is known to every person who is gifted with intuition, and everyone who drinks wine or uses other stimulants is seeking the same blissful feeling associated with a greater flow of current through the nerves. But the artificial stimulation is always followed by a depression which throws the person farther down than he was before.

In the great *initiation*, all the currents of force corresponding to the seven levels of consciousness are conducted into the body, beginning with the lowest and moving progressively upward to the very highest divine creative currents. The candidate is initiated in all these forces and *becomes conscious on all levels*. For a candidate to be ready to go through this initiation and come out alive, his consciousness – and with it his power of resistance – must previously have reached the sixth level. For any creature whose consciousness had not attained this plane, the act of initiation would certainly mean death.

In this way, with the help of the current of force, a candidate attains the seventh, divine degree which he never would have been able to reach alone. No one can attain initiation on the divine-creative plane through his own unaided efforts. Here he goes through the great transition from his previous – negative-taking attitude to a positive attitude of giving. Regardless of how much he may strive to do so, no human being can go through this transition alone and unaided, although many are able through their own efforts to develop to the point where they are perfectly prepared for initiation on the seventh plane. In such cases, the laying on of hands is all that is needed to initiate them into the divine cosmic-self-consciousness. Never again do such initiates fall out of divine consciousness, as they have moved through the entire cycle of total consciousness, acquiring all necessary experience as they did so, and only the reunion of their two complementary halves, each of which has become perfectly conscious – remains to be accomplished. Only this last help has to be given from the outside. From then on they live in a state of continual God-consciousness.

Through Initiation in our temple, however, it's possible for candidates to be initiated into the divine seventh degree even though they may not have developed all the way up to the seventh degree in readiness for it. As a prerequisite for such initiation, they must have become conscious at least on the sixth plane, and they must have adequately prepared their body. Through this external aid of initiation, their path to the true *self* is opened, and in the act of initiation, their consciousness is linked up with the divine flow of power.

Jak už víš, zvíře nemůže měnit svůj způsob života, tedy nemůže snést frekvenci vyšší než svou vlastní. Tak například, kdybychom do opice přivedli silový proud odpovídající lidskému stupni, zemřela by v několika okamžicích v hrozných nervových křečích na mrtvici. Avšak člověk se může přizpůsobit jiným vibracím až o jednu oktávu a snést je, aniž by zemřel. Průměrný člověk by tedy mohl, když své tělo dostatečně připraví, snést beze škody silový proud génia, tedy pátého stupně, dokonce by se cítil jako v nebeské blaženosti. Protože každá vibrace vyšší, dokud je snesitelná, vzbuzuje nadšený pocit štěstí. Potom však je vibrace trýzní, protože nervy už nevydrží přemíru napětí. Nižší vibrace než vlastní vyvolávají skleslost, strach a zoufalství. Kdyby průměrný člověk mohl později z touhy po prožitém pocitu blaženosti vlastní silou, vytrvalostí a cvičením častěji dosahovat stavu zasvěcení do pátého stupně, pak by se postupně otužily a změnily jeho nervy i tělesné buňky, takže by se mohl pozvednout o jeden stupeň a skutečně se stát géniem. Žil by nadále v trvalé intuici.

Pocit štěstí, který je spojen s vystupňováním vibrace, zná každý člověk, nadaný intuicí. Totéž štěstí zvýšeného nervového napětí hledá také každý člověk, který pije víno, nebo bere jiné dráždivé prostředky. Zpětná reakce ho však vrhá zpět hlouběji než předtím.

Velké zasvěcení spočívá v tom, že jsou uvedeny do těla všechny silové proudy, odpovídající sedmi stupňům vědomí, počínaje od nejhlubšího, pak postupně až k nejvyššímu, božsky-tvůrčímu. Kandidát je zasvěcen do všech sil; *stane se vědomým na všech stupních*. Aby byl kandidát připraven k tomuto zasvěcení a vyšel živý, jeho vědomí – a tím i jeho síla odporu – muselo dříve dosáhnout šesté úrovně. Pro bytosti níže stojící by tento akt znamenal bezpodmínečně smrt.

V zasvěcení dosahuje tedy kandidát za pomoci proudu síly sedmého, božského stupně, kterého by vlastní silou nikdy nemohl dosáhnout. Neboť zasvěcení do božsky-tvůrčího stupně nemůže dosáhnout z vlastního úsilí žádný člověk. Zde je velký bod obratu ze stále ještě negativního – beroucího postoje do pozitivního – dávajícího. Bez ohledu na to jak velice se snaží, žádná lidská bytost nemůže projít tímto bodem obratu sama a bez vedení, i když někteří lidé se mohou vyvinout tak dalece, že vlastním úsilím jsou zcela připraveni k zasvěcení do sedmého stupně. V tom případě stačí položení ruky, aby byli zasvěceni do božského kosmického-sebe-vědomí. Tito zasvěcenci už nikdy nevypadnou z božského vědomí, protože prošli celým cyklem úplného uvědomění se všemi nutnými zkušenostmi a stojí před nimi už jen uzavření kruhu – sjednocení obou už zcela uvědomělých doplňujících se polovin. Jen tuto poslední pomoc musí dostat zvenčí, ale od té chvíle žijí v trvalém božském vědomí.

Ve velkém zasvěcení v našem chrámu je však možnost, že kandidáti, kteří se ještě nevyvinuli k sedmému stupni, přesto dostanou zasvěcení do sedmého, božského stupně, jestliže se stali vědomými nejméně na šestém stupni a mají dostatečně připravené tělo. S touto vnější pomocí k zasvěcení se jim otevírá cesta k pravému Já a vědomí se během zasvěcení zapojí do božského silového proudu.

These candidates are not able, after initiation, to continue living in the divine state of consciousness, They fall back to their previous state. But they remember the bliss they experienced in initiation, and as their path to God has been opened for them, they enjoy the possibility of attaining the seventh plane of development faster and easier than by merely following the long path of earthly experience and human development of consciousness. Initiation in the temple is thus able to bring back many more people to the bliss of union with the divine self than would be possible without this aid.

On the other hand there is a danger that a person initiated in this way, after his initiation and before he is able to become a God-man through his own efforts may not be able to resist earthly temptations and thus falls lower than in his first fall. This danger does not exist for the uninitiated. If, without initiation, a person completes his cycle of living along the long path of mortals all the way to the end, to the great *goal*, until he returns home to the Garden of Eden, there remains nothing in experience, nothing unknown in him. He achieves the divine plane after having gained experience on all levels, in this way gradually effacing his person. To achieve this, however, it takes a living creature an entire age of creation.

It is God's will for the great initiation in the temple to continue to be available to mankind for some time to come in spite of this danger. Countless people have already been redeemed in this way and brought back to *God*, and many more will be. And the few who relapse after their initiation will reincarnate themselves in later times when mankind is left to its own resources. They will remember the great truths they experienced through their initiation and will proclaim these-truths to their fellow men in their words, writings and actions.

The secret of the great initiation will be guarded in the temple for some time yet. But when more and more earth-minded people come into power in times to come, we will close the initiation pyramid with blocks of stone from the inside and will dematerialize everything in the initiation chamber. The secret of divine creative energy will not fall into uninitiated hands. Thousands of years later when people break into the pyramids, they will find nothing – absolutely nothing – not even human skeletons.

There are many souls on earth today who fulfil the prerequisites for the great initiation. It is our duty to initiate all of these candidates if, despite our warning, they *repeat three times* their wish to be initiated.

In initiation the candidate becomes conscious on every plane of creation. All unconscious portions of his soul become conscious; he has no "subconscious" and no "superconscious". During his initiation, the consciousness of the initiate becomes whole, total all-consciousness. The circle which began with his becoming conscious in matter – in the body – the moment he fell from unity, is closed. The candidate consciously unites with his own complementary half which previously was always present as an unconscious portion of his soul, like a negative image, a strange being, and which because of its power of attraction manifested itself as longings, powerful urges and unrest in his body. The consciousness returns to unity, and there is no longer a complementary half, for the complementary half has also been made conscious. This reunion we call "mystic marriage".

"Marriage" always means a union of positive and negative. On earth, however, "marriage" means the vain attempt to achieve union with another being in the body. But the mystic union of the spirit takes place in the consciousness and brings complete, never-ending fulfilment; for the union with one's own complementary half means union with God. The circle is closed again!

Tito zasvěcenci si nemohou stav božského sebeuvědomování udržet po zasvěcení trvale. Padají zpět do svého dřívějšího stavu. Vzpomínají si však na blaženost, kterou prožili v zasvěcení a jelikož jim byla otevřena cesta k Bohu, mají možnost rychleji a snadněji dosáhnout sedmého stupně vývoje vlastním úsilím, než na dlouhé cestě pozemských zkušeností a uvědomování. Zasvěcení v chrámu tedy umožňuje mnohem většímu počtu lidí vrátit se do blaženosti jednoty s božským Já, než bez této pomoci.

Naproti tomu existuje nebezpečí, že člověk tímto způsobem zasvěcený v čase po zasvěcení, dříve než se stane božským člověkem z vlastního úsilí, nemůže odolat pozemským pokušením a padá potom ještě hlouběji, než při svém prvním pádu. Bez zasvěcení toto nebezpečí nehrozí. Jestliže ukončí svou životní dráhu bez zasvěcení na dlouhé cestě smrtelníků až do konce, až k velkému cíli, až k návratu do rajske zahrady, nezůstává v něm nic neprožitého, nic neznámého. Dosáhne božského stupně poté, když nasbíral zkušenosti na všech stupních a svou osobu podle toho postupně zničil. Ale aby bytost dospěla tak daleko, to trvá celé jedno tvůrčí období.

Je však vůle boží, aby velké zasvěcení v chrámu bylo lidem ještě nějakou dobu umožněno, přes toto nebezpečí. Už bezpočtu jich bylo a ještě bude tímto způsobem osvobozeno a přivedeno zpět k Bohu. A ti nemnozí, kteří opět po zasvěcení padnou, se znovu vtělí v pozdějších dobách, kdy bude lidstvo ponecháno sobě samému. Ti si budou vzpomínat na velké pravdy, které zažili v zasvěcení a budou je svým bližním sdělovat slovem, písmem i činy. Tajemství velkého zasvěcení bude ještě nějaký čas uchováno v chrámu. Ale až na Zemi převezmou vládu lidé stále víc pozemsky zaměřeni, uzavřeme pyramidu zasvěcení kamennými bloky zevnitř a v prostoru zasvěcování všechno odhmotníme. Tajemství božsky-tvůrčí energie nepadne do nezasvěcených rukou.

Lidé, kteří po tisíciletích vniknou do pyramid, nenaleznou v prostorech zevnitř uzavřených nic – vůbec nic, ani lidské kostry.

Dnes je na Zemi ještě mnoho bytostí, které odpovídají podmínkám velkého zasvěcení. Naši povinností je udělit zasvěcení také těm kandidátům, kteří přes naše varování *třikrát opakovali své přání být zasvěceni*.

V zasvěcení se kandidát stane vědomým na každém stupni stvoření. Všechny nevědomé části jeho duše se stanou vědomými; nemá žádné ‚podvědomí‘, ale také žádné ‚nadvědomí‘. Vědomí zasvěcence se stane během zasvěcení celé, úplné vše-vědomí. Uzavírá se kruh, který začal vědomím ve hmotě – v těle – okamžikem pádu z jednoty. Kandidát se vědomě spojí s vlastní doplňující polovinou, která zde dosud byla jako nevědomá část duše, jako negativní obraz – jako cizí bytost –, a která se díky přitažlivosti projevovala v těle jako pud a vyvolávala stále touhu a neklid. Vědomí se vrací do jednoty, není už žádná doplňující polovina, protože i ona se stala vědomou. To opětné spojení nazýváme ‚mystickou svatbou‘.

‚Svatba‘ znamená vždy spojení pozitivního s negativním. Na Zemi však svatba znamená jen marný pokus dosáhnout jednoty s jinou bytostí v těle. Duchovně-mystická svatba se však odehrává ve vědomí a přináší úplné, nepomíjející naplnění, protože sjednocení s vlastní doplňující polovinou znamená také sjednocení s Bohem. Kruh je opět uzavřen!

The human body is so constructed that it contains a special nerve centre for each octave of vibration. On the one hand, these nerve centres are distributors, sending out through the nervous system the vibrations they receive from higher centres. On the other hand, they act as transformers when they pass on vibrations to the next nerve centre below.

In the ordinary human being, these transformers in nerve centres work separately from his consciousness. That's why he can't control them. The laws of nature control him without his knowing what is taking place in his body and in his soul, in his subconscious.

In his initiation, the candidate must consciously experience the high flow of current in all seven major nerve centres and the powers corresponding to them. With his consciousness he first descends to the lowest sphere of creation. He must experience the forces ruling there and become master of them. *This is his first test.* When he passes it successfully, he moves up one degree into the second octave of vibration, recognizing and experiencing it in order to master it. This is the *second test.* Then he climbs on into the third, fourth, fifth, sixth and finally into the seventh octave of vibration. When he has passed all these tests and succeeded in *consciously* remaining master in all these spheres – then he has become an initiate.

Consciousness is light, unconsciousness is darkness. When we see light above us on earth, we say it's *day*. Thus each state of consciousness is a "day" of God; for in *each* consciousness, from the lowest plane of matter up to the God-man's consciousness of *self*, *God recognizes himself* on the different levels. On all these "*days*" – on all the levels of consciousness, there is activity, unrest, motion except on the seventh "*day*" of *God* when there is no activity, no motion, no work! On the seventh "*day*" creation ceases because on this day there is complete unity and perfect equilibrium. Then *God rests within himself!*

When, after his initiation, an initiate succeeds in becoming conscious again in the eternal *being* and experiences this divine state again during his meditation, and when he succeeds often enough in thus raising himself by his own power from his normal sixth plane up to the seventh divine plane, in time he consolidates his position definitively on this level of consciousness, and the divine creative plane is the one he lives on day in and day out. Then and then only does he become a *God-man*, Only a person who, in his consciousness, *is peace and calm* itself, so that everything he does, thinks and feels flows forth naturally out of this divine state, manifesting God's will always and under all circumstances, always radiating only positive giving forces of divine *love* – only such a person is truly a Son of God, a God-man, Ptah-Hotep!

The God-man consciously manifests and controls all seven levels of creation. But his consciousness identifies itself only with the seventh, divine plane, not with the lower ones. He knows them, masters them, uses them – but *does not eat* of these fruits of the tree of knowledge of good and evil! He consciously remains in *God*, in the paradisiacal state. He unites within himself all seven planes in divine unity: he is matter, has a body, is a plant: animates, nourishes and cares for his body as for a good instrument; he is animal: he has instincts and feelings; he is a man: he has intellect and the power of logical thought; he is a genius: he has intuition and works out of the plane of causes; he is a prophet: he stands above time and space, seeing the future and the past, loving the entire universe with selfless, all inclusive love, helping all creatures towards redemption from the fetters of the world; and he is a God-man: he is omniscient and omnipotent; he is what he is, the eternal *being, life itself, God!*

Lidské tělo je tak zařízeno, že má speciální nervové centrum pro každou oktávu vibrace. Tato nervová centra jsou jednak rozdělovači, které vysílají přes nervovou síť vibrace převzaté z vyšších center; a na druhé straně působí jako transformátory tím, že předávají vibrace transformované nejbližšímu nižšímu nervovému centru.

U průměrného člověka transformátory pracují v nervových centrech odděleně od jeho vědomí. Proto je také nemůže ovládat. Přírodní zákony ovládají jeho, aniž on ví, co se děje v jeho těle a v jeho duši – v jeho podvědomí.

V zasvěcení musí kandidát zažít vědomě v proudu vysokých sil do něho vtékajících všech sedm hlavních nervových center a jim odpovídající síly. Svým vědomím sestupuje nejprve do nejhlubší sféry stvoření. Musí zažít síly tam vládnoucí, a stát se jejich pánem. To je první zkouška. Obstojí-li v ní, vystoupí o jeden stupeň výš do druhé vibrační oktávy, musí ji poznat a prožít, aby ji mohl ovládnout. To je druhá zkouška. Potom postupuje do třetí, čtvrté, páté, šesté a nakonec do sedmé vibrační oktávy a když přestál všechny tyto zkoušky a ve všech sférách zůstal pánem, stal se zasvěceným.

Vědomí je světlo; říkáme, že je den, jestliže je na Zemi světlo; nevědomí je temnota. Každý stav vědomí je tedy boží 'den', protože v každém vědomí, od nejnižšího stupně hmoty až po vědomí nejvyššího Já, božského člověka, se na různých stupních *poznává Bůh sám*. Ve všech 'dnech' – na všech úrovních vědomí – působí aktivita, neklid, pohyb. Pouze v sedmém 'dni' božím není žádný pohyb, žádná aktivita, žádné tvoření! Sedmého dne tvoření přestává, protože pak panuje dokonalá jednota a dokonalá rovnováha. Tu *Bůh spočívá v sobě!*

Dosáhne-li zasvěcenec po svém zasvěcení toho, že se během své meditace stane opět vědomým ve věčném Bytí a zažije tento božský stav, tedy vlastní silou se pozvedne ze šestého stupně na sedmý, božský stupeň, a až se časem v tomto stupni vědomí s konečnou platností upevní, takže božsky-tvůrčí stupeň se stane jeho všedním dnem, pak je z něho božský člověk. Neboť pouze ten, který je ve svém vědomí v klidu, mírem samým, a koná vše, co myslí, cítí a činí z tohoto božského stavu, kdo za všech podmínek projevuje a nechá vládnout boží vůli, kdo vyzařuje výhradně pozitivně dávající síly, jen ten je skutečně Synem božím: božským člověkem! Ptahhotep!

Božský člověk vědomě projevuje a ovládá všech sedm stupňů stvoření. Jeho vědomí se však ztotožňuje pouze se sedmou, božskou úrovní, nikoli s nižšími. Zná je, vládne jim, používá je, ale nejí toto ovoce ze stromu poznání dobra a zla! Zůstává vědomě v Bohu, v rajském stavu. Spojuje v sobě všech sedm stupňů v božské jednotě: je hmotou, má tělo; je rostlinou, oživuje a živí své tělo a pečuje o ně jako o dobrý nástroj; je živočichem, má pudy a city; je člověkem, má rozum a logické myšlení; je géniem, má intuici a působí v úrovni příčin; je prorokem, stojí nad časem a prostorem, vidí tudíž budoucnost i minulost, miluje celý vesmír nesobeckou, vše objímající láskou a pomáhá všem živým tvorům k vysvobození z pout světa; je božským člověkem, je vševědoucí, všemocný, je čím je, věčné Bytí, *život sám, Bůh!*

Initiates, as you can see, are not all of the same degree. Most of them only reach the seventh degree after further development. That's why there are different degrees in the priesthood. The duties of a high priest can only be fulfilled by one who has reached the seventh degree of the God-man with his own power, no longer *expecting* and *receiving* the highest divine power – the way the candidate expects and receives it during his initiation. On the contrary the high priest *radiates and gives out* this highest divine power himself.

Six of the seven degrees of consciousness receive their creative vibrations, the power of life, from the seventh degree, from *God*. Even the initiate who has been able to reach the seventh divine degree only during his initiation, still expects and receives the creative power of life from the seventh degree, from *God*. Only *God* and those who have become identical with *God* are truly and exclusively munificent in their radiations.

Matter, on the other hand, as a negative reflected image of *God*, *only receives*.

All beings on the other levels receive from above and transmit to the levels below.

The plant has a vitalizing effect on matter, while on the other hand it receives five-fold from the levels of intelligence above it. The animal gives off two-fold to the levels below it, while receiving three-fold from those above. Man gives three-fold towards the levels below him and receives three-fold from those above, as his consciousness stands in the middle of the seven planes. As the consciousness of the genius is on the fifth plane, the plane of causes, he radiates his creative powers out over the four levels below, while he receives power only from the two highest. The prophet – the initiate – transmits his beneficent vibrations to the beings on the five lower levels of consciousness and receives his power from the divine level. He still lives in a dualistic relationship with *God*. Only a person, who has attained perfect *cosmic consciousness* by his own efforts emits positive radiation, and only positive, in all directions, life-giving and munificent towards the entire universe. He lives in *God*, in monistic consciousness of *self*.

You have already learned that *giving* – radiating – is the law of *God*, of the spirit, while taking – contraction – is the law of matter.

Every frequency has a powerful and penetrating effect on the levels below it, whereas it has no effect on those above. If you take two people on different levels of development, the person on the lower level, although he may be a "bad" person in the view of people about him, can only harm the person on the higher level through deeds, but never through his radiation, as his powers have no effect on the levels above his. On the other hand, his radiation, especially his "evil eye" can do harm on the levels below his level of consciousness. An initiate, on the other hand, can transmit his high magic power to every living being without exception.

During initiation, the divine creative power will flow through your spinal column, reaching each of your seven major nerve centres in turn, and you will experience this power as a state of consciousness on each level. But remember very carefully what I'm telling you now: *When you become conscious in one octave and vibration, you are in tune with this frequency, and its whole sphere represents absolute "reality" for you. When you have passed the test in one degree, you will waken in the next sphere and realize that you were only dreaming on the level below. But if you don't pass the test, that is, if you identify yourself with the events and don't succeed in remaining master of them, all of these dream pictures remain real for you, and you'll have to experience all of them to the very end as real events in the world of time and space. That would mean that your body would die here in this coffin and you would have to go on dreaming your own dream pictures in countless reincarnations, on the long path of mortal existence, for many thousands of years while you gradually struggled upward from this lower level to which you would have fallen.*

Zasvěcenci tedy nemají všichni stejný stupeň, neboť většina dosahuje sedmého stupně až dalším vývojem. Proto jsou i mezi kněžstvem různé stupně. Povinnosti velekněze může splnit jen ten, kdo dosáhl sedmého stupně božského člověka vlastní silou a nejvyšší tvůrčí sílu již neočekává, ani nepřijímá – jako ji kandidát zasvěcení stále ještě očekává a dostává – ale naopak sám ji vyzařuje a dává.

Neboť šest ze sedmi stupňů vědomí přijímá své tvůrčí vibrace, sílu života od sedmého, od Boha. Dokonce zasvěcenec, který mohl vědomě dosáhnout sedmého stupně pouze během svého zasvěcení, stále ještě očekává a přijímá tvůrčí životní sílu ze sedmé úrovně, od Boha. Pouze Bůh, a ti, kteří se ztotožnili s Bohem, jsou ve svém vyzařování *výhradně dávající*.

Oproti tomu hmota, jako negativní, zrcadlový obraz Boha, je *pouze přijímající*.

Bytosti ostatních stupňů působí částečně jako shora přijímající a dolů dávající.

Rostlina působí na hmotu oživujícím způsobem, ale od vyšších stupňů pětinasobně přijímá. Živočich vyzařuje dvakrát dávajícím způsobem, čtyřikrát přijímá. Člověk působí třikrát přijímajícím a třikrát dávajícím způsobem, jelikož jeho vědomí stojí uprostřed. Génieus, jelikož je vědomý na páté úrovni, na úrovni příčin, předává své tvůrčí síly dolů na čtyři stupně a dostává síly už jen ze dvou nejvyšších úrovní. Prorok – zasvěcenec – přenáší své žehnající vibrace na tvory pěti nižších stupňů vědomí a dostává svou sílu z božské úrovně; je stále ještě v dualistickém poměru k Bohu. Pouze člověk, který dosáhl úplného vševědomí vlastní silou, působí v každém směru a na celý vesmír výhradně pozitivně, životodárně, jako dávající.

Naučila jsi se již, že dávání – vyzařování – je zákonem Boha, ducha, a přijímání – stahování – zákonem hmoty.

Každá frekvence směrem dolů proniká a proráží, směrem nahoru je však bez účinku. Člověk stojící na nižším stupni vývoje – jak mu lidé říkají ‚zlý člověk‘, může škodit výše stojícímu člověku pouze na hmotné úrovni, pouze činy, avšak nikdy vyzařováním, neboť jeho síly jsou směrem nahoru bez účinku. Směrem dolů, tedy na úroveň nižší než je jeho stupeň vědomí, může působit škodlivě i jeho vyzařování, obzvláště jeho ‚zlý pohled‘. Zasvěcenec však může předat svou vysokou magickou sílu každému živému tvorovi bez výjimky.

Během zasvěcení pronikne božsky tvůrčí síla tvou páteří, tvými sedmi hlavními nervovými centry jedním po druhém a zažiješ tuto sílu jako stav vědomí na každém stupni v odpovídající transformované formě. Vryj si však hluboko, co ti říkám: *staneš-li se vědomou v nějaké vibrační oktávě, pak jsi do této frekvence zapojena a její sféra tudíž pro tebe znamená plnou skutečnost. Když obstojíš ve zkoušce v jednom stupni, probudíš se v následující sféře a poznáš, že jsi na nižším stupni měla jen sny. Neobstojíš-li však ve zkoušce, to jest ztotožníš-li se s událostmi a nedokážeš-li být jejich pánem, pak ti všechny tyto snové obrazy zůstanou skutečností a ty je musíš prožít ve světě v čase a prostoru jako skutečné události až do konce. To by ovšem znamenalo, že tvé tělo zde v té rakvi zemře, a ty budeš dále snít své vlastní sny v nesčetných znovuzrozeních na dlouhé cestě smrtelníků po mnoho tisíc let, postupně od toho nízkého stupně, na kterém jsi upadla, k vyšším stupňům v bojích a zápasech o vzestup.*

The difference between dream and reality is only that what you accept on one level of consciousness as reality immediately turns into a dream when you awaken on a higher level of consciousness and realize that it wasn't reality at all, but merely a projection of the *self*, in other words a dream. Every dream is reality as long as you believe it to be real. The one and only *reality*, the only objective *reality* there is, is the *self: God!*

When you pass all the tests, you experience all the lives that you would have to experience as a fallen soul on earth. Free of time and space, you experience them as dreams, awakening on the next level of consciousness. Finally you awaken on the seventh level, *in the cosmic consciousness of the self*. In this divine state, you become one with the last unit highest and only *reality*, with *yourself*, with *God*. This is no longer an awakening, but a resurrection!

Then you have been liberated from your "person" – which also is only a projection – liberated from your personal fate. You are redeemed.

After that you will fulfil the duties of a priestess in the temple. Then, if through further practice you succeed in raising yourself up to the seventh level through your own efforts, keeping yourself his level as a permanent state of consciousness, you will have attained the divinity of a God-person. Then you will be worthy to become a high priestess in the temple.'

'Father of my Soul,' I ask Ptahhotep, 'you've told me that it's possible for a person to fall from the higher consciousness even after he has been initiated. You've also told me that the initiate, when he identifies himself with his body and thus channels his higher energies into his body, falls lower than an ordinary person living in physical reality. Another thing you've told me is that a candidate, during his initiation, experiences *his whole future destiny*, just as it has been provided for from the moment of his first fall all the way back up to his return home into divine unity. So how is it possible for an initiate, who has dreamed all the events and trials and temptations of his destiny and who has, during his initiation, successfully passed all the tests that might later cause him to fall again – how is it possible for such an initiate to fall later in the three-dimensional world of time and space? If he has seen his entire destiny all the way to the end as a dream, why hasn't he also dreamed about his fall as part of his future destiny?'

'When a boomerang is thrown out,' answers Ptahhotep, 'how it will fly and how long it will take to complete its circuit are factors that are already known the moment it's thrown. So it carries within itself its entire career as an immutable future fate. It would be possible however, for an external force to catch it in the middle of its orbit and bring it back to its starting point and goal in shorter time and by a shorter path. The boomerang would thus have returned home. But because it maintains its original form and weight, it still carries within itself the possibility of being thrown out again and making another circuit, because this possibility is given *by virtue of its form and weight*.

An initiate who has attained initiation by means of external aid resembles this boomerang. He has dreamed his entire future destiny out to the end, to his return into divine unity, but he has experienced these conditions *only in his consciousness*. His person and his personal circumstances, which arise from his character and fate, still remain in the material world.

With his initiation, he has *not* ended his present life, just as you, after your initiation, will still be the daughter of the Pharaoh and the representative of the Queen. And if an initiate has not gathered all the necessary earthly experience before his initiation, if he has not got acquainted with all the creative forces within himself and learned to control them, he is to some extent still inexperienced *when he returns home into the divine state of unity*. This means that he is not yet completely liberated from the personal composition of his powers and his personality is not yet completely annihilated.

Neboť rozdíl mezi snem a skutečností je jenom ten, že ze skutečnosti se stane sen, když se probudíš na vyšším stupni a poznáš, že to nebyla skutečnost, ale projekce Já, tedy sen. Skutečností je každý sen, věříš-li, že je skutečností. Jedna a jediná skutečnost, ta jediná, absolutní realita je *Já: Bůh!*

Obstojíš-li ve všech zkouškách, prožiješ všechny životy, které bys musela prožít jako padlá na Zemi, bez času a prostoru jako sny a probudíš se vždy znovu na vyšším stupni. Nakonec se probudíš na sedmém stupni vědomí: *ve vše-vědomí Já*. V tomto božském stavu se sjednotíš s poslední a jedinou *skutečností*, sama se *sebou*, s *Bohem*. To už není probuzení, ale vzkříšení!

Potom jsi osvobozená od své osoby – která je také jenom projekcí, i od osobního osudu. Jsi spasena.

Pak budeš hodna plnit povinnosti kněžky v chrámu. A jestliže jako kněžka vlastní silou dosáhneš sedmého stupně a budeš si ho moci zachovat jako trvalé vědomí, staneš se božským člověkem. Pak budeš hodna stát se velekněžkou.“

„Otče mé duše,“ ptám se nyní, „řekl jsi, že možnost vypadnout z vyššího vědomí je i tehdy, když už někdo dostal zasvěcení. Také jsi řekl, že zasvěcenec, pokud se ztotožní se svým tělem, takže obrátí do těla své vysoké energie, padne hlouběji než člověk, který žije v tělesné skutečnosti. Dále jsi pak učil, že kandidát během svého zasvěcení prožívá *celý svůj budoucí osud*, jak bylo určeno od okamžiku jeho prvního pádu až k návratu domů, do božské jednoty. Jak potom je možné, aby zasvěcenec, který dosnil všechny události, všechna pokušení svého osudu až do konce a během svého zasvěcení obstál ve všem, tedy i v oněch zkouškách, které eventuálně později zapříčiní jeho nový pád, že přesto může potom padnout ve vnějším světě, trojrozměrném světě času a prostoru? Jestliže dosnil celý svůj osud do konce, proč nesnil také svůj pád jako budoucí osud?“

„Je-li vyhozen bumerang,“ odpovídá Ptahhotep, „je už v okamžiku odhození určeno, jak poletí a kolik času potřebuje, aby tu dráhu proletěl. Má tedy v sobě celou svou dráhu jako svůj neměnitelný, budoucí osud. Může však být, že ho zachytí vnější pomoc uprostřed jeho dráhy a dovede ho k jeho výchozímu bodu a cíli kratší cestou, v kratším čase. Pak se bumerang vrací domů. Ale protože si uchoval tvar i váhu, nese v sobě stále možnost být opět vyhozen a opět proběhnout svou dráhu, protože ji sám určuje *svým vlastním tvarem a svou váhou*.

Zasvěcenec, který dosáhl zasvěcení za pomoci stojící mimo něj, je podobný tomuto bumerangu. Neboť on dosnil až do konce celý svůj budoucí osud až k návratu domů, do božské jednoty, ale on tyto stavy prožil pouze ve svém vědomí. Jeho osoba a jeho osobní situace, které povstávají z jeho charakteru a osudu, zůstávají stále ve hmotném světě.

Svým zasvěcením *neskončil* svůj nynější život, jako i ty po zasvěcení stále budeš dcerou faraóna a zástupkyní královny. A když zasvěcenec před zasvěcením nezískal všechny nutné pozemské zkušenosti, když se nenaučil znát a vědomě ovládat všechny tvůrčí síly, to jest *vrátil se do božské jednoty částečně nezkušený*, pak není úplně osvobozen od osobní sestavy svých sil, jeho osobnost není ještě zcela zničena.

During the intervening time until such an initiate is able to reach the seventh degree by his own efforts and maintain himself in it as a perpetual state of consciousness, he carries within himself the possibility and the danger of falling again from his high state of consciousness *and starting on a completely new wheel of destiny*. Because he has become *conscious* in the divine creative power, however, even though with external aid, *this* tremendous power throws him out again, and then he must go through a much larger cycle than was the case after his first fall *before he became conscious* in the divine power. The black magicians, for example, who destroyed the home of the sons of God have fallen to the lowest plane of creation. They now lie as mountains, rocks and stones on the earth and must work their way up through ages and ages along the path of consciousness from inert matter through the realms of plant and animal life, up to the human level again. Some of them fell only as far as the plant or animal level, while others fell only to one of the other levels of human existence. The course a creature runs through in the material world takes a definite amount of time, *but individual creatures can always run through the circle in a shorter time* and reach their goal thousands or even millions of years earlier. This, however, is only possible for man. Only man, thanks to his *conscious use of intellect*, can experience *states of consciousness without reference to time*. Animals and plants are not able to do this. Now you can understand why animals too must suffer! Like everything else on earth, they are limited manifestations of consciousness of fallen spirits that once lived on a high plane.

In the initiation all the negative forces that were made manifest in the fall from a higher level of consciousness are offset by positive forces. The "debts" are thus paid. After you have successfully passed your initiation, you'll enter a *condition without fate*. As long as you manifest God's will, you will have no person of your own and consequently no fate of your own. You will be free of the law of action and reaction. But if you identify yourself in your consciousness with your person, with your body, you'll create a new wheel of fate for yourself and again be subject to innumerable reincarnations.

Now you know all the consequences of initiation. And I'm asking you again one last time, do you have the courage to go through with initiation?'

With perfect self-assurance, I answer, 'Yes!'

A tall, dignified man then enters the room. I know him. He is a priest of the highest degree, a high priest too, Ptahhotep's representative. He steps over towards us. Then Ptahhotep motions to me to get into the sarcophagus and lie down in it.

I do as he commands.

As I lie in the sarcophagus, Ptahhotep casts a last glance at me, full of infinite love, and then the two priests lift the stone cover and lay it over me. In pitch darkness I lie there enclosed in the stone coffin.

Proto v mezidobí, než dosáhne sedmého stupně vlastní silou a bude to tak jeho trvalý stav vědomí, nese v sobě možnost a nebezpečí, že zase padne ze svého vysokého stavu vědomí a nastoupí zcela nové kolo osudu. Protože však se stal vědomým v božsky tvůrčí síle, i když s vnější pomocí, vyvrhne ho tato mohutná síla, a pak musí projít mnohem větší kruh než při prvním pádu, kdy ještě nebyl vědomý v božské síle. Tak jsou například černí mágové, kteří zničili domov božích Synů, vyvrženi do nejnižšího kruhu stvoření. Leží nyní na Zemi jako hory, skály, kameny a musí se znovu probíjet celé věky dlouhou cestou vědomí od mrtvé hmoty přes rostlinné a zvířecí bytí až k lidství. Byli mezi nimi takoví, kteří padli jen do rostlinného stupně nebo do zvířecího a zase jiní, kteří padli jen do nejrůznějšího stupně lidství. Dráha každého stvoření ve hmotném světě má svůj určený čas, ale *jednotlivé bytosti mohou vždy projít kruh v kratším čase* a dosáhnout cíle o tisíce nebo miliony let dříve. Ale to mohou jenom lidé. Neboť jen díky vědomému rozumu je možno prožít stav nadčasového vědomí. Zvířata nebo rostliny toho nejsou schopny. Nyní chápeš, proč i zvířata musí trpět. Jsou to – jako všechno na Zemi – omezené projevy vědomí padlých, kdysi vysoko stojících duchů.

V zasvěcení všechny negativní síly, které se zjevily při pádu, jsou pozitivními silami vyrovnány. ‚Dluhy‘ jsou pak zaplacený. Po vykonaném zasvěcení začíná tedy pro tebe *stav bezosudový*. Dokud budeš projevovat boží vůli, nemáš žádnou osobnost, proto také žádný vlastní osud. Jsi osvobozena od zákona akce – reakce. Jestliže se však ve svém vědomí ztotožníš se svou osobou, se svým tělem, vytvoříš si zase nové kolo osudu, a pak i pro tebe začnou nespočetná znovutělení.

Nyní znáš všechny následky zasvěcení. A já se tě ptám naposled: máš odvahu přijmout zasvěcení?“

Odpovídám zcela sebejistě: „Ano.“

Tu vstupuje do místnosti vznešená postava. Zná ho. Je to kněz nejvyššího stupně, také velekněz. Ptahhotepův zástupce. Přistupuje k nám. Potom mi pokyne Ptahhotep, abych vstoupila do rakve, a položila se do ní.

Dělám, jak mi poroučí.

Když ležím v rakvi, podívá se na mne Ptahhotep posledním pohledem, vyjadřujícím nekonečnou lásku, pak zdvihnou oba kněží kamenný příkrov, který ležel vedle rakve, položí ho přese mne a já ležím v úplné tmě, zavřená v kamenné rakvi.

THE INITIATION

As usual, I watch what happens.

Nothing happens.

I lie in the stone coffin and peer into the darkness. Darkness? It's not really darkness, for in the middle of my field of vision I observe a greenish phosphorescent light. Around it points of light seem to flash up and then disappear. I watch these points of light and try to guess where they come from and where they are going.

Suddenly I notice that the points of light, when they appear aren't as close together as they were. On the contrary, right in the middle, where the greenish phosphorescent light was before, there's an empty space that none of the points of light approaches. They leave more and more space around this spot which, because of the complete absence of light in it, is a pitch black hole through which I peer into *nothingness*...

Then I notice two points of light that appear in this total, dead darkness. Slowly they come closer and stare at me like two eyes. I don't see the eyes; they have neither light nor colour, and yet I'm obliged to see them. I *know* that two eyes are staring at me. These two eyes do not belong to a body. They are centres of force of streams of energy which take effect invisibly. These dim, black energies attack the points of light. The points of light are sucked up by this force, destroyed. A contour appears, creating a boundary around this empty, dark hole that radiates this invisible force. Before my horrified eyes, there gradually appears a face, the eerie features of a monster, a silhouette that is only recognizable because where it is there is absolute nothingness – a negative image.

I know, I just know this disembodied monster is *Evil* itself. I know it. I've seen its horrible grimaces occasionally glowering through human faces as the *expression* of those faces. Now the *cause* of that expression, the being itself, without a human face, without a body, is here!

Or was it always present and I just didn't notice it...? This bodiless face resembles the head of a goat. The silhouette clearly shows the form of horns over a long, pinched face that ends with a little goatee. Or perhaps, are all these shapes only *radiations of invisible forces*? The being's eyes, set so close together, have a terrifying effect, like bottomless maelstroms that irresistibly pull everything down, down, down to complete annihilation.

Through these two baleful eyes, the monster now radiates all his fearful powers upon me and into me. These awful eyes bore into me, and through me, through my entire being, swallowing me irresistibly into themselves as if I were being sucked into a gigantic maelstrom. Absolute panic seizes my heart. I feel myself turning limp and lifeless out of sheer terror. Coming closer and closer, his horrible eyes get more and more penetrating. I can feel how this satanic being – is it *Satan* himself? – is forcing me into his power. The monster spreads out over me, swallows me, and in a moment I feel I am no longer myself. *I am It!* I feel its horrible features in my face, its immaterial body in my body, its devilish streams of current flowing like blood in my veins. This hellish, fiendish sensation turns my whole being cold and stiff. My body curls up in horrible cramps.

And deep within me IT talks to me, without words, through the power which produces words, through the *meaning* of words: 'Now I've got you! Now you're in my power! Now you see you haven't been able to crowd me out of your consciousness. In spite of your efforts to do so, you belong to me anyway now! You and I are one. There's nothing to separate us anymore. I am the "I" in you, and you are the "I" in me. You are subject to my law of cooling, contraction and solidification. Do you feel how your body is curling up, how you're drawing your knees up all the way to your chest? They're crossed now and your feet are pressed close to your body, as close as if the soles of your feet

ZASVĚCENÍ

Jako vždy pozoruji, co se děje.

Neděje se nic.

Ležím v rakvi a dívám se do tmy. Tma? Vlastně to není tma, neboť i v nejhlubším temnu vidím vzplanout uprostřed svého zorného pole zeleně fosforeskující světlo a vznášející se světelné body, které se bez ustání objevují a opět mizí. Pozoruji tyto světelné body a pokouším se uhodnout, odkud přicházejí a kam asi mizí.

Náhle pozoruji, že světelné body se už nevyonořují tak blízko sebe; je místo uprostřed, kde dříve fosforeskovalo modrozelené světlo, kterému se už žádný světelný bod nepřibližuje. Ustupují od toho místa v kruhu stále větším, a tak vzniká úplná tma, úplná bezsvětelnost, černá díra, kterou se dívám do nicoty...

Tu vidím, že do této úplně mrtvé tmy, do této díry, nastupují dva body, které se zvolna blíží a hledí na mne upřeně jako oči. Nevidím oči, nemají ani světlo, ani barvu a přece je musím vnímat, vím, že na mne upřeně hledí dvě oči. Tyto oči nepatří k žádnému tělu. Jsou to centra síly, náhle přítomných proudů energie, které neviditelně působí v této tmě. Tyto temné energie útočí na světelné body. Ty jsou touto silou vsávány, ničeny. Vzniká obrys, který představuje hranici kolem této prázdné, tmavé, neviditelné, sílu vyzařující díry. Mé vyděšené oči postupně vnímají obličej, úšklebek nějaké nestvůry, siluetu, která je poznatelná jen proto, že tam, kde právě nic není, je ona a tak vzniká negativní obraz.

Vím, jsem si toho vědoma, že tato beztělesná nestvůra je samo Zlo. Znáám je, už mnohokrát jsem viděla jeho strašný obličej prosvítat v lidských tvářích jako výraz onoho obličejce. Nyní je zde prapůvod tohoto výrazu, bytost sama, bez lidského obličejce, bez těla!

Nebo to bylo přítomné vždy, jenomže jsem to nevnímala...? Obličej bez těla je podobný hubě kozla. Silueta jasně ukazuje tvar rohů, podlouhlý úzký obličej končí v kozí bradě. Nebo jsou i tyto tvary jen vyzařování neviditelných sil? Její zcela blízko sebe sedící oči vyvolávají strašný účinek: jsou to propastné víry, které vše do sebe neodolatelně vtahují, rvou, aby to tam úplně zničily.

Nestvůra nyní sálá všechny své zhoubné síly těmi dvěma víry – očima – na mne a do mne. Provrtávají, pronikají celou moji bytost a hltá mne do sebe ocelovou silou. Strašný strach, jako drápy nestvůry, uchopí mé srdce. Cítím se hrůzou ztuhlá a bez života. Její strašné oči se stále přibližují, jsou stále pronikavější. Cítím, jak satanská bytost – je to Satan sám? – mne vtahuje do své moci. Rozpíná se přese mne, polyká mne a v nejbližším okamžiku mám pocit, že už nejsem sama sebou, ale že jsem se stala jí. Cítím její tlamu ve svém obličejce, její beztělé tělo ve svém těle, její pekelné silové proudy tečou jako moje krev v mých žilách. Tímto vlivem z podsvětí je celá moje bytost studená a ztuhlá a stahuje se do strašné křeče.

A v mém nitru ke mně hovoří beze slov, jen silou, která tvoří slova, jen smyslem slov: „Teď jsi moje kořist! Teď jsi v mé moci! Je marné mne vytlačovat ze svého vědomí, teď patříš mně! Já a ty jsme jedno, už nás nic nerozdělí. Já jsem já v tobě a ty jsi já ve mně! Jsi podřízena mému zákonu ochlazení, stažení a ztuhnutí. Cítíš, jak se tvé tělo sbaluje, jak se tvé nohy stahují nahoru až k tvému břichu? Tvé nohy jsou zkřížené a leží zcela těsně přitisknuté k tvému tělu, chodidla jsou jako přirostlá, tvé paže jsou zkřížené na prsou, ruce zaťaté do pěstí, tisknou se k tělu úplně těsně, jako přirostlé. A tvoje hlava klesá na prsa, vtláčí se mezi tvé pěstě – tak – ještě těsněji, ještě těsněji! Ano, teď jsi srostlá do jednoho kusu, jako v lůně mateřském. Jsi stále studenější a tvrdší, až jsi jako vejce kulatý kus kamene. Kus skály, tuhá, tvrdá a mrtvá! Přece však máš své vědomí, abys věděla, že jsi mrtvá, že jsi do tohoto kusu skály, kterým jsi, zazděná, ztuhlá a zmrtvělá na nekonečný čas... na bezčasou nekonečnost!

were joined to your body. Your arms are crossed in front of your breast. Your hands are curled up into fists pressed against your body as tightly as if they were joined to it. Now your head is dropping down on to your chest, pushing itself close between your fists – closer – still closer! Just as if you were in your mother's womb! That's right, and now you've shrunk and shrivelled into just one piece. You're getting colder and harder until you become a little oval piece of stone! A piece of stone – rigid, hard and dead! But you still have your consciousness and *know* that you're dead, that you've solidified into this piece of stone, that you are this piece of stone; you're walled up in it – dead for endless time... for timeless eternity...

Look around and see the mountains reaching up to the sky. Do you see all these rocks and stones and boulders? Don't just look *at* them, look *into* them. Look into their being. Can you see that all these stones are petrified but *conscious* beings like yourself, exposed to burning sunshine, raging storms and splitting frost? ... Every creature, every animal, every human being walks on you and all these other stones. Spring torrents drag you into wild waters, and you rub and scour each other in these whirling rapids... endless time... timeless eternity...!

Horrified, I experience everything the *evil one* says. This is hell indeed. Alive and conscious, yet locked up and immovable, grown into this tomb, with no possibility of giving so much as a sign of life... to be a heavy, dead stone! ...To *be*?

No! *I am* not that! *I* am only imprisoned, entombed in this stone, but *I am not* the stone. *My self is not matter! I am* the dimensionless *self*, a spirit beyond any concept of time and space!

And with the inner strength of the spirit, just as I learned to speak with it in my telepathic exercises, without body, without mouth, speaking in spirit, I soundlessly scream at the monster: 'No! I am not you, and you are not "I"! We are forever separated in our beings, for you are death, and "I" am *life*! We can never be identical with each other! You with your law of contraction and solidification, you're the negative, the reflected image – the caricature – of the eternal source of all life, *of divinity resting within itself*! You're not a horrible phantom. You're not a monster. You're not "*the evil one*". You have no independent existence. The divine *self* created you and goes on eternally creating you whenever it clothes itself in a material envelope, in a body. You are the inner being of matter, you are the *law* that maintains matter; so you have power over my body, because you had to construct it on the command of my *self* when *I* was born into this material world and became a person. But you have no power over me, over my creative *self*; for you're nothing else but *the law of matter come to life through my spirit*. *Not I am you, but I am that I am* and you are also what I am! Your essence is contraction, and on the spiritual plane, in consciousness, contraction manifests itself as *fear*. And you must disappear, because *I don't fear*!

The effect of my unspoken, soundless words is terrifying! It gets pitch dark around me, and the mountains cave in with a deafening thunderous roar. Rocks and boulders fall, the earth opens, complete chaos rages about me... only *I* stand firmly on my feet in this cataclysm...

As things become quiet again and I slowly return to my senses, I realize I've just had a horrible dream. How good it is to awaken from such a nightmare...

Podívej se kolem sebe, vidíš ty hory, čnějící do nebe? Vidíš všechny ty skály a kameny, ležící kolem? Nedívej se jenom na ně, ale do nich, pohleď do jejich bytostí, vidíš, že všechny tyto kameny jsou bytosti tobě podobné, zkamenělé, ale vědomé a vystavené žhavému slunci, dravým bouřím a mrazu, který je trhá? Každá živá bytost, každé zvíře a člověk na tebe stoupne, jako na všechny tyto kameny. Tající voda vás uchvátí v divokém proudu a bude vás odírat a omývat všechny v tomto víru nekonečnou dobu... bezčasovou nekonečností...“

Zděšena prožívám vše, co zlo říká. Peklo! To je peklo! Živoucí a vědomá být uzavřena do nehybnosti, vrostlá do tohoto hrobu, bez možnosti dát najevo známku života, být těžkým, mrtvým kamenem... Být?

Ale ne! To nejsem já! Já jsem zde jen zavřená, zazděná do tohoto kamene, ale já nejsem kámen, *moje já není hmota!* Já jsem bezrozměrné Já, jsem duch mimo pojem času a prostoru!

A vnitřní silou ducha, kterou jsem se naučila mluvit při svých telepatických cvičeních bez těla, bez úst, pouze v duchu, křičím bez zvuku na nestvůru: „Ne! Nejsem ty a ty nejsi Já! Jsme ve svých bytostech věčně rozděleny, protože ty jsi smrt a já jsem život! Nikdy nemůžeme být spolu totožné! Ty jsi se svou ztuhlostí negativ, zrcadlový obraz – karikatura – věčného pramene všeho života, božství v sobě samém spočívajícího. Ty nejsi žádná strašidelná postava, žádná nestvůra, ty nejsi bytost – zlo, protože ty nemáš žádnou vlastní existenci, tebe stvořilo božské Já a tvoří tě na věky, když se obleče do hmotné schránky, do těla. Jsi vnitřní bytost hmoty, jsi zákon, který udržuje hmotu, máš tedy moc nad svým tělem, protože jsi ho musela vystavět na rozkaz mého ‚Já‘, když jsem se narodila do tohoto hmotného světa a stala jsem se osobou. Ale nemáš žádnou moc nade mnou, nad svým tvůrčím Já, protože ty nejsi nic jiného než *zákon hmoty, který byl oživen mým duchem. Ne já jsem ty, ale já jsem, který jsem*, a také ty jsi ten, který jsem. Tvoje bytost je stažení do sebe, které se na duchovní úrovni projevuje jako strach. Ty však musíš zmizet, protože já se nebojím!“

Účinek mých bezzvučných slov je strašný! Nastává tma tmoucí a hory se boří s ohlušujícím hřměním, padají skály a kamení, země se otevírá, kolem mne zuří dokonalý chaos, jen já stojím v zániku světa pevně na svých nohou jako skála...

Když všechno utichne a přicházím pomalu k sobě, vzpomínám si, že se mi zdálo něco strašného. Jak je dobré, že jsem se z noční můry probudila...

My first sensation is one of extraordinary hunger and thirst, but I don't want to waste time with eating and drinking, for my goal is *God*. I want to get on as fast as possible. I look about me. I am in a spacious room illuminated by soft reddish light. Pleasant, well-mannered people offer me tempting delicacies in beautiful dishes and heavenly drinks in magnificent golden vessels. They try to persuade me to eat and drink with them. I smile. The pleasures of the palate were never a temptation for me. Why should I permit myself to be delayed by hunger and thirst on my path to *God*?

I thank them for their friendly invitation and go on. Singularly enough I no longer have any sensation of hunger or thirst, but I still can't quite make out where I am and what's going on around me. It is apparent, however, that everyone around me is in constant, chaotic motion. Another one of my first impressions of this place is the strange smell in the air... the smell of overheated human bodies... not exactly unpleasant, but nevertheless repugnant to me.

Little by little my eyes grow accustomed to the subdued light. I am in some kind of an underground cave where great numbers of men and women are lounging about pell-mell on sofas or rocking and careening about, holding each other in tight embraces, dancing together and making extremely odd movements. I watch them with growing amazement. Are they drunk? Or mentally deranged? To be sure I have seen animals during mating season when nature is creating a new generation. But even when they are so keyed up that their whole bodies tingle and tremble with passion, they never lose their dignity... they never carry on like these people here. And the priestesses, too, who serve in the temple of love, fulfil their duties with a noble attitude of spiritual dedication because they know in doing so they are laying an offering upon the altar of divine love. How can people fall so low that they debase the supremely divine act of love and make it an end in itself? After all, these are respected, reputable people – made in the image and likeness of God! – and yet they act as if they've lost their reason. I recognize some of them as people of rank, statesmen and ladies of the court, but they don't see me. They have neither eyes nor ears for anything or anyone beside themselves. The outside world has ceased to exist for them. *They're completely enclosed... locked up in their own imagination!*

They talk with each other too, but it seems as if these men and women have forgotten that speech is a spiritual manifestation of man. They use speech to say the most impossible, completely illogical things. For example, I hear one man, as he dances with his partner in a tight embrace, ask her again and again, 'Are you mine?' 'Yes, darling, all yours!' the woman answers, and they go on dancing. A little while later the same couple dances past me and I hear the man, with his eyes half closed, asking the woman again – perhaps for the hundredth time – 'Are you mine?' 'Yes, darling, I am,' the woman answers just as untiringly.

What's the matter with them? Isn't it enough to ask a question once and get an answer. Why do they have to repeat it a hundred times? And how senseless it is to ask a person such a question! *A person belongs only to himself*. He is a free being with an inalienable right of self determination. So how does this man come to think he *can* possess a woman? How can this man get the idea the woman 'belongs to him', and why is he asking her a hundred times? Is he mentally ill? And perhaps the woman, who goes on answering his nonsense, too? And perhaps all these other men and women who are behaving in just as impossible a manner?

At this juncture a tall, broad-shouldered man steps up to me. Seemingly he can read my thoughts, for he replies to my inner questions: 'Beautiful lady, don't you know that this is love?'

Můj první pocit je, že jsem neobyčejně žíznivá a hladová. Nechci však ztrácet čas jídlem a pitím, protože můj cíl je Bůh. Chci jít dál co nejrychleji. Dívám se kolem sebe. Jsem někde v prostorném sále, osvětleném tlumeně červeným světlem. Zdvořilí lidé mi nabízejí nádherné mísy s nejjemnějšími, vonícími jídly a skvělé zlaté poháry s nebeskými nápoji a srdečně mne přemlouvají, abych s nimi jedla a pila. Usmívám se: touha po jídle mi nikdy nebyla pokušením. Jak bych se mohla nechat zdržovat hladem a žízní na své cestě k Bohu?

Děkuji za jejich přátelské pozvání a jdu dál. Je podivuhodné, že už necítím hlad a žízeň, ale pořád ještě nemohu dobře rozeznat, kde jsem, a co se děje. Jen tolik už vidím, že je zde všechno v neustálém, chaotickém pohybu. Můj první dojem z tohoto místa je však zvláštní vůně, pach rozpálených lidských těl, který sice není nepříjemný, ale přesto působí na mne odpudivě.

Postupně si mé oči zvykají na tlumené světlo. Jsem v podzemní jeskyni, kde bezpočet mužů a žen leží v chaotickém shluku na lehátkách, nebo vrávorajíce a potácejíce se tančí a pevně se objímajíce, úplně těsně k sobě přitisknutí, provádějí nápadně zvláštní pohyby. Pozoruji je ohromena. Jsou opilí nebo na duchu nemocní? Samozřejmě jsem už viděla zvířata v opojení lásky, jak příroda rodí nové generace, ale i když se celé jejich tělo chvěje v tomto vystupňovaném, ohnivém stavu, přece neztrácejí svou duševní rovnováhu a nikdy se nechovají tak, jako ti lidé tady. I kněžky, které slouží v chrámu lásky, plní svou povinnost vždy v duchovní vznešenosti, protože vědí, že přinášejí oběť na oltář božské lásky. Jak se mohou lidé tak snížit, že vznešený a božský akt lásky poníží na samoučelnost? Tito lidé jsou přece ctění, důstojní lidé – obrazy boží – a přesto se chovají jako by neměli rozum! Tuším, že mnohé z nich znám, několik šlechticů, státníků a dam našeho dvora – ale oni mne nevidí, nevidí a neslyší vůbec nic, jen sebe. Zevní svět pro tyto lidi neexistuje. Jsou zcela uzavřeni do svých vlastních představ.

Také spolu mluví, ale zdá se, že tito mužové a ženy zapomněli, že řeč je duchovní projev lidí. Používají řeči, aby říkali nemožné, zcela nelogické věci. Slyším, jak muž ženě, s níž tančí v těsném objetí, říká chvějícím se hlasem: „Jsi moje?“ „Ano, miláčku, jsem tvoje,“ odpovídá žena a tančí dál. Po chvíli opět přicházejí přede mne a já slyším, jak muž s polozavřenýma očima stále, snad po sté se ptá: „Jsi moje?“ „Ano, miláčku, jsem tvoje,“ odpovídá žena právě tak neúnavně.

Co je s nimi? Nestačí, když se jednou někdo na něco zeptá a dostane odpověď? Proč to musí stokrát opakovat? A jak je nesmyslné ptát se člověka na něco takového? *Člověk patří jen sám sobě.* Je svobodnou bytostí s neporušitelným sebeurčením. Jak chce potom tento muž ženu vlastnit? Jak se může tento muž domnívat, že žena „mu patří“, a proč se na to stokrát ptá? Je duševně nemocný a ta žena, která stále na tento nesmysl odpovídá, také? A všechny ty ženy a muži zde, kteří se chovají stejně nemožně?

Tu přistupuje ke mně velký ramenatý muž, který, jak se zdá, umí číst myšlenky, protože odpovídá na moje vnitřní otázky: „Krásná paní, nevíš, že toto je láska?“

Love? I certainly do know love! It is a beautiful, noble sacrament when two living creatures love each other with absolute devotion, but not with mere passionate desire for possession! But in the hearts of these people I see no love! I see only that they've lost their senses... that passion, this fever which dulls and deadens those finest, most sensitive nerve centres created for transmitting spiritual revelations, holds them completely in its power. These people should be saved and awakened from their semi-conscious condition!

I step up to a very young woman, seize her arm and shout into her ear, 'Wake up! Don't let your consciousness be dulled and darkened by passion! You are spirit and not body! Don't allow your body to debase you! Don't let yourself be dragged down lower than an animal. Wake up, do you hear? Wake up and get out of here! Save yourself before it's too late!'

The young woman peers at me as if through a veil – like a sleepwalker. 'Leave me alone,' she says, 'I want to be happy!' And with that she goes on dancing.

Oh how blind! How could she possibly hope to find happiness through a physical embrace *without spiritual content*? Happiness is something one experiences in consciousness; happiness is in the *self*. How could she possibly hope to find happiness through mere trifling play of the body?

'Now just forget your intellect a while,' says the man, 'you're not qualified to judge because you've never tried it. Dance with me and you'll see for yourself.' So saying, he embraces me and drags me out into the whirling mass of people, acting just as foolishly as all the other people...

I dance with him and observe myself with great curiosity... Will I too become as intoxicated, as carried away by the close contact as these poor demented people about me? But the only thing I notice is how extremely unpleasant I find the close proximity of this man. His breath is hot, and I find it very revolting for him to be breathing into my face and down my neck. Exhaled air is used up air! Why should I be inhaling air he has already used up? Then too, I find the odour of his body and his perspiration most unpleasant. I want fresh air. I want to get away from this repugnant place.

As I try to get away from him, the man suddenly changes. In a trice he turns into a gigantic, fiery flaming spirit. He no longer has a body. He is only a mighty flame, trying to force me into subjection. He surrounds me, trying to force himself into my mouth... into my body. But the power I radiate, the power of my clear and sober consciousness keeps him away. He cannot reach me. He reacts by growing hotter, greater, more eager. He takes on tremendous proportions, spreading throughout the whole room, devouring all these passion-drunk people in his consuming fire. Nobody is left... Nothing more... only a sea of flames, devouring and consuming everything...

But I stand untouched, unscathed, and *I am that I am!*

Then I hear a thunderous voice from out of the flames: 'You have won... you have passed your test, but watch out! You haven't won because you're stronger than I. You can't be stronger, because I'm *the fire of your own self*. You just didn't come alight because your purity and your *lack of experience* stand between you and me. Your body and its senses are still sleeping. That's what protected you. But watch out, we'll meet again... *we'll meet again!*...' And with that everything disappears – fire, room, smoke – everything... and I find myself alone again...

'We'll meet again?' I repeat these last words. 'I'm not afraid of you! Even if my body had burst into flaming passion, this would not have touched my *self*. I stand above everything physical...'

But what was that? Didn't it sound like a scornful laugh?

Láska? Oh, lásku znám! Je krásná a vznešená, je to svátost, když se dvě bytosti milují s plným odevzdáním – ale ne z touhy vlastnit! Já však nevidím v srdcích těchto lidí žádnou lásku! Vidím jen, že ztratili svůj rozum a že je má zcela ve své moci vášeň, tato horečka, která zasahuje a omámí nejjemnější nervová centra, stvořená pro duchovní zjevení.

Je třeba je zachránit a probudit z jejich polovědomého stavu! Přistupuji k jedné zcela mladé ženě, chytím ji za rameno a křičím jí do ucha: „Probud' se! Nedopušt', aby se tvé vědomí zatemnilo vášní! Jsi duch a ne tělo! Nenech se tělem stáhnout dolů a ponížít níž než zvíře! Probud' se, slyšíš, probud' se a zachraň se, dokud není pozdě!“

Mladá žena se na mne podívá jako přes závoj, jako náměsíčná: „Nech mne, nech mne, chci být šťastná!“ a tančí dál.

Ó, ta slepá! Jak by mohla dojít štěstí tělesným objetím bez duchovního odevzdání? Štěstí se prožívá ve vědomí, štěstí je v Já. Jak by mohla být šťastná tělesnou hrou?

„Nech teď v klidu svůj rozum,“ říká mi muž, „to nemůžeš posuzovat, když jsi to nikdy nezkusila. Pojd', tančí se mnou a sama to zažiješ!“ A objímá mne, a rve mne s sebou do toho víru, a chová se vůči mně stejně nerozumně jako ostatní...

Tančím s ním a pozoruji se zvědavě. Budu i já tímto blízkým dotykem tak opilá, tak zblázněná, jako tito ubozí omámení? Ale mohu zjišťovat jen, že je mi zvlášť nepříjemné být s tímto mužem v tak těsné blízkosti. Jeho dech je horký a působí na mne odpudivě, že mi dýchá do obličeje a na krk. Výdech je vypotřebovaný vzduch! Proč mám vdechovat jeho vypotřebovaný vzduch? Jeho pach je mi ještě daleko nepříjemnější. Nerada vdechuji pach potu, navíc pach mužského potu, který je mnohem silnější než ženský. Chtěla bych jít pryč z tohoto odporného místa na čistý vzduch.

Jak se chci od něho osvobodit, náhle se muž mění. Je z něho obrovský, rudě žhnoucí ohnivý duch, už nemá tělo, je jenom plamenem, který mne chce rychle uchvátit do své moci. Objímá mne, chce se vedrat do mých úst a do mého těla, ale moje síla, kterou vyzařuji, síla mého střízlivého vědomí ho drží od mého těla. Nemůže mne dosáhnout. Tu ještě mohutněji zahoří, přijímá ohromný rozměr a zaplní celý prostor, takže vše, i tito vášní posedlí shoří a mizí v jeho ohni. Nevidím žádné postavy, vůbec nic, jen moře plamenů, jež vše pohlcuje a stravuje...

Ale já stojím nedotčena a neporušena a *jsem, který jsem!*

Potom slyším hřmící hlas z plamenů: „Zvítězila jsi, obstála jsi ve zkoušce, ale dej pozor! Nezvítězila jsi proto, že jsi silnější než já, nemůžeš být silnější než já, protože já jsem *oheň tvého vlastního já*, ale nemohla jsi být zapálená, protože mezi tebou a mnou stojí tvoje čistota, tvoje nezkoušenost. Tvé tělo, tvé smysly dosud spí, a to tě ochránilo. Dej pozor, my se ještě setkáme, *my se ještě setkáme...*“ A tím mizí vše, peklo, oheň, kouř, všechno a já jsem sama.

„My se ještě setkáme?“ opakuji si poslední slova. „Nebojím se tě! I kdyby se mé tělo zapálilo, neporušilo by to mé ‚Já‘. Stojím nad vším tělesným...“

Ale co to bylo? Jako bych slyšela posměšný smích?

I look around to see where this voice may have come from. So doing, I notice that I'm in a meadow as green as emerald, and a strange form is approaching. It's the form of a handsome, well-built man, half concealed by a veil of mist. I'd like to see through the mist... I'd like to see the splendid form it hides... I'd like to chase the mist away... but I can't. But the man interests me and so I ask, 'Who are you?'

Then the handsome man comes close, and with a voice that makes a deep impression on me he whispers into my ear: 'O my sweet beloved! I've been looking for you for a long, long time, for an eternity, ever since we fell out of the Garden of Eden and became separated from each other. At last I've found you! Come into my arms! Come, lay your sweet little head upon my breast! Come and let us unite in divine unity, let us merge our beings in heavenly bliss! How wonderful that you haven't yielded to the animal urge of the body! How glorious that you've kept yourself pure and untouched for me! You belong to me and I belong to you. We supplement each other completely! Do you feel the irresistible power of attraction that links us and draws us closer and closer together? Come, let us unite in love, you dearest of creatures, my one and only heavenly bride. I love you!'

I hear his voice, I see his manly stride, I feel a tremendous force radiating from him to me... And yet he's strange. I don't know him! How could he be my complementary half? No! One never finds the complementary half outside oneself. Ptahhotep says our complementary half is always behind the manifested form as a mirrored image *in the unmanifested state*. No! No human being can be my complementary half. And why is this man veiled in a dense mist?

'I don't know who you are,' I answer him, 'but whoever you are, you're mistaken! You're *not* my complementary half. And you'll have to look elsewhere for yours if you think you'll find it anywhere in the outside world. No one can find his complementary half anywhere except within himself. In the world around us it's only possible to *find projected pictures similar to one's true complementary half*. But neither you nor I can become complete by virtue of a picture, a projection. Only the divine unity of the *self can* bring blissful happiness! I'll find my complementary half within my *self!*'

'To find your complementary half within your *self,*' says the handsome man, 'would mean that you, in your consciousness, were already identical with the divine self. How do you expect to experience the consequence before the cause. The divine self is the paradisiacal state of unity through which you can only return through becoming one with your complementary half. How do you expect to achieve this without me, without your complementary half? You're forgetting that you are half of a unit and I am the other half. We are the living reflected images of each other, and we belong together. You carry me about in your subconscious, just as I carry you in mine, and even without wanting to we seek each other with the irresistible attractive force that comes from our belonging together in the paradisiacal state. Throughout ages and ages of time, our fate brings us together again and again until we make each other conscious within ourselves and experience each other completely in body as well as in soul. Only in this divine identity can we really be the total consciousness of the whole – of the higher self! How do you expect to be able to return to paradisiacal unity without me? How do you think you could escape from facing the fact that we also belong to each other on the earthly plane? How do you expect to get the experience you absolutely need, without me?'

But I refuse to allow myself to be influenced. 'No matter how much you try to convince me, I still don't want you! As far as I'm concerned it's enough to know that you're present in the unconscious part of my *self*, and I only want to get acquainted with you within myself, but not in the outer world. Get on your way and let me get on mine!'

Dívám se kolem, odkud mohl vycházet tento hlas. Tu vidím, že stojím na smaragdově zelené louce a blíží se ke mně zvláštní postava. Je to nádherná mužská postava, v husté mlze jako do vlajícího závoje zahalená. Chtěla bych proniknout svým pohledem hustou mlhu, která zahaluje nádhernou postavu, chtěla bych tu mlhu rozehnat, ale nedaří se mi to. On mne však zajímá, a proto se ptám: „Kdo jsi?“

Tu přichází postava docela blízko a hlasem, který se do mne hluboko vrývá, šeptá mi do ucha: „Ó, ty moje sladká, milá! Hledám tě už dlouhý, dlouhý čas, od věčnosti, kdy jsme vypadli z rajske jednoty a byli od sebe odloučeni. Konečně tě nacházím! Pojď do mé náruče, pojď, polož svou sladkou hlavičku na má prsa, pojď a dovol, abychom se zase sloučili v božské jednotě, v nebeské blaženosti! Jak je zázračné, že ses nevzdala zvířecí vášni těla a zachovala ses mi nedotčená a čistá! Ty patříš mně, já patřím tobě, dokonale se spolu doplňujeme! Cítíš tu neodolatelnou přitažlivou sílu, která nás váže a přitahuje k sobě stále blíž a blíž? Pojď, sjednot se se mnou, ty drahé stvoření, ty moje jediná, nebeská nevěsto! Miluji tě!“

Slyším jeho hlas, vidím jeho mužnou chuť, cítím nesmírnou sílu, která z něho vyzařuje a působí na mne... Přesto je mi cizí. Já ho neznám! Jak by mohl být mou doplňující polovinou? Ne! Doplnující polovina se nenachází venku. Ptahotep vysvětloval, že doplňující polovina se nachází v nezjeveném, za zjeveným viditelným tvarem, jako doplňující zrcadlový obraz. Ne! Žádná lidská bytost nemůže být mou doplňující polovinou. A proč on je zahalen do této husté mlhy?

„Nevím, kdo jsi,“ odpovídám mu, „ale ať jsi kdokoli, mýlíš se! Nejsi mou doplňující polovinou. Hledej ji jinde, myslíš-li, že ji můžeš najít ve vnějším světě. Ve vnějším světě je možné najít jen obraz – *projekci, podobnou tvé pravé doplňující polovině*. Ani ty, ani já, se nemůžeme doplnit projekcí. Blaženost může přinést pouze sjednocení s božským Já! Chci svou doplňující polovinu najít v sobě samé!“

„Najít doplňující polovinu, v sobě samé znamená, že už jsi ve svém vědomí totožná s božským Já. Jak chceš prožít následek před příčinou? Božské Já je stav rajske jednoty, do které se můžeš vrátit jen tím, že se sjednotíš se svou doplňující polovinou. Jak toho chceš dosáhnout beze mne, bez své doplňující poloviny? Zapomínáš, že jako ty ztělesňuješ polovinu celistvosti, ztělesňuji já tu druhou. Jsme navzájem ztělesněné zrcadlové obrazy, patříme k sobě. Jako ty mne nosíš ve svém nevědomí, tak nosím já tebe ve svém a hledáme se navzájem bez své vůle, neodolatelnou přitažlivostí rajske sounáležitosti. Náš osud nás po věky svádí vždy znovu dohromady, až se v sobě navzájem uvědomíme – ty mne v sobě a já tebe v sobě – a také se spolu plně prožijeme v těle i duchu. Jen v této božské totožnosti můžeme být totálním vědomím úplnosti – vyššího Já. Jak se tedy chceš dostat zpět do rajske jednoty beze mne? Jak se chceš vyhnout tomu, že patříme jeden druhému i na pozemské úrovni? Jak chceš získat nevyhnutelně nutné zkušenosti beze mne?“

Nedávám se ovlivnit. „I když mne tak přesvědčuješ, přesto nechci! Stačí mi, že jsi v nevědomé části mého Já. Chci tě poznat jen v sobě, ale ne ve vnějším světě. Jdi dál svou cestou a nech také mne na mé cestě!“

At these words of mine, the handsome man recedes and begins to evaporate like a morning mist in the sunshine. And from farther and farther away his voice comes back to me – this voice that has made such a deep impression on my heart: 'I'll go on looking for you on the earthly plane... *looking... looking...*' His voice fades away in the distance, and suddenly all is quiet.

But there's still something I want to know, so I shout after him, 'Why is there such a heavy mist about you, so heavy it keeps me from seeing you face to face?'

From far away in the distance I hear a voice fading out as if it were the echo of my own heart beat: 'The heavy mist is covering your *eyes, not me!* It's your lack of experience... that's what's protecting you from me. It has helped you resist me. But we'll meet again... meet again...'

There's still a lot I'd like to ask and I run towards the spot where he's disappeared. But I see him no more. I turn around to go back to the beautiful meadow, but I can't find the way. There is a dense mist covering everything wherever I look.

Suddenly – to my great joy – the mist disappears too...

Once again I am standing in the green meadow. I look around. Not far away I see a forest, and as I approach it, a house becomes visible among the trees. The house stands on a hill, and as I go up the steps through the forest leading to it, I know the house belongs to me. As I enter the house, I know every room is familiar so I walk straight into 'my room'. As I step into the little room with its whitewashed walls, I stop before the window for a few moments to enjoy the magnificent view.

The sun has gone down, and twilight is spreading out over the valley below me. Off in the distance where – I have a strange feeling I have often looked out before – there are many little villages, and between them and over them I see little flashes of lightning. Again and again... and after each flash there is a clap of thunder, just the way the thunder booms out of the great pyramid. I observe these flashes of light and this thundering for a while until suddenly a shrill bell rings behind me. I turn to the little apparatus that is emitting this ringing sound, lift up an odd-shaped part of this apparatus and press part of it to my ear. All of this seems just as much a matter of course as if I had been accustomed to doing it for a long long time; yet I know precisely that I've never seen such a thing in my life before. As I hold the little round black part of this apparatus to my ear, I again hear the voice... the voice that spoke from out of the misty figure: 'I kiss your hands, darling, how are you?'

'Thanks, fine,' I reply, 'but I'd like to come back home. Could you perhaps come and fetch me tomorrow? The enemy is already quite close. Every evening I see the hits. They're coming closer and closer with frightening speed. I'd like to be home with all of you.'

'All right,' answers the voice of the man again, 'I'll come tomorrow to get you. But wouldn't it be more sensible if you were to stay in the forest? Here in the city we're getting bombarded day and night, and it's getting worse.'

'No,' I answer, 'I want to be back home with all the rest of you. I've taken care of the house and property here, but when danger is near, I want to be with the rest of you. Please take me home!'

'Good,' I hear again out of the apparatus. 'I can see you have courage enough. Tomorrow afternoon I'll come and pick you up. Get all your things packed before then. Goodbye, my darling. I kiss you again and again. Good night.'

'I kiss you too. Good night.' I answer and put the apparatus back where it was before.

Po těchto mých slovech se postava vzdaluje a rozplývá se jako mlha pod nárazem slunečních paprsků. A ze vzdálenosti stále větší hovoří hlas, který se přece vtiskl hluboko do mého srdce: „Budu tě hledat dál na pozemské úrovni, hledat... hledat...“ slyším z dálky, pak vše pomalu utichne.

Avšak chci ještě něco vědět, a proto volám za ním plnou silou: „Co je to za hustou mlhu kolem tebe, která mi překáží, abych se ti mohla podívat z očí do očí?“

Z dálky ještě slyším doznívající hlas, jako by to byla ozvěna mého vlastního srdce. „Hustá mlha nepokrývá mne, ale tvé oči! Je to tvoje nezkušenost, chrání tě přede mnou. Pomohla ti, proto jsi odolala. Ale my se ještě setkáme... setkáme...“

Chtěla bych se ještě zeptat na mnohé a běžím směrem, kterým zmizel. Ale už ho nevidím. Otáčím se, abych se vrátila na tu krásnou louku, ale už nenacházím cestu. Hustá mlha leží na všem, kam se podívám.

Náhle – k mé veliké radosti – mlha mizí.

Stojím opět na krásné, zelené louce. Dívám se kolem, vidím, jak se nedaleko mne vynořuje les, a když se blížím, vidím mezi stromy dům. Dům stojí na kopci a já jdu jistě po lesní pěšině vzhůru, vím, že tento dům mi patří. Jdu do domu – znám každou místnost – a tak jdu rovnou do svého pokoje. Jakmile vstoupím do tohoto malého, vybieleného pokoje, zůstávám chvíli stát u okna a pozoruji nádherný výhled.

Zatím zašlo slunce, snáší se soumrak...

Tu vidím v dálce – mám nevysvětlitelný pocit –, kam jsem se často dívala a kde leží četné, dobře známé vsi, jak se rozsvěcuje stále více světla a zase zhasíná, jakoby tam létalo mnoho malých blesků. Po každém blesku také hřmí, jako hřmí z velké pyramidy. Krátkou chvíli pozoruji tato světla a hřmění, když náhle za mnou ostře zazní zvonek. Otáčím se k přístroji, z něhož zní toto ostré zvonění, zvedám cosi zvláštního z tohoto přístroje a tisknu k uchu jeden konec malého černého kotouče. To vše je tak samozřejmé, jako bych na to byla dávno zvyklá. Přitom vím přesně, že jsem nikdy ve svém životě něco takového neviděla. Jak držím přístroj u svého ucha, slyším zase hlas, hlas mlhavé postavy: „Líbám tvé ruce, miláčku, jak se ti daří?“

„Děkuji, dobře,“ odpovídám, „ale chtěla bych domů. Mohl bys pro mne zítra přijít? Nepřítel je již docela blízko, každý večer už vidím, jak padají bomby, blíží se strašně rychle. Chtěla bych být s vámi doma.“

„Dobře,“ odpovídá hlas muže, „přijdu zítra za tebou, ale uvažuj, nebylo by rozumnější, abys zůstala v lese? Zde v hlavním městě nás bombardují ve dne, v noci, je to stále horší.“

„Ne,“ odpovídám, „chci domů, chci být s vámi pohromadě. Do teďka jsem střežila statek, ale v nebezpečí chci být u vás, doprav mne domů!“

„Dobře,“ slyším opět z aparátu. „Jak vidím, máš dost odvahy. Zítra odpoledne pro tebe přijedu. Do té doby si všechno sbal. Na shledanou, moje malá, mnohokrát tě líbám. Dobrou noc!“

„Líbám tě též, dobrou noc!“ říkám a odkládám přístroj.

Who was that? How do I come to hear his voice speaking to me through an odd-shaped piece of apparatus?... How come I hear him with *my physical ear* instead of through an inner link of spirit? A thought flashes through my brain: Is perhaps everything I am experiencing now only a vision? Perhaps it's only a dream? Only a test of my *courage*? No, unfortunately it's not a dream – however much I might like to wake up out of this reality, just as I woke up before out of a dream and found myself in the midst of a beautiful green meadow. Yes, that was a dream, but now I'm wide awake and have to deal with all kinds of things... unavoidably. The air is heavy with fear and terror... so heavy people can hardly breathe. The enemy is approaching from every side. If this goes on for a few days more the city will be surrounded. And we keep hearing such unbelievably horrible stories from the refugees who have succeeded in escaping from the occupied areas. But we are in the hand of God, and I calm my anxious heart and nerves with the thought that everything that happens is for the good, because *nothing can happen without God's will*. And God's will is always good – absolutely always!

I start to pack my things quickly.

The next afternoon, I look up at the window and see our dog running down the mountainside like a streak of greased lightning. That's how I know my husband is coming. A few minutes later, they arrive, my husband and our dog. Our dog is so happy. He jumps up to greet my husband again and again, up to shoulder height out of pure enthusiasm and excitement. I run out to meet him too and we embrace each other with tender affection. We've been living together for nearly twenty years and are just as much in love as the day we married.

My husband's bearing and manner, his voice and the warm touch of his hand are all so reassuring. He is courage, safety, dependability itself.

'I hope you're not afraid?' he asks me with a smile.

'No,' I answer as I lace my arms around his muscular back. '*God will be with us!*' I snuggle up close to him for a moment, leaning my head on his broad shoulder.

We drive home.

After supper we sit near a strange, fairly large wooden box in which a human voice is speaking. The voice tells us the latest news of the war, along with rules and regulations for us to follow. How strange! ... this is another materialization of a mental process, like the telepathic apparatus up there in the little forest house. Ptahhotep, my dear master, also emits high energy radiations through the atmosphere of the country every evening. All the people, while they sleep, are aided and strengthened by his powers and his love. But his radiations reach into the very depths of people's beings, not just to the *outer ears* like the low frequency vibrations coming from this odd little wooden box here.

Then we all go to bed.

And in many of the nights that follow we are suddenly awakened by a horrible sound: sirens howl throughout the whole city! We jump out of bed, we rush downstairs – my husband and I – down into the cellar.

The enemy comes closer and closer; the ring of steel he's forged around our city gets tighter and tighter.

One afternoon the door opens and Ima walks in. How does he come to be here? ... And dressed in this clothing? I embrace him and ask, 'What kind of a suit is that?'

He looks at me with equal surprise, 'What a question, Mother!' he says. 'What kind of a suit? Why Mother, you act as if you were seeing me in it for the first time! An air force uniform! But you've known that for a long time!'

Kdo to byl? Jak to, že slyším hlas z jakéhosi neznámého něčeho svým uchem, místo abych vytvářela spojení v duchu? Probleskne mnou myšlenka, že by to všechno byl jenom sen, jen zkouška, mám-li odvahu? Ne, bohužel to není sen, i když bych se ráda z této skutečnosti probudila, jako jsem se předtím probudila z onoho zvláštního snu na louce. Ano, to byly sny, ale teď bdím, a bezpodmínečně musím všechno dělat spolu s ostatními. Vzduch je těžký hrozným strachem, který tlačí všechny lidi, sotva lze dobře dýchat. Nepřítel přichází ze všech stran. Půjde-li to tak dál, bude hlavní město v několika dnech obklíčeno. A je slyšet kruté historky od lidí, kteří mohli s velkými obtížemi utéci z částí země už dobytých. My však jsme v rukou božích a já zklidňuji své neklidné srdce a své napjaté nervy myšlenkou, že vše, co se děje, je dobré, protože *nic se nemůže stát bez vůle boží...* A boží vůle je vždy absolutně dobrá.

Jdu rychle všechno zabalit.

Druhého dne odpoledne vidím z okna, jak náš pes jako blesk běží z kopce. To vím, můj muž přichází. Po čtvrt hodině jsou zde, můj muž a pes, který je tak šťastný, že stále vyskakuje jako gumový míč mému muži až na ramena. Také já mu běžím naproti a objímáme se plni vřelé lásky. Žijeme spolu skoro dvě desetiletí, ale máme se rádi celým srdcem docela tak, jako v prvních dnech našeho manželství.

Jeho silné vyzařování, jeho hlas, jeho vřelý stisk rukou, působí na mne uklidňujícím dojmem. On je odvaha, jistota a spolehlivost sama.

„Doufám, že se nebojíš?“ ptá se s úsměvem.

„Ne,“ odpovídám, objímajíc jeho svalnatý krk, „Bůh je s námi!“ Přitisknu se k němu na okamžik a položím hlavu na jeho široká ramena.

Jedeme domů.

Po večeři sedíme vedle zvláštní, dosti veliké dřevěné krabice, která hovoří lidským hlasem a hlásí nejnovější zprávy o válce a dává pokyny, jak se mají obyvatelé chovat. Jak zvláštní! Už zase je zde materializace duchovního pochodu, jako telepatický přístroj tam nahoře v malém lesním domku. Ptahhotep, můj drahý mistr, také každou noc posílá své vysoké energie do atmosféry Země. A na lidi ve spánku přecházejí jeho pomocné síly a jeho láska. Jeho vyzařování však působí v nejhlubší bytosti, ne jako zde ta dřevěná krabice, která vyzařuje pouze nízké zvukové vibrace, které slyšíme zvenku, svými ušima.

Potom jdeme všichni spát.

A následuje mnoho nocí, ve kterých jsme náhle buzeni strašlivým tónem. Sirény řvou v celém městě! Vyskakujeme z postele, rychle, rychle, spěcháme, můj muž a já, do sklepa.

Nepřítel přichází stále blíže, kruh nepřátel kolem města je stále užší.

Jednoho dne se otevřou dveře a – vstoupí Ima. Hledím na něho s ustrnutím: Kde se tady bere on a k tomu v tomto obleku? Obejmu ho a ptám se: „Co je to za oblek?“

Dívá se na mne právě tak překvapeně jako já na něho: „Co je to za otázku, matko? Jaký oblek bych měl mít? Matko, děláš, jako bys mě v tom viděla poprvé! Letecká uniforma? To přece víš, nebo ne?“

I stand there just as confused as if I were about to woken from another dream. Yes, of course, an air force uniform. And he is my darling, my only child! And yet I know that he's Ima. Of course I know him! Ima! Is he really my son? I can still see him clearly in his priestly robe. *He* gave me lessons in concentration. Even then his radiation was as strong and clean as steel... I know him... but he doesn't know me and acts as if he had never had anything to do with the temple.

'Mother,' he says, 'my outfit is moving on to another place, because our planes can't operate any more from this airfield. If we stayed here any longer, we'd all be destroyed with our aircraft. We're moving on somewhere into the countryside. I don't know when I'll see you again.'

My heart turns cold in panic. I've already got used to knowing my son was in constant danger. When he went into the air force, I felt as if I'd been struck dead. I walked around lifelessly in the apartment, feeling as if I were dreaming a horrible dream. How could that be reality? How could mothers really be sending their sons, their healthy, young, vigorous sons out into this mass murder? It's certainly only a bad dream in which people have become so depraved and so degraded as to be killing each other with the most gruesome weapons imaginable... and killing off precisely the healthiest, strongest, fittest young men... young men who should be begetting a new, strong, healthy generation of people. These young men are the first to get killed simply because they are considered 'fit' for service. The weak and sickly ones stay home, and because they do they are the very ones who can become fathers. The majority of healthy young people are killed off in the fighting. This is the fastest road to the complete degeneration of the entire human race. And people have already sunk so low they don't even recognize this fact! For no other reason than blind hate and fear of each other, people kill off the best and healthiest generation!

Dream! Nightmare!

Then, little by little, my sense of reality came back, and I turned my child over to *God!* Nothing can happen without God's will, and whatever happens is good because *God* wants it so. Compensation! Everything that happens is only a searching and striving to return to equilibrium... back to paradise! These words of my dear master, Ptahhotep, and all the other things *He* taught me in the great pyramid made such a deep impression on me that this gave me courage to go on living, to go on doing my daily duties, despite the terrible realization that my child and millions of others were using each other as targets in this mass butchery. But now I knew that we would be separated when he left the city, for the enemy had us almost completely surrounded. And whether *he* or *we* would come out of this mass murder alive, or whether we would see each other again in this life – these were all just big question marks...

And still I cannot, I must not feel pain, because I am not permitted to link myself with anyone in such a way that my happiness is dependent on him! In this young man whom I carried under my heart in order that he might be born again, in this young man who is now my son, I do not love the body. It is not his physical manifestation I love, but *God* within him! His divine *self* has built up this body – just like the bodies of all people, animals, plants and even inert matter – in order to be able to express itself. So it's the manifestation of the impersonal divinity I love in my son's person, in his beautiful body. All of creation is the manifestation of *the one and only God*; so why should I now tremble about the possibility of 'losing' *this* particular manifestation of *God*? Why should I shudder at the thought of not seeing it again?

Stojím zmatená, jako bych se zase měla probudit ze snu. Ano, pravda, letecká uniforma. A on je moje milé, jediné dítě! A přesto vím, že je to Ima. Přece ho znám! Ima, je skutečně mým synem? Vidím ho v kněžském šatě. Dává mi poučení o koncentraci. Ach? Už tehdy měl to ocelové vyzařování. Zním ho... On mne však nezná a chová se jako by s chrámem neměl co dělat.

„Matko,“ říká, „můj oddíl jde na jiné místo, protože naše letadla už nemohou zůstat dlouho na tomto letišti. Byli bychom i s našimi letadly bombardováni. Stěhujeme se někam na venkov. Nevím, kdy tě zase uvidím.“

Mé srdce ztuhne úlekem. Zvykla jsem si už na to, že je ve stálém nebezpečí. Tehdy, když se stal letcem, měla jsem pocit, jako bych dostala smrtelnou ránu. Jako bez života jsem chodila po bytě, s pocitem, že sním, že mám strašný sen... Jak by mohlo být skutečností, že matky musí posílat do této masové vraždy své syny, své zdravé, mladé, silné syny? To může být jenom zlý sen, že lidé klesli tak hluboko, že se navzájem zabíjejí krutými zbraněmi a právě ti nejzdravější, nejsilnější mladí muži, kteří by byli povoláni k tomu, aby zplodili novou, zdravou a silnou generaci. Ti jsou zabíjeni jako první, protože jen oni jsou „schopní“ stát se vojáky. Slabí, nemocní muži zůstávají doma, v důsledku toho plodí tito slabí, nemocní muži se ženami doma děti a většina mladých, zdravých lidí je ve válce zahubena. To je nejrychlejší cesta k degeneraci celé lidské rasy. A lidstvo kleslo už tak hluboko, že nezná tuto strašnou pravdu! Ve své vzájemné slepé nenávisti a strachu jednoho před druhým se zabíjí ta nejzdravější, nejlepší generace!

Sen! Noční můra!

Pak se mi pomalu vrátil pocit skutečnosti a předala jsem svého syna Bohu. Bez vůle boží se nemůže stát nic, a ať se děje cokoli, je to dobré, protože to chce Bůh. Vyrovnání! Vše, co se děje, je jenom snaha po ztracené rovnováze, po ztraceném ráji. Tato slova mého milého mistra Ptahhotepa a všechna ostatní poučení, která jsem od Něho slyšela ve velké pyramidě, vtiskla se mi tak hluboko, že mi to dalo odvahu žít dál a plnit své povinnosti, ačkoli jsem neustále musela myslet na to, že mé dítě a miliony ostatních na těchto jatkách na sebe střílí jako na terč. Avšak nyní jsem věděla, že budeme od sebe odloučeni, až on opustí hlavní město, protože bylo blízko k tomu, že kruh nepřátel úplně sevře hlavní město. A zda on nebo my ještě vyjdeme živí z tohoto masového zabíjení a zda se spolu ještě v tomto světě uvidíme, to byla velká otázka...

A přesto mě to nesmělo bolet, protože nesmím být vázána na žádnou osobu. V tomto mladém muži, kterého jsem nosila pod srdcem, aby se mohl znovu narodit, který je teď mým synem, nemiluji jeho tělo, jeho zjev, miluji v něm Boha! Jeho božské Já vytvořilo také toto tělo, stejně jako těla všech osob, zvířat, rostlin, dokonce i mrtvé hmoty, aby se mohlo projevit. Tedy miluji i v jeho osobě, v jeho krásném těle, projev neosobního božství. Celý vesmír je projevem jednoho jediného Boha, proč se teď třesu, že možná ztratím právě tento projev boží a už ho neuvídím?

Perhaps because his flesh and his blood are from my flesh and my blood? But my *self* and his *self* are the same *self* – and not flesh and blood at all. I must go into my own *self* and become fully conscious in it; then I am identical with the self of my son – and at the same time with the *self* of the entire *universe* and so I cannot lose anything or anyone! It cannot make any difference to me whether those who die are of my own flesh and blood or total strangers, because the same *self of God* is changing one of its many bodies whenever a living creature dies, whether it's the body of my one and only child or someone I don't know at all. I *must* completely conquer my flesh and blood which now feels such terrible pain...

O God, give me the strength to pass this test! *Even though I haven't yet attained cosmic consciousness*, give me the strength to act as if I were living every moment in this divine state of consciousness!

My knees tremble as I go to my son, embrace him and say: 'My dear little boy, my one and only child, farewell! I put you in *God's* hands... He won't leave either you or us. Just remember that everything passes away except true love. Even now we love each other because we are one in *God*. This spiritual unity – this true love – has brought us together here on earth. We can't lose each other! We will find each other and meet again... if not in this life, then in the next, or in another form of life. Wherever we may go, our love for each other will bring us together again. Farewell, my darling. In difficult times to come hold on to this invisible power that stands behind us and never leaves us. The power we call *God!*'

Neither of us cries. We hold each other in a long, warm, loving embrace. I kiss his smooth, young forehead. He holds me to his heart, then leaves. I wave to him from the window. He waves back, then disappears.

The enemy has completely surrounded the city, and their troops are making a surprise move. They're not coming from the other side of the city where we expected them, but straight in... straight towards us... Our villa stands on a hillside. From our windows we can see far down the street in the direction from which the enemy troops are coming. Everything is quiet for the moment.

The door bell rings. Officers of the federal army are standing in front of the door. 'We're going to set up our cannon in the garden,' one of them says, 'and we're going to billet our troops in your house. Give us the keys to all the flats in the house.' My husband gets up to show the officers around. We hear a particularly loud explosion. The whole house is shaken as if by an earthquake. A few minutes later my husband comes back. He says, 'we'd better get down to the cellar. The garage has been hit. Our central heating plant has been damaged. We've got to turn it off immediately and drain out the water. Get below, all of you, your lives aren't safe any more in the flat. The enemy troops must be very near now. The officers are saying the enemy has already reached the other side of the street. The fighting won't last long but still we must expect to spend the next few days in the cellar.' Together we go downstairs to the underground shelter.

My husband whispers in a low voice so that no one else can hear, 'They're putting up cannon in our garden, and they intend to defend our house to the very last. They refuse to give up the city. Our house is in a key spot for them. If the enemy troops take it, there will be no way to stop them from here right down to the river. We can expect they'll fight to the very last man. I only hope it won't last long. The city is completely surrounded, and any further resistance will simply entail senseless destruction. I'm going to get the janitor to help me bring down all our mattresses so that we can get some sleep.' And with that he leaves.

Protože jeho tělo je z mého těla a jeho krev z mé krve! Já a jeho Já je však totéž Já a žádné tělo a krev. Nesmím se ztotožňovat s tělem a krví. Musím vejít do svého Já, být zcela vědomá, potom budu totožná s Já svého syna, i s Já celého světa a nemohu už nic a nikoho ztratit! Nesmí být pro mne rozdíl, zemře-li člověk, který je mi blízký tělem a krví, nebo lidé zcela cizí, neboť vždycky totéž božské Já mění jedno ze svých mnohých těl, když zemře živá bytost, ať je to tělo mého syna, jediného dítěte, nebo někoho neznámého. Musím ovládnout své tělo a krev, které mě teď tak strašně bolí...

Oh, Bože! Dej mi sílu obstát v této zkoušce! I když jsem nedosáhla vesmírného vědomí, dej mi sílu jednat tak, jako bych jednala ve stavu božského vědomí!

Jdu ke svému synovi, kolena se mi třesou, objímám ho a říkám: „Můj milý, malý synu, moje jediné drahé dítě, buď zdrav! Odporoučím tě Bohu, on tebe, ani nás neopustí. Věz, že všechno pomine, jenom pravá láska nepomine nikdy. I teď se milujeme navzájem, protože jsme jednotni v Bohu a tato duchovní jednota – tato pravá láska – nás svedla dohromady i teď, zde na Zemi. My nemůžeme jeden druhého ztratit. Budeme se znovu nalézat a znovu scházet, když ne v tomto, tedy v příštím životě nebo v jiné formě života. Ať přijdeme kamkoli, láska nás zase povede jednoho ke druhému. Žij blaze, můj milý, můj drahý a opírej se v těžkých hodinách o tuto neviditelnou moc, která stojí nad námi, která nás nikdy neopouští, kterou nazýváme Bůh!“

Žádný z nás nepláče. Objímáme se dlouho, dlouho, líbám jeho jasné čelo, on mne přitiskne na své srdce a jde. Mávám mu ještě z okna, usmívá se na mne, pak mizí.

Nepřítel obklíčil město a oddíly postupují zcela překvapivě ne z druhé strany města, odkud jsme je očekávali, ale právě k nám. Naše vila je na svahu kopce. Z oken můžeme vidět daleko na širokou silnici ve směru, odkud se blíží nepřátelské oddíly. Zatím je všude klid.

Důstojníci mocného spojeneckého státu stojí přede dveřmi: „Chceme postavit děla na zahradě; do domu přijdou naše oddíly. Odevzdejte klíče od všech bytů,“ říká důstojník. Můj muž vstává, aby vedl důstojníky. Slyšíme zvláště silnou detonaci. Celý dům se zatřese jako při zemětřesení. Po několika minutách přichází můj muž. Říká: „Bylo by nejlepší, kdybychom šli do sklepa. Mina uhodila do garáže. Bylo zasaženo také centrální topení a vyhozeno, musíme celé topení zastavit a vypustit vodu. Jděte dolů, náš život už v bytě není bezpečný. Nepřátelské oddíly už musí být docela blízko. Důstojníci říkají, že už jsou na druhé straně hlavní třídy. Nebude to dlouho trvat, přesto musíme počítat s tím, že strávíme několik dní ve sklepě.“

Jdeme do krytu.

Můj muž říká tiše, aby to nikdo neslyšel: „Staví se děla na naší zahradě a náš dům chtějí bránit až do konce. Nechtějí město vydat. Naš dům má klíčové postavení. Kdyby byl dobyt nepřátelskými oddíly, není možné je potom zadržet až k řece. Musíme se připravit na boj na život a na smrt. Doufám však, že to nebude dlouho trvat. Jsme úplně obklíčeni a každý další odpor by byl nesmyslným zničením celého města. Přinesu sem s domovníkem všechny naše matrace, abychom mohli nějak spát,“ a jde, aby nám připravil možnosti ke spaní.

Even the longest night is followed by dawn, and so this night comes to an end too. The iron door opens and closes continually, as our menfolk come and go. Soldiers come in too occasionally and try to warm up a little. Outside a blizzard is raging and the thermometer stands at 15 °C below zero. It's cold in our cellar too. We sit there in all the clothes we can put on underneath our fur coats. There's no heat anywhere in the house now. The soldiers are mere boys. Pale and trembling with cold and fright, they get ordered out into battle with brutal unconcern by the older officers. Poor children! They're not older than sixteen or eighteen and have already been dragged away from home... into this mass murder!

We try to rest, but the little baby yells so loud and long not one of us can sleep a wink.

The next morning my father comes in looking surprisingly pale. 'Children,' he says, 'the water main has been hit. Go easy on what you use. There isn't any more water in the house.' With that he goes out. We hear the men outside talking about the possibility of bringing in water from somewhere else.

A short while later he comes back and reports, 'The houses all along the street haven't any water either. We'll have to go with buckets and carry water from the next through street.'

'Please don't go,' I answer him, 'The machine-gun fire is too terrible, and cannon and airplanes are shooting continually too. You might get hit. Stay here and wait.'

My husband smiles: 'Don't be a child. The First World War wasn't fought with cap pistols, and I still came through all right. *God* will not forsake us. Whatever is going to happen will happen anyway.'

I embrace him and he disappears behind the cellar door.

I go back into the shelter and sit down. And wait. Quiet and cold – I wait. If it's *God's* will for my husband to come back, no bullet will hit him. If not, then it *had* to be that way.

'Things are never bad; it's how you think about them.' I heard a voice in my heart. I tell myself that hundreds and thousands, even millions of wives are sitting somewhere, just as I am, praying for their husbands. These husbands are men like mine. The fact that my person loves his person so deeply is a manifestation of the self which is the same in every person. When two people love each other it means they are experiencing *the unity of the self* in their consciousness. They feel they belong together because they are one in the *self*.

I quiet my trembling heart but it still goes on trembling. 'Keep calm,' I tell it. 'Steady does it... just beat slowly and calmly. Now let's breathe slowly and deeply – still deeper – and still deeper... keep calm! We all of us have to put away the body some day. A hundred years from now it won't matter a bit who went first.'

Time and *space* are inventions of the intellect. But the spirit, the *self*, stands above the intellect, above all thoughts, above any concept of time and space. Breathe calmly and regularly and think of nothing... just be...'

I don't know how long I've been sitting there when the door opens again, and there is my husband with ten quarts of water. Water! Wonderful water! All of us, twenty-six people have enough of it to last a day! I don't stand up, and I don't throw myself about his neck. No, *the great moments are always very simple!* No sobbing, no tears, and no big words. From where he stands, portioning out the water, my husband glances over at me. Our eyes meet and we understand each other perfectly. I think to myself, reprieve! How long?

I po nejdelší noci přijde jednou ráno, a tak přechází i tato noc. Železné dveře se i nyní stále otvírají a zavírají, muži chodí stále ven i dovnitř, i cizí vojáci, aby se trochu ohřáli. Venku je 15 °C pod nulou a zuří sněhová bouře. I ve sklepě je zima, sedíme všichni v kožichu a jsme oblečeni tolik, jak jen možno. V celém domě není už žádné topení. Vojáci jsou zcela mladí lidé, třesou se, a jsou bledí zimou a strachem. Ještě zpola děti, jsou s brutální hrubostí vyhnáni staršími důstojníky do bitvy. Ubohé děti! Nejsou starší než šestnáct a osmnáct let a už jsou vyhnáni z domova do tohoto masového vraždení.

Pokoušíme se trochu spát, ale nemluvně křičí a křičí tak pronikavě, že to jde do morku kostí. O spaní není ani řeči.

Ráno náhle přichází otec, je nápadně bledý. „Děti,“ říká, „byl prostřelen vodovod. Musíte velice šetřit vodou, v domě už nemáme žádnou vodu,“ a jde ven.

Slyšíme, jak muži venku mluví o možnostech, odkud bychom mohli získat vodu. Po krátké chvíli se vrací: „V celé ulici není voda. Musíme s vědry až do další ulice, a tam získat vodu.“

„Nechod,“ říkám mu, „střelil se přece tak hrozně děly, samopaly a také z letadel. Mohl bys být zasažen. Zůstaň zde a počkej!“

Můj muž se směje: „Nebud' dítě! Myslíš, že v první světové válce se střílelo slepými patronami? Přesto jsem tady. Bůh mě neopustí. Vždycky se stane to, co se má stát.“

Objímám ho a on mizí za sklepními dveřmi.

Vracím se do krytu a posadím se. A čekám. Klidně a chladně čekám. Jestli je to vůle boží, aby se můj muž vrátil, tak ho žádná střela nezasáhne. Jestli ano, pak se to tak muselo stát.

„Věci nejsou nikdy špatné, záleží na způsobu, jak o nich smýšlíš,“ slyším hlas ve svém srdci. A myslím na to, že ještě statisíce, ba miliony žen sedí tak jako já a modlí se za svého muže. Tito muži jsou muži jako můj muž. Že moje osoba miluje jeho osobu tak hluboce, to je projev Já, které je totéž v každé osobě, a když se dva lidé milují, znamená to, že prožívají ve svém vědomí jednotu Já. Cítí, že k sobě patří, protože jsou sjednoceni v Já.

Utišuji své chvějící se srdce, které se přesto chvěje: „Bud' klidné, tluč pěkně pomalu a pravidelně. Tak, docela pomalu a hluboce dýchat – ještě hlouběji – a ještě hlouběji a zůstat klidná! Jednou se všichni vzdáme svého těla, za sto let bude už lhostejné, kdo odešel dříve.“

Čas a *prostor* jsou vynálezy rozumu, ale duch, Já, stojí nad rozumem, nad všemi myšlenkami, nad každým pojmem času a prostoru. Dýchat klidně, pravidelně dýchat, na nic nemyslet, jenom být... nic nemyslet... jen být...“

Nevím, jak dlouho zde sedím, najednou se zase otevírají železné dveře a můj muž je zde s deseti litry vody. Voda! Na jeden den máme my, dvacet šest lidí, vodu... Nevstávám, nevrhám se mu kolem krku. Ne, *velké okamžiky jsou vždy jednoduché*. Žádný pláč a vzlyky, žádná velká slova. Od místa, kde s bratrem spravedlivě rozděluje vodu, podívá se ke mně. Naše oči si říkají vše. Myslím si: Odklad – na jak dlouho?

We sit in the cellar, in darkness. Outside the thunderous fire continues unremittingly. The earth trembles beneath, and we have to hold on to the bench below so that we are not thrown bodily to the floor. Cannon and tanks put up a steady barrage of fire. Airplanes roar past overhead. Bombs scream down and burst! The barrage of fire goes on and on! How long have we been sitting here in the cellar? By now I've lost all feeling for time. There is no day or night in the cellar. It's always dark.

After every hit, we hear tiles and beams from the roof and upper walls falling down on the ceiling above us. We never know whether or not the next blast will cause the ceiling to cave in and bury us all alive. One day a deafening blast blows a huge hole in the wall of the next room in the cellar. Fortunately, it's not in our shelter.

Hour after hour we go on sitting in the shelter. Will the barrage of fire outside never stop? My body is cold with fright, for even though a human being may face death with calm and quiet in his spirit, the body revolts.

The very next moment we're blasted almost off our feet. A deafening blast shakes what's left of the house. Another attack! We hear the airplanes roar past overhead, bombs, mines, shells and shrapnel of all sizes beat the ground and the walls around and over us. The explosions come closer and closer, and after each of them we hear tiles and bricks and rubble tumbling down overhead. The barrage of fire is so continuous it sounds as if it might be some gigantic, cosmic sewing machine. Any moment the next shell may burst through the ceiling overhead, our last protection, and blow us all to kingdom come. We sit there mute and cold in this horrible anxiety, in deathly fright and fear of death. How long can the walls hold? Then, a gigantic blast, so powerful the whole cellar floor dances beneath us... and my father's chambermaid suddenly starts to scream with the nervous shock. The other women servants start screaming too. I jump up and yell at the top of my lungs, *'Quiet! Quiet! God is here! God is here!'*

Explosion follows explosion, so loud they can hardly hear my voice, but I keep on shouting. I just have to shout at the top of my lungs, *'God is here! Let all of us, every one, think only of God, nothing else, only of God! God be with us! God! – God! – God!'* And one by one the others join me as we repeat together, *'God is here... God... God... God...'*

None of us knows how long this has gone on. Little by little the pandemonium outside has lessened. The blasts have become less frequent, and at last it's quiet outside. We can hear soldiers dragging something heavy. I go out to have a look. On the stairs are bodies lying motionless. On the floor is blood. I recognize several of the young soldiers. Only an hour ago they were seeking warmth with us in the shelter, telling us about their homes and families far away. Their poor parents! Waiting in vain for their children to come home! My son! Where can the poor boy be now? In what department of Hell?

Then we grab a bite to eat. We know we have to take advantage of every moment of calm. We have to strengthen our bodies' resistance... as long as we have anything to eat... two men go out to get water...

How long have we been sitting here in this shelter? Weeks have gone by while we've been in this barrage of hellfire. My husband reminisces: 'In Doberdo, in the First World War, we were caught in a barrage of fire too. But every forty-eight hours we were relieved. People thought a person's nerves couldn't stand any more than that. I never dreamed I would one day be sitting through an unending barrage, together with women and children, for several weeks, and without any relief!'

We all sit there in furs and heavy winter coats. None of us has been able to take off a stitch of clothing ever since we came down to this dungeon.

More days go by – or are they weeks? We don't even bother to ask any more.

Sedíme ve sklepě, ve tmě, venku to duní bez ustání. Zem se pod námi chvěje, musíme se chytit lavice, aby nás detonace nesrazily na zem. Neustálá palba! Děla pálí, tanky, letadla do toho hřmí, výbuchy bomb. Stále trvajících palba! Od kdy sedíme ve sklepě? Ztratila jsem už všechn pojem času. Ve sklepě není nikdy den, je stále tma.

Po každém zásahu slyšíme, jak dopadají cihly a trámy ze střechy a poškozených zdí na poslední strop, který nás ještě chrání. Nikdy nevíme, zda příští plný zásah neprorazí také ten a nepohrbí nás za živa.

Jednoho dne se zřítí s ohlušující detonací zeď ve vedlejším sklepě. Naštěstí nikoli v krytu.

Sedíme v krytu. Copak palba nikdy nepřestane! Mé tělo je studené strachem ze smrti, neboť i když člověk ve své duši hledí klidně smrti do očí, tělo se vzpouzí.

V nejbližším okamžiku nás to skoro povalí, strašná exploze s ohlušujícím hřmotem otřásá celým domem. Opět strašný útok. Slyšíme letadla, jak přes nás sviští, bomby, miny, výstřely většího i menšího kalibru padají ze všech stran na náš dům. Detonace se stále blíží a po každé slyšíme, jak nad námi praskají cihly, trámy, suť a trosky. Rány teď následují tak rychle za sebou, jako drncení obrovského šicího stroje. Jsme všichni připraveni na to, že příští střelba prorazí poslední ochranu, poslední strop nad sklepem a všechny nás zabije. Sedíme němí a studení ve strašném napětí – ve strachu ze smrti. Jak dlouho ještě vydrží zdi? Potom příšerná rána, podlaha sklepa tančí pod námi, služebná mého otce začíná vřestět, dostává nervový šok, ostatní ženy z personálu vřeští s ní. Vyskočím a volám, jak mohu nejhlasitěji: „*Ticho, klid! Bůh je přítomen – Bůh je přítomen!*“

Detonace po detonaci, je sotva slyšet můj hlas, ale volám, musím křičet z plných plic: „*Bůh je přítomen! Každý musí myslet na Boha, na nic jiného než na Boha! Bůh s námi! Bůh – Bůh – Bůh!*“ a postupně každý říká se mnou: „*Bůh je přítomen... Bůh... Bůh... Bůh...*“

Nevíme, jak to dlouho trvalo. Postupně nastává klid, exploze jsou řidší, a pak vše utichá. Slyšíme, že vojáci venku vlečou něco těžkého. Jdu ven. Na chodníku leží nehybná těla. Na zemi krev. Znáám mnohé z těch mladých vojáků, ještě před hodinou se hráli v krytu a vyprávěli ledacos o domově. Ubozí jejich rodiče! Ti budou marně čekat své dítě. Můj syn! Kde teď může být ten ubohý chlapec? Ve kterém oddělení pekla?

Potom rychle jíme, chceme využít malou přestávku. Musíme posílit odolnost svého těla, dokud máme ještě co jíst... Dva muži jdou opět pro vodu...

Od kdy sedíme zde ve sklepě? Přešly týdny, co sedíme v tomto ohni neustálé palby. Můj muž říká: „V Doberdu jsme leželi také v trvalé palbě, v první světové válce, ale vždy po čtyřiceti osmi hodinách nás vystřídali. Bylo takové mínění, že déle to nemohou nervy snést. Nikdy jsem si nemyslel, že budu sedět v trvalé palbě s malými dětmi a ženami celé týdny bez přerušení, bez vystřídání.“

Všichni sedíme v kožichu a tlustém zimníku, nic jsme nesvlékli od chvíle, kdy jsme přišli dolů.

Míjejí další dny – nebo týdny? Už se neptáme.

A moment later a mini bursts directly over our head. Once again we hear tiles and bricks and mortar and wood falling. The shelter ceiling has held up under the blast. But how much longer? We sit there quietly, and I ask *God* within me: 'Shall I get ready to die? My horoscope says I'm going to die in the crash of a building. Is it now? Am I going to die, or shall I go on fighting to live?'

Then suddenly amidst the darkness I behold a vision: a tiny little hill, and on it a candle, a tiny one like a Christmas tree candle, burning with a tiny flame. Then before my very eyes, the little hill begins to grow, turning into big hill covered with emerald green grass. And the tiny candle grows into torch, burning with a bright strong flame. The vision disappears, but I know I am not going to die yet. I'm going to have to be this torch. I'm going to have to bring people light – light – light!

My husband whispers, 'It's seven weeks to the day that we've been sitting here in the shelter...'

Late in the afternoon the shooting begins again. But now the fire is coming from our country's own soldiers. They want to recapture our house. Again we sit still in the dark cellar and listen to horrible fighting going on at close quarters in the street outside.

All of a sudden there is another deafening explosion, followed by a stream of cold air coming in on us. The explosion has blasted open the heavy iron shutter of the cellar window. Through the open window bullets rain in on us like hailstones. We all jump to one side, flattening ourselves against the walls but this way we are unable to move. In this situation every one of our lives is in danger. A single step can mean death. The heavy iron window shutter *must* be closed!

I look about me. All the women and children seek refuge by flattening themselves against the wall near the window. For the moment any one of us shows herself in front of the window, a shower of bullets rains in upon us. This situation is untenable. The shutter *must be closed!*

I feel a strange chill within me. My every nerve is cold, frozen so cold I can't feel myself at all. 'Afraid?' I ask myself. No! Who is there to be afraid within me when I feel as if I didn't even exist? I only know that *I* am the one who must close the iron shutter! Nevertheless I observe myself curiously. What does it feel like to be in such a position? What does a person experience? How does nature react within the human being when we involuntarily have to be a hero...?

Standing in one corner of the cellar is a heavy walking stick with a curved handle. Lying flat on the floor, I crawl slowly and cautiously over to the cane. Then, grasping its lower end, I crawl back towards the window. While I am executing this manoeuvre, a weird thought flashes through my head: *The candidates in the pyramid had to pass a test of 'defying death'! Maybe I'm now passing this same test here in the shelter? Maybe this is all only a dream during my initiation in the pyramid?*

While I crawl back cautiously to the window, my intellect replies: 'Yes, the candidates in the pyramid had it easy! They knew they were only undergoing a test in their initiation. But these bullets aren't dreams! They really kill! How many poor young soldiers have already lost their lives right here!'

Nevertheless the window shutter must be closed, *and for that very reason!*

Kneeling beneath the window and holding the cane in readiness, I suddenly jump up and poke out my arm and the cane through the window. Then, noting that the iron shutter has been blasted wide open, I find I must extend my head and shoulder through the window in order to reach the edge of the shutter with the cane's curved handle. I have to reach out and stretch until I feel as if my whole body were getting longer. Finally I have the shutter and draw it slowly, surely, inward. Now my sisters jump up to help, pull the heavy, iron shutter into place and bolt it firmly closed.

V nejbližším okamžiku dopadá mina bezprostředně nad námi, všechno praská a skřípe, potom slyšíme, jak zase padají cihly. Strop krytu vydržel. Ale do kdy? Zůstáváme zticha a ptám se Boha v sobě? „Mám se připravit na smrt? Stojí v mém horoskopu, že zemřu při zřícení budovy? Je to teď? Zemřu, nebo mám dál bojovat o život?“

A tu náhle vidím obraz v té tmě: Nepatrný pahorek a nahoře na něm svíčka, malá jako na vánočním stromku, hoří malým plamínkem. Pak začíná pahorek před mýma očima růst, je z něho větší kopec, pokrytý smaragdově zelenou trávou a ze svíčky je pochodeň, která hoří velkým, jasným plamenem. Obraz mizí, ale já vím, že nezemřu, ale budu muset být tou pochodní, musím lidem přinášet světlo, světlo, světlo!

Můj muž mi šeptá: „Dnes je to právě sedm týdnů, co sedíme v krytu...“

Později odpoledne zase začíná ostřelování. Nyní však na nás nestřílejí nepřátelské oddíly, ale naše vlastní vojsko. Chtějí náš dům dobýt zpět. Opět sedíme tiše v tmavém sklepe a slyšíme skrz silné zdi sklepa, jak venku na ulici zuří strašný boj zblízka.

Náhle ohlušující detonace, chladný vzduch proudí dovnitř, exploze vyrazila směrem ven okenici, silný, železný okenní kryt. Otevřeným oknem létají do sklepa střely jako kroupy. Skočíme na stranu ke stěně, ale už není možné se ve sklepe pohybovat. Stav je životu nebezpečný, každý krok znamená smrt. Okno se *musí* zavřít!

Rozhlížím se. Všechny ženy s dětmi jdou ke stěně vedle okna do úkrytu, protože když se někdo ukáže před oknem, přichází dovnitř sprcha kulek jako při krupobití. Tato situace je neudržitelná. Okenice se *musí* přirazit!

Cítím v sobě zvláštní chlad. Každý nerv je chladný jakoby zmrzlý, takže necítím vůbec nic. „Strach?“ ptám se sama sebe. Ne! Kdo má mít ve mně strach, když mám pocit, že vůbec neexistuji? Víím jen, že jsem to já, kdo musí okenici zavřít. Přesto se zvědavě pozoruji; co se cítí, co se prožívá, je-li člověk v takové situaci? Jak reaguje příroda v člověku, když musí být hrdinou proti své vůli... ?

V rohu krytu stojí silná turistická hůl, s ohnutou rukojetí. Položím se rovně na břicho a zvolna, velice opatrně se plazím k holi, vezmu ji za dolní konec, pak se plazím po břicho k oknu. V tom mi bleskne hlavou zcela zvláštní myšlenka: Kandidáti v pyramidě museli obstát ve zkoušce „pohrdání smrtí“. Snad obstojím nyní v této zkoušce zde, v krytu? Snad je to všechno jenom můj sen při zasvěcení v pyramidě?

Zatímco se opatrně plazím po břicho k oknu, odpovídá můj rozum: „Ano, kandidáti v pyramidě to měli snadné, věděli, že jde jen o zasvěcovací zkoušky, ale tyhle střely nejsou žádný sen. Ty skutečně zabíjejí! Kolik mladých, ubohých vojáků už zde bylo zabito!“

A přece musí být okenice zavřena, a právě proto!

Krčím se, potom, s holí připravenou, náhle vstanu, vystrčím ruku s holí ven oknem, protože okenice se úplně otevřela ven, musím se vyklonit celou horní polovinou těla, až dosáhnu na okraj okenice ohnutou holí. Natahuji se ještě víc, takže mám pocit, že se celé moje tělo prodlužuje, konečně ji mám a pomalu, ale jistě ji přitahuji. Nyní mi přiskočí na pomoc sestra přirazit těžkou okenici zase na její místo a nakonec řádně připevnit závoru.

Well done! All very simple. No excitement, no theatrics, no histrionics. And yet how strange! Up till now the sharpshooters across the street poured a hail of fire into our window at the slightest sign of life. And yet throughout my whole manoeuvre to close the iron shutter, they didn't fire a single shot. Maybe they were being prevented from shooting, or simply didn't want to shoot, because they saw I was a woman?

The next morning we felt an inner command to flee from the bombed-out house. We felt the guidance of a higher power. For reasons beyond our comprehension, it saved us from the fate awaiting all women – without exception – in the ruins of our house. Everything happened as if in a chaotic dream. After seven weeks in darkness, we step out suddenly into bright sunshine, so bright our eyes can hardly stand it. I cast a backward glance at our big beautiful villa... a pile of rubble... topped off by broken beams pointing their splintered ends skyward! Then we run across the street, picking our way between corpses and rubble, over to the steps. My sister carries her babe-in arms. As I watch, I see her plunge down the steps in the deep snow. I run to her side, help her up, then fall over myself with the little boy I am holding by the hand. Under the snow are wire obstacles! While we are trying to climb over with the children, an elderly soldier of the enemy army lifts the little boy over the wire barrier, then helps all the rest of us over, the women and the children, one after the other. I am the last. We cannot talk to the soldier. We wouldn't understand each other. But we look into each other's eyes, and I give him a hearty handshake in sincere appreciation. He reciprocates the handshake. Then we run on, zig-zagging back and forth in search of cover from the mines which are still exploding and from the bullets falling about us. The children yell at the top of their lungs. The snow is too deep for little Peter; so with all my might and main I drag him along stretched out flat behind me because he isn't able to walk. From time to time we stop under a terrace to catch our breath and to warm the children's hands by blowing on them. Then we run on, scarcely knowing which way we're going, driven onwards... or led on... by an inner power.

And it's like a dream to be taken into a house at long last where a goodnatured officer of the enemy army protects us from violence at the hands of his own comrades. As we get to be good friends, he tells me, 'Mama, watch out! *One* good soldier, *ten* bad soldiers! Not all the men in our army would give you protection the way I'm doing. Watch out when I get orders to move on!'

Yes, we know all enemy soldiers are not so humane!

Weeks go by, months go by. We're hungry and don't know where our next meal is coming from. But one day, at long last, the war is over!

We try to make some rooms in the ruins of our house inhabitable. My husband is forced to lie flat on his back for many long months until he recovers sufficiently to be able to walk about cautiously with two canes.

Months go by again, but I still have no news from my son...

Then one day, after a year and a half of waiting, someone rings our doorbell. I open the door – and Ima stands before me!

I would have thought that in such cases mother and son would fall about each other's necks with loud cries and sobs. But no! I look at him in surprise, then we embrace each other quietly and earnestly. I draw a deep breath of relief. He is alive and not crippled. Only a scar on his beautiful, high forehead shows that he has been through an airplane crash.

Tak! Hotovo! Všechno bylo docela jednoduché. Žádné rozčilení, žádná teatrální scéna. Je dosti zvláštní, že ostřelovači, kteří do našeho okna dosud sypali střely jako kroupy, nevystřelili ani jednu střelu. Snad měli na práci něco jiného, nebo nechtěli střílet, když viděli, že jsem žena?

Následující ráno nás nutil vnitřní rozkaz odejít ze zbořeniště. Ano, měli jsme vedení, které nás z nepochopitelného důvodu zachránilo před následující nocí, jež čekala všechny ženy bez výjimky v ruinách našeho domu. Vše se děje jako v chaotickém snu. Běžíme ze sedmi týdnů trvajících tmy náhle do pronikavého slunečního světla ven, vrávoráme za silného světla, naše oči si sotva mohou zvyknout na tuto zář. Podívám se zpět na naši krásnou, velkou vilu: zbořeniště, směsice vyčnívajících, zlomených trámů! V běhu přecházíme mezi mrtvolami a troskami ulici naproti ke schodům, vidím svou sestru, jak s nemluvnětem v náručí padá ze schodů ve vysokém sněhu, skočím tam, zdvihnu ji a padnu sama s malým chlapcem, kterého vedu. Pod sněhem jsou drátěné překážky! Pokoušíme se je s dětmi přelézt. Tu vystoupí z úkrytu starší voják nepřátelské armády, přenesení malého chlapce přes drátěnou překážku a pomáhá nám, dětem, ženám, jednomu po druhém přejít. Jsem poslední. Nemůžeme s vojákem mluvit, nerozuměli bychom si, ale díváme se do očí jeden druhému a já tisknu vřele, ze srdce jeho čestnou ruku a on opakuje můj stisk ruky. Pak běžíme křížem krážem dál, kde právě najdeme úkryt proti stále explodujícím minám a dopadajícím střelám. Děti pláčící na plné hrdlo, tahám malého Petra, který už nemůže běžet v té strašné zimě a sněhu a leží na zemi, táhnu ho za sebou, protože ho už nemohu nést. Mnohdy zůstaneme stát pod terasou, abychom se nadechly a svým dechem zahřály ruce dětem, pak běžíme dál, kdoví kam, jen vnitřní silou hnány a vedeny...

A je to jako ve snu, že nás konečně přijmou v jednom domě, kde nás chrání dobrotivý desátník nepřátelské armády proti svým vlastním kamarádům, proti násilí. Spřátelíme se a jednou mi říká: „Mama, dej pozor, jeden dobrý voják, deset špatných vojáků! Ne všichni jsou v naší armádě tak dobří jako já, že vás chráním. Dej pozor, když budu muset jít dál!“

Přejdou týdny, přejdou měsíce. Hladovíme a nevíme, co budeme jíst příští den. Ale jednoho dne válka končí!

Pokoušíme se udělat v ruině našeho domu několik místností obyvatelných. Můj muž leží dlouhé měsíce, až se sebere natolik, že může opatrně chodit, se dvěma berllemi.

Uplynou další měsíce. Jen o mém synovi nepřichází stále žádná zpráva. Asi po půl druhém roce někdo venku zvoní. Otevřu – a Ima stojí přede mnou!

Myslela bych, že v takových případech matka a syn si padnou kolem krku s hlasitým křikem a vzlykotem. Ale ne! Dívám se na něho překvapena, pak se obejmeme, vážně a tiše. Jen zhluboka nadechují: Žije a není zmrzačen! Jen jizva na jeho krásném vysokém čele svědčí, že se se svým letounem zřítíl.

But still I am deeply dismayed! I know Ima well enough to know there is no room for him in this country where vulgarity, brutality, stupidity and utter chaos are the order of the day. And without jeopardizing life and limb excessively, a person can experience such conditions only if he preserves his inner peace, his perfect trust in God and – keeps silent! But Ima won't keep silent! He doesn't understand that we're not in the temple now where love and truth and unselfishness prevail and where everyone may speak his opinion freely without risk of being misunderstood. Ima won't be able to get along in this world. He won't tolerate injustice, and he'll want to fight against the infernal spirit prevailing here now! Apparently he has forgotten *who* he is, and yet he has retained his highmindedness, honesty and courage and expects the sons of men to display these same virtues. He *insists* on believing in *people*, and he has crowded off into the unconscious part of his being his indomitable faith in God.

Poor Ima has to experience one disappointment after another. Why does he repress his faith in God? Why does he *refuse* to believe in *God*? That's the reason why he's lost his self-confidence!

I can see that he must have experienced a serious mental crack-up, but when and where? And why do I have the strange and oppressing feeling that *I* have been the cause of this mental rupture – a horrible disappointment – ? I know that somewhere, some time, he has lost his faith *because of me*, but in vain I seek the reason. One thing I know with absolute certainty is that it is up to *me* to lead him back to *God*, and that's why he has become my son. *I* must awaken his self-confidence, which is identical with *confidence in God*, and make him conscious again of this confidence, because *I* was to blame for his having lost it. I must realize that the deep love and confidence he has in *me* is only a projection of the profound confidence in God he has in the unconscious part of his soul. He must come to realize that he has to learn to recognize and love *God* in every person. The person is only an outer cover, a mask, through which *God* manifests himself. Ima must learn that what he *loves* in any person, and what he finds good, beautiful and true in anyone is *God* and not the person. And that applies to me too whom he loves – I know it – more than anyone else here on earth. It's up to me to lead this love in him back to God. He must come to realize that he loves *God* in me too, and my person is only an instrument through which *God* manifests himself in the form of maternal love. Ima has yet to learn that in every person who loves him it is really God who loves him and not the person. When he realizes these things he will understand me and everyone else and even himself better. Then he won't experience any more disappointments!

And there comes a night in which my one and only child, the person I love most here on earth, is living in an unheated room during an unusually cold winter when the thermometer has been dragging along at 20 °C below zero for week after week. My one and only child doesn't even have a warm blanket and has scarcely anything to eat. I could easily provide a heated room for him, I could give him food and everything else he needs. But I know I must not! *I know it's more important for him not to lose his soul than his body! Out of love for him I must be cruel!*

I kneel in the darkness in my bed and speak to my *God*: 'You be with him, oh *God*, and let him find *himself* and *you* again. Let him find the way that leads to *you*, and let him never deviate from it! Awaken him, awaken *yourself* in him, oh *God*, for *you* are also dwelling in him and *you* must awaken in him so that he may awaken, for my strength is inadequate. He must become conscious. Unless he does so he's lost, *and you* know the one and only path for him to follow in order to recognize *you*, oh Lord my *God*, in *himself*. You know why he feels he has been forsaken by *everyone*... why he's convinced that even *I* have forsaken him.

Ale jsem hluboce znepokojena. Zním Imu, vím, že nemá místo v této zemi. Zde vládne brutalita, nedostatek nadání a sprostota, duch chaosu! A bez většího nebezpečí může člověk vše přežít jen tehdy, spoléhá-li zcela na Boha, chrání si vnitřní mír – a mlčí. Ima však nebude mlčet! Nechápe, že teď nejsme v chrámu, kde vládne upřímnost, nesobeckost, láska, kde každý může vyslovit své názory bez nebezpečí, že bude špatně chápán. Ima se nebude moci v tomto světě orientovat. Nebude trpět nespravedlnost, bude chtít bojovat proti duchu podsvětí, který zde vládne. Zdá se, že zapomněl, kdo je, přesto si zachoval svůj vysoký postoj, čestnost a odvalu a věří, že totéž může čekat i od lidských synů. Chce věřit v lidi a svou neotřesitelnou víru v Boha, kterou nese vtisknutou hluboko ve své duši, vytlačuje do svého podvědomí.

Musí upadat z jednoho zklamání do druhého. Proč potlačuje svou víru v Boha? Proč už nechce věřit v Boha? To je také důvod, proč nemá sebedůvěru.

Vím, že musel utrpět těžký duševní otřes, ale kdy, kde? A proč mám tak podivný a stísněný pocit, že jsem tento duševní otřes vyvolala já – nějaké strašné zklamání? Vím, že kvůli mně ztratil někde a někdy svou víru v Boha, ale marně hledám důvod. Vím jen, toho jsem si plně vědoma, že já ho musím přivést zpět k Bohu, proto se stal mým synem. Já v něm musím probudit a uvědomit sebedůvěru, která je totožná s důvěrou v Boha, protože já zavinila, že ji ztratil. Musí poznat, že hluboká láska a důvěra, kterou cítí ke mně, je jen projekcí důvěry v Boha, kterou nese vtisknutou v podvědomí své duše. Musí si to uvědomit, že v každé osobě poznává a miluje samotného Boha. Osoba je jenom schránka, maska, kterou se zjevuje Bůh. Musí si ujasnit, že co miluje v člověku, co je v člověku krásné, dobré a pravdivé, je Bůh a ne osoba. Také ve mně, kterou zde na Zemi – vím to – miluje nejvíce. Musím tuto lásku přivést zpět k Bohu. Musí nahlédnout, že i ve mně miluje Boha a že moje osoba je jen nástroj, kterým se zjevuje Bůh jako mateřská láska. Že v každé osobě, která ho miluje, tedy i ve mně, ho miluje Bůh a ne osoba. Potom bude lépe rozumět mně i všem lidem, ale i sobě a neprožije žádné zklamání.

A přichází noc, v níž mé jediné dítě, člověk, kterého zde na Zemi miluji nejvíce, bydlí v nevytopeném pokoji, zatímco venku je výjimečně studená zima a teploměr ukazuje už týdně dvacet stupňů pod nulou, nemá ani co jíst a ani teplou pokrývku. Snadno bych mu mohla opatřit vytopený pokoj, dát mu najíst a opatřit ho vším, co potřebuje. Ale nesmím! *Spíše musí zahynout jeho tělo, než aby ztratil svou duši! Z lásky musím být k němu krutá!*

Klečím ve tmě ve své posteli a mluvím se svým Bohem: „Buď s ním, ó Bože, a dovol, aby Tebe a sebe samého opět našel. Dovol, aby našel cestu, která vede k Tobě a aby se od ní nikdy neodchýlil! Probud' ho, probud' sebe samého v něm, Bože, vždyť Ty sídlíš i v něm a Ty se v něm musíš probudit, aby se probudil, protože mé síly už nestačí. On si musí uvědomit sám sebe, nebo je ztracen a Ty znáš tu jedinou cestu – aby Tebe, můj Pane, můj Bože, poznal v sobě samém – aby se cítil všemi lidmi opuštěný a přesvědčený, že dokonce i já jsem ho opustila.

He has to feel disappointed in everyone, he has to give up hope in everyone in order to *find you...* in order to become *conscious in you – conscious of himself!* You know, oh God that I don't see any other possibility of saving him. I cannot and must not show my love for him any more. He must find *you* by his own efforts. I am only a weak human being, my Lord, but *you* are *God, Love* itself. *You* love him more than I can love him. *You*, oh *God*, are always with him. Love him now with your divine love... now when I must be cruel!

Take care of him and keep him from losing his health during this present struggle of his... while he's going through this school. *You* know that he's sinning against his health because he has no confidence in himself any more... because in his unconscious he would like to die... to kill himself. Take care of him, open his spiritual eyes and don't forsake him, *don't forsake him, don't forsake him...*'

And so I go on night after night...

One night as I'm kneeling in my bed in the darkness again, preparing to speak to *God* about my child, something strange happens: To my great amazement, it begins to get light about me. It gets lighter and lighter, and in the growing brightness I see a remarkable landscape. A high mountain with a steep, stony, narrow path leading up to it. I know this path leads to the goal – to *God*. Without hesitating I start to follow it.

The path leads through friendly countryside, higher and higher. I climb untiringly until the charming green landscape lies behind me and I gradually reach the inhospitable region of the high mountains.

The pathway gets ever steeper, narrower and stonier, but I climb with astonishing ease, so light as if I were gliding. The inhabited territory lies behind me. My horizon widens, and I see everything far below me. But there is no time to look around, and I go on. After many curves, the narrow pathway ends in front of a short stairway with seven steps. Each step is twice as high as the one before. Under a crystal blue sky I stand there all alone in front of these seven steps and know that I must climb them.

With a deep sigh and with faith in the power the Creator has given each of his children – the power which in my case has miraculously gone on undiminished and even increased as I have climbed this long path – I walk up to the steps.

The first step is low. I must conquer the *weight of my body* in order to lift myself up on to it. I succeed easily. The second step is somewhat higher and awakens the resistance of my body. I have long ago conquered the *forces of the body*, and so this step too causes me no trouble. The third is *noticeably higher*. In order to conquer this one I have to conquer *my feelings*. As I become master of my feelings, I am on the third step.

As I face the fourth step, which is surprisingly high, thoughts of *doubt* overcome me; 'How will I be able to climb it? Have I enough strength?' Then I realize that my *doubts* are weakening me, paralyzing me. But doubt is a thought! So I must conquer my *thoughts* in order to master doubt. Thanks to my long training and my exercises in the temple, I know what I have to do; I gather all the strength of my soul, I *am* absolute faith in God, and think of absolutely nothing. And behold – as my thoughts disappear, my doubts disappear too. And I am on the fourth step.

Curiously, I feel I have grown much larger while I have been climbing these steps. Each time I've gone up a step, I've grown some more, and now I'm much much larger than I was at the beginning. Now I face the fifth step which, even though I've grown a great deal, is so high that I can only get up by using both hands and both feet. As I pull myself up with great difficulty, I suddenly find to my great surprise that I have no body any more. Everything in me or about me that was *material* has disappeared, and I am invisible *spirit*.

The sixth step is very, very high, and a new difficulty awaits me. I have no body, no hands with which to hang on and no feet with which to push myself up. How am I supposed to get up there?

Musí se cítit zklamaný každou osobou, musí se každého zříci, aby našel Tebe, aby si byl zase vědom – v Tobě – sebe samého. Ty víš Bože, že já už nevidím žádné jiné východisko, abych ho zachránila. Nemohu už a nesmím mu ukázat svou lásku. On Tě musí najít vlastními silami. Já jsem jen slabý člověk, můj Bože, Ty jsi však Bůh, láska sama, Ty ho miluješ víc než mohu já milovat, Ty Bože, jsi stále s ním a protože já musím nyní být krutá, miluj ho svou božskou láskou!

Dej na něho pozor, aby neztratil navždy zdraví, zatímco prochází tímto těžkým bojem, touto těžkou školou. Ty víš, že hřeší i proti svému zdraví proto, že nemá žádnou důvěru v sebe, že ve svém podvědomí chce zemřít a zničit se. Dej na něho pozor, otevři jeho duchovní zrak a neopouštěj ho, neopouštěj ho... neopouštěj ho...“

A tak to bylo noc co noc...

Jednou v noci, když zase po tmě klečím ve své posteli duševně se soustřeďuji, abych mluvila s Bohem o svém dítěti, stane se cosi zvláštního: k mému největšímu úžasu začíná svítat. Je stále jasněji a jasněji, a v tom přibývajícím světle vidím zvláštní krajinu. Vysoký vrch, na který vede úzká strmá, kostrbatá stezka. Víím, že tato stezka vede k cíli, k Bohu. Vkročím na ni bez váhání.

Stezka vede vzhůru přívětivou krajinou. Neúnavně stoupám stále výš a výš, až je přívětivá krajina za mnou a postupně přicházím do nehostinné oblasti velehor.

Cesta je stále strmější, užší a kamenitější, ale stoupám vzhůru s udivující lehkostí, téměř se vznáším. Obydlená krajina zůstává za mnou, můj obzor se rozšiřuje, všechno vidím hluboko pod sebou. Ale není čas k pozorování, pokračuji v cestě. Po mnohých zatáčkách úzká stezka končí před krátkým kamenným schodištěm se sedmi schody a víím, že musím nahoru.

Jdu ke schodům s hlubokým povzdechem a vírou v síly, kterými Stvořitel opatřil každé své dítě a které se teď na cestě, která se zdá nekonečně dlouhá, zázračně nevyčerpaly, ale zvětšily se.

První schod je nízký. Musím přemoci váhu svého těla, abych na něj vystoupila. Daří se to lehce. Druhý schod je o něco vyšší a vzbudí odpor mého těla před tímto schodem. Ale síly svého těla jsem už dávno přemohla a proto ani tento schod není pro mne namáhavý. Třetí je citelně vyšší. Musím tedy přemoci své pocity, abych na něj vstoupila. Jak se stávám pánem nad svými pocity, jsem na třetím schodu.

Před čtvrtým schodem, který je nápadně vysoký, přepadají mne pochybovačné myšlenky: Jak ho budu schopná dosáhnout? Mám k tomu dost síly? Tu poznávám, že pochybnost mne oslabuje a ochromuje. Pochybnost je však myšlenka! Musím tedy přemoci své myšlenky, abych se stala pánem nad pochybností. Díky dlouhému školení při cvičeních v chrámu víím, co mám dělat: seberu všechny síly svého ducha, spoléhám zcela na Boha a nemyslím vůbec na nic. A vida, s mými myšlenkami mizí i pochybnost – a jsem na čtvrtém schodu.

Kupodivu se cítím být stále větší, jak překonávám jednotlivé schody jeden za druhým. S každým schodem rostu, jsem už mnohem větší než na prvním schodu. Nyní stojím před pátým schodem, který přes můj vzrůst je tak vysoký, že na něj dosáhnou jen přichytím-li se rukama i nohama. Když se na něj s velkými obtížemi vytáhnu, zažiji nevýslovné překvapení, že nemám žádné tělo. Vše, co bylo na mně a ve mně hmotného, zmizelo, jsem neviditelný duch.

Při vystupování na velice vysoký šestý stupeň mne čeká nová obtíž: nemám tělo, ruce, kterými bych se zachytila, nemám nohy, kterými bych se mohla odrazit. Jak se mám dostat nahoru?

I look about me for some way to do it, and as I turn around, I suddenly see the whole world spread out below me! Country after country... city after city looking like little toys... and houses with countless people living in them. Infinite love for them all seizes me and I am pained to think of all the people who would have to travel the long, laborious pathway of recognition... of all the innumerable people feeling their way forward in the darkness, imprisoned in their own selfishness just as I was once...

And, wonder of wonders! – the moment *universal love* floods my heart, I am raised up and find myself on the sixth step.

Now I stand before the last and highest step of all. It is just as high as I am. I long so much to get up there and this wish fills my whole being. In vain. I just don't know what to do. I have no hands, no feet nor muscular strength of body with which to pull myself up. But I must get up there at any price. Up on top I'll find *God*, and I am determined to see him face to face. I stand, waiting, but nothing happens.

As I look around me, I find to my great surprise that I'm not alone. At this very moment a being similar to myself reaches the sixth step and begs me to help him up to the seventh. I understand his tremendous desire, and – forgetting my own longing to reach the seventh step – I try to help him reach his goal.

But the very moment I forget my own wish, I suddenly find that *I* am up on top of the seventh step – I don't know how – and my companion is no longer there. He has disappeared without leaving a trace. He was an *illusion* who helped me forget my last self-centred wish. As long as I wanted to raise up my own person, I would never be able to conquer the step that was *as high as I myself*.

I have arrived! Quicker than a flash of lightning I see the form of a heavenly being woven of dazzling light. My complementary half! His irresistible attraction draws me to him, and – full of delight and fulfilment – I melt into complete union with him in his heart.

I realize that He was always I and I always He, the dualistic projected image of my divine, true *self*. In this dualistic state I always faced *God* as a being separate from myself, and I felt *Him* as 'You'. Now in paradisiacal unity, I feel that this invisible power I have so far always called '*God*' will become *myself* in the next moment. A disc woven of fire begins to rotate about me. And in its immovable axis – in my spinal column – my true *self* – *I* – am dwelling.

And I feel my spinal column burning like a white hot bow, like a bridge made up of the current of life, radiating brilliant light through seven centres of force – vitalizing my body.

Then, beyond all concept of time, I simultaneously see the endlessly long chain of the different forms of life in which I have been incarnated throughout ages and aeons of time as I travelled the long pathways of development from my first fall out of paradisiacal unity up to the present moment. I see that my countless lives have been, are, and will be inseparably linked with the lives of the same spirits. From the events of past lives new relationships emerge, new ties, new developments, all supplementing each other and fitting together perfectly like the little stones in a big mosaic. I recognize the threads linking me with my complementary half, with Ptahhotep, with Atothis, with Ima and many, many other people. I see clearly how these threads have bound us all together for ages of time, how souls more advanced than we are have helped us, how we have helped each other and those less advanced in the great task of the spiritualization of the earth, in developing our consciousness in matter, in the body. The experiences we bring each other in all these lives help expand and deepen the consciousness in the body, while the bodies we inhabit get progressively more spiritual, more beautiful. The matter composing our various forms of manifestation becomes ever more elastic, more responsible to the will and the radiations of the spirit, until finally the body becomes an obedient servant of the *self*, no

Ohlédnu se kolem po nějaké cestě a jak se otáčím, vidím náhle, že daleko pode mnou se rozprostírá celý svět! Mnoho zemí, města jako hračky, domy s jejich nesčetnými živými bytostmi... Zmocňuje se mne nekonečná láska k nim, myslím s bolestí na všechny, kteří musí jít těžkou cestou poznání, na ty přemnohé, kteří ještě tápou ve tmě, zazděni do svého sobectví jako kdysi já...

A oh, zázrak – v okamžiku, kdy zalije mé srdce nekonečná láska, zvedám se – a jsem na šestém stupni.

Nyní stojím před posledním, ze všech nejvyšším schodem. Je přesně tak vysoký jako já sama. Tolik toužím dostat se nahoru, že toto přání naplňuje celou mou osobnost. Marně. Nevím vůbec, co si mám počít, protože mi chybí ruce a nohy, svalová síla mého těla, kterou bych se mohla dostat nahoru. Ale musím nahoru za každou cenu. Nahoře najdu Boha, chci bezpodmínečně spatřit jeho tvář. Stojím, čekám, ale nic se neděje.

Jak se tak dívám kolem a hledám, shledám s překvapením, že nejsem sama; v tom okamžiku nějaká bytost dosahuje šestého stupně jako já a úpěnlivě mne prosí, abych jí pomohla na sedmý. Rozumím její nekonečné touze, moje vlastní touha po sedmém stupni je zapomenuta, pokouším se pomoci jí, aby dosáhla cíle.

Ale v okamžiku, kdy na svou vlastní touhu zapomínám, nevím jak, jsem já nahoře a můj společník už zde není. Zmizel beze stopy. Byl to přelud, abych zapomněla na své poslední osobní přání. Neboť dokud chci povýšit svou vlastní osobu, nemohu nikdy přemoci schod, který je stejně vysoký jako já.

Došla jsem! Na okamžik kratší než blesk spatřím postavu nebeské bytosti, vytvořenou z oslňujícího světla, svou doplňující polovinu! Její neodolatelná přitažlivá síla mne strhne k sobě, plná slasti a naplnění splývám s jejím srdcem do úplné jednoty.

Uvědomuji si, že On byl vždy Já a Já byla vždy On, dualisticky promítnutý obraz mého božského, pravého Já. V tomto dualistickém stavu jsem stála ještě naproti Bohu a nacházela jsem ho ještě jako Ty. Nyní v rajske jednotě cítím, že se touto neviditelnou mocí, kterou jsem dosud nazývala Bůh, v nejbližším okamžiku sama stanu. Kolem mne se začíná točit ohnivý kotouč, v jehož nehybné ose, v mé páteři – sídlí moje pravé Já.

Cítím, že hoří moje páteř jako dobřela rozžhavený oblouk, jako most životního proudu, který vyzařuje ze sedmi silových center oslňující světlo a oživuje mé tělo.

Potom, mimo veškeré pojetí času, vidím současně nekonečně dlouhý řetěz nejrůznějších forem života, které jsem zažila a prožila během věků na nedohledné cestě vývojem, od prvního pádu z rajske jednoty až do tohoto okamžiku. Vidím, že mé nesčíslné životy jsou a budou neodlučitelně spjaty se životem těchže duchů. Z událostí vznikají v minulých životech nové souvislosti, nové vazby jako pokračování, která se skládají a doplňují do dokonalého obrazu jako mozaikové kamínky. Poznávám nitě, které mně po věky spojují s mou doplňující polovinou, s Ptahhotepem, Atothisem, Imou a ještě s mnoha jinými lidmi, poznávám, jak výše stojící pomáhají nám, my sobě navzájem a níže stojícím při zduchovnění Země, při uvědomění sebe ve hmotě, v těle. Zkušenosti, které dáváme dohromady z mnoha životů, slouží jen k tomu, abychom rozšířili a prohloubili své vědomí v těle. Těla, která oživujeme, jsou stále oduševnělejší, krásnější. Hmota našich jevových forem se stává pružnější, poslouchá stále víc vůli a vyzařování ducha, až se nakonec tělo stane poslušným služebníkem Já a už neizoluje a nezadržuje ani jediný paprsek ducha. Chápu tajemství pyramidy, neboť nyní jsem se stala pyramidou, která hmotu – tělo – potřebuje jen jako pevný základ, ale neustále zjevuje božské. Potom je kolem mne všechno jedinným plamenným mořem – Země, nebe, celý vesmír, vidím gigantické plameny, které mne obklopují, na okamžik cítím, že budu celým vesmírem zničena; praskající, šlehaající blesky hučí mými žilami, celou mojí bytostí, oheň mne spaluje, pak najednou se všechno obrátí: nyní to nejsem já, kdo hoří v ohni, ale *sama jsem tento nebeský oheň, který všechno proniká, všechno oživuje a spaluje!* Zahaluje mne světelná

longer isolating or obscuring a single ray of light from the spirit. I understand the secret of the pyramid, for now I have become a pyramid myself, only using matter – the body – as a firm footing, but constantly *manifesting divinity!* Then everything about me, the earth, sky, the entire universe – all merge in a single gigantic sea of fire. Huge flames encompass me. For a moment I feel as if I, with the entire cosmos, were being destroyed. Flashes of lightning crack and snap through my veins, through my entire being, as the fire burns me. And then, suddenly everything changes: the fire is no longer consuming me but *I myself am this heavenly fire, penetrating everything, animating everything, consuming everything!* A flood of light surrounds me, but this flood of light is arising within myself. *I am* the source of this light and of everything else that *is*. The earth has no effect on me any more. Its attraction which held me in fetters ceases. I am floating in *nothingness*. My being has no limitations any more. *I am* now the one who attracts everything, but nothing ties *me* down any more – nothing attracts *me* any more...

I seek those whom I have loved, for I know they couldn't be destroyed, but I seek them in vain, in the *nothingness* about me. In the emptiness there is nothing but myself, so I have to turn my attention inward. Behold, even as I do so I realize that *every one and everything is living in me!* The universe is in *me*, for everything that *is is living in me*. Everything that is, *I am*. In everything that I love, *I love myself*. And suddenly I realize that everything I have always *believed* I didn't love was what I had *not yet recognized within myself!* Now that I recognize myself perfectly, I love *everything* and *every one* equally, for *I am one* with them, *I am 'I' in everything, in all!*

I am fulfilment, life – radiant, eternal, immortal *being...* there is no longer any struggle, any regret, any suffering – no decay, no end, no death! *In all that is born I – the immortal – begin a new form of life, and in all that dies I – the immortal – withdraw into myself, back into the eternal, creative, divine self.*

I realize that *time* and *space* exist only on the periphery of the created world which is like a disc rotating with dizzying speed. *But I, within myself, am timeless, spaceless eternity.* And while I am *resting within myself* my eternal *being* fills *space* and everything living in it: *I AM THE ONLY REALITY, I AM LIFE, I AM THAT I AM!*

I rest within myself and feel infinite *peace...* but in this peace a call reaches me and compels me to return to my deserted body. I turn the searchlight of my consciousness on to it and recognize the voice speaking to my being, the well-known, dearly beloved voice of my master *Ptahhotep*. *He* is calling me back...

And I step out of my heavenly *self* and put on the garment of my personal 'ego' again. But I bring with me the consciousness of who *I am...* I am a human being again, but in my heart I carry the divine *self* that has become conscious in me – God – and from now on this divine *self* will be acting through my person... and slowly I open my eyes.

My glance meets the deep blue, heavenly eyes of my master *Ptahhotep*. His eyes radiate the same light, the same love and the same peace I have just experienced during the blissful state in my initiation... the same light, the same love, and the same peace I now carry in my own heart. I can't bring my lips to utter a sound. I am still unable to find the connection between myself and my body. But I don't need to speak, for I know my master's every thought and wish. We are in spiritual unity, in *God*. All one! He lays his right hand upon my heart, and gradually I feel life returning to my body. I draw a deep breath, and the renewed regenerated stream of life flows through my numb limbs. My heart beats vigorously again. Gradually I regain control of my body.

záplava, ale tato záplava pramení ze mne. Jsem pramenem tohoto světla, jako všeho, co jest. Země na mne nepůsobí žádným účinkem, zaniká přitažlivost, která mne poutala. Pluji v *nicotě*, mé bytí už nemá hranice, nyní jsem ten, který všechno přitahuje k sobě, ale mne neváže nic – mne nic nepřitahuje.

Hledám ty, které jsem milovala, protože vím, že nemohou být zničeni, ale hledám je marně v Ničem kolem sebe. V prázdnotě není nic jiného než já – zaměřuje se tedy moje pozornost dovnitř. A vida! Cítím a poznávám, že *vše a všichni žijí ve mně!* Vesmír je ve mně, protože miluji sebe a poznávám, že všechno, o čem jsem vždy věřila, že nemiluji, bylo to, co jsem v sobě ještě nepoznala! Nyní, kdy se dokonale poznávám, miluji všechno a všechny stejně, protože jsem s nimi jednotná, já jsem Já ve Všem – jsem Vše-jedna!

Jsem naplnění, život, zářící, věčné nesmrtelné bytí... Není už žádný boj, žádná lítost, žádná bolest, není žádná pomíjejícnost, žádná konečnost a žádná smrt! Ve všem rodícím se začínám Já – nesmrtelná – novou formu života a ve všem umírajícím Já – nesmrtelná – se vracím k sobě, Já, tvořící, udržující, vše obnovující, věčné božské Já.

Poznávám, že prostor a čas panují jen na okraji kotouče stvořeného světa, otáčejícího se šílenou rychlostí. Jsem však v sobě věčnost bez času a prostoru. A zatímco v sobě spočívám, naplňuji svým věčným Bytím prostor a v něm vše, co žije: JSEM JEDINÁ SKUTEČNOST, JSEM ŽIVOT, JSEM TEN, KTERÝ JSEM!

Spočívám v sobě a cítím nekonečný *mír*... Ale v tomto míru dosahuje ke mně volání, které mne nutí zpět do mého opuštěného těla. Zamířím reflektor svého vědomí na toto volání a poznávám hlas, který mluví k mé bytosti, známý, vřele milovaný hlas mého mistra Ptahhotepa. On mne volá zpět.

Vystupuji ze svého nebeského Já, abych opět oblékla šat osobního já. Beru však s sebou vědomí, kdo jsem. Jsem opět člověk, ale nesu ve svém srdci božské vědomí Já – Boha; od této chvíle bude jednat prostřednictvím mé osoby... Pomalu otevírám oči.

Tu potká můj pohled temně modré, nebeské oči mého mistra Ptahhotepa. Z jeho očí září totéž světlo, tatáž láska, tentýž mír, jaký jsem právě prožila ve svém vysvobozeném, blaženém stavu a jaký nyní nesu ve svém srdci. Nemohu vydat ani zvuk. Nenalézám dosud spojení mezi svým Já a svým tělem. Ale už ani nepotřebuji mluvit, protože znám myšlenky a vůli svého mistra. Jsme v duchovní jednotě, v Bohu, všichni jeden. Pokládá svou ruku na mé srdce: tu cítím, jak se mi život zvolna vrací do těla. Dýchám zhluboka a do mých necitlivých údů vniká obnovený proud života. Mé srdce opět silně bije. Postupně se zase stávám pánem svého těla.

Ptahhotep and his deputy help me sit up and slowly get out of the coffin. I stand insecurely on my feet. Ptahhotep and the other high priest take me by the hands and lead me out of the niche where the initiation coffin stands. Then I see that all the initiates of the temple, priests and priestesses, are assembled in the great hall where the Ark of the Covenant is kept. Expectantly they are all waiting for me. And as I come out, led by the two high priests, they greet me with the sacred word and secret greeting of the initiates: 'OM'...

In this circle of the resurrected, I stand there like a new-born babe. I have the same body as before. And yet I am a new being. I find myself in a new world: I no longer see everything from the outside, but simultaneously I see the inner being, the core about which the external form is built up, the centre for which the external form merely serves as a manifestation. I stand in the circle of the resurrected. My inner being vibrates in the tone of the sacred word – the divine mantram. And with the aid of this indescribable vibration, in this magic tone, I experience in my own physical consciousness the divine *unity of the self* with all these initiates and with the entire *universe*. They have all come, priests and priestesses, to greet me after my resurrection and to express divine infinite love. My father, Atothis, is here too, wearing the plain white robe of the initiates. Then there is the soft-spoken master Mentuptah, and my dear brother Ima. The moment I see his noble countenance, his eyes light up with a smile, and I remember all my dream pictures, the most difficult tests of the initiation, the test of renunciation – giving up everything – and the test of cruel love! Ima, you dearly beloved, do you know that in my initiation vision you were the reason for my passing the most difficult test of all?

The majestic figure of an elderly priestess now moves forward from the circle of initiates. She hands Ptahhotep a robe, and together they invest me with my priestly clothing. Then she hands Ptahhotep the headdress, the sign of initiates, and *He* sets the band of gold upon my head. In front, the circlet of gold bears the head of a serpent, symbol of the procreative energy of life, transformed and spiritualized. Now, at last, I can wear this insignia, not only as a queen, but also as an initiate!

Now I am a priestess, in the lowest degree of the priesthood. It's up to me to reach the higher degrees step by step until I am worthy to be permitted to use the staff of life. Ptahhotep steps over to my side, lays his hand upon my head and blesses me. Then *He* takes me by the hand and leads me to the initiates. First, of course, to the second high priest. He too lays his hand upon me and blesses me. Then I step before my dear father and feel him, through his hand, pouring out all the love in his heart upon me. And so one by one, according to their rank, I step before each of the initiates and receive his blessing. At last I stand in front of Ima who received his initiation shortly before me. He blesses me too, but I feel his hand tremble...

Then Ptahhotep leads me to the Ark of the Covenant. I kneel before it. For the first time in my life I am permitted to lay my hands upon it. In every drop of my blood I feel the fiery power flowing out of the Ark of the Covenant into my body. I breathe deeply – into my innermost being – and now with my consciousness awake, *in my body*, I experience the fulfilment of paradisiacal unity – the omnipotence and omniscience in *God*... I understand and experience the meaning of *being*. Wherever I turn the searchlight of my consciousness there is clarity and light. In radiant brilliance the last and highest truths of life stand before my eyes. I experience the absolute, omnipotence that comes through the guidance of divine creative power in my *self*.

Ptahhotep a jeho zástupce mi pomáhají posadit se v rakvi a pomalu vystoupit. Stojím nejistě na svých nohou. Ptahhotep a druhý velekněz mne berou za ruce a vedou mne ven z výklenku, ve kterém stojí zasvěcovací rakev. Tu vidím, že ve velkém sále, kde stojí archa úmluvy, jsou shromážděni všichni zasvěcenci chrámu, všichni kněží a kněžky a slavnostně mne očekávají. Nyní, když vystupuji s oběma veleknězi, přijímají mne posvátnou kouzelnou slabikou, tajným pozdravem zasvěcenců: „OM“...

Stojím v kruhu vzkříšených jako nově zrozená. Mám totéž tělo jako dřív, přesto jsem novou bytostí. Jsem v novém světě. Už nevidím vše jen zevně, ale současně vnímám vnitřní bytost ve všem; vnímám jádro, kolem něhož je vybudována vnější forma, která slouží jen jako projev tohoto jádra. Stojím v kruhu vzkříšených. Moje vnitřní bytost spoluvibruje ve zvuku božského kouzelného slova – mantry – a s pomocí této nepopsatelné vibrace, v tomto zvuku – prožívám i ve svém tělesném vědomí božskou jednotu svého Já se všemi těmi zasvěcenými i s celým vesmírem. Přišli všichni, všichni kněží i kněžky, aby mne pozdravili po mém vzkříšení a projevili mi božskou lásku. Stojí zde i můj otec: Atothis, i on má na sobě jednoduchý bílý oděv zasvěcenců. Je zde mírný mistr Mentuptah, a zde můj milý bratr Ima. Jak spatřím jeho ušlechtilý obličej, smějí se jeho oči na mne a mně ve vzpomínkách vyplouvají sny, nejtěžší zkoušky zasvěcení, „vzdání se všeho“, „krutá láska“. Imo, ty milý, ty drahý, zda víš, že jsi byl v mých vizích zasvěcení důvodem, že jsem obstála ve zkoušce ze všech nejtěžších?

Nádherná postava starší kněžky vychází nyní z kruhu zasvěcenců. Předává Ptahhotepovi oděv a oblékají mne do oděvu kněžky. Potom předává Ptahhotepovi čelenku, znak zasvěcenců, a on mi nasazuje zlatou obroučku. Hadí hlavou je zakončen symbol plodivé síly, změněné ve stvořitelskou životní energii a produchovnělou, symbol, který od této chvíle mohu nosit nejen jako královna, ale i jako zasvěcenec.

Nyní jsem kněžka v nejnižším stupni kněžství. Záleží na mně, zda dosáhnu postupně vyšších stupňů, zda budu hodna používat hůlky života. Ptahhotep ke mně přistupuje, pokládá ruku na mou hlavu a žehná mi. Potom mne bere za ruku a vede mne k zasvěcencům. Nejprve ke druhému veleknězi. I on pokládá svou ruku na mou hlavu a žehná mi. Potom předstupuji před svého milého otce a cítím, jak všechnu lásku svého srdce vylévá svou rukou na mne. A tak přicházím ke všem zasvěcencům podle jejich hodnosti a všichni mi žehnají. Naposled přistupuji před Imu, který přijal zasvěcení krátce přede mnou. Také mi žehná, ale já cítím, že se jeho ruka chvěje...

Potom mne vede Ptahhotep k arše úmluvy. Poklekám. Poprvé ve svém životě smím na ni položit své ruce. Cítím v každé kapce své krve ohnivou sílu, která do mne proudí z archy úmluvy. Dýchám zhluboka, až do své nejniternější bytosti a nyní, při bdělém vědomí – v těle – prožívám naplnění rajske jednoty, všemocnost a vševědoucnost v Bohu... Chápu a prožívám smysl Bytí. Kam zaměřím reflektor svého vědomí, je světlo a jasno a v jasném lesku stojí před mýma očima poslední pravdy. Prožívám neomezenou moc, která pod vedením božské stvořitelské síly spočívá v mém Já.

Ptahhotep again takes me by the hand and leads me back through the rooms through which we came here... back through the passageways, through the stone door, back into the temple. The initiates come after us. In the temple all the neophytes are waiting, and it's my turn to officiate as priestess for the first time. I stand before the altar with Ptahhotep, while all the neophytes come, one after the other, to receive my blessing. Upon each I place my right hand, and each accepts my blessing in deep silence.

In the little cell I used during my preparations for initiation, Ptahhotep leaves me alone. After the prescribed time of complete rest, I am again allowed to eat light foods and beverages. For a long time I sit on my couch unable to shake off the effect of the strange visions experienced during my initiation. What horrible pictures! How lucky I am to wake up and find these dreams are not real! How was it possible for me to carry such pictures within myself and thus come to dream them? They just can't be real! It's absolutely impossible for people to become so depraved and degraded as to kill each other with such cruelty and with such hellish instruments! The cellar, the horrible shelter of my dream! And still I know the eternal law that a creature can only imagine pictures which could actually exist in reality! **Whatever a person can imagine can materialize! If this were not so he wouldn't be able to imagine it!**

And who was the burning man who was 'my husband' in my initiation dream? How close he was to my heart. He was my best friend! And still he didn't know who I am, and I don't know who he is.

And so I experience each individual picture of my initiation dreams again. I recognize all the people who were my parents, brothers and sisters, friends and enemies in my present life here in Egypt. And often I really have to smile about the curious relationships...

Ptahhotep mne opět bere za ruku a vede mne místnostmi, kterými jsme přišli a kamennými dveřmi zpět do chrámu. Zasněžení nás zvolna následují. V chrámu na nás čekají všichni neofyté a nyní plním poprvé svou kněžskou povinnost. Zůstávám stát s Ptahhotepem u oltáře a všichni neofyté přicházejí, jeden po druhém, aby přijali mé požehnání.

V malé místnosti, kde jsem bývala před svým zasvěcením, nechal mne Ptahhotep samotnou. Po předepsaném čase odpočinku smím sníst trochu lehkého jídla a napít se. Dlouho sedím na svém lůžku a nemohu se oprostít od zvláštních obrazů snů svého zasvěcení. Jak strašné obrazy! Jaké štěstí, že tyto obrazy nejsou skutečností a že jsem se probudila! Jak bylo možné, že jsem vůbec v sobě nosila takové obrazy a proto jsem je snila? Tyto obrazy se nemohou stát skutečností! Je vyloučeno, aby lidstvo kleslo tolik, aby se zabíjelo s takovou ukrutností, s tak pekelnými prostředky! Sklep, ten strašný kryt v mém snu! A přece znám ten věčný zákon, že bytost si může představit jen ty obrazy, které opravdu mohou existovat ve skutečnosti. **Co si člověk může představit, může se také uskutečnit. Jinak by si to nemohl představit!**

A kdo byl muž s hořícíma očima, který v mém snu zasvěcení byl „mým mužem“? Jak blízký byl ve snu mému srdci, byl skutečně mou doplňující polovinou? Byl mým nejlepším přítelem! A přece nevěděl, kdo jsem, a také já teď nevím, kdo je on.

A tak prožívám znovu každý jednotlivý obraz svých snů ze zasvěcení. Poznávám, kdo v oněch obrazech byli moji rodiče, sourozenci, ti četní přátelé a nepřátelé v mém nynějším životě zde v Egyptě. Často se musím usmívat těm zvláštním souvislostem...

AS A PRIESTESS

The priestesses in the temple have different tasks corresponding to their different abilities. Some teach the temple dancers. Some help the restless souls of departed dead who wander about aimlessly in the earth's atmosphere. In holy sleep, the priestesses help them on their path towards further spiritual development.

Without help they would stagnate for hundreds, perhaps even thousands of years because, without organs of sense, they have no opportunity to gather experience or to contact other beings. They are introverted and find no path on which to progress. The priestesses seek out these restless souls, penetrate their beings with the power of love, and thanks to their inner identity they irradiate their consciousness with ideas that help them find a solution and a way out of their condition. These priestesses thus perform a two-fold duty. They help wandering souls forward and simultaneously purify the earth's atmosphere.

There are priestesses who work towards developing healthier, more beautiful and more spiritual young people through initiating them in the mysteries of physical love. They teach young men to transmute their physical urge through the power of the spirit and to aim for a higher spiritual union – a sacrament. They also teach young men who are on the point of marrying about this sacred power, so they can transmit this energy to their wives after marriage and thus beget noble children.

Lastly, certain priestesses perform the same tasks as the priests. They teach groups of neophytes, give instructions for exercises in concentration, and receive people who need advice regarding special problems. As soon as these priestesses reach an advanced degree of priesthood, they are permitted to use the staff of life in healing the sick. In this way a priestess can become a high priestess. I have been assigned to this group.

I am truly delighted with my task! It's nothing less than wonderful to observe the minds and souls of my pupils as they develop step by step and manifest more and more of divinity. For me it's like watching a bit of opaque material gradually become transparent, allowing the divine creative principle to shine through. Every day I experience this with my dear neophytes. I also enjoy taking care of people who come to the temple seeking advice in affairs of the spirit or matters of the body. I receive them in my little cell, the same one Ima assigned to me when I first came to the temple.

At such times people show me their 'other' face, the face that nobody else sees... a face they often do not know themselves. I see this inner face in every creature, and it's very instructive to hear about all the different events and experiences that have shaped this inner countenance in accordance with the law of action and reaction. Oh, if only everybody could see their own and other people's inner countenances. They would never hate each other, and they would never be afraid of each other! There are no bad people! They often harm each other, doing evil things, even cruel things, to others because they believe others are going to do evil to them and they try to defend themselves in advance out of pure fear. In this way they give others a real reason to believe they are acting with bad intentions.

But if one could only convince both parties to such 'evil actions' that neither is acting malevolently and that both are merely afraid of each other, they would both breathe a sigh of relief and shake hands. People are ignorant and blind. They don't see each other, and this is the reason for all the enmity and hostility on earth. There's nothing more beautiful than being able to open blind eyes and watch the brilliant look of understanding and knowledge begin to shine.

JAKO KNĚŽKA

Kněžky v chrámu mají různé úkoly, odpovídající jejich schopnostem. Některé vyučují chrámové tanečnice. Jiné pomáhají ke svatému spánku neklidným duším, které i po smrti bloudí stále v pozemské atmosféře na jejich cestě dál.

Bez pomoci by stagnovaly ještě staletí, snad dokonce tisíciletí, protože bez smyslových orgánů nemají příležitost získat zkušenosti nebo navázat kontakt s jinou bytostí. Jsou do sebe uzavřené a nenalézají žádnou cestu, kterou by mohly jít dále. Kněžky vyhledávají tyto neklidné duše, prostupují jejich bytosti silou lásky a díky vnitřní totožnosti ozařují jejich vědomí idejemi, které jim pak pomáhají k uvolnění z jejich stavu. Úkol těchto kněžek je tedy dvojitý: Pomáhají bloudícím duším dál a současně čistí pozemskou atmosféru.

Jsou kněžky, které zasvěcují do tělesné lásky mládež, aby byla zdravější, oduševnělejší a krásnější. Učí mladé muže zušlechťovat pud silou ducha a snažit se o vyšší duchovní spojení – o svátost. Zasvěcují i ženící se mladé muže do této posvěcené síly, kteří pak v manželství předávají tuto energii svým ženám, a pak plodí ušlechtilé děti.

Konečně některé kněžky plní stejné úkoly jako kněží. Vedou skupiny neofytů, dávají návody ke cvičením koncentrace, přijímají lidi, kteří potřebují radu v nějaké záležitosti a dosáhnou-li tyto kněžky vyššího stupně kněžství, mohou také uzdravovat nemocné pomocí hůlky života. Na této cestě se může stát kněžka velekněžkou. Jsem přidělena k této skupině.

Velice miluji své úkoly. Je podivuhodné spoluprožívat, jak duše mých žáků se postupně rozvíjí a zjevuje se v ní božské. Vidím zde živou ilustraci neprůhledné krychle, která se postupně stává průhlednou a nechá prosvítat paprsky božsky stvořitelského principu. Den co den toto prožívám s mými milými neofyty, kterým pomáhám. Ráda se také zabývám lidmi, kteří navštěvují chrám, aby si dali poradit ve svých duševních nebo i tělesných problémech. Přijímám je ve své malé cele, kterou mi Ima přidělil tehdy, když jsem poprvé přišla do chrámu.

Zde mi lidé ukazují svou „druhou tvář“, kterou nikdo nevidí... často ani oni sami. Vidím vnitřní tvář každé bytosti a je velmi poučné slyšet, jaké zkušenosti, zážitky a události tuto tvář formovaly podle zákona akce – reakce. Oh, kdyby všichni lidé mohli vidět své nitro, nemohli by se nikdy nenávidět a nikdy by neměli strach jeden před druhým. Nejsou vůbec špatní lidé! Často jsou vůči druhému zlí, krutí, protože myslí, že druhý jim chce uškodit, a už předem se brání ze samého strachu. Tím dávají skutečný důvod, takže druhý dojde přesvědčení, že mají zlou vůli.

Kdyby však bylo možné oba přesvědčit, že žádný nemá zlou vůli, ale jenom strach před druhým, s ulehčením by si podali ruce. Lidé jsou nevědomí a slepí, nevidí se navzájem, a to je příčina všeho nepřátelství a všeho neštěstí na zemi. Není nic krásnějšího než moci otevřít slepé oči a spatřit, jak se v jejich pohledu rozsvítí lesk chápání a vědění.

In addition to this work I am permitted to be present when Ptahhotep or his deputy uses the staff of life to heal the sick. In the early morning they arrive, coming by themselves or with the aid of friends or relatives who bring them to the temple. Ptahhotep then conducts new vital force into their sick bodies. I often watch how the staff of life completely heals broken bones or horrible wounds in just a few moments' time, leaving behind only a thick spot in the bone or a tiny scar to show where the wound or the break was. Just as two pieces of metal can be welded together into one piece through heat, broken bones are mended by the staff of life, and deep wounds in muscles, ligaments, blood vessels, nerves and skin grow together again. With equal speed this staff of life can heal the most serious inflammations of the lungs, kidneys or other organs. Great indeed is the mercy and grace of *God* for the gift he has made to mankind of this means for the recovery of health.

Beside my work in the temple I continue to fulfil the duties of the wife of the Pharaoh. Just as I used to do in the past, I sit beside my father at festive receptions and other public events. At such times I have plenty of opportunity to observe the people of the court and all the others who attend these high feasts. Sometimes we receive messengers and emissaries from strange countries. They are quite different from these sons of men among us. The colour of their skin, their physical stature and the shape of their heads are all different, and they radiate different forces. They sometimes bring us wonderful things as gifts, things that are quite unknown in our country. Animals I have never seen before, precious gems, cloth, beautifully painted pottery. Father has arranged for artists to come from some of these far countries to teach our young people of the temple. On the other hand, some of our artists and wise men have travelled far abroad to teach our arts and sciences. Father has told me that we will some day visit these great countries.

Ever since my initiation I have also been permitted to go for chariot rides alone with the lions. Through my initiation I received the ability to guide my will-power into the nervous centres of other living creatures, thus bringing them completely under my power. I now control in my own body the activated nerve centres which are still latent and undeveloped in the sons of men, and I can send out penetrating radiations of will-power that other such living creatures are turned into unconscious tools of my will.

I never forget, however, that *God's highest gift to man is the right of selfdetermination*, and I know this right must never be infringed. That would be black magic! That's why I never use my will-power against a person. Often enough it would be so easy to help a person solve a difficult problem if I were merely to fill him with my will! But this would mean that I would be taking on the responsibility myself, and the solution of the problem would be mine not his. In this way I would be robbing him of an opportunity to pass a test. **Every person must solve his own problems, for only in this way can he gather experience, develop his will power and widen the horizon of his consciousness.**

Animals are directly subject to natural forces. They automatically and instinctively carry out the will of nature and possess no self-determination. So I can completely subject my lions to my will. It's wonderful how these magnificent animals immediately carry out my thoughts. They react to the slightest impulse of my will, and I often have the feeling that they belong just as much to my *self* as my hands and feet do. The same divine *self* is the life of every living creature, and the 'love' animals feel is nothing but the unconscious striving to achieve the unity of the *self* on the lowest, physical plane of consciousness.

A child going through the phase of awakening consciousness also tries involuntarily to achieve this same unity and identity by putting into its mouth everything it can get its little hands on. Animals have the same instinct. The unity and the love between me and my lions is so great that they like to take my hand or even my head between their jaws as if

Kromě této práce smím být přítomna, když Ptahhotep nebo jeho zástupce používá hůlku života k uzdravování nemocných. Ti přicházejí časně ráno buď sami, nebo je do chrámu přinášejí přátelé či příbuzní. Ptahhotep pak přivádí novou životní sílu do nemocných těl. Často přihlížím, jak hůlka života úplně uzdravuje v několika vteřinách. Po zlomené kosti nebo strašných ranách nanejvýš zesílená kost nebo jizva ukazuje zraněné místo. Jako se svařují kovové kusy do jednoho zahřátím, tak se zase spojují hůlkou života zlomené kosti a hluboké rány ve svalech, šlachách, žilách, nervech a kůže znovu srůstá. Právě tak rychle hůlka života uzdravuje nejtěžší záněty plic, ledvin nebo jiných orgánů. Veliká je milost boží, že dal lidem tento prostředek k uzdravení.

Kromě své práce v chrámu plním dále povinnosti faraónovy ženy. Sedím vedle svého otce při slavnostních audiencích nebo veřejných slavnostech jako dříve a pozoruji dvořany a všechny lidi, kteří se objevují o takových svátcích. Často přicházejí poslové z cizích zemí, kteří jsou docela jiní než lidští synové u nás. Mají jinou barvu kůže, jiný tvar hlavy, zcela jinou postavu a také vyzařují jiné síly. Často přinášejí podivuhodné věci jako dary, které v této zemi neznáme. Zvířata, která jsem nikdy neviděla, drahokamy, látky, vypalované a nádherně malované nádoby. Otec už dal přivést umělce z těchto vzdálených zemí, aby svému umění vyučovali naše mladé žáky v chrámu. Odtud zase vysoce nadaní učenci a umělci cestují do těchto dalekých zemí, aby tam přinesli naši vědu a umění. Otec mi řekl, že jednou také navštívíme tyto velké země.

Od zasvěcení mohu podnikat sama jízdy vozem se lvy. Schopnost vést svou vůli do nervových center jiných bytostí a mít je zcela ve své moci mi byla dána zasvěcením. Ovládám nyní tato do činnosti uvedená nervová centra, která jsou u lidských synů v latentním stavu. Mohu vysílat pronikavé paprsky vůle tak, že se jiné bytosti mění v nevědomý nástroj mé vůle.

Nikdy však nezapomínám, že dar *Boha ze všech největší je právo sebeurčení člověka, a to nesmí nikdo porušit. To by byla černá magie!* Proto nikdy nepoužívám své vůle proti člověku. Jak by často bylo lehké pomoci člověku z těžkého problému, kdybych ho směla naplnit svou vůlí! Musela bych tím vzít na sebe i odpovědnost a vyřešení problému by nebyla jeho, ale moje zásluha. Vzala bych mu tím příležitost obstát ve zkoušce. Každý člověk musí řešit své problémy sám, protože jen tím může získávat zkušenosti, rozvíjet sílu své vůle a rozšiřovat obzor svého vědomí.

Zvířata jsou bezprostředně podřízena přírodním silám, provádějí vůli přírody automaticky a nemají žádné sebeurčení. Mohu tedy své lvy zcela podřídit své vůli. Je to nádherné, jak tato obdivuhodná zvířata okamžitě převedou v čin moje myšlenky. Reagují na nejmenší hnutí mé vůle, takže mám někdy pocit, jako by patřili k mému já právě tak jako mé ruce nebo nohy. Totéž božské *Já* je život každé bytosti a „láska“ zvířete není nic jiného než podvědomé úsilí uskutečnit tuto jednotu *Já* na nejnižším stupni, na tělesné úrovni vědomí.

Také ještě nevědomé dítě chce uskutečnit a prožít tuto jednotu a identitu zcela jednoduše tím, že všechno chce dávat do úst, nebo sníst. Dítě procházející úrovní probuzení vědomí se také bezděky snaží dosáhnout téže jednoty a sjednocení tím, že si dává do úst vše, co jeho malé ruce dosáhnou. Tentýž instinkt mají zvířata. Jednota, to jest láska mezi mnou a mými lvy, je tak veliká, že berou do svých tlam mou ruku, nebo dokonce mou hlavu a dělají, jakoby mě chtěli sežrat. Samozřejmě mě nekousnou, hra není vážná. Ale chápu, že tato zvířata, když například žerou gazelu, *prokazují jen svou snahu po jednotě*. Pud sebezáchovy má tedy stejný prazdroj jako pud udržení rodu: snahu o stav jednoty.

they were going to eat me. Naturally they don't bite, and their play is not to be taken seriously. I can understand that when they eat a gazelle for example *they are only following out their instinctive striving for unity*. The instinct for self-preservation has the same source as the instinct for the preservation of the species: striving for the divine state of unity.

That's why the manifestations of both instincts are so close together and often overlap. Nature exploits this primordial tendency towards unity in order to create progeny through the instinct for procreation and propagation of the species and in order to preserve the body through the satisfaction of hunger. This is the reason why the meat lions get from their keepers never tastes as good as the flesh they tear from the body of fresh-killed prey; for in this latter act they are unconsciously experiencing a form of union with the living – with life itself. With dead flesh they can satisfy only their hunger but not their subconscious striving toward union.

I get a great deal of pleasure out of spending time with my lions. It's thrilling to observe how these majestic animals manifest all the characteristics of the divine *Ra* – the sun – transformed to the animal level.

When I'm alone with father I ask him: 'Father, now that I've been initiated, when I raise myself above the level of time, I can look into the past and the future the same as you, but I still can't recognize anything in my own future. Why is that? The only importance I attach to the future is the development it will bring me in my progress up to the last, highest, divine degree. But please explain to me why I can see everybody else's future but my own: I see only mist before my eyes when I turn my consciousness towards my own future.'

Father looks at me, smiles and waits. I smile back and answer him in thought. We understand each other. His look tells me: 'What are you asking for? If you don't see your future, it simply means that's the way it's meant to be so you can fulfil your task properly. Don't bother about it, but do everything to attain by your own efforts the highest degree you reached with Ptahhotep's help during your initiation.'

When our tasks call us back to the city, the days go by as in the past, and I spend some of my time in the temple and some in the palace. I love my work. It satisfies me completely. Nevertheless, all day long I go about with the joyful anticipation of being able to withdraw into myself – into God – when my day's duties are over. Every time I turn inward with the determination to reach the highest degree by my own efforts, and I actually do come nearer and nearer to perfect fulfilment. Yet every time I return to my personal consciousness, I get up disappointed. Once again I realize I have failed to achieve the last and highest reality which I experienced in my initiation and which burns in my memory like an unquenchable flame. My only consolation in such moments is that of looking forward to participating in vesper prayers and meditations with Ptahhotep.

Ptahhotep, his deputy, the priests and priestesses – initiates all – meet in the temple at sunset. We sit in a circle, with Ptahhotep and his deputy sitting diametrically opposite each other and thus forming two poles. All the rest of us form two semicircles on either side. It takes us a while to free our spiritual body from impurities which we have unavoidably absorbed during our contacts with the sons of men. Then Ptahhotep extends his blessed hands to his neighbours on either side. All the rest of us join hands too, thus forming a circuit through which Ptahhotep and his deputy conduct a current of the highest, supreme, divine degree into our bodies. This helps us experience the supreme state of divine unity. In this way our nerves develop resistance much faster than they would if we were dependent only on our own energies. These moments of bliss, experienced daily during our evening prayers, give meaning and content to my whole life. ... Oh God! Give me the strength to reach *you* with my consciousness by my own efforts!

Proto jsou i projevy obou pudů tak úzce spolu spojeny a propojeny. Příroda využívá tohoto praúsilí po jednotě v pudové síle, aby zplodila nové potomky, ve spojení s hladem, aby udržela tělo. Proto lvům nechutná tak dobře maso, které dostanou od svého ošetřovatele, jako když mohou prožít svůj pud prajednoty v lovecké horlivosti, volně se vrhnout na živé zvíře. Prožívají sjednocení se živým – se samotným životem; s mrtvým masem mohou uspokojit jenom hlad, ale nikoli úsilí po jednotě.

Ráda se zabývám svými lvy. Je tak vzrušující pozorovat, jak tato nádherná zvířata projevují všechny vlastnosti božského Ra – slunce – transformované na zvířecí úroveň!

Když jsem s otcem sama, ptám se ho: „Otče, hled, dostala jsem zasvěcení, a když se přenesu přes rovinu času, vidím budoucnost i minulost právě tak jako vy, jenom ve vztahu k mé vlastní osobě nemohu stále budoucnost poznat. Proč je to tak? Budoucnost je pro mne důležitá jen natolik, abych se v ní rozvíjela k poslednímu, nejvyššímu božskému stupni. Vysvětli mi však, proč vidím budoucnost všech lidí, jen právě svoji ne. Mlha je před mýma očima, když zamírím své vědomí do budoucnosti.“

Otec se na mne dívá, usmívá se a čeká.

Usmívám se též a odpovídám mu v duchu. Rozumíme si navzájem. Jeho pohled říká: „Proč se ptáš? Když svou budoucnost nevidíš, tak to tak musí být, abys mohla správně plnit své úkoly. Nemysli na to, ale dělej vše, abys dosáhla vlastní silou nejvyššího stupně, který jsi prožila za pomoci Ptahhotepa při svém zasvěcení!“

Když nás naše povinnosti volají zpět do města, plynou mé dny jako dříve, zčásti v chrámu, zčásti v paláci. Svoji práci dělám velice ráda. Zcela mne uspokojuje, přesto se po celý den těším, že se mohu po svých povinnostech ponořit do sebe – do Boha. Pokaždé se obracím do nitra s odhodláním, že chci z vlastního úsilí dosáhnout nejvyššího stupně a skutečně se stále přibližuji k dokonalému naplnění. Přesto pokaždé vstávám zklamaná, když se vracím do osobního vědomí. Poslední skutečnost, kterou jsem prožila v zasvěcení, na níž vzpomínka stále hoří v mé duši, jsem nedosáhla ani tentokrát. Mojí jedinou útěchou v těchto chvílích je, že se večer zúčastním modliteb a meditací s Ptahhotepem.

Ptahhotep, jeho zástupce, kněží a kněžky, všichni zasvěcenci se shromáždí večer při západu slunce v chrámu. Sedíme v kruhu tak, že Ptahhotep a jeho zástupce sedí naproti sobě a tvoří dva póly. My ostatní tvoříme půlkruh vpravo i vlevo. Je třeba určitý čas, než očistíme duševní tělo od nečistot, které nevyhnutelně přijímáme, když přicházíme do styku s lidskými syny. Potom podá Ptahhotep své požehnané ruce svým sousedům na obou stranách a i my všichni si podáme ruce a vytváříme tak proudový kruh, kterým přivádí Ptahhotep a jeho zástupce proud nejvyššího božského stupně do našeho těla. To nám pomáhá prožít stav nejvyššího vědomí božské jednoty. Tímto způsobem se rozvíjí odolnost našich nervů mnohem rychleji, než kdybychom byli závislí jen na své vlastní energii. Okamžiky blaha, které každý den prožívám při večerní bohoslužbě, jsou obsahem a smyslem celého mého života.

Oh, Bože, dej mi sílu, abych Tě dosáhla svým vědomím z vlastního úsilí!

WE WILL MEET AGAIN

One day the court is making ready to celebrate a great reception and then the great reception begins. The troops of the foreign power march up in a long festive procession. Their leader and his retinue step up before the terrace and bow down before us with outstretched arms. Then their leader makes a fine speech in our language to tell us how eager his ruler is to reach a long-term alliance with us. Then he calls his porters forward to bring us our gifts.

I observe the changing scene from above and look at the men in the leader's retinue. All of splendid physique, they wear their ceremonial robes and military armour. The strangers are big, strong, broad-shouldered and very muscular men. In our country only the descendants of the race of the Sons of God are as tall and strong as these strange soldiers, but much more slender, nimble and resilient. Ptahhotep, father and some of the other descendants of the Sons of God like Ima, Mentuptah, Imhotep and some priestesses have beautiful and powerful bodies, but they are majestic, dignified, full of spirituality. Less robust, they don't look so much like splendid animals.

Never before in my life I have seen people like these strangers. They don't please me at all! In our country I am accustomed to seeing finely-chiselled facial features that reflect spirituality, especially among the descendants of the race of the Sons of God, and even among the hybrid race. These strangers have irregular features that make them look like animals! Especially their ears! Our ears are small, narrow and finely-chiselled with the lobe separate from the side of the neck. These strangers have big, broad ears, their lobes joined to their necks like those of monkeys. And what strikes us all as particularly strange is their red hair! Their faces, hands, arms and feet are covered with an abundance of hair, shining like golden threads in the sunshine. They are self-assured, and when they talk or laugh they reveal rows of beautiful, white, glistening, strong teeth. But this feature too makes me think of animals! They radiate great strength, but not spiritual strength. No! I don't like their looks!

I can see our guests from abroad find us just as strange as we think they are. They don't like our looks either. I see their eyes have not yet been opened to the spirit. They are unable to appreciate, or even to perceive any fine, delicate, spiritualized shapes. They see only the people of our country are smaller than they. Reading their thoughts I can see they hold us in contempt.

I am accustomed to seeing the fire of admiration kindled in the eyes of men when, they look at me. These strangers admire my robe and my jewels without noticing at all that I am beautiful! I can see very well that they're curious about me, the queen of this country, and they stare at me at every opportunity without noticing that I am beautiful! Yes, I know I inherited my mother's small stature, but a woman's beauty does not depend on her size! But these men, these strange warriors from a far-off country think a woman has to be big and fleshy to be beautiful. I observe myself as I always do. Have feelings of vanity sprung up within me? No! Far from it! I am merely displeased because they are so ignorant, immature and crude, like people in the lowest class of the sons of men in our country.

All these people are so lacking in culture and polish, including their leaders and the people of rank accompanying them. One of them is standing in front of the terrace, right in front of me. He must be a high officer because he has come forward in the closest proximity to their commander. Now he's standing amidst a group of soldiers and staring at me incessantly. The corners of his mouth show a disrespectful attitude. The way he acts really doesn't befit a person of rank. How can a man stare at a woman so impertinently? In all our court only Roo-Kha is as impertinent as this fellow, and even he can't conceal his admiration for my beauty. But this stranger merely stares insolently without the slightest

JEŠTĚ SE SHLEDÁME

Jednoho dne se dvůr připravuje na slavnostní uvítání a pak tato slavnost začíná. Oddíly cizí země pochodují ve slavnostním průvodu. Jejich vůdce se svým doprovodem se postaví před terasu, před nás, ukloní se s předpaženými rukama hluboce až k zemi, pronese hezký projev v našem jazyce, aby ukázal, že si přeje navázat s námi dlouhodobé styky. Potom dá pokyn nosičům darů, aby předstoupili a předali dary.

Pozoruji scénu shora a prohlížím si muže v doprovodu vůdce, kteří se řadí před terasou. Všichni jsou skvělí lidé v nádherném svátečním oděvu a ve vojenské výzbroji. Cizinci jsou vysocí, silní, zdraví lidé, statní a velice svalnatí muži. U nás jsou jen potomci Synů božích tak vysocí a silní jako tito vojáci, jsou však štíhlejší, ohebnější a pružnější. Ptahotep, otec a ještě někteří z kmene Synů božích, také Ima, Mentuptah, Imhotep a rovněž některé kněžky mají nádherné postavy plné síly, jsou však důstojně majestátní a zcela prostoupeni duchem. Nepůsobí tak robustně a tělesně zvířecky jako tito cizinci.

Nikdy jsem neviděla takové lidi. Nelíbí se mi! V naší zemi jsem zvyklá na to, zejména u potomků Synů božích a rovněž u silně smíšené rasy, že jejich obličejové tváře jsou jemné a produhovnělé, nikoli nepravidelné a zvířecí, jako tváře obličejů těchto cizinců. Zejména uši! Naše uši jsou malé, úzké a hezky tvarované, ušní lalůčky volné. Cizinci mají široké, velké uši, s přirostlými lalůčkami. Jsou podobní opicím. A to, co je u nás zcela neznámé a působí na nás velice podivně, jsou rudé vlasy cizinců. Také jsou velice chlupatí, obličej je plný chlupů, ale i jejich ruce, paže a nohy jsou pokryty četnými chlupy, které se v slunci třpytí jako zlaté nitky. Jsou sebevědomí a sebejistí. Když mluví nebo se smějí, ukazují krásné bílé, ale velice silné zuby. I to na mne působí zvířecky! Vyzařují velikou sílu, ale nikoli duchovní sílu. Ne! Nelíbí se mi!

Vidím, že cizincům připadáme stejně zvláštní jako oni nám. My se jim rovněž nelíbíme. Vidím, že jejich oči nejsou ještě pro ducha otevřeny. Nevidí jemné, duchem prostoupené tváře, vidí pouze, že lidé u nás jsou menší než oni a vidím jejich myšlenky, že o naší rase smýšlejí s opovržením.

Jsem zvyklá na to, že oheň obdivu zazáří v očích mužů, když mne spatří. Tito cizinci obdivují moje roucho, moje šperky, ale vůbec nepozorují, že já jsem krásná. Vidím velice dobře, jak jsou na mne, na královnu této země, zvědaví a hledí na mne při každé příležitosti, ale nevědí, že jsem krásná. Ano, zdědila jsem malou postavu své matky, ale krása ženy nezávisí přece na její výšce! Tito muži však, tito cizí bojovníci, shledávají ženu krásnou jen tehdy, je-li vysoká a svalnatá. Pozoruji se jako vždy. Probudila se snad ve mně ješitnost? Ne, to je mi vzdálené. Pouze se mi nelíbí, že jsou tak nevědomí, nezralí a hrubí, jako jsou u nás synové lidské rasy nejnížší třídy.

Všichni tito cizinci jsou velice nekultivovaní, včetně jejich vůdců a hodnostářů. Mezi ostatními tu stojí jeden, přímo pod terasou před mým sedadlem; musí to být vysoký důstojník, neboť se objevil v bezprostřední blízkosti jejich vůdců. Nyní tu stojí se skupinou vojáků a nepřetržitě se na mne dívá. V koutcích jeho úst je pohrdavý výraz. Jeho chování opravdu není vznešené. Jak si může muž prohlížet tak směle a drze ženu?! Na našem dvoře je tak drzý jen Roo-Kha, ale jeho pohled nemůže a nechce zakrývat obdiv pro moji krásu. Tento cizinec se na mne dívá jenom drze, bez nejmenšího obdivu! Přesto nedovolím, aby se ve mně probudila ješitnost. Dávám pozor a stále se kontrolovuji!

admiration! Nevertheless, I fight down any and all feelings of vanity within myself. I watch out and keep myself under constant control!

I turn away to watch the ceremonies again. Fascinated by the military games these soldiers are playing, I must admit they possess physical strength unknown in our country. Their race is descended from a half-blooded Son of God who manifested his father's high divine power in his blood, instead of his spirit, and so became a giant. His descendants intermarried with primitive people and developed a big-boned race with enormous muscular strength. They're not nearly so agile and adroit as our warriors, but they can perform feats of strength that would be beyond the ability of our soldiers. During these military games I glance down once in a while at the insolent foreigner in front of me. He is still staring at me untiringly. Actually, it would be a truly inspiring task to guide such an uncultured, red-headed stranger into the mysteries of the spirit... to help him step by step to open his inner eyes... to enable him to see the beauty of a woman's spirituality instead of only her flesh.

I find myself ill at ease in the presence of *this* strange guest. And my heart beats faster when I realize he has exactly *the same voice as the man who turned into a flaming spirit in my initiation dream!* How strange!

These strangers are peculiar people, lacking in culture and learning but not stupid at all! They live very close to nature, and even though they don't *intellectually* know the inner, creative laws and the essence of things, they know a lot as a result of their own direct experiences. It is remarkable to observe how a truth, which we clearly see and know in our spirit through inner contemplation, appears in these people as mere belief and superstition!

When they don't know the source and cause of a force, they imagine that it comes from an invisible being, and they then give the name *God* to their own imaginings. And they stubbornly insist on calling these imaginary, fairy-tale creatures 'gods'. They think they know everything better. When one tries to tell them the truth and explain real facts to them, they merely shake their head and laugh condescendingly. Of course I am not permitted to tell them any of the secrets of the temple, but still I have tried to explain to our foreign guest the forces which cause lightning and thunder in a storm. I knew I wouldn't be permitted to tell him how the high priest uses the Ark of the Covenant in the pyramid to create lightning and rain... the blessed rain that keeps our country from becoming absolutely barren. But I did try to explain to him that lightning comes from a meeting of two opposite forces and that he can cause the same phenomenon himself by striking two pieces of stone together.

At this he gave me a supercilious look, saying he knew very well that lightning was the arrow of the 'chief god', and that 'little demons' live in certain stones and become angry and shoot out little flashes of lightning whenever they're disturbed. When I tried to give him the true explanation of this phenomenon, I found his mind closed up tight. In one sense it doesn't make any difference whether we consider lightning to be the 'arrow of the chief god' or the 'meeting of positive and negative forces'. But if these people continue to believe in their superstitions and all their various imaginary gods, they'll never learn to control the forces of nature and always remain slaves of their superstition. Anyway I have succeeded in getting our strange red-headed officer guest interested enough in my explanations of various natural phenomena so that he's always eager to hear more. He said he would like to have me teach him; so he's going to come to the temple every day, and I will initiate him into the lowest degree of knowledge.

Otočím se a přihlížím dále slavnosti. S největším zájmem sleduji různé bojové hry, které cizí vojáci předvádějí. Musím přiznat, že muži mají tělesnou sílu, kterou my nemáme. Tato rasa pochází po potomku polokrevního Syna božího, který neprojevila vysokou božskou sílu svého otce ve svém duchu, nýbrž ve své krvi, a stal se obrem. Jeho potomci se zkřížili s pralidmi a vyvinuli rasu s velkými kostmi a ohromnou svalovou silou. Zdaleka nejsou tak zruční a pružní jako naši bojovníci, dovedou však silácké kousky, kterých by naši muži nebyli schopni. Během této podívané se přece jen stále ohlížím dolů po drzém cizinci. Neúnavně se dívá nahoru. Byla by to vlastně krásná úloha, uvést do tajemství ducha takového nekultivovaného, zvláštního, rudovlasého cizince, pozvolna otevírat jeho vnitřní oči... aby nevnímal jen tělo ženy, ale také krásu její duchovnosti!

Když jsem pohromadě s tímto cizím hostem, vždy mi srdce začne tlouci, protože má přesně *stejný hlas, jako postava zahalená v mlze v mém zasvěcovacím snu!* Jak zvláštní!

Cizinci jsou svérázní lidé. Nekultivovaní a neučení, ale nikoli hloupí. Jsou zcela úzce spojeni s přírodou; aniž by *rozumově* znali vnitřní stvořitelské zákony a podstatu věcí, vědí o tom mnoho z vlastních bezprostředních zkušeností a zážitků. Je podivné zjišťovat, že stejná pravda, kterou vidíme jasně ve svém duchu pomocí vnitřního nazírání, objevuje se ve vědomí těchto cizinců jako víra a pověra.

Když neznají zdroj a příčinu některé síly, představují si, že pochází od neviditelné bytosti a své vlastní představy pak nazývají Bůh. A tvrdohlavě obhajují svoje představy, své neskutečné pohádky o „bozích“. Všechno chtějí vědět lépe. Když jim chceme říct pravdu a vysvětlit fakta o skutečnosti, potřásají hlavou a s převahou se smějí. Samozřejmě nesmím říci nic z chrámového tajemství; přesto jsem chtěla vysvětlit cizinci síly, které při bouřce způsobují blesky a hrom. Nesměla jsem říci, že veleknězi vyrábějí pomocí archy úmluvy v pyramidě blesk a déšť, neboť bez toho by samo od sebe nikdy nepršelo a krajina by se stala dokonale neplodným světadílem. Pokouším se mu vysvětlit, že blesk vzniká při setkání dvou protichůdných sil, a že by sám mohl vyvolat stejný úkaz, jestliže silně udeří dvěma kameny o sebe.

Smál se a s převahou řekl, že blesk je šíp „hlavního boha“, a že velice dobře ví, že v určitých kamenech bydlí malí „démoni“, kteří, jestliže je rušíme, se rozzlobí a vymrštují malé blesky. Nechtěl však nic vědět o pravdivém výkladu tohoto úkazu. V podstatě není rozdíl v tom, pojmenuji-li blesk jako „šíp hlavního boha“, nebo jako „setkání pozitivní a negativní síly“; setrvávají-li však tito lidé na své pověře a na své představě o neexistujících božstvech, nikdy se nenaučí ovládat přírodní síly, ale zůstanou otroky svých pověr. Se svými pokusy vysvětlit cizinci různé přírodní úkazy jsem se dostala tak daleko, že se zajímal o další výklady, i když jim nevěřil. Rád by se nechal mnou poučit, říkal. Každý den se objeví v chrámu a zasvětim ho do nejnižšího stupně vědění.

After sunset Menu helps me into my priestess robes. Then, heavily veiled, we both walk over to the temple. A neophyte has accompanied our officer guest to my little cell in the temple wall where he is awaiting me. Menu stays behind in the temple court, and I enter my cell. The stranger is already there! Standing there, leaning against the wall of my cell, he greets me with his usual smile of superiority. This smile annoys me! How does he dare to look at me this way? He's not my superior in any respect. Just because he's physically bigger and stronger, he ignorantly assumes himself to be superior in every way. He doesn't have the faintest idea that the power of mind stands over everything. But I'm going to show him! With the power of my mind I'm going to conquer this insolent, red-headed giant. Despite all his physical power he'll be vanquished, and through my spiritual power I'll come out victorious!

The stranger bows deeply, but I see clearly he's doing it without conviction. Here in our country the people practically worship me. They know I am an initiated priestess, a servant of *God*. The stranger also knows I am a priestess in the temple, but he doesn't know what 'initiation' means. He doesn't know that our *knowledge* is not a system of beliefs based merely on human imaginings, but rather the direct recognition of truth... divine *omniscience*! But I'll open his eyes! I'll explain the mystery of man and the universe to him. I'll guide him into the mystery of all creation.

'If you want to achieve true knowledge,' I tell him, 'you must first learn to know yourself. You have to know *what you yourself are*. When you come to know yourself, you will discover that all the truths of the universe are concealed within your own being. Thus through this self-recognition you will get to know all the secrets of the world. First solve the great puzzle of our sphinx, that of man himself! You must recognize what you are!'

The stranger looks at me attentively at first, but then begins to smile.

'I'm supposed to learn what I am? I've known that for a long time! Why is that supposed to be such a great mystery? But it seems to me, oh queen, that *you* don't know what I am, and so *I* am telling you: I am a man!' And with that he lets out a hearty laugh, showing all his big white teeth. Oh my! What a child he is! His laugh is so infectious that I can't help laughing myself.

'I know very well that you're a man...' I answer him. But I can't even finish my sentence because the red haired giant interrupts me impolitely: 'It seems to me, queen, that you not only don't know I'm a man, but that you don't even know *what a man is*. I'm not a priest and can't read people's thoughts the way you can, but I know women, and I can see something you don't know at all – or else you've forgotten it – and that is what you are! You don't know you're a woman! How do you think you can try to teach me the inner secrets of man and the universe if you don't even know this simple fact that everybody else can see?'

'I know very well that I'm a woman,' I reply with dignity. The stranger smiles insolently, but I continue undisturbed: 'The outer form is only the mantle of the inner being. When one knows the inner being and when one *is* the inner being, he uses the outer form only as an instrument *but does not identify himself with it!* The body is only the robe of the *self*. You wear clothing too, and yet you are not the clothing. In the very same way you wear a body which can be either male or female, but your *self* stands above the sexes and is neither man nor woman. The *self* is the creator. The person, the physical, material manifestation is only one half of the true being. The other half has remained behind in the unconscious, unmanifested state. And whether a manifestation is male or female depends merely on which half has incarnated itself. When a person has made both halves of his being conscious and experienced them consciously, he has become identical with his *self*, and then he carries within himself both the male and female principles in complete equilibrium.'

Po západu slunce mne Menu obleče do roucha kněžek a jdu, hluboce zahalena, v jejím doprovodu do chrámu. Jeden neofyt doprovodil cizince do mojí malé cely v chrámové zdi. Tam na mne čeká. Menu zůstává v chrámovém nádvoří a já vkročím do své cely. Cizinec tu již stojí, opírá se v rohu o zeď a dívá se na mne se svým úsměvem, plným převahy. Vždy mne zlobí toto usmívání. Jak se může odvážit takto se na mne dívat? V žádném směru nemá nade mnou převahu, pouze jeho nevědomost mu umožňuje věřit, že on, protože je tělesně mnohem větší a silnější než já, má nade mnou převahu. Neví ovšem, že síla ducha je nade vším. Chci mu to však ukázat! Zvítězím nad tímto drzým, rudovlasým obrem silou svého ducha, takže mi bude podléhat, při všech svých tělesných silách.

Cizinec se hluboce ukloní, ale vidím, že tak činí bez přesvědčení. Zde v zemi mne národ uctívá. Vědí, že jsem zasvěcená kněžka, služebnice boží. Cizinec rovněž ví, že jsem kněžkou v chrámě, ale neví, co znamená zasvěcení. Neví, že naše vědění není systém víry, založené pouze na lidských představách, ale že znamená přímé poznání pravdy, božskou *vševědomost!* Otevřu mu však oči a uvedu ho do tajemství člověka a vesmíru, do tajemství celého stvoření.

„Chceš-li získat pravé vědění,“ říkám mu, **„musíš poznat především sám sebe. Musíš vědět, čím sám jsi. Neboť když sám sebe poznáš, objevíš, že všechny pravdy leží skryty v tvé vlastní bytosti, tedy poznáním sebe samého pochopíš současně všechna tajemství světa.** Rozlušti nejdříve velké tajemství, velkou hádanku naší sfingy: člověka samotného! Musíš vědět, čím sám jsi!“

Cizinec se na mne pozorně dívá, a pak se začne usmívat.

„Já mám poznat, kdo jsem? To ale vím už dávno! Jak by to mohlo být tak velkým tajemstvím? Zdá se však, královno, že ty nevíš, co jsem, a proto ti říkám: Jsem muž!“ A směje se hlasitě a srdečně, takže ukazuje všechny svoje bílé velké zuby. Ach, je jako velké dítě! Směje se tak nakažlivě, že se sama také musím smát.

„Vím velice dobře, že jsi muž...“ říkám, nevím však, jak větu dokončit, protože mi rudý obr docela neslušně skočí do řeči: „Královno, mně se zdá, že nevíš nejen to, že jsem muž, ale že vůbec nevíš, *co je to muž.* Nejsem kněz a neumím číst myšlenky tak, jak vy to umíte, ale znám ženy a vidím, že něco ještě vůbec nevíš – nebo jsi to dokonale zapoměla – a to je: co jsi ty! Že jsi ženou! Jak mne chceš učit vnitřnímu tajemství člověka a vesmíru, když neznáš tuto jednoduchou pravdu, kterou každý člověk vidí?“

„Vím velice dobře, že jsem ženou,“ říkám důstojně. Cizinec se drze směje, pokračuji však nerušene: „Vnější tvar je jen obal vnitřní bytosti. Když známe vnitřní bytost a vnitřní bytostí jsme, pak potřebujeme vnější tvar jen jako nástroj, *ale neztotožňujeme se s ním.* Tělo je jen oděvem *Já.* Také nosíš šaty, a přesto nejsi oděv. Stejně nosíš svoje tělo, které může být mužské nebo ženské, ale tvé *Já* stojí nad pohlavími, tedy není ani muž ani žena. *Já* je tvůrce. Osoba, tělesný, hmotný zjev, je pouze jednou polovinou pravé bytosti. Druhá polovina zůstává v tom neprojeveném, v nevědomí. Zda zjev je mužský nebo ženský, závisí na tom, která polovina se ztělesnila. Když někdo uvedl do vědomí obě poloviny své bytosti a vědomě je zažil, stal se tím totožný se svým *Já*, a pak nese v sobě mužské i ženské principy v dokonalé rovnováze.“

'But still his body is either male or female, isn't it?' he asks.

'Yes, indeed,' I answer. 'The material phenomenon can only be one-sided, for whenever the two sides merge into unity there is nothing physical. The union of the two complementary halves, the merging of the two sides would mean complete annihilation of matter, complete dematerialization of the body. One can only be androgynous in spirit.'

'Queen,' answers the guest from abroad, 'there's only one thing in all your pretty words that I can really understand quite clearly... a point on which I'm in complete agreement with your "secrets", namely that my physical manifestation, as you express it so neatly, is only one half of a unit. In the past I have often sought – and found – a complementary half, but I was never annihilated in doing so! Perhaps because I never found the real unity? But even if it were to mean annihilation I would go on seeking my *true, complementary half*. I am a man, and my other half can only be a woman who gives me complete and perfect happiness. For such a woman I would gladly lay down my life!'

I feel in my body a warm rush of blood that reaches my head. In the face of such a way of thinking I am completely powerless. How can I explain to him that the earthly happiness he is seeking in a woman is only transitory and unable to satisfy his immortal soul?

We end our discussion for today. He must have time to digest the new truths I have given him.

And there follow many evenings in which I do battle with his ignorance. I am determined to help him make progress, and I take all kinds of care to say the right words to him in order to fan the divine spark into flame and awaken his higher self. When I wake up in the morning he is already in my thoughts. I remember everything we spoke about the previous evening and concentrate my thinking throughout the day on the lesson I am going to give him in the evening.

Often during these days I race through the countryside with my lions. After one of my chariot rides, while I am taking leave of my lions in the lions' court, I pat their heads and run my fingers through their manes. As I'm doing this, it suddenly occurs to me that our officer guest from abroad has exactly the same colour hair as the lions! If I were to stroke his head, the same thick locks of red hair would be slipping through my fingers! Oh, how I love these lions!

That evening I tell our guest my observation about his having the same colour hair as the lions.

'Queen,' he says, 'may I go for a chariot ride with you sometime? If I could see that you could control real live lions with your will-power, I'd begin to believe in your superhuman powers!' And he laughs tauntingly.

'Where have you heard that I have superhuman powers?'

'Everybody I talk to adores you like a goddess. Everybody believes you're a supernal being. But I don't!'

I feel injured: 'What do you think about me?' I ask, noticing with some annoyance that my heart is pounding while I await his answer. In the very same moment, quick as a flash, Ptahhotep's image pops up before my inward eye, with a warning expression on his noble face.

'No! No! Leave me alone,' I answer the inward image. 'I'm in no danger!'

And outwardly I go on listening to what the stranger says: 'So you want to know what I think about you? Why do you want to hear that from me? If you're so high up above everything earthly why should you be interested in what goes on in a poor earthly head like mine? And after all, you can read people's thoughts, can't you?'

„Ale jeho tělo přece stále zůstává buď mužské nebo ženské? Není-liž pravda?“ ptá se.

„Samozřejmě,“ odpovídám, „hmotný projev může být jen jednostranný, neboť tam, kde se obě strany spojí v jednotu, tam není nic tělesného. Sjednocení obou doplňujících se polovin, obou stran, by znamenalo dokonalé zničení hmoty, odhmotnění těla. Bezpohlavním lze být jen v duchu.“

„Královno,“ odpovídá cizinec, „z tvých krásných slov rozumím jen jednomu zcela jasně, a v tom s vašimi tajemstvími zcela souhlasím, že můj tělesný zjev, jak to tak hezky vyjadřuješ, je pouze jednou polovinou jednoty. Dosud jsem hledal doplnění – a našel – ale nikdy jsem tím nebyl zničen! Snad proto, že jsem nikdy nenalezl pravou jednotu? Ale i kdyby to znamenalo zničení, budu dále hledat svoji *pravou, doplňující polovinu*. Jsem muž a moje druhá polovina může být pouze žena, která mne dokonale obšťastní. Pro takovou ženu rád dám i svůj život!“

Cítím proudit ve svém těle teplý proud krve, který dosahuje moji hlavu. Proti takovému způsobu myšlení se cítím bezmocná. Jak mu mohu vysvětlit, že štěstí, které hledá u pozemské ženy, je zcela pomíjivé a nemůže upokojit jeho nesmrtelného ducha?

Pro dnešek končíme. Musí mít čas ke zpracování nových pravd.

Následuje mnoho večerů, ve kterých bojuji s jeho nevědomostí. Chci, aby dělal pokroky a vyvíjím velkou námahu, abych mu řekla správná slova, abych v něm roznítla božskou jiskru v plamen, abych probudila jeho vyšší Já. Když se ráno probudím, už myslím na něho. Přivolávám si v paměti vše, co jsme mluvili a zažili předcházející večer, soustřeďuji se po celý den na nové poučování, které mu večer chci dát.

V těchto dnech často projíždím krajinou se svými lvy. Když po projíždě vozem odvádím svoje lvy do lvího dvora a při rozloučení hladím jejich hlavy a svými prsty zajíždím do jejich srsti, je mi nápadné, že cizinec má kupodivu přesně stejné vlasy jako lvi! Vynořuje se ve mně myšlenka, kdybych cizince hladila, že bych měla v prstech právě tak rudé, hustě zkadeřené vlasy, jak když sáhnu do srsti svých lvů. Oh, miluji tyto lvy skutečně velice!

Večer vypravuji cizinci svoje pozorování, že se mi jeho vlasy zdají podobné srsti lvů.

„Královno,“ říká, „směl bych se jednou zúčastnit projížděky vozem? Kdybych mohl vidět, že můžeš silou vůle ovládnout tato krásná, ohromná zvířata, věřil bych tvým nadlidským silám!“ – a vyzývavě se usmívá.

„Kde jsi slyšel, že mám nadlidské schopnosti?“

„Všichni lidé, se kterými mluvím, tě uctívají jako bohyni. Všichni pevně věří, že jsi nadpozemská bytost. Já si to však nemyslím.“

Cítím se dotčena: „Co si o mně myslíš?“ ptám se a pozoruji s hněvem, že očekávám jeho odpověď s bušením srdce a současně rychleji než blesk se vynoří v mém nitru obraz Ptahhotepa, s varovným výrazem v jeho vznešené tváři.

„Ne, ne, nech mne nyní,“ odpovídám vnitřnímu obrazu, „není žádné nebezpečí!“

A už poslouchám, co cizinec odpovídá. „Jak o tobě smýšlím? Proč to chceš ode mne slyšet? Stojíš tak vysoko nade vším pozemským, co tě zajímají myšlenky v ubohé pozemské hlavě jako je moje? Tak jako tak čteš všechny myšlenky. Nebo ne?“

'Yes, I can read your thoughts, but I want to see whether you're being frank with me,' I answer. But as I do so I am aware of an uneasy feeling. There's no time to try to find out what this feeling means, because the stranger asks me again: 'So you want to know whether I'm being frank with you? Why don't you ask yourself first *whether you're being frank with your self?*'

I am speechless. I just don't know what to answer. For years I've made a habit of self observation in order to seek out the motives of all my thoughts and deeds. I am convinced I am frank with myself and therefore frank with the rest of the world including him. Nevertheless his words bring an embarrassing surprise. Could he be right? Have I really lacked the courage frankly to face all my thoughts and feelings? I resolve to examine myself even more thoroughly, but in any case I'm going to concentrate all my efforts in order not to be defeated in the struggle with him. I must come out victorious. I mustn't allow an uncouth stranger to think I'm weaker than he is! I mustn't allow him to think he stands above me!

The next day we go for a chariot ride together. Before we get in, the stranger stands beside the lions and holds out his shaggy red head towards me. 'Want to try and see if my hair really feels like the lions'? If they don't mind your stroking their hair, I may be able to stand it too,' he says with a hearty laugh that erupts from between two perfect rows of white teeth.

He really is a big child. He's not behaving this way out of lack of respect, and I can't be angry at him. I have to laugh too, and if the keeper of my lions were not standing near, I really would feel like tousling his hair.

And so it goes, day after day. And the time quickly draws near when the stranger will have to return to his homeland. In many respects I could be satisfied. As a 'woman' I could even gloat in triumph at the way his attitude has changed. He has put away his superior airs and waits all day long every day for the evening to come so that we can be together. I realize he never really felt superior, and that his overbearing manner was actually a kind of self-defence to save him from complete capitulation. He didn't want to give up his masculine arrogance.

He admired me from the very first moment he saw me, and my vanity, which first drove me to spend time in his company could now be completely satisfied. And yet I am *not* satisfied. On the contrary I am plagued by persistent anxiety. But every time I analyse my feelings, this anxiety gives me the reassurance that my interest for him is not coming from the feminine instinct of my lower nature. For I am constantly watching and checking on myself! Menu says I show all the unmistakable symptoms of being in love and she's overjoyed that I am 'blooming' at last. But she's wrong! She's in no position to judge because she considers everything from her earthly standpoint. She can't begin to understand that I cannot and must never fall in love... and that I'm not in love now!

How could I ever fall in love with this uncouth, unkempt, red-headed giant? He's not my type. Physically, he seems strange, even repulsive to me. In my moments of self-examination, I have often asked myself whether I could want to have a child by him. Heaven forbid! A child with such ears and such an ungainly, raw-boned body? Never! In any case I know absolutely I would never want to have a child by him! So I know I'm not in love. I only want him to find *God*. I am keenly interested in each of my pupils, and for this very reason I think of him so often and with such a concentration of all my attention. But he hasn't found *God* yet. In this point I haven't yet succeeded! That's why I feel so sad and anxious when I realize he is soon going to have to leave our country, and I may never see him again in this life...

Then everything happens faster than a flash of lightning...

„Ano, vidím tvoje myšlenky, ale musím zkoušet, zda jsi ke mně upřímný,“ odpovídám a mám zneklidňující pocit. Nemohu však vyšetřit, co je to za pocit, neboť cizinec se mně opět ptá: „Chceš vědět, zda jsem upřímný? Proč se nejdřív nezeptáš sama sebe, *zda jsi vůči mně a vůči sobě upřímná?*“

Zůstávám němá. Nevím, co mám odpovědět. Po léta jsem přivykla stále se kontrolovat a hledat důvody ke svým myšlenkám a činům. Jsem přesvědčena, že jsem vůči sobě upřímná stejně jako k okolnímu světu, tedy i k němu. A přesto po jeho slovech pociťuji rozpačité překvapení. Má snad pravdu? Nemám skutečně dost odvahy být ke všem svým myšlenkám a citům upřímná? Rozhoduji se, že sama sebe podrobím ještě důkladnějšímu vyšetření, ale v každém případě soustředím své síly, abych nepodlehla v boji s ním. Musím nad ním zvítězit, nemohu připustit, aby si takový nekultivovaný cizinec myslel, že jsem slabší než on, a že stojí nade mnou!

Příští den podnikáme se lvy společnou vyjížďku. Před tím, než nastupujeme do vozu, stojí cizinec vedle lvů a drží přede mnou svoji hlavu s mohutnou rudou hřívou: „Chceš zkusit, zda opravdu mám takové vlasy jako lvi? Jestliže lvi rádi snášejí, když jim hladíš srst, snad to také budu moci vydržet,“ říká a opět se směje a ukazuje všechny svoje bílé zuby.

Je opravdu jako velké dítě. Nechová se tak z nedostatku respektu, nemohu se na něho zlobit. Směji se s ním, a kdyby zde nestál ošetřovatel mých lvů, měla bych chuť ho skutečně důkladně vytahat za vlasy.

Tak to pokračuje den za dnem. A rychle se blíží čas, kdy se cizinec musí vrátit do své vlasti. Z mnohých hledisek bych mohla být spokojena, jako žena bych mohla dokonce triumfovat, neboť vidím, jak se jeho postoj změnil. Ztratil svoji převahu a celý den čeká na večer, aby mohl být se mnou. Víím, že vlastně nikdy neměl pocit nadřazenosti a že toto chování bylo jenom obranou před úplným vzdáním se. Nechtěl se vzdát své mužské pýchy.

Obdivoval mne od prvního okamžiku, kdy mne spatřil a moje ješitnost, která mne nepopíratelně nejdříve nutila se jím zabývat, by mohla být dokonale uspokojena. A přesto nejsem spokojena, sužuje mne trvalý neklid. Tento neklid mi však dává jistotu vždy, když zkoumám svoje city, že můj zájem o něho nepochází z ženského instinktu mé nízké přirozenosti. Jsem stále ve střehu a kontroluji se. Menu říká, že mám všechny neklamné známky zamilovanosti a rozplývá se v radosti, že konečně „kvetu“. To je však omyl! Ona to nemůže posoudit, protože všechno posuzuje ze svého pozemského stanoviska. Nemůže mít ponětí, že nemohu a nesmím být zamilovaná... a také nejsem!

Jak bych mohla být zamilovaná do tohoto surového, rudovlasého obra? Nelíbí se mi, tělesně na mne působí cize, dokonce jaksi odpudivě. Často jsem se vnitřně zkoumala a vzhledem k tomu, že styk mezi mužem a ženou slouží k plození dětí, často jsem se ptala, zda bych chtěla mít dítě od tohoto cizince. Chraň Bůh! Dítě s takovýma ušima a s tak hranatými kostmi? S tak hrubými tvary a chlupatým tělem? Ne! V žádném případě nechci mít od něho dítě! Nejsem tedy zamilovaná. Chci jenom, aby našel *Boha*. Zabývám se každým svým žákem s největším zájmem a z téhož důvodu myslím často na něho a soustřeďuji se na něho celou duší. *Boha* však ještě nenalezl. Toho jsem nedosáhla! Proto jsem tak neklidná a smutná, když pomyslím na to, že brzy opustí naši zem, a že ho snad v tomto životě už nevidím...

Pak přichází vše rychleji než blesk...

On our last evening together I go to the temple to see him and take leave of him. As usual, he's leaning against the wall. But now he doesn't try to seem so superior the way he did when he waited here for me the first time. Now he doesn't even look at me, but stands there staring off into space.

'What's the matter?' I ask him.

'I'm just trying to think what kind of sense it makes for me to have been coming here to see you every evening. What did you want of me, you beautiful queen with no heart? What use have I had out of all the things you've told me if they've only served to make me unhappy? You've talked on and on about my having to find myself, but with every one of your words and deeds you've helped to make me lose myself completely. I was a brave, courageous fighter, afraid of no one, and now I've become a slave. The slave of a tiny woman who hardly comes up to my shoulders! And now I'm afraid of the future. How am I going to be able to live without you?'

A hot wave of joy floods through my being. I try to imagine it's only my vanity. But I feel a shock! In the beginning I really did want him to recognize my feminine beauty and power, and as soon as I had achieved that I wanted to use my power over him to help him on the inner path. I took all kinds of pains to awaken the *self* within him. But instead, he's fallen in love with me. I didn't want to go that far! I don't want earthly love. I've wanted to create with him a far higher unity, the unity of the *self*. I wanted to lead him to *God*! But it's done no good at all for me to bring forth the deepest truths from out of my inner being... He sees me only as a woman. He cannot or will not rise above the sensual. He doesn't see *me*. He doesn't realize that he does not love *me*. *I* don't really exist for him. He merely loves my body, the outer cloak which is merely a manifestation of my true *self*! How horrible! How debasing!

'Look,' I say, trembling, 'it hasn't made any sense at all for you to come here to see me, because we just don't understand each other. We just can't get together. I want to help you rise to the spiritual plane, and you want to drag me down to the level of the body. It hasn't made any sense at all to go through all this trouble. Go back to your homeland in peace, and we'll never meet again!'

At these words, the blood rushes to his head. His face, his neck... the whole man becomes dark red, so dark his hair seems lighter than his skin. His eyes flash like glowing embers, and with a shock I see his whole spiritual body turning into a powerful flame. Then, without my having time to defend myself, he seizes my arm, holding it as if in iron tongs, pulls me to his mighty breast, embraces me, pushes my head backward, presses his mouth to my lips with such force that I lose my breath. Then he kisses my face, my neck and my lips again, and in between his burning kisses, he whispers hoarsely: 'So you don't want to see me any more? But *I* want to see you, and we'll meet again... we'll meet again.'

As I saw his wild face coming close, I felt a wave of deathly panic. I wanted to push him back and get away, but as he locked me in his mighty arms and pressed his burning hot mouth upon my lips, all my inner being caught his fire. I lost control over myself, and without resistance I gave in to the overpowering feeling of pleasure and delight that sprang up out of my fright and swept through me. Now I realize I love him... have loved him from the first moment... with all my body and soul... with my whole being I love him passionately and I always will!

The fire overwhelms me as if coming forth from a gigantic volcano. Hot flames sweep through me... devour me... my backbone feels like a bridge of glowing embers, holding seven burning torches. But now I'm no longer in the immovable axis of my spinal column, no longer in the midpoint from which my true *self* radiates the fire of life. On the contrary, my consciousness has fallen into my burning body, and sparkling, crackling,

Poslední večer jdu opět do chrámu, abych ho uviděla a rozloučila se s ním. Jako obvykle se opírá o zeď, ale nemá již takovou převahu jako poprvé, když zde na mne čekal. Ani se na mne nedívá, hledí upřeně, tvrdě a vážně do prázdna.

„Co je ti?“ ptám se ho.

„Přemýšlím, jaký smysl mělo, že jsem tě zde každý den viděl. Co jsi ode mne chtěla, krásná královna, která nemá srdce? V čem mi pomohlo to, co jsi mi vypravovala, když jsem se tím stal nešťastný? Stále jsi se mnou mluvila o tom, že mám sám sebe nalézt, ale přitom jsi každým svým slovem a každým činem přispěla k tomu, že jsem sám sebe ztratil. Byl jsem odvážný, statečný bojovník, který se nikoho nebál, a teď jsem otrokem. Otrokem nepatrné ženy, která sotva dosahuje k mým ramenům! A bojím se budoucnosti; jak budu moci bez tebe žít?“

Zaplaví mne horká vlna radosti. Chci si to vysvětlit svou ješitností. Pociťuji však také úlek. Neboť na začátku jsem opravdu chtěla, aby uznal moji ženskou krásu a moji moc, ale jakmile jsem toho dosáhla, chtěla jsem své moci použít k tomu, abych mu pomohla k vnitřní cestě. Velice jsem se snažila probudit v něm *Já*. Místo toho se do mne zamiloval. Tak daleko jsem nechtěla jít, nechtěla jsem a nechci pozemskou lásku, chtěla jsem s ním tvořit daleko vyšší jednotu, jednotu *Já*. Chtěla jsem ho vést k *Bohu*! Ale nadarmo přináším nejhlubší pravdy ze svého nitra... vidí ve mně pouze ženu, nemůže a nechce se povznést nad smyslnost. *Mne* vůbec nevidí, nepozoruje, že nemiluje *mne*, já pro něho vůbec neexistuji, miluje moje tělo, obal, který je pouze projevem mého pravého *Já*! Jak strašné, jak ponižující!

„Podívej,“ říkám rozechvělá, „skutečně to nemělo smysl, že jsi sem chodil, abys mne viděl, neboť my se vůbec nemůžeme vzájemně setkat. Chci tě pozvednout na duchovní úroveň a ty mne chceš strhnout dolů, na lidskou úroveň. Nemělo smysl vést tento boj. Vrať se v pokoji do své vlasti a my se už nikdy více nesetkáme.“

Po mých slovech mu stoupne krev do hlavy, vidím, jak jeho obličej, jeho krk... celý muž temně rudne, takže jeho vlasy se zdají světlejší než jeho pleť. Jeho oči se třpytí jako oheň a s úlekem vidím, že i jeho tělo se stává plápolajícím plamenem. Pak, aniž bych měla čas se bránit, uchopí vášnivě moji paži jako do železných kleští, strhne mne na svoji mohutnou hrud', obejmě mne, tlačí mou hlavu dozadu, tiskne svá ústa na mé rty s takovou silou, až ztrácím dech... Pak líbá můj obličej, můj krk a zase moje rty a mezi ohnivými polibky šeptá do mých uší: „Ty mne nechceš vidět? Ale já tě chci zase vidět a my se ještě shledáme... ještě se shledáme.“

Když jsem viděla jeho divokou tvář se ke mně blížit, přemohlo mne zničující leknutí. Chtěla jsem ho odstrčit a sebe vysvobodit, ale když mne náhle objal svými silnými pažemi a tiskl svoje hořící, horká ústa na moje rty, jeho oheň mne zaplavil. Ztratila jsem vládu nad sebou a bez odporu jsem se oddala nepřekonatelné slasti v dokonalém odevzdání, která vznikla z původního děsu. Uvědomuji si, že ho miluji... milovala jsem ho od prvního okamžiku... tělem i duší... celou svou bytostí, miluji ho nekonečně a vášnivě!

Oheň mne zaplaví neodolatelně, jako z gigantické sopky. Plápolající plameny mne pohlcují, cítím, jak moje páteř se opět stává mostem vybudovaným ze šlehajícího žáru, který pálí ze sedmi jiskřivých pochodní. Nyní však nejsem v nepohyblivé ose páteře, nejsem už ve středu, ze kterého vyzařuje moje pravé *Já*, oheň života. Naopak, moje vědomí upadlo do mého hořícího těla a praskající a šlehající blesky bouří v mých žilách... celou mou bytostí. Všechny mé nervy žhnou, všechny moje myšlenky zhasínají, vypalují moje vědomí a ničí mne... pak zmizí vše...

flashes of lightning race through my veins... through my whole being. All my nerves are aglow, all my thoughts blotted out. They're burning out my consciousness... annihilating me... Then I black out and everything disappears...

Little by little I come to again... slowly I open my eyes... see stone walls around me. I am lying on the floor of my little cell.

I am alone... surrounded by the silence of a tomb.

I have no thoughts. I haven't anything I could think about any more...

Dejected and broken, I get up, cover my weary head with my veil and leave the cell.

The long colonnade is dark and seemingly empty. After a few steps I see a dark form leaning against the opposite wall: Ima! He stands there as if made of stone, staring at me with an indescribably wild look in his eyes. Even in the darkness I can see it... have to see it. He looks right into me... right through me. Then he turns and walks away softly in the opposite direction.

Without a thought in my head I go back to the palace.

Pozvolna se vracím... pomalu otevírám oči... obklopují mne kamenné zdi, poznávám, že ležím na zemi ve své malé cele.

Jsem sama... obklopená tichem hrobky...

Nemám žádné myšlenky. Nemám už vůbec nic, o čem bych mohla přemýšlet...

Rozbitá vstávám, zahalím závojem svoji unavenou hlavu a opouštím celu.

Dlouhé sloupořadí je tmavé a zdá se být prázdné. Ale po několika krocích zpozoruji tmavou postavu, která se opírá o protější zeď. Ima! Stojí tu jako zkamenělý a dívá se na mne upřeně a s nepopsatelným pohledem, který vnímám i ve tmě... vnímat musím. Dívá se hluboko do mého nitra. Pak se oddělí od zdi, otočí se a odchází tiše opačným směrem.

Bezmyšlenkovitě se vracím do paláce.

THE LION

I lie on my knees before Ptahhotep.

I do not speak. He understands my unspoken words, even when I am silent...

'Father of my Soul, save me! Take this fire out of my body, give me back my freedom! I cannot and will not go on living this way...

I lost myself, I am destroyed, I no longer have any control over myself, I can't think any more what I'm doing; my thoughts control me and split my head apart.

Help me, Father of my Soul, help me back to the heavenly heights where spiritual clarity, purity and freedom reign. Give me back my wings so that I may fly again with you on high like the creative power of God, the divine hawk Horus, who flies through the universe creating new worlds.

Open up heaven for me again, Father of my Soul, let me hear the music of the spheres again... the music that now lives on only in my memory, while within me there reigns only the silence of the tomb because my ears are deaf.

Open my spiritual eyes again, Father of my Soul, for they are burned out; I see the light of heaven and the brilliance of God only in my memory, while within me there is only darkness as my inner eyes have become blind.

Open for me the gate of my heavenly home where I once possessed all the treasures of the spirit that now live only in my memory, Father of my Soul, because I have fallen and have become a poor earthly beggar.

Open up again for me the happiness and the peace in the divine unity of those who have found salvation, Father of my Soul... the unity which now is mine only in memory as I have fallen into the wilderness, into the desert, haunted and plagued unceasingly by the burning unrest of being torn in two.

Lay your blessed hand upon my head and permit me to be freed from the dungeon of time... permit me to become again in the eternal present the person I was... the person I really am... the person I can no longer *be* in the elusive world of appearances.

Father of my Soul, save me, save my soul! Permit me to hear your voice again, like the voice of God within me, for I no longer hear your answers. I am blind and deaf, I have lost my heavenly wings, I have become as one expelled, one driven out in exile. Take me back, Father of my Soul, take me back into the unity of the blessed, because I can't go on living this way! Save me, Father of my Soul, save me, you man of God, do not leave me, do not leave me... do not leave me...'

But I hear no answer.

I have lost everything. My intellect that has always been there to help me onward is foggy; only hazy thoughts creep through my mind like tired travellers.

On my bed in the palace I lie with one and only one thought in my head: to die! I can't go on living, I won't go on living! I am only the shadow of myself. I want to die! ... To die!

I used to be master of my body and could leave it intentionally at will. Now I try it – but without success! I cannot leave my body. It's as if I were nailed into it, I can't leave it. I've become a prisoner in the dungeon of matter.

I want to go to the Ark of the Covenant! It will burn up my body just as its radiation burns up the dead sacrificial animals in the temple... so completely that not even a trace of ash is left.

LEV

Ležím na kolenou před Ptahhotepem.

Nemluvím. On rozumí mým nevysloveným slovům, i když mlčím...

„Otče mé duše, zachraň mne! Odejmi ten oheň z mého těla! Vrať mi zpět svobodu! Takto nemohu a už nechci dál žít...“

Ztratila jsem sama sebe, jsem zničená, už vůbec nemám vládu nad sebou, už nemohu myslet, co chci, myšlenky ovládají mne a trhají mou hlavu.

Pomoz mi, otče mé duše, pomoz mi zpět do nebeské výše, kde vládne duchovní čistota, jas a volnost. Dej mi opět moje křídla, abych s vámi letěla vzhůru jako božská tvořivá síla, jako božský sokol Horus, který létá celým vesmírem a tvoří nové světy.

Otevři mi opět nebe, otče mé duše, nech mne znovu slyšet hudbu sfér... hudbu, která nyní žije jenom v mých vzpomínkách, ale ve mně vládne ticho jako v hrobě, mé uši ohluchly.

Otevři opět mé oči, otče mé duše, neboť ony vyhořely a já vidím světlo nebes, lesk boží už jen ve vzpomínkách, ale ve mně vládne temnota, neboť moje vnitřní oči osleply.

Otevři mi bránu nebeské vlasti, kde jsem vlastnila všechny poklady ducha, které žijí už jen v mých vzpomínkách, ale já jsem padla do pustiny, do pouště opuštěnosti a bez ustání mne štvě spalující neklid, rozervanost a zoufalství.

Polož svou požehnanou ruku na mou hlavu a dovol, abych byla opět osvobozena z vězení času... stala se ve věčné přítomnosti tou, kterou jsem byla... kterou ve skutečnosti jsem... ale kterou už nemohu být ve zdánlivém světě iluzí.

Otče mé duše, zachraň mne, zachraň mou duši! Dovol, abych zase slyšela v sobě tvůj hlas jako hlas boží, neboť už tvou odpověď neslyším, jsem hluchá a slepá, ztratila jsem svá nebeská křídla, stal se ze mně vyhnanec. Vezmi mě zpět, otče mé duše, zachraň mne, zástupce boží, neopouštěj mne, neopouštěj mne... neopouštěj mne...“

Ale neslyším žádnou odpověď.

Ztratila jsem všechno. Můj rozum, který mi vždy pomáhal kupředu, je zamížený, jen nejasné myšlenky se vlečou mou hlavou jako unavený poutník.

Na svém loži v paláci ležím s jedinou myšlenkou: zemřít! Nemohu dál žít, nechci dál žít! Jsem už jenom stín sebe samé. Chci zemřít! ... Zemřít!

Dříve jsem byla pánem svého těla a mohla jsem ho vědomě opustit. Nyní se o to pokouším a – nedaří se mi to! Nemohu ze svého těla vystoupit. Jsem ke svému tělu jakoby pevně přišpendlená, nemohu ho opustit, jsem vězněm ve vězení hmoty.

Chci k arše úmluvy! Spálí mé tělo, jako spálí její záření obětní zvířata v chrámu... tak, že ani popel nezůstane.

I put on my veil and hasten to the temple, through the great hall, on to the door that opens into the underground passage to the great pyramid. But I can't get through. Before the stone door I run up against an invisible wall. It begins to dawn in my hazy brain: the lowest frequency of the Ark of Covenant, *ultra matter!* Materialized hate! Although completely invisible, it protects the forbidden area better than the strongest wall. I try again to break through the invisible barrier, but the unbelievably hard wall of ultra matter stops me unmercifully.

There is no mercy for me... no mercy...

Slowly I go back through the long temple passage, past my own little cell. Without thinking, I go in and sit down on the stone bench. I sink back into memories... the room expands, from every side I hear the echo of infinity, and within me pictures emerge: a figure, wrapped in hazy fog, approaches me... I recognize it: the hazy figure I saw in my vision when I was being initiated. It comes quite close to me; then a flame spurts out of it, the whole figure begins to burn and becomes a fiery being who irresistibly embraces me, encircles me and penetrates me so that I too catch fire and begin to burn. Then I hear his voice whispering to me: 'I told you we would meet again. You belong to me, you will never again be free of me, we will meet again ... in endless time and in timeless infinity we will meet again, again...' And the echo of his voice goes on repeating thousands and thousands of times: 'meet again... meet again... meet again...'

'No!' I cry, 'I will not, I hate you!'

The figure of fire laughs: 'As long as you hate me, you love me and I have power over you! You can't get free as easy as that... we will meet again,' the echo goes on calling...

As I hear this voice echoing back thousands of times from every direction in the empty room, so powerfully that the air itself literally vibrates with it, I know the hazy figure of fire is whispering and looking at me with voice and eyes I can no longer resist. In all the endless lives I was able to remember in the vision I had during my initiation, I was always seeking the same voice and the same eyes in all the voices that spoke to me and in all the eyes that looked at me and in all the countless men I met in all those countless lives. In all these men I was seeking *the* man whom I love with love eternal and with every drop of my blood, the only man, 'my' man: the image and likeness of my complementary half...

Then another picture flashes upon my mind, the picture of the man whom I do not love as my complementary half, but as *myself*: Ima! I could not love him with earthly love because I was always one with him in *God*. We are bound together by the eternal love of heavenly *unity*. I will go to him now, I will tell him everything, he will understand me! The unity that binds me to him will lead me like a light in my further travels; this unity will illuminate my darkened path so that I can find my way back into the heavenly home I have lost, to *God*.

I rush madly out of my cell. I look for him in the neophytes' school where he prepares candidates for initiation; I look for him everywhere, peering into every room. But I find him nowhere. Suddenly the young priest appears who helped me with my last preparations before initiation.

'Are you looking for Ima?' he asks.

'Yes, where can I find him?'

'You won't find Ima here any more. He left the temple in absolute desperation. He completely lost control of himself, for his faith was not in *God* above everything, but in a *woman!* He rushed away from here in a terrible state. None of us could stop him. He said he'd rather live with negro tribes than go on living here in the temple because the savages would not disappoint him. "The savages do not lie; they don't pretend to be different from what they really are!" were his last words before he ran away. You'll never find Ima again.'

Zahalím se do závoje a spěchám do chrámu přes velký sál ke dveřím, které uzavírají podzemní chodbu k velké pyramidě. Ale nemohu projít. Před kamennými dveřmi jako bych ve vzduchu narazila na neviditelnou zeď. V mé zamířené hlavě svítá: nejnižší frekvence archy úmluvy, *ultrahmota!* Zhmotnělá nenávisť! Neviditelně však chrání zakázané pásmo lépe než nejsilnější zeď. Znovu se pokouším projít neviditelnou zdí, ale nepředstavitelně tvrdá zeď ultrahmoty mě neúprosně tlačí zpět.

Není pro mne žádného slitování... žádného slitování...

Pomaloučku se vracím dlouhou chrámovou chodbou zpět, také kolem své cely. Bezmyšlenkovitě vstoupím a posadím se na kamennou lavici. Upadám do vzpomínek... Prostor se rozšiřuje, ze všech stran slyším ozvěnu nekonečna a ve mně se vynořují obrazy: postava zahalená v mlze se ke mně blíží... znám ji, je to mlhavá postava z víze mého zasvěcení. Přichází ke mně zcela blízko, potom z ní vyrazí plamen, celá postava začíná hořet a je z ní mužská ohnivá bytost, která mne nyní objímá a tiskne, aniž se mohu ubránit, takže i já začínám planout a hořet. Pak slyším její hlas, jak mi šeptá: „Říkal jsem ti, že se ještě setkáme. Ty patříš mně, nikdy už se mně nezbavíš. Ještě se setkáme, stále se budeme setkávat... v nekonečném čase, v bezčasové nekonečnosti...“, a ozvěna jeho hlasu opakuje tisíckrát: „setkávat... setkávat... setkávat...“

„Ne,“ vykřiknu, „já tě nechci, já tě nenávidím.“

Ohnivá postava se směje: „Dokud mne nenávidíš, miluješ mne a já mám nad tebou moc! Nemůžeš se tak lehko osvobodit...“ „Ještě se setkáme,“ volá dál ozvěna...

Když slyším tento hlas, který se vrací ze všech stran prázdného prostoru tisícerou ozvěnou, až se všechno vzduch chvěje, stále se vracejícími vlnami, vím, že ta do mlhy zahalená postava a nyní hořící mi našeptává hlasem a září na mne očima, kterým už nemohu odolávat. Tentýž hlas a tytéž oči jsem hledala ve všech hlasech, které ke mně mluvily a ve všech očích, které se na mne dívaly z nesčetných mužů, jež jsem potkávala v nesčíslně mnohých životech, na něž vzpomínám ze své víze při zasvěcení. Ve všech těchto mužích jsem hledala toho muže, kterého miluji nepomíjející láskou, každou kapkou své krve, toho jediného, „svého“ muže: zrcadlový obraz mé vlastní doplňující poloviny...

Tu se vynořuje jiný obraz, obraz muže, kterého nemiluji jako svou doplňující polovinu, ale jako sama sebe: Ima! Jeho jsem nemohla milovat pozemskou láskou, protože s ním jsem byla vždy v božské jednotě. Nás váže věčná láska nebeské *jednoty*. K němu nyní chci, jemu chci všechno vysvětlit, on mi bude rozumět! Jednota, která mě s ním váže, mě povede jako světlo při mém dalším putování, bude osvětlovat moji ztemnělou cestu, abych znovu našla ztracenou nebeskou vlast, *Boha*.

Potácím se z cely. Hledám ho všude ve škole neofytů, kde pracuje jako kněz a připravuje kandidáty k zasvěcení, nahlížím do každého sálu, zda tam je, ale nikde ho nenacházím. Najednou ke mně přistupuje mladý kněz, který mi pomáhal při posledních přípravách při zasvěcení.

„Hledáš Imu?“ ptá se.

„Ano, kde ho najdu?“

„Imu už zde nenajdeš, odešel z chrámu pryč v úplně zoufalém stavu. Ztratil sám sebe, protože nadevše nevěřil v *Boha*, ale v *ženu!* Utíkal odtud rozrušený, nikdo z nás ho nemohl zadržet. Raději chtěl žít mezi divokými černošskými kmeny, než zde v chrámu, protože u černošů nemusí zažít žádné zklamání. Černoši nelžou, jsou takoví, jací jsou – byla jeho poslední slova, než odešel. Imu už nenajdeš.“

I stand stiff and silent with horror. Oh Ima! I have brought misfortune and despair on you too! The hell within me suddenly becomes a hundred times more horrible because of this news. And still I know the young priest is wrong. *I will find Ima again!* If not in this life, then in a future one! Everything passes away; only true love never dies, and this wonderful love that stands above and beyond all differences of sex, this love of spiritual unity, will with absolute certainty lead us, Ima and me, back together again!

I return to the palace knowing only one thing for sure – that I *must* die. Even if I were not a priestess, even if I were not initiated, I would not be able to go on living; but now that I know I have pulled down my best friend into hell with me, my mental torture becomes unbearable. All my thoughts and all my feelings balk at the thought of going on living. I want to destroy myself, and again and again I make a supreme effort to leave my body.

But I can't! I can't die! I must go on carrying within me the fire that's burning me up and destroying my nerves. I can't flee from myself. When I lie down completely exhausted to seek relief and rest a bit, I feel as if a mountain were weighing down upon my breast. I can scarcely breathe. Before my closed eyes I see blinding fire and flames, red flickering flames like the hair of the strange man... like the shabby mane of the lions...

The lions! Yes, the lions, I will go to them.

And I'll dress myself as if preparing for a chariot ride.

The keeper lets me go to the lions, because he knows that ever since my initiation my father has allowed me to go out riding with the lions alone.

I go to my lions. They greet me with lowered head and with wrinkled nostrils. They smell a strange scent about me; they notice a strange and foreign emanation clinging to me. I go to Shima and stroke his head. Shu-Ghar lets out a loud growl, slowly drawing himself up ready to leap. Rage and jealousy blaze in his eyes, and the instinct of self-preservation awakens within me. I hurl my will against Shu-Gahr just as I used to guide him with my willpower during our chariot rides. But with a shiver of horror I realize I can't hurl my will any more. My will is lame and dead, and the lion leaps. As I turn to run, in a flash I see three horror-struck people running toward me: Thiss-Tha, Bo-Ghar and the keeper. With all my might I run out of the court of lions. I feel the hot breath of the lion upon my neck; I feel its muzzle touching me... and then a blow upon my head – but I keep on running; I see a door through which I must run into an area where the lion will have no more power over me; and in the door I see the fine, pale figure of my *mother!* *'Mother!'* I cry and run on breathless because I know I'll be safe in her arms. Mother awaits me with her sweet smile and with open arms. Making an extreme effort, I run to her... and fall in her arms. The lion disappears – I am saved...

Then everything is dark and I know only one thing: I am in the arms of my mother who helped me over the threshold. I feel good... I rest... I revel in the love of my mother whom I haven't seen for so long, I revel in the peace of love...

Suddenly a great indefinable power draws my consciousness in some direction and I awaken. I'm lying on a sarcophagus and don't feel my body. My consciousness is hazy; I only know that I want to get up but can't. Then I see Ptahhotep and his deputy standing near me, and it is Ptahhotep who softly, gently holds me back. I must remain prone. I am in my spiritual body which is still connected by the magic thread to my material body of flesh and blood and bone. My body lies embalmed in the sarcophagus, and I'm lying on it, in the same position, in my spiritual body. Ptahhotep and his deputy are near me; I see them in their spiritual body... Ptahhotep's two centres of power now emit a bluish phosphorescent light upon me, into me, penetrating my entire being, and sleep overcomes me.

Stojím hrůzou ztuhlá a němá. Oh, Imo! I tebe jsem strhla do neštěstí, do zoufalství! Peklo ve mně bude touto zprávou ještě stokrát trýznivější... A přece vím, že mladý kněz nemá pravdu. *Já Imu znovu najdu!* A jestliže ne v tomto životě, tedy v jednom z příštích! Všechno přejde, jen pravá láska, láska stojící nad vším pohlavním, láska duševní jednoty nás, Imu a mne, bezpochyby přivede k sobě!

Vracím se do paláce a vím jediné – že *musím* zemřít. Nemohla bych žít dále, aniž bych byla kněžkou, aniž bych byla zasvěcenou, ale nyní, když vím, že jsem strhla do pekla svého nejlepšího přítele, je má duševní trýzeň nesnesitelná. Všechny moje myšlenky, všechny moje pocity se brání dalšímu životu. Chci se zničit a znovu se pokouším s velikým úsilím opustit své tělo.

Ale nemohu! Nemohu zemřít! Musím v sobě nést oheň, který mne spaluje a rozrušuje mé nervy. Nemohu před sebou utéci. Jestliže zcela vyčerpaná ulehnu, abych našla malou úlevu a trochu si odpočinula, je mi, jakoby hora tlačila na mou hrud'. Mohu sotva dýchat. Před mýma očima vidím oslňující oheň, žár plamenů, červené plápolající plameny jako vlasy cizince, jak srst lvů...

Lvi! Ano, k nim chci!

A oblékám šaty pro jízdu vozem.

Hlídač mne nechává jít ke lvům, protože ví, že od svého zasvěcení mám dovoleno od otce jezdit se lvy sama.

Jdu ke svým lvům. Přijímají mne se svěšenou hlavou a vysoko zdviženými nozdrami. Cítí na mně cizí pach, cítí, že na mně lpí cizí vyzařování. Jdu k Shimovi a hladím jeho hlavu. Shu-Gar hlasitě kňučí, pomalu se skrčí a je připravený ke skoku. Vztek a žárlivost z jeho očí jiskří a ve mně se probouzí instinkt života: vysílám svou vůli proti Shu-Gharovi, jako jsem ho vůlí řídila při jízdách vozem. Ale překvapením ztuhlá cítím, že už nemohu vysílat vůli! Moje vůle je mrtvá a chromá a lev skočí. Otočím se, utíkám a vidím, jak ke mně běží tři zděšené lidé: Thiss-Tha, Bo-Ghar a hlídač. Ze všech sil utíkám ze dvora lvů, cítím horký dech lva už na krku, cítím, jak se mne dotýká čenich, pak dopadá rána na mou hlavu, ale já běžím dál, vidím dveře, kterými musím běžet do říše, kde lev nemá nade mnou žádnou moc a ve dveřích stojí jemná, bledá postava mé *matky!* „*Matko!*“ volám a běžím bez dechu, protože vím, že budu v její náruči zachráněna. Matka mne očekává s jemným úsměvem, s otevřenou náručí. Běžím s posledním vypětím a padnu jí do náruče. Lev zmizí – jsem zachráněna...

Potom všechno temní, vím jen jedno: jsem v náruči své matky, která mi pomáhá přes práh. Cítím se příjemně... odpočívám... prožívám lásku své matky, kterou jsem tak dlouho neviděla, prožívám mír lásky...

Najednou táhne nepojmenovatelná síla mé vědomí kamsi a probouzím se. Ležím na sarkofágu a necítím své tělo. Mé vědomí je nejasné, vím jen, že chci vstát, ale nemohu. Tu vidím Ptahhotepa a jeho zástupce, jak stojí vedle mne a je to Ptahhotep, kdo mne táhne zpět, mírně a něžně. Musím zůstat ležet. Jsem ve svém duchovním těle, které však dosud váže magické pouto k mému hmotnému tělu z kostí a masa. Tělo leží nabalzamováno v sarkofágu a já ležím na něm ve svém duchovním těle v téže poloze. Ptahhotep a jeho zástupce jsou u mne, vidím je v jejich duchovním těle... vidím jejich zářící silová centra. Ze dvou center Ptahhotepových září nyní modře fosforeskující světlo na mne, do mne, proniká celou moji bytost a mne přemáhá spánek.

The hall and the two high priests disappear. Again I rest in my mother's arms. Now I realize I'm not resting in her arms, but in two streams of power which once had built up her arms as well as her whole body and radiated out of her body as love; these forces are carrying me and filling my tortured soul with love, peace and a feeling of security.

Suddenly an unpleasant sound yanks me out of this... a sharp report which my spiritual ears first perceive as a blow. Seeking the cause, I notice it's a snapping sound as a slave driver cracks his whip at regular intervals. He's doing it to keep slaves in step as they pull my sarcophagus which slowly slides along on rails like a sled. I must have just left the palace.

I want to jump up but I can't. I can't move my legs at all. From my neck to the tips of my feet I am bound tightly. I lie there as if I were chiselled out of a single block of stone, my hands crossed over my breast, my legs stretched out straight, parallel to each other. In this position I can only look upward and forward. In the direction of my feet I see the shiny, sweaty backs of men, bent over forward, as they pull me on with rhythmic steps. Over their backs in the distance, I see a building of white stone, in its side a dark black spot like an open door. With its glistening white walls, the building contrasts sharply with the dark blue sky. As the men pull me onward, it slowly comes nearer, and the dark spot gets larger. I look up to the sky that is so dark blue it almost seems black. Two big birds circle silently over me – Storks? Or cranes?

Now the stone building is very near, and the dark spot is very big... yes... it really is an opening. Oh, now I know... We're in the City of the Dead! I'm being hauled into a tomb! The men step into the opening and disappear in the darkness... Now the black opening slides over my head... And after the blinding sunshine, the world around me is suddenly dark; everything disappears; absolute, inky darkness covers me! Unspeakable horror grips me, and in my heart I suddenly call out to Ptahhotep: 'How long? ... How long must I lie imprisoned here?' And now I clearly hear his voice – the voice of Ptahhotep – telling me the inexorable, immutable sentence:

'Three... thousand... years...'

Monstrous horror, despair and fear seize me, holding me as in a vice, and out of this fear there suddenly appears again the monster that is the expression of the law of matter. I see his deathly, satiric ugly face grinning at me, his trenchant glance boring deep down into me and tying me to the mummy that once was *I*.

Then the monster speaks to me: 'So now you are in my power! You see, the highest and the lowest are always reflections of each other. *Perfection resting within itself and eternal rigidity* are two sides of the same *divinity*. You wanted to become conscious in *the perfection resting within itself*, and now you have fallen into *rigidity*!

Yes, the mortal remains of the initiates are embalmed by the priests in the temple so that the divine power radiated by their bodies can continue to be active, like a battery, for a long time. Their spirit is free; in their consciousness they aren't attached to the earth. But you have bound yourself to your body. By carnal love, you guided the divine power within you into your lower nerve centres and burned yourself up. In this way, your consciousness together with your spiritual body are bound to your material body: you are my prisoner forever! Whereas the spiritual body of the initiate, through the act of embalming, is attached to his mummy, his consciousness is in *eternity*. But you are exiled in *infinity*!

Eternity is the eternal present; infinity is the eternal future which can never be reached and never becomes *present*.

Eternity never had a *beginning* and thus will never have an *end*. *Eternity* is timeless *present* which has no past nor future. *Infinity*, however, means a falling out of *eternity* into the future, without a *present*!

Sál a oba veleknězi mizí. Zase odpočívám v náruči své matky. Nyní poznávám, že neodpočívám v její náruči, jsou to proudy síly, které kdysi vytvořily její náruč a celé její tělo a z těla zářily jako láska: tyto síly mě nesou a naplňují mou ztrýzněnou duši láskou, mírem a pocitem jistoty.

Náhle mne vytrhne z tohoto míru nepříjemný zvuk, ostrý třesk, který mé duchovní uši pociťují jako ránu. Hledám příčinu této rány a tu pozoruji, že je to třesk biče vůdce otroků, který praská do taktu, aby všichni otroci, kteří mne táhnou, šli společně v taktu. Ležím na sarkofágu, který zvolna klouže po kolejích jako sáně. Asi jsem právě opustila palác.

Chci vyskočit, ale nemohu. Nemohu vůbec pohnout údy, protože jsem zcela pevně sešněrována od krku až ke špičkám nohou. Ležím zde jako vytesána z jednoho kusu, ruce zkřížené na prsou, nohy natažené vedle sebe. Ze své polohy se mohu dívat jen dopředu a vzhůru. Ve směru špiček svých nohou vidím v oslňující sluneční záři potom se lesknoucí nahá záda mužů, kteří dopředu ohnutí mne táhnou dál v rytmických pohybech. Přes jejich záda vidím v dálce budovu z bílého kamene, v jejím středu černou skvrnu jako dveřní otvor. Budova se ostře odráží od tmavě modrého nebe v silném světle bílé zářícími zdmi. Jak mne tam muži táhnou, zvolna se blíží a černá skvrna se zvětšuje. Dívám se do nebe, které je tak tmavě modré, že se zdá skoro černé. Dva velcí ptáci krouží nade mnou – čápi? Nebo jeřábi?

Kamenná budova je už zcela blízko, černá skvrna je teď velmi veliká... ano... je to skutečně otvor. Oh, nyní poznávám krajinu, jsme v Městě mrtvých – hrobka! Muži vstupují do otvoru, mizí ve tmě... nyní přechází hluboce černý otvor nad mou hlavou... a po oslňujícím slunci temní svět kolem mne, všechno mizí a mne přikrývá úplná tma!

Zmocňuje se mne nevýslovná hrůza a ve svém nitru volám bez zvuku na Ptahhotepa: „Jak dlouho? Jak dlouho zde budu muset ležet zavřená?“ A nyní slyším zřetelně známý hlas – hlas Ptahhotepa, který mi sděluje neúprosnou, nezměnitelnou vůli:

„Tři... tisíce... let...“

Zmocňuje se mne strašné zoufalství a strach a z tohoto strachu, stahujícího mne jako v křeči, se náhle opět vynořuje netvor, který je výrazem zákona hmoty. Vidím jeho mrtvolný, satirický úšklebek, jak na mne odpudivě hledí: jeho pichlavý, pronikavý pohled se do mne hluboko zavrtává a poutá mne k mumii, která kdysi byla mnou.

Potom ke mně netvor mluví: „Teď jsi v mé moci! Vidíš, nejvyšší a nejnižší jsou si zrcadlovým obrazem. *V sobě spočívající dokonalost a věčné ustrnutí jsou dvě stránky téhož božství.* Tys chtěla být si vědomá *v tobě spočívající dokonalosti* a teď jsi upadla do *strnulosti.*“

Ano, smrtelnou schránku zasvěcenců nabalsamuje kněz v chrámu, aby jejich tělo, vyzařující božskou sílu, působilo ještě dlouho jako akumulátor. Jejich duch je volný, nejsou ve svém vědomí vázání na Zem. Ty ses naopak připoutala k tělu. Ty jsi přivedla božskou sílu, kterou jsi měla, tělesnou láskou do nízkých nervových center a shořela jsi. Tvé vědomí je tak i s tvým duchovním tělem vázáno na tvou hmotnou schránku, jsi mým vězněm až na věčnost! Zasvěcenec, zatímco jeho duchovní tělo je nabalsamováním vázáno na mumii, je ve svém vědomí *ve věčnosti*; ty naproti tomu jsi připoutána k *nekonečnosti!*

Věčnost je věčná přítomnost, nekonečnost je věčná budoucnost, které není nikdy dosaženo, která se nikdy nestane přítomností.

Věčnost neměla nikdy začátek, tedy nemá ani konec. Věčnost je bezčasová přítomnost, která nezná minulost ani budoucnost. Nekonečnost je však pád z věčnosti do budoucnosti, bez přítomnosti!

You wanted to take part in the spiritualization of the earth. Now, spiritualize this little lump of earth that was your body if you can! Ha, ha, ha! The priestess is lying here, and her consciousness isn't more than a piece of stone!

Now you're undergoing the first test of the initiation: *in the condition of consciousness of matter with a human consciousness!* Just try to get free if you can! You're my prisoner! You can't get away from me because *you* have become *I*. In your initiation *you* conquered *me* because I had to recognize in the face of your divinely spiritual *consciousness* that I would not exist without the *self*. Thus I had to admit that *I* am *you*. But now it's the other way round: *You* in your consciousness have become matter. You have identified yourself with your body and are nevertheless spirit like I am, namely, the spirit of matter. Therefore, *you* have become *I!*

You're my prisoner in infinity... in darkness... imprisoned in this corpse which you were and which because of the embalming can't decay to allow you to go free. It will be your punishment to watch how this mummy – that now preserves your beauty because of the embalming process – will gradually shrink and become the image and likeness of me. You wanted to be *immortal in the spirit of eternity*, and you have become *imperishable* in this mummy into all infinity, into infinity, ...infinity...!

I am powerless. I must listen. I lie there with my spiritual body indissolubly bound to my mummy. In desperation, I attempt to escape into *unconsciousness*, but I cannot! I must lie there completely conscious, without having the vaguest idea about *time* as it flows on past me.

Time! What are you, oh time! You exist only to the extent that we human beings are unhappy! In happiness there is no time: our consciousness stands still; the concept of time disappears. Only when happiness is over do we suddenly realize that while our consciousness was hovering tunelessly in the eternal present, time was rushing onward. Time begins with our fall from happiness, from paradise. But unhappiness too knows no time, for the more unhappy we feel, the slower time goes by; minutes seem hours, and in our moments of deepest despair, when sufferings and torture are unbearable, every moment becomes an infinity; *time freezes!* Oh, how right Satan is! The highest and the lowest are as alike as two twins, just like reality and its reflection, appearance. Happiness is timeless *eternity*, and the opposite, unhappiness, is endless time – infinity.

I lie there and have nothing, absolutely nothing, with which to compare or measure time! Oh, tree of knowledge of good and evil! Now I understand your truth *that recognition is only possible when we can compare!*

How can I know how much time has passed when I can't see the sun, this divine timepiece... when I have no idea what kind of an experience of time a day represents in this darkness? What is there to show me time when nothing happens, when only solidified darkness reigns around me? How can I know anything about time when I no longer have a heart which once measured the rhythm of life in my breast and now with its pulse could give me an idea of time? Have I been lying here for a few minutes and does it already seem an eternity? Or weeks... years... or centuries... millennia? What is a minute and what is a millennium? How could I possibly know the difference?

The feeling of horror and fear refuses to leave me for a single moment. I no longer have lungs with which to draw a deep breath, with which to draw fresh power from the eternal source... with which to measure time by their breathing. I cannot look in any direction for help for my tortured soul... The tortures and sufferings know no end... no end... no end...

Chtěla jsi mít podíl na oduševnění Země. Nuže, oduševni ten malý kus hlíny, kterým bylo tvé tělo, můžeš-li! Hi-hi-hi! Knězka tady leží a její vědomí není víc než kus kamene!

Jsi teď v první zkoušce svého zasvěcení: *ve stavu vědomí hmoty s lidským vědomím*. Zkus se osvobodit, protože ty jsi se stala mnou! V zasvěcení jsi ovládla *ty mne*, protože vůči tvému božsky duchovnímu *sebe-uvědomování* jsem musel uznat, že bez *Já* také nemohu existovat. Musel jsem tedy uznat, že *já* jsem *ty*. Teď je to obráceně, *ty* jsi se ve svém vědomí stala hmotou, ztotožnila jsi se s tělem a jsi proto duch jako já, totiž duch hmoty, to jest *ty jsi já!*

Jsi mým vězněm v nekonečnosti... ve tmě... zavřená do této mrtvoly, kterou jsi byla a která se kvůli balsamování nemůže rozpadnout, čímž by ses mohla osvobodit. To je tvůj trest, že musíš prožívat, jak se tato mumie, která si nabalsamováním ještě podržuje tvou krásu, pomalu scvrkává a stane se mým obrazem. Chtěla jsi být *nesmrtelná, v duchu věčnosti* a stala jsi se *nepomíjející* v této mumii v nekonečnosti... v nekonečnosti... v nekonečnosti...“

Jsem bezmocná. Musím naslouchat. Zde ležím se svým duchovním tělem, neodtržitelně pevně připoutána ke své mumii. Ve svém zoufalství se pokouším vstoupit do *nevědomí*, nedaří se mi to! Musím zde ležet naprosto vědomá, aniž mám představu o čase, který přes mne uhání.

Čas! Co je to čas? Co jsi, ó, čase! Existuješ jenom potud, pokud je člověk nešťastný! Ve štěstí není čas: vědomí je nehybné, mizí pojem o čase. Jenom když štěstí přejde, člověk si vzpomíná, že utekl čas, zatímco bezčasové vědomí spočívalo ve věčné přítomnosti. Čas začíná pádem ze štěstí, z ráje. Ale neštěstí také nezná čas, protože čím se člověk cítí nešťastnější, kdy se bolesti a muka stávají nesnesitelnými, je každý okamžik nekonečnost, *čas ztrne!* Oh, jak má pravdu tento Satan! To nejvyšší, a nejnižší je si podobné jako dvojčata, jako skutečnost a její zrcadlový obraz, odlesk. Štěstí je bezčasová *věčnost* a protějšek, neštěstí, je nekonečný čas – nekonečnost.

Zde ležím a nemám nic, vůbec nic, s čím bych mohla porovnat čas. Ó, strome poznání dobrého a zlého! Jak chápu tvou pravdu, že *poznání je možné, jen když se může srovnávat!*

Jak mohu vědět, kolik času uplynulo, když nevidím slunce, toho božího ukazatele času, a nemám představu, co v této tmě znamená prožít den? Co mi má ukázat čas, když se nic neděje, když kolem mne vládne jen ztrnulá tma? Jak mohu vědět o tomto čase, když už nemám srdce, které kdysi v mé hrudi tlouklo rytmus života a teď by mi svým tlukotem mohlo dát představu o čase? Ležím zde jen několik minut a zdá se mi jen, že zde ležím už nekonečnost? Nebo týdny... roky... nebo už staletí... tisíciletí? Co minuta, a co tisíciletí? Čím bych mohla učinit rozdíl?

Hrozný strach mne neopouští ani na okamžik. Nemám už žádné plíce, abych mohla hluboce nadechnout, abych mohla z věčného pramene načerpat novou sílu a měřit čas dýcháním. Odnikud nemohu čekat úlevu pro svou zmučenou duši. Muka a bolesti jsou bez konce... bez konce... bez konce... bez konce...

MIST AND RE-AWAKENING

Time ran across the face of the great cosmic clock, along the circumference of the gigantic wheel of creation... ever onward even though I had not the faintest idea it was passing...

It seemed to me I had been lying there for aeons and aeons, stiff and rigid... as if the tortures of hell would never end... when finally a moment did come in which I felt a force approaching me... a force greater and stronger than the bond which held my consciousness to my mummy, and which, now completely dried and shrivelled, had become the horrible image of the spirit of matter. This new force was drawing me irresistibly in some direction. After all the sufferings and tortures of hell I lost consciousness. Two people, related to me in their souls, united and gave me the opportunity to inherit a body corresponding to the nature and degree of my far-fallen consciousness.

Because I had fallen as a woman, I had to be born again and again as a woman until I re-attained the level from which I had fallen. I came into surroundings where I met only semi-conscious people... where my deeds and those of the people around me were ruled by passions and animal instincts... where I found only brutality, crude selfishness and an absence of any kind of love.

I lived several insignificant lives one after the other, all in a hazy, semianimal state of consciousness, and all of them serving only to awaken my emotional life. Misery and incessant work woke and polished my dulled and feelingless nerves.

Men always played a great role. Men from whose bodies the same passionate fire of physical instincts always came forth to burn me. Again and again I met the fiery eyes and the whispering voice of the spirit woven of fire whom I had first met in my third trial. And again and again I was forced to dance with the spirit in the cavern of sensuality and passions where people turned the sacrament of procreation into a self-seeking end in itself... and I had to dance on with this spirit until I could scarcely stand on my weary feet. I wanted to be 'happy' and I kept on seeking love... kept on seeking the one and only man whom I could have loved and who could have loved me, the image of my complementary half. But I found only whipped-up sensuality and heartless passions that never could have satisfied me. I went on and on, seeking happiness again and again in the arms of men, trying to find the *one I loved*... the one with whom I could experience true *love*...

These lives were a series of never-ending disappointments. Fate whipped and drove me onward, and my soul suffered so many blows that the fires of my tortures burned through the layer of indifference about my nerves and gradually awakened my comatose consciousness.

The incessant excitement enabled me to develop my nervous system step by step and bring it upward by at least one degree in each of these lives. Thus through my sufferings, *eternal love* enabled me to purify and refine my nerves and increase their resistance again.

In each of these lives, however, there was within me an incessant striving to find again those people whom I consciously sought with every drop of my blood even though I could no longer remember them... people like myself! People with whom I would feel 'at home'... people to whom I really belonged with every fibre of my being: Ptahhotep, Atothis, Ima... but I didn't find them! Now and again I believed I was meeting one or the other of them. Love and memory flamed up within me, but then mists covered the clear picture, and I lost them again. Sometimes I heard a servant of God speak about a great teacher, a '*Son of God*', and I had a vague recollection of having once somewhere, somehow in the dim past been close to this high being... having heard his teachings in living words, and

MLHA A OPĚTNÉ PROBUZENÍ

Dál běžel čas na velkých hodinách kosmických na okraji obrovského kola stvoření, i když jsem o tom neměla ani nejmenší pojem...

Zdálo se mi, že jsem ve stavu ztrnulosti už od věků a všechna pekelná muka neberou konce, až přece přišel okamžik, v němž jsem cítila, že se ke mně přibližuje síla větší a silnější než obruč, jež připoutávala mé vědomí k mé mumii, která teď, už celá scvrklá a vyschlá, byla strašným obrazem ducha hmoty, a tato síla mne kamsi neodolatelně přitahovala. Po nedohledně dlouhých utrpeních a pekelných trýzních jsem upadla do nevědomí.

Protože jsem padla jako žena, musela jsem, dokud znovu nedosáhnu onoho stupně, rodit se stále jako žena. Přišla jsem do prostředí, kde byli kolem mne jen osamělí, polovědomí lidé, kde moje činy a činy mého okolí byly řízeny vášněmi a zvířecími sklony, a kde jsem zakusila jen brutalitu, nelásku a hrubé sobectví.

Žila jsem v mlhavém, polozvířecím vědomí postupně ještě několik bezvýznamných životů, které sloužily jen k tomu, aby probudily můj citový život. Bída a neustálá práce probouzely a brousily mé otupělé, necitlivé nervy.

Muži stále hráli velkou roli, muži, z jejichž těl mne stále znovu spaloval tentýž žár tělesné vášně. Vždy znovu jsem se setkávala s ohnivýma očima a šeptajícím hlasem z ohně utkaného ducha mé třetí zkoušky a já musela s tímto duchem stále tancovat ve sluji smyslnosti a vášni, kde lidé ze svátosti plození dělají samoučelný požitek, až jsem na svých unavených nohách mohla už jen vrávorat. Chtěla jsem „být šťastná“ a bez ustání jsem hledala lásku, toho jednoho, jediného muže, kterého bych mohla milovat a který by miloval mne; hledala jsem tu druhou část svého obrazu, svou doplňující polovinu, a nalézala jsem jen vybičovanou a bezcitovou smyslnost, vášně bez srdce, které mne nemohly uspokojit. Hnala jsem se dál a hledala štěstí opět v náruči mužů, abych našla toho jednoho, kterého jsem milovala a s nímž bych mohla prožít pravou lásku.

Tyto životy byly nekonečným řetězem zklamání. Osud mě bičoval a štvál dál a má duše trpěla takové rány, že roztavovaly ohněm utrpení necitlivou vrstvu kolem mých nervů a probouzely postupně polospící vědomí.

Neustálé rozruchy dávaly mi příležitost v každém z těchto životů, abych přivedla svůj nervový systém aspoň o jeden stupeň výše. Tak mi dala věčná láska možnost utrpením své nervy zjemnit a zvýšit jejich odolnost.

V každém životě mne však hnalo podvědomé úsilí najít opět ty, na něž jsem si sice nevzpomínala, ale nevědomky jsem je každou kapkou své krve hledala, neustále hledala... ty sobě rovné! Mezi nimiž jsem se cítila „doma“ a k nimž jsem patřila celou svou bytostí: Ptahhotepa, Atothise, Imu... Ale nenacházela jsem je! Tu a tam jsem se domnívala, že jsem potkala toho či onoho, láska a vzpomínky ve mně vzplanuly, pak ale jasný obraz přikryla mlha a opět jsem je ztratila. Mnohdy jsem slyšela jednoho služebníka božního hovořit o velkém učiteli, o nějakém „Synu božím“ a mně svítalo, že jsem někde a někdy v temné minulosti stála blízko této vysoké bytosti, že jsem to učení slyšela v živých slovech a v mé smutné bytosti se pohnula síla, která mne táhla kamsi, tam, kde tyto vysoké bytosti jsou „doma“. Ale tyto okamžiky netrvaly dlouho, protože osud mne srážel dál, brutální dojmy zatlačily nejasné vzpomínky a opět jsem všechno zapomněla.

within my poor benighted soul there arose a force tending to draw me away to where such high beings are 'at home'. But these moments never lasted long; for fate always gave me another shove forward, brutal blows drove back the dawning memories, and I forgot everything again.

The physical and spiritual privations I was forced to endure purified my limited senses until my nerves were again able to support the highest vibrations of unselfish love. Then, gradually, a heavenly ray of divine love began to shine through the brute passions of physical instinct. And in my next life this wonderful love banished forever the mists which had been clouding my spiritual sight.

Then when I was born as the neglected servant child, I was already carrying unselfish, divine love in my heart. But now my higher brain and nerve centres had to be awakened in order for me to be able to learn to express and use spiritual abilities. Again I met the man with the fiery eyes and the well-known voice... the man who had once been the red-haired foreigner. On his own pathway through numerous lives he had gone on developing himself. I loved him, I had to love him in order to gather the last experiences of love between man and woman. In my love for him, however, I conducted only physical forces into the body and this did not represent a fall.

In accordance with the law of heredity I was drawn, a few centuries later, to two pure people filled with love whose lives had been involved with mine for ages and ages.

And once again I opened my two human eyes in this life on earth and looked at the world around me with all my previous experience...

The same frequencies of vibration build up the same outward forms. And as I have, with my present spiritual constellation in this life, again reached the level of the erstwhile Pharaoh's daughter, I also resemble her outwardly. But as I have become stronger in spirit and will-power, I have larger, stronger bones than I had in that previous life in Egypt. On the other hand, the shape, colour and appearance – the expression – of my eyes have remained the same.

When I survey my whole present life back to the time of my birth, everything is clear to me! During that previous life of mine in Egypt I was conscious of my *self*, and now in my re-awakened state in which I am again conscious of my *self* memories come alive for me from that last significant life in which my consciousness was on the same level.

The strange body postures I practised as a little girl at home without ever having had the opportunity to see such exercises, the postures our friend returning from the Far East called 'Hatha Yoga exercises', these were memories of the exercises I had practised in the temple with Mentuptah. This system of exercises was part of the secret knowledge saved by 'Sons of God' when they fled to India where it has been guarded and preserved by great masters until our own times.

The horrible dream I had again and again for many years, in which a lion was chasing me so close I could feel its hot breath on my neck... the dream that filled my childhood with fear and terror was my first memory of my last impressions of that life in Egypt... the impressions of the death I died then.

Sons of God... where are *you*?... *Where are you?* I cry out silently in my soul, the way I once learned to do in the temple before my dearly beloved and highly honoured master, the high priest Ptahhotep... and turn my attention inward to listen for an answer...

At first I suddenly find myself in dark emptiness. But I am fully conscious in this darkness and know that the searchlight of consciousness is the greatest light, and the only light capable of penetrating any darkness. And I set the light of my consciousness to work at its task with even greater concentration!

Tělesná a duševní strádání nepřetržitě očisťovala mé omezené smysly, až mé nervy byly opět schopny vibrovat nesobeckou láskou a tu zazářil postupně skrze krutou vášně tělesného pudu nebeský paprsek božské lásky! A tato láska v následujícím životě s konečnou platností rozpustila mlhu, která zatemňovala můj duševní rozhled.

Když jsem se pak narodila jako opuštěné, nevolnické dítě, měla jsem už v srdci božskou, nesobeckou lásku. Ale nyní musela být probuzena také vyšší nervová a mozková centra, aby se naučila vyjadřovat a používat všechny duchovní schopnosti. Zase jsem potkala muže se známým hlasem a ohnivýma očima, který byl kdysi tím rudovlasým cizincem a který se také mezitím dále vyvíjel na své vlastní životní dráze v minulých životech, v mnohých životech. Milovala jsem ho, musela jsem ho milovat, abych prožila poslední zkušenosti lásky mezi mužem a ženou. Avšak s láskou jsem přiváděla do těla jen tělesné síly, to neznamenal žádný pád.

Podle zákona dědičnosti byla jsem po několika staletích přitahována ke dvěma čistým a láskou naplněným lidem, jejichž život byl už od věků spojen s mým.

A opět jsem otevřela oči, dvě lidské oči v tomto životě na Zemi a hleděla jsem na tento svět se všemi svými předchozími zkušenostmi...

Tytéž frekvence vibrací budují tytéž vnější tvary. A jelikož jsem v tomto životě ve své duševní sestavě dosáhla opět někdejšího stupně dcery faraóna, jsem jí podobná i zevně. Jen proto, že jsem se stala silnější svým duchem a vůlí, mám také silnější kostru, než tehdy v Egyptě. Avšak tvar, barva a pohled – tedy výraz mých očí – je stejný.

Přehlížím svůj současný život od narození a je mi všechno jasné! Naposled jsem si byla *sebe* vědomá v onom životě v Egyptě a nyní, v mém opětném probuzení – stavu uvědomování si sebe samé, vynořují se vzpomínky na onen poslední významný život, v němž bylo mé vědomí na témže stupni.

Pozoruhodné tělesné pozice, které jsem jako mladé děvče denně cvičila, aniž jsem měla ponětí a nějakou možnost takové cviky někde vidět, které potom cizinec, navrávší se domů z Dálného východu, nazval cviky hathajógy, to byly vzpomínky na cvičení, která jsem prováděla v chrámu s Mentuptahem. Od Synů božích, kteří uprchli do jiné části Země, se tyto cviky zachránily v Indii, kde je velcí mistři tohoto národa střeží až dodnes.

Strašný, po leta se opakující sen o lvu, který mne honí a jehož čenich už cítím na svém hrdle... sen, který mne v dětství naplňoval úlekem a strachem, byla první vzpomínka na poslední dojem onoho života v Egyptě, dojem smrti, který jsem utrpěla, když jsem tehdy zemřela.

Synové boží, *kde jste? Kde jste?* Volám bez hlasu, ve své duši, jak jsem se to kdysi učila od svého nade vše váženého a vřele milovaného mistra, velekněze Ptahhotepa a naslouchám, zda se z nitra ozve nějaká odpověď...

Zprvu se nacházím náhle v temné prázdnotě. Jsem však v této prázdnotě a temnotě zcela vědomá a vím, že reflektor vědomí je to největší a jediné světlo, které prosvěcuje každou temnotu. A světlo mého vědomí hledá s ještě větší koncentrací!

Where are you, you beings to whom I belong, beings whom I resemble... beings permeated through and through with universal love, beings who understand me. You who have never left me, who have never abandoned me, even in the time of my deepest fall, where are you? Where are you?

Then in the darkness I begin to see a greenish phosphorescent light. It becomes clearer and clearer as it appears to come ever closer, and soon I see this light taking on the magnificent shape of my dear master *Ptahhotep*. I realize that my *self* is now projecting itself into the little room of our forest house, in the person in which I experienced, in my vision during my initiation, the creative *self* which stands above all created forms.

In the time of the three-dimensional world only a moment has passed. And in this moment I have seen all the phenomena which have been latent in myself as *possibilities of manifestation* and which have manifested themselves on the material plane, from the lowest, unconscious step of matter up to the highest step of the *self* manifested in matter.

Ptahhotep still stands before me, looking at me with eyes full of heavenly love. This look... the irresistible flow of power which *is* this look melts away the last remaining mists before my eyes and enables me to experience again as *eternity*, as timeless *present*, everything that exists in my present consciousness as *past*...

I look long and deeply into the eyes of my master, into those two wellsprings of life, and with a feeling of infinite joy I discover I understand his unspoken words. *I have re-acquired the ability of the spirit!* We understand each other again just as we once did in Egypt!

I feel like jumping up and throwing myself at his breast, but *He* raises his right hand and holds me back. His eyes tell me: 'Don't touch me! You know I'm not in the earthly plane and you can see me only because you have adjusted your consciousness to the spiritual vibrations in which I live and move and have my being. If you wanted to touch me, you would force your consciousness down to the level of your tactile nerves, down to the level of matter, and my image would immediately disappear from your view. But from now on you will be able to direct your consciousness to the higher frequencies and find me just as you were able to do during that former projection of your *self* which you call your incarnation, or your life in Egypt.'

I stand still and very much in control of myself because I don't want under any circumstances to lose this present state in which I can perceive Ptahhotep with my spiritual eye. But my soul is so full of joy I doubt whether my heart and nerves can stand the strain. Once again Ptahhotep raises his right hand and lets the flow of power stream into my heart. Instantly my heart begins to beat normally again, and I am able to speak with him without words.

'Father of my Soul, now I understand that my present life is the resultant of all my deeds in previous lives. I understand the relationships between people and events. But there are still a few unanswered questions. I know, for example, that my one and only child is Ima. But how does he come to believe that he was once a negro?'

Through Ptahhotep's gaze the answer appears as a series of pictures. In Ima's soul a great tragedy occurred. The moment he noticed what had occurred between the red-haired foreigner and myself, he was terribly disappointed. Whipped onward by a burning restlessness, he ran away from the temple, into the wilds of Africa to the negro tribes. Suddenly I see a picture: Ima as I had known him in Egypt, but now in a tropical region, surrounded by many negroes. He radiates divine love among these primitive children of men, and they feel and instinctively understand his love, just as animals do. Ima teaches them, heals their sick, helps them in every respect while the natives repay his love and care with childlike worship. In his utter desperation he finally takes a negro woman to wife and allows himself to be carried away by physical love. Little by little his consciousness,

Kde jste, bytosti, k nimž patřím, bytosti, jimž jsem podobná, které stojí na základu lásky, které mi rozumějí. Vy, kteří jste mne nikdy – ani v mém nejhlubším pádu – neopustili, kde jste? Kde jste?

Tu se vynořuje z temna zeleně fosforeskující světlo, stále zřetelnější, zdá se, že se přibližuje a už vidím, jak se z tohoto světla vytváří nádherná postava, postava mého drahého mistra Ptahhotepa. Poznávám, že mé Já se nyní promítá do malé místnosti našeho lesního domu, do osoby, ve které jsem ve své vizi zasvěcení prožila ono tvůrčí Já, stojící nad vším tvorstvem.

V čase trojrozměrného světa přešel jen okamžik. A v tomto okamžiku jsem viděla všechny jevy, které v mém Já spočívaly jako možnosti a uskutečnily se na pozemské rovině, od toho nejnižšího, nevědomého stupně hmoty až k nejvyššímu stupni, ve hmotě se realizujícího Já.

Ptahhotep stojí stále přede mnou a pohled jeho nebeských očí, plných lásky, spočívá na mně. Tento pohled, vše pronikající proud síly, jakým je tento pohled, rozptyluje poslední zbývající závoj před mýma očima a umožňuje mi opět prožít jako věčnost, jako bezčasovou přítomnost, vše, co v mém dnešním vědomí existuje jako minulost...

Dívám se stále do těch dvou životodárných zdrojů, do očí mého Mistra a s jásotem až k nebi stoupajícím zjišťuji, že rozumím jeho nevysloveným slovům, že jsem opět dosáhla schopnosti ducha! Opět si spolu rozumíme jako kdysi v Egyptě!

Chci vyskočit a vrhnout se na jeho hrud', on zdvihá svou pravici a zadrží mne. Jeho oči říkají: „Nedotýkej se mně! Víš, že nejsem na zemské úrovni, můžeš mne vidět jen proto, žeš naladila své vědomí na stejnou výši, na stejné duchovní vibrace, v nichž se nalézám. Kdybys mne chtěla zažít svými dotykovými nervy, nutila bys své vědomí do úrovně dotykových nervů, do úrovně hmotné a můj obraz by okamžitě zmizel z tvého dohledu. Od této chvíle budeš však schopná naladit své vědomí na vyšší frekvence a nalézt mne, jako jsi už měla tuto schopnost v projekci onoho Já, kterou nazýváš svým vtělením – svým životem v Egyptě.“

Zůstávám tichá a ovládám se, protože stav, ve kterém mohu vnímat Ptahhotepa svým duchovním zrakem, nechci ztratit v žádném případě. Ale má duše je tak naplněna radostí, že myslím, že mé nervy nemohou snést vysoké napětí a mé srdce se musí zlomit. Ptahhotep opět zdvihá svou pravici a dává proudu síly vtékat do mého srdce. A ihned začíná mé srdce klidně bít a mohu beze slov mluvit s Ptahhotepem.

„Otče mé duše, nyní rozumím, že můj dnešní stav je výslednicí všech mých činů v předcházejících životech. Chápu souvislosti mezi osobami a událostmi. Ale zbývá ještě několik otázek, na něž nenacházím odpověď. Vím už například, že mé milované, jediné dítě je Ima. Jak ale přišel k přesvědčení, že byl kdysi černochem?“

Pohledem Ptahhotepovým vyvstává odpověď jak sled obrazů. V duši Imově se odehrála těžká tragédie. V okamžiku, kdy zpozoroval, co se stalo mezi mnou a rudovlasým cizincem, přepadlo ho nejhlubší zklamání a hnán spalujícím neklidem, utekl z chrámu do daleké Afriky k černočům. Náhle se vynořuje obraz: Ima černochoy učí, léčí jejich nemocné, pomáhá jim v každém ohledu a černoši mu oplácejí jeho lásku a námahu dětským uctíváním. Ve svém hlubokém zoufalství si nakonec bere černošku za ženu a dojde k tělesné lásce. Jeho vědomí klesá postupně do těla stále hlouběji, každodenní boj o existenci v džungli vtahuje ho stále víc do lidského života. Umírá s vědomím obráceným na lidské problémy a lidské starosti a protože se ve svých myšlenkách zabýval svými milovanými černochoy a ztotožňoval se s nimi, vtělil se ve svém následujícím životě jako černochoy, podle zákona přitažlivosti. Do tohoto následujícího života přinesl totéž chaotické, nízké vědomí, do kterého se ponořil následkem svého zoufalství a svého pudového způsobu života. Jeho inteligence přesto prozařovala jeho tělesnou schránkou a byl pro své černé bližní milovaným a váženým členem černošského kmene. Měl také ženu a děti.

sinks deeper and deeper into the body, and the daily struggle for existence in the jungle draws him farther and farther into life on the human level. He dies with a consciousness directed towards human problems and human worries, and inasmuch as he had occupied himself with the dearly beloved members of his negro tribe, identifying himself with them in his thoughts, he was reincarnated in his next life as a negro in accordance with the law of attraction. Into this next life he brought along the same chaotic low consciousness into which he had sunk as a result of his desperation and the extent to which he had been living on the level of animal urges. Nevertheless, his intelligence radiated through his physical body, and he became a wellliked and highly respected member of his tribe. He also had a wife and children. In his incarnation as a member of this negro tribe I can recognize him only by the look of his eyes. I see him as he goes hunting in the jungle, climbs trees to watch and wait for passing animals, then kills them and takes them home. One day when he is hunting again in the jungle, he is attacked by a tiger, struggles heroically, but finally is killed. I see his wife, alarmed by his screams and the noise of the terrible struggle, plunging into the jungle to help her husband... then the vision pales, and I perceive only Ima's condition after his death. His incessant longing for me leads him unconsciously – in his disembodied state – nearer and nearer to me. Both of us, Ima and I, have come a long way since we were together in Egypt, but so far we haven't been mature enough to be ready to find each other again. Now we finally reach the level on which we can find each other again without the danger of physical love. The will to preserve the purity of our love at all cost and in the face of any temptation, together with the law of physical heredity, caused Ima to be born as my child. In this life he must also reacquire the clear spiritual vision he once had. And since I was immediately to blame for his having lost his faith, I have to be the one to lead him back on the path to God. But it's not yet time for this. He is still a child.

'Father of my Soul,' I ask Ptahhotep again, 'where is Atothis, your brother and my father in Egypt? I long to communicate with him again, and I'm also certain he has never abandoned me.'

Instantly before my spiritual eyes there appears the image of a splendid man, one who has been, in recent times, the greatest teacher and expounder of the highest, profoundest truths. I've read books published by his disciples on the basis of his lectures. In reading these books I was deeply moved because every sentence I read made me feel absolutely positive that I knew the man who had made the statement, that I was in profound communication with him, that I knew all his thoughts and that I belonged to him! I knew I would never have a chance to meet him as he had died in a far-off country when I was still a little girl. Often I gazed long and intently at the picture of this marvellous person who had possessed superhuman powers in every respect. I felt positive that somewhere, somehow I had seen his eyes before... somewhere, somehow I had felt their heavenly gaze resting upon me. I didn't know why I often ran to him in my dreams, ran so fast my hair and my dress trailed out behind me in the wind, and why I threw myself into his arms, on to his big broad chest, crying, 'Father! – Father!' for the sheer joy of seeing him again. Neither did I know, when I had wakened why I had called *him* 'Father' in my dream, nor why I had cried so much my pillow was wet...

Ptahhotep smiles: 'Now do you remember?'

'Yes, Father of my Soul, now I remember. He once told me when we were at the seashore in Egypt: "There'll be a time when I'll be on earth while you are not living in a body, and there will also be a time when you'll be living in a body on earth while I am working only on the spiritual plane to do my share in the great task of spiritualization... "

'Where is he now, Father of my Soul? Where is he now?'

Vidím ho jako černocho a jen podle jeho očí ho poznávám v tomto převtělení, jak v pralese, v džungli, jde na lov, leze na strom, aby vyčíhal divoké zvíře, aby je zabil a přinesl domů jako kořist. Jednoho dne jde opět do pralesa, napadá ho tygr, on hrdinsky bojuje, ale nakonec podléhá a tygr ho zabíjí. Vidím ještě, jak jeho žena slyší křik a hluk strašného boje, vrhá se do houští, aby mu pomohla. Pak vybledne obraz a vidím už jen stav, v němž se Ima nachází po své smrti, jak ho stálá touha, se kterou mne ve svém nevědomí stále hledá, přitahuje v jeho beztělesném stavu ke mně blíž a blíž. Od času, kdy jsme byli spolu v Egyptě, prošli jsme dlouhou cestu vývoje, avšak až dosud jsme oba nebyli dosti zralí, abychom se mohli spolu najít. Nyní jsme konečně dosáhli stupně, kde jsme se mohli opět spolu nalézt, bez nebezpečí tělesné lásky. Vůle ochránit čistotu naší lásky za každou cenu a zahnat každé pokušení a také zákon dědičnosti způsobily, že se Ima narodil jako mé dítě. V tomto životě musí také znovu získávat svůj ztracený jasný duchovní rozhled. A jelikož jsem byla bezprostředně vinna, že ztratil svou víru, musím to být také já, kdo ho zase dovede zpět na cestu k Bohu. Ale čas k tomu ještě není zralý. Je ještě dítě.

„Otče mé duše,“ ptám se dále Ptahhotepa, „kde je Athotis, tvůj bratr a můj otec v Egyptě? Toužím přijít s ním opět do spojení. Jsem si jistá, že ani on mne neopustil.“

Tu vyplouvá obraz nádherného muže před mým duchovním zrakem, obraz muže, který v posledním čase byl největším učitelem a oznamovatelem nejhlubších pravd. Četla jsem jeho knihy, které jeho učedníci sestavili z jeho přednášek a vydali je. Když jsem tyto knihy četla, byla jsem vzrušena, protože při každé větě jsem měla pocit jistoty, že tohoto člověka znám, že jsem s ním v hlubokém spojení, že znám každou jeho myšlenku a že k němu patřím! Věděla jsem, že nebudu mít nikdy příležitost se s ním setkat, protože zemřel ve velmi vzdálené zemi, když jsem byla ještě docela malé dítě. Často jsem studovala obraz tohoto nádherného člověka, který měl v každém směru nadlidské schopnosti a věděla jsem, že jsem odněkud znala jeho oči, jeho božský pohled. Nevěděla jsem, proč jsem často ve snu k němu běžela, tak rychle, že můj bílý oděv a mé vlasy vlály a já s obrovskou radostí z opětného shledání jsem se vrhla do jeho otevřené náruče, na jeho široká prsa a plakala jsem, otřesena štěstím. „Otče, Otče.“ A když jsem se probudila, nevěděla jsem, proč jsem ho ve svém snu nazývala otcem a proč jsem tak hořce plakala, že můj polštář byl zcela mokrý, když jsem se probudila...

Ptahhotep se usmívá: „Vzpomínáš si?“

„Ano, otče mé duše, vzpomínám si. Řekl mi jednou na mořském břehu v Egyptě: ‚Stane se, že budu na Zemi, kdy ty nebudeš žít v těle; a také se stane, že budeš ty žít na Zemi, zatímco já budu spolupůsobit na velikém díle oduševnění už jen z duchovní úrovně... ‘ Kde je nyní, otče mé duše, kde je?“

And I understand Ptahhotep's spiritual answer: 'When he was still on earth, he promised he wouldn't abandon his disciples after his death. He promised he would go on with the great work of initiating humanity in the ancient truths. You and Bo-Ghar are both his – our – co-workers, even without your being conscious of it. Later you will be conscious co-workers.'

'Bo-Ghar? Is he living on earth again? Where is he? Do I already know him in this life? Have I perhaps met him without recognizing him?'

'Wait,' answers Ptahhotep, 'he is living in a far-off country where Atothis too was reincarnated. Remember he promised to come to you from the other end of the world and save you if you got into danger. He will come to you just at the right time.'

'Danger, Father?' I ask, 'what kind of danger?'

'Do you remember what I told you in Egypt just before your initiation: If you fall, you have to experience all your initiation dreams in reality on earth, for dreams are nothing other than realities in the non-material, visionforming energy world of mankind. And what you call "reality" is also only a "dream"... only a projection of the self which has been dreamed into the material plane, into the atmosphere of the earth. And all the tests you failed to pass once, or even several times, come again and again in your life so that you can again become an initiate, a useful co-worker in the great plan. An old friend will help you through the mystic door. The young priest who helped you prepare for your initiation in Egypt is again living on earth. When the time comes he will appear, to help you on your path to the goal.'

'And how did Thiss-Tha, Atothis' General, come to be my dearly beloved father in this present life of mine?'

'It would take too long to tell you all the reasons that played a role in this end result. But here are the main ones: You know the greatest power in the human soul is *longing*. Wherever a person's consciousness is drawn by his longing – that's where he is reincarnated. When you were attacked by your lion back in Egypt, three people who saw the attack wanted to save you: Thiss-Tha, Bo-Ghar and the lion-keeper. Bo-Ghar ran after you when he noticed that you had left the palace, and in desperation he ran into the court of lions to save you. At that moment Thiss-Tha was in the act of having his lion harnessed. When he saw your lion turning on you, he ran towards you to try to protect you. But the lion reached you first and felled you with a terrible blow. By the time the three men were able to free you from the lion's claws, your body was so injured that resuscitation was impossible. Thiss-Tha picked up your lacerated body in his arms and carried you into the palace while Bo-Ghar tagged along crying bitterly. Thiss-Tha was an honest, upright man who loved the Pharaoh and you faithfully and without any ulterior motives. As he was carrying your dying body in his arms, his heart was wrung with infinite pity... he carried you like a poor little child, just as if you had been his child. He felt for you as a father would feel love and pity for his own daughter. Then your last experience in that life was when you saw Thiss-Tha and ran to him seeking his help. And these feelings you both had for each other were the *deepest* reason for your having experienced in a later life the relationship of father and child. But along with many other incidental reasons, there is still one important reason why you became his child; for you to be able to go through the initiation again in this life you absolutely had to inherit highly developed nerve and brain centres open and accessible to spiritual revelation.

If you could follow back the long chain of successive generations descended from the Thiss-Tha who once lived in Egypt, you'd see that the chain of live cells passed on from generation to generation from the man who once was Thiss-Tha – your present father – has been unbroken right down to the present! In other words, the bodies of each of Thiss-Tha's children developed from a living cell from Thiss-Tha's body, and the bodies of

A rozumím i duševní odpovědi Ptahhotepově: „Slíbil, když dlel ještě na Zemi, že neopustí své učedníky po své smrti a povede dál tu velkou práci, zasvětit lid do prastarých pravd. Ty a Bo-Ghar jste už oba jeho – našimi spolupracovníky, aniž jste si toho vědomi. Později budete vědomými spolupracovníky.“

„Bo-Ghar? Žije snad opět na Zemi? Kde je? Zním ho už v tomto životě? Nepoznala jsem ho snad?“

„Počkej,“ odpovídá Ptahhotep, „žije ve vzdálené zemi, kde také Atothis byl znovu vtělen. Ale slíbil ti, že k tobě přijde i z druhého konce světa, aby tě zachránil, kdybys přišla do nebezpečí. V pravý čas se zde u tebe objeví.“

„Nebezpečí, otče? Jaké nebezpečí?“

„Vzpomeň, co jsem ti říkal před zasvěcením v Egyptě: ‚Padneš-li, musíš všechny své sny při zasvěcení znovu prožít v pozemské skutečnosti, neboť sny nejsou nic jiného než skutečnosti v nehmotném, obrazotvorném energetickém světě lidí; a to, co nazýváte skutečností, je také jenom ‚sen‘, jen projekce ‚Já‘, působící až do hmotné úrovně, vesněná do atmosféry Země. A všechny zkoušky, v nichž jsi jednou nebo častěji neobstála, musíš prožít znovu, aby ses znovu stala zasvěcencem, použitelným spolupracovníkem. Starý přítel ti pomůže projít mystickou bránou. Mladý kněz, který tě tehdy v Egyptě připravoval na zasvěcení, také opět žije na Zemi. V pravý čas se objeví, aby stál při tobě na tvé vnitřní cestě k cíli.“

„A jak se stal Thiss-Tha, vojevůdce Atothise, mým vřele milovaným otcem v mém současném životě?“

„Trvalo by dlouho uvádět všechny důvody, které u tohoto výsledku hrály roli. Zmíním se jen o hlavních. Víš, že největší síla lidské duše je touha. Kam je touhou přitahováno lidské vědomí, tam se vtělí. Když tehdy v Egyptě na tebe zaútočil tvůj lev, chtěli tě zachránit tři lidé, kteří útok viděli: Thiss-Tha, Bo-Ghar a hlídač lvů. Bo-Ghar běžel za tebou, když viděl, žeš opustila palác a běžel, zoufalý, do dvora lvů, aby tě zachránil. Thiss-Tha chtěl právě zapřahnout svého lva; když viděl, že tvůj lev tě napadl, běžel také k tobě, aby lva zadržel. Ale lev tě zasáhl dřív. Srazil tě strašnou ranou a než tě mohli vysvobodit z jeho drápů, bylo tělo tak silně poškozeno, že nebylo možné je znovu oživit. Thiss-Tha vzal tvé roztrhané tělo do náruče a v doprovodu úplně zoufalého a zděšeného dítěte – Bo-Ghara, který s pláčem běžel vedle, nesl tě do paláce. Thiss-Tha byl upřímný a čestný člověk, miloval faraóna i tebe věrně a bez postranních úmyslů. Když nesl v náruči tvé malé, umírající tělo, zmocnil se ho propastným soucítím a on tě nesl jako malé, ubohé dítě – jako své dítě – a miloval tě jako otec. K tomu přistupuje tvůj poslední zážitek, že ty, při spatření Thiss-Tha jsi hledala u něho pomoc a běžela jsi k němu. Hledala jsi u něho ochranu. Tyto pocity, které jste jeden vůči druhému prožili, byly nejhlubším důvodem, proč jste pouto, které je mezi dítětem a otcem, uskutečnili v pozdějším životě. Ale je zde kromě mnohých jiných vedlejších ještě jeden důležitý důvod, proč jsi se stala jeho dítětem, a to ten, že jsi musela získat v tomto přítomném životě bezpodmínečně velmi silně vyvinutá nervová a mozková centra, otevřená duchovním zjevením, abys mohla opět zažít zasvěcení.

Kdybys mohla sledovat ten dlouhý řetěz po sobě následujících generací, který představují potomci někdejšího Thiss-Tha, pak bys viděla, že od onoho života, ve kterém ty a Thiss-Tha – tvůj nynější otec – jste žili v Egyptě, řetěz živých buněk stále ještě trvá. To znamená, že těla dětí Thiss-Thaových se vyvinula z jedné živé buňky. Tak následovaly postupně stále další generace z jedné živé buňky jejich otců, až se narodili rodiče tvého nynějšího otce a další živá oplodněná buňka ducha někdejšího Thiss-Thaa byla k dispozici, aby mu dala možnost znovuzrození v témže řetěze dědičnosti.

their children each developed from a living cell. And so it went for generation after generation until your present father's father and mother were born and once more a living, fertilized cell was available as a vehicle for the spirit that once was Thiss-Tha in order for him to be reincarnated in the same hereditary chain.

There are many deeper relationships between children and parents – ones that go back to the earliest times – than the present-day scientists studying these laws have even begun to dream of. They see only the body. But over and above the physical, there are laws of heredity reaching up into higher, spiritual relationships, *Like attracts like!* Along with all the other reasons involved, you could really only be born again as Thiss-Tha's child because your characters are so very similar. There's a very good reason why everybody notices the great similarity in character between your father and you. But you don't resemble him because you're his child; *you have become his child because you were similar to him!* Naturally you also resemble him physically in build, posture, bone structure and features of face. *Forces that are similar build up shapes that are similar!* If you understand the hereditary change of living cells, you also understand why your father has the same black hair and eyes he had in that life long ago in Egypt. Colours and shapes are also manifestations of the spirit! It was a distant descendant of Thiss-Tha, a seaman who travelled to countries far away from Egypt, who brought to this country the ability to hand down physically these colours and shapes. Even after centuries have passed, a long forgotten, long lost colour or shape can come out again in the hereditary chain. That's why parents, even though both of them may be light complexioned, can unexpectedly have a dark-haired, dark-skinned child. The spirits themselves who are born into these strangely incongruous bodies could tell how they come by such an inheritance if they were conscious. In most cases, however, they only come to understand their origin and their task in life at a much later time. And it's good that this is so, for if a child nowadays remembers its earlier life and talks about this to others, people immediately consider it mentally deranged, or at best a dreamer or liar.

But you've had enough today, my child, now return to your physical consciousness. After the great shock of remembering, your nerves need complete rest in order not to become ill.'

Little by little the vision of Ptahhotep pales. For a few moments I still see the divine glance of his radiant eyes. Then *He* disappears from my view, and once again all is darkness around me. I turn the light of my consciousness on to the question: *Where am I?*

As if in answer to my question, white walls appear out of the darkness, then the contours of various objects. The colours and shapes become stronger and clearer, until everything is changed back and I realize I am in the little room of our forest lodge.

Yes! I am in the little room of our forest lodge! That is reality. But when I was initiated in Egypt and my body lay in the stone coffin, when my consciousness experienced as dreams all the lives which were slumbering in a latent state in my *self*, those dreams were just as much realities for me as the present fact that I am in our little forest lodge is a complete 'reality' for me. *Who can tell me what is truth: Have I just been dreaming here, here in the forest lodge, that I once lived thousands of years ago in Egypt and was initiated there, or am I perhaps dreaming now, during my initiation in the pyramid, that I am in our little forest lodge, and is my whole life that I consider reality nothing but a chain of dream pictures in my consciousness giving me the opportunity to succeed in the face of one challenge after another?* My son now – and Ima in Egypt? Which of them is reality? In the dreams I had during initiation I saw such chaotic, horrible pictures that I can't really remember right.

Mezi rodiči a dětmi jsou mnohem hlubší vazby, sahající zpět do nejstarších časů, než vůbec tuší vědci, kteří dnes zkoumají tyto zákony. Vidí jen tělo, ale jsou také velmi důležité zákony dědičnosti, stojící nad těmito tělesnými, které sahají do vyšších, duchovních spojení. Podobné přitahuje podobné! Ty ses mohla narodit jako Thiss-Thaovo dítě kromě jiných důvodů také jen proto, že vaše charaktery mají mnoho podobného. Není nadarmo, že každý vidí velkou charakterovou podobnost mezi tebou a tvým otcem. Ale ty mu nejsi podobná proto, že jsi jeho dítě, ale stala ses jeho dítětem proto, že jsi mu byla podobná! Samozřejmě jsi mu proto podobná i ve vzrůstu, držení, stavbě kostí a rysů obličeje. *Podobné síly staví podobné formy!* Porozuměla-li jsi řetězu dědičnosti živých buněk, pak chápeš také, proč tvůj otec i v tomto životě má právě tak tmavou pleť, tak tmavé vlasy a oči, jako ve svém životě v Egyptě. Barvy a formy jsou také projevem ducha! A možnost tyto barvy a tvary zdědit v této zemi, kde jsou nápadné, sem přivezl pozdější potomek někdejšího Thiss-Thaa, lodník, který podnikal daleké cesty do vzdálených zemí. Může se stát, že dávno zapomenutá barva a tvar z řetězu dědičnosti se po staletích znovu objeví. Proto mohou rodiče, třebaže oba mají bílou pleť dostat dítě s tmavou pleť a s černými vlasy. Duchové sami, kteří se zrodili do těchto nápadných, z řady vypadlých těl, by mohli vyprávět, jak přišli k tomuto dědictví, kdyby byli vědomí. Ale ti si uvědomí svůj úkol a původ většinou teprve později. A tak je to také dobře, neboť kdyby si dítě vzpomínalo na svůj dřívější život a mluvilo o něm se svým okolím, bylo by pokládáno za duševně nemocné, nebo v nejlepším případě za fantastu nebo lháře.

Ale to je pro dnešek dosti, mé dítě, nyní se vrať do svého tělesného vědomí. Po silném otřesu sebe-vzpomínání potřebují tvé nervy úplný klid, aby ne onemocněly.“

Ptahotepův obraz postupně bledne. Ještě několik okamžiků vidím božský pohled jeho očí, vyzařujících světlo, pak mizí mým očím a je opět kolem mne temno. Zaměřuji světlo svého vědomí na otázku: *Kde jsem?*

Jako odpověď na moji otázku se ze tmy vynořují bíle natřené zdi, objevují se kontury různých předmětů, barvy a tvary jsou stále zřetelnější a jasnější, až se všechno promění zpět a uvědomuji si, že jsem v malém pokoji našeho lesního domku.

Ano! Jsem v malém pokoji našeho lesního domku! To je skutečnost. Ale když jsem byla v Egyptě zasvěcena a mé tělo leželo v kamenné rakvi, když mé vědomí prožilo jako sny všechny životy, které ještě neprožité skrytě dřímaly v mém já, tu mi byly tyto sny stejnou skutečností jako nyní to, že prožívám jako úplnou skutečnost, že se nacházím v malém lesním domku. Kdo mi může říci, co je pravda: *snila jsem jen právě teď, zde v domku, že jsem před tisíci lety žila v Egyptě a obdržela jsem tam zasvěcení, nebo sním i teď, během mého zasvěcení v pyramidě, že jsem v našem lesním domku a celý můj život, který pokládám za skutečnost, není také nic jiného, než řetěz snů v mém vědomí, které poskytují příležitost obstát ve zkouškách?* Můj syn dnes – a Ima v Egyptě – co je skutečnost? Ve svých snech při zasvěcení snila jsem tak strašné, chaotické sny, obrazy, že si už vůbec nemohu dobře vzpomenout.

Nevertheless, all these impossible things in my initiation dreams were complete reality. I still see pictures from these dreams now. I saw Ima as a grown-up in an air force uniform – then other pictures of us sitting together with a lot of other people for seemingly endless lengths of time in air-raid shelters, and I remember seeing foreign soldiers as if we had been invaded... then our house all in ruins... then other chaotic, quite senseless, impossible dreams. How horrible! Probably I dreamed all these things because the newspapers are always writing about the possibility of a second world war.

And so I try to put my thoughts in order...

For a long time I sit motionless in my room until my housekeeper, a dear girl, comes in and asks: 'What shall I fix you for supper?'

'Nothing, thanks, Betty. I want to go straight to bed. I'm a little bit tired today,' I reply.

'Yes! That comes from thinking so much. You really should stop all this reading and thinking. I do hope you won't be sick, you look so pale.'

She pulls back the covers on my bed, says good night and leaves.

And as I prepare for a good night's rest, I realize my master *Ptahhotep* was right when he told me in my vision that my nerves need complete rest. They really do.

All that happened next came so fast that it seems like a dream in my memory.

I began to pass on to the people around me the truth that I had learned from *Ptahhotep* in the temple. More and more people came to my lectures, like thirsty wanderers in the wilderness, seeking to draw living waters and to quench their thirst with the deep secrets of initiation into the divine *self*. From that time on my work has been the same: I stand at the beginning of an infinitely long pathway, while at the other end there stands the radiant form woven of light – the creative *cosmic self* – awaiting each and every traveller with open arms. I stand there and point the way to the countless sheep who seek the *light* and wander on side by side, slowly forward... ever onward towards the form of light... just the way I had seen it all in my vision in the Dolomites.

Outside in the three-dimensional world my *Karma* – which had created my character and my fate – ran onward according to the laws of time and space. I was alone with my task, without a guide from whom I might have received advice, just like everyone has to be alone who wants to develop into an independent, resourceful, reliable co-worker in the great plan. Only at rare intervals, when I had reached a great turning point in my life, did I again receive help and directions from the higher powers which guide the course of the earth. Even then I still had to solve all my problems.

Another event of about the same period in my life stands out very sharply in my memory: one autumn evening I went to bed as usual. I awoke early in the morning and wanted to get up. Then I noticed that I couldn't see a thing with my defective right eye. It was just as if a board had been placed in front of it. I ran to a mirror to look at my eye. With my other eye which was still good, I could see that the pupil of my right eye had turned grey in colour and was completely opaque. I knew it was a cataract.

A přece všechno toto nemožné byla v mých snech při zasvěcení úplná realita. Nyní vyplouvají obrazy z těchto snů. Viděla jsem Imu jako dospělého v letecké uniformě, potom jako bychom byli seděli s mnoha lidmi nekonečně dlouhý čas ve sklepním krytu, vzpomínám si i na nepřátelské vojáky, kteří nás přepadli, potom jakoby se zřítíl náš dům a ještě jiné, úplně chaotické, úplně nemožné sny. Jak strašné! Pravděpodobně tyto sny přicházely, protože noviny stále píší o druhé světové válce.

A tak jsem se snažila udělat pořádek ve svém vědomí...

Ještě dlouho sedím ve svém pokoji, až moje pomocnice v domácnosti – milé děvče – přichází a ptá se: „Co vám mám připravit k večeři?“

„Děkuji, vůbec nic, Betty, půjdu raději spát. Jsem dnes trochu unavená,“ odpovídám.

„Ano, to je z přílišného hloubání, milostivá paní. Pořád vám říkám, že byste měla přestat s tolika čtení a přemýšlení. Jen abyste neonemocněla, jste tak bledá!“

Připravuje mi postel, přeje dobrou noc a jde.

Jdu spát, můj mistr Ptahhotep měl v mé vizi pravdu, mé nervy skutečně potřebují úplný klid.

Co se dělo potom, ubíhalo tak rychle, že se to v mých vzpomínkách zdá jako sen.

Začala jsem pravdy, kterým jsem se naučila v chrámu od Ptahhotepa, sdělovat svým bližním. Stále více lidí přicházelo na moje přednášky, jako žíznící poutníci, aby hluboká tajemství zasvěcení do božského Já nabírali jako živou vodu a uhasili tak svou žízeň. Moje práce se od té doby nezměnila: stojím na začátku nekonečně dlouhé cesty, na jejímž konci stojí zářivá, ze světla utkaná postava – tvůrčí světové Já a čeká jednoho každého s otevřenou náručí. Stojím zde a ukazuji cestu nespočetným ovcím, které hledají světlo a putují jedna vedle druhé pomalu stále ve směru světelné postavy, jdou... jak jsem to tehdy viděla ve své vizi v Dolomitech.

Venku v trojrozměrném světě běžela moje karma, která vytvářela můj osud a charakter podle zákonů času a prostoru. Zůstala jsem se svými úkoly sama, bez vůdce, od něhož bych dostávala rady, jako musí zůstat sami všichni, kdo se chtějí vyvinout na samostatné, spolehlivé spolupracovníky na velikém díle. Jen někdy, když jsem došla na rozhraní ve svém životě, obdržela jsem od vyšších sil, které řídí Zemi, opět pomoc a návody. Své problémy jsem však musela řešit sama.

Z téže doby zůstal ještě jiný zážitek hluboce vtisknutý: jednoho podzimního večera jsem šla jako obvykle spát. Probudila jsem se. Bylo časně ráno a chtěla jsem vstát. Tu mne napadlo, že svým nemocným okem vůbec nevidím. Bylo to, jakoby náhle bylo před ním prkno. Vzala jsem ihned zrcadlo a podívala se do něho. Druhým, ještě zdravým okem jsem viděla, že pupila pravého oka je zcela neprůhledná, šedobílá. Věděla jsem, že je to šedý zákal.

The eye operation brought me many very interesting experiences, the most revealing of which was learning something more about those vibrations we call 'light': namely, that these vibrations are only 'light' for our eyes, and healthy eyes at that. In other respects light is a tremendous force, big enough to kill a person, or even stronger beings. *It all depends on the relationship between the skin sensitivity of a living creature and the intensity of the light.* This is what happened: A few hours after the operation the professor came in and said: 'Don't be alarmed when I take off the bandage from your eye. I have to see how it reacts to the light of a burning candle.'

I thought, 'Why should I be alarmed?' The doctor took off the bandage and said, 'Now please open your eye.'

I was expecting to see a burning candle when I opened my eye. Instead, I saw only darkness, but I felt a terrible blow on my newly operated eye. Jerking my head back, I closed my eye again. I couldn't understand what had happened. My doctor laughed reassuringly: 'Didn't I tell you not to be alarmed? The retina of your eye is so sensitive right now that it doesn't pick up light rays as light, but reacts as if it were being hit a sharp blow. Just go on resting. I'll come back in a few hours to examine your eye again. So far everything's going just fine,' he said and left.

I remained alone in my darkness, with plenty of time to think, What is light? How is it the same light I perceive with my healthy eye as the flickering flame of a candle can cause me as much pain as if I were being hit by a fist? I didn't see any 'light' at all, but I did feel the wallop so strong it knocked my head back. From this I was forced to conclude that if there were beings whose skin had the same sensitivity to light as the retina of my freshly operated eye, they could be struck from a great distance, perhaps even killed, by turning the light of a searchlight on them – so that ordinary light could kill...

I realized that everything is relative, a question of the relationship existing between an operating force and the resistance it meets. This fitted in with the realization that there can be infinitely varied kinds of life existing on the different planets and heavenly bodies throughout the universe. A creature similar to man living on Uranus or Neptune, because of the much greater distance between those planets and the sun as compared to the distance between the earth and the sun, might conceivably have a skin as infinitely sensitive to light as my freshly operated eye; and if such a being on one of these distant planets were to 'see' in sunlight in the same way we see here on earth, his eyes would certainly have to be immeasurably more sensitive to light than ours are. But do we need to go so far away? The myriad creatures living in the depths of the ocean have such eyes – and capabilities we cannot even begin to understand – because we simply couldn't begin to exist in such dense darkness.

In this vein I went on meditating on the unlimited possibilities of worlds without end and of the different forms of life they can contain. And the more I thought on these things, the more my heart filled with deep humility in the face of the power of the eternal *being* we call *God*...

This eye operation brought me another very interesting and valuable experience. Through it I learned that *the eyes take in light not only for themselves but for the entire body, just as the lungs do with air and oxygen. Light is force!*

Oční operace mi přinesla velmi zajímavé zkušenosti, z nichž nejzajímavější byla, když jsem zakusila, že ona vibrace, kterou vnímáme jako světlo, je světlem jen pro naše oči – pro zdravé oči. Jinak je to mohutná síla, která by mohla zabít člověka, ba i silnější bytosti. *Závisí to jen na vztahu mezi citlivostí kůže živé bytosti a silou světla.* Stalo se toto: Několik hodin po operaci přišel profesor a řekl: „Nelekněte se, až vám sundám obvaz z operovaného oka, posvítím vám svíčkou do oka, protože musím vidět, jak oko reaguje na operaci.“

Myslela jsem si: „Proč se mám před tím lekat?“ a nechala jsem profesora sundat obvaz. Pak řekl: „Otevřete oko!“

Byla jsem připravena, že když otevřu oko, uvidím hořící svíčku. Místo toho jsem viděla, když jsem oko otevřela, jen tmu, ale dostala jsem silnou ránu pěstí na právě operované oko. Trhla jsem hlavou zpět a ihned oko zavřela. Nemohla jsem pochopit, co se stalo. Tu jsem slyšela, jak se profesor směje. „Neřekl jsem, že se nemáte leknout? Sítnice vašeho oka je teď tak citlivá, že nejmenší světlo nepocítujete jako světlo, ale jako silnou ránu. Odpočívajte dál, přijdu za několik hodin zase, abych oko prohlédl. Až dosud jde všechno velmi dobře,“ řekl a odešel.

Zůstala jsem ve tmě sama a dlouho jsem přemýšlela. Co je světlo? Totéž světlo, které svým okem vnímám jako plápolavý plamen svíčky, může mi způsobit bolest a pocity jako rána pěstí? Neviděla jsem vůbec „světlo“, jen jsem pocítila silnou ránu, která srazila mou hlavu nazpátek. Musela jsem z toho vyvodit, že kdyby byla bytost, jejíž kůže by měla takovou citlivost na světlo jako sítnice mého operovaného oka, pak by bylo možno, ba i z větší dálky, ji jednoduše zabít tím, že se na ni zaměří světlo reflektoru – obyčejné světlo by tak mohlo zabítet...

Pochopila jsem, že všechno je jen otázkou poměru mezi účinkem a odporem a bylo mi jasné, že ve vesmíru, na různých planetách a světech může existovat nekonečně mnoho druhů života. Myslela jsem například na to, že člověku podobná bytost na Uranu nebo Neptunu – protože slunce je od těchto planet mnohem dál než od Země – má třeba právě tak citlivou kůži jako sítnice mého právě operovaného oka a jestliže by tato bytost chtěla vidět při slunečním světle jako zde na Zemi, pak by bezpodmínečně musely mít její oči citlivost na světlo pro nás nepředstavitelnou. Ale potřebujeme jít tak daleko? Různá zvířata v hloubi oceánu mají takové oči a schopnosti, kterým vůbec nemůžeme rozumět, protože bychom v našem životě nikdy nemohli existovat v takové tmě, jako ona zvířata v hloubi moře.

Přemýšlela jsem také o nekonečně mnohých možnostech světů a o bytostech v nich žijících a mé srdce bylo naplněno hlubokou pokorou před mocí věčného bytí, jež nazýváme Bohem...

Další velmi zajímavá zkušenost, kterou mi přinesla operace oka, byla skutečnost, že *oči nabírají světlo nejen pro sebe, ale pro celé tělo, právě tak jako plíce nadechují vzduch nejen pro sebe, ale pro celé tělo a odevzdávají mu je. Světlo je síla!*

THE YOUNG PRIEST APPEARS

Several years went by in which my husband and I lived pleasantly and happily, our love for each other unchanged. I continued my work as a sculptress, with lots of assignments, and in my free time more and more people came to me for psychological consultations. Several times a week I gave lectures on self-recognition and understanding, based on the secret knowledge Ptahhotep had given me in Egypt. And whenever I felt like resting from my exertions, there was always my beloved piano.

Every day I practised spiritual yoga and even attained the ability to go into deep trances, but the last, highest door on my pathway remained closed and locked before me. Having attained a certain degree of spiritual development, I found the pathway towards the complete realization of my *self* was blocked by an obstacle like a wall I couldn't break through with my consciousness. Every year I spent several months living alone in our forest lodge and practising yoga. The young fruit trees I had planted years before were now big, strong, well developed trees – and still I practised with unabated diligence; yet the guardians of the secret gateway refused me admission...

It was autumn once again, and I left our little house in the forest to spend a day in the city celebrating my father's seventieth birthday with the whole family, our relatives and our many friends. The following morning as I was preparing to start the trip back to the forest lodge, our telephone rang. An elderly friend asked me what I was doing that afternoon. I told her I was free.

'The famous writer with whom I studied in India under Maharishi has arrived and is staying at my house. If you're interested, come around this afternoon and you can talk with him,' my friend said.

That afternoon I rang my friend's front doorbell. Stepping into the parlour, I caught my first glimpse of the man who had attained world renown through his books about yoga and the great yogis in India. At my first glimpse, I was taken aback. There, in front of me, sat – the young priest who had helped me with my last preparations for my initiation in my long-ago life in Egypt!

We exchanged a few comments in which I mentioned that I had read his books and that I had been practising yoga for a long time but still was unable to reach the highest goal. Other guests dropped in and we were all soon involved in a general conversation which lasted far into the evening. There was no further opportunity to talk with him alone. In leaving I thought, 'So nothing happened...' Secretly I had hoped the famous 'white yogi' would help me ahead on my mystic pathway.

The next morning my friend rang me up again to tell me the writer wanted to speak to me alone. 'If you have time, come around again this afternoon,' she invited me.

Entering her parlour I found the famous writer sitting in the lotus posture on the sofa. As I too sat down he asked me, 'What do you wish of me?'

'I have no wishes,' I replied. 'I'm living quite contentedly in absolute inner peace.'

'Then why have you come to me? What do you expect of me?'

'I want reality,' I said.

After a moment's silence the writer looked at me and asked, 'And your absolute inner peace – isn't that reality?'

'Yes, indeed, it is reality, but I'm looking for more. I feel like Moses who saw the promised land but never got there. I believe I can see it too, but I'd like to get in. I'm not satisfied just seeing it from the outside and seeing what's inside; I want to get in myself.'

MLADÝ KNĚZ SE OBJEVUJE

Zase přešlo několik roků a my – můj muž a já – jsme žili v míru, v nezměněné vzájemné lásce. Pracovala jsem jako sochařka, měla jsem hodně objednávek a v mém volném čase si přicházelo stále více lidí pro duševní radu. Několikrát týdně jsem měla přednášky o sebepoznání, o učení, které jsem slyšela v Egyptě od Ptahhotepa. A když jsem si chtěla odpočinout, hrála jsem na své oblíbené křídlo.

Každý den jsem cvičila duchovní jógu a mohla jsem dosáhnout i stavu hlubokého transu, ale ta poslední uzavřená brána se mi neotevírala. V určitém stupni na cestě k úplnému uskutečnění mého „já“ stála překážka jako zeď, kterou jsem svým vědomím nemohla prolomit. Každý rok jsem žila několik měsíců zcela sama v lesním domku, abych cvičila jógu. Mladé ovocné stromy, které jsem zasadila, byly už silné, krásně vzrostlé stromy a já bez ustání cvičila, s neporušitelnou vytrvalostí, a přece hlídači prahu mi nedovolili projít tou tajnou bránou...

Zase přišel podzim a opustila jsem na jeden den les, abych oslavila s celou rodinou, příbuznými a četnými přáteli sedmdesáté narozeniny svého otce. Následujícího dne dopoledne, když jsem byla připravena vrátit se do lesa, zvonil telefon. Jedna starší přítelkyně se mne ptala, co mám na odpoledne v plánu. Odpověděla jsem, že jsem volná.

„Známý spisovatel, s nímž jsem byla v Indii u Maharišiho, přijel a bydlí u mně. Zajímá-li tě, tak odpoledne přijď, můžeš s ním mluvit,“ řekla přítelkyně.

Odpoledne jsem zazvonila u své přítelkyně. Šla jsem do salonu a spatřila jsem muže, který se stal světoznámý svými knihami, které napsal o velkých indických jóginech a o józe. Okamžik jsem zůstala stát překvapením: seděl zde mladý kněz, který mi pomáhal v mém minulém životě v Egyptě při posledních přípravách před velkým zasvěcením!

Mluvili jsme spolu několik slov, vzpomínala jsem, že jsem četla jeho knihy, a že cvičím duchovní jógu už dlouhý čas, ale nejvyššího cíle ještě nemohu dosáhnout... Tu přišli četní jiní návštěvníci a začal všeobecný hovor, který trval do pozdního večera. Nemohla jsem už s ním mluvit o samotě. Pak jsem šla a myslala jsem si: „Tak se nic nestalo...“ protože jsem tajně doufala, že známý „bílý jógin“ mi na mé mystické cestě pomůže kupředu.

Druhého dne zvonil telefon, moje stará přítelkyně mě opět volala. „Spisovatel chce s tebou mluvit mezi čtyřma očima,“ slyšela jsem ji v telefonu, „máš-li čas, přijď dnes odpoledne zase.“

Šla jsem tam. Spisovatel seděl v pozici lotosu na divanu, a když jsem si také sedla, zeptal se: „Co si přejete ode mne?“

„Nemám žádné přání,“ odpověděla jsem, „žiji spokojeně, v absolutním vnitřním míru.“

„Proč jste tedy ke mně přišla? Co ode mne očekáváte?“

„Chci skutečnost,“ řekla jsem.

Spisovatel zůstal chvíli tichý, pak se na mne podíval a zeptal se: „A tento absolutní vnitřní mír není skutečnost?“

„Ano, je to skutečnost, ale hledám ještě víc. Cítím se jako Mojžíš, který viděl zaslíbenou zem, ale nikdy do ní nevešel. Myslím, že všechno vidím, ale chtěla bych dovnitř. Nejsem spokojená, že vidím zvenku, co je uvnitř. Chci dovnitř.“

He smiled. 'Yes,' he said, 'you're standing in front of the great door with your hand already on the door knob. It's extremely rare that anyone can progress up to the point you've reached all alone and without the help of a master. You have probably been initiated in some previous life, and now you only need to make the last step through the gate that separates you from the great goal.'

I looked at the yogi. Doesn't he remember he was a priest in ancient Egypt and knew me there? – I thought. Or is it just that he would prefer not to talk about it? From his impenetrable gaze I couldn't tell.

'I know that already,' I answered, 'and I want to get through the door even if I have to break it down with my fist.'

'And do you believe I can help you?' he asked.

'If I am ready for it, yes, you can certainly help me.'

'And if you're ready for it, you believe I can help you?' he asked again.

'Yes,' I answered firmly.

Then, as if waiting for this reply, he pointed to the chair opposite from where he was sitting and said, 'Sit down over there, close your eyes and think yourself intently into your heart.'

I did as he said, closed my eyes and concentrated intently on my heart. Then with my eyes closed, I saw a strong yellow current of bright light flowing out of the yogi's solar plexus encompassing me like a circle, then encircling him again like a big figure eight. Simultaneously I felt I was coming in my concentration to the point I had so often been able to attain in the past without being able to go forward. And now I felt a great power, foreign to myself, reaching into my consciousness and carrying me forward, as if through a door, into an infinite depth beyond...

Every concept of time disappeared, and I hadn't the faintest idea how much time had passed when I heard the voice of the white yogi again: 'Now you may open your eyes.'

In doing so, I realized how far away I had been from earthly physical consciousness.

I didn't feel like talking because it seemed superfluous to say anything at all.

'I have set up a contact between your personal self and the overself,' the writer said, 'because you're ready for it. From now on, whenever you have a question, concentrate on me, and you'll get your answer the same day.'

'On your person or on the higher self?'

He smiled and said nothing. I understood perfectly. It was completely useless to waste a single word talking about the 'person'.

From that day on I found myself one of a group of people meeting at my friend's house and meditating under the leadership of the yogi. A few weeks later he left us to continue his travels. Once again I was alone and found myself living outwardly just as I had before.

About a half a year later I was sitting with a number of friends, listening to one of the group talking about black magic. He said black magicians chose a few disciples whom they use as blind tools to carry out their will without resistance. These disciples are possessed by the black magician, lose their independence completely, and are finally destroyed.

The next morning as I remembered these words, I began to wonder whether I had been lacking in caution in my meeting with the famous 'white yogi'. I was still convinced that he was a 'white magician' if we wanted to call him anything, but I had nevertheless put myself completely in his hands with a blissfully innocent trust. Was he after all a black magician? – or really a white one? How can I know? How can anyone know whether he's dealing with a 'white' or with a 'black' magician? This question really bothered me...

Usmál se: „Ano, stojíte před velkými dveřmi a vaše ruka leží už na klíče. Jste tak daleko, že je to největší ojedinělost, že někdo docela sám, bez pomoci mistra, dosáhne tohoto stupně. Vy jste pravděpodobně už jednou zažila zasvěcení v předcházejícím životě a nyní potřebujete udělat už jen ten poslední krok branou, která vás odděluje od velkého cíle.“

Dívala jsem se na jógina. Nevzpomíná si, že byl v Egyptě knězem a tam mne znal? Nebo o tom jen nechce mluvit? Nemohla jsem to vyčíst z jeho nevyzpytatelného pohledu.

Odpověděla jsem: „To všechno vím a chci dovnitř! I kdybych musela pěstí vyrazit dveře!“

„A věříte, že já vám mohu pomoci?“ ptal se on.

„Jestliže přišel můj čas, pak ano, pak mi můžete pomoci.“

„A jestliže váš čas přišel, tak věříte, že vám mohu pomoci?“ ptal se znovu.

Odpověděla jsem: „Ano.“

Tu, jakoby tuto odpověď očekával, ukázal na židli naproti sobě a řekl: „Sedněte si sem, zavřete oči a vmyslete se zcela intenzívně do svého srdce.“

Udělala jsem, co mi řekl, zavřela jsem oči a vmyslela jsem se do svého srdce. Tu vidím zavřenýma očima, jak ze slunečního pletiva jógina se valí silný žlutý proud jasného světla, ovinuje mne jako had v kruhu, potom běží kolem jógina, pak zase kolem mne a opět kolem něho. Tak běžel tento proud kolem mne a kolem něho ve tvaru osmičky. Současně jsem cítila, že jsem ve své koncentraci došla k místu, u něhož jsem vždy zůstala stát a nemohla jsem dál. A nyní jsem cítila, že velká, mně cizí, síla vnikla do mého vědomí, unášela mne jakoby dveřmi do nekonečné hloubky...

Zmizel jakýkoli pojem o čase a nevěděla jsem, kolik času uplynulo, když jsem uslyšela hlas bílého jógina: „Můžete zase otevřít oči...“

Když jsem oči otevřela, bylo mi teprve jasné, jak dalece jsem se vzdálila od svého tělesně-pozemského vědomí.

Mluvit jsem nechtěla, shledávala jsem, že je zbytečné něco říkat.

Potom řekl spisovatel: „Vytvořil jsem kontakt mezi vaším osobním já a Nadjá, protože jste byla k tomu dosti zralá. Od nynějška, budete-li mít nějaký dotaz, soustředte se na mne a ještě týž den budete mít odpověď.“

„Na vaši osobu, nebo na vyšší Já?“

Usmál se a neodpověděl nic. Pochopila jsem, že mluvit o osobě je zcela zbytečné.

Od onoho dne scházeli jsme se, ještě několik lidí a já, u mé přítelkyně a meditovali jsme pod vedením jógina. Po několika týdnech odcestoval. Zůstala jsem sama a navenek jsem žila jako dosud.

Uplynulo snad půl roku. Jednou jsme seděli s několika přáteli a poslouchala jsem, jak někdo mluvil o černé magii. Řekl, že černí mágové si vyberou několik žáků, které používají jako slepé nástroje, aby bez odporu prováděli jejich vůli. Tito žáci jsou posedlí černým mágem, úplně ztrácejí svou samostatnost a nakonec hynou.

Druhého dne mne napadla tato slova a přemýšlela jsem o nich. Vlastně jsem byla lehkomyšlná, že jsem se vydala bílému jóginovi s naprostou důvěrou!? Jsem i teď přesvědčená, že on, když už to tak chceme nazývat, byl „bílý mág“, ale přesto, vydala jsem se mu, aniž jsem ho lépe znala. Byl to bílý nebo černý mág? Jak se to mohu dozvědět? Co je poznávacím znamením, že má člověk dočinění s „bílým“ nebo „černým“ mágem? Tato otázka byla otevřena...

That afternoon we were visiting one of my husband's old school friends. While we were chatting, he told us how that very day he had been leafing through the pages of an old book, and how in doing so he had come across a highly interesting chapter about the difference between white and black magicians:

'The white magician, when he wants to help one of his pupils onward, binds the pupil to himself in the form of an *eight*. In this way, he leaves his pupil his full independence, *because both teacher and pupil form the mid-points, each of his own individual circle*. On the contrary, the black magician takes away his pupil's independence *by taking him into a circle with himself in such a way that the black magician is in the centre of the circle and the pupil just inside the circumference in the same way a satellite's orbit forms a ring around the sun.*'

I listened to this story with the keenest excitement. Our friend didn't have the vaguest idea he was giving me an answer I was seeking. I had not mentioned the matter to anyone. And yet I got my answer the very day my question came up!

The higher *self* – *God* – always finds a human mouth when he has a message for us. For the *self* there is no such thing as an obstacle.

V témže odpoledni jsme byli pozváni k jednomu spolužákovi mého muže. Přicházíme a přítel nám vypráví, že dnes listoval v jedné staré knize a našel velmi zajímavou kapitolu o rozdílu mezi bílým a černým mágem.

„Bílý mág svého žáka, chce-li mu pomoci k postupu, váže na sebe formou *osmičky*. Nechává tím nedotčenou nezávislost žáka, protože při tomto způsobu *mistr i žák zůstávají ve středu svého kruhu a představují střed*. Naproti tomu černý mág bere svému učedníku samostatnost tím, že *ho bere s sebou do jednoho kruhu*, takže černý mág představuje střed kruhu a žáka váže v okruhu svého kouzla, takže ten se stane jeho satelitem, jako planeta slunce.“

Naslouchala jsem jeho vyprávění otřesena. Nevěděl, neměl ani potuchy, že jsem hledala odpověď právě na tuto otázku. S nikým jsem o tom nemluvila. A přece jsem dostala odpověď ještě týž den!

Vyšší Já – Bůh – vždy najde lidská ústa, chce-li nám něco říci. Pro Já není žádná překážka.

THE CHALLENGES ARE REPEATED

Then the great war came.

Both of the men who belonged to me put on uniforms. My husband was mobilized for service in one of the largest government industrial plants to come under military control. He had to carry the heavy responsibilities of a commander.

One day we were sitting together at table. The door opened and in walked our son – in an air force uniform.

I felt as if the earth had disappeared beneath our feet and I were falling into an abyss. Within our circle of friends every one of the fine young men who had gone into the air force had very soon after been carried into the cemetery. Strangely enough, the moment he walked in wearing his air force uniform, I had the odd feeling I had already seen him in such a uniform. But there was no time to puzzle over *when* and *where* I could have seen him – I was simply horrified at the thought he had gone into the air force.

'How did you come by this uniform?' I asked him.

'Government issue,' he answered proudly, 'I've passed the entrance exams for the air force.'

'We thought we'd arranged for you to get into the engineers corps. How come you're in the air force now? No young man can get into the air force without his parents' consent.'

'Mother, with the war on, they've done away with the requirement of parental consent – as you can see for yourself.'

I was speechless. There was nothing I could do. And there came days when I wandered around in our apartment like a sleepwalker, talking to *God*. My power over my child was at an end. I had to turn him over to *God*, and I did so consciously. I was forced to realize that *God* loves my son more – must love him more for the simple reason that *he* is *God* – than I, an imperfect human being, have it in my power to love him. No matter what might happen, I told myself, it was certainly for the best, even if it might seem like a catastrophe to me in my human-shortsightedness. I was forced to *act on the strength of my faith in the reality* of *God*! I couldn't allow my heart to tremble, and I had to control my nerves with absolute calm, because I was forced to consider the fate of my one and only child from the standpoint of the great *divine plan*, beyond time and space, instead from my little human standpoint. And considering it this way I was also forced to act accordingly. Other mothers were praying day and night for their sons. How could I have done that? *God* doesn't allow himself to be persuaded by humans, and according to the law of character and destiny I knew that whatever happened to my son – no matter what – was certain to be the very best experience for the development of his consciousness.

Yes, *God* loves him! Even more than I do! This realization gave me the strength to go on living.

As the war dragged on life became a kind of uninterrupted waiting for the end of this mass murder.

It was the last winter before the end of the war. I moved into our little forest house. But one evening I decided I was going back to the city. Come what might, I was determined to go through at the side of my loved ones the difficult hours of siege and bombardment that lay ahead.

Then my telephone rang. How strange! I suddenly felt positive I had already experienced this same situation some time before! I knew in advance that my husband was just now going to call me, and I knew word for word what we were going to say to each other. And all the while I felt as if I were dreaming.

ZKOUŠKY SE OPAKUJÍ

Pak přišla velká válka.

Oba muži, kteří patřili ke mně, se oblékli do uniformy. Můj muž dostal službu v jedné z největších státních továren, které byly pod vedením vojska. Musel převzít těžkou službu velitele.

Jednoho dne jsme seděli, můj muž a já, u stolu. Tu se otevřely dveře a vstoupil náš syn – v letecké uniformě.

Měla jsem pocit, že země mizí pod mýma nohama, že se propadám do propasti. Z okruhu našich přátel všichni synové, kteří byli letci, leželi v nejkratším čase na hřbitově. Přitom, když vstoupil a spatřila jsem ho, měla jsem zvláštní dojem, jako bych svého syna už viděla v letecké uniformě. Neměla jsem ale čas o tom hloubat, kdy a kde se to mohlo přihodit, neboť jsem byla zoufalá, že se stal letcem.

„Jak to, že máš tuto uniformu?“ ptám se svého syna.

„Jak to?“ ptá se i on. „Byl jsem přijat mezi letce,“ připojuje k tomu hrdě.

„Ale my jsme vyjednali tvé přijetí u ženijního oddílu. Jak jsi mohl přejít k letcům? Bez povolení rodičů se přece k letcům žádný mladík nepřijímá?“

„Matko, teď je vláka, není třeba žádné rodičovské svolení, jak vidíš.“

Mlčela jsem. Nedalo se nic dělat.

A přišly dny, kdy jsem chodila po bytě jako náměsíčná a mluvila s Bohem. Moje moc nad dítětem skončila. *Musela jsem ji předat Bohu.* Udělala jsem to vědomě. Musela jsem uznat, že Bůh miluje mého syna lépe – lépe musí milovat, protože je právě Bůh – než ho mohu milovat já, nedokonalý člověk. A počítala jsem s tím, že ať se stane cokoli, je to nejlepší, i tehdy, kdyby se to mateřskému srdci v mé lidské krátkozrakosti zdálo jako katastrofa. Musela jsem svou víru ve skutečnost Boha proměnit v čin! Mé srdce se nesmělo chvět, mé nervy musely zachovat úplný klid, protože jsem musela hledět na osud svého jediného dítěte už ne ze stanoviska lidského, ale ze stanoviska velikého celku bez času a prostoru a podle toho jednat. Ostatní matky se za své syny ve dne, v noci modlily. Jak bych já mohla? Bůh se nedává lidmi přemlouvát a já věděla, že podle zákona charakteru a osudu se s mým synem stane přesně to, co je nejlepší pro vývoj jeho vědomí.

Ano, Bůh ho miluje! Lépe než já! Tato myšlenka mi dala sílu k dalšímu životu.

Během války byl život nepřetržitým čekáním na konec tohoto masového vraždení.

Přešla poslední zima před koncem války. Šla jsem do lesního domku, ale jednoho večera jsem se rozhodla, že půjdu do města, abych za každých okolností prožila těžké hodiny obležení doma, společně se svými milými.

Telefon na stole zazvonil. Jak zvláštní! Měla jsem najednou jasný pocit, že jsem tutéž situaci už jednou prožila! Věděla jsem předem, že mi právě teď volá můj muž a doslova, co spolu budeme hovořit. Přitom jsem měla pocit, jako bych snila.

And this same strange feeling was to continue throughout all the difficult days to come, until the days turned into weeks, the weeks into months and the months into years! Again and again I found I knew exactly what was going to happen. The next moment, just as if I had already experienced all these terrible things. Everything was simply repeated – I knew it! – but I couldn't understand where and how I could have experienced these situations before.

After I had returned to the city and the sirens howling in the night forced me to join all the others in the house in a pell-mell flight into the cellar, and as we sat there, all of us calm, passive, earnest and worried about what was going to happen next – all the while I knew that somehow, somewhere I had experienced all this before. And so it was to be with me throughout all the nights, the horrible nights of bombardments and air raids.

I experienced this feeling of re-living past events even more strongly one day in late autumn when the door opened and my son came in. Why was I surprised to see him in an air force uniform? Yes! I still remembered him as Ima, the young priest in Egypt, and I also knew all the relationships that linked us together. But in my memory of him in Egypt he wore quite different clothing. How do I come to feel that even in my life in Egypt I already saw him in this air force uniform? Why do I have the feeling that everything I experience is not 'reality', that I'm merely dreaming all these pictures, and that I'm *experiencing these dreams in my initiation sleep in the great pyramid?*

I clearly remember all the relationships of my life in Egypt, but no matter how hard I try, I cannot remember the events nor my initiation dreams.

How strange? *How can one remember that one doesn't remember?* If I can't remember something, then I cannot know that it has existed. But I know I experienced my whole future destiny in visions during my initiation in the pyramid, and that these visions – or dream pictures – were the occasion for my passing various tests and meeting certain challenges. It's true my master Ptahhotep warned me that if I were to fall after my initiation, all the tests I had to go through during my initiation would be repeated on the earthly plane! Yes! Continually I have the certain feeling that these events *are repeating themselves!*

And one night everything became clear!

Once when I was forced to pass the test of 'cruel love' towards the person I love most dearly here on earth, my son, I kneeled in my bed in the dark of the night and talked about him with *God*, asking *Him* to show my son the way he should go. I followed the pathway which, within us, leads to *God*, withdrawing my consciousness from my outer person into my inner being. Finally I fell into a trance and suddenly found myself in front of the seven steps I have told about earlier.

And I jump up, from one to the next, easily, happily, and joyously... I know the way... I remember... Oh God!... I remember! All these events I've been experiencing as 'reality' in my life on the material, earthly plane are things I experienced several thousand years ago in my initiation in the pyramid. At that time all these events were lying in the depths of my soul as unconscious, still latent energies, still pure cause. This is because everything that happens here on earth is the materialization of a complete, accomplished *cause* waiting on the spiritual plane for materialization. When one achieves the ability *consciously* to reach the depths of the self where those energies are awaiting their realization, one experiences *cause* simultaneously with the *effect* – *the future* – as a complete and perfect *present!* *And the present, our life, everything that happens to us is merely an opportunity to meet the tests and trials and challenges of initiation. An opportunity to relax the tensions and dissolve away the stresses we have stored up within ourselves, for aeons and aeons of time, by our thoughts and words and deeds... the tensions and stresses that are the cause of our destiny, our future. To the extent that we are able to become conscious of these*

A tento pocit mne už neopustil během těžkých dnů, které následovaly, a dny se změnilly v týdny, týdny v měsíce a měsíce v roky. Vždy jsem věděla, co se stane příští okamžik, jako kdybych všechny ty strašné příhody už jednou přesně prožila. Jednoduše se všechno opakovalo – věděla jsem to! – ale nemohla jsem pochopit, kde jsem mohla prožít právě tytéž situace.

Když už jsem byla ve městě a poprvé v noci vylekána strašným vytím sirén, sešla jsem mlčky se všemi obyvateli domu do sklepa a seděla jsem tam s ledovým srdcem v očekávání, co se stane, věděla jsem, že to vše jsem už jednou prožila. A tak to bylo vždy v těch dlouhých, strašných nocích bombardování.

Ještě zřetelněji jsem prožívala toto znovuprožívání, když jednoho dne v pozdním podzimu se otevřely dveře a vstoupil můj syn. Proč jsem byla překvapena, že byl oblečen do letecké uniformy? Ano! Opatrovala jsem vzpomínku, že v Egyptě byl Ima, mladý kněz, znala jsem také všechny souvislosti, které nás poutaly. Ale moje vzpomínka z Egypta ho ukazovala ve zcela jiném kroji. Jak tedy přicházím k pocitu, že si na něho vzpomínám z mého egyptského života v této letecké uniformě? Proč mám pocit, že vše, co prožívám, není skutečnost, že všechny tyto obrazy jenom sním a že *jsem tyto sny prožila ve svém spánku při zasvěcení v pyramidě?*

Docela přesně si vzpomínám na všechny souvislosti svého života v Egyptě, ale mohla jsem se jakkoli namáhat, na příhody svých snů ze zasvěcení jsem si už nemohla vzpomenout.

Jak zajímavé! Jestliže si na věci nevzpomínám, pak nemohu ani vědět, že to existovalo. Já však vím, že jsem při svém zasvěcení v pyramidě prožila ve vizích celý svůj budoucí osud, a že tyto vize – nebo snové obrazy – byly důvodem, abych obstála v různých zkouškách. Je pravda, že můj mistr Ptahhotep mi připomínal a varoval mne, že jestliže po zasvěcení klesnu, všechny zkoušky při zasvěcení se budou opakovat na pozemské úrovni! Ano! Mám neustále pocit, že *všechny tyto příhody se opakují!*

A jedné noci bylo vše jasné!

Když jsem musela obstát v nejtěžší zkoušce „kruté lásky“ vůči člověku, kterého jsem nade vše milovala, vůči svému synovi, klečela jsem jedné noci ve své posteli a hovořila o něm s Bohem, aby mu ukázal cestu, kterou má jít. Já šla po cestě, která v nás vede k Bohu, stále hlouběji a hlouběji do sebe, táhla jsem své vědomí do sebe, až jsem byla přenesena jinam a náhle jsem se nalézala před sedmi schody, před oněmi známými schody!

A skáči vzhůru s lehkostí, jásající a rozradostněná běžím vzhůru – cestu znám... vzpomínám si... Ó, Bože! Já si vzpomínám! Poznávám, že všechny tyto události, které jsem prožila jako skutečnost na hmotné pozemské úrovni, jsem už prožila před několika tisíci lety při svém zasvěcení v pyramidě. Tehdy byly tyto události uloženy v hloubce mé duše jako nevědomé, ještě skryté energie, ještě jako skrytá příčina. Neboť vše, co se zde na Zemi děje, je materializování toho, co je na duchovní úrovni už hotová příčina, čekající na své uskutečnění. Je-li někdo schopen uvědomit si tuto hloubku Já, kde ony energie čekají na své uskutečnění, tak prožije s příčinami současně účinek – budoucnost – jako úplnou přítomnost. A přítomnost, náš život, vše, co se s námi děje, není nic jiného, než příležitost obstát ve zkouškách zasvěcení. Příležitost uvolnit napětí a osvobodit se od tlaků, které jsme v sobě od věků ukládali svými myšlenkami, slovy i činy... napětí a tlaků, které jsou příčinami našeho osudu, naší budoucnosti. V míře, v jaké si uvědomujeme tato napětí a překonáváme je, osvobozujeme své lidské vědomí, které je těmito silami svázáno a omezováno, protože ho poutají se zemí, a ztotožňujeme je s pravým božským jástvím, které čeká za každým osobním pocitem ega – ztotožníme se s Bohem – a to je

ZASVĚCENÍ!

tensions and overcome them, we free our human consciousness which is tied down by these energies and limited because it is tied down, and we identify our consciousness with the true divine self waiting behind every personal feeling of ego... we identify ourselves with God... and that is

INITIATION!

After the experience of that night I knew the tensions and stresses had been erased from my soul... everything personal would have to be discarded. I had overcome myself! There was nothing more within me to bind me to my 'person'. Everything personal had to disappear.

It began with a very strange feeling which followed me wherever I went – at home or outdoors – that I wasn't really 'there'. Not there? But where? I really didn't know! But I suddenly became aware of the fact that my *self* was never where my person, my body, was located. On the contrary, my self projected itself out of spacelessness into my person.

And when I seek those whom I love, I turn the searchlight of my consciousness inward, for everything and everyone is living within me! The *self* – at one and the same time the *self* of all living creatures, and therefore my *self* – knows no bounds; so the entire universe is *within me*, and my *self* fills all the universe. Everything that *is – I am!* In everything I love, I love *my self*, for the only things we *think* we don't love are what we haven't yet come to *recognize* within ourselves!

**THE SELF IS LIFE AND THE ONLY REALITY,
AND WHOEVER IS INITIATED INTO THE SELF
– AND IN THIS WAY HAS COME TO KNOW HIMSELF COMPLETELY –
LOVES EVERYTHING AND EVERYONE EQUALLY,
FOR HE IS ONE WITH THEM.**

Po zážitku oné noci jsem věděla, že byla smazána napětí v mé duši, že ode mne musí odpadnout všechno osobní. Byla jsem se sebou hotova. Nebylo už nic, co by mne vázalo na mou „osobu“, muselo tedy všechno osobní zmizet.

Začalo to tím, že ať jsem byla kdekoli, doma nebo na ulici, provázel mne stále zvláštní pocit, že jsem „tam“ nebyla. Ne tam? Ale kde? To jsem nevěděla! Byla jsem si stále jen vědoma, že mé Já není vůbec v prostoru, není tam, kde byla moje osoba, mé tělo, ale že se jen promítá v mé osobě z bezprostorovosti.

A když hledám ty, které miluji, zaměřím reflektor svého vědomí do nitra. Neboť vše a všichni žijí ve mně! „Já“ – současně „já“ všech živých bytostí, tedy i mé Já – nemá hranic, je tedy celý vesmír ve mně a mé Já vyplňuje celý vesmír. Vše, co je – jsem Já! Ve všem, co miluji, miluji sebe, neboť jen o tom se domníváme, že to nemilujeme, co jsme v sobě ještě nepoznali.

**JÁ JEST ŽIVOT A JEDINÁ SKUTEČNOST
A KDO JE ZASVĚCEN DO JÁ, COŽ ZNAMENÁ,
ŽE SÁM SEBE DOKONALE POZNAL,
MILUJE VŠE A VŠECHNY STEJNĚ,
PROTOŽE JE S NIMI JEDNO.**